

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

RERUM BRITANNICARUM MEDII ÆVI
SCRIPTORES,

OR

CHRONICLES AND MEMORIALS OF GREAT BRITAIN
AND IRELAND

DURING

THE MIDDLE AGES.

THE CHRONICLES AND MEMORIALS
OF
GREAT BRITAIN AND IRELAND
DURING THE MIDDLE AGES.

PUBLISHED BY THE AUTHORITY OF HER MAJESTY'S TREASURY, UNDER THE
DIRECTION OF THE MASTER OF THE ROLLS.

On the 26th of January 1857, the Master of the Rolls submitted to the Treasury a proposal for the publication of materials for the History of this Country from the Invasion of the Romans to the Reign of Henry VIII.

The Master of the Rolls suggested that these materials should be selected for publication under competent editors without reference to periodical or chronological arrangement, without mutilation or abridgment, preference being given, in the first instance, to such materials as were most scarce and valuable.

He proposed that each chronicle or historical document to be edited should be treated in the same way as if the editor were engaged on an *Editio Princeps*; and for this purpose the most correct text should be formed from an accurate collation of the best MSS.

To render the work more generally useful, the Master of the Rolls suggested that the editor should give an account of the MSS. employed by him, of their age and their peculiarities; that he should add to the work a brief account of the life and times of the author, and any remarks necessary to explain the chronology; but no other note or comment was to be allowed, except what might be necessary to establish the correctness of the text.

The works to be published in octavo, separately, as they were finished; the whole responsibility of the task resting upon the editors, who were to be chosen by the Master of the Rolls with the sanction of the Treasury.

The Lords of Her Majesty's Treasury, after a careful consideration of the subject, expressed their opinion in a Treasury Minute, dated February 9, 1857, that the plan recommended by the Master of the Rolls "was well calculated for the accomplishment of this important national object, in an effectual and satisfactory manner, within a reasonable time, and provided proper attention be paid to economy, in making the detailed arrangements, without unnecessary expense."

They expressed their approbation of the proposal that each chronicle and historical document should be edited in such a manner as to represent with all possible correctness the text of each writer, derived from a collation of the best MSS., and that no notes should be added, except such as were illustrative of the various readings. They suggested, however, that the preface to each work should contain, in addition to the particulars proposed by the Master of the Rolls, a biographical account of the author, so far as authentic materials existed for that purpose, and an estimate of his historical credibility and value.

In compliance with the order of the Treasury, the Master of the Rolls has selected for publication for the present year such works as he considered best calculated to fill up the chasms existing in the printed materials of English history; and of these works the present is one.

Rolls House,
December 1857.

Ss theodorus
Archiep.

Uttalian^o p^o

Abbas. Dy.

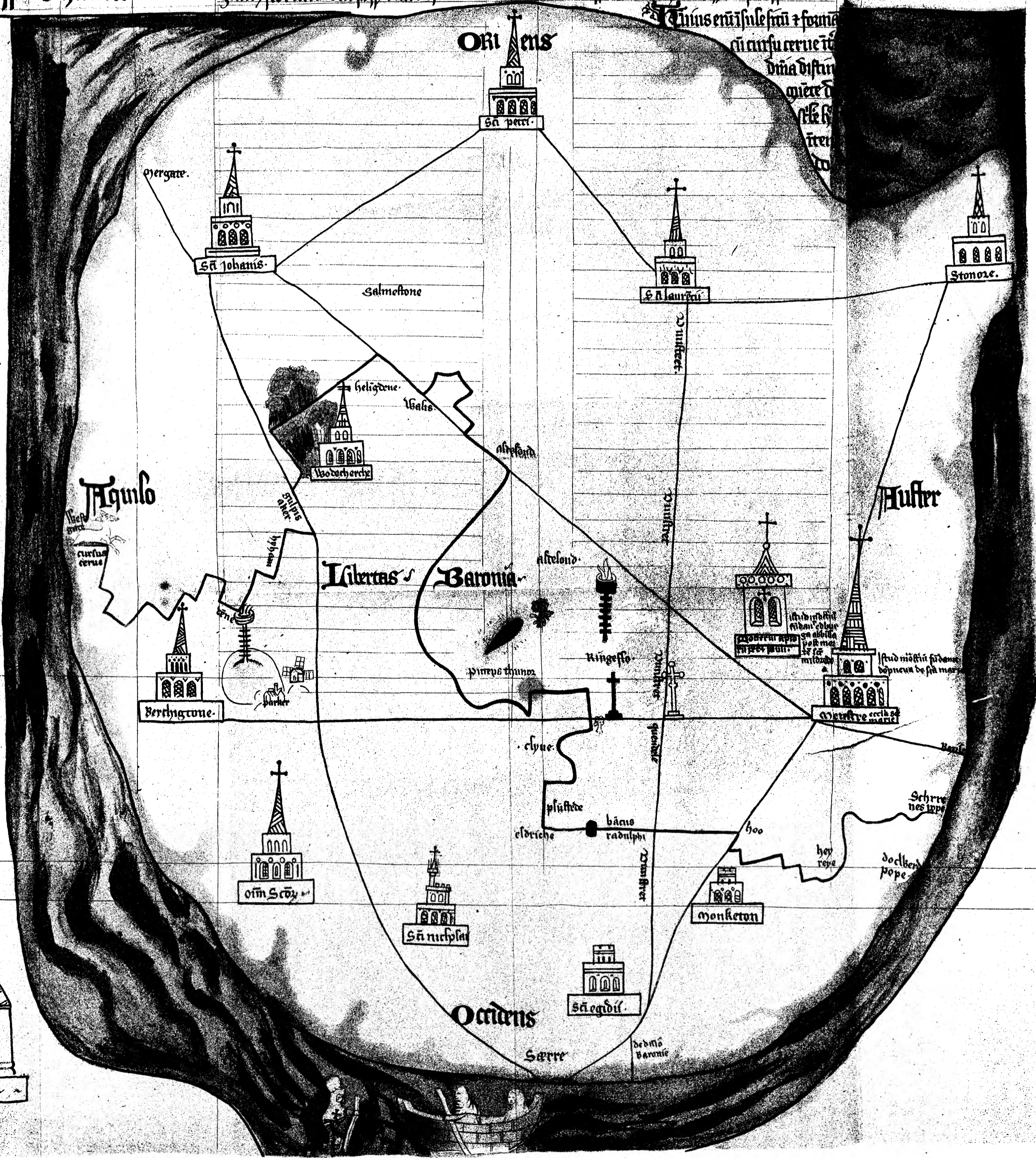
Tu lis Oc ta uis -
Sto Adrian^o abbas. Dy.

arguebant. ad hoc tamen tam minutoris
illu ubis quam tati steler indulgentie & re
missionis pmissionibz incantantes. ut no
cata ad se uenibili muliere. sorore uideb
iuueniu occasoz. eide p necre fratru satisfi
ce omibz uis ac modis sibi possibilibz ad
dampna coem perpetua euitanda tempta
ret. Qua ad prem uocata post multa q
ei optulit rer egertus. peccat in huusmo
di recompensa enormis delicti sibi moesti
fieri cu sustentado competenti. in quo p
necre nepharia gmanoz cu deditatis ur
gimibz sibi uict diti possi ozare & sibi inuo

to continentie salutar seruire. Annuit
magz rex eide libeti animo fieri qd prelat
Reditqz dampneue tati tra i insula de
thaneo: quata cerna sua domestica u
no posset pcurrere impetu. Quod audi
ens auctor steleris rozuus thunoz: rege
arguit aliquate sue pre donada buntia
lis comitte air sui. Rege igit cu suis aspi
ciete uultu hilari cursu cerue: thimozur
aspiru rozuo cursu repine prestolato. equo
cui assedit tra dehistere i infernu cu dacha
& abiro absollet i q loco usqz ipsens putens
e aparens q thunoz hysloze appellatur

Mapa Thanei

Insule.

HISTORIA

MONASTERII S. AUGUSTINI CANTUARIENSIS,

BY

THOMAS OF ELMHAM,
FORMERLY MONK AND TREASURER OF THAT FOUNDATION.

EDITED

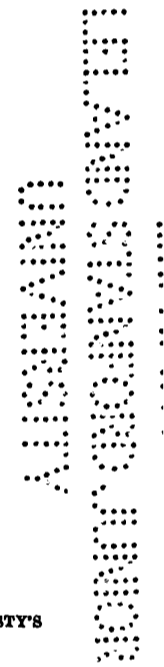
BY

CHARLES HARDWICK, M.A.,
FELLOW OF ST. CATHARINE'S HALL, AND CHRISTIAN ADVOCATE IN THE
UNIVERSITY OF CAMBRIDGE.

PUBLISHED BY THE AUTHORITY OF THE LORDS COMMISSIONERS OF HER MAJESTY'S
TREASURY, UNDER THE DIRECTION OF THE MASTER OF THE ROLLS.

LONDON:
LONGMAN, BROWN, GREEN, LONGMANS, AND ROBERTS.

1858.

942
6789
no.8

106008

INTRODUCTION.

WHEN St. Augustine and his fellow-missionaries passed along the vale of the Stour to Canterbury, in the spring of 597, the rude descendants of the Jutic pirates, who had settled in the lathes of Kent, evinced no disposition to abandon the old mythology of Northern Europe. It is true that Christianity had ceased to be arrayed against them as the creed of enemies, whom they had fought and subjugated, tortured and destroyed. The foreign worship was now celebrated under the auspices of Queen Bertha in Canterbury itself; and thus, apart from any influences which might have been exerted by the Celtic slaves, or by occasional tidings of the Irish missionaries, who were active on the northern coasts of Britain, the public mind was being silently prepared for a solemnity which claims to be regarded as the starting point in the great march of English civilisation,—the baptism of King Æthelbert at Canterbury, on Whit-Sunday, A.D. 597.

And as Canterbury became the earliest seat of Anglo-Saxon Christianity, the primitive centre both of intellectual and religious illumination for the southern shires of England was the abbey of St. Augustine, whose muniments are brought to light in the following pages. Planted in the suburbs of that city, and incorporating with itself a heathen fane, which, on conversion to Christian uses, was dedicated in honour

of the Roman boy Pancratius, the new convent waxed in fame, in beauty, in resources, till at length the Canterbury pilgrim, who stopped to gaze at Fyndon's gateway, might have easily mistaken the vast pile of buildings for some royal or imperial residence. It had a frontage of two hundred and fifty feet; it was endowed with eleven thousand six hundred and eighty acres of land.¹

Its proper title. The proper name of this foundation was the Abbey of St. Peter and St. Paul;² but when the old monastic church was consecrated by Laurentius, in 613, the remains of St. Augustine were transported thither, and his name occasionally substituted for those of the two great Apostles. As late, however, as 1325, when the high altar of the new church was dedicated afresh, St. Peter and St. Paul are still enumerated at the head of a list of saints who were supposed to exercise especial patronage within the sacred enclosure.

Choice of the locality. The main object both of Æthelbert and Augustine was to found, in the new monastery, an appropriate burial-place not only for themselves, but their successors in all future ages; and the site was chosen at some distance from the town of Canterbury, partly, as of late suggested,³ in compliance with the practice of an age in which the public cemeteries were always so situated, and partly, as the present Author seems to think, in fancied imitation of our Lord Himself, who "suffered without the gate."

¹ See Mr. Dunkin's "Report of the Proceedings of the British Archaeological Association" (1844), p. 139.

² Tit. I. § 9.

³ Mr. Stanley's "Memorials of Canterbury," p. 24. Gervaise in his "Actus Pontif. Cantuar.," col. 1641. ("Scriptores X."), had observed al-

ready, in connexion with this point: "Dicebant enim Romani primi in Angliam missi civitatem non esse mortuorum, sed vivorum." Cf. below, p. 115. We find from the same writer (*ibid.*), that all persons, high and low, monks and townsmen, were alike interred "in atrio ecclesie apostolorum Petri et Pauli."

INTRODUCTION.

v

But whatever reasons may have guided the founders of St. Augustine's in their choice of a locality, it is unquestionable that much of the early greatness of their foundation was due to its peculiar and exclusive right of sepulture. Both honour and advantage were reflected upon it by the proximity of the illustrious dead. We are enabled to realize the vast importance attached to this privilege by noticing the warmth and bitterness of the regrets which followed its suspension and ultimate withdrawal.¹ The earliest deviation from the rule prescribed by St. Augustine occurred on the demise of Archbishop Cuthbert in 758.² Till that period the cathedral church of Canterbury (known as Christ-church, or the Church of the Holy Trinity) had occupied a very subordinate position as compared with what the Augustinians loved to designate the "*mater primaria*" of English institutions, and "the special nursing of the mother of all churches."

A society of monks, indeed, was also organized in the cathedral church as early as the reign of Æthelbert;³ but these, who constitute the "envious rivals" of our Author, were for centuries eclipsed by the superior reputation of the monks of St. Augustine's. It was clearly from a consciousness of such depreciation that Archbishop Cuthbert was at length resolved to strike

¹ See Hist., pp. 317, sq. Thorne's account is written with the same asperity: "Cuthbertus igitur, Cantuariensis archiepiscopus, a beato Augustino undecimus, sub anno Domini DCCXLIII. animadvertens destitutionem ecclesie, cui præsidedebat, eo quod nullo honorabilis sepulture decore fulgeret, dum, defunctis archiepiscopis, eorum corpora auferrentur, et ad monasterium istud, juxta decreta summorum

pontificum, tumulanda transferrentur, dolo concepto iniquitatem parturiendo condoluit, et qualiter illa consuetudo mutaretur, tam studiose, quam seditiose tractavit."

—("Scriptores X.," col. 1772).

² Thorne's date (748) is incorrect.

That given by our Author is confirmed by other authorities. See Godwin "de Præsulibus," ed. Richardson, p. 45.

³ See Hist., pp. 133, 134.

Artifice by which the Augustinians were robbed of their distinctive privilege.

a blow in favour of his priory. As he felt his end approaching, he gave utterance to a scheme, "long cherished," says the adverse chronicler, "in his treacherous bosom,—a scheme most deadly, serpentine, yea, even matricidal,"—which was to bind his family of monks by a solemn oath that they would neither divulge the fact of his illness nor his death, and would abstain from all public celebration of his obsequies until the body had been interred for several days. The funeral bell, however, tolled at last; and when the monks of St. Augustine's, with the abbot at their head, proceeded to assert their ancient right of burying the departed prelate, they found to their intense annoyance that the work was already done. The same "vulpine" policy was adopted, we are told, on the death of Bregwin, the next archbishop; and although Jambert, his successor, who was formerly abbot of St. Augustine's, and who in that capacity had led an armed band of monks against the sister-institution, was himself eventually interred according to the primitive regulations, those regulations were never permanently re-established, nor, as may be readily conceived, was the "opprobrious" conduct of the Christ-church monks forgiven or forgotten.

Subsequent struggles with the Christ-church monks.

I have somewhat dwelt upon this topic, because it is continually suggested, with greater or with less distinctness, in the course of the present volume. The fraternal feelings which subsisted for a while between the abbot and archbishop, and between the monks of St. Augustine's on the one hand and of Christ-church on the other, had gradually died away; and many pages in the history of both foundations are darkened by the narrative of feuds and broils and jealousies, of furious charges and as furious counter-charges, of stubborn lawsuits and envenomed bickerings, which are sometimes thought to be the special characteristic of these later and less favoured ages.

The feuds at Canterbury were again both complicated and embittered by the circumstance that the presiding spirit of one foundation was himself a bishop, and a bishop armed with the authority befitting the primate of All England. Whatever may have been the dominant cause, it is a fact that the episcopal and monastic systems have been seldom found to work harmoniously together. At first a large proportion of the monks appear to have been laymen, and even where some members of the confraternity were admitted into holy orders, and so contracted new relations to the bishop of the diocese, they must have felt themselves continually sheltered by the independent genius of their institutions. The monastic property, for example, was never suffered to subside into the general mass, of which the bishop was at first the chief administrator. A spirit of independence thus engendered, and in many cases fostered by concessions of episcopacy itself, would be productive here and there of lasting benefits; it served to keep alive the smouldering embers both of civil and religious freedom;¹ and in times when bishops were too prone to wield the crosier as an engine of oppression or of self-aggrandizement, and when the secular clergy could but mutter their complaints in secret clubs or *conjuraciones*, the monastic element in European society became itself a timely counterpoise, and often led the way to healthy reactions.

On the other hand, it is indisputable that as their wealth and reputation, many abbots grew proud and domineering as the bishop or the feudal lord in their immediate neighbourhood. The

¹ See M. Guizot's remark ("History of Civilization," II. 94), who looks upon the earlier race of monks as champions of liberty, in the same way as the borough retained some wreck of the municipal system.

convent, with its spreading pastures and its goodly parish-churches, had become an independent organisation,—a diocese within a diocese. Protected by a long array of charters, partly old and genuine, partly fabricated in the clumsiest fashion, to promote the temporal interests of his house, the abbot soon aspired to rank completely on a level with the bishop or archbishop: he also wore the mitre; he pronounced the solemn benediction; he obtained a seat of honour in the councils of the Church; he consecrated vessels and even edifices for the service of religion; he absolved or reconciled the excommunicated; he boasted that he was set free entirely from domestic vassalage and local jurisdictions; and as the “consort, colleague, and commiser” of all the highest dignitaries of the Church, evaded their demands upon him, by devoting himself more fervently to the obedience of the Roman pontiffs.

Effect of
papal ex-
emptions
granted in
their be-
half.

There is good reason for believing that the earliest papal grant in favour of such complete exemption,—exemption not only from the ordinary jurisdiction of the bishop in whose diocese the convent might be situated, but from all episcopal control whatever,—was accorded to the monks of Fulda, at the instance of St. Boniface,¹ in 751. A similar claim, though resting originally, we shall see, upon a far less truthful basis, was advanced by the great Canterbury convent, whose annals we are now considering. The constant plea of Augustinians, in their struggle with the archbishop, was, “that the aforesaid monastery, by virtue of papal grants of privilege, had been exempted since its very foundation from all ordinary judicatures,—exempted not in head and members only, but in all things appertaining to it within and without.” They

¹ See the Letter of Pope Zacharias in the works of Boniface, ed. Gilles, i. 187; Mabillon, “Annal. Ord. S. Benedict,” ii. 137; Schröckh, xx. 61 sq.; Dronke, “Codex Diplom. Fuldensis,” pp. 2, 3, (Cassel, 1850.)

held that no one, save the Roman pontiff, or a legate, to whom such power might be occasionally entrusted, had jurisdiction of any kind over their monastery, "the abbot or the monks, the clerics or the tenants;" —but that all ordinary jurisdiction was consigned to officers of the society itself; the abbot, in particular, having a plenary power in all the churches appropriated to the monastery, or otherwise belonging to it, so that he could institute or displace the clergy of those churches, and, in a word, could exercise all kinds of jurisdiction, "such as bishops were accustomed to exercise in their own dioceses."¹

It could hardly be expected that archbishops of Can-^{The Arch-}terbury would allow these arrogant pretensions to ^{bishops of} grow up and circulate unchallenged; and the reader ^{Canterbury} who desires to track the controversy through its many ^{resist the} tedious windings will find ample means of forming ^{growth of} true judgment on the merits or demerits of the various ^{such ex-} combatants, in the chronicle of Gervaise on the one ^{a emptious.} side, and in documents appended to this treatise on the other.

A single instance may be here adduced, as serving ^{Example} to throw light on papal instruments now published ^{drawn} *in* ^{from the} *extenso* for the first time. The learned monk of Christ-^{benefiction} church positively declares that all the abbots of St. ^{of Abbot} Augustine's anterior to Silvester (1151-1161) were ^{Silvester.} accustomed, on applying for the archiepiscopal benediction, to make the ordinary vow of canonical obedience. Silvester also (runs the story) is induced to sue for benediction, like his numerous predecessors in that office. He declines, however, to receive it in the cathedral church; and the archbishop, as the natural consequence, declines to give it him elsewhere. Sil-

¹ See, for instance, Thorne, col. | conventus S. Augustini " at full
1987, where we have the "arti- | length.
culi liberati pro parte abbatis et

vester now (*"collecta pecunia"* is the quiet sarcasm of his critic) goes to Rome, and there is even more successful than he seems at first to have expected. He brings back a papal instrument, not only commanding the archbishop (Theobald) to give him the accustomed benediction, but to give it without calling for any profession of canonical obedience.

Appeals to
Rome.

With this mandate Theobald is going to comply, when a fresh combatant steps forward in the person of the prior of Christ-church, who is anxious to preserve the credit of his foundation, or at least to do his utmost in reducing the pride of his opponent. He enters an appeal to Rome; the business is suspended; but Silvester, nothing daunted, traverses the Alps afresh, and on his reappearance at St. Augustine's, exhibits a new mandate, calling on the archbishop to proceed with the benediction according to the wishes of his rival, without heeding fresh appeals from any quarter, "which also," adds the chronicler, "came to pass. This man was the first and the last who received in his own church, and at the hands of the archbishop, not a gift of benediction, but a burden of execration."¹

Spirited
letter of
Archbishop
Richard to
Alexander
III.

It is true that some exalted privileges of St. Augustine's (this one in the number) were curtailed in after times; but as the consequence of almost every application to the Roman see, the favours of the pope were lavished more profusely on the monks at the expense of bishops and archbishops. A remarkable illustration of this state of things is furnished by a letter of the English primate, Archbishop Richard, (next to Becket in the series,) which is worthy of especial notice here, because it will be found to throw some light upon another group of papal instruments, now rescued

¹ Gervas. "Chron." col. 1370.

from oblivion. The letter¹ was addressed to Alexander III. about the year 1180, on the occasion of a quarrel between the abbot of Malmesbury and the bishop of the diocese in which that convent had been planted. After mentioning a story then current, to the effect that an exemption might be had at Rome for the annual payment of an ounce of gold, he tells the pontiff plainly, what, to sober-minded people like himself, appeared to be among the very worst abuses of the age:—

“Adversus primates et episcopos intumescunt abbates,
 “nec est qui majoribus suis reverentiam exhibeat
 “et honorem. Evacuatum est obedientiæ jugum, in
 “qua erat unica spes salutis, et prævaricationis anti-
 “quæ remedium. Detestantur abbates habere suorum
 “excessuum correctorem, vagam impunitatis licentiam
 “amplectuntur, claustralisque militiæ jugum relaxant in
 “omnem desiderii libertatem. Hic [Hinc(?)] est, quod
 “monasteriorum fere omnium facultates datæ sunt in
 “direptionem et prædâ. Nam abbates exterius cu-
 “ram carnis in desideriis agunt, non curantes dum-
 “modo laute exhibeantur, et fiat pax in diebus
 “eorum; claustrales vero tanquam acephali otio
 “vacant et vaniloquio; nec enim præsidem habent,
 “qui eos ad frugem viæ melioris inclinet. Quod si
 “tumultuosas eorum contentiones audiretis, claustrum
 “non multum differre crederetis a foro. Hæc omnia,
 “reverende pater, vestræ correctionis iudicium postu-
 “lant tempestivum. Nisi enim huic malo maturius
 “remedium habeatur, verendum est ne, sicut abbates
 “ab episcopis, ita episcopi ab archiepiscopis, et a
 “prelatis suis decani et archidiaconi, eximantur.”

¹ It will be found among the printed works (Ep. lxviii.) of the Archdeacon of Bath, Peter of Blois, who was attached to the household of Archbishop Richard, and had even gone to Rome as proctor for him in his controversy with St. Augustine's.

Here he must have felt that he was treading upon perilous ground, and therefore added half-apologetically:—

“Arguemur temeritatis, et dicemur os nostrum posuisse in cœlum, qui non de superbiæ spiritu, sed de atramentario doloris hæc scribimus. Sentimus equidem familiares angustias, qui publicas deploramus; nec fortitudo nostra fortitudo est lapidis, nec caro nostra ænea est, ut tam enormes injurias dissimulare possimus.”

He then alludes particularly to the case of St. Augustine's, and proceeds to draw a startling parallel between the Roman pontiff, with his “many flocks and herds,” (the David of his age,) and the archbishop of Canterbury (the Uriah), with his single “ewe lamb,”—a piece of property which, had no evil passions arisen in his neighbours, he might still, he says, have “cherished in his bosom with the forethought of a pastor and the tenderness of a father.” He allows, indeed, that Roman pontiffs for the most part granted their exemptions from a genuine disposition to promote the peace of convents and to shield them from the tyranny of bishops; but he urges, nevertheless, that as the issue of the great experiment was found to be confusion and disaster, the pontiff would act wisely if he ceased to give it any longer the support of his high authority. “Conservet vos Dominus,” is the concluding prayer, “ad servandam debitam ecclesiis libertatem.”

The English monarchs side with the Archbishops against the Abbots.

The bold tone of this production seems to indicate that the archbishop felt more confidence than many of his predecessors in the friendship and alliance of the English crown. And such was really the case. Amid the struggle now awakening between the royal and the papal forces, it grew manifest that while the pontiff and the abbot almost uniformly took the same side, the common interest of the king and primate would often tend to draw them also far more closely to each

other. Thus the temporary reconciliation or "Composition," as they termed it, between Archbishop Richard and Abbot Roger, was not only ratified by Henry II. in 1182, but wrung from the unyielding monks almost entirely by the pressure of the royal power;¹ and it is equally symptomatic of a change in English feeling, that when the pope on this occasion gave orders for the benediction of the abbot of St. Augustine's, without requiring any vow of canonical obedience, he could find no prelate who was willing to execute the orders. He first applied to the Archbishop, who steadily refused. He then asked the Bishop of Worcester, and was equally unsuccessful. A third application to the Archbishop of Rouen shared the same fate; and the result was, that the task of pronouncing the ordinary benediction devolved upon the pope himself. The abbot elect was graciously entertained at the Tusculan, and there admitted to his office, in the presence of the whole pontifical court, of divers other prelates, and an innumerable concourse of clergy and people. The mitre and the ring were at the same time publicly conferred on Roger, or, to use the soft expression of the chronicler, were now *restored* to St. Augustine's, after a very long disuse; and Alexander, it is added, as a signal proof of "speciality and unvarying love," sent over

¹ Thorne's version of the matter is worth extracting: "Anno Domini M.C.LXXXII., cum controversia diu fuisset mota inter Ricardum archiepiscopum et abbatem sancti Augustini, et ejusdem loci conventum, super accusatione privilegiorum istius monasterii, exactione professionis ejusdem abbatis, et ceteris, quae prius taeta sunt, tandem monachi sancti Augustini, gravaminibus et expensis multipliciter afflicti, rege Henrico par-

tem archiepiscopi favente, compulsi sunt per ipsum regem cum praedicto archiepiscopo pacem et concordiam per modum compositionis inire," etc., col. 1835. Just before, however, when the abbot himself was inclined to give way, the monks "velut lapides solidissimi minus cedentes, quo magis ceduntur, resumptis viribus, praedicto archiepiscopo opponentes semurum, pro domo Domini viriliter restiterunt."

Refusal to proceed with the benediction of Abbot Roger;

which finally took place at Rome.

to the convent his own cape¹ and girdle as a gift in perpetuity.

Chroniclers
of St. Au-
gustine's. A foundation so important and so venerable, ever acting as a great depository of ancient wisdom, and, in spite of all the sins and follies which impaired its usefulness, diffusing far and wide the elements of Christian civilisation, would be sure to find among its inmates a succession of devoted chroniclers and champions. Four of such demand a passing notice at our hands:—

Gocelin. 1. The first was Gocelin (or Gotseline), a French monk of St. Bertin's, who came to England in the train of Hereman, bishop of Salisbury, in 1058. "Is multo episcopatus et abbatias perlustrans tempore, præclaræ scientiæ multis locis monumenta dedit, in laudibus sanctorum Angliæ post Bedam secundus."² Among his other wanderings, Gocelin appears to have been at Ely soon after 1082, and subsequently at Ramsey; but in 1098 we find him settled as a monk of St. Augustine's, and ardently engaged in writing eulogies upon the Canterbury saints. He was excited in his efforts chiefly by the outburst of enthusiasm attending the recent translation of relics to the new church, as finished by Abbot Wide in 1091; but also by a wish to vindicate the favourite saints and worthies of the monastery from the malice of detractors. With the latter object he wrote his Life of St. Mildred, and especially the "Libellus contra inanes S. Mildredæ Usurpatores;" both of which, as well as other works of Gocelin, appear to have been used by the

¹ The reading *plumale* in Thorne (col. 1824) is clearly a mistake for *pluviale*; as Du Cange indeed has pointed out (s. v.)

² Will. Malmesb. p. 130. ("Script. post Bed." Francof. 1601.)

Author of this volume, though he never mentions Gocelin by name.¹

2. Thomas Sprott, however, seems to be the earliest inmate of St. Augustine's whose production can be brought within the sphere of genuine history; for Gocelin, regarded from our point of view, was little more than a hagiographer, reducing into shape the multitude of older lives of saints, and there indulging his imagination very freely, but adding little to our real knowledge even of the subjects of his eulogy.

The "Chronica" of Sprott, to which the Author of the present volume was anxious to acknowledge his obligations in the outset, is said to have extended from the Creation to the year 1272, or, more correctly, 1232.² The work, however, was no longer visible at St. Augustine's when Leland made his famous tour in Kent to search for antiquarian treasure. ("Nusquam etenim illic apparet Spotti³ historia, et verisimile est omnino periisse.")⁴ And although a copy, once surviving in the Cotton Library (Vitellius, D, 11.), was used by Dugdale in compiling the "Monasticon," that volume also has now perished. The so-called "Chronica" of Sprott, which Hearne edited in 1719, agrees neither with quotations made from the Cotton MS., nor with one pointed reference to Sprott con-

¹ See pp. 217 sq. It also noticeable that Gervase of Canterbury speaks with seeming disparagement of Gocelin ("Script. X." col. 1633), where he calls him "nescio quem Gocelinum." Thorne, on the other hand dignifies the work "de Translatione sancti Augustini," with the title "Chronica Gocelini" (col. 1783.)

² Thorne's Prologue is made to say M.CCLXXII. (col. 1758); but in the body of the work (col. 1881),

we are informed, just before the entry at A.D. 1231, "Hucusque chronica sua partim perduxit T. Sprot; abhinc idem frater Wilhelmus [Thorne] sui temporis digessit historiam." Is not M.CCLXXII. a misreading of M.CCLXXII?

³ Another form of the name not unusual.

⁴ See the various "Testimonia de Thoma Sprotio" prefixed to Hearne's edition of the so-called "Chronica," pp. lxi. sq.

tained in the present volume. It seems to be a collection of mere "excerpta," relating to English history, and St. Augustine's in particular.¹

William Thorne.

3. But while it is most likely that this chronicle of the Canterbury monk has perished, we have reason for believing that the substance of it has descended to us partly in the present volume, but more completely in the "Chronica" respecting the abbots of St. Augustine's, compiled by William Thorne (de Spina), a member of the same foundation. Thorne informs us that the earlier half of his production (as far, that is, as 1272, or rather 1232)² was chiefly borrowed from that source, though not without considerable augmentation and retrenchment: "Ego Willelmus dictus Thorne necessario compulsus, et exemplo priorum merito provocatus, quedam superflua a compilatione dicti Thomæ resecaus, quedam notabilia suis in locis eidem superaddens, aggregatis hinc inde diversorum processuum codicellis, proprii sudoris labore, ad utilitatem fratrum et commoditatem legentium, reliquum temporis in unum corpus propagare curavi." The latter half of Thorne's chronicle, which is far more copious than the earlier, has continued the annals of the monastery to the closing years of Richard II., the last entry bearing date 1397.

Design of the Author of this History.

4. We now approach the Author of the present History, who undertakes to handle the same subject, and who follows, at no distant period, in the

¹ I am glad to be supported in this view by the learned Author of the General Introduction to the "Monumenta Britannica," who says (p. 28, n. 1): "There seems no ground whatever for attributing these chronicles to Sprott; they are brought down more than a century after the time of his death."

When Reyner wrote his "Apostolatus Benedictinorum in Anglia" (Dusci, 1626), it was believed that the genuine Sprott was in the possession of Abbot, "qui nunc vocatur Cantuariensis episcopus," (p. 46.)

² See above, p. xv. n. 2

steps of William Thorne. His aim, however, is still more ambitious, and in the part which has come down to us, the work has been constructed on a scale of grandeur, or more properly of diffuseness, which has few examples in the literary products of that age of compilations. We gather from the introductory Table, which may justly be regarded as a kind of index to the whole work, that the Author had intended to distribute his materials under "Tituli," corresponding to the list of Abbots who had ruled in St. Augustine's. The whole number thus obtained is sixty-two, including one "Titulus" of introductory matter ("de Fundatione").

But so vast was the conception of the Author, and ^{How far} so fatal the facility with which he passed from St. ^{executed.} Augustine's to the general history of the Anglo-Saxon church, that fourteen only of these "Tituli," embracing an account of little more than two hundred years, appear to have been absolutely finished; while the rest of the volume is made up of what may be entitled preparations, or rough materials, for the projected history,—such as charters, bulls, and other muniments relating to St. Augustine's, and ranging all of them between the Norman Conquest and the early years of Richard I. (circa 1192). The work accordingly is ^{its relation} superior to the "Chronica" of William Thorne, in ^{to Thorne's} giving us a large collection of the older archives, and ^{Chronicle.} narrating the chief events of all that early period in our history, where Thorne is well-nigh silent; while it is inferior to his Chronicle in the want of some historical commentary to illustrate the import of the bulls and charters brought together in the last division. In other words, the two productions, as now extant, when regarded in this light, become (if I may so express it) reciprocally complementary.

The splendid manuscript from which the text of our ^{Account of} edition is derived has long been known to antiquarian ^{the Trinity} ^{Hall MS.}

scholars,—a circumstance which ought to be distinctly mentioned in this place, as serving to account for the publicity already given to the more valuable part of its contents. It was consulted, for example, by Spelman, Selden, Twysden, Somner, Dugdale, Hickes and Wanley, by Lewis, the historian of the Isle of Thanet, by Wheloc and Smith, the editors of Bede, by Bishop Stillingfleet, in composing his “*Origines Britannicæ*,” and still more recently by Mr. Kemble, the distinguished editor of the “*Codex Diplomaticus*.” With the exception of a modern copy of it in the Harleian Collection, No. 686,¹ our manuscript appears to be the only form in which the Author’s industry had, till the publication of this volume, been transmitted to our times.

Its presentation to the College.

The manuscript was executed in the first quarter of the fifteenth century, and is now in the possession of the Master and Fellows of Trinity Hall, Cambridge, to whom it was presented by Robert Hare, the Cambridge archæologist,² who died November 2, 1611. The following entry on the first page will serve to indicate the spirit and intention of the donor:—

“*Liber iste quondam spectavit ad cœnobium beatorum apostolorum Petri et Pauli, sive Augustini, juxta muros civitatis Cantuarie. Ipso autem monasterio sub regimine regis Henrici octavi sublato, bonisque omnibus monachorum spoliatis, et in usum regium conversis, idem liber fortuito pervenit ad manus magistri Roberti Haer, qui dedit eundem Collegio sive Aulæ Sanctæ Trinitatis Cantabrigiense, ibidem*”

¹ I am indebted for a knowledge of this fact to Nasmyth’s edition of Tanner’s “*Notitia Monastica*” (Kent, xii. § 2.) Excerpts of some early portions of the work will also be found in the Hare Papers (MS. Caius Coll. Camb. No. 391).
² See “*Cambridge Portfolio*,” edited by the Rev. J. J. Smith, i. 149 sq. Lond. 1840.

“ tuto et secure custodiendum. Hac tamen conditione,
 “ ut, si imposterum (favente Deo) monasterium illud
 “ reedificari contingeret, tunc magister et socii Collegii
 “ sive Aulae Sanctae Trinitatis praedictae eundem li-
 “ brum monachis ejusdem cenobii restitui facerent,
 “ quoniam ad eos de jure pertinere debet.”

We are now in a position to inquire respecting the age and name of the Author, and the value of his work as an historical compilation.

The first of these points is readily determined. From ^{Age of the} the body of the narrative we may collect that the ^{Writer.} Welsh rebellion¹ under Owen Glendower had been recently crushed;—an intimation which will bring us to the first decade of the fifteenth century. We gather also, from the use of the expression “*piæ memoriae*,”² that Archbishop Arundel was no more at the date of the first “*Titulus*,” which, as he died on the 20th of February “1413” (*i.e.* 1414), will place the transcription of the present MS., if not the actual composition of the work itself, after that year. On the other side, as the chronological Table ends abruptly in the first quarter of a page at the year 1418, and as the entries for three or four years preceding are made in a different hand, the inference is necessitated, or, at least, suggested very strongly, that the execution of the work for some cause or other had been discontinued soon after 1413; nor have we any intimation in the body of the narrative, considered as distinct from the chronological Table, to favour the hypothesis of later origin. We are at liberty, therefore, to conclude that 1414 is approximately the time at which the work of our Author was finally interrupted.

Who that Author was we are unable to decide at ^{His leading} once with equal certainty. The manuscript itself has ^{charac-} neither title nor colophon. From it, however, we may ^{teristics.}

¹ pp. 256, 257.

| ² p. 89.

safely argue that the writer, when embarking on his project, was a monk of St. Augustine's. He is ever anxious to extol the dignity and vindicate the rights of that foundation. He inherits all the acrimony of his predecessors with respect to the adjoining monastery of Christ-church, which he never fails to represent as a subordinate society. His hatred also of "Gregorians," or the confraternity of canons-regular, founded at Canterbury in honour of St. Gregory, is equally apparent, and arose from precisely the same feeling which is noticeable in the case of Gocelin,—a fear lest members of the new establishment should anyhow make good their claim to the possession of the relics of St. Mildred.¹ But these "æmuli" are not the only foes denounced by our historian. He loses no opportunity of manifesting his deep antipathy to Lollards. Everything most vile, most murderous, and most sacrilegious, which he finds in earlier annals of his country, rises up before him as a dark precursor of the modern heretics, who dared to say that temporal riches ought never to have been bestowed upon "the monasteries and ministers of holy Church."²

So far, however, the characteristics of the Author are precisely those which would be found in almost every monk of St. Augustine's, writing in the troublous interval between the first conviction of John Oldcastle,

¹ See above, p. xiv. Capgrave's version of this matter runs as follows: "Inveni enim scriptum in cenobio sancti Gregorii Cantuarie, quod anno Domini m.lxxxv., Lanfrancus archiepiscopus corpora sanctarum virginum Mildredæ et Edburge, in Thaneto insula sepulta, de terra levavit, et in ecclesia beati Gregorii Cantuarie, quam ad pauperum solamen paulo ante

de rebus ecclesie, cui presidchat, ditaverat, cum magno honore transferens collocavit. Ibi revera scriptum satis pretiosius adventantibus ostenditur, sed *altercationem inter monachos et canonicos* pro corpore sancte Mildredæ nondum tempore sedatam, peritioribus discutendam relinquo."—*Nova Legenda*, fol. ccxxxiv. ed. 1516.

² p. 208.

and his ultimate execution in St. Giles's Fields as "a pernicious and detestable heretic."

But allusions are not altogether wanting in the work before us to the personal whims and predilections of the writer. Notwithstanding the great paucity of anecdotes, for which, indeed, his volume is remarkable, it has preserved some curious illustrations of the mightiness, activity, and self-dependence then attributed by their admirers to the natives of Norfolk.¹ He is also careful to point out the changes which have taken place in Norfolk and Suffolk bishoprics.² He tells us exactly how far North Elmham is from Walsingham.³ He regrets the thirst for posthumous reputation (characteristic, as he thinks, of Normans), which had led a Norman bishop to abandon Elmham, and to place his chair at Thetford;⁴ and in citing a passage from William of Malmesbury, with reference to these topics, he interpolates the word *nobilem*⁵ as specially suited, in his judgment, to describe the province of East Anglia.

Now, if we assume⁶ that THOMAS OF ELMHAM was the Author of the present History, these circumstantial references to Norfolk, and to Elmham in particular, at once receive an adequate explanation. Thomas of Elm-

¹ p. 140.

² pp. 166, 167, 241, 242.

³ p. 167.

⁴ p. 167.

⁵ p. 167, n. 5.

⁶ On examining the Harleian Catalogue of MSS. under No. 686, which refers to a modern copy of our MS. (above, p. xviii.), I find that the authorship of this history of St. Augustine's is there actually ascribed to Thomas of Elmham; thus intimating

that Wanley, under whose superintendence the earlier portion of the Harleian Catalogue was made, had been already led to the conclusion here advocated. No reason was, however, given by him for such ascription; while it is clear that when he was engaged in constructing his Catalogue of Anglo-Saxon MSS., in which our History is fully noticed (pp. 172, 173), he had no idea as to the real author of it.

ham was a monk of St. Augustine's.¹ He held the office of treasurer of that monastery in 1407,—the year in which, according to an entry in our chronological Table,² he had been arrested, at the suit of Henry Somerset, for an alleged excess of vigour in discharging the duties of his vocation. The same Thomas of Elmham had, moreover, (in 1414,) ceased to be a Benedictine monk, and, following in the steps of others, who then panted for a higher measure of monastic austerity, had joined the Cluniac Order, and was prior of the convent of Lenton, in Nottinghamshire; the temporalities of which appointment were made over to him on the 11th of June, 1414.³

It will be noticed how these dates accord with the suspension of the present history; and, if further proof be needed to identify the writer of it with Thomas of Elmham, we shall find such proof in the remarkable similarity of style and spirit pervading this and other productions, of which the authorship is more completely ascertained. The style, it is observed, of Elmham's "Vita et Gesta Henrici Quinti" is so "extremely inflated as occasionally to suffocate the sense;"⁴ and in the work before us, where the matter is original,

¹ Hearne, who edited "Thomas de Elmham Vita et Gesta Henrici V.," in 1727, was disposed to conclude, from certain vague expressions in p. 3, that Elmham was born on the continent (Hearne's Pref. pp. xv. xvi.), and the same opinion has been countenanced in Fabricius, *Biblioth. Med. Latin.* (ed. Schöttgen and Mansi). But the true explanation of the language is most probably that which is suggested in the General Introduction to the "Monumenta Britannica" (p. 29, n. 6), viz. that the Author was only expressing in his usual bombastic manner his want of skill in composition.

² p. 72.

³ See, respecting the Royal Patent, Hearne, as above, Append. No. ii.

⁴ "Monument. Britan." General Introd. p. 29.

and not entirely or in substance borrowed from more elegant writers, no one will dispute the miserable want of skill in composition, or defend the Author's turgid epithets and his declamatory diction. The resemblance is, however, still more obvious in attempts at versification where materials of comparison have been placed within our reach. Thus, in a metrical account of the foundation of St. Augustine's, which the reader will find in "Titulus I.," we have the following lines in honour of St. Pancras:—¹

" Marcida dum tellus patet, hanc tu germine justi
Ornas Augustini; flos datur inde novellus.
Nunc juvenes puerique, senes, laudes date lenes;
Almiphonis jubilate tonis, per rura colonis."

And on turning to the metrical Life of Henry V., or rather to a few acrostic verses of the Author on his own name "*Thomas Elmham Monachus*" appended to that Life, we meet again with lines² approaching very nearly to those just quoted. They grow out of a profane *Te Deum* in honour of the Blessed Virgin, *e.g.*:—

" Marcida jam tellus patet, hinc tu germine sacro
Ornes, Theothocos, flore virente novo,
Nuntia sacra tibi, quæ contulit angelus, Angli
Almiphonis resonent perpetuanda tonis."

¹ p. 93.

² The whole acrostic is printed in Hearne, as above, Append. No. vii., from the Cotton MS. Vespas. D. xlii. 10. For a second copy of his *Te Deum* to the Virgin, see Cotton MS. Julius E. iv. 3, where the hymn is said to be "ad laudem Dei Genitricis Mariæ, propter gloriosam expeditionem regis Henrici quinti, et pro succursu regis Angliæ, dotis suæ, quæ cunctas

hæreses, cum hæresiarcha Johanne Old-Castel, suis precibus interemit."—two events, it will be noticed, which were occupying the public mind exactly when the chronological Summary prefixed to this volume was for some cause or other interrupted. (See p. 73.) Affinities even more remarkable have been kindly pointed out to me in the *Metrical Life* itself, *e.g.* ll. 93, 579, 698, 1180, 1181.

Career of
Elmham
after his
departure
from St.
Augustine's.

Subsequently to his instalment as the prior of Lenton, Elmham was (in 1416) appointed vicar-general,¹ to Raymund abbot of Clugny for the kingdoms of England and Scotland, and ten years later (in 1426) he received a fresh promotion² to the office of commissary-general in spirituals and temporals, for all vacant benefices belonging to the Cluniac Order in England, Scotland, and Ireland. In the same year he voluntarily resigned his post at Lenton; for John Elmham, perhaps a relative of his own, was then collated to the vacant office on the nomination of Thomas Nelond, prior of the Cluniac monastery at Lewes.³ The latest glimpse that we obtain of Thomas of Elmham's history is in a metrical piece, where he invokes the friendly criticism of the "glorious doctor, Mr. John Somersethe,"⁴ with whom he stood, as it appears, on very intimate terms. Now, John Somerset was the celebrated tutor and physician of King Henry the Sixth; but, although elected as a Fellow of Pembroke Hall, Cambridge, as early as 1410,⁵ his reputation was not established till considerably later, not perhaps till 1440, soon after which date he was appointed, as a man of eminent learning, and as chancellor of the exchequer, to assist in drawing up a code of statutes for the original foundation of King's College.

Historical
materials
placed at
his disposal.

In passing, from this brief inquiry, to the substance of the work itself, we cannot fail to notice how favourable was the position of a man like Thomas of Elmham for collecting the materials out of which the present narrative has been eventually constructed. The library of St. Augustine's had been always famous for its large

¹ Hearne's Pref., as above, p. xxii.

² Ibid.

³ Ibid. Append. No. ii.

⁴ Harleian MS. No. 864, § 2.

The next section of the same MS.

contains a "Laus M. Johannis Somerset metricæ," by the same hand.

⁵ See Baker's communication to Hearne, as above, p. 354.

accumulation of literary treasures. Conspicuous in the midst of them, or guarded in more recent times with special reverence, on the ledge immediately above the high altar of the church,¹ were seen the "libri missi a Gregorio ad Augustinum." These books our Author characterizes very aptly, when he calls them the "primitiæ librorum ecclesiæ Anglicanæ."² Of the twelve volumes included in his catalogue, some have probably no title to be called "Gregorian." But that Gregory did send over many codices to England is made certain by the testimony of Bede,³ whose information was derived from Albinus, the eighth abbot of St. Augustine's. It is true this convent, though escaping the barbarity of the Danes, was afterwards materially damaged by a fire, which broke out on the 29th of August 1168; and Thorne, who has narrated the occurrence,⁴ adds that many of the old monastic charters perished in the flames ("in qua combustione multæ codicellæ antiquæ perierunt"); yet, in common with our Author, he is positive in his assertion that some at least of the Gregorian manuscripts were extant when he wrote:—"Habemus etiam Bibliam sancti Gregorii et Evangelium ejusdem, et quasdam capas veteres, quæ omnia idem Gregorius misit Augustino."⁵ This same tradition was handed down to Leland, who inspected the library of St. Augustine's; and, while deploring how the monks of his day undervalued their inheritance,⁶ expressed his own unbounded admiration of

¹ This fact, alluded to in Tit. II c. 6, is further indicated in the coloured drawing of the high-altar, as preserved in the present MS. (See Hist., p. 276, n. 1.)

² p. 99.

³ Hist. Eccl., l. 29.

⁴ "Chronica," col. 1815. Reyner is therefore at fault when he urges that the "archives and muniments

of St. Augustine's remained whole and intact until the reign of Henry VIII."—*Apostolatus Benedictinorum in Anglia*, p. 47.

⁵ "Chronica," col. 1763.

⁶ "Græcos codices non intellectos, et Latinos, præ senio ipsis parum amabiles, in forulorum usus, ut nihil vilius dicam, discerpserunt."

the Gregorian manuscripts. "Ex Latinis autem codicibus," he writes, "majusculis litteris Romanis more veterum scriptis, hi etiam nunc extant, incredibilem præ se ferentes antiquitatis majestatem, videlicet duo volumina, *quatuor evangelia* completentia, sed alius quam vulgaris interpretationis."

Are any of those volumes now extant?

It might fairly be expected, after Wanley drew distinct attention¹ to the catalogue preserved in our own MS., that efforts would be made to identify particular volumes there described with literary relics in our modern libraries. Different results, however, have been frequently obtained by different archæologists. Wanley himself, for instance, contended that as late as 1604, the large Gregorian Bible in two volumes was known to be still extant, being referred to in a petition addressed during that year to King James I.; and in the judgment of the author of the "Paleographia Sacra Pictoria," part of this great Bible may be seen at present in the Royal MS., I. E. .vi.² Wanley was further of opinion that we are able to identify two copies of the Gospels mentioned in our catalogue with two manuscripts surviving at the present day, one in the Bodleian and the other in the library of Corpus Christi College, Cambridge; while Mr. Stevenson has, on the contrary, determined, in alluding to the same topic, that "with respect to the claims of particular volumes to form part of this donation, the external evidence is dubious, and the internal evidence condemnatory."³ The present is no place for the discussion of this difficult problem; but with regard to the Corpus MS., enough, I think, might be advanced to make it pro-

¹ "Lib. Vet. Septent. Catal.," Journal, No. xl., p. 292.

pp. 172, 173.

² "Church Historians of England," vol. i. part ii. p. 345, n. 1.

³ Westwood, in Archæological

bable¹ that we have there at least one veritable relic of St. Gregory's benefaction.

Apart, however, from that first grand contribution to the library of St. Augustine's, other presents² had been continually flowing in, until at the commencement of the fifteenth century the volumes open to a monk in the position of our Author, must have teemed with the materials best adapted to his purpose.

In the outset of the work, where he refers to some of his principal authorities by name, he specifies the standard volumes of Bede and William of Malmesbury as those which he most sedulously consulted, and to which he was disposed to pay the utmost deference. From both of them it will be found that he has borrowed largely, yet, with few exceptions, openly and honestly, annexing references to books and chapters in the modern fashion, and seldom offering violence to the immediate context.

In treating of disputed points, he always manifests a wish to carry back the reader to original sources of information, and never hesitates to speak contemptuously of modern compilers, or the swarming "chroniclers" of the day. With Bede, according to one querulous representation,³ had expired the light of genuine scholarship in England. The long age of dulness had immediately set in: "Pigro successit pigrior; et sic in gente nostra studiorum detepuit omnis fervor, ut pigerrimi pigrioribus succedere nunc videntur." While writing thus, however, he forgets that his own treatise

¹ See Westwood, "Paleographia Sacr. Pict." part vii., and "Evangelia Augustini Gregoriana," by the Rev. James Goodwin (among the Publications of the Cambridge Antiquarian Society, 1847).
² e.g. King Edward gave, with divers other presents, a "psalterium glossatum minori glossa," circa 1047 (Thorne, col. 1784); a gift, however, which our MS. (see Hist., p. 26) attributes to Archbishop Eadsin.
³ p. 309. The words that follow are borrowed from William of Malmesbury.

can have little claim to rank upon a higher level than the labours of the chroniclers by whom he was preceded. It is scarcely more than a pains-taking and ambitious compilation. "There are very many," wrote Ger-vaise¹ two hundred years before, "who in composing chronicles or annals overstep their proper bounds; for they delight in making broad their phylacteries, and enlarge the borders of their garments. Their object is to write a chronicle, yet they march in the historic fashion; and what they ought to say briefly and modestly, as to the style of composition, they do their best to overburden with inflated phraseology (*verbis ampullosis*)."

The probable spuriousness of many documents here printed.

But this kind of blemish is not so likely to offend a modern reader as the presence in our volume of a series of important documents, which cannot pass the ordeal of historic criticism. I am alluding to the bulls and charters of an early date, on which the Augustinians had been long accustomed to base their claim to the protection of the English kings and the indulgence of the Roman pontiffs. Nearly all their *charters* belonging to the Anglo-Saxon period have been marked as spurious, or at least as very questionable, in Mr. Kemble's "Codex Diplomaticus;"² nor after careful examination of particular instances can I discover any valid reason for impugning the justice of his critical asterisk. One portion of those charters are unmixed forgeries, while others may have only been corrupted, amplified, or ante-dated. Of *bulls*, again, belonging to the Anglo-Saxon period, several have been recently dis-

¹ Col. 1336.

² Vol. i., where twenty-eight charters profess to be derived from the Trinity Hall MS. Lewis, in the collection of papers appended to his

"History and Antiquities of the Isle of Tenet," Lond. 1736, has also printed from our MS. twelve of the same documents (No. xxxii.), which he calls "cartule fictitie."

carded by Jaffé,¹ a most competent and not unfriendly critic, as well as by a series of English scholars and divines, whose judgment on such questions may be sometimes not entirely free from theological bias. Those documents are, therefore, thrown upon the pile of spurious letters and decretals, which had, on obtaining currency in the eighth and two following centuries, become the groundwork, or at least one specious justification, of the ultra-papal monarchy, and the pretext for exempting convents more and more from all domestic judicatures.

The earliest grants of privilege² quoted with a show of confidence and satisfaction by the monks of St. Augustine's are the following:—

1. The Charter of King Æthelbert.
2. The "Privilegium" of St. Augustine.
3. The "Privilegium" of Pope Boniface IV.
4. The "Privilegium" of Pope Adeodatus.
5. The "Privilegium" of Pope Agatho.
6. The "Privilegia" of Pope John XII.

Now it is obvious that the value of such instruments had grown especially apparent in the twelfth and following centuries, when the old prerogatives of St. Augustine's were more openly invaded. To that circumstance we must attribute the anxiety of our Author to conciliate public feeling in favour of the "privilegia" of his monastery. He copies some of them in modern hand and also in fac-simile.³ He labours to

¹ "Regesta Pontificum Romanorum," Berolini, 1851.

² These, which are, with one exception, contained in the following pages, are all brought together in the "Red Book of Canterbury," a fine MS. register of St. Augustine's (in the Cotton Library, Claudius, D.x.).

and are there succeeded by nine other (exclusively) papal grants of later date, from Innocent II. to Gregory IX. (1139—1238); to which the seal of the pontiff, the monogram of benediction, and the names and titles of the witnesses are all added.

³ See pp. 109 sq.

remove objections,¹ which he saw were not unnaturally excited against all of them, and more especially against the boasted "privilegium" of St. Augustine, where the presence of a pendent leaden bull was, even in his day, regarded as the certain proof of modern manufacture.² At the same time it appears unquestionable that our Author was himself convinced of the antiquity and genuineness of all his documents. We infer this from the fact that he makes use of them to settle questions of common chronology;³ and our judgment is confirmed by the peculiarly ingenuous way in which he mentions some important discrepancies between the copies of the charters which existed in the abbot's register ("matricula") and the original and more authoritative forms of the same instruments.⁴ A like remark is still more applicable to Leland,⁵ who gloried in the thought that he had seen with his own eyes the grand Donations of Æthelbert and Augustine, and was spared to handle the most venerable monuments of primitive antiquity.

But doubts had long been felt by others more directly interested in the question with respect to the sincerity of many "privilegia" quoted by the monks of St. Augustine's. In their struggle with the English primate during the twelfth century, it was contended on his side that nearly all such documents were open to very grave suspicion. "Monasteria

The Author's own faith in their genuineness.

Many of such documents suspected by other persons.

¹ pp. 118 sq.

² p. 122. See Spelman's "Concilia," i. 124, 125, Lond. 1639; Stillingfleet's "Antiquities of the British Churches," p. 21, Lond. 1685. Hickes, in discussing the statement of our Author, that the Anglo-Saxons fortified their charters by pendent seals, or by impressions made in wax, declares: "Verum quo minus codicis hujus testimonio a senten-

tia mea dimovear, id obstat, quod nullius ferme auctoritatis codex est, utpote in quo multa suspecta, falsa, et a genuina vetustate abhorrentia traduntur, quæ nullam fidem merentur."—*Pref. to the Thesaurus*, (Oxon. 1705), p. ix.

³ e.g. pp. 137, 324.

⁴ p. 237.

⁵ "Collectanea," iii. 8, ed. Hearne.

“ enim,” writes Archbishop Richard, in the famous letter above referred to, “ quæ hoc beneficium damnatissimæ libertatis, sive apostolica auctoritate, sive, quod frequentius est, *bullis adulterinis*, adepta sunt, plus in quietudinis, plus inobedientiæ, plus inopiæ incurrunrunt: ideoque et multæ domus, quæ nominatissimæ sunt in sanctitate et religione, has immunitates aut nunquam habere voluerunt, aut habitas continuo rejecerunt. Si ergo Malmesburiensis abbas, qui apud nos reputatur arbor sterilis, ficus fatua, et truncus inutilis, ad vos venerit, vel miserit, vitam et opinionem illius in libra justitiæ appendatis; nec illius admittatis privilegia, donec manifeste liqueat, ex *collatione scripturæ et bullarum*, quo tempore, et a quibus patribus sunt indulta. Falsariorum enim præstigiola malitia ita in episcoporum contumeliam se armavit, ut *falsitas in omnium fere monasteriorum* exemptione prævaleat, nisi in decisionibus et examinationibus faciendis iudex veritatis exactor districtissimus intercedat.”

This suspicion of extensive forgery at last found inspection utterance in a formal challenge, directed to the abbot of the *privilegia of St. Augustine's* and monks of St. Augustine's, who were called upon to show their “privilegia” in public, and so vindicate the claim which they put forward to entire exemption from the rule of the archbishop. The challenge was declined, however, once and again, amid the taunts and laughter of the Christ-church monks, who asked exultingly if truth was fond of corners,¹ or if possessors of a genuine document were likely, at such a crisis, to shrink from public examination. After long delay, the matter was submitted to the judgment of the pontiff, who issued a commission empowering certain persons to visit St. Augustine's, inspect the ancient privileges,

¹ Gervas. “Chron.,” col. 1458.

and forward to him their report. Again, however, the inquiry was delayed, as Gervaise tells us, on account of the "invincible tergiversation of the monks,"¹ or, as the rival chronicler implies, from dread lest in the presence of a mighty concourse of "temerarious" spectators who had rushed to St. Augustine's, any damage should befall the precious instruments.² At length the scruples of the Augustinians were completely overruled by the authority of fresh commissioners, the Bishop of Durham and the Abbot of St. Alban's, in whose presence they exhibited the more important of their 'privilegia,' while others in the meantime had been forwarded to Italy for the personal inspection of the pope. These latter were the bulls of Boniface IV. and Agatho, which, according to Thorne, must ever be esteemed the "privilegia primaria"³ of the convent. In their absence, the commissioners were allowed to examine only two more of the principal charters, one being the "privilegium" of King Æthelbert, and the other that of St. Augustine; while the rest of their more boasted grants, so far from being placed before the judges for inspection, were from prudence or from other motives steadily ignored.⁴

Report of Gervaise on this controversy.

The testimony of Gervaise will enable us to remedy defects in the one-sided statements of the rival chronicler; and the passage⁵ is so very important in its bearing on the question with respect to the sincerity of the Augustinian charters, that I give it here exactly as it stands:—

"Protulerunt itaque tandem aliquando monachi
abbatis schedulas duas, quas sua originalia constanter esse dicebant. Quarum prima vetustissima erat

¹ Ibid.

² Thorne, col. 1831.

³ Ibid. col. 1833.

⁴ "Asseruerunt etiam privilegia

Adeodati et Johannis paparum aut non habere, aut ignorare an haberent." Ibid.

⁵ Col. 1458.

" rasa et subscripta, ac si esset emendata, et absque
 " sigillo. Hanc dicebant regis Ethelberti esse privile-
 " gium. Alia vero schedula multo erat recentior, de
 " qua bulla plumbea cum iconia episcopi nova valde
 " dependebat. Hanc cartulam sancti Augustini dice-
 " bant esse privilegium. In his autem privilegiis, in-
 " tumentium iudicio, hæc maxime notanda fuerunt: In
 " prima laudabilis quidem fuit vetustas, sed rasa fuit
 " et inscripta, nec ullius sigilli munimine roborata. In
 " alia vero reprehensione dignum fuit, quod nova
 " extitit ejus littera et bulla, cum vetustatis esse
 " deberet annorum quingentorum octoginta, id est
 " a tempore beati Augustini, cujus esse dicebatur.
 " Fuit etiam notatum, immo notorium et notabile,
 " quod bulla ipsius plumbea fuit, cum non soleant
 " Cisalpini præsulæ vel primates scriptis suis authen-
 " tics bullas plumbeas apponere. Modus etiam Latini
 " et forma loquendi a Romano stilo dissona videban-
 " tur. Hæc duo solummodo privilegia in medium
 " prolata sunt, cum alia nonnulla se habuisse monachi
 " jactitarent."

The result obtained by the commission, as well as ^{The genu-} many of the earlier steps of the inquiry, will be ^{ineness of} found in documents appended to the present volume. ^{some of the} It is there narrated how the new pontiff, Lucius III., ^{documents} ^{asserted by} ^{the pope.} professed himself entirely satisfied by the production of the ancient bulls and the report which he at length received from the commissioners. It is recorded also how he forwarded to Canterbury a fresh stock of privileges, or rather gave additional confirmation to the grants of his predecessors; while the English primate, finding himself unable to prolong the contest, ultimately withdrew his charge of fabrication; on the understanding, however, that henceforth the abbot and monks of St. Augustine's would be faithful to the "Composition," which, as we have seen, was

wrung from them by royal pressure in the course of the following year (1182).

If the great majority of modern critics differ widely from that judgment of the Roman pontiff, and venture even to reject as spurious the chief documents on which the Augustinians grounded their habitual opposition to the primate of All England, few if any will regret the publication of a volume which enables us to read such documents *in extenso*, with the light supplied by annotations of a chronicler who was himself persuaded of their perfect truthfulness.

Throughout the two eventful centuries which followed the publication of Spelman's "Concilia," the fine manuscript that lay concealed in Trinity Hall had often been described by the occasional visitor in somewhat overglowing colours, and invested with undue importance, as a monument of English Christianity. Its pages are at length accessible to every scholar, who is thus provided with the means of noting down alike the excellency and the blemish, and of ascertaining the true character of the whole production.

In discharging my editorial duties, I can honestly assure the reader that no trouble has been spared to give him a faithful representation of this valuable manuscript. The spelling of all English names, however various, has been scrupulously preserved; and in the few cases where the text before me was obviously vicious, which has happened chiefly in the later and less finished portions of the volume, I have uniformly added the actual reading of the MS. at the foot of the page.

Some light has also been occasionally thrown on textual difficulties by verifying the avowed quotations of our Author; and as the works so quoted may them-

selves have benefited here and there by various readings in the present MS, such variations have appeared to me deserving of a passing notice.

The various readings marked *MB*. are taken from the edition of *Bede* in the "Monumenta Britannica."

Those marked *WM*. are from the works of William of Malmesbury (ed. Savile, Francof. 1601).

Those marked *KC*. are from Kemble's "Codex Diplomaticus."

I have also had recourse at times to kindred collections, such as those in the "Monasticon," in Wilkins' "Concilia," &c. &c., and especially to the "Red Book of Canterbury," a magnificent array of charters and of other muniments belonging to St. Augustine's, and now extant in the Cotton Library (Claudius, D. x. § 2.)

The notes and various readings taken from this last collection are marked *RB*.

It only remains that I present my warmest thanks to the Master and Fellows of Trinity Hall, Cambridge, for the courteous manner in which they have facilitated my present labours, and also to the Rev. George Williams, B.D., Fellow of King's College, Cambridge, for many instances of friendly counsel while the sheets of this edition were passing through the press.

C. H.

CORRIGENDA.

- Page 29, for *Ringentum* read *Ringentun* (MS. *Ringenti*).
" 37, for *præptoria* read *præceptoris*.
" 61, for *Quentgate* read *Quengate*.
" 63, for *Wynelisberg* read *Wyuelisberg*.
" 166 (marg.), for *Donwich* read *Dunwich*.
" 172, l. 27, for *præfatam* read *præfatum*.
" 198, l. 31, for *sequeuntur* read *sequuntur*.
" 284 (marg.) for *decees* read *decees*.
" 309, l. 21, *dele comma after scriptorum*.
" 311, l. 4, note 2, *insert no before Indiction* (dropped in working).
" 316 (marg.), for *Archbishop* read *Abbot*.
" 337 (marg.) and in text, p. 338, l. 16. In the latter case the reading of the MS. is unmistakably *Wren*, and not *Fren*, as in other authorities. The same remark applies to *Bevmundi* (p. 17) and *Alcherindi* (p. 19), which are elsewhere written *Beormundi* and *Alchmundi* respectively.
" 341, l. 8, *insert a comma instead of a period after Athelardo, and change the capital in Huic*.
" 344 (marg.), for *Buldred* read *Baldred*.
" 359, l. 33, for *meschino* (MS.) read *Meschino*; the allusion being to *Ranulph de Meschines*, earl of Chester.
" 417, l. 31, for *persbyteri* read *presbyteri*.
" 454, l. 21, for *directa* read *directa*.
" 487, l. 31, for *forrage* read *forage*.

CHRONOLOGIA AUGUSTINENSIS.¹

---

¹ This Chronological Table, in addition to its other uses, will be found to serve the twofold purpose (1) of indicating the chief contents of the present volume, and (2) of making us acquainted with the general nature of materials which the Writer had intended to incorporate in that portion of the history which is not completed. The MS. supplies no title either to this introductory conspectus, or to the work itself.

CHRONOLOGIA AUGUSTINENSIS.

A.D.	Summi Pontifices Romani. 1	Archiepiscopi Cantuarie.	Reges Cantuar.	Abbatas presentis Monasterii.	Anni Adventus Augustini.	Littera [Dominicalis].	Primatio [Cyclos Luna Julianus].	Indictio.
597	Sicutus Gregorius (64) Papa I.	Augustinus venit in Angliam.	Entharicus. Instauratur Fundatio presentis monasterii.	Petrus profectur in Ananiam. (C.)	1	f	9	15
598					2	e	10	1
599					3	d	11	2
600					4	e	12	3
601					5	f	13	4
602		Pallius mittitur Augustino.			6	g	14	5
603		Ordinatio Mellii et Justii		Hoc anno obit sanctus Augustinus in Kal. Aprilis in Sabato Pasche obiit. Hic anno presce dent.	7	D	15	6
604					8	c	16	7
605	Obitus Gregori, Jr. Idus Martii, feria sexta.	Obitus Augustini, vii. Kal. Junii, feria quarta.	Dedatio hujus monasterii. In hoc anno quatuordecim membrauorum et quatuordecim sacculorum. (fol. 8. v.)	Langport, Chiselst (Strigob).	9	b	17	8
606	Papa, sancti Augustini Plumbes, fol. 10.				10	a	18	9
607	Serianus. (65.)				11	a	19	10

Titulus I.

Titulus II.

	A.D.	Summi Pontifices Romani.	Archiepiscopi Cantuariae.	Reges Cantuar.	Abbas praesentis Monasterii.	Anni Adventus Augustini.	Litterae [Dominicales].	Primatio [Cyclos Lunae Julianus].	Indictio.	
Titulus V.	628					21	B	2	1	
	629					22	a	3	2	
	630					23	b	4	3	
	631					24	c	5	4	
	632					25	d	6	5	
	633					26	e	7	6	
	634					27	f	8	7	
	635					28	g	9	8	
	636			Obitus Justi, fr. Iohis Novembrii, Honorius. (6.)			29	a	10	9
	637	Severinus (71)				30	b	11	10	
638	Johanna IV. (72)				31	c	12	11		
639					32	d	13	12		
Titulus VI.	640	Theodorius (73)				33	e	14	13	
	641					34	f	15	14	
	642					35	g	16	15	
	643					36	a	17	16	
	644					37	b	18	17	
	645					38	c	19	18	
	646					39	d	20	19	
	647					40	e	21	20	
	648	Martinus I. (74)				41	f	22	21	
	649					42	g	23	22	
650					43	a	24	23		
651					44	b	25	24		
652					45	c	26	25		
653					46	d	27	26		
654					47	e	28	27		
655					48	f	29	28		
656					49	g	30	29		
657					50	a	31	30		
658					51	b	32	31		

	A.D.	Summi Pontifices Romani.	Archiepiscopi Cantuarie.	Reges Cantie.	Abates presentis Monasterii.	Anni Adventus Augustini.	Littera [Dominicalis].	Principio [Cyclois Lunae Julianus].	Indictio.
Titulus VIII.	670	Adodatus I. (77.)	.	Fundatio monasterii de Mense in Thaneto. Tit. VIII. fol. 38.	.	73	f	6	13
	671	.	.	.	.	74	e	7	14
	672	Bulla de privilegiis. Tit. VIII. fol. 37.	.	.	.	75	c	8	15
	673	.	Synodus prima ecclie Anglicane. Tit. VIII. fol. 36.	Obitus Egberti. Vacavit.	.	76	b	9	1
	674	Donus I. (78.)	.	Carta Oswaldi regis de muna ferri. Tit. VIII. fol. 35.	.	77	a	10	2
	675	.	.	Carta Oswaldi regis de muna ferri. Tit. VIII. fol. 35. et de eodem. Tit. VIII. fol. 36.	.	78	e	11	3
		.	.	Carta Oswaldi de xviii mansuris in Thaneto. Tit. VIII. fol. 34.	.		*		
		.	.	Carta Oswaldi de terra mansuris in Sturroga. Tit. VIII. fol. 34.	.				
	676	Agatho I. (79.)	.	Carta Sutherti regis de Thaneto et Sturroga. Tit. VIII. fol. 33.	.	79	E	12	4
	677	Bulla de privilegiis. Tit. VIII. fol. 38.	.	Carta Sutherti de terra in Sturroga et Bodesham. Tit. VIII. fol. 33.	.	80	d	13	5
678	Leo II. (80.)	.	.	Confirmatio carte Sutherti. Tit. VIII. fol. 33.	81	c	14	6	
679	.	.	.	.	82	b	15	7	

	A.D.	Summi Pontifices Romani.	Archiepiscopi Cantuarie.	Rege Cantie.	Abbate presentiq Monasterii.	Anni Adventus Augustini.	Litera [Dominicalis].	Primatio [Cyclicus Luna Julianus].	Indictio.
	689					102	e	16	12
	700					103	c	17	13
	701	Leo III. (85.) Hic non computatur, eo quod per patriarcham Romanam factus est papa.				104	b	13	14
Titulus VIII.	702	Johannes VI. (88.)				105	a	19	15
	704	Johannes VII. (87.)				106	g	1	1
	705	Johannes VII. (87.)				107	e	2	2
	706	Silvanus I. (88.)				108	d	3	3
	707	Silvanus I. (88.)				108	c	4	4
Titulus IX.	708	Constantinus I. (88.)				110	b	5	5
	709					111	g	6	6
	710					112	f	7	7
	711					113	e	8	8
	712					114	d	9	9
	713					115	c	10	10
	714					116	b	11	11
	715					117	a	12	12
	716	Gregorius II. (80.)				118	z	13	13
	717					119	y	14	14
	718					120	x	15	15
719					121	w	16	16	
					122	v	17	17	
					123	u	18	18	

Officium Michaelis, Jacobi et aliorum sanctorum Gregorii, Albini (S.)

CHRONOLOGIA AUGUSTINENSIS.

Titulus	Anno	Idibus	Diebus	Abbas	Index	Abbas	Idibus	Diebus	
	719								
Titulus IX.	720				Carta Ethelberti illi regi Wihredi de terra Britanniæ in sua men. Linnæ et de pascu. Tit. IX. fol. 46.				
	721				Carta Wihredi de libertate in Anania. Tit. IX. fol. 46.				
	722								
	723								
	724								
	725								
	726				Obitus Wihredi. Ir. Kal. Martii. Ethertus. (E).				
	727								
	728								
	729								
	730				Obitus Nechtanabli. Ir. Idus Junii. Tavaricus.				
	731	Gregorius III. (G1.)							
		732				Carta de libertate theloni in parva London. Carta de libertate regalis eritini in omni loco regi. Ir. Id. X. obi. 61.			
		733							
	734								
Titulus X.	735								
	736								
	737								
	738								
	739								

	A.D.	Summi Pontifices Romani.	Archiepiscopi Cantuarie.	Reges Cantuar.	Abates presentis Monasterii.	Anni Adventus Augustini.	Litera [Dominicalis].	Prælatio [Circulus Lunæ Julianus].	Indictio.
Fides X.	737					140	f	5	
	738					141	g	6	
	739					142	a	7	
	740					143	b	8	
	741	Zacharias. (82.)				144	c	9	
	742					145	d	10	
	743					146	e	11	
	744					147	f	12	
	745					148	g	13	
	746					149	a	14	
747					150	b	15		
Fides XII.	748					151	c	1	
	749					152	d	2	
	750					153	e	3	
	751	Stephanus II. (83.)				154	f	4	
	752					155	g	5	
	753					156	a	6	
	754					157	b	7	
	755					158	c	8	
	756	Paulus I. (84.)				159	d	9	
	757					160	e	10	

Obitus Nohelini, xvi. Kal. Novembrii, Cantuar. Berne. (11.)

Carta de dimittio vestigalis unius anni in Thane. Reg. Edmudi I. Thane. (10.)

Prima Decorum rabies in Thane. (10.)

Obitus Notibaldi. Althama. (10.)

	A.D.	Summi Pontifices Romani.	Archiepiscopi Cantuarie.	Reges Cantie.	Abbatas presens Monasterii.	Anni Adventus Augustini.	Litera [Dominicalis].	Primatio [Cyclos Lunae Julianus].	Indictio.
Tribus XIII.	777	.	.	.	.	180	e	18	15
	778	.	.	.	.	181	d	19	1
	779	.	.	.	.	182	c	1	2
	780	.	.	.	.	183	A	2	3
	781	.	.	.	.	184	E	3	4
	782	.	.	.	.	185	f	4	5
	783	.	.	.	.	186	G	5	6
	784	.	.	.	.	187	C	6	7
	785	.	.	.	.	188	d	7	8
	786	.	.	.	.	189	a	8	9
Tribus XIV.	787	.	.	.	Obitus Ethelnothi. Guthredus. (12b).	190	e	9	10
	788	.	.	.	.	191	E	10	11
	789	.	.	Obitus Jamberti. Athelardus. (14).	.	192	d	11	12
	790	.	.	.	.	193	c	12	13
	791	.	.	.	.	194	b	13	14
	792	.	.	.	.	195	G	14	15
	793	.	.	.	.	196	f	15	1
	794	.	Leo III. (8e).	.	Obitus Alrici ultimi regis Cantie.	197	e	16	2
	795	.	.	.	Constit. german regum Cantie.	198	d	17	3
	796	.	.	.	Ethelbertus advena intrat in regnum Cantie.	199	B	18	4
797	.	.	.	.	200	a	19	5	

	A.D.	Summi Pontifices Romani.	Archiepiscopi Cantuariae.	Reges Cantiae.	Abbatēs presentis Monasterii.	Anni Adventus Augustini.	Littera [Dominicalis].	Primitio [Cycelus Lunae Julianus].	Indictio.
Titulus XV.	820	Paschalis. (100.)				223	G	4	13
	821					224	f	5	14
	822					225	c	6	15
	823					226	d	7	1
	824	Eugenius. (101.)				227	B	8	2
	825					228	a	9	3
	826					229	E	10	4
	827	Valentinus I. (102.)				230	f	11	5
	828					231	D	12	6
	829	Gregorius IV. (103.)				232	c	13	7
Titulus XVI.	830					233	b	14	8
	831					234	a	15	9
	832					235	F	16	10
	833					236	e	17	11
	834					237	d	18	12
	835					238	c	19	13
	836					239	b	20	14

Obitus Curadi. Wic-
nedus. (12.)

Obitus Curadi. Wic-
nedus. (12.)

Obitus Curadi. Wic-
nedus. (12.)

Obitus Curadi. Wic-
nedus. (12.)

Obitus Curadi. Wic-
nedus. (12.)

Obitus Curadi. Wic-
nedus. (12.)

Obitus Curadi. Wic-
nedus. (12.)

Obitus Curadi. Wic-
nedus. (12.)

Obitus Curadi. Wic-
nedus. (12.)

Obitus Curadi. Wic-
nedus. (12.)

Obitus Curadi. Wic-
nedus. (12.)

Titulus XVI.	836													
	837													
	838													
	839													
	840													
	841													
	842													
	843													
	844													
	845													
Titulus XVII.	846													
	847													
	848													
	849													
	850													
	851													
	852													
	853													

Reges Anglie.

Donatio de Duchiridonne
Carta de eodem. Tit.
Obitus Roberti Babou-
phiua. (12.)
Carta de terra v. anatro-
rum in Letham.
Lincoburg. Carta ejus-
dem. Tit. XVII.
Winnandus dedit Bur-
warneck. Carta ejus-
dem. Tit. XVI.
Ephiburg dedit redditum
de Babourus. Carta
eiusdem. Tit. XVII.
Ephiburg dedit. Tit. XVI.
hero comiti Cantie.

1 See Daniel, "Tuesar. Hymolog." i. 212. Halle, 1841.

A.D.	Summi Pontifices Romani.	Archiepiscopi Cantuarie.	Reges Anglie.	Abbatas presenss Monasterii.	Anni Adventus Augustini.	Littera [Dominicalis].	Primatio [Cyclos Lann Julianus].	Indictio.
833	Hic obiit Leo IV, cuius nomen anni in quo ad hunc usque ad hunc usque in papam pronota fuit, sed in manu scripturae non videtur.				255	a	18	1
854	Johannes, iste non computatur, quia non summus Pontifex III. (106)				257	e	19	2
855	Johannes, iste non computatur, quia non summus Pontifex III. (106)				258	t	1	3
859					259	D	2	4
877	Nicholaus I. (107)		Obitus Ethelwulfi, Ethelbaldus II. (13)		260	c	3	5
888			Obitus Ethelbaldi, Ethelbertus I. (14)		261	b	4	6
889			Obitus Ethelberti, Ethelbertus I. (14)		262	a	5	7
899			Obitus Ethelberti, Ethelbertus I. (14)		263	r	6	8
901			Obitus Ethelberti, Ethelbertus I. (14)		264	o	7	9
893			Obitus Diarmodi, Wyrherus. (17)		265	d	8	10
893			Obitus Diarmodi, Wyrherus. (17)		266	c	9	11
894					267	A	10	12
895					268	F	11	13
896					269	E	12	14
897	Adrianus II. (108)		Obitus Ethelberti, Ethelbertus. (15)		270	c	13	15
898					271	C	14	1

Tytilus XVII

Tytilus XVIII

Tytilus XIX

	869	870	871	872	873	874	875	876	877	878	879	880	881	882	883	884	885	886	887	888	889	890	891	892	893	
Titulus XIX.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	
	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	
Titulus XX.	.	.	.	Johannes VIII. (106).	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	
	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	
	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	
	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	
	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	
	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	
Titulus XXI.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	
	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	
	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	
	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	
	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	
	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	
	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	
Titulus XXII.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	
	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	
	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	
	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	
	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	
Titulus XXIII.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	
	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	
	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	
	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	
	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	
	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	
	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	

	A.D.	Summi Pontifices Romani.	[Archiepiscopi Cantuarie.]	Reges Anglie.	Abbas presentis Monasterii.	Anni Adventus Augustini.	Littera [Dominicalis].	Prælatio [Cyclicus Litus Julianus].	Indictio.
Indictio XXXIII.	884	.	.	.	Obitus Altrici. Ceolbertus. (22.)	297	f	2	12
	885	.	.	.	.	298	e	3	13
	886	Bonifacius VI. (114.)	.	.	.	299	c	4	14
	887	Stephanus VI. (115.)	.	.	.	300	b	5	15
Indictio XXXIV.	888	Romanus I. (116.)	.	.	.	301	a	6	1
	889	Johannes IX. (117.)	.	.	.	302	g	7	2
	890	Theodorus II. (118.)	.	.	.	303	e	8	3
	891	Benedictus IV. (119.)	.	Obitus Aluredi. Eadmarus I. (17.)	.	304	d	9	4
Indictio XXXV.	892	.	.	.	Obitus Ceolberti. Beocanus. (24.)	305	c	10	5
	893	.	.	.	.	306	b	11	6
	894	Leo V. (120.)	.	.	.	307	g	12	7
	895	Christophorus I. (121.)	.	.	.	308	f	13	8
Indictio XXXVI.	896	.	.	.	.	309	e	14	9
	897	Sergius IV. (122.)	.	.	Obitus Bescani. Ethelwoldus. (25.)	310	d	15	10
	898	.	.	.	.	311	c	16	11
	899	.	.	.	.	312	b	17	12
Indictio XXXVII.	900	.	.	.	Obitus Ethelrici. Tilbertus. (26.)	313	a	18	13
	901	.	.	.	.	314	g	19	14
	902	.	.	.	.	315	f	20	15
	903	.	.	.	.	316	e	21	16
Indictio XXXVIII.	904	Amatus III. (123.)	Obitus Præparandi. Althelmus. (28.)	.	.	317	d	22	17
	905	.	.	.	.	318	c	23	18

Titulus	915	916	917	918	919	920	921	922	923	924	925	926	927	928	929	930	931	932	933	934	935	936	937	938	939	940	941	942	943	944	945								
Titulus XXVII		Leandro I. (186).	Johanne X. (183).																																				
Titulus XXVIII																																							
Titulus XXIX																																							
Titulus XXX																																							

19

	A.D.	Summi Pontifices Roman.	Archiepiscopi Cantuarie.	Reges Anglia.	Abates presenss Monasterii.	Anni Adventus Augustini.	Letras [Dominicalis].	Primatio [Cycus Lunae Julianus].	Indictio.
Titulus XXXI.	836					839	B	6	9
	837	Leo VII. (129.)			Obitus Radredi. Lullingus. (81.)	840	a	7	10
Titulus XXXII.	838					841	g	8	10
	839				Obitus Lullingi. Beorninus. (82.)	842	f	9	12
Titulus XXXIII.	840	Stephanus VII. (130.)				843	D	10	13
	841			Obitus Eadwardi. Edmundus I. (131.)		844	c	11	14
	842				Obitus Beornaldi. Sigericus. (83.)	845	b	13	15
	843	Martinus III. (131.)				846	a	13	1
	844			Carta de Snydringhe. Hec omnia terra duorum astrologum date fuit si. scilicet si quis scribitur filium liberum ab omni servitute et accipiat in servitute.		847	F	14	2
Titulus XXXIV.	845								
	846	Agapetus II. (132.)			Obitus Edmundi. Eadredus. (84.)	848	e	15	3
	847					849	d	16	4
	848					850	c	17	5
	849					851	A	18	6
						852	g	19	7

Episcopus Cantuarie. de Swalthe. Carta de Swalthe. An. 844.

CHRONOLOGIA AUGUSTINENSIS.

A.D.	Summi Pontificis Romani.	Archiepiscopi Cantuarie.	Reges Anglie.	Abbas presentis Monasterii.	Anni Adventus Augustini.	Episcopi [Domus Italia].	Primatio [Cyclo Lunæ Juliano].	Indictio.
972	Bonus I. (138.)				975	F	4	15
973	Benedictus VII. (139.)			Quædam anna rom. no. diu. continent actus prius et postea et postea in hunc partem boreali carnis de Norwiche.	976	E	5	1
974					977	D	6	2
975			Obitus Edgeri. Edmundus II. (58.)		978	C	7	3
976	Benedictus VII. (140.)				979	A	8	4
977					980	E	9	5
978				Dedicatio huius ecclesie in honore scti Petri et scti Pauli et scti Augustini.	981	F	10	6
979			Martyrium. Edmundus. (59.)		982	E	11	7
980					983	C	12	8
981					984	B	13	9
982					985	A	14	10
983	Johannes XIV. (141.)				986	E	15	11
984					987	D	16	12
985	Johannes XV. (142.)				988	C	17	13
986					989	B	18	14
987	Johannes XVI. (143.)							
988	Johannes XVII. (144.)							

Annum XXXVII.																
987	.	.	.	.	Obitus Juniani Eggerus. (85).	.	.	.	.	.	.	389	b	1		
988	.	.	.	.	Obitus Eggerus. Alricus. (86).	.	.	.	.	.	.	391	G	1		
989	.	.	.	.	.	Carta de Siltshewocda. An. XXXVII.	.	.	.	.	.	392	f	2		
990	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	393	o	3		
991	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	394	d	4		
992	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	395	B	5		
993	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	396	a	6		
994	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	397	e	7		
995	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	398	f	8		
996	Gregorius V. (144).	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	399	d	9		
997	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	400	c	10		
Annum XXXVIII.																
998	Johannes XVII. (145).	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	401	b	11		
999	Silvester II. (146). Papa Hungarorum duxit.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	402	a	12		
1000	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	403	F	13		
1001	.	.	.	.	Obitus Alrici. Sirodus. (87).	.	.	.	.	.	.	404	o	14		
1002	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	405	c	15		
1003	Johannes XVIII. (147).	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	406	c	16		
1004	Johannes XIX. (148).	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	407	A	17		
1005	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	408	E	18		
1006	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	409	f	19		

A.D.	Summi Pontificis Romani.	Archiepiscopi Cantuarie.	Reges Anglie.	Abbas presens Monasterii.	Anni Adventus Augustini.	Litera [Dominicalis].	Primasio [Cyclo Luno Julianus].	Indictio.
1007	.	.	.	.	410	e	1	5
1008	.	.	.	.	411	c	2	6
1009	Sergius IV. (146.)	.	.	Geowulfus cepit episcopus in terra in Sutfone.	412	b	3	7
1010	.	.	.	.	413	a	4	8
1011	Benedictus VIII. (150.)	Martirium Episcopi. Lit-vigues. (89.)	Dani Cantuar devasabant.	.	414	e	5	9
1012	.	.	.	.	415	f	6	10
1013	.	.	.	.	416	g	7	11
1014	.	.	.	.	417	a	8	12
1015	.	.	.	.	418	b	9	13
1016	.	.	Obitus Ethelredi. Ed-wardus Rex.	.	419	c	10	14
1017	.	.	Obitus Edwardi. Canutus. (89.)	.	420	d	11	15
1018	.	.	.	Elgiva dedit hunc monasterium. Et presertim in preter hoc cultus monacho ex solida.	421	e	12	1
1019	.	.	.	.	422	f	13	2
1020	.	.	.	.	423	g	14	3
1021	.	.	.	Ethelricus elegitur in episcopum. Scholasticus in ecclesia sancti Johannis. Eboracur. (89.)	424	a	15	4
1022	.	.	.	.	425	b	16	5

Tertius
XXXIX.

A.D.	Summi Pontifices Romani.	Archiepiscopi Cantuarie.	Reges Anglie.	Abbas presens Monasterii.	Annus Advectus Augustini.	Littere [Dominicales].	Primatio [Cyculus Lunae [Hilary].	Indictio.
1045					448	f	1	13
1046					449	o	2	14
1047	Silvester III. (103.)			Obitus Eusebii. Jacit in ecclesia sancti Wilfrici. Wilfricus II. (46.)	450	d	3	15
1048	Gregorius VI. (104.)	Inq. officii. Voluntas scilicet deaurata. Dedit etiam monasterio sancti Augustini et unum pastorem cum quibusdam aliarum sanctorum Gregorii.			451	B	4	1
1049					452	a	5	2
1050	Clemens II. (105.)	Obitus Eusebii. Robertus I. (82.)			453	e	6	3
1051	Damasus II. (106.) Leo IX. (107.)				454	f	7	4
1052		Obitus Roberti. Sigwardus. (88.)			455	D	8	5
1053					456	o	9	6
1054					457	b	10	7
1055					458	a	11	8
1056	Bartholomaeus Scotus. Post monachum factus est in Colonia, in monasterio sancti Augustini. Mortuus est. Kal. Aug. feria quinta.	Autoritate apostolica ordinatus. In concilio pontifici in concilio assistit sancto Romane Curie.	Obitus die Fordwice. TH. XLI.	Abbas Romanus aditus. Anus a regibus. In concilio assistit. Pontifex sancti Augustini Obitus.	459	P	12	9

Indictio.	Primatio [Cyculus Lonnæ Julianus].	Littera [Dominicalis].	Anni Adventus Augustini.	Abbas presentis Monasterii.	Reges Anglie.	Archiepiscopi Cantuaria.	Summi Pontifices Romani.	A.D.	Anni a Con- questu Anglie.
5	4	g	470	Abbas mitra veli non habuit. Hic Conversoria milite- que Jacuit, supra ad Rogerum abbatem.	Willelmus dux Norman- nie. (31.)	Cornatio, Willelmi Con- questoris.	.	1067	1
6	5	h	471	.	.	.	.	1068	2
7	6	i	472	.	.	.	Martinus papa. In Africa sue indolisus. Mago- tam venit, iussione egi- tano. Hic in Africa basilica edificata, et ibi includitur iuxta monas- terium principalis.	1069	3
8	7	k	473	Rechinus fuit. Soc- novum opus Vindici stam dilatate ince- pit.	Carta de abbatibus. Rave- hana et Miltona exceptis decima mellis et gabli.	Lanfrancus. (84.)	.	1070	4
9	8	l	474	.	Carta in sacra et socna, et milla in sacra et socna de Norwingtona.	.	.	1071	5
10	9	m	475	.	Carta de villi. prebendis de Norwingtona.	.	.	1072	6
11	10	n	476	.	Carta de manerio de Punnsrode.	.	.	1073	7
12	11	o	477	.	Carta de manerio. Obitus episcopi. Tit. XLIII.	.	.	1074	8
13	12	p	478	.	Carta de iustitia. Obitus episcopi in Forgewico.	.	Gregorius VII. (163.)	1075	9
14	13	q	479	.	Carta preceptoris de bur- go de Fendwico.	.	.	1076	10

Titulus XLII.

Titulus XLIII.

11	1077					480	14	16
	1078					481	15	1
	1079					482	f	2
	1080					483	D	3
	1081					484	c	4
	1082					485	b	5
	1083					486	a	6
	1084					487	F	7
	1085					488	e	8
	1086					489	d	9
	1087	Victor III. (1054).				490	c	10
	1088					491	A	11
	1089	Urbanus II. (1053).				492	E	12
	1090	Ordo Carthusianus incipit.				493	f	13

Certa de sanctis et san-
ctis, que con-
tinentur in
his capitulis.

Certa Odonis Balconis
de medicina villa de
Knotham, Thik-
hore, Rugentum, Pur-
boclem et Rochelande,
et Osherni Payforei.

Obitus Willihelmi, v. Ians
Septembris.

Obitus Willihelmi, v. Ians
Septembris.

Obitus Willihelmi, v. Ians
Septembris.

Certa de Estances

Transfertur episcopatus
Doverensie ad Lincol-
niam.

Fundatio monasterii
de Lewes.

Obitus Sweinichi, filii
Noni, Septembris.

Obitus Sweinichi, filii
Noni, Septembris.

Obitus Sweinichi, filii
Noni, Septembris.

Certa de Estances

Obitus Sweinichi, filii
Noni, Septembris.

Obitus Sweinichi, filii
Noni, Septembris.

Obitus Sweinichi, filii
Noni, Septembris.

Obitus Sweinichi, filii
Noni, Septembris.

Obitus Sweinichi, filii
Noni, Septembris.

Obitus Sweinichi, filii
Noni, Septembris.

Obitus Sweinichi, filii
Noni, Septembris.

Obitus Sweinichi, filii
Noni, Septembris.

Obitus Sweinichi, filii
Noni, Septembris.

Obitus Sweinichi, filii
Noni, Septembris.

Obitus Sweinichi, filii
Noni, Septembris.

Obitus Sweinichi, filii
Noni, Septembris.

Titulus XLIII.

Titulus XLIV.

Wido, (63). Hic ec-
clesiasticis studiis
totum opus perfecit,
et corpora sancto-
rum recondidit.

	Indictio.	Primatio [Cycus Lane Julianus].	Litera [Dominicalis].	Anni Adventus Augustini.	Abbate presentis Monasterii.	Rege Anglie.	Archiepiscopi Cantuarie.	Summi Pontifices Romani.	A.D.	Anni a Con- questu Anglie.
	14	9	e	464	Translatio sancti Au- gustini sociorumque sua.	Carta de rectitudinibus et consuetudinibus de- cessoris in pace in terra et in aqua.			1001	25
	15	10	C	465			Anselmus consecratur.		1002	26
	1	11	b	466					1003	27
	2	12	a	467			Transfertur abbas episcopus Wintonie ad sedem in Northampton.	Obitus Alwini fundatoris de Burmannesce.	1004	28
	3	13	g	468				Concilium Claromontis. Homo beatus Al- bertus assumitur deus pater.	1005	29
	4	14	E	469					1006	30
	5	15	a	500					1007	31
	6	16	c	501	Obitus Wyulmici. Ja- cobus comes Anglie et comes Normannie et comes Flandrie et comes Brabantie et comes Ardenne et comes Frenche et comes Carthie et comes Flandrie et comes Brabantie et comes Ardenne et comes Frenche et comes Carthie				1008	32
	7	17	b	502	Hugo. Hic est Flor- nus benedictus ex- tra societatem suam. Obitus sancti Edwardi regis Anglie.				1009	33
	8	18	G	503		Obitus Willielmi. Henr- icus I. (83.)		Fascialis II. (83.)	1100	34
	9	19	f	504		Carta de prebendis in De- vora. Tit. XLV.			1101	35
	Titulus XLIV.									
	Titulus XLV.									

Indictio.	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24		
Primatio [Cyclos Lunae Julianus].	13	14	15	16	17	18	19	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11		
Littera [Dominicalis].	d	e	f	g	a	b	c	d	e	f	g	a	b	c	d	e	f	g		
Anni Adventus Augustini.	817	818	819	820	821	822	823	824	825	826	827	828	829	830	831	832	833	834		
Abbas presentis Monasterii.			Conradus Monsieur in Thaeto.					Fundatio monasterii de Basing.	Prior Leovenis effol- tur abbas de Re-		Obitus Hugonis Jacet in capitulo in parte borali. Vacavit.		Hugo II. Triviscolus, monachus Rotensis, Hic primo officio dis- tinxit, et eisdem sua et omnibus aliis liberavit.							
Reges Anglie.		Carus de Rippie et Lang- don.		Carus de Rippie et Lang- don.			Carus de warruna in Caris, Childeot et Surrey.						Carus directus Hugoni me- nacho Rotensi de concessione et abbas Hic primo officio dis- tinxit, et eisdem sua et omnibus aliis liberavit.							
Archiepiscopi Cantuarie.	Radulphus. (86.)					Sanctus Thomas nascitur Jouonie. sacerdos, pri- or, episcopus, et desens, obiit.	Submersi sunt in mari Willelmus, Henricus et filii regis Henrici, etc.		Obitus Radulphi. Vacavit.				Willelmus I. (87.)							
Summi Pontifices Romani.	Bernardus 41. monachus Cherubensis.						Bulla de privilegiis et jurisdictione abbas. Tit. XIV.							Honorius II. (108.)						
A.D.	1114	1115	1116	1117	1118	1119	1120	1121	1122	1123	1124	1125	1126	1127	1128	1129	1130	1131	1132	
Anni a Con- questu Anglie.	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60	61	62	63	64	65	66	
I	Titulus XLV.																			

1	Anni a Con- questu Anglie.	A.D.	Summi Pontifices Romani.	Archiepiscopi Cantuarie.	Reges Anglie.	Abbas presentis Monasterii.	Anni Adventus Augustini.	Littera [Dominicalis].	Primatio [Cyclos Lunae Julianus].	Indictio.
	76	1142		Carta confirmatoria de ecclesia et vicinia Fe- verham.	Carta de libertate infra burgum et extra.		545	d	3	5
	77	1143	Conradus II. (71.)	Carta de Estocres, et li- tore usque ad medium aque.	Carta de Hagha		546	c	4	6
	78	1144	Innocentius II. (72.) Bulla de concordia inter Theobaldum archiepi- scopum Cantuarie et Henricum regem Anglie. Confirmatio sententia la- te super benedictione abbatis.				547	A	5	7
	79	1145	Eugenius III. (73.)		Carta de Bipple et Lang- done.		548	E	6	8
	80	1146	Petrus Lombardus "Sen- tentias complavit." Bulla de confirmatione ecclesie de Faverham.		Carta de fera in feo piscorum. Petri et Pauli.		549	f	7	9
	81	1147	Bulla de confirmatione hospitii sancti Lau- rentii.				550	e	8	10
	82	1148	Petrus Comestor scripti casus. Scholasti- ca.		Carta ne prohibeantur ho- mines venire ad molen- dinum Cantuarie.	Fundatio monasterii de Faverham.	551	C	9	11
	83	1149	Inventum iohannis An- glicani.				552	b	10	12
	84	1150			Carta Matildie regine de terra data ecclesie de Faverham.		553	a	11	13

Annus a Con- questu Anglin.	A.D.	Summi Pontifices Romani.	Archiepiscopi Cantuari.	Reges Cantuar.	Abbas praesens Monasterii.	Anni Adventus Augustini.	Litera (Dominicalis).	Primatio [Cyclos Lunae Julianus].	Indictio.
95	1104	.	Sanctus Thomas exulatus in festo Omnium Sancto- rum.	Carta de ecclesia de North- burne.	.	567	D	6	13
99	1186	.	.	.	.	568	c	7	13
100	1186	.	.	.	.	569	b	8	14
101	1187	.	.	Carta de saks at sokna, tel et tom, infra burgum et extra.	.	570	a	9	13
102	1188	.	.	.	.	571	F	10	1
103	1189	.	.	.	.	572	o	11	2
104	1170	.	Sanctus Thomas regressus in Angliam, et in anno sextatis sua lili. Va- cavit.	Carta confirmatoria de ec- clesia et decimis Faver- ham et Hildone.	.	573	d	12	3
105	1171	Bulla de observatione si- gilli.	.	.	.	574	c	13	4
106	1172	Bulla de confirmatione ecclesiarum de Menstre et de decimis decimarum in eadem bulla.	Soror sancti Thomae, no- mine Maria, facta est abbatissa de Berthage.	Carta ut ecclesia de Mil- tone habeat omnia et decimas decimarum et terras, et de bosco de Northwode.	.	575	A	14	5
107	1173	Confirmatio ecclesiarum de Faverham et Mil- tona.	Ricardus I. prior Doverine (ob).	.	.	576	E	15	6

Titulus XLVII.

	Anni a Con- questa Anglie.	A. D.	Summi Pontifices Romani.	Archiepiscopi Cantuarie.	Reges Cantie.	Abbatas presentis Monasterii.	Anni Adventus Augustini.	Littere [Dominicales].	Primatio [Cyclos Lunae Julianus].	Indictio.
I	117	1183	.	.	.	.	586	b	6	1
	118	1184	Lucus III. (177.)	Obitus Ricardi. Bahw- nus. (41.)	Obitus Henrici junior, et filii sui transmar- tini.	.	587	g	7	2
	119	1185	.	.	.	.	588	f	8	3
	120	1186	Urbanus III. (178.)	Richardus filius regis. fe- cit unam ad huc ecclesiam Christi.	.	.	589	e	9	4
	121	1187	Bulla de libertate coele- stis de confirmatione ecclesie de Northborn Bulla de danteur aliqui seculari, ecclesie de Sallyng.	.	Jerusalem capta est, et crux Christi a pagani.	.	590	d	10	5
	122	1188	Bulla de confirmatione ec- clesie de Sallyng. Bulla de confirmatione il- lustrationis et aliquis ex piscopus vel aliquis ex Bulla derogata de Fe- verham et Milkeny et de custodia captivum. Bulla de appropriatione ecclesie Thun de Milbon et de Bulla de prebenda de Gatona.	.	.	.	591	B	11	6
	Titulus XLVIII.									

	Anni a Con- questu Anglie.	A. D.	Summi Pontifices Romani.	Archiepiscopi Cantuarie.	Reges Anglie.	Abates prescuis Monasterii.	Anni Adventus Augustini.	Litera [Dominicalis].	Primitio [Cyclo Luno Juliano].	Indictio.
	130	1183	Bulla de archiepiscopus ve episcopus, vel apo- stolice sedis legatione officarij coram, hanc monasterium interditi- Bulla de revocatio appella- tionis ultimam Bulla confirmacione hospitalis sancti Lau- rentii.				592		10	14
	131	1187	Innocentius III. (1185.) Concilium Lateranense.				600	o	1	15
	132	1188					601	d	2	1
	133	1189			Occisio Ricardi. Johar- nes. (87.)		602	o	3	2
	134	1190					603	A	4	3
	135	1191	Ordo Fratrum Prædicato- rum incipit.				604	E	5	4
	136	1192	Bulla de libertate scilicet n.		Certa de Stoures et lit- tore usque ad medium aquæ, de sals et solium et pacis Fractura. Carta confirmacionis an- nato de Abbe- nora.		605	F	6	5
	137	1193					606	o	7	6
	138	1194	Bulla confirmatoria de decimis de Collesond.				607	C	8	7
	139	1195	Bulla de ultra tres dietas trahatur ad causam.	Obitus Huberti			608	b	9	8
	140	1196					609	a	10	9

Titulus XLVIII.

	Indictio.	Fertissimo [Cyclo Lunae Julianus].	Litera [Dominicalis].	Anni Adventus Augustini.	Abbas presens Monasterii.	Rege Angliae.	Archiepiscopi Cantuariae.	Summi Pontifices Romani.	A.D.	Anni a Con- questu Angliae.	
	9	6	c	624	.	.	.	Bulla de successione eccle- siae praeteritum et bono- rum hospitalium sanctorum protectione et confirma- tione redditus, etc.	123		Tit. XLIX.
	10	7	b	625	.	.	.	.	124		Titulus L.
	11	8	a	626	.	Carta de feoda regum In- glicorum in Anglia in San- cto Albano in Sand- wich iuxta ecclesiam sancti Petri.	.	.	125		
	12	9	p	627	Obitus Hugonis III. Non. in November. Ego prope aliarum sanctae ecclesie ex sanctae ecclesie ex Robertus de Ballo ecclesie sancti Petri curator in curia Be- nigni, quidam filius Ascensionis. (56)	.	.	.	126		
	13	10	e	628	Compositio inter ab- batem et monasterium Sancti Martini de pro- sentatione ecclesie sancti Petri.	.	.	Bulla ut liceat in propriis ecclesiis capellis con- struere.	127		Titulus LL.
	14	11	d	629	.	Carta confirmationis de libertate monasterii sancti Martini de pro- sentatione ecclesie sancti Petri.	.	.	128		

161	1287	Gregorius IX. (184.) Bulla de confirmatione eccliesiarum de Hestre, eiusdemque monasterii Bulla de confirmatione eccliesie de Plumstedo, in qua ordinatur ut fructus in alios usus convertentur.	Obitus Stephani. Vaca- vit.	Carta confirmatio de vicijs et sicut quo ad unum de obitu Carta de quietis obitu Carta Gregorij in villa Caulis.				620	c	12	15
162	1288	Bulla de confirmatione eccliesiarum de Hestre, eiusdemque monasterii Bulla de confirmatione eccliesie de Plumstedo, in qua ordinatur ut fructus in alios usus convertentur.	Obitus Stephani. Vaca- vit.	Carta confirmatio de vicijs et sicut quo ad unum de obitu Carta de quietis obitu Carta Gregorij in villa Caulis.				681	A	13	1
163	1289	Bulla de presentia de Ous- tone. Bulla ne quis erigere ve- lit alium monasterium sive vel magnam al- iam demandare archi- diaconum, episcopos, et decanos. Bulla de confirmatione ec- cliesie de Plumstedo in qua refecturum in usu refectorii. Confirmatio eccliesie de monachorum.	Ricardus II. (84.)	Carta confirmatio de vicijs et sicut quo ad unum de obitu Carta de quietis obitu Carta Gregorij in villa Caulis.				682	F	14	2
164	1290	Bulla de confirmatione ec- cliesie de Plumstedo in qua refecturum in usu refectorii. Confirmatio eccliesie de monachorum.		Carta confirmatio de vicijs et sicut quo ad unum de obitu Carta de quietis obitu Carta Gregorij in villa Caulis.				683	f	15	3
165	1321	Bulla conservatoria di- ocesis a quibusdam Sui- aviensibus facta in Edmundi, et decano Crematensis de manio Edmundi.	Obitus Ricardi. Vacavit.	Carta confirmatio de vicijs et sicut quo ad unum de obitu Carta de quietis obitu Carta Gregorij in villa Caulis.				684	e	16	4
166	1333	Bulla conservatoria di- ocesis a quibusdam Sui- aviensibus facta in Edmundi, et decano Crematensis de manio Edmundi.		Carta confirmatio de vicijs et sicut quo ad unum de obitu Carta de quietis obitu Carta Gregorij in villa Caulis.				685	C	17	5

Titulus LI.

I	Anni a Con- questu Anglie.	A. D.	Summi Pontifices Romani.	Archiepiscopi Cantuaria.	Reges Anglie.	Abbatas presantis Monasterii.	Anni Adventus Augustini.	Litera [Dominicalis].	Primatio [Cyclos Lunae Julianus].	Indictio.
	107	1223	Bulla de approbatione monasterii et earundem in confirmatione. Hicis ec- clesie de Chastel. Bulla excommunicat regem Edwardum et con- secratio.	Edmundus. (49)	.	.	636	b	18	0
	108	1224	Bulla ne quis possit ex- communicare monachos, etiam si sint heretici. Bulla quod ecclesie nos- tre et homines nostri habita et habenda sint sub protectione Ro- manorum.	.	.	.	637	a	19	1
	109	1225	Bulla ne ultra duas terras trahatur ad causas ecclesie nostre. Et in fine annorum certatum in ecclesia nostra.	.	.	.	638	e	1	8
	179	1238	Bulla super compositione directi abbati et con- ventus monasterii de Northampton et cum Bulla ne quis presumat interrompere possessionem cuiuslibet ecclesie nostre. Et in fine et in fine de novallibus designatur.	.	Carta confirmationis de compositione inter sauc- tum Edmundum et nos.	.	639	R	2	9
	171	1277		.	.	.	640	d	3	10
	172	1288		.	.	.	641	o	4	11

Titulus II.

173	1239	Bulla ut non pessima speculiosa ad providen- tiam alieni	Obitus Edmundi. Vacavit.							
174	1240	Bulla de tunc et delin- tia. Bulla de confirmatione ter nos et sanctum Ed- mundum, directa priori monasterii sancti Augustini Christi.								
175	1241	Bulla de appropriatione capite in monasterio in villa pariter.								
176	1242	Bulla quod abbas potest de his que sunt in absentia episcoporum.								
177	1243	Celestinus IV. (1241.) Bulla confirmatoria se- cularium clericorum ad sacramenta saginatis. Innocentius IV. (1255.) Bulla de indulgentiis in monasterio sancti Pauli et Augustini. Bulla de pils utralis.								
178	1244	Bulla de non providendis secularibus clericis in tem abbatis et conven- tus.	Bonifacius. (96.)							
179	1245	Bulla ne delegatus vel delegatus vel conventus vel conservator, possit vires excommunicare. Bulla de solutione ad solutionem debitorum, nisi causa constiterit in utilitatem monasterii.								
180	1246									

Titulus LI.

184					605	b	10	8
	1200	Bulla de indulgentia pro societa de Jetham. Episcopus et franciscanus. Obvata directa episcopo.						
		Bulla quod vicarii solvant preterea de officio. Bulla contra infidelitatem electorum.						
	1221	Bulla excommunicat super in ecclesia de Faver-			604	a	17	9
		quodam equitro facta. archiepiscopus, etc.						
	1222	Bulla directa abbat et priori sancti Edmundi, haurit ad iudicium.			605	F	18	10
		Bulla quod possumus obstantibus aliquibus ecclesiis nostris, non.						
		Bulla de ultra tres diebus. Invenitur in causam.	Carta de suo facto per de vacatione abbatia et tallagio.					
		Bulla conservatoria ne in monasterio in eno-						
		mem. lesionem.						
		Bulla de per licet ap- speciales, quoscumque tenoris, possumus con- firmationem.						
		Bulla de confirmatione libertatum et exemptionis.						
		Bulla super confirmatione Curie et papae.						

Indictio.	11			
Primatio [Cycus Lunae Julianus.]	19			
Litera [Dominicalis].	o			
Anni Adventus Augustini.	605			
Abbatas presentis Monasterii.	Obitus Roberti II. xvii. Kal. Febr. Jacta in compendia Jacta in compendia introitu cancelli. Robertus in episcopatu est illi. Non. Febr. Benedictus in Kal. Benedictus in Kal. ecclesia ab episcopo Londonensi. (31.)	607	613	
Reges Angliae.		617	619	
Archiepiscopi Cantuariae.				
Summi Pontifices Romani.	Bulla de privilegio contra provisiones factas et licentias in perpetuum. Bulla de quibusdam rectis abbatibus sancti Edmundi et Waltham. Bulla de quibusdam rectis abbatibus sancti Gregorii. Bulla conservatoria di- ocesis sancti Edmundi sancti Edmundi, contra provisiones et pensiones sancti Edmundi et rectis abbatibus sancti Edmundi, ne quis nos Bulla quod non obstanti- bus aliis provisionibus collatione seu illorum reservationis impolli- cetur.	Alexander IV. (127.) Bul- la de quibusdam scul- lis de Teobaldia. Bulla de quibusdam mar- chibus et de quibusdam episcopis Barford. Bulla conservatoria pro provisionibus cum triplici privilegio. Bulla super appropri- atione.		
A.D.	1253	1254	1255	
Anni a Con- questu Angliae.	187	188	189	
1	Titulus LII.			

<p>Titulus LII.</p>	<p>190</p> <p>Bulla de appropriatione cum quatuor archidiaconis Bulla de confirmatione de Pinnacolo Bulla de appropriatione cum quatuor archidiaconis Bulla de privilegio ecclē- się de Preston. Bulla de appropriatione de Pinnacolo de Ar- tirdane.</p>	<p>1233</p> <p>Bulla ne aliqui habeant possessionem in com- munitate cum aliis etc., tempore vacationis.</p>	<p>Bulla de indulgentiis uni- us anni et xi. dierum. Bulla de confirmatione clesie tradantur hinc sine consensu. Bulla ut abbas possit conferre amores Bulla de custodia ma- gistrorum Bulla ne corda con- dantur nisi nobis per- sonaliter et validis.</p>	<p>650</p> <p>Summa totius indul- gentię fundatione hinc summa con- cesse : quolibet die ditione unius anni infra octavas aposto- licę sędis Augustini et sancti Augustini Omnes enim indul- gentię Alexandrinę quartum confirma- de horum.</p>	<p>A</p>	<p>3</p>	<p>14</p>
---------------------	---	---	--	--	----------	----------	-----------

1 abba MS.

D

I	Anni a Con- questu Angliae.	A.D.	Summi Pontifices Romani.	Archiepiscopi Cantuarie.	Reges Anglia.	Abbatess presentis Monasterii.	Anni Adventus Augustini.	Itera [Dominicalis].	Primatio [Cyclicus Lunae Julianus].	Indictio.
	196	1282	Bulla confirmat, cano- nicorum et secularium privilegia non violata. Bulla quod possimus uti Bulla confirmat, cano- nicorum et secularium privilegia non violata. Bulla quod possimus uti Bulla confirmat, cano- nicorum et secularium privilegia non violata. Bulla quod possimus uti Bulla confirmat, cano- nicorum et secularium privilegia non violata. Bulla quod possimus uti				683	a	9	5
	197	1283	Bulla confirmat, cano- nicorum et secularium privilegia non violata. Bulla quod possimus uti Bulla confirmat, cano- nicorum et secularium privilegia non violata. Bulla quod possimus uti Bulla confirmat, cano- nicorum et secularium privilegia non violata. Bulla quod possimus uti Bulla confirmat, cano- nicorum et secularium privilegia non violata. Bulla quod possimus uti				685	b	10	6
	198	1284	Bulla confirmat, cano- nicorum et secularium privilegia non violata. Bulla quod possimus uti Bulla confirmat, cano- nicorum et secularium privilegia non violata. Bulla quod possimus uti Bulla confirmat, cano- nicorum et secularium privilegia non violata. Bulla quod possimus uti Bulla confirmat, cano- nicorum et secularium privilegia non violata. Bulla quod possimus uti				687	c	11	7
	199	1285	Bulla confirmat, cano- nicorum et secularium privilegia non violata. Bulla quod possimus uti Bulla confirmat, cano- nicorum et secularium privilegia non violata. Bulla quod possimus uti Bulla confirmat, cano- nicorum et secularium privilegia non violata. Bulla quod possimus uti Bulla confirmat, cano- nicorum et secularium privilegia non violata. Bulla quod possimus uti Bulla confirmat, cano- nicorum et secularium privilegia non violata. Bulla quod possimus uti				688	d	12	8
	200	1286	Clemens IV. (1268.) Bulla confirmat, cano- nicorum et secularium privilegia non violata. Bulla quod possimus uti Bulla confirmat, cano- nicorum et secularium privilegia non violata. Bulla quod possimus uti Bulla confirmat, cano- nicorum et secularium privilegia non violata. Bulla quod possimus uti Bulla confirmat, cano- nicorum et secularium privilegia non violata. Bulla quod possimus uti Bulla confirmat, cano- nicorum et secularium privilegia non violata. Bulla quod possimus uti				689	e	13	9
	201	1287	Bulla confirmat, cano- nicorum et secularium privilegia non violata. Bulla quod possimus uti Bulla confirmat, cano- nicorum et secularium privilegia non violata. Bulla quod possimus uti Bulla confirmat, cano- nicorum et secularium privilegia non violata. Bulla quod possimus uti Bulla confirmat, cano- nicorum et secularium privilegia non violata. Bulla quod possimus uti Bulla confirmat, cano- nicorum et secularium privilegia non violata. Bulla quod possimus uti				670	f	14	10

	Indictio.	Præmetio [Cyclos Lunæ Julianus].	Littera [Dominicalis].	Anni adventus Augustini.	Abbas presentis Monasterii.	Reges Angliæ.	Archiepiscopi Cantuarie.	Summi Pontifices Romani.	A.D.	Anni a Con- questu Angliæ.
1	4	19	E	684	.	Decima bonorum ecclie- siasticorum auctoritate sua est ad subsidium Terre Sarcæ per vi. annos.	.	.	1281	213
	5	1	E	685	Feles sunt stalis in citra.	.	Obitus Johannis	.	1292	226
	6	2	d	690	Magnum festum in die Kil. Martii. In quo fuerunt omnes seculi. In diebus XVI. milibus et de- cimis J. Berwic. In diebus illis Iustitiaris lit- terarum. In diebus illis de muneris Langport. In diebus illis. Re- tra et Sulmeston. Summa omnium in [4900] homines.	Miraculum sancte Mi- chel. In diebus illis quidam. propter quod cassare sub accusatione brevium per totam Ab- batiam. In diebus illis Civitas diuina charratone de muneris Langport. In diebus illis. Re- tra et Sulmeston.	Robertus III. Winchese. (48.)	Conestabus V. (188.) Bonifacius VIII. (109.)	1294	228
	7	3	c	697	.	Charta de castillis folium. pauorum, damnato- rum.	Exigitur a clero Angliæ omnes omnium bono- rum.	.	1295	229
	8	4	b	698	.	.	.	.	1296	230
	9	5	G	699	.	.	.	.	1297	231
	10	6	f	700	.	.	.	.		

Titulus LIV.

Titulus LIV.

232	1298	Bulle sex de diversis privilegiis. Littera conservatoris, dilectissimi fratris, monasterii de Waltham, abbas et monachi, de recta abbatii Westmonasterii. Quod licet nobis in placito inter nos et archiepiscopum Cantuariensem, et nostrum abbatem, non sit in rebus, sed in iure, et in illius contentione. Inhibito ad archiepiscopum Cantuariensem et monachos inter nos et nos. Duplicatur.	701	6	7	11
233	1299	Bulla de reformatione status antiqui et exemplatione. Bulla de abbatibus, exemptione et revocatione quorundam privilegiorum, quorum unum est, de non pascendo concessorum. Bulla conservatoris, dilectissimi fratris, pro ecclesia de Tenterdene. Bulle xv. Bulle regis, et eo quod licet quosdam malefactores.	702	d	8	12
234	1299	Bulla conservatoris, dilectissimi fratris, pro ecclesia de Tenterdene.	703	B	9	13
235	1291	Bulle xv. Bulle regis, et eo quod licet quosdam malefactores.	704	a	10	14

1 This "bulle," the notice of which appears in the column of "Rege Anglie," is described as a contradiction of the former "in certis artikulis."

Indictio.	
Primatio [Cycus Lunae Julianus].	
Littera [Dominicalis].	
Anni Adventus Augustini.	
Abbatas praesentis Monasterii.	
Reges Angliae.	
Archiepiscopi Cantuariae.	
Summus Pontifex Romani.	<p>Bulla excommunicatoria contra detinere de Scheldwylde.</p> <p>Bulla conservatoria pro monasterio in Tharsto contra papam.</p> <p>Bulla conservatoria pro ecclesia sancti Petri in Tharsto contra detinere.</p> <p>Bulla conservatoria pro ecclesia de Moustre in Tharsto.</p> <p>Bulla conservatoria pro ecclesia sancti Johannis in Tharsto contra detinere.</p> <p>Bulla conservatoria pro ecclesia de Chastelle contra detinere.</p> <p>Bulla conservatoria pro ecclesia de Lillobarne contra detinere.</p> <p>Bulla conservatoria pro ecclesia de Prestone contra detinere.</p> <p>Bulla conservatoria pro ecclesia de Sallug contra detinere.</p>
A.D.	
Anni a Con- questu Angliae.	
1	Titulus LIV.

	Indictio.	Primo [Cyclo Lunae Julianus].	Littera [Dominicalis].	Anni Adventus Augustini.	Abbas presentis Monasterii.	Reges Anglie.	Archiepiscopi Cantuarie.	Summi Pontifices Romani.	A.D.	Anni Conquestu Anglie.
	7	c 18	c	712	Obitus Thomae, xiv. Kal. Martii, jacet in altare sancte Marie. Radulphus benedictus, x. Kal. Julii. (34.)			Bulla de appropriatione ecclesiarum de Sturroye Bulla contra cartam contra detentores decimarum de Sturroye et Kennington Carta de libertatibus et finibus etc.	1300	238
	8	d 19	d	713		Carta de Poldersmole apud Sturroye. Tit. LIV.			1310	244
	9	e 1	e	714		Carta de libertatibus adquisitis ad capon et librasum. Carta de appropriatione ecclesiarum de Kennington et Sturroye.			1311	245
	10	f 2	f	715		Carta de libertatibus maneriarum et casallis, capon et librasum, acratum et Riardi de Sturroye. Carta de uno messuagio, una carucata terre etc. in Episcopatibus. Carta de uno messuagio, una carucata terre etc. in Episcopatibus. Carta de uno messuagio, una carucata terre etc. in Episcopatibus. Carta de uno messuagio, una carucata terre etc. in Episcopatibus. Carta de uno messuagio, una carucata terre etc. in Episcopatibus.			1312	246
	11	g 3	g	716	Henricus Stenton Justitarius Majoris.	Carta de nulli eccle. terre Thomae Foweyn in Merstre.	Obitus Roberti. Waltheus. (50.)		1313	247
	12	h 4	h	717					1314	248

Titulus LV.

Titulus LV.

	249	1315			718	o	5	13
	250	1316	Johannes XXII. (202.)		719	C	6	14
	251	1317			720	b	7	15
	252	1318			721	a	8	1
	253	1319			722	b	9	2
	254	1320	Castrum de Leles oblatu- rit.		723	E	10	3

Carta de molendino de
Chisetele via Inchusa apud
Bort. . .
Carta de molendino mona-
sterii sancti Petri ad
eum sancti Petri ad
de Bruges. . .
Johannis Roster et Wal-
terii de molendino. . .
Carta de i. molendino. v.
acris terre in Little-
ton. . .
Carta de chis. acris terre
in Chisetele. Sturves.
Carta de confirmatione xi.
acrum terre in Chis-
etele. . .
Carta de confirmatione xi.
acrum in Chisetele.
Carta de i. acris & rod-
dyve. in est Rychope.
Carta de confirmacione concesso
vuldis et Michaele de
Lanvoldi in acris in
Sturves & Chisetele
Carta de transmissio
perquisitionis terrarum
in molendino & i. acris
molendini et i. acris
terre in Sturves.
Carta de acris terre
prieori quenzico cum
prieori ecclesie Christi.
Carta de escambio terri-
arum priore ecclesie
Christi.

	Anni a Con- questu Anglie.	A.D.	Summi Pontifices Romani.	Archiepiscopi Cantuarie.	Reges Anglie.	Abbatas presentis Monasterii.	Anni Adventus Augustini.	Litera [Dominicalis].	Primatio [Cycus Luna Julianus].	Indictio.
I	265	1381	.	.	Carta de esambio terre Robertus Rex Anglie Carta de uno messagio de terra de Gervase Abbatie de Gervase.	.	724	d	4	4
	266	1382	.	.	Carta de esambio terre de terra de Gervase ecclesie Cantuarie.	.	725	c	5	5
	267	1383	.	.	.	.	726	b	6	6
	268	1384	.	.	.	.	727	a	7	7
	269	1385	.	.	.	Hic dedicavit mag- ister Henricus abbas Monasterii in honore apostolorum Petri et Pauli apostolorum gloriam apostolorum Henrici et sancti Gualtheri cum indulgentia xi. dierum.	728	z	8	8
	270	1386	.	.	Carta de esambio terre in Northorn, Rip- ple, Langton, Plumsted, et alibi. Carta de confirmatione antiquorum curiarum et terrarum de Northorn et alibi. Carta de confirmatione et remissione curiarum et remissione curiarum in Northorn, Oth- seld, Staveley, Monere, et alibi.	Hic reseratum fuit caput sancti Augustini.	729	o	9	9
	Titulus LV.									

Annus a Con- questu Anglie.	Summi Pontifices Romani.	Archiepiscopi Cantuarie.	Reges Anglie.	Abbatibus presentis Monasterii.	Anni Adventus Augustini.	Littera [Dominicalis.]	Primasio [Cyclo Luna Julianus.]	Indictio.
270					739	F	7	4
1336								
271					740	G	8	5
1337								
272			Curia de appropriatione seculi in archidiacono berg, Stone et Brokland.		741	D	9	6
1338								
273			Rallum de Scluis in archidiacono Francie.		742	C	10	7
1339								
274					743	A	11	8
1340								
275	Clemens VI. (294.)				744	B	12	9
1341								
276			Exemplificatio recordi et processus decime in archidiacono et in monasterio de Mi- ton.		745	F	13	10
1342								
277					746	G	14	11
1343								

Titulus LXI.

Titulus LXVII.

Obitus Thomae Poe-
cha, in translatione
Seydenbrin.
Idus Septembris.
Jacet galatice sanc-
to
imagines sculpte.
Williami Non. Octo-
bris (96.) Et bene-
dictur in curia a Vi-
tione Augustini.
Pater inchoa ex
pater inchoa.

1	Anni a Con- questu Angliæ.	A.D.	Summi Pontifices. Romani.	Archiepiscopi Cantuarie.	Reges Angliæ.	Abbatēs presentis Monasterii.	Anni Adventus Augustini	Epacta [Dominicalis].	Primitio [Cyclos Lunæ Julianus].	Indictio.
	285	1331					764	b	3	4
	286	1332	Innocentius VI. (983.)				765	g	4	5
	287	1333					766	d	5	6
	288	1334	Bulla ut festum sancti Augustini sub festo quic- quid celebraretur. Bulla ut festum sancti Augustini in festo sancti Augustini.		Carta de feo per tres dies duratura apud Lenham.		767	e	6	7
	289	1335			Carta de ii. messagiis Willelmi Godwyn.		768	f	7	8
	290	1336			Bellum de Peysteris		769	g	8	9
	291	1337			Carta de terra in Kenig- ton, Seiling, Sutton, Lik- tilborn, Chisdalet ad manum mercatorum.		770	a	9	10
	292	1338					771	b	10	11
	293	1339			Carta de terra in Pestilentiis minor		772	c	11	12
	294	1340			Carta confirmatio ma- riorum, et de sala et solan, etc.		773	d	12	13
	295	1341		Venerabilis in festo sancti Mauri.	Carta confirmatio an- tiquarum chartarum, et signaturarum, et notarum, et notarum.		774	e	13	14

Indictio.	Primatio [Cyclos Lunae Fullana].	Litera [Dominicalis].	Anni Adventus Augustini.	Abbas presentis Monasterii.	Rege Anglie.	Archiepiscopi Cantuari.	Summi Pontifices Romani.	A.D.	Anni a Con- questu Anglie.
a	6	d	777	.	Carta de libertate ecclesie Cantuariensis a Radulpho Rege, London. Tit. LXXI.	.	.	328	1394
b	7	e	778	.	Carta de libertate adomi- nandi terras ad valonem XI. libertum. Tit. LXXI.	Obitus Willielmi. Thomas III. Arundeli. (63)	.	329	1395
c	8	f	779	.	Carta de libertate concessa Willielmo Calschi de do- natione unius messuagii. Prohibetur ecclesie de Kochis sancti Dunstoni London. Tit. LXXI.	Proscriptio Thome. In- teritus Rogeri Waldemari. (64)	.	330	1396
d	9	g	800	.	Deposito Ricardi, ultimo Henrici IV. coronatus Henricus III. Idus Octobris. Tit. LXXI.	Regressio Thome. Expul- sio Rogeri. (65)	.	331	1397
e	10	a	801	.	Carta ratificationis super causa regis Ricardi II. inter Henricum III. et comitatum Gloucestrie in Forewiche. Interdictum super contra Ricardum. Tit. LXXI.	.	332	1398	
f	11	b	802	.	.	.	.	333	1399
g	12	c	803	.	.	.	.	334	1400
a	13	d	804	.	.	.	.	335	1401
b	14	e	805	.	.	.	.	336	1402

Titulus LXXI.

387	1408	<p>Bulla cuius abbas refertur minores ordines mona- sticorum sub se habere Bulla cuius abbas refertur ecclesiam, oratoria, et ca- pitulum sub se habere Immoderate subiectas ac altaria, vestes, callosos sacerdotes, et in la exaratum, consecrare et cometeria reconci- liare.</p>								11
388	1404	<p>Innocentius VII. (210). Innocentius VII. de medicationem solamen populo, ubique in dum tamen legitis se- dit apostolica vel ali- quibus non fore pressum.</p> <p>Bulla ut amoniti et ser- vati in valent accipere confes- sionem, quemcumque vo- luerint, et in sionem omnium peccato- rum consequantur et in merito articulo.</p>								12
389	1406		Decollatio Ricardi archie- piscopi Eboracensis.	Carta de confirmatione Thome abbatis.				Obitus Wilhelmi, in vi- di. sancte Milde- tudo inter lecturam et abbatem Sylve- Thomas IV. Runden. (61.) Benedictus Arundel archiepiscopus scopo, in die sancti tam Latini, in so- clesia sancti Pauli.		13

Titulus LXI.

Titulus LXII.

Anni a Con- questu Angliae.	A.D.	Summi Pontifices Romani.	Archiepiscopi Cantuarie.	Reges Anglie.	Abbatess presentis Monasterii.	Anni Adventus Augustini.	Littera [Dominicalis].	Primitio [Cyculus Linnæ Julianus].	Indictio.
346	1496	Gregorius XII. (211.)		Carta de reificatione li- terarum et possessione hinc.		80	c	1	14
347	1497			Hinc carta declarationis solvendae tempore ve- stitionis et missis me- diatis subactum.	Repercussio redditus L. de quibus dicitur quatuor chopps comitatus Radce- ria sancti Aldre- de super Walsbrok. Petrus de Radce- ria tunc the- saurarius in Henrici Somers- et tunc the- saurarius in Henrici octavi- ditus recuperatur.	80	b	15	
348	1498	Alexander V. (212.) Con- stantinopoli.				81	G	2	1
349	1499	Johannes XXIII. (213.)				82	r	3	2
350	1500					83	c	4	3
351	1501					84	d	5	4
352	1502					85	e	6	5
353	1503					86	f	7	6
354	1504			Henricus V. coronatus 14. Id. Aprilis apud Thames Arundel, scilicet Piscopo Cantuarie.		87	a	8	6
				Furia Lollardorum in fe- sto Epiphanie.					
Titulus LXII.									

	848	1414			817	8	9	10	11
	848	1414	Rex Saxonum numerum terris constraxit biduum.						
	849	1413	Concilium in civitate Con- stantina.						
	850	1416							
	851	1417	Martina V. in festo Om- nium Sanctorum.						
	852	1418							
Titulus LXII.									
			Rex in Normanniam tran- sit. Comes de Hædun et bellum de Agreort in die sanctorum Crispini et Crispiane.						
			"Harly" fest. Martini Episcopi.						
			Rex in Angliam rediit. x. Kal. Decembris.						
			Sigismundus Imperator venit in Angliam.						
			Rex Herun inræd Nor- manniam. Rex Ad- rædus inræd Capito Ad Capito ville et castelli Ca- pito. Rex Sigismundus et castellorum.						
			Capito civitatis Rotho- masi in die sancti Vul- stani.						
			"Harly" fest. Martini VII. stano Capito Claret.						
			Quam rex Henricus quili- bertus in Angliam venit.						
			Rex Anglorum Henricus est ut origie matris.						
			Sigismundus Imperator VII. Lilla Francæ Regis.						

* A. gloss adds *collegit*. The sum of all the numbers indicated by the capitals in each of these two lines is the year 1418. The same remark applies to the former case, where the year indicated is 1411.

HISTORIA MONASTERII S. AUGUSTINI
CANTUARIENSIS.

HISTORIA MONASTERII S. AUGUSTINI
CANTUARIENSIS.

TITULUS I.

De Fundatione.

1. TRACTATUM de statu hujus monasterii sancti Augustini Cantuarie, ad Romanam ecclesiam nullo medio pertinentis, quem secundum temporis diversitatem inter omnes vite et vite hujus varietates habuisse asseritur, consequenter scripturus, ut aptius scribendi exordium aggrediar, a principio missionis ejusdem beatissimi Augustini in Angliam incipiens stilum vertam. Historiographorum enim scriptorum assertionibus, necnon et modernorum informationibus plus innitens, explanationem hujus opusculi inserendo, venerabilis Bede presbyteri, qui Anglorum describit historiam usque ad annum Domini septingentesimum tricesimum, Willelmi Malmesberiensis "de Gestis Pontificum," quibus nullus in Anglia contradicit, necnon Thomae Sprot, Willelmi Thorne, et aliorum hujus sancti monasterii monachorum seriem secuturus, regum Cantie, archiepiscoporum Cantuarie et abbatum successiones, prout inter res gestas accidentaliter incidere reperi, interponam.
2. Ostendit plane historia venerabilis Bede "de Gestis Anglorum," lib. I. cap. xxiii., quo anno Mauricius suscepit imperium Romanorum, quo anno Gregorius sortitus est Romane sedis pontificatum; et consequen-

ter ponitur quo anno idem papa Gregorius misit ad Anglos beatum Augustinum, cum sociis suis, sub his verbis: "Qui," (sc. Gregorius,) "divino admonitus in-
 "stinctu anno xiv. ejusdem principis," (sc. Mauricii,) "adventus vero Anglorum in Britanniam anno circiter
 "centesimo quinquagesimo, misit servum Dei Augus-
 "tinum et alios cum eo monachos timentes Dominum
 "prædicare verbum Dei," &c.

Events im- 3. Memorat etiam idem Beda in quinto libro ejusdem
 mediately historia, capitulo xxiv. in quo capitulo tota historia
 following. recapitulatur, quod anno ab Incarnatione Domini quin-
 gentesimo nonagesimo sexto, "Gregorius papa misit
 "Britanniam Augustinum cum monachis, qui verbum
 "Dei genti Anglorum evangelizarent." Ubi additur
 consequenter, "anno Domini quingentesimo nonagesimo
 "septimo, venere Britanniam præfati doctores." Se-
 quitur etiam de conversione regis Æthelberti, quæ¹ fuit
 in die Pentecostes,¹ in primo libro præfacto, cap. xxvi;
 et subsequenter cap. xxvii. ponitur ordinatio beati
 Augustini, post conversionem regis Æthelberti, eodem
 anno quo venit in Angliam xvi. Kal. Decembris apud
 civitatem Arelatensem ab Etherio ejusdem urbis epi-
 scopo, prout jussa sanctissimi papæ Gregorii acceperat
 adimplenda.

Nov. 16. 4. Ex his patet satisfactum ambiguitati multorum de
 loco ubi rex baptizatus fuerat Æthelbertus; cum nec
 de ecclesia sancti Pancratii, nec de ecclesia Christi, nec
 de aliqua alia ecclesia ante consecrationem ejusdem
 sanctissimi Augustini in episcopum memoratur, nisi
 solummodo de ecclesia sancti Martini, quæ secundum
 Bedam in præfacto cap. xxvi. primi libri, antiquitas
 fuit facta dum adhuc Romani Britanniam incolerent:
 in qua regina Berta uxor ejusdem regis Æthelberti,
 quæ Christiana fuisse assertitur, orare consueverat.

Ancient
 church of
 St. Martin
 at Canter-
 bury.

¹ quæ . . . Pentecostes.] Added in a coeval hand.

5. Lector ergo prudens intelligat quod subjungitur ^{Worship} consequenter: "Mox," inquit, "in hac ecclesia ipsi pri- ^{there cele-}
 "mo convenire, psallere, orare, missas facere, prædicare ^{brated.}
 "et baptizare ceperunt; donec rege ad fidem con-
 "verso majorem prædicandi per omnia et ecclesias
 "fabricandi vel restaurandi licentiam acciperent." His
 etiam subjungit hæc verba: "At ubi ipse," (sc. rex,) ^{et}
 "inter alios delectatus vita mundissima sanctorum, et
 "promissis eorum suavissimis, quæ vera esse miracu-
 "lorum quoque multorum ostensione firmaverunt,¹ cre-
 "dens baptizatus est, multique ceperunt² quotidie
 "ad audiendum verbum Dei confluere, ac relicto gen-
 "tilitatis ritu, unitati se sanctæ Christi ecclesiæ³
 "sociare."

6. Ordinatus igitur Augustinus Angliam rediit, et Ecclesiasti-
 cum gloria et omni qua decuit solemnitate a rege et ^{cal pre-}
 populo est susceptus; atque in civitate Cantuaria ^{eminence}
 sedem episcopalem, rege annuente, adeptus, ^{of Canter-}
 Anglicæ genti retulit patriarchatum. Patrocinium illud ^{bury.}
 patriarchale rex ipse Deo amabilis tanto fuit triumphali
 gaudio excipiens, ut illum statueret suæ metropolis ec-
 clesiasticum præsidem quem primitus susceperat hos-
 pitem; nec tantum urbis, sed et totius orbis sui specu-
 lativum fiducialiter præferebat custodem, solium regni
 in sedem pontificalem, aulamque regiam in Christi
 ecclesiam transferens.

7. Veruntamen, ut veterem primitus cum actibus ^{Conver-}
 suis exueret hominem et novum decentius indueret, ^{sion of a}
 fanum illud sive idolum, quod situm fuit non longe ab ^{heathen}
 ipsa civitate ad orientem, quasi in medio itinere inter ^{temple into}
 ecclesiam præfectam sancti Martini et muros civitatis, ^{the church}
 in quo secundum ritum gentis suæ solebat non Deo ^{of St. Pan-}
 sed dæmoniis immolare, consilio salutari beatissimi ^{cras.}
 Augustini, ab inquinamentis et sordibus gentilium

¹ firmaverant MB.

² multique ceperunt] ceperunt
 plures MB.

³ ecclesia] MB. adds credendo.

purgari fecit; et, simulachro quod in eo erat confracto, in ecclesiam synagogam mutavit. Et eam fecit in nomine sancti Pancratii martyris dedicari. Et haec est prima ecclesia a nostro in Christo protoparente et pontifice dedicata. Spiritu namque eodem hic in primordio fidei Anglicanae ecclesiae movebatur, quo ipse beatissimus Gregorius, qui paucis diebus interpositis missurus fuit eidem per Mellitum quid diu de causa Anglorum cogitans tractavit: ne fana idolorum destrui debeant, "sed ipsa quae in eis sunt idola destruantur, aqua benedicta fiat, in eisdem fanis aspergatur, altaria construantur, reliquiae componantur¹. . . ut dum gens ipsa eadem fana sua non videt destrui, de corde errorem deponat, et Deum verum cognoscens et adorans, ad loca quae consuevit, familiarius sit concurrens."² Ista recitat Beda in libro i. praetacto "De Gestis," post interrogationes Augustini a Gregorio, cap. xxx.

Reason why a preference was given to the name 'St. Pancras.'

8. Sed nota quod Augustinus illam Gregorio quaestionem non fecit, quam tamen mero motu per suos legatarios sibi solvit. Templum enim illud valde congrue de beatissimo martyre Pancratio dedicatur. Valde utique conveniens et rationi consonum videbatur, ut puer Pancratius, qui tunc Romae, quae est mundi domina, martyr tam celebris habebatur, ab Anglicis praecipue veneraretur, quia³ pueri Anglici in foro Romano lactei candoris venales causarunt Gregorium tunc abbatem monasterii sancti Andreae, quod ipsemet ad clivum Scauri in urbe Romana de patrimonio sancti Pancratii fundaverat,⁴ Anglos angelis sociare. Dum vero beatissimus Augustinus primo missam in eadem⁵ ecclesia celebraret, invidens hostis⁶ puritati Anglorum per puerum

¹ ponantur MB.

² sit concurrens] concurrat MB.

³ quibus MS.

⁴ "in proprio domate fabricavit."

Vit. S. Gregor. a Johanne Diacono, lib. i. c. 6.

⁵ Repeated in MS.

⁶ i.e. diabolus. See Thorne, col. 1760. l. 41.

Pancratium dilatandæ, et videns se de domo expulsum, quam per longa inhabitaverat tempora, dictam ecclesiam funditus evertere nitebatur. Cujus unguinum sculptura usque in præsens exterius evidenter in muro orientali apparet.

9. Obtinuit itaque immediate, istis peractis, a rege ^{Erection of the church of St. Peter and St. Paul, and founding of St. Augustine's monastery.} Æthelberto beatus Augustinus eandem sancti Pancratii ecclesiam una cum terra adjacente, in cujus fundo rex ejus hortatu ecclesiam in honore sanctorum apostolorum Petri et Pauli, tanquam sui et totius regni munimentum et præsidium primitivum, a fundam^{entis} construxit; monachosque in eadem ecclesia perpetuis temporibus Deo servituros instituit, quibus Petrum monachum, unum de collegio sancti Augustini secum ab apostolica sede directum, in abbatem, ut ordo ecclesiasticus exposcit, præposuit et elegit. Patet ergo omnibus manifeste anchoram primæ foundationis præsentis monasterii in portu salutis regie, necnon regni totius, tam firmiter fixam fore, ut, martyre Pancratio affirmante, nullis altercationum frivolarum attrectationibus violentis evelli poterit ullo modo.

10. Inter foundationem vero et dotationem sex anni ^{The monastery of St. Augustine selected as the burial place of kings and archbishops.} in numero exclusivi probabiliter computantur. Limitatur enim tempus foundationis ab anno Domini quingentesimo nonagesimo octavo; dotatio vero ab anno Domini ^{fol. 2.} sexcentesimo¹ quinto, ut patet evidenter per primam et secundam cartam ejusdem fundatoris nostri confectas. Adeo namque tam rex quam archiepiscopus in arcem et speculam hujus regni foundationem præsentis monasterii præponebant, ut jam cœli esset ornamenta pretiosissima thesaurizans, videlicet, ubi ipsius Augustini et omnium archiepiscoporum Doruvernensium, simul et ejusdem regis Æthelberti et omnium regum Cantie corpora, quæ in revelatione magni Christi resiliunt, debeant sepeliri. Unde ut in urbe esset archie-

¹ sexingentesimo MS.

piscopis consistorium, sive sedes, et regibus thronus iudicii, vel tribunal, hic in isto monasterio extra urbem thalamus constituitur, necnon requies utrorumque. Juste enim divinus ipse contemplator Augustinus sibi et successoribus suis hic locum sepulturæ elegit, tamquam ab exitu et strepitu mundano, velut Israel ab exitu de Ægypto, ut sic exiret cum passo Domino extra portam, ac pia fide gloriosus ille rex Æthelbertus cum eodem patre suo spiritali consepeliri elegit, fidem in hoc antiquorum patrum humiliter imitatus; quibus maxima fuit cura cum sanctis patribus sepeliri, sicut de sancto Gamaliele¹ et multis aliis legimus. Tacti itaque hac eadem devotione, plures pontifices, reges et principes, et alii fideles Angliæ se fecerunt in isto monasterio, vel saltem infra ejus ambitum, sepeliri, ubicumque in Angliā morerentur.

Prerogatives and exemptions of this foundation. 11. Perpendere igitur ex præmissis quisque poterit sanæ mentis, quod in præsentī monasterio apud Anglos prima fuit congregatio, seu primum collegium monachorum; non quod ipsi ab aliis descenderint, prius aut alibi in Angliā constitutis; sed magis quod ab ipsis descenderint alii. Inde est quod summi pontifices, in suis authenticis privilegiis huic monasterio concessis, communiter ita dicunt:² Sicut in initio nascentis Christianæ religionis apud regnum Anglicum, in monasticæ religionis observantia extitit primum; ita in posterum, cum omnibus ad se pertinentibus, ab omni maneat servitio liberum, ab omni mundiali strepitu inconcussum, nec ecclesiasticis conditionibus, seu angariis, ullo modo subjaceat, aut ullis canonicis juri- bus serviat: addentes etiam in scriptis suis, quod valde incongruum videtur qualicumque modo alterius ditioni deservire, quod apud nos est primum in hac religione. Omnia nempe et singula libertatum et pri-

¹ See Usuard. Martyrolog. p. 444, Antwerp. 1714.

² The reference is mainly to a bull of Innocent II., printed below, A.D. 1139.

vilegiorum insignia, quæ in locis sibi competentibus in præsentis tractatu, Deo adjuvante, latius et evidentius apparebunt, ab illo Spiritus Sancti organo sancto (videlicet, Gregorio), apostolica sua interminatione, per sæpe dictum Anglorum apostolum Augustinum, velut a fonte rivuli, effluxerunt. Vota namque regia tam devota et sancta per suæ legationis potestatem plenariam et specificum privilegium archiepiscopus adimplevit; in tanto, ut semetipsum earundem libertatum adiutorem et patrocinatorem nominans, omnes successores suos archiepiscopos omnesque ecclesiasticas et sæculares potestates per Dominum Jesum Christum et apostolorum ejus reverentiam obtestabatur, atque apostolica memorati patris sui Gregorii interminatione interdixit, ne quisquam unquam ullum potentatum aut dominatum aut imperium in hoc dominicum vel apostolicum monasterium, terras, vel ecclesias ad illud pertinentes, usurpare præsumat, nec ulla prorsus subjagationis aut servitutis aut tributi conditione, vel in magno, vel in minimo, Dei ministros inquietet aut opprimat.

12. Omnibus utique quod sequitur est notandum. Relations of the abbot and monks to the archbishop. Abbatem, inquit, a suis fratribus electum in eodem monasterio, non ad suum famulatum, sed ad Dominicum ministerium ordinet, nec sibi hunc obaudire, sed Deo suadeat, nec vero sibi subjectum, sed fratrem, sed consortem, sed collegam, et comministrum in opus Dominicum eum reputet; non ibi missas quasi ad suæ ditionis altare, nec ordinationes vel benedictiones usurpative, sine abbatis vel fratrum petitione, exercent; nullum sibi jus consuetudinarium vel in vilissima re exigat, quatenus pacis concordia unum in Domino sint utrimque, ne quisquam, quod absit, dominandi discidio in judicium incidat diaboli, qui superbiæ tyrannide corruit de cælo. Tradidit etiam in eisdem scriptis suis, quod si quis tales supremi Judicis amicos offendere non metuens hujusmodi privilegii statuta violaverit, vel violatorem imitando vim suam tenuerit, sciat se apos-

tolico beati Petri gladio per suum vicarium Gregorium fol. 2b. puniendum, nisi emendaverit. O quam pia affectio, quam matura intentio, tam regiae majestatis quam pontificalis Cantuarie dignitatis, ut erga filios liberos regni Dei futuros nullam sinerent captivitatem futuris temporibus permanere! Unde audeo dicere illum in hoc verum successorem Augustini non esse, qui vero successor sancti Petri hujus monasterii primi abbatis, pro tantis et talibus huic monasterio concessis privilegiis indignatur; nec verum ejusdem sancti Petri in hoc arbitror successorem, qui legitimo successor beatissimi Augustini mentali extollentia pro concessis privilegiis est repugnans.

De Ecclesia Christi, quæ totius Angliæ matrix et metropolis ordinatur.

Founda-
tion of
Christ-
church;
Canter-
bury.

13. De ecclesia vero Christi, quæ metropolis necnon matrix totius Angliæ ordinatur, quæ quidem dignitate est prior, sed posterior tempore, sic scribit idem venerabilis Beda, in primo libro præfacto historiæ Anglicanæ [cap. xxxiii.]: "At," inquit, "Augustinus, ubi in regia civitate sedem episcopalem, ut prædiximus, accepit, recuperavit in ea, regio fultus adnuculo, ecclesiam, quam inibi antiquo Romanorum fidelium opere factum fuisse didicerat, et eam in nomine sancti Salvatoris Dei et Domini nostri Jesu Christi sacravit, atque ibidem sibi habitationem statuit, et cunctis successoribus suis." Hæc ille. Prius enim accepimus, prout patet in capitulo præcedenti, quod ante adventum sancti Augustini non sit in chronicis mentio de aliqua ecclesia dedicata, nisi solummodo de ecclesia sancti Martini, in qua rex ipse baptizatus fuerat Æthelbertus: ex quo sequitur quod ecclesia Christi nondum fuerat dedicata. Accepimus etiam quod ecclesia sancti Pancratii fuit prima ab Augustino ordinato in episcopum dedicata; quod non esset verum, si ecclesiam Christi, regio fultus

auxilio, immediate post suam ordinationem in episcopum dedicasset. Ergo illa recuperatio nullo modo in temporis prioritate dedicatio sive consecratio est dicenda, sed potius quædam regis sumptibus reparatio ecclesiæ ruinosæ, quam idem rex didicerat antiquo Romanorum opere prius factam fuisse, cujus vestigia apparebant. Hanc verisimiliter ecclesiam beatus Augustinus, regio adminiculo fultus, debita, videlicet regis sumptibus, recuperatione, seu reparatione peracta, post hujus monasterii foundationem, in nomine sancti Salvatoris Dei et Domini nostri Jesu Christi sacravit, atque ibidem sibi, ut præmittitur, habitationem statuit, et cunctis successoribus suis. Nec aliquid obstat quod prius de recuperatione ecclesiæ Christi fit in chronicis mentio, cum id ordo scribendi deposcat, ut a superiori incipere debeat. Quod enim dicitur a quibusdam, quod in ipsa matrice metropoli, seu cathedrali ecclesia, prius quam in isto monasterio congregatio fuerit monachorum, plane probari poterit contrarium veritati, si superiora cum sequentibus diligentius attendantur. Nam a principio foundationis, quæ, ut patet in capitulo præcedente, fuit sub anno Domini DCVIII, in isto monasterio fuit congregatio monachorum; postea vero in illa ecclesia cathedrali fuerunt monachi introducti sub anno Domini DCXV.

14. Quod aperte probatur per epistolam Bonifacii papæ, qui quartus fuit a Gregorio, regi Æthelberto transmissam: prout in libro primo Willelmi Malmesburiensis "de Gestis Pontificum," ubi tractat de gestis Lanfranci, ejusdem sedis archiepiscopi, invenitur. Cujus quidem epistolæ hic est tenor:

¹ See "Scriptores post Bedam," p. 208. Francof. 1601.

*“ Domino excellentissimo atque precellentissimo filio,
 “ regi Anglorum, Æthelberto, Bonifacius episco-
 “ pus servus servorum Dei.*

*“ DUM Christianitatis vestrae integritas ita circa Con-
 “ ditoris sui cultum excreverit, ut longe lateque re-
 “ splendeat, et in omni mundo annunciata vestra Deo
 “ dignae operationis augmenta referat, enormes largitori
 “ omnium bonorum grates Deo exsolvimus, qui vos de
 “ excelso prospexit, et in tanto culmine virtutum erexit.
 “ Quapropter, gloriose filii,¹ quod ab apostolica sede per
 “ coepiscopum nostrum Mellitum postulasti,² libenti
 “ animo concedimus; id est, ut vestra benignitas in
 “ monasterio in Dorobernensi civitate constituto, quod
 “ sanctus doctor vester Augustinus beatae memoriae,
 “ Gregorii discipulus, sancti Salvatoris nomini conse-
 “ cravit, cui ad praesens praesesse dignoscitur frater nos-
 “ ter Laurentius, licenter per omnia monachorum re- fol. 2.
 “ gulariter viventium habitationem statuatur: apostolica
 “ auctoritate decernentes, ut ipsi vestri praedicatores
 “ monachi monachorum gregem sibi associant, et eorum
 “ vitam sanctitatum moribus exornent. Quae nostra
 “ decreta, si quis successorum vestrorum, sive regum
 “ sive episcoporum, clericorum sive laicorum irrita
 “ facere tentaverit, a principe apostolorum Petro, et
 “ a cunctis successoribus suis anathematis vinculo sub-
 “ jaceat, quoadusque quod temerario ausu peregit,
 “ Domino placita satisfactione poeniteat, et hujus in-
 “ quietudinis veram emendationem faciat. In Christo
 “ valeas, Domine filii. Missa per manum Melliti epis-
 “ copi Londoniensis, anno Dominicae Incarnationis,
 “ DCXV.”*

Expostulatione ad-
 dressed to
 the envious

15. Quis igitur dubitet hunc papam Bonifacium a
 primo Gregorio quartum, ipso Gregorio tempore poste-
 riorem, similiter et Augustino Laurentium successorem?

¹ gloriose filii] filii gloriose WM. | ² postulasti WM.

Pari etiam ratione prius fuit collegium monachorum, ubi ^{rivals of} qui priores tempore fuerunt patres collegium ordinarunt. ^{St. Augustine's.} Sed quid ad nos, quantum ad religionis eminentiam obtinendam, propter quam libertates et privilegia sunt concessa, quos noster paterfamilias exiit primo mane conducere in vineam suam, prioritas aut posteritas temporis? "Erunt," inquit,¹ "primi novissimi et novissimi "primi." Nam si vana gloria, quae ex invidia nascitur, dominetur, ut ideo doleat quis esse secundus, quia desiderat esse prior, libertas in captivitatem, prioritas in deteriorationem turpiter ducitur. Unde propheta Esdras volens omnium electorum unam ostendere vocationem, et nullam temporis causa esse differentiam inter illos, ostendit² omnium sanctorum numerum esse quasi coronam. Quia sicut in corona cum sit rotunda nihil quod initium vel finis percipi poterit invenitur, sic inter sanctos et electos, quantum ad tempus, in futuro saeculo nemo novissimus dicitur, nemo primus. Istam namque coronam, sic signo sanctitatis expressam, minime ut gemma radians tunc ornabit, qui ob vanae gloriae ostentationem istic de prioritate temporis gloria-tur. Et qui contra veritatem temporis vindicant prioritatem sine dubio consequenter aliorum concessam destruere libertatem omnino conantur, cujus augmentum dum in aliis aspiciunt apud semetipsos afflicti anxie captivantur, aliorum privilegium suum praedudicium reputantes. Tales, quod dolendum est, plures sunt istis ^{Specimen of the prevailing animosity.} diebus, quorum aliquos audivimus et vidimus³ plures, qui versus quosdam a quodam claustrali hujus sancti monasterii, ad honorem et laudem sanctissimi Augustini sociorumque ejus, necnon ob memoriam foundationis praesentis ecclesiae compositos, et ad tumbam ejusdem decenter in quadam tabula positos et appensos, turpiter

¹ S. Matth. xx. 16.² 4 Esdr. v. 42.³ Alluding to the personal ac-

quaintance of the writer with the bitter feuds between the monks of Christchurch and St. Augustine's.

improperando damnarunt, et turbine procelloso idoneos etiam et maturos suis sinistris informationibus pro compositione eorundem versuum commovebant, quorum tamen sententiam ignorabant; quos nihil aliud, ut fatebantur, movebat, nisi nostræ foundationis prioritas hic præmissa, et quod abbas præsentis monasterii frater, consors, cominister vocaretur archiepiscopi Cantuarie et collega: minime contemplantes sanctissimi patris nostri Augustini intentionem, et sancti regis Æthelberti fundatoris nostri devotionem superius prænotatam, nec etiam intelligentes quod aliud esse et aliud est vocari.

Further illustrations of the precedence awarded to the abbot of St. Augustine's.

16. Summi namque pontifices in scriptis suis semet ipsos servos servorum Dei nominant; quorum primus sanctus fuit Gregorius ita scribens: nec tamen sequitur quod quilibet Dei servus est summi pontificis dominus et magister. Sic in proposito, si ob reverentiam primariæ institutionis beatissimi Augustini, dominus archiepiscopus vocet humiliter abbatem hujus monasterii fratrem, consortem, collegam et præ ceteris coministrum, non tamen aliquis sanæ mentis intelligit abbatem in omnibus esse consortem et domino archiepiscopo coequalem collegam. Refert tamen Beda, lib. iii. "De Gestis," cap. iii.,¹ quod est insula in Hibernia, quæ rectorem abbatem presbyterum semper habet, cujus jure² omnis provincia et ipsi etiam episcopi sunt subjecti, juxta exemplum primi doctoris illius, qui non episcopus, sed presbyter extitit et monachus. Eadem ratione non solum propter institutionem beatissimi Augustini adhibenda est honoris prærogativa abbati hujus monasterii; sed ob reverentiam et memoriam ejusdem protodocoris nostri, qui in suo primo adventu non episcopus sed presbyter et monachus dignoscitur extitisse. Ob ejusdem enim dignitatis memoriam summus pontifex post

¹ The true reference is cap. iv. Hussey's note on Bed. iii. 4. (p. 123.) The island in question was Iona. See ² *jure* MB.

fol. 3 b. quadringentos sexaginta quinque annos Alexander II., sub anno Domini MLXIII., merò motu, abbati Egelsino jussit mitra et sandaliis uti, jure pontificali, sibi et suis successoribus in his verbis: "Hunc apicem habere perpetuo rectorem decrevimus¹ Augustiniensem " ob ipsius scilicet Romanorum alumni et Anglorum " apostoli dignitatem." Ejusdem itaque abbatis Egelsini prædecessori Wlfrico summus pontifex Leo IX.,² eodem anno, quo confirmavit ut in conciliis et synodis celebrandis archiepiscopus Cantuariensis assidere debeat pontifici sanctæ Ruffinæ, concessit ut abbas sancti Augustini assideret abbati montis Cassini, anno Domini M.LVI.³ Plures etiam Romani pontifices, tam scriptis quam factis, ob eandem protodocoris nostri Anglorum apostoli dignitatem, necnon ipsi archiepiscopi Cantuarie fere omnes, abbates hujus monasterii in magna reverentia habuere.

17. Unde, ut in capita præactorum æmulorum confusio verteretur, qui acriter a venerabilis memorie Thoma cognomine Chelindene, tunc priore ecclesie Christi, pro hujusmodi improprio fuerant reprehensi, eodem anno quo hæc acta fuerunt, qui fuit annus Domini M.CCCCVI. piæ memorie dominus Thomas Arundel, archiepiscopus Cantuarie, Thomam hujus monasterii abbatem hujus nominis quartum, cognomine Hundene, in die sancti Johannis ante portam Latinam, in ecclesia sancti Pauli Londoniis, sine exactione aliqua subjectionis vel obedientie, benedixit, et eundem ut fratrem, consortem, collegam, et comministrum nominans et honorans, in opus Dominicum, secundum sanctissimi Augustini decretum et sanctionem, benigniter insignivit: cui in signum memoriale perpetui fœderis annulum contulit pretiosum sapphirico lapide adornatum.

¹ *decrevimus* in Thorne, col. 1785. | ² Thorne, col. 1784.

³ *Leo X.* MS.

Exultation
of the
monks.

18. Eadem ergo foundationis nostræ prioritate gaudentes, privilegiorumque libertates a tempore Augustini usque in præsens sine intermissione firmiter retinentes, caritatem etiam ipsis nostris vicinis æmulis conservantes, cum propheta dicamus,¹ "Redde vicinis nostris septuplum in sinu eorum improprium ipsorum, quod exprobraverunt tibi, domine" sanctissime Augustine; "nos autem, populus tuus et oves pascuæ tuæ, confitebimur tibi in seculum; in generationem et generationem annuntiabimus laudem tuam." In cujus nominis gloriam et honorem, ipsos eosdem versus, quibus præfacti æmuli extiterunt offensi, huic operi interserere, ad futuram rei memoriam, sub nostræ foundationis titulo, hic intendo.

Versus de Fundatione et de Adventu sancti Augustini.

"Annis sexcentis præter tres Anglia munda
Christi nascentis micuit baptismatis unda.
O pie Gregori, decus organicum manifestans,
Das sata cultori, telluris opes sibi præstans;
Hunc Augustinum mittens, Anglis peregrinum,
Cultum divinum meritis relevare supinum;
Dux sacer intravit terram, mox nave relicta;
Ast ubi pausavit, Thanathos est insula dicta;
Passum namque pedi Rattysborg ferre docetur,
Quo possit credi lapis impressus perhibetur.²
Rex sibi mandavit quod ibi sociis remaneret,
Et bona donavit ut sumptibus his resideret.
Post dat colloquium rex sub divo venienti,
Ne ferat augurium sub tectura residenti.
Tunc Æthelberti dum contulit obvia legis
Cives comperti Summi dant carmina Regis.

¹ Psalm lxxix. (Vulg. lxxviii.), | ² See Thorne, col. 1759, 12 sq.

Fert verbum vitæ Christum regem recitando,
 Procedens rite quod sit rex cuncta creando.
 Rex pius inquit ei, Quia sunt nova quæ mihi fertis,
 Non patet ordo rei notus causis mihi certis;
 Vos tamen hospitio mentis pietate fovemus,
 Ut sacra religio vigeat nusquam prohibemus.
 Mansio signatur, quæ Stabelgate notatur,
 Hac et in urbe datur Dorobernia quæ vocatur.
 Tunc regina pia Christi flagrabat amore,
 Fulsit et ecclesia sibi Martiniana decore:
 In qua conveniunt psallentes corde precando
 Cœlita conficiunt vitæ medicamina dando.
 Rex baptizatur, sacer et dux hinc dominatur:
 Plebs pia lætatur, virtus fidei renovatur.
 Hinc infra mensem cernens sata fructificari,
 Arelatensem petit urbem pontificari.
 Præsulis Etherii manus illum sacrificavit;
 Jure ministerii factus præsul remeavit.
 Fanum frustratur, domus ut Domini reparatur,
 Poscitur atque datur Pancratius ut veneretur.
 Invidus horrescit dæmon, dum missa sacratur,
 Unguibus impressit muro, sculptura notatur:
 Rexque monasterium struit hoc, quod consulit idem,
 Inde magisterium Petro monacho dat ibidem.
 ml. 4. Hoc dilatavit, ditavit, magnificavit,
 Hoc confirmavit, signavit, gratificavit.
 Ut libertatis domus hæc sit cincta favore,
 Præsul dat gratis, signans quæ protulit ore,
 Ne quis magnatum præsumat ibi dominatum,
 Sive potentatum, nec jus fingat simulatum.
 Abbas electus nec pontifici famuletur,
 Ne sit subjectus consors collega vocetur;
 Ni sit consensus, nil præsul ibi dominetur:
 Sic favor intensus sit, quo concordia detur.
 Si quis non metuens istorum sit violator,
 Stat pater hæc statuens Augustinus relevator.

Hoc caput Anglorum datur esse monasteriorum,
Regum cunctorum fons pontificumque sacrorum.
Sancta sepultura patet his domus ista futura,
Ergo læsura careat, faveant sibi jura.
Istis firma datur Romæ rota juris ibidem,
Bullis signatur, vis regia cessit eidem.
Senis c. præter binos, domus hæc situatur,
Annis sexcentis quinque dotata notatur.
Mox Petrus et Laurentius hæc papæ nova ferre
Mittuntur, quia lenius accrescunt sata terræ.
Annis sexcentis uno, Domini vice pura
Misit Gregorius unum non pallia plura ;
Hoc Augustini quia stat primatis honori :
Unum primati promittitur inferiori.
Mellitus, Justus, Paulinus, Rufinianus,
Delegantur, ut his sit sermo satis mage sanus.
Votis junguntur Petrus et Laurentius horum,
Qui sacra nituntur arvis conferre piorum.
Bis sex pontifices, nec non primas Eboraci,
Ejus ferre vices statuuntur lege tenaci.
Hinc Eboracensis bis senis culmine præsit,
Stat Dorobernensis, sua ne sibi gloria desit.
Auxilio fultus regis præsul sibi Christi
Ecclesiæ cultus dat, metropolis vice, sisti.
In sedem solium rex struxit pontificalem,
Aulam regalem dat in ecclesiam cathedralem.
Annis sexcentis bis binis, Londoniensi
Sedi Mellitus fertur, Justusque Rofensi.
Ecclesiam fundans Pauli dat rex sibi sedem ;
Justo fecundans, simul Andree struit ædem.
Hinc Augustinus obit, et Laurentius astat,
Successor primus per regis opem mala vastat.
Annis sexcentis denis Domini quoque quinque,
Rex propriæ gentis sacris jubilans medicinis,
Impetrat ecclesiæ Christi, quæ tunc reparatur,
Ut monachis propriæ sua mansio fixa struatur.
Annis sexcentis Domini denis quoque senis,
Rex compos mentis astris migravit amoenis.

Hic, Augustine, tibi cominus ecce locatur,
 Ut fuga sentinæ fiat¹ dum flos memoratur.
 Istis metropolis vernans Dorobernia gaudes,
 Veris amœna colis quæ dant tibi germina laudes.
 Sanctis fecunda domus est hæc Roma secunda
 Anglia, quæ² munda rutilat baptismatis unda.
 Hæc Dunstanus humo se nudum sternere scitur.³
 Hinc se sternat homo, dum sacra seges reperitur.
 Tellus, ecce, loci micat, hospitis aucta medelis,
 Quam Pater in cœlis defendat ab hoste feroci.
 Te decet Anglorum, Pancrati, ferre levamen,
 Hic dans tutamen, fanum frustrando deorum;
 Obstans principiis, hostiles deprime vires,
 Missæ primitiis gaudes, tibi stat sacra vi res:
 Adsis solamen nostri relevando gravamen,
 Supplens conamen domui dispone juvamen.
 Æternæ patriæ miles, vincens in agone,
 Laus tua stat propriæ nostræ rosa prima coronæ.
 Martyr sancte, precum decus Anglis et relevamen,
 Horum spiramen fac sit sine tempore tecum.
 Arva serens, silicesque terens, sacra gramina quærens,
 Messis agens, fer ut Anglica gens Christo sit
 adhærens.
 Marcida dum tellus patet, hanc tu germine justi
 Ornas Augustini; flos datur inde novellus.
 Nunc juvenes puerique, senes, laudes date lenes,
 Almiphonis jubilate tonis, per rura colonis,
 Cura nitet pueri pueris pro Gregorianis.
 Hinc, spretis fanis, resonant modulamina cleri
 Vocibus Alleluja, quia Anglia salva tuetur;
 Stat patris almifui domus hæc, puer ut veneretur."

¹ *fiat* MS.
² *qua* MS.

³ See Thorne, col. 1763. l. 18.

TITULUS II.

De Dotatione.

1. Petrus itaque monachus, hujus monasterii abbas ^{fol. 4b.} primus, tempore quo presentis ecclesie aedificia in fieri fuerant, et non in facto, Romam cum Laurentio presbytero mittebatur. Hi voluci animo ac pio studio beatissimo papae Gregorio referebant, gentem Anglorum, cum rege suo, in Christi populum convertisse et regnum; Augustinum illis pontificem consecratum verum; et ad tam multam messem credentium, operariorum non sufficere paucas manus. Proferunt et diversas novi praecomis Augustini interrogationes, quibus rudis populus certius erudiat. Tunc praecellentissimus apostolicus ineffabiliter exhilaratur, fuis Deo multiplicibus sacrificiis gratiarum, et orato Domino messis ut mittat operarios in messem suam, exhaurit monasteria sua et ecclesias deliberatione provida et matura, et quicquid potest eruditorum ac religiosorum virorum in opus evangelii efflagitare, toto mentis affectu unico Augustino et unicae amatae genti certat visceraliter delegare. Huic sancto contubernio praepollebant quatuor ecclesiastici proceres, quasi quatuor evangelistae: quorum per ordinem nomina, ad denotandum quod numerum senarium loco sex hydriarum positarum¹ conformiter adimplerent, versum hexametri faciunt; quae sunt ista:

“Mellitus, Justus, Paulinus, Rufinianus.”

2. Per istos enim misit Gregorius universa, quae ad cultum erant ac ministerium ecclesiae pertinentia, teste Beda, libro i. “de Gestis,” cap. xxix.: “Vasa videlicet sacra, et vestimenta altarium, ornamenta quoque eccle-

¹ Cf. S. Job. ii. 6.

“suarum, et sacerdotalia¹ indumenta, sanctorum etiam
 “apostolorum ac martyrum reliquias, neonon et codices
 “plurimos. Misit etiam literas, in quibus significat se
 “pallium direxisse, simul et insinuat qualiter epis-
 “copos in Anglia² constituere debuisset;” ut patet in
 “Registro” Gregorii, lib. xi. epist. xxiv.³ Ubi evi-
 “denter patet, Gregorium pallium et privilegium archi-
 “episcopatus Augustino ad Lundoniam concessisse, eo
 “quod ad illud tempus alterius obscuræ urbis notitia
 “Romanos non attigisset.

3. Ista plane recitat Willelmus Malmesberiensis “de Designa-
 “Gestis Pontificum,” lib. i. cap. i., et quod ibidem sequi-
 “tur immediate: ^{Designation of} “Verumtamen,” inquit, “quia primus ^{Canter-}
 “doctor sedulitate regis hospitis, et civium caritate cap- ^{bury as}
 “tus, Cantuarie incolatum vivens throno annis xvi, ^{the metro-}
 “et mortuus tumulo fovit, omnis eo in posterum honor ^{pollis.}
 “translatus est.” Et idem, lib. i. “Gestorum Regalium,”
 “cap. lxx,⁶ ostendit in Epistola Keneulfi regis Mercio-
 “rum ad Leonem papam, ubi sic scribit: “Ipse,” in-
 “quit, “primum pontificalis apex, qui tunc Londonie
 “sub honore et ornamento pallii fuerat conscriptus,
 “Dorobernensi⁷ oblatus est atque concessus. Nam
 “quia beatæ recordationis Augustinus, qui verbum
 “Dei, imperante beato Gregorio, Anglorum genti mi-
 “nistrabat, et gloriosissime ecclesiis præfuit Saxonie,
 “in eadem civitate divine⁸ obiit, et corpus illius in
 “ecclesia beati Petri, apostolorum principis, quam
 “successor ejus Laurentius⁹ sacravit, conditum fuisset;
 “visum est cunctis gentis nostræ sapientissimis, qua-
 “tenus in illa civitate metropolitanus honor haberetur,

¹ MB. adds *vel clericalia*.

² *Britannia* MB.

³ *al.* lib. xi. ep. 65.; lib. xii.

ep. 15.

⁴ “Scriptores post Bedam,” pp.

195, 196.

⁵ *quindecim* WM.

⁶ cap. iv. pp. 30, 31, apud “Script.

post Bed.”

⁷ *pro eo Dorobernensi* WM.

⁸ *dicem* WM.

⁹ *sanctus Laurentius* WM.

“ ubi corpus ejus pausat, qui his partibus fidei veritatem inseruit.” Hæc ibi.

Reply to Augustine's interrogations.

4. Remisit etiam beatus Gregorius per præfatos legatarios enodatas et explanatas quæstiones interrogationum superius præactarum, quas in historia Bedæ lector poterit planius invenire.¹

Zeal of Abbot Peter.

5. Sed ut ad propositum jam revertar, post fundationem præsentis monasterii dotationem consequenter scripturus. Idem Petrus, primus abbas, post tertium annorum spatium cum legatariis memoratis remeando, ut petra fundens rivulum ad sordida extergenda, ut petra manans oleum ad rigida perungenda, ut petra tollens scandalum ad fetida detestanda, ut attendere-mus ad petram unde excisi sumus, mare, navem et retia, mundum videlicet, carnem, et colligamenta hostilia postponendo, ecclesie suæ ministeriis, totis animi viribus, intendebat. Ad quem beatissimus Augustinus in tanto fuit suæ intimæ dilectionis et benevolentie radios administrans, ut quasi tollens lapides grandes, lapides preciosos in fundamentum templi, eadem sacrosancta xenia et vivifica pignora, quæ sibi beatissimus Gregorius per eundem transmisit, tam in vasis sacris quam in vestimentis, tam in ornamentis ecclesiasticis quam in sacerdotalibus indumentis, tam in sacris reliquiis quam in codicibus plurimis, ad perpetuam rei memoriam libenti animo contulit.

Et quia hæc eadem ornamenta ut nostræ religionis primitiæ sunt pensanda, quanta et qualia in præsentem penes nos habentur, sub pristinae duxi dotationis Titulo describenda.

De Libris.

Catalogue of the original library of St. Augustine's.

6. In primis, habetur in librario “ Biblia Gregoriana,” in duobus voluminibus, quorum primum habet rubricam in primo folio “ De Capitulis Libri Geneseos.” Secundum volumen incipit a “ Prologo beati Ieronymi

¹ See lib. i. c. 27.

“super Ysaïam prophetam.” In principio vero librorum, in eisdem voluminibus, inseruntur quædam folia, quorum aliqua purpurei, aliqua rosei sunt coloris; quæ contra lucem extensa mirabilem reflexionem ostendunt.

Habetur etiam in eodem librario “Psalterium Augustini,” quod sibi misit idem Gregorius, in cuius primo folio incipiunt “Meditationes” quædam devotæ, taliter annotatæ, “Ecce quantum spatatus sum in memoria mea,” etc., usque ad folium quintum, ubi incipit, “Omnis scriptura divinitus inspirata,” et in altera parte ejusdem folii est “Symbolum Apostolorum,” “Oratio Dominica,” “Gloria in excelsis,” et “Sanctus, Sanctus, Sanctus,” etc. In sexto folio incipit “Psalterium.” In fine vero ejusdem Psalterii sunt “Ympni,” tam nocturnales quam diurnales. Primus hymnus pro medio noctis est iste, “Mediæ noctis tempus est;” secundus ad gallicantum, “Æterne rerum Conditor;” ad matutinas, “Splendor paternæ gloriæ;” ad primam, “Venite fratres ocius;” ad tertiam, “Jam surgit hora tertia;” ad sextam, “Bis ternas horas explicans;” ad nonam, “Ter hora trina volvitur;” ad vespertas, “Deus Creator omnium;” ad completorium, “Te deprecamur, Domine.” In xl,¹ “Christe, qui lux es et dies.” Hymnus pro die Dominico, “Rex æternæ Domine.” De natali Domini hymnus, “Intende, qui regis Israel super cherubin, qui sedes a patre Effrem [Ephraim] excita potentiam tuam, et veni.” Ac deinde sequitur pro eodem hymno, “Veni Redemptor gentium,” usque ad finem. In Pascha hymnus, “Hic est dies verus Dei;” in festo apostolorum Petri et Pauli, “Apostolorum passio.” De sancto Johanne Evangelista, “Amore Christi nobilis.”

In vestiario etiam habetur “Textus Evangeliorum,” in cuius principio x. canones annotantur; et vocatur “Textus sanctæ Mildredæ,” eo quod quidam rusticus

¹ i. e. in tempore quadragesimali: cf. Daniel, “Thesaur. Hymnolog.” i, 33.

in Thaneto, super eundem textum falsum jurans, oculos amittere perhibetur.

Est etiam et aliud "Psalterium" supra tabulam magni altaris positum; quod habet exterius imaginem Christi argenteam planam, cum quatuor Evangelistis. In hujus Psalterii primo folio incipit, "Omnis scriptura divinitus inspirata." In tertio folio incipit, "Epistola Damasi papae ad Ieronymum," et in fine Versus ejusdem Damasi; ac deinde "Epistola Ieronimi ad Damasum," cum Hieronymi versibus. Deinde in quarto folio, "De Origine Psalmorum," in cujus fine distinguit Psalterium in quinque libros. Primus liber finit a Psalmo xl., videlicet, "Beatus qui intelligit," qui sic habet, "Fiat, Fiat." Secundus liber a Psalmo lxxi., videlicet "Deus, judicium tuum," qui sic habet, "Fiat, Fiat." Tertius liber a Psalmo lxxxviii., videlicet, "Misericordias Domini," qui sic habet, "Fiat, Fiat." Quartus liber a Psalmo cv., videlicet, "Confitemini II.," qui sic habet, "Fiat, Fiat." Quintus liber a Psalmo cl., videlicet, "Laudate Dominum de caelis," qui sic habet, "Omnis spiritus laudet Dominum." In quinto folio ejusdem Psalterii sequitur expositio de Alleluia secundum Hebraeos, Chaldaeos, Syros, et Latinos. Item interpretatio "Gloriae" apud Chaldaeos. Item interpretatio Psalmi cxviii. per singulas literas. In sexto folio sequitur quando psalli vel legi debeat, quomodo Hieronymus scribit; item "Ordo Psalmorum per A, B, C, D." In septimo folio de literis Hebraeis, quae in Psalterio scribuntur. In octavo folio, "Interpretatio Psalmorum," usque ad folium undecimum, ubi incipit "Textus Psalterii," cum imagine fol. 5^a Samuelis sacerdotis, et in fine ejusdem Psalterii sunt hymni de matutinis, de vespere, et de Dominico die, sicut in alio Psalterio praenotato habentur.

Item in librario habetur alius textus Evangeliorum, in quo x. canones praeposuntur, cum prologo, qui sic incipit, "Prologus Canonum."

Item super tabulam magni altaris ponitur liber cum imagine Christi erecta, argentea, et dextra benedicente; in quo continetur, "Conflictus apostolorum Petri et Pauli cum Simone Mago, et Passio eorundem. Item Passio sancti Andreae apostoli. Item Passio sancti Jacobi, Passio sancti Thomae apostoli, Passio sancti Bartholomaei apostoli, Passio sancti Matthaei apostoli et evangelistae, Passio sanctorum apostolorum Simonis et Judae; vita sancti Johannis apostoli et evangelistae."

Item est et alius liber positus super eandem tabulam magni altaris, qui habet exterius imaginem divinae majestatis argenteam, deauratam, cum lapidibus crystallinis et beryllis per circuitum positus; in quo continetur "Passionarium Sanctorum," incipiens a sancto Apollinare, et finiens in passione sanctorum martyrum Simplicii, Faustini, et Beatrix.

Item super eandem tabulam ad magnum altare ponitur liber, cujus exterior apparatus habet unum magnum beryllum in medio, cum pluribus aliis lapidibus crystallinis ex omni parte; in quo continetur, "Expositio super epistolas et evangelia a Dominica iii. post octavas Paschae usque ad Dominicam iv. post octavas Pentecostes." Et haec sunt primitiae librorum totius ecclesiae Anglicanae.

De Vestimentorum Donatione.

7. Vestimenta enim sacra ac sacerdotalia indumenta ^{Original} usque in praesens in vestiario conservantur, videlicet ^{vestments} una cappa oloserica, sapphirei sive azurei coloris, cum ^{belonging} aureis circumferentiis et lapidibus anterius in parte ^{to St. Au-} superiori ornata; duae cappae olosericae, purpurei coloris, ^{gustine's.} aureis circumferentiis, reliquis similibus, adornatae; tres cappae olosericae purpurei coloris, sed opere polymito, aurei ac lactei coloris ex omni parte contextae; et una casula oloserica, purpurei coloris, aurea textura et lapi-

Their sym-
 bolical im-
 port.

dibus superius a parte posteriori ornata. Nec sine mysterio sunt tanta ac talia primitiva nostræ dotationis insignia contemplanda. Per unitam enim cappam saphirei sive azurei coloris intelligi poterit unitas et stabilitas fidei Christianæ. Per duas cappas, quæ sunt ejusdem purpurei coloris, cum casula, datur intelligi quod Christus, designans lxx. duos discipulos, misit illos binos ante faciem suam in omnem civitatem et locum, quo erat Ipse venturus, et quod Idem dicit, "Ubi duo vel tres congregati fuerint in nomine meo, in medio illorum sum." Identitas vero coloris purpurei designat, quod virtute sanguinis Christi, si Ejus sequendo vestigia alter alterius onera portemus, cum apparuerit, similes Ei erimus, et videbimus Eum sicuti est. Ut ergo congruentiam binarii cum unitate servemus, spem veniæ in contritione sequatur spes gratiæ in confessione, et sic sit spes gloriæ in satisfactione, quæ in colore purpureo designatur. Quæ triplex spes a fidei unitate ac stabilitate, quæ triplex est, procedit: prima, a fide præceptorum; secunda, a fide signorum; tertia, a fide promissorum. Quod autem tres sunt cappæ ejusdem purpurei coloris, sed opere polymito, cærulei sive aurei ac nivei coloris, ex omni parte contextæ, congrue intelligitur caritas, quæ in tribus consistit secundum Apostolum, in corde puro, conscientia bona, et fide non ficta. Per lacteum ergo, sive niveum, colorem, cordis intellige puritatem; per cæruleum sive aureum colorem, conscientiæ bonitatem; per purpureum, fidei integritatem. Per opus texturæ ex omni parte polymitum, virtutum varietatem attende, quæ in caritate fundatur. Quod autem color purpureus in his tribus cappis polymitis et aliis duabus principatum tenet, datur intelligi quod fundamentum aliud nemo potest ponere præter illud quod positum est, quod est Christus Jesus; a quo omnis ædificatio constructa crescit in templum sanctum in Domino. Et nota quod numerus capparum numero legatariorum, videlicet Melliti,

Justi, Paulini, et Rufiniani, adjunctis Laurentio presbytero et Petro abbate, respondet.

De Vasis Aureis et Argenteis a sancto Augustino datis.

fol. 8. De vasis vero aureis et argenteis, quæ commemorant Beda et alii historiographi huic monasterio, a beato Gregorio eidem Augustino transmissa, collata fuisse, quid jam scribere debeo, quod sine suspitio notare nequeo, penitus hic ignoro. Quidam enim dicunt, quod tempore quo Dani impiissimi istam terram vastarunt, propter frequentes eorum in partibus istis irruptiones, omnia in locis abditis abscondita fuerant, quæ nondum sunt patefacta.¹ Alii dicunt, quod tempore regis Ricardi primi, pro carcerali redemptione, præacta xenia duci Austriacæ extracta ab isto monasterio fuerant. Alii etiam opinantur, quod tempore quo Egelsinus abbas, timore Willelmi Conquestoris, fugit in Daciam, anno Domini M.LXXI, qui istud monasterium, cum omnibus eidem pertinentibus, confiscavit, et quemdam monachum nomine Scotlandum in abbatem præfecit, hujusmodi jocalia, cum pluribus aliis, fuisse in abditis conservata, quæ posterioribus non sunt nota.

The disappearance of the sacred vessels originally presented to the monastery.

De Reliquiis a sancto Augustino collatis, quas beatus Gregorius eidem transmisit.

9. Reliquiæ enim, quas ex dono sancti Gregorii fertur beatus Augustinus huic monasterio primitus contulisse, usque in præsens in vestiario plures adsunt, videlicet crux geminata sive duplicata, quæ a Thoma Sprot et ab aliis bifurcata notatur; de ligno dominico; et de

Some of the original relics still surviving.

¹ patefacte MS.

tunica inconsutili; de capillis Beatæ Mariæ; de virga Aaron; de reliquiis apostolorum et martyrum, cum pluribus aliis, quæ in domo vestiarii venerabiliter collocantur.

De Pallio Apostolico.

Symbolical meaning of the 'pallium.' 10. Apostolicum itaque pallium cum istis sacrosanctis xeniis per eosdem legatarios, ut præmittitur, eidem Augustino sub eodem tempore a beato Gregorio, anno scilicet Domini DCI. est transmissum, tamquam grande Christi et ecclesiæ sacramentum, virtutumque omnium indumentum; quod est vinculum dilectionis Dei et fratrum, ut Christi vicarius sit medius conciliator¹ Dei et hominum, et zona paternæ justitiæ circumcinctus, angelos et homines, terram confederet et cælum.

De Epistola missa Regi Æthelberto, [etc.]

Additional presents of Gregory to Æthelbert. 11. Regi nihilominus Æthelberto, post laudisona ini-tia, epistolam hortatoriam et blandifluam, cum pluribus xeniis, sub eodem tempore, misit Gregorius, prout patet in "Registro" ejusdem, lib. xi. cap. xxxii.,² in fine ejusdem epistolæ sic subjungens: "Parva," inquit, "hæc xenia³ transmisi, quæ vobis parva non erunt, cum vobis ex beati Petri apostoli fuerint benedictione suscepta." Illa utique eadem xenia sanctus Æthelbertus huic monasterio contulit, quæ tamen hic inserere nunc omitto, eo quod in secunda carta ejusdem per verba expressa plenius continentur; quæ inferius in loco suo patebit.

¹ conciliator MS.

² al. lib. xi. ep. 66; Bed. lib. i. c. 32.

³ xenia MB.

12. Interea post adventum legatariorum præactorum, Augustinus¹ ad-
 jutorio usus Æthelberti regis, prout recitat idem Beda, lib. ii. "de Gestis" cap. ii., "convocavit² ad colloquium
 Augustinus ad suum colloquium episcopos sive doctores maximæ et¹ proximæ Britonum provincie, in
 loco ubi² usque hodie lingua Anglorum Augustines-æc, id est, robur Augustini, in confinio Wicciorum et
 Occidentalium Saxonum appellatur; cepitque eis fraterna admonitione suadere, ut, pace catholica secum
 habita, communem evangelizandi gentibus pro Domino laborem susciperent." Et hæc fuit prima synodus
 ab Augustino facta, in qua de Paschæ celebratione agebatur, et de aliis quamplurimis, quæ Britones unitati
 ecclesiæ contraria faciebant. "Qui cum, longa disputatione habita, neque precibus, neque hortamentis,
 neque increpationibus Augustini ac sociorum ejus assensum præbere voluissent," sanctus Augustinus
 hujus certaminis finem faciens, ita dixit: "Obsecravit Deum, qui habitare facit unanimes in domo,³
 ut Ipse nobis insinuare celestibus signis dignetur, quæ sequenda traditio, quibus sit viis ad ingressum
 regni illius properandum. Adducatur," inquit, "aliquis æger, et per cujus preces fuerit curatus, hujus fides
 et operatio, Deo devota, atque omnibus sequenda, crederetur." Quod cum adversarii, inviti licet, concederent,
 allatus est quidam de genere Anglorum, oculorum luce privatus; qui cum oblatum Britonum sacerdotibus nihil curationis vel sanationis horum ministerio perciperet,
 tandem Augustinus, ita⁴ necessitate compulsus, flectit genua sua ad Patrem Domini nostri Jesu Christi, deprecans
 ut visum cæco, quem amiserat, restitueret, et per illuminationem unius hominis corporalem, in plurimorum
 corda fidelium spiritalis lucis accenderet gratiam.⁵

¹ maxima et] Omitted in MB.
² qui MB.
³ MB. adds *Patris sui*.

⁴ justa MB.
⁵ gratiam lucis accenderet MB.

Nec mora, illuminatur cæcus, ac verus summæ lucis præco ab omnibus Augustinus notatur¹. Tum Britones quidem confitentur² intellexisse se veram esse viam justitiæ, quam prædicaret Augustinus, sed non posse³ absque suorum consensu ac licentia, priscis moribus abdicare.⁴ Unde postulabant ut secundo synodus fieret.

Proceed-
ings at
a second
conference.

13. Hinc petita et data sunt induciæ ut synodus iteretur, et, pluribus convenientibus, quid sequendum esset tractaretur. Septem ergo Britonum pontifices, cum pluribus eruditissimis viris, maxime de nobilissimorum ipsorum monasterio, quod Bangornaburhe Anglice appellatur, cui tunc abbas Dinoot præerat, ad concilium ituri quemdam anachoritica vita apud ipsos insignem adeuntes, et rei ordinem exponentes, consulunt, an Augustini doctrinam sectando patrias observationes abdicare deberent. Quibus ille, "Dei," inquit, "famulum si cognovistis, sectamini." "Nos vero," aiunt, "unde cognoscemus?" At ille, "Dominus," inquit, "ait: 'Tollite jugum meum super vos, et discite' " a me, quia mitis sum et humilis corde." Si ergo "Augustinus ille mitis est et humilis corde, credibile est quia jugum Christi portat,⁵ et vobis portandum offerendum notat:⁶ sin autem, non est de Deo, neque nobis est ejus sermo curandus." Qui rursus querebant: "Et unde hoc dignoscere poterimus?" "Procurate," inquit, "ut ipse prior cum suis ad locum synodi adveniat, et si vobis adpropinquantibus assurrexerit, scientes quia famulus Christi est, obtemperanter illum audite: sin autem vos spreverit, nec coram vobis assurgere voluerit, cum sitis numero

¹ Augustinus notatur] prædicatur Augustinus MB.

² confitentur quidem MB.

³ non posse] non se posse MB.

⁴ moribus abdicare] abdicare moribus MB.

⁵ portat . . . offerendum notat] portet . . . offerat MB.

“ plures, et ipse spernatur a vobis.” Fecerunt ut dixerat. Factumque est, ut venientibus illis sederet Augustinus in episcopali¹ sella. Quod illi videntes, mox in iram moti sunt; cunctis quæ dicebat contradicere laborantes, illum habituros pro archiepiscopo contentionibus et opprobriis refutabant, quorum furor nulla patris mansuetudine poterat mitigari.

14. Patet ex his clarius intuenti, quam miti ac humili corde jugum Christi episcopali sella Christi vicarius tulerit assidendo, et quam dura cervice ac tumido corde se jugo Domini rebellare, prodiderint qui astabant. Nec vero in sessione, nec in assurrectione, sed in mansuetudine et dilectione fraterna cognoscitur homo Dei. Præterea nec decens haberetur ecclesiasticæ sanctioni, ut tam feros et erroneos, quorum suggestionibus pro induciis synodi iterandæ prius humiliter fuerat condescendens, assurgendo inflaret, quos potius corrigeret increpando. Quibus vir Domini fertur prædixisse, “ quia si pacem cum fratribus habere nollent, bellum forent ab hostibus accepturi. Et si nationi Anglorum nolissent viam vitæ prædicare, per horum manus ultionem essent mortis passuri.” Quod ita per omnia ut prædixerat, Divino agente iudicio, patratum est, quamvis ipso jam multo ante tempore ad cœlestia regna sublato, ut etiam temporalis interitus ultione sentirent perfidi, quod oblata sibi perpetuæ salutis consilia despexerunt. Hæc postea rex Anglorum Athelfridus, collecto grandi exercitu, ad Civitatem Legionum² implevit, maximam gentis perfidæ stragem dando.

15. Ista enim pauca de verbis Bedæ extracta de prædicatione protodocoris nostri huic præsentis titulo annotavi, ut evidentius poterit apparere, quod nondum sancto et suis cooperantibus ac verbi Dei ministris

¹ episcopali] wanting in MB. | caestir, a Brittonibus autem rectius
² quæ a gente Anglorum Lega- | Carlegion appellatur.—Bed. ii. 3.

Justification of Augustine's conduct.

Fulfillment of his prophecy.

of St. Augustine's. vacavit, cum quibus et Petrus abbas sollicitus fuerat, erga presentis monasterii dotationem seu fundationis confirmationem, aut alicujus alterius ecclesie constructionem sive reparationem, operam dare. Unde per tres annos ante reversionem Laurentii presbyteri et Petri abbatis praetactam, necnon et per quatuor annos sequentes, ut virtutum theologicarum simul et cardinalium mysteria numero septenario adimpleret, nihil secum ferens in hac mundi via de cupiditate mundana, semper pedes, absque vehiculo, patiens ambulando, liber et expeditus praedicationi evangelicae, ut summi Regis apostolis, intendendo, per semitam mandatorum currebat ad coelestia, trahens secum sequacia agmina. Et quod pluribus coruscavit miraculis per istos septem annos, patet in libro octavo "Registri" Gregorii, epist. xxviii.¹ Eulogio patriarchae Alexandrino transmissa; ubi idem Gregorius ita scribit: "Dum gens," inquit, "Anglorum in mundi angulo posita in cultu lignorum ac lapidum perfida nunc usque remaneret, ex vestrae mihi orationis adjutorio placuit, ut ad eam monasterii mei monachum in praedicationem transmittere, Deo auctore, debuissim. Qui, data a me licentia, a Germaniarum episcopis episcopus factus, cum eorum quoque solatiis ad praedictam gentem in fine mundi perductus est, et jam de ejus nunc salute et opere ad nos scripta pervenerunt, quia tantis miraculis vel ipse, vel hi, qui cum eo transmissi sunt, coruscant, ut apostolorum virtutes in signis, quae exhibent, imitari videantur. In sollemnitate autem Dominicae Nativitatis, quae hac prima indictione transacta est, plusquam decem millia Angli ab eodem nuntiata sunt fratre et coepiscopo nostro baptizari." Haec ibi.

His working of miracles; and rapid successes. Hic enim fuit annus Domini dxcix;² ex quo sequi-

¹ *al.* lib. viii. ep. 30.

² The true date of the Epistle to Eulogius is June, 598: Jaffé, *Regest. Pontif. Roman.* p. 125. Berolini 1851.

tur quod tot millia ad Christum convertit ante Melliti^{Rectifica-} et sociorum ejus adventum, qui fuit anno Domini^{tion of the} sexcentesimo tertio, sub indictione iv., ut patet per^{received} Bedam lib. i. "de Gestis," xxix., xxx., xxxi., et xxxii.^{chronology.} capitulis, ubi notat xx^{am}, xxi^{am}, xxii^{dam}, et xxiv^{am} epistolae lib. xi. "Registri" Gregorii, Augustino episcopo, Æthelberto regi et Bertæ reginæ, sub eadem quarta indictione, transmissas fuisse. Ex quibus per providum et diligentem lectorem perpendi poterit discrepantia quotationis duorum annorum Bedæ et aliorum de pallii missione¹ præacta; qui tamen nullam ex hoc includunt contradictionem de numero annorum adventus aut obitus Augustini.

16. Et nota quod per spatium illorum octo annorum, Frequent ab adventu ejusdem in Angliam usque ad obitum² sanctissimi papæ Gregorii, in libro "Registri" mentio³ patriarchis, episcopis, regibus, et reginis, viginti sex⁴ vicibus annotatur. In libro etiam xxvii. "Moralium" writings of sub eodem tempore idem Gregorius, super illo textu, Gregory the Great. "Si voluerit extendere nubes quasi tentorium," ita scribit: "Ecce," inquit, "lingua Britanniae, quæ nihil aliud noverat quam barbarum frendere, jamdudum in Dei⁵ laudibus Hebræum cœpit Allehuya resonare.⁶ Ecce quondam tumidus jam substratus sanctorum pedibus servit oceanus ejusque barbaros motus, quos terreni principes edomare ferro nequiverant, hos pro divina formidine sacerdotum ora simplicibus verbis ligant, et qui catervas pugnantium infidelis nequaquam metuerat,⁷ jam nunc fidelis humilium linguas timet." Hæc ibi. Hos enim affectus caritatis paternæ sanctissimus Deo, tam verbis quam factis aromatizans,

¹ The true date is June 22, 601: Jaffé, p. 144; Hussey on Bede, p. 61, n. 3. hence "octo" in this sentence should be "septem."
² Gregory the Great was buried March 12, 604 (Jaffé, p. 154);
³ *divinis* MB.
⁴ *sonare* MB.
⁵ *metueret* MB.

Dominum messis addidit exorare, ut consilium suum dirigere dignaretur, idoneos in messem suam operarios mittere.

De Ordinatione duorum Episcoporum, videlicet Melliti et Justii.

Mellitus appointed to the See of London, and Justus to that of Rochester.

17. Anno Dominicæ Incarnationis DCIV., secundum Bedam "de Gestis," lib. ii. cap. iii., "Augustinus, Britanniarum archiepiscopus, ordinavit duos episcopos, Mellitum videlicet et Justum: Mellitum quidem ad prædicandum provinciæ Orientalium Saxonum, qui Tamense fluvio dirimuntur a Cantia, et ipsi Orientali Mari contigui, quorum metropolis Lundonia civitas est, in qua gente tunc temporis Sebertus, nepos Æthelberti ex sorore Ricula, regnabat, quamvis sub potestate positus ejusdem Æthelberti, qui omnibus usque ad terminum Humbræ fluminis Anglorum gentibus imperabat. Ubi vero et hæc provincia verbum veritatis, prædicante Mellito, accepit, fecit rex Æthelbertus in civitate Lundoniæ ecclesiam sancti Pauli apostoli, in qua locum sedis episcopalis et ipse et successores ejus haberent. Justum vero in ipsa Cantia Augustinus episcopum ordinavit in civitate,¹ quam gens Anglorum a primario quondam illius fundatore,² qui dicebatur Rof, Rofescestre cognominat. Distat autem a Doruveni millibus passuum ferme xxiv. ad occidentem: in qua rex Æthelbertus beati Andreae apostoli ecclesiam fecit, qui etiam episcopis utriusque hujus ecclesiæ dona multa, sicut et Doruvernensis, obtulit: sed et territoria ac possessiones, in usum eorum qui erant cum episcopis, adjecit." Hæc Beda.

¹ MB. adds *Dorubrevi*.

² *fundatore*] wanting in MB.

18. Fundavit etiam, secundum aliquos, monasterium *Æthelbert Eliense*.¹ Tantum enim apostolicis summi Gregorii exhortationibus resultabat, quantum se novit gratiarum debitorem in Christo redemptus, quod de æterna perditione filius adoptionis Dei esset effectus. Sed et Bertæ reginæ non est postponenda devotio; quam tantus papa similiter transmissæ sibi epistolæ favore censuit Deo dignam. Letardi² etiam episcopi sanctitas, qui sacris admonitionibus eandem reginam erudierat, quæ³ regem ad Christi cognitionem invitabat, sub præsentis titulo est notanda. Quo factum est, ut postea beato Augustino prædicanti regis animus emollitus facile cederet.

19. Post ordinationem vero Melliti et Justi prælatam, ordinavit Augustinus sibi successorem Laurentium adhuc vivens, ne, se defuncto, status ecclesiæ Anglicanæ, tam rudi mediante populo, vacillaret. Perlustrataque cum crebris virtutibus et prædicationum ac miraculorum insignibus ex magna parte Britannia, anno Domini DCV. regressus Augustinus ad perennem habitationem suam Doroverniam, tanquam sol ad ortum suum reductus præsentis monasterii ædificio intendebat; regem ad hoc inducens, ut prius concessa cartis confirmaret assertoriis, ut hic patet:⁴

Confirmatio solius Fundi circa Ecclesiam sancti Pancratii.—[Carta I.]

“✠ IN nomine Domini nostri Jesu Christi! Omnem qui secundum Deum vivit, et remunerari a Deo sperat et optat, oportet ut piis precibus consensum

¹ The allusion is to the supposed foundation of Cratendune, not far distant from the present city. See “*Monasticon Anglicanum*,” new ed. I. 457, and n. (*).
² *al.* Lindhard.

³ *qua* MS.

⁴ This “*Prima Carta Regis Æthelberti*” is first given in fac-simile, and then in “*scriptura moderna*.” See Kemble’s “*Codex Diplomaticus*,” I. 2.

" hilariter ex animo præbeat: quoniam certum est
 " tanto facilius ea, quæ ipse a Deo poposcerit, consequi
 " posse, quanto et ipse libentius Deo aliquid concesserit. Quocirca ego Æthilberktus, rex Cantia, cum
 " consensu venerabilis archiepiscopi Augustini¹ ac principum meorum, dabo et concedo Deo, in honore
 " sancti Petri, aliquam partem terræ juris mei, quæ
 " jacet in oriente civitatis Doroberniæ; ita dumtaxat
 " ut monasterium ibi construatur, et res, quæ² supra
 " memoravi, in potestate abbatis sit, qui ibi fuerit
 " ordinatus. Igitur adjuro et præcipio, in nomine
 " Domini Dei Omnipotentis, qui est omnium rerum
 " Judex justus, ut præfata terra subscripta donatione
 " sempiternaliter sit confirmata; ita ut nec mihi, nec
 " alicui successorum meorum regum aut principum,
 " sive cujuslibet conditionis dignitatibus et ecclesiasticis
 " gradibus, de ea aliquid fraudare liceat. Siquis vero
 " de hac donatione nostra aliquid minuere aut irritum
 " facere tentaverit, sit in præsentem separatus a sancta
 " communione corporis et sanguinis Christi, et in die
 " judicii, ob meritum malitiæ suæ, a consortio sanctorum omnium segregatus. Circumcincta est hæc
 " terra his terminibus: in oriente ecclesia sancti Martini; in meridie via of Burhgate; In occidente et
 " aquilone Drutingestræte. Acta in civitate Doroverni,
 " anno ab Incarnatione Christi DCV., indictione viii."

De Regis Concilio, tam Cleri quam Populi, ad præsentis Monasterii donationem et dotationem, ad civitatem Doroverni convocato.

Rights and prerogatives of the Monastery confirmed 20. Anno Dominicæ Incarnationis DCV. Æthelbertus rex, una cum Berta regina sua, filioque eorum Edbaldo, ac sanctissimo præsule Augustino, cæterisque optimatibus terræ, solemniter Natalis Dominici in fol. 8.

¹ Augustini MS.

² Mr. Kemble has corrected this to *quam*.

civitate Doroverni nobiliter celebravit. Convocato in a council
 ibidem concilio communi, tam cleri quam populi, sub^{of clergy}
 die quinto Idus Januarii, omnium et singulorum app^{and laity.}
 probatione et consensu, monasterium istud, consilio
 beati Augustini in honore sanctorum apostolorum Petri
 et Pauli constructum, monachis hic Deo perpetuis
 temporibus servituris, quibus præfuit Petrus abbas,
 cum dotatione, confirmatione, ac perpetua libertate
 donavit, possessionibusque terrarum variis ac donis
 plurimis ampliavit. Et quod ista dotatio, in honore
 apostolorum Petri et Pauli, in ista secunda carta
 Augustini decreto fiebat, patet evidenter in Vita
 sancti Petri abbatis, ubi scribitur quod beatissimus
 Augustinus, utpote Romæ natus Romanam institu-
 tionem secutus, statuit auctoritate apostolica eccle-
 siam Christi matrem et principem fore omnium eccle-
 siarum ipsius occidui orbis, sicut ecclesia Lateranensis,
 quæ fundata est et sacrata in honorem ejusdem Do-
 mini Salvatoris, mater est et princeps cunctarum
 ecclesiarum totius Catholici orbis. Et quia beatos
 apostolos Petrum et Paulum, columnas scilicet et lumi-
 naria universe ecclesiæ Dei, ad munimen et illus-
 trationem sui civitas Cantuaria, sicut Roma, corpora-
 liter habere non potuit, istud monasterium eisdem
 apostolis, fultus regia ope, nobili opere fecit, et illud
 caput monasteriorum instituit fieri totius ecclesiæ An-
 glicanæ.

Dotatio Terræ de Langport.—[Carta II.]¹

“ + IN nomine Domini nostri Jesu Christi. Notum
 “ sit omnibus, tam præsentibus quam posteris, quod
 “ ego Æthilberktus, Dei gratia rex Anglorum, per
 “ evangelicum genitorem meum Augustinum² de idolatra

¹ This charter also appears both in fac-simile and in a modern hand. Cf. Kemble, “Cod. Diplom.” I. 3.

² *Agustinus* MS. The same variation is continued throughout the charter.

" factus Christicola, tradidi Deo per ipsum antistitem
 " aliquam partem terræ juris mei sub orientali muro
 " civitatis Doroberniæ, ubi scilicet per eundem in
 " Christo institutorem monasterium in honore princi-
 " pum apostolorum Petri et Pauli condidi, et cum
 " ipsa terra, et cum omnibus quæ ad ipsum monas-
 " terium pertinent, perpetua libertate donavi; adeo ut
 " nec mihi, nec alicui successorum meorum regum, nec
 " ulli unquam potestati, sive ecclesiasticæ sive seculari,
 " quidquam inde liceat usurpare, sed in ipsius abbatis
 " sint omnia libera ditio. Siquis vero de hac dona-
 " tione nostra aliquid minuere aut irritum facere
 " tentaverit, auctoritate Dei, et beati papæ Gregorii,
 " nostrique apostoli Augustini simul et nostra impre-
 " catione, sit hic segregatus ab omni sanctæ ecclesiæ
 " communione, et in die iudicii ab omni electorum
 " societate. Circumcingitur hæc terra his terminibus:
 " In oriente ecclesia sancti Martini, et inde ad orien-
 " tem be Sivvendoune, et sic ad aquilonem be Uuiken-
 " gesmærke, iterumque ad orientem et ad austrum be
 " Burhgeuaremærke, et sic ad austrum et occidentem
 " be Kingesmærke; item ad aquilonem et orientem
 " be Kingesmærke, sicque ad occidentem to Riðes-
 " cæpe,² et ita ad aquilonem to Drutingestrete. Ac-
 " tum est hoc in civitate Doroverni, anno ab Incarna-
 " tione Christi dcv., indictione viii.

" † Ego Æthilberktus, rex Anglorum, hanc dona-
 " tionem meam signo sanctæ Crucis propria manu con-
 " firmavi.

" † Ego Augustinus, gratia Dei archiepiscopus,
 " libenter subscripsi.

" † Ego Eadbaldus, regis filius, favi.

" † Ego Hamigisilus, dux, laudavi.

" † Ego Hocca, comes, consensi.

" † Ego Augemundus, referendarius, approbavi.

" † Ego Grapho, comes, benedixi.

¹ Riðescæpe KC.

“ + Ego Tangisilus, regis optimas, confirmavi.
 “ + Ego Pinca consensi.
 “ + Ego Geddi corroboravi.”

fol. 8 b. 21. Harum enim duarum præmissarum cartarum ^{Fresh mu-} confirmatio, videlicet de fundo præsentis monasterii, et ^{nificance of} de dotatione terrarum de Langport ad eundem fun- ^{Æthelbert.} dum, regis adhuc conceptui non sufficere videbatur; sed ne ingratus beneficiorum illi appareret, a cujus sede sibi in regione umbræ mortis sedenti lux veritatis emicuit, monitu, ut in scriptis fatetur, et hortatu beatissimi papæ Gregorii et sancti patris nostri Augustini, præsentem ecclesiam, quam ipsi beatissimo apostolorum principi Petro, et doctore gentium Paulo, a fundamentis construxit, tam terris quam variis possessionibus ac donariis studuit decorare. Possessionumque terminos cupiens etiam amplius dilatare, tertiam cartam de dotatione villæ Sturigao, alio nomine dictæ Cistelet, cum omnibus redditibus ei jure competentibus, in nomine sanctæ et individuæ Trinitatis duxerat offerendam; et in fine ejusdem cartæ, in nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti, suam se donationem reverendissimi patris Augustini consilio asserit condidisse. Hæc igitur tertia carta Augustea regia majoris formæ dici poterit competenter, quæ, secundum Isidorum, “Etymologiarum” libro vi., sub titulo “De Cartis,”¹ qui plura cartarum notat genera, prima est et præcipua inter cartas, ob honorem Octaviani Augusti sic primitus appellata.

22. Eja,² vere nostra Augustea regia omnibus Anglorum monasteriis contemplanda, quia a nostro Augustino regi suggesta, et jam tertio ad augendum in fundandis votum regium edita; quæ ut omnibus posteris spectaculum pateat, ex opposito istius folii tam

¹ Isidor. Hispalens. “Etymolog.” lib. vi. c. 10. (fol. xxx. b. ed. Paris. 1499).

² Eja MS.

membranae quantitas quam scripturae qualitas apparebit.¹

Sturigao, alio nomine dictum Cistelet.—[Carta III.]

“+ IN nomine sanctae et individuae Trinitatis! Rex
 “ Anglorum Ædelbertus, misericordia Omnipotentis Dei
 “ catholicus, omnibus suae gentis fidelibus et adventum
 “ gloriæ magni Dei et Salvatoris nostri Jesu Christi
 “ beata spe expectantibus, salutem vitæque æternæ
 “ beatitudinem. Largiente Summi Regis clementia, ego
 “ Ædelbertus in solio paterno confirmatus, paceque
 “ divinitus concessa, eo jam per decem quinquennia
 “ sceptrigera potestate potitus, et per venerabiles sacrae
 “ fidei doctores Spiritus Sancti gratia irradiatus, ab
 “ errore falsorum deorum ad unius veri Dei cultum
 “ toto corde conversus; ne ingratus beneficiorum ap-
 “ paream illi, a cujus sancta sede nobis in regione umbræ
 “ mortis sedentibus lux veritatis emicuit, inter alias,
 “ quas fabricavi, ecclesias, monitu et hortatu beatissimi
 “ papæ Gregorii et sancti patris nostri Augustini, ipsi
 “ beatissimo apostolorum principi Petro, et doctori
 “ gentium Paulo, ecclesiam a fundamentis construxi,
 “ eamque terris variisque possessionum donariis deco-
 “ rare studui, inibique monachos Deum timentes aggre-
 “ gari feci, et cum consilio ejusdem reverendissimi archi-
 “ presulis Augustini, ex suo sancto sanctorum collegio
 “ venerabilem virum, secum ab apostolica sede directum,
 “ Petrum monachum elegi, eisque, ut ecclesiasticus ordo
 “ exposcit, abbatem præposui. Hanc igitur ecclesiam
 “ ad provectum debiti culminis promovere desiderans,
 “ suarumque possessionum terminos dilatare gestiens,
 “ sana mente integroque consilio, cum Ædbaldi filii
 “ mei aliorumque nobilium optimatum meorum con-
 “ sensu, ob redemptionem animæ meæ et spem retri-

¹ This “Tertia Carta Æthelberti” is given, as before, in fac-simile; the original characters, however, being uncial instead of cursive.

" butionis æternæ, obtuli ei etiam villam nomine
 " Sturigao, alio nomine dictam Cistelet, cum omnibus
 " redditibus ei jure competentibus, cum mancipiis, silvis,
 " cultis vel incultis, pratis, pascuis, paludibus, flumini-
 " bus, et contiguis ei maritimis terminis eam ex una
 " parte cingentibus, omnia mobilia vel immobilia in
 " usus fratrum sub regulari tramite et monastica re-
 " ligione inibi Deo servientium; missurium etiam argen-
 " teum, scapton aureum, iterum sellam cum fræno aureo
 " et gemmis exornatam, speculum argenteum, armilcaisia
 " oloserica, camisiam ornatam, quod mihi xenium de
 " domno papa Gregorio sedis apostolicæ directum fue-
 " rat;¹ quæ omnia supradictæ ecclesiæ gratanter obtuli.
 " Quam etiam ecclesiam ipse servus Dei Augustinus
 " sanctorum apostolorum ac martyrum reliquis, variis-
 " que ecclesiasticis ornamentis, ab apostolica sede sibi
 " transmissis, copiose ditavit, seseque in ea, et cunctos
 " successores suos, ex auctoritate apostolica sepeliri
 " præcepit, Scriptura dicente 'non esse civitatem mor-
 " tuorum, sed vivorum.' Ubi etiam mihi et succes-
 " soribus meis sepulturam providi, sperans me quan-
 " doque ab ipso apostolici ordinis principe, cui Dominus
 " potestatem ligandi atque solvendi dedit, et claves
 " regni cælorum tradidit, a peccatorum nexibus solvi,
 " et æternæ beatitudinis januam introduci.
 " Quod monasterium aut ecclesiam nullus episco-
 " porum, nullus successorum meorum regum in aliquo
 " lædere aut inquietare præsumat, nullam omnino sub-
 " jectionem in ea sibi usurpare audeat, sed abbas ipse,
 " qui ibi fuerit ordinatus, intus et foris, cum consilio
 " fratrum, secundum timorem Dei libere eam regat
 " et ordinet, ita ut in die Domini dulcem illam piissimi
 " Redemptoris nostri vocem mereatur audire, dicentis:
 " 'Euge, serve bone et fidelis; quia super pauca fuisti
 " fidelis, super multa te constituam. Intra in gaudium
 " Domini tui.' Hanc donationem meam, in nomine

¹ Cf. Bed. "Hist. Eccl." i. 32.; ii. 10.

“ Patris, et Filii, et Spiritus Sancti, largitate divina ut
 “ mihi tribuatur peccatorum remissio, per omnia cum
 “ consilio reverendissimi patris Augustini, condidi, at-
 “ que ad transcribendum Augemundum presbyterum or-
 “ dinavi. De his ergo omnibus, quæ hic scripta sunt,
 “ siquis aliquid inde minuere præsumperit, sciat se
 “ æquissimo judici Deo, et beatis apostolis Petro et
 “ Paulo, rationem esse redditurum.

“ Confirmata¹ donatio præsentibus testibus: reveren-
 “ tissimo patre Augustino, Dorovernensis ecclesiæ archi-
 “ episcopo primo; Mellito quoque et Justo, Londoniæ
 “ et Rofensis ecclesiæ præsulibus;² Ædbaldo filio meo;
 “ Hamigisilo;³ Augemundo referendario; Hocca, Gra-
 “ phio,⁴ Tangil, Pinca, Geddi,⁵ aliisque pluribus digni-
 “ tatum diversarum personis.”⁶

Parallel
 between
 St. Augus-
 tine and St.
 Martial.

23. Beatissimus itaque Augustinus in monasterii re-
 gula, sancto Gregorio attestante, edoctus, sacræ Scrip-
 turæ scientia repletus, bonis, auctore Deo, operibus præ-
 ditus, velut alter Martialis,⁷ qui tempore apostolorum, ad
 spatium xii. annorum post Christi passionem, a beato
 Petro, cui proxima affinitate consanguinitatis fuit jun-
 ctus, ad prædicandum Galliarum provinciis mittebatur,
 quo populus, qui a diabolo tenebatur captivus, auditis
 æternæ vitæ præmiis, deserens profanum errorem, Christi
 se mancipandum servitio tradidit, et ad veram religionis
 fidem conversus multas, in locis in quibus non erant,
 basilicas construxit, prædiæque ingentia et non parva
 beneficia,⁸ cum vineis et vernaculis, ad nobilitatem eccle-

¹ *Confirmata est hæc KC.*

² *KC. adds et religioso famulo Christi Laurentio presbytero.*

³ *KC. adds duce.*

⁴ *et Graphione comitibus KC.*

⁵ *Tangisilo, et Pinca, et Geddi, et Aldhuno, regis optimatibus KC.*

⁶ *KC. adds: Actum sane quadragesimo quinto anno regni nostri, sub die v. Idus Januarii.*

⁷ On the controversy respecting this Saint, see Schröckh, “Kirchengesch.” xxiii. 145 sq., and the “Acta Sanctorum” Junii tom. v. pp. 538 sq.

⁸ The following side-note is here added in a coeval hand: “Nota bona contra Lollardos de dotatione ecclesiæ, tempore apostolorum, statim post Christi passionem; ut patet in vita sancti Martialis, cui optime hic assimilatur Augustinus.”

cl. 9 b. sjarum, ad supplendum omnem indigentiam clericorum, qui in eisdem Deo essent servituri, donavit; ita et ipse a beato Gregorio, cui proxima affinitate consanguinitatis jungebatur, ad partes et provincias Anglorum, sub anno Domini dxcvi. transmissus, eundem fidei effectum in omnibus adimplevit. Rex vero Æthelbertus, ejusdem nostri protodocoris informationibus eruditus, velut alter Constantinus, prout sibi in epistola¹ præmiserat Gregorius, antiquorum principum nomen suis videbatur laudibus vincere, et tanto in opinione alios, quanto in bono opere superare. Et sicut dux ipse Stephanus,² sponsus videlicet sanctæ Valeriæ virginis, ad fidem conversus, decrevit, ut post egressionem ejus de corpore tumulus sepulture ejus juxta sepulchrum sancti Martialis poneretur; ita et rex Deo devotus, non solum verbis, sed etiam scriptis, sub cartæ suæ confirmatione, de corporis tam sui, quam regum sequentium, sepultura, ut juxta patrem suum sanctissimum fieri debeat, specialiter memorari gestivit. Et sicut ipse consilio archiepiscopi istud monasterium fundavit, sic suum intentum voluit ipsius confirmatione in quantum fieri potuit roborari. Nec hoc abnuit Augustinus. Sed eodem modo, quo beatus Gregorius monasterium Ariminensis civitatis, quod dedicatum erat in honore sanctorum apostolorum Andreae et Thomæ, in quo tunc præsidebat Luminosus abbas, exemit a Castorio, ejusdem civitatis episcopo, et suis successoribus, ut cunctam læsionis auferret funditus potestatem, ut patet in "Registro" Gregorii, lib. v. cap. xxxix. et xli.³ et ponitur in "Canone," [causa] xviii. quæst. ii.⁴ "Luminoso abbate;" ita et beatus Augustinus, regis desiderium adimplendo, istud monasterium, quod dedicatum est in honore apostolo-

Æthelbert's affection for St. Augustine and the new monastery.

¹ Bed. "Hist. Ecel." i. 32.

² See the apocryphal story in the "Acta Sanctorum" Junii tom. v. p. 536.

³ *al.* lib. iv. 41. 43.

⁴ *al.* "Decreti pars secunda," caus. xviii. c. vi.

rum Petri et Pauli, in quo tunc presidebat Petrus abbas, per suæ legationis potestatem plenariam et specificum privilegium, a suis successoribus, omni jurisdictione remota, sigilli plumbei confirmatione exemit, et Romanæ ecclesiæ nullo medio pertinens perpetuo fieri tradidit.

The want
of seals to
Anglo-
Saxon
Charters
explained.

24. Nec moveat aliquem, quod nec rex Æthelbertus, nec etiam alii reges de gente illa, in cartis suis, prout mos inolevit modernis temporibus, sigilla cerea imprimebant, cum tam rudis ac barbarus populus, ad Christi fidem a perfidia conversus, signum crucis in testimonium suæ conversionis omnibus suffecisse credebatur. Non enim usque post Conquestum a tempore foundationis hujus monasterii, excepta carta regis Knuti, qui fuit alienigena et conquestor, aliqua in munimentis reperiuntur sigilla cerea, sed solummodo crucis signa. Nec mirum, cum tanta ac talis possessio, tantique ac tales testes in principio renascentis ecclesiæ Anglicanæ, velut nostræ salutis primitivum ac publicum instrumentum, fracto damnationis chirographo, posteris Catholicis sufficere potuerunt, ubi sigillum cereum per lapsum temporis aut per negligentiam perdi, aut propter antiquitatem sive corruptionem in pulverem possit labi. Post adventum vero Normannorum in Angliam, tam reges, quam alii domini et magnates, laminas cereas membranis apponebant cartarum, crucis signum in laminis cereis imprimentes, de capillis capitum vel barbarum in eadem cera aliquam portionem pro signo posteris relinquentes. Ista patent in multis monasteriis post Conquestum regni istius fundatis; ut est in monasterio sancti Pancratii de Lewes de carta¹ Willielmi primi comitis Warenniæ, in qua crines capitis usque in præsens ejusdem comitis permanent. Similiter in mo-

Norman
custom of
putting the
hair of the
head or
beard into
the wax of
seals.

Examples
of this
practice.

¹ See "Monast. Anglican." v. 12. new ed. In a charter of the second Earl of Warren it is stated (p. 15): —"Et inde saisivi eam per *capillos* capitis mei et fratris mei Radulphi de Warennæ, quos absceidit cum cultello de capitis nostris ante altare Henricus episcopus Wintoniensis."

nasterio de Castelaere, quod est ejusdem foundationis,¹ in dicecesi Norwicensi, comes Lincolnensis, qui pluribus possessionibus eandem ecclesiam dotavit, hæc in fine intulit cartæ suæ: "In hujus," inquit, "rei evidentiam sigillum dentibus meis impressi, teste "Murie uxore mea;" ubi usque in præsens in eadem cera apparent dentium vestigia pro sigillo. His etiam similia in pluribus aliis monasteriis sunt reperta. Dicitur enim per diminutionem a signo sigillum, quod ^{Etymology} secundum Isidorum, "Etymologiarum" lib. xix. cap. ^{of 'seal.'} xii.² a Prometheo, qui primus annulorum fuit inventor, originem habuit. Scripta vero principalia signis, non sigillis, notantur, ut inferius de descriptione signorum dicitur.

25. *Bulla³ sancti Augustini de Exemptione præsentis Monasterii.*

"† AUGUSTINUS episcopus Doroberniæ sedis famulus, quem, superna inspirante clementia, beatissimus papa Gregorius Angliæ genti Deo acquirendæ legationis misit administrum,⁴ omnibus successoribus suis episcopis, cunctisque Angliæ regibus cum suis posteris, atque omnibus Dei fidelibus, et in fide et gratia pacem et salutem. Patet omnibus, quod Deo amabilis rex Adelbertus, primus Anglorum regum Christi regno sacratus, nostra instantia et sua prodiga benevolentia, inter cæteras ecclesias, quas fecit, et episcopia, monasterium extra metropolim suam

¹ i. e. of the Cluniac Order, and a cell belonging to the priory of Lewes.—"Monast. Angl." v. 43 sq.

² lib. xix. c. 31. fol. xcix. b. ed. Paris. 1499.

³ This bull is given in fac-simile,

and also in a more recent hand. At the foot of fol. x. the MS. contains a representation of the "signum beati Augustini," with some few explanatory notes.

⁴ ac ministrum KC.

“ Doroberniam in honore principum apostolorum Petri
 “ et Pauli regaliter condidit, et regalibus opibus am-
 “ plisque possessionibus ditavit, dilatavit, magnificavit,
 “ perpetuaque libertate, et omni jure regio, cum om-
 “ nibus rebus et judiciis intus et foris illo¹ pertinen-
 “ tibus, munivit; suoque regio privilegio, et superni
 “ judicii imprecatione, atque apostolica sancti papæ
 “ Gregorii interminatione excommunicatoria, contra
 “ omnem injuriam confirmavit. Ego quoque, ejusdem
 “ libertatis adjutor et patrocinator, omnes successores
 “ meos archiepiscopos, omnesque ecclesiasticas vel sæ-
 “ culares potestates, per Dominum Jesum Christum et
 “ apostolorum ejus reverentiam obtestor, atque apo-
 “ stolica patris nostri papæ Gregorii interminatione
 “ interdico, ne quisquam unquam ullum potentatum,
 “ aut dominium,² aut imperium in hoc dominicum
 “ vel apostolicum monasterium, vel terras vel eccle-
 “ sias ad illud pertinentes, usurpare præsumat, nec
 “ ulla prorsus subjugationis, aut servitutis, aut tributi
 “ conditione, vel in magno vel in minimo, Dei ministros
 “ inquietet aut opprimat. Abbatem, a suis fratribus
 “ electum in eodem monasterio, non ad suum famula-
 “ tum, sed ad dominicum ministerium ordinet, nec
 “ sibi hunc obaudire, sed Deo, suadeat: nec vero sibi
 “ subjectum, sed fratrem, sed consortem, sed collegam
 “ et comministrum in opus Dominicum eum reputet.
 “ Non ibi missas quasi ad suæ ditionis altare, nec
 “ ordinationes vel benedictiones usurpative, sine abba-
 “ tis vel fratrum petitione, exerceat. Nullum sibi jus
 “ consuetudinarium vel in vilissima re exigat, quate-
 “ nus pacis concordia unum sint in Domino utrimque.
 “ Nec quisquam, quod absit, dominandi dissidio, in ju-
 “ dicium incidat diaboli, qui superbiæ tyrannide cor-

¹ illi KC.² ullam potestatem, aut dominatum
KC.

“ruit de celo. ‘Reges gentium,’ inquit Dominus,
“‘dominantur eorum; vos autem non sic.’ Cumque
“ab alienis, non a filiis, accipiantur tributa, sic ipse
“Dominus concludit: ‘Ergo liberi sunt filii.’ Qua
“ergo irreverentia patres ecclesiarum in filios regni
“Dei sibi vindicant dominationem, maxime autem in
“hanc ecclesiam sanctorum thesaurariam, in cuius
“materno utero tot pontificum Doroberniæ, regum ac
“principum, corpora speramus alma reponenda sepul-
“turæ requie, ex auctoritate scilicet apostolica, et hinc
“ad æternam gloriam resuscitanda? Tales supremi Ju-
“dicis amicos si quis offendere non metuens hujus pri-
“vilegii statuta violaverit, vel violatorem imitando
“vim suam tenuerit, sciat se apostolico beati Petri
“gladio per suum vicarium Gregorium puniendum,
“nisi emendaverit. Hæc ergo omnia, uti hic sunt
“scripta, apostolica ipsius institutoris nostri Gregorii
“comprobatione et auctoritate servanda sancimus, suo-
“que ore confirmamus, præsentem glorioso rege Adel-
“berto, cum filio suo Ethelbaldo, et collaudante cum
“ipso et omnibus optimatibus regis, atque ultro vo-
“lentibus reverendissimis fratribus nostris, a sancta
“Romæ¹ ecclesia huc mecum vel ad me in evange-
“lium Domini destinatis, scilicet Laurentio, quem
“nobis, Deo favente, successorem constituimus, et
“Mellito Londoniæ episcopo, et Justo Rofensi episcopo,
“et Petro venerabili ejusdem monasterii principum
“apostolorum abbate primo, cum cæteris in Domino
“adjutoribus meis, obnixè postulantibus, simulque in
“eos, qui hæc fideliter servaverint, benedictionem,
“aut in impenitentes, quod nolumus, transgressores,
“damnationem exercentibus.”

---

¹ Romana K.C.

De Bulla plumbea sancti Augustini.

26. Quod enim prænotatum sancti Augustini privilegium sub bulla plumbea continetur, non est ab illis, qui sane ad sobrietatem sapiunt, dubitandum. Nam cum idem Augustinus Romanus esset, et Anglorum apostolus, ratione suæ legationis apostolicæ eundem potuit servare modum quantum ad personæ suæ dignitatem in ecclesia Anglicana, quem tunc servavit Gregorius in ecclesia Romana. Nec mirum quod ipse bulla plumbea utebatur, cui tanta auctoritas a beato Gregorio fuit concessa, ut in nova Anglorum ecclesia per loca singula, ut patet "Registri" [lib.] xi. cap. xxiv.¹ episcopos ordinaret, qui suæ subjacere ditioni deberent; in tanto ut episcopus ipse Eboracensis, qui metropolitani perfrueretur honore, suæ subjaceret ditioni. Post obitum vero Augustini decrevit idem Gregorius,² ut duorum metropolitanorum ista in posterum esset honoris distinctio, ut ipse prior habeatur qui prius fuerit ordinatus; et sic Augustini auctoritas in tanto successorum suorum auctoritatem excellere videbatur. Scripsit etiam suis interrogationibus sanctus Gregorius, ut recitat Beda "de Gestis," lib. i. cap. xxvii.:³ "Novit," inquit, "fraternitas tua Romanæ ecclesie consuetudinem, in qua se meminit nutritam. Sed mihi placet, ut,⁴ sive in Romana, sive in Galliarum, seu in qualibet ecclesia aliquid invenisti, quod plus Omnipotenti Deo possit placere, sollicite eligas, et in Anglorum ecclesia, quæ adhuc ad fidem nova est, institutione præcipua, quæ de multis ecclesiis colligere potuisti, infundas." Hæc ibi.

27. Ex quibus patet, bullam non incongrue plumbeam nostro apostolo competere Augustino; quod etiam qui-

¹ *al.* lib. xi. ep. 65.
² *ibid.*

³ "Monum. Britan." p. 133 B.
⁴ *ut* wanting in MB.

Answer to objections derived from the alleged use by Augustine of penitent leaden bulls.

fol. 10 b

Production of a specimen, in

busdam episcopis in partibus transmarinis, post quin- which
 gentos annos ab adventu ejusdem in Angliam, asse- foreign
 ritur evidenter concessum fuisse. Cum enim ab archi- bishops
 episcopo Cantuarie Ricardo, qui fuit quintus a sancto used such
 Thoma, tempore regis Henrici tertii post Conquestum, a bull.
 privilegium Augustini argueretur falsi propter hujus-
 modi bullam plumbeam, comes Flandrie Philippus, ad
 ejusdem rei majorem evidentiam, talem bullam plum-
 beam, quam sibi dedit quidam episcopus transmarinus,
 qua idem episcopus et antecessores sui utebantur, per
 magistrum Robertum Blundum capellanum suum ab-
 bati presentis monasterii transmittere affectabat. Quae
 quidem bulla plumbea usque in praesens inter caetera
 monasterii munimenta servatur. Cujus quantitas et
 forma hic notatur.¹

28. Ex altera enim parte hujus sigilli, vix propter an- Description
 tiquitatem apparet imago sanctae Mariae cum Filio; scrip- of this
 tura ejusdem circumferentiae, quae legi poterit, minime leaden
 apparente. Quod autem sigillum expressis literis in seal.
 presenti circumferentia annotatur, patet non majoris
 signi esse evidentiam, sed minoris. Si igitur in minori
 sit ut sigillo plumbeo possit uti, multo fortius in majori.
 Sed quod praesens sigillum plumbeum bulla a pluribus,
 prout praemittitur, appellatur, quam quidam episcopus
 transmarinus praetacto comiti Philippo donavit, qua
 idem episcopus et antecessores sui utebantur, plane non
 videtur consonum rationi, cum sit effigies abbatis cum
 scriptura superposita in eodem. Unde, non obstante
 quod quidam episcopus illud eidem² comiti contulit,
 videtur congruere sigillum alicujus monasterii mona-
 chorum fuisse, in honorem sancti Stephani protomar-
 tyris consecrati, et ad hujusmodi brige sive litigii
 declarationem, ad certam rei evidentiam posteris in-
 tuendam, praefato abbati fuisse transmissum.

¹ A copy of a seal is here added
 in the MS.; the legend being,

"Sigillum sancti Stephani proto-
 martyris."
² *idem* MS.

The leaden bull of St. Augustine. 29. Bulla igitur plumbea beatissimi Augustini, usque in præsens in præsentis monasterio sana et integra reverenter servata, in qua signum signati luminis vultus Domini super nos imagine Salvatoris exprimitur, ab illis, qui Christi sunt, cum devotione et reverentia est contemplanda.

No bull of privilege granted by Gregory the Great, owing to his death. March 12, 605 (?) 30. Quod autem sancti papæ Gregorii nullum omnino sub bulla plumbea habemus privilegium, non est mirum, cum eodem anno, quo præsentis monasterii dotatio contingebat, post menses duos et sex dies, quarto videlicet Idus Martii, anno Phocatis Imperatoris, secundum Bedam¹ et alios chronicatores, secundo, qui fuit annus Domini DCV., postquam sedem Romane et apostolicæ ecclesie tredecim annis, mensibus sex et diebus decem gloriosissime rexerat, defunctus est, ad veram, quæ in cælis est, vitam migrando, sepultumque est corpus ejus Romæ in ecclesia sancti Petri apostoli ante secretarium, quandoque cum cæteris ad gloriam resuscitandum. Scriptumque est ibidem epitaphium hujusmodi super tumbam ejusdem :—

Epitaphium sancti Gregorii.

“Suscipe, terra, tuo corpus de corpore sumptum,
Reddere quod valeas, vivificante Deo.
Spiritus astra petit, leti nil jura nocebunt,
Cui vitæ alterius mors magis ipsa via est.
Pontificis summi² clauduntur membra sepulchro,
Qui innumeris semper vivit ubique bonis.
Esuriem dapibus superavit, frigora veste :
Hic³ animas monitis textit ab hoste sacris ;
Implebatque actu quicquid sermone docebat,
Esset ut exemplum, mystica verba loquens.

¹ “Hist. Eccl.” lib. ii. c. i. p. 148 B. : Cf. Jaffé, “Reg. Pontif.” p. 154.   ² MB. adds *hoc*.
³ *Atque* MB.

Anglos ad Christum vertit¹ pietate magistra,
 Adquirens fidei agmina gente nova.
 Hic labor, hoc studium, hæc² cura, hoc pastor, agebas,
 Ut Domino offerres plurima lucra gregis.
 Hisque Dei consul factus lætare triumphis:
 Nam mercedem operum jam sine fine tenes."

31. Beatissimus itaque Augustinus, post menses duos, Death of St. Augustine. duos hebdomadas et duos dies ab obitu sanctissimi papæ Gregorii, vii. videlicet Kal. Junias anno Domini dcv.,³ postquam sedi Doroverniæ octo annis, sex mensibus, et tribus hebdomadis præfuit, ad æternam regni cælestis sedem, relicto carnis onere, translatus est, positumque est corpus ejus foras juxta ecclesiam, quæ nondum fuerat perfecta nec dedicata. Mox vero, ut ecclesia ipsa fuerat dedicata, corpus suum intro illatum est, et in porticu ejusdem ecclesiæ aquilonari decenter sepultum; scriptumque fuit super tumbam ejus epitaphium isto modo:—

Epitaphium sancti Augustini.

" HIC requiescit dominus Augustinus Doruvernensis archiepiscopus primus, qui olim huc a beato Gregorio Romanæ urbis pontifice directus, et a Deo operatione miraculorum suffultus, Æthelbertum regem ac gentem illius ab idolorum cultu ad Christi fidem perduxit, et completis in pace diebus officii sui, defunctus est vii. Kal. Junias, eodem rege regnante."

32. Huic successit Laurentius, quem adhuc vivens Laurentius Arch-bishop. beatus Augustinus ideo in episcopum, ut præactum est, ordinaverat, ne tam rudis ecclesiæ status, se defuncto,

¹ *Ad Christum Anglos convertit* MB. there seems to have been a slight erasure, perhaps for the purpose of making the date harmonize with that assigned to the death of Gregory.
² MB. adds *tibi*.
³ Respecting this date, see "Monum. Britan." p. 152, n. (b). After dcv. assigned to the death of Gregory.

Death of
Abbot Pe-
ter, by
drowning.
Dec. 30,
697.

pastore destitutus inciperet vacillare. Petrus vero primus hujus monasterii abbas, uno anno revoluto, mensibus septem et tribus hebdomadis post obitum sanctissimi Augustini, penultimo die mensis Decembris anno Domini DCVII, dum ad Gallias a rege Æthelberto legatus mitteretur, in sinu maris juxta Bononiam, in loco qui vocatur Amfleet¹ submersus est, et ab incolis loci illius ignobili traditus sepulturæ; sed Omnipotens Deus ut qualis meriti vir fuerit demonstraret, omni nocte supra sepulcrum ejus cœlestes fecit radios apparere,² donec animadvertentes vicini, qui talia videbant, sanctum fuisse virum, qui ibi esset sepultus, et investigantes unde vel quis esset, abstulerunt corpus ejus, et in Bononia civitate, juxta honorem tanto viro condignum, in ecclesia sanctæ Mariæ Virginis sepelierunt.³

Epitaphium Petri Abbatis.

“Quem notat hoc⁴ metrum, meritis et nomine Petrum,
Abbas egregius primus laris extitit hujus.
Dum semel hic transit mare, nectus in urbe remansit
Bologna; celebris virtutibus est ibi crebris.”

Explicit Titulus secundus.

¹ Now Ambleteuse, five miles north of Boulogne.   ² in ecclesia posuerunt MB.
³ lux cœlestis apparuit MB.   ⁴ hunc MS.

TITULUS III.

De Johanne Abbate.

61. 11 b. 1. RELATA igitur et intellecta morte Petri abbatis, col- Election
legium monachorum presentis monasterii, rege annuente, and bene-
Johannem nostræ congregationis monachum, et ab the new
apostolica sede cum beato primitus Augustino directum, abbot.
libere in abbatem elegit; quem Laurentius archiepi-
scopus, secundum Augustini decretum, in isto eodem
monasterio benedixit, non ad suum famulatum, sed ad
Dominicum ministerium ordinando, nec sibi hunc obau-
dire suadendo, sed Deo; nec sibi subjectum, sed fratrem,
sed consortem, sed collegam et comministram in opus
Dominicum reputando. Hic enim sancti sequendo ves- Friendly
tigia Augustini, regis suffultus auxilio Æthelberti, ad relations
profectum ecclesiastici culminis, abbatis Johannis piis between
ac religiosi votis in monasterii negotiis favere, et con- the abbot
tinuis pastoralis curæ exemplis condescendere, intende- and
bat. Et ut liberum et quietum, secundum primariam archbishop.
institutionem, presentis monasterium perpetuis tempori-
bus permaneret, ut nec regis hæredibus, nec archiepiscopi
successoribus liceret de eodem vel eidem pertinentibus
intromittere, ejusdem tantum custodibus est commissum
ut semper¹ in pace pausa corporea archiepiscoporum
Doruvnensium, necnon regum semper, pacatissima
appareret, tanquam thalamus cum suis custodibus præ-
paratus. Et licet tam rex piissimus Æthelbertus, quam Fresh
præsul beatissimus Augustinus, auctoritate et mandato guarantees
beatissimi papæ Gregorii, statum presentis monasterii, for the in-
prout in titulo præcedente plane declaratur, tam quie- dependence
tum fore et liberum decreverunt, ne tamen posteris of St. Au-
gustine's.

¹ A line is run through this word in MS.

Confirma-
tory bull of
Boniface
IV. A.D.
611.

insufficiens eorum videretur auctoritas, aut ne posset aliquis successorum beati Augustini inficere quod ipse statuit faciendum, cogitando forsan quod non habet imperium par in parem, idem rex Æthelbertus, ejusdem archiepiscopi Laurentii consilio, ut præsens monasterium inter mundi turbines procellosos supra firmam petram sine fluctuatione duraret, ipso adhuc vivente, a Romana impetravit curia omnes præactas ecclesiasticas libertates auctoritate apostolica confirmari. Ad hujus enim rei executionem faciendam, anno Domini Incarnationis DCXI, missus est Mellitus Londoniensis episcopus ad Bonifacium papam, a beato Gregorio quartum, qui templum Pantheon destruxit, de necessariis ecclesie Anglorum tractaturus, ac etiam confirmationem sedis apostolicæ pro presentis monasterii libertatibus et privilegiis obtenturus. Et, ut recitat Beda "de Gestis," lib. ii. cap. iv., "Cum idem papa reverendissimus cogeret synodum episcoporum Italiae fieri,¹ de vita monachorum et quiete ordinaturus, et ipse Mellitus inter eos assedit . . . ut quæque erant regulariter decreta, sua quoque auctoritate subscribens confirmaret, ac Britanniam rediens secum Anglorum ecclesiis mandanda atque observanda deferret, una cum epistolis, quas idem pontifex Deo dilecto archiepiscopo Laurentio, et clero universo, similiter² Æthelberto regi atque genti Anglorum, direxit."

2. Bullæ vero ejusdem Bonifacii, eidem regi Æthelberto super libertatibus et privilegiis concessæ, tenor est iste³ :—

¹ fieri] wanting in MB.

² MB. adds et.

³ Noted as spurious by Jaffé,

"Reg. Pontif." p. 939. It is also printed in Thorne, col. 1766.

*Tenor Bullæ Bonifacii Quarti de Privilegiis hujus
Monasterii.*

" BONIFACIUS episcopus, servus servorum Dei, glorioso
 " filio regi Anglorum Æthelberto salutem, et apostoli-
 " cam benedictionem. Omnipotentis Dei institutione
 " et apostolica saluberrima incitatur monitione, ut
 " pro omnium fidelium regimine impigra vigilemus sol-
 " licitudine. Et quia, Divina providente clementia,
 " totius sanctæ Dei ecclesiæ per universum orbem
 " diffusæ curam gerimus, omnibus nostra suffragia
 " quærentibus auctoritate apostolica subvenire cupi-
 " mus; quoniam ex Divina et humana dispensatione
 " sancitum est, cunctarum ecclesiarum negotia nostra
 " reparari vigilantia. Quapropter, rex inclyte ac fili
 " carissime, omnia, quæ tuæ amplectendæ voluntatis
 " studium per coepiscopum nostrum Mellitum posce-
 " bat, apostolica auctoritate libentissime concedimus;
 " quia nec æquum videtur difficultates pati hujusmodi
 " rem petitam. Laudabilis atque Deo placita petitio
 " tua hæc est, ut ecclesia beatorum apostolorum Petri
 " et Pauli, ad orientem civitatis Doroberniæ sita, quam
 " Catholicæ religionis amore succensus, et sanctissi-
 " morum patrum tuorum Gregorii atque Augustini
 " hortatu admonitus, in sepulturam tui et successorum
 " tuorum regum et præfatæ urbis præsulum a funda-
 " mentis construxisti, et ob honorem Divini cultus
 " habitantium sustentationem diversis donis ditasti;
 " in qua et monachorum religiosorum congregationem
 " sub abbate Johanne, ab hac apostolica sede directo,
 " collocasti, ubi et ipse vir præfatus, vere Deo dilectus,
 " et in gloria resurrecturus pater Augustinus requiescit,
 " apostolicis privilegiis roborata, perpetua libertate do-
 " naretur, atque illius spiritualis petreæ soliditate soli-
 " daretur, cui Salvator ait, 'Tu es Petrus, et super
 " hanc petram ædificabo ecclesiam meam, et tibi dabo

“ ‘claves regni ecelorum.’ Hujus igitur beatissimi apo-
“ stolorum principis Petri auctoritate ordinamus, atque
“ perpetua stabilitate stabilimus, ut prefatum mo-
“ nasterium, apostolicis prærogativis præmunitum, in
“ initio nascentis Christianæ religionis in vestro regno
“ constructum, atque monastico ordine primum, cum
“ omnibus ad se pertinentibus, ab omni servitio sit
“ liberum, ab omni mundiali strepitu inconcussum, nec
“ ecclesiasticis conditionibus seu angariis, vel quibus-
“ libet obsequiis sæcularibus ullo modo subjaceat, nullis
“ canonicis juribus deserviat; quia incongruum valde
“ videtur qualicumque modo alterius ditioni deservire
“ quod apud vos est primum in hac religione. Unde
“ interdiciamus in nomine Domini nostri Jesu Christi,
“ ex auctoritate ipsius beatissimi apostolorum principis
“ Petri, cujus vice huic Romanæ præsidemus ecclesie,
“ ut a præsentis nullus præsulum, nullus sæcularium
“ præsumat in dominium hujus ecclesie aliquo modo
“ sese ingerere, vel quamlibet imperandi potestatem
“ sibi usurpare, vel alicujus inquietudinis molestias in-
“ ferre, vel aliquam omnino consuetudinem, quamvis
“ levissimam, sibi attribuere, vel etiam, nisi rogatu
“ abbatis aut fratrum, in ea missas facere. Sed com-
“ munis filius noster abbas¹ Johannes libere teneat,
“ possideat, cum consilio fratrum, omnem utilitatem loci,
“ intus vel foris, bene ordinet atque disponat, et sic
“ remota vexatione et cuncto gravamine, Divinum ser-
“ vitium peragant cum tota animi devotione. Post
“ cujus obitum non extraneus assumatur, sed de eadem
“ congregatione, et quem sibi propria voluntate concors
“ fratrum societas elegerit; et qui electus fuerit sine
“ dolo vel venalitate aliqua, ordinetur, atque in eodem
“ loco consecretur. Si autem, quod non optamus,

---

¹ abba MS.

“ aptam inter se personam invenire nequiverint, sol-
 “ lerter sibi de aliis monasteriis similiter eligant ordi-
 “ nandum.

“ Hæc itaque nostræ institutionis decreta in synodo
 “ episcoporum Italie, cui etiam interfuit tuæ dilec-
 “ tionis legatus Mellitus, coepiscopus noster, recitari et
 “ roborari fecimus, tibi que et ecclesiæ tuæ superscriptæ,
 “ Johanni abbati et cunctis successoribus suis custo-
 “ dienda atque perpetualiter observanda, tibi et genti
 “ tuæ per manum ipsius direximus. Quæ si quis suc-
 “ cessorum tuorum regum sive episcoporum, clericorum
 “ sive laicorum, contempserit aut irrita facere tenta-
 “ verit, ab officio cleri submotus, apostolicæ auctoritatis
 “ reus et sanctorum communione judicetur alienus,
 “ quoadusque quod temerario ausu præsumpsit congrua
 “ satisfactione recognoscat, et tanti excessus poenitendi-
 “ nem gerat. Ipsa vero sæpe dicta ecclesia, tua lar-
 “ gente regali munificentia, ab hac, ut ita dicam, sede
 “ apostolica constructa, ordinata, atque edocta, si qua
 “ sibi contigerint adversa, indurata aliquorum pes-
 “ tilentum pertinacia ad matris ecclesiarum recurrat
 “ limina, apostolica utatur audientia, ipsiusque in per-
 “ petuum consoletur et regatur vigilantia. In Christo,
 “ domine fili, valeas. Data die iii. Kal. Mart., imperante Feb. 27,
 “ piissimo Augusto Phoca, anno viii. imperatoris ejus-
 “ dem principis, indictione xiv.”¹

De Dedicacione Ecclesie hujus Monasterii.

3. Anno enim Incarnationis Dominicæ DCXIII, Lau- Consecra-
 rentius archiepiscopus, qui non solum de Anglis novæ, church of

¹ Here follows in the MS. the
 “ forma et quantitas signi bullæ
 plumbeæ ejusdem papæ Bonifacii
 Quarti;” the legends being, “Pe-
 tro catholicæ fidei dat. Christus
 habenas,” and “Bonifatii papæ
 IIII.” The writer then adds: “Et
 nota, quod ista est prima bulla
 papalis plumbea totius ecclesie
 Anglicanæ.”

St. Augu- quæ tunc erat, ecclesiæ curam gerebat, sed et veterum
tine's
monastery. Britannæ incolarum, necnon et Scottorum, qui Hiber-
niam insulam Britannæ proximam incolunt, populis
pastoralem impendere curam intendebat, a suæ prædi-
cationis sollicitudine ad suam sedem Dorobernensis ec-
clesiæ regressus, præsentis monasterii ecclesiam conse-
cravit; et præsentem rege, cum confluis turbis, sanctum
corpus beatissimi Augustini transtulit in eandem ec-
clesiam consecratam, atque in porticu aquilonari, ut in
titulo præcedente præmittitur, sepelivit. Corpus vero
sancti Letardi episcopi Silvanectensis¹ in Galliis, cujus
metropolis est archiepiscopatus Remensis, necnon et
corpus piissimæ reginæ Bertæ, quæ uxor regis fuerat
Æthelberti, in porticu sancti Martini sepelivit. Horum
enim corpora extra ecclesiam primo fuerunt sepulta, eo
quod tempore obitus eorum ecclesia nondum fuerat
consecrata.

Determi- 4. Et nota, quod ille porticus, qui notatur sancti
nation of the locality
of St. Martini, fuit ex parte australi ecclesiæ tunc consecratæ.
Martin's porch or altar. Quod tamen in eodem loco, ubi nunc est altare sancti
Johannis, non fuerat idem sancti Martini porticus,
patet per Bedam "de Gestis," lib. ii. cap. iii, ubi
eandem inter alia describit ecclesiam per hunc modum:
"Habet," inquit "hæc," ecclesia videlicet apostolorum
Petri et Pauli, "in medio pæne sui altare in honore
"beati papæ Gregorii dedicatum." Dato igitur quod
altare sancti Gregorii, quod nunc est, fuit in medio
pæne ejusdem ecclesiæ primitus ab eodem Laurentio
archiepiscopo dedicate, quæ multo fuerat arctior quam
est ecclesia nostra moderna, sicut in locis sequentibus
sibi aptis, temporibus videlicet Wlfrici, Scotlandi, et
Widonis abbatum, qui ecclesiam dilatarunt, erit mani-
festius explanatum, sequitur idem Martini altare sive

¹ i.e. Senlis; but see Hussey's note on Bed. "Hist. Eccl." i. 25 (p. 44. n. 3), and "Gallia Christiana," x. 1382. respecting this prelate Letard or Liudhard.

porticum, quamvis in eadem parte ecclesiae fuerat, non tamen in eodem loco quo nunc est altare sancti Johannis, ubi Berta fuerat regina sepulta, verisimiliter extitisse. Sed haec omnia inferius, sub titulo Widonis abbatis, ubi de translatione sanctorum agetur, erunt evidentius declarata. Fuit autem eadem piissima regina Berta filia Dagoberti regis Franciae, pronepotis Clodovei regis Francorum primi Christiani. Iste enim Dagobertus corpus beati Dionysii invenit.

Parentage of Bertha.
Dagobert's 'invention' of the body of St. Denis.

*Quod Monachi introducuntur in Ecclesiam
Cathedralem.*

5. Tota etenim mente rex Deo dilectus Æthelbertus se et sua cum Laurentio archiepiscopo et Johanne ab-
bate in fidei fervore stringebat, atque cultum Divinum virtute, quam sibi Omnipotens tribuit, augmentavit. Perpendens itaque beatissimum papam Gregorium, sanctissimumque Augustinum, necnon et plures cum illo ab eodem papa Gregorio sibi et suae genti ad fidem Catholicam percipiendam transmissos, monachos extitisse, abbatis quoque Petri praememorati, necnon et abbatis Johannis successoris sui, monachorumque praesentis monasterii, quod a fundamentis construxerat, conversationibus delectatus, in sede illa metropoli, quam de suo palatio transtulerat, monachorum habitationem instituere intendebat. Advertens itaque regius animus monachorum primitus monitis salutaribus, Augustini videlicet et Laurentii, Petri etiam abbatis et Johannis successoris sui; memoriter eruditus Lucium primum regem Christianum regni istius, sub anno Domini clxvii,¹ qui fuit annis cccxxxviii.² ante Augus-

fol. 13.

¹ This date appears to have been altered by some later hand. The year 167 was probably adopted, because in it the Saxon Chronicle places the accession of Pope Elen-therius, whereas the more correct

date of that event is 177: Cf. Bed. "Hist. Eccl." i. 4; v. 24.

² This number is also altered in the same ink; but so as to give the year of Augustine's death (605=167+438.)

Introduces monks into the cathedral of Christchurch. A.D. 615.

tini adventum, per duos monachos doctores, Faganum videlicet et Duvianum,¹ a papa Eleuthero ad ejusdem regis suggestionem legatos, ad veræ fidei cognitionem conversum fuisse, et eorundem monachorum prædicationibus omnem populum terræ sacri baptismatis lavacro, exemplo regis, mundari, templa idolorum destrui, ecclesias et monasteria construi, tres archiflamines abrogari, et ad eorundem sedes, quæ Londoniis, Eboracensi, et in Civitate Legionum, i.e. Westestrie, fuerant, tres archiepiscopos, ad sedes vero xxv., flaminum xxv. episcopos promoveri; ecclesiam Christi totius ecclesiæ Anglicanæ metropolim et matricem optans, se adhuc vivente, tam ordine quam habitu monachico decorare, sub anno Domini dcxv. iterum remisit Mellitum Londonensem episcopum ad prædictum papam Bonifacium ad hujusmodi pium negotium impetrandum. Hic enim fuit annus xviii. a fundatione, xi. a dotatione, et secundus a dedicatione ecclesiæ presentis monasterii.

Vast preponderance of monks in the series of archbishops.

6. Regis revera meritorie suggestioni idem papa libentissimo animo condescendens, licenter sibi per omnia monachorum regulariter viventium habitationem in sua ecclesia metropoli statuere apostolica auctoritate concessit; hoc discernens, ut ipsi prædicatores nostri monachi monachorum sibi gregem associarent, et eorum vitam sanctitatum moribus exornarent. Tenor vero epistolæ ab eodem Bonifacio papa regi transmissæ, in primo Titulo hujus libri, sub rubrica "de ecclesia Christi,"² de verbo in verbum, prout scribit Willielmus Malmesberiensis "de Gestis Pontificum," libro primo, notatur. Divino enim nutu, tam consona regis voto et ordini monastico in posterum accidit archiepiscoporum Cantuariensis ecclesiæ successio, quod ferme omnes ab adventu ejusdem beatissimi Augustini usque ad sanctum Thomam martyrem, qui in numero tricesimus nonus

¹ Elsewhere *Damian* and *Dervan*. | ² Above, Tit. i. c. 14.

fuit, per quingentos sexaginta octo annos intermedios, monachi extiterunt. Hic enim numero archiepiscoporum plane competit et equipollet numero monachorum cum beato Augustino a sanctissimo papa Gregorio Anglorum populis transmissorum, qui ferme quadraginta notantur fuisse. Nam idem beatissimus martyr Thomas, prout in vita sua plane continetur,¹ advertens tot sanctos prædecessores suos archiepiscopos monachos extitisse, multum ex hoc poenituit quod monachus ipse non fuit, monachicumque habitum a summo pontifice accipiens monachus exinde sub clerico perhibetur fuisse; ad cujus laudem canitur in historia per hunc modum:—

“ Monachus, sub clerico clam ciliciatus,
Carnis carne fortior edomat conatus.”

7. Nec mirum quod ordinem et habitum monasticum tantum præferunt sancti viri: cum, teste Hieronymo, epistola lxxviii,² filii prophetarum veteris Testamenti monachi extiterunt, Eliasque et Eliseus eorundem monachorum abbates fuerunt. Unde Dionysius “ de Ecclesiastica Hierarchia,” cap. vii., de ordine monachorum sic scribit: “ Perfectior,” inquit, “ et omnium excelsior ordo monachorum est.” Et infra: “ Non,” inquit, “ medii perfectioris ordinis, sed ejus qui omnibus excelsior est.”³ Hinc est quod monachus qualiscunque sub abbate sive priore simpliciter militans, qualemcunque habitum ad sui ostentationem superinduat, ecclesiasticis indumentis ad Divina agenda officia ordinatis dumtaxat exceptis, decorem pristinum interpolans regularem, a tot sanctis patribus præceptum, similis est illis, qui ad muros sive parietes domus perfectæ ex quadris lapidibus marmoreis⁴ inordinatum

¹ “ Vit. S. Thomæ,” i. 363, 364, Ed. Giles.
² *al. ep. iv., xlii.*

³ *al. cap. vi. § 3.*

⁴ *excelsioris MS.*

⁵ *marmoreis MS.*

acervum lapidum projiciunt sive lutum. Nam, ut testatur Cestrensis¹ lib. iv. cap. ix., Longinus² miles, qui lancea latus Domini aperuit, ab apostolis monachus fol. 13 a. institutus apud Caesaream Cappadociae xxviii. annis vitam monasticam duxit, plurimosque ad fidem convertens, tandem martyr occubuit. Scribit etiam Johannes Cassianus libro "de Institutis Monachorum,"³ quod Marcus evangelista primitus in Nova Lege monachos instituit; quod tamen intelligi oportet de monachis Ægyptiacis et Alexandrinis, quia prius ille Longinus fuerat monachus ex doctrina apostolorum quam Marcus missus est Alexandriam. Scripsit etiam Evangelium antequam fuerat illuc missus, ut patet in Chronica, quae dicitur "Scala Mundi."⁴ Unde a tempore passionis Christi usque in praesens ordo monachorum alii excel-sior approbatur; quod pulchre declarat idem Johannes Cassianus in libri praetacti prologo, prope finem:⁵ "Nequaquam," inquit, "credas⁶ rationabilius quem-
quam⁷ vel perfectius novellam constitutionem . . . .
"reperire potuisse, quam ista instituta, in quibus ab
"exordio praedicationis apostolicae a sanctis patribus
"ac spiritualibus⁸ fundata monasteria ad nos usque
"perdurant."

Æthelbert's own desire to enter a monastery. 8. Tanta igitur ac talia animadvertens ordinis monastici magnalia, beatissimus ille Deo dilectus rex piissimus Æthelbertus, nisi quia regia potentia dilatandi regni Christi summopere necessarius habebatur, creditur servire quam imperasse potius maluisse monasticis institutionibus, atque coronae regni coronam monasticam praetulisse. Sed quod tunc non permittebatur officio fieri, fuisse animo apparebat.

¹ i. e. Ralph Higden (of Chester), "Polychron." fol. cxlii. Ed. Caxton.
² *id.* Longinus.
³ lib. ii. c. 5.
⁴ MS. in Trin. Coll. Camb. R. iv. 12., and elsewhere.

⁵ p. 3. opp. Paris. 1642.
⁶ *credens* Ed.
⁷ *quippiam* Ed.
⁸ *a sanctis ac spiritualibus patribus* Ed.

De Obitu piissimi Regis Æthelberti.

9. Anno ab Incarnatione Dominica sexcentesimo sexto decimo, qui est annus xix.¹ ex quo beatissimus Augustinus, cum sociis suis, genti Anglorum missus est, Æthelbertus rex Cantuariorum, post regnum temporale, quod annis lxi.² gloriosissime tenuerat, æterna celestis regni gaudia subiit. Quod autem notant plures chronicatores, obitum ejusdem xxi. anno fuisse ab adventu beatissimi Augustini, videntur media ab extremitatibus deviare. Nam adventus beatissimi Augustini notatur anno Domini DXCVII. et eodem anno in die Pentecostes, quæ tunc accidit iv. Nonas Junii³ Æthelbertus baptizatus est, quo die nunc celebrantur octavæ transitus sive obitus Augustini; obitus vero Æthelberti patet anno Domini DCXVI. vi. Kal. Martii: hinc omnino anni sunt intermedii xix. computandi. Quod autem asseritur idem rex pene ab omnibus lvi. annis regnasse, textus tertiæ cartæ foundationis presentis monasterii contrarium manifestat; quem per decem quinquennia sceptrigera potestate tempore confectionis ejusdem cartæ testatur potitum. Decem enim quinquennia faciunt quinquaginta. Nec dubium quin idem rex Æthelbertus post tempus confectionis ejusdem cartæ, quæ fuit anno Domini DCV., annis undecim supervixit, ut patet per datam obitus sui, in capite istius capituli prænotatum.

10. Sepultum vero fuit corpus ejus ad partem australem ecclesiæ, in porticu sancti Martini præfacto, ubi Æthelberta regina condita est. Hic, inter cætera bona quæ genti suæ consulendo conferebat, etiam decreta illi judiciorum, juxta exempla Romanorum, cum consilio sa-

¹ *vicissim primus* MB.
quinquaginta et sex MB.

² *i.e.* June 2, which was the date of Whitsunday in A.D. 597.

piantum, constituit; quæ conscripta Anglorum sermone hactenus habentur, et ab Anglorum populis observantur.¹

Conquest of Britain by the Saxons, the Angles and the Wicts (Jutes).

11. Erat autem idem Æthelbertus filius Ermenrici,² cujus pater Octa, cujus pater Æiric³ cognomento Æsc,⁴ a quo reges Cantuariorum Æskingas cognominari solent; cujus pater Hengest, qui, cum filio suo Æsc, invitatus a Vurtigerno Britanniam primus intravit, cum Horsa fratre suo. In quorum comitatu plures fuerunt milites, qui de tribus Germaniæ populis fortioribus, scilicet Saxonibus, Anglis, et Wictis,⁵ secundum Bedam "de Gestis," lib. i. cap. xv. advenerant: "De Wictarum⁶ enim origine sunt Cantuarii et Wictuarii,⁷ hoc est, illa gens quæ Wectam, i.e. Wyth,⁸ tenet insulam, et ea quæ usque hodie in provincia Occidentalem Saxonum Wictarum⁹ natio nominatur, posita contra ipsam insulam Wectam. De Saxonibus, id est, ea regione quæ nunc Antiquorum Saxonum cognominatur, venere Orientales Saxones, Meridiani Saxones, et Occidui Saxones. De Anglis vero,¹⁰ hoc est, de illa patria quæ Angulus dicitur, et ab eo tempore usque in præsens¹¹ manere desertus inter provincias Wictarum¹² et Saxonum perhibetur, Orientales Angli, Mediterranei,¹³ Merci, tota North-animbrorum progenies, id est illarum gentium quæ ad boream Humbri fluminis inhabitant, cæterique Anglorum populi sunt orti."

Pre-eminence of the Angles.

12. Et quia major et nobilior fuerat populi multitudo Anglorum, quam Saxonum vel Wictorum, ideo potius

¹ i.e. in the time of Bede, from whose "Hist. Eccl." ii. 5. this paragraph is derived.

² *Irminrici* MB.

³ *Oeric* MB.

⁴ *Oisc* MB.

⁵ *Jutis* MB.

⁶ *Jutarum* MB.

⁷ *Victuarii* MB.

⁸ *Wectam* MB.

⁹ *Jutarum* MB.

¹⁰ *De Anglis vero*] Porro de Anglis MB.

¹¹ *in præsens*] hodie MB.

¹² *Jutarum* MB.

¹³ MB. adds *Angli*.

denominatur insula ab Anglis quam a Saxonibus sive Wictis. Hengestus enim et Horsa illius antiquissimi Woden, de quo omnium pæne barbararum gentium regnum genus lineam traxerat, abnepotes fuerunt. Quorum pater eo quod Wihgelsus, cujus pater Wilita, cujus pater Wehta notatur, aliqui notant Wictos fuisse Hengestum et Horsam; et hac de causa in Cantiaë partibus, ubi Wicti, ut præfertur, habitabant, sibi dominium statuisse. Nam secundum Cestrensem,¹ lib. quinto, cap. tertio, Hengestus in Cantia obiit xxxii. anno ab adventu suo in Angliam; Horsa vero, occisus a Britonibus, hactenus, secundum Bedam, lib. i. "de Gestis" cap. xv., in orientalibus Cantiaë partibus monumentum suo nomini insigne tenet.²

13. Et nota quod, quamvis trium fiat distinctio populorum, videlicet Anglorum, Saxonum, et Wictorum, omnes tamen Germanici extiterunt. Testatur enim Willielmus Malmesberiensis, "de Gestis Regum," lib. i. cap. v.³ quod "omnis fere terra trans oceanum Britannicum, quæ sub septentrionali axe jacet, quia tantam populi multitudinem⁴ germinat . . . . Germania dicitur,⁵ quamvis limitibus provinciarum distincta fuerit."⁶ Et sicut hi, qui "lascivientes arborum ramos solent succidere, ut radix reliquis sufficere poterit,"⁷ sic incolæ illarum provinciarum sorte terram⁸ alleviant, ne tam numerosæ prolis pastu exhausta succumbat. . . . Inde est quod homines illarum provinciarum tantam⁹ invenerunt ex necessitate virtutem, ut a patria¹⁰ ejecti peregrinas sedes armis vindicarent." Sicut Wandali

¹ R. Higden, as above, fol. cexxx.

² monumentum habet suo nomine insigne MB.

³ "Scriptores post Bedam," p. 8.

⁴ tantam populi multitudinem] tantam hominum WM.

⁵ vocatur WM.

⁶ licet multis provinciarum limitibus distincta WM.

⁷ reliquorum vite succo suo possit sufficere WM.

⁸ incolæ aliquorum expulsiore matrem WM.

⁹ illius terre WM.

¹⁰ natali solo WM.

olim Africam, Gothi Hispaniam, Longobardi Italiam, Normanni partem Galliae, quam Normanniam ex suo nomine notaverant, subdiderunt.

Curious particulars respecting the East Angles.

14. Orientales enim Angli, quorum primatum tenent illi qui a modernis dicuntur Norfolchici, hujusmodi Germanicæ strenuitatis proprietatem maxime præ cæteris retinent, de quibus vulgari proverbio perhibetur, quod “ teneræ ætatis juvenes tectorum domiciliis a parentibus “ superponuntur;” ut per hoc experiatur naturalis ingenii argumentum, quis prævaleat semetipsum, ne solo præcipitetur, manibus et pedibus propriis sustentare; sicque appropriatæ sibi parentelæ strenuitatis prognosticantes fortunam, quamplures a patria tali forte ejecti in aliarum peregrinarum provinciarum partibus super Saxones et Wictos et omnes alios maxime dominantur.

The title *Stout-heris* awarded to them by other Englishmen.

Hinc est quod hujusmodi patriæ homines “ Stout-heris,” quod lingua Germanica¹ “ magni domini” sonat, ab aliis terræ incolis nominantur. Horum enim rex Redwaldus,² ut notat Beda “ de Gestis,” lib. ii. cap. v., “ vivente Æthelberto, eidem suæ genti ducatum præbebat,” qui proximus in gradu steterat regni dignitatis. Æthelbertus, utique tertius in regibus Anglorum, secundum Bedam et alios, annotatur.

The leadership of particular States.

15. Non tamen hoc de regia successione debet intelligi, cum quintus asseritur in linea ab Hengesto; sed de dignitate et gradu. Primus enim fuit Ælle³ rex Australium Saxonum, de cujus regione et dominio pueri Romæ venales, quos notavit Gregorius Anglos ut angeli vultu nitentes, fuerunt, et quia rex Ælle dicebatur addidit idem Gregorius “ Alliluya,” in regno ejusdem sonari competere. Secundus fuit Ceulin, rex Occidentalium Saxonum; tertius vero Æthelbertus, rex Cantuariorum, in cujus dominio beatissimus Augustinus, ut præmittitur, missus a Gregorio Angliam intravit. Quar-

¹ Dutch: *stout*, bold; *heer*, lord. | ² *Aelli* MB.

³ *Redwald* MB.

tus Rediualdus præfectus, rex Orientalium Anglorum, videlicet comitatum Norfolchiæ, Suffolchiæ, et Cantabrigiæ, cum quibus, teste Malmesberienſe lib. i. cap. i., Orientales Saxones, id est illi duo comitatus de Estsaxia et Midilsaxia, et medietas comitatus Herfordiæ, necnon et Australes Saxones, id est illi de comitatibus Southsaxiæ, Southamtone, Somersete, Devenshire, et Cornwayle, Ethelberto regi Cantuarie post Christianitatem adeptam parebant. Quintus fuit, Æduynus, rex Northanimbrorum gentis, id est ejus, quæ ad borealem Humbre fluminis partem inhabitat, qui majore potentia cunctis, qui Britanniam incolebant, Anglorum pariter et Britonum populis præfuit, præter Cantuaritas;¹ necnon et Menavias Britonum insulas, quæ inter Hiberniam et Britanniam sitæ sunt, Anglorum subjecit imperio. Sextus fuit Osuualdus, et ipse Northanimbrorum rex Christianissimus, eisdem finibus regnum tenuit. Septimus Oswius, frater ejus, æqualibus pæne terminis regnum aliquanto tempore coerens, Pictorum atque Scottorum gentes, quæ septentrionales Britanniæ fines tenent, maxima ex parte perdomuit ac tributarias sibi fecit.²

16. Et nota quod Woden præfecto,³ cujus abnepos fuit Hengestus, tres filii fuerant, Weldegius, Wichlegius, et Beldegius. De primo reges Cantuaritarum, de secundo Merciorum, et de tertio West-Saxonum et Northanimbrorum, præter paucos, originem habuerunt. Me igitur ista inseruisse sub tertio hujus libri Titulo non piguit, ut lectorum conceptus de protoducis nostri, post baptismi lavacrum, fortuna limpidius explanarem, et quod regnum Cantie ab illo antiquissimo Woden, præfecto Hengesti atavo, descendebat notarem; quod a

¹ *Cantuariis* MB. (p. 154), from which the passage is mainly derived.

² Marginal addition in a hand of

the same period: "Octavus fuit Egbertus, rex Westsaxonum, secundum Marianum Scotum et alios."

³ *præfectus* MS.

tempore ejusdem Hengesti usque ad tempus regis Ælrici duravit. Qualiter vero regnum Cantiae, post archiepiscoporum et regum sepulturam ab isto regali monasterio injuste ablatam, funditus abrogatum fuerat, et West-Saxonum potestati subjectum, plane inferius in loco suo, sub Titulo Jamberti abbatis, patebit. Genuit autem rex Æthelbertus, ex Berta regina, filium nomine Eadbaldum, qui duxit uxorem nomine Emmam, filiam regis Francorum; filiamque Ethelburgam, alio nomine vocitatum Tate, quae data fuit Eadwyno regi Northanibrorum in conjugem, cum qua sanctus Paulinus transmissus regem illum, cum gente sua, convertit ad fidem; prout in sequenti Titulo erit planius explanatum. Quod vero idem Ethelbertus, post mortem Bertae reginae, aliam duxit uxorem, quae post illum vixit, patet per gesta enormia Eadbaldi, nondum baptizati, patris uxore polluti, sed per Laurentium archiepiscopum gratiose conversi.

Æthelbert's descendants.

His second marriage.

Epitaphium Æthelberti Regis.

“ Rex Æthelbertus hic clauditur in poliandro;
Fana pians certus Christo meat absque meandro.”

De Eadbaldo Rege, filio Æthelberti.

Eadbald's profligacy: 17. Post mortem enim beatissimi regis Æthelberti, cum filius ejus Eadbaldus regni gubernacula suscepisset, magno adhuc tenellis Anglicanae¹ ecclesiae incrementis² detrimento fuit. Siquidem non solum recipere noluerat fidem Christi, sed et fornicatione pollutus est tali, “ qualem nec inter gentes auditam ” apostolus attestatur,³ “ ita ut uxorem patris haberet.” Sicque illis,

¹ Anglicanae] wanting in MB. (p. 154), from which this account is principally borrowed. | ² incrementis MB. | ³ testatur MB. See 1 Cor. v. 1.

qui sub patris sui imperio fidei et castimonie jura susceperant, occasionem dedit ad priorem vomitum revertendi. Nec eidem supernae indignationis flagella ob suam perfidiam defuere. Nam crebra mentis vesania et spiritus immundi invasione premebatur. Hujusmodi enim perfidiam procellosam maxime induxerunt tres filii Sæberti, regis Orientalium Saxonum, qui post mortem patris pagani perduraverant, subjectis populis idola colendi liberam licentiam concedentes. Cumque viderent pontificem Londoniensem Mellitum corpus Christi sub forma panis fidelibus Christi populis ministrare, "Quare," inquit, "non nobis panem nitidum porrigis, quem et patri nostro dare consueveras?" Quibus ille: "Si vultis abluī fonte salutari, ejusdem panis participes eritis." Illique furore commoti, episcopum illis consentire nolentem expulerunt, et de regno suo cum suis abire fecerunt. Qui expulsus inde venit Cantiam, cum Laurentio archiepiscopo et Justo Rofense episcopo tractaturus. Hi enim communi consilio decernentes commodius esse ut omnes simul exularent, quam cum rebellibus fidei barbaris infructuose manerent, Mellitus primo et Justus ad partes Gallie recesserunt.

18. Cumque Laurentius, illos secuturus, in ecclesia presentis monasterii jussisset sibi in ipsa nocte stratum parari, post multas preces et lacrymas pro statu ecclesie parari, apparuit ei beatissimus apostolorum princeps Petrus, flagellis arctioribus afficiens, ita dicens: "Quare," inquit, gregem, quem tibi credideram, reliquisti? Cui "pastorum oves Christi, in medio luporum positas, commisisti? An mei oblitus es exempli, qui pro parvulis Christi, quos mihi in indicium sue dilectionis commendaverat, quamplura tormenta, ipsam etiam mortem, mortem autem crucis, ab infidelibus pertuli?" His enim flagellis et exhortationibus Laurentius animatus, mox mane facto venit ad regem Edbaldum, et rejecto vestimento, quantis esset verberibus laceratus ostendit. Qui multum miratus, et inquirens quis tanto

viro tales ausus esset plagas infligere, ut audivit quia suae causa salutis archiepiscopus ab apostolo Christi tantas esset plagas perpressus, extimuit multum, et, relicto omni idolatriae cultu, abdicato connubio non legitimo, suscepit fidem Christi, et baptizatus, ecclesiae rebus, quantum valuit, in omnibus consulere ac favere curavit. Misit ad Galliam, revocavit Mellitum et Justum, eosque ad suas ecclesias libere instituendas redire praecipit. Qui post annum, ex quo abierunt, reversi sunt, et Justus quidem ad civitatem Rofensem, cui praefuerat, rediit; Mellitum vero Londonienses episcopum recipere noluerunt, idolatris magis pontificibus servire gaudentes. Non enim tanta ei erat, quanta patri suo regni potestas, ut etiam nolentibus ac contradicentibus paganis antistitem suae possit ecclesiae reddere. Verumtamen ipse cum sua gente, ex quo ad Dominum conversus est, Divinis se studuit mancipare praecipit. Denique et in praesenti monasterio ecclesiam sanctae Dei Genitricis fecit, quam postea Mellitus archiepiscopus consecravit. Haec Beda "de Gestis," lib. ii. cap. vi.

19. Sed nota quod illa ecclesia, quam fundavit post suam ad fidem conversionem rex Aedwaldus, posita fuit ad orientem ecclesiae ab Aethelberto patre ejusdem fundatae, et erat coemeterium fratrum inter primam ecclesiam et secundam. Postea vero dilatata ecclesia, post Conquestum, tempore Scotlandi et Widonis abbatum, ecclesia illa sanctae Mariae ecclesiae pristinae fuit annexa; quae modo ecclesia in Cryptis notatur: quam ob facinorum suorum expiationem idem Aedwaldus manerio de Northbourne dotavit, et carta assertoria confirmavit. Cujus cartae tenor est iste:—

Return of
Justus to
Rochester.

Foundation
of St.
Mary's
Church,
Canter-
bury;

its position;

afterwards
known as
the church
in Cryptis.

Carta Aedaldi Regis de Northbourne.

" In nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti! Ego
" Aedwaldus rex, gloriosi regis Aedelberti filius, quem
" protodoctor et apostolus Anglorum Augustinus, cum

“ suo regno, ab æternis inferorum cruciatibus eripuit, et
“ dealbatum fonte baptismatis sanctorum collegio copu-
“ lavit, per venerabilem Laurentium, beati Augustini dis-
“ cipulum, quem ipse pater novellæ adhuc Anglorum
“ ecclesiæ sibi successorem in archiepiscopatum ordi-
“ naverat, tandem sermonibus assiduis, et signis ac
“ plagis in se ipso pro me passis ac ostensis, a volu-
“ tabro scelerum lotus, et ad agnitionem Creatoris om-
“ nium creaturarum promotus, Dominum Deum meum
“ recognosco et adoro. Proinde ego Eadbaldus in solio
“ paterno confirmatus, patris vestigia imitans, et eccle-
“ sias Dei, quas viriliter instantia patris Augustini fun-
“ davit, et terris multisque honoribus ditavit, augens et
“ confirmans monasterio apostolorum Petri et Pauli, in
“ suburbio Doroverniæ civitatis fundato, et prærogativo
“ ecclesiasticæ libertatis privilegio munito, terris ac
“ variis honoribus ditato, ad honorem Dei et sanc-
“ torum apostolorum sanctique Augustini, pro remedio
“ animæ mei patris, meæque, parentumque meorum,
“ gratanter concedo et amabiliter do quandam partem
“ terræ regni mei, xxx. aratorum, nomine Nortburne,
“ in usum monachorum ibidem Deo famulantium, ubi
“ ipse pater Augustinus et pater meus requiescunt, ubi
“ etiam archiepiscopos et reges sibi succedentes requies-
“ cere decreverunt, ubi et corpus meum sepeliri præci-
“ pio. Hanc autem præfatam terram in omnibus ad se
“ pertinentibus, pascuis, paludibus, pratis, silvis, ac fi-
“ nibus maritimis ita liberam ac quietam dono ac dico,
“ sicut pater meus aut ego unquam liberius habuimus.
“ Hujus donationis confirmationem trophæo agiæ
“ crucis † et carta mea regia consignavi, assidentibus
“ et collaudantibus archiepiscopo, baptista scilicet meo,
“ Laurentio, et subscribente, cum regina mea Emma
“ filiisque meis Egrido ac Ercumberto, cum duobus
“ episcopis, Mellito Londoniæ, et Justo Rofensis eccle-
“ siæ, cæterisque multis comitibus et optimatibus meis
“ confaventibus et subscribentibus, in hujus donationis

“ fautores et auctores vitam æternam optantibus, in
 “ invidentes seu minuentes Dei Omnipotentis et sanc-
 “ torum apostolorum et patris nostri Augustini terribi-
 “ lem interminationem.

“ † Ego Laurentius, gratia Dei archiepiscopus,
 “ signo sanctæ crucis, sicut regem vidi facere, hoc
 “ donum confirmo.

“ † Ego Emma, Francorum regis filia, regis Ead-
 “ baldi copula, vexillo adorandæ crucis armavi.

“ † Ego Mellitus, Londoniæ episcopus, signo sanctæ
 “ crucis, quæ vidi, astipulor.

“ † Ego Justus, Rofensis episcopus, laudo et subscribo.

“ † Ego Egbertus signo crucis libenter corrobore.

“ † Ego Ercumbertus, attestante venerandæ †,
 “ gratanter concedo, contestor, et subscribo.

“ † Ego Sueardus¹ consensi.

“ † Ego² Guthardus subscribo.

“ Actum est autem anno ab Incarnatione Salvatoris
 A.D. 618. “ nostri Jesu Christi sexcentesimo octavo decimo, in-
 “ dictione sexta.”

De Commendatione Edbaldi Regis.

fol. 16.

The zeal of
 Eadbald
 after his
 conversion.

20. Hujus enim laudes et merita omnes Angli in hujus
 cartæ evidentia suspicere poterunt, et prædicare quod
 postmodum integer in fide nihil, quod ecclesiam læderet,
 committebat. Sed horum magnam præponebat vene-
 rationem et profectum, quorum fidem primitus negligebat.
 Ad cujus commendationem Willielmus Malmes-
 beriensis, libro primo “de Gestis Regum,” cap. x., ita

¹ Suebardus KC.

² The ‘signum crucis’ wanting in MS.

scribit: ¹ "Monasterium," inquit, "extra muros Cantuarie, quod pater suus fundaverat, ingentibus prædiis et amplissimis donariis illustravit." Et sicut pater ejus Æthelbertus, explorata fidei veritate, numero fidelium jungebatur, sic iste, qui magis carnis lubricitate quam animi obstinatione fuerat devians, ad Christum conversus, magno crementis Christianitatis augmento fideliter perstitit. Laudabilis utique pater, laudabilis etiam filius, ambo profusiora præconia emeriti, siquidem bonum, quod pater magnanimiter inchoavit, filius tam benigne confovit.

21. Eodem enim anno, quo dictam ecclesiam rex Æd-^{Death of} baldus manerio de Northburne dotavit, qui fuit annus ^{Abbot} Domini DCXVIII, venerabilis Johannes, hujus monasterii abbas secundus, post vitam temporalem, celestem conscendit, sepultusque fuit in ecclesia sanctæ Dei Genitricis præfata; sed postea, tempore Wydonis ab-^{his final} batis, cum aliis sanctis translatus, positus est in muro ^{resting-} retro altare sancti Gregorii. ^{place.}

*Epitaphium Johannis Abbatis.*²

"Omnibus est annis probitas recitanda Johannis,
Culmine celsa nimis, patribusque simillima primis.
Vir probus et mitis fuit hic, si scire velitis,
Integer et mundus, sapiens, abbasque secundus."

Explicit Titulus tertius.

¹ "Scriptores post Bedam," p. 10, from whence also many of the following expressions are borrowed.

² Added in a side note: "Obitus sancti Johannis abbatis, anno regni regis Edbaldi ii."

TITULUS IV.

De Rufiniano Abbate.

Election
and bene-
diction of
the new
Abbot.

1. ANNO Incarnationis Dominicæ sexcentesimo¹ octavo decimo post obitum Johannis abbatis, collegium monachorum præsentis monasterii, rege Edbaldo annuente, Rufinianum monachum, ab apostolica sede cum beato primitus Augustino directum, libere in abbatem elegit; quem Laurentius archiepiscopus, secundum Augustini decretum præactum, in præsentî monasterio benedixit.

His cha-
racter.

2. Hic enim sanctorum sequendo vestigia prædecessorum suorum, Petri videlicet et Johannis, ad cultum monastici culminis, favente Laurentio archiepiscopo, regis Edbaldi suffultus auxilio, votis omnibus intendebat. Inerat siquidem ei invariabilis æquitas, affabilis benignitas, placida familiaritas, modesta simplicitas, cæterique tranquilli mores et actus. Hujus utique in primitiis ecclesiæ Anglicanæ sic sparsa flavit fragrantia meritorum, ut non solum bonis ad fidem conversis ad laudem et gratiam, verum etiam incredulis ac fidei æmulis retorqueretur ad pœnam.

Mutual re-
spect and
affection of
the Abbot
and Arch-
bishop.

3. Gratulabatur igitur Laurentius archiepiscopus abbatis Rufiniani maturitate in mundi fluctuantis turbibus supportari; gaudebat et abbas Rufinianus archiepiscopi Laurentii sanctitate ac cœlesti conversatione maturius informari. Reclinabantur in alterutrum, in sanctum sanctus, abbas in archiepiscopum, archiepiscopus in abbatem, exemplum posteris relinquentes, ut velut duo cherubin gloriæ, arcam Domini protegentia, sanctæ intentionis oculo invicem se inspiciant, et alis geminæ caritatis mutuo se componant, versis semper vultibus in propitiatorium, in ipsam videlicet ecclesiam, in qua apud Deum sit propitiatio pro peccatis. O quam frequens, quam familiare, quam votis pariter et voce illis

¹ sexingentesimo MS.

fuit decretum præmissum beatissimi Augustini recitabile, cujus actuum et virtutum solliciti imitatores fuerunt!

4. Anno itaque sequenti, quo Rufinianus electus fuerat in abbatem, felix ille Laurentii archiepiscopi spiritus, expleto sui certaminis cursu, corpore exutus, patriam pro exilio commutans, lætantium sociandus transit consortio angelorum, quarto Nonas Februarii, anno videlicet Incarnationis Dominicæ DCXIX., sepultaque fuit sacra corporis sui gleba juxta prædecessorem suum Augustinum; cujus tumbæ superscriptio datur talis:—

“Hic sacra, Laurenti, sunt signa tui monumenti:
Tu quoque jucundus pater, antistesque secundus,
Pro populo Christi scapulas dorsumque dedisti;
Artubus hinc laceris multa vibice mederis.”

5. Huic successit in archiepiscopatu Mellitus, Londoniæ episcopus, corporis quidem infirmitate gravatus, sed mentis gressibus sanus, alacriter terrena quæque transiliens, atque ad coelestia semper amanda, petenda, et quærenda pervolans. Erat carnis origine nobilis, sed culmine mentis nobilior. Denique ut unum virtutis ejus, unde cætera intelligi possint, Bedæ testimonio referam: “Tempore quodam civitas Dorobernensis, per culpam incuriæ igni correpta, crebrescentibus cœpit flammis consumi. Quibus cum nullo aquarum injectu posset aliquis obsistere, jamque civitatis pars esset vastata non minima, atque ad episcopium furens se flamma dilataret, confidens episcopus in Divinum, ubi humanum deerat, auxilium, jussit se obviam sævientibus, huc illucque volantibus ignium globis efferri. Erat autem eo loci, ubi flammarum impetus maxime

¹ Feb. 2. According to Bede, ii. 7., this was the date of his *death*. In a side-note is the addition: “Sancti obitus Laurentii archiepiscopi, anno regni regis Edbaldi iii.”

² lib. ii. c. 7.

³ *huc*] et *huc* MB.

“incumbebat, martyrium beatorum Quatuor Coronatorum.¹ Ibi ergo² perlatus obsequentium manibus episcopus, cepit orando periculum infirmus abigere quod firma fortium manus multum laborando nequiverat. Nec mora, ventus, qui a meridie flans urbi incendia sparserat, contra meridiem reflexus primo vim sui furoris a læsione locorum, quæ contra erant, abstraxit, ac mox funditus quiescendo, flammis pariter sopitis atque extinctis, compescuit. Et quia vir Dei igne caritatis³ fortiter ardebat, quia tempestates potestatum aëriarum a sua suorumque læsione crebris orationibus vel exhortationibus repellere consueverat, merito ventis flammisque mundialibus prævalere, et ne sibi suisque nocerent, obtinere poterat.”

His friendly relations with the Abbot of St. Augustine's.

His burial, April 24, 624.

6. Hic enim eodem pacis vinculo, quo prædecessor suus Laurentius, cum Rufiniano abbate sollicitus servabat spiritus unitatem. Qui post regimen temporale migravit ad caelos, sepultusque est cum prædecessoribus suis supradictis in præsentis monasterio, anno Incarnationis Dominicæ DCXXIV., die octavo Kalendarum Maiarum;⁴ cujus memoriæ epitaphium hic notatur:—

“Summus pontificum, flos tertius, et mel apricum;
Hac titulis clara redoles, Mellite, sub ara.
Laudibus æternis te prædicat urbs Dorobernis,
Cui semel ardenti restas virtute potenti.”

Justus, the new archbishop, consecrates a successor for the See of Rochester.

7. Huic successit in pontificatu Justus, Rofensis ecclesie episcopus. Illi autem ecclesie Romanum pro se consecravit episcopum, data sibi ordinandi episcopos auctoritate a summo pontifice Bonifacio quinto; cujus auctoritatis forma est ista:—⁵

¹ i. e. Severus, Severianus, Victorinus, and Carpophorus, who were said to have suffered in the Diocletian persecution. See Hussey's note on Bede, p. 89. l. 11.

² ergo] wanting in MB.

³ caritatis] divine caritatis MB.

⁴ Addition in the margin: “Obiit sanctus Mellitus archiepiscopus anno regni regis Edbaldi viii.”

⁵ Bed. ii. 8; Jaffé, “Reg. Pontif. Rom.” (p. 156), places it in the year 624.

"Dilectissimo Fratri Justo, Bonifacius.

17. " QUAM devote, quamque etiam vigilanter, pro Christi
 " evangelio elaboraverit vestra fraternitas, non solum
 " epistolæ directæ a vobis¹ tenor, immo indulta desuper
 " operi vestro perfectio indicavit. Nec enim Omnipotens
 " Deus aut sui nominis sacramentum, aut vestri
 " fructum laboris deseruit, dum Ipse prædicatoribus
 " evangelii fideliter repromisit: 'Ecce ego vobiscum
 " sum omnibus diebus, usque ad consummationem
 " sæculi.' Quod specialiter injuncto vobis ministerio
 " ejus clementia demonstravit, aperiens corda gentium
 " ad suscipiendum prædicationis vestræ singulare mys-
 " terium. Magno enim præmio fastigiorum² vestrorum
 " delectabilem cursum bonitatis suæ suffragiis illus-
 " travit, dum creditorum vobis talentorum fidelissimæ
 " negotiationis officiis uberem fructum impendens, Ei
 " quod signare possitis³ multiplicatis generibus,⁴ præ-
 " paravit. Hocque etiam illa vobis repensatione col-
 " latum est, qui,⁵ juncto⁶ ministerio jugiter persistentes,
 " laudabili patientiâ redemptionem gentis illius expectatis,⁷
 " et vestris ut proficerent meritis eorum est
 " salvatio propinata, dicente Domino: 'Qui persevera-
 " verit usque in finem, hic salvus erit.' Salvati ergo
 " estis spe patientiæ et tolerantiae virtute, ut infidelium
 " corda, naturali ac superstitioso morbo purgata, sui
 " consequerentur misericordiam Salvatoris. Susceptis
 " namque apicibus filii nostri Eadbaldis⁸ regis, reperi-
 " mus quanta Sacri Eloqui eruditione ejus [longanimitate⁹]
 " animi ad veræ conversionis et indubitatae
 " fidei credulitatem fraternitas vestra perduxerit. Qua

¹ a vobis directæ MB.
² fastigiorum MB.
³ possitis MB.
⁴ generationibus MB.
⁵ qua MB.

⁶ injuncto MB.
⁷ expectatis MB.
⁸ Adulvaldis MB.
⁹ longanimitate] wanting in MB.,
 and inserted here by mistake.

" ex re de longanimitate clementiæ cœlestis certam
 " assumentes fiduciam, non solum suppositarum ei gen-
 " tium plenissimam salutem, immo quoque vicinarum,
 " vestræ prædicationis ministerio credimus subsequen-
 " dam; quatenus, sicut scriptum est, consummati operis
 " vobis merces a Re tributore omnium bonorum Do-
 " mino retribuatur.¹ 'Et vere per omnem terram exisse
 " sonum eorum, et in fines orbis terræ verba eorum,'²
 " universalis gentium confessio, suscepto Christianæ sa-
 " cramento fidei, protestetur.

" Pallium præterea per latorem præsentium fraternitati
 " tuæ benignitatis studiis invitati direximus, quod vi-
 " delicet tantum in sacrosanctis celebratis³ mysteriis
 " utendi licentiam imperavimus: concedentes etiam tibi
 " ordinationes episcoporum, exigente opportunitate, Do-
 " mini præveniente misericordia, celebrare; ita ut Christi
 " evangelium plurimorum annunciatione in omnibus
 " gentibus, quæ necdum conversæ sunt, dilatetur. Stu-
 " deat ergo tua fraternitas hoc, quod sedis apostolicæ
 " humanitate percepit, intemerata mentis sinceritate
 " servare: intendens cujus rei similitudine tam præci-
 " puum indumentum humeris tuis bajulandum susceperis.
 " Talemque te, Domini implorata clementia, exhibendum
 " stude, ut indulti muneris præmia non cum reatitu-
 " dine, sed cum commodis animarum ante tribunal
 " summi et venturi Judicis repræsentes. Deus te in-
 " columem custodiat, dilectissime frater."

De Causa Ordinationis Paulini in Episcopum.

Paulinus 8. Anno Incarnationis Dominicæ sexcentesimo vice-
 and his simo quinto, xii. Kal. Augusti⁴ a Justo archiepiscopo
 mission to

¹ tribuatur MB.   ³ celebrandis MB.
² ipsorum MB. The Vulgate   ⁴ July 21.
 (Rom. x. 18.) reads eorum.

Paulinus fuit episcopus ordinatus. Causa autem ordinationis hujusmodi fuit ista, quod regi Northanbrorum Edwyno, accepta in conjugem Ethelburga, filia Æthelberti regis, occasio fuit genti illarum partium, quæ ad aquilonem Humbræ fluminis habitabat, fidei Catholicæ adherere. Cujus¹ consortium cum idem Edwinus, missis nunciis a fratre ejus Ædbaldo, rege Cantia, peteret, responsum est, non esse licitum pagano dari in conjugium virginem Christianam, ne fides et sacramenta coelestis Regis consortio profanarentur regis, qui veri Dei cultus esset prorsus ignarus. Quæ cum Edwinus verba nuncii Ædbaldi referrent, promisit se nil omnimodis contrarium Christianæ fidei, quam virgo colebat, esse facturum; quin potius permissurum ut fidem cultumque suæ religionis, cum omnibus, qui secum venissent, viris sive feminis, sacerdotibus seu ministris, more Christiano servaret. Neque abnegavit se etiam eandem subituro esse religionem; si tamen examinata a prudentibus sanctior ac Deo dignior posset inveniri.

9. Ordinatus ergo Paulinus episcopus, cum Ethelburga virgine ad regem Eadwinum, sicut Letardus cum Berta ad regem primitus Ethelbertum, prout præfactum est sub Titulo "de Dotatione," quasi comes copulæ carnalis 17b. advenit. Sed ipse potius toto animo intendens, ut gentem, quam adibat, ad cognitionem veritatis advocans, juxta vocem apostoli, uni viro sponso virginem castam exhiberet Christo.

10. Anno enim sequenti, qui fuit annus Domini DCXXVI, obiit Rufinianus abbas, qui eodem caritatis vinculo, Laurentio et Mellito, Justo adhuc superstite jungebatur. Hic enim sepultus est in ecclesia sanctæ Dei Genitricis præfacta, quam fundaverat rex Edbaldus, et postmodum in majorem ecclesiam ad altare Sancti Gregorii

Northumbria.

His zeal in disseminating Christian truth.

Death of Abbot Rufinianus, 626. his final resting-place.

¹ The substance of the following narrative is taken from Bede, ii. 9.

est translatus, sicut inferius, sub Titulo Wifridi¹
abbatis, dicetur.

Epitaphium.

“ Pausa patris sani patet istic Rufiniani,
Abbatis terni, quo truditur hostis Averni.”²

Explicit Titulus quartus de Rufiniano abbate.

¹ Sic in MS., but as there was no abbot of this name, the true reading is most probably *Wifrici*, or *Wolfric*. The ‘Tituli,’ respecting the abbots Wifric I. and Wifric II. were never completed; but the allusion in this passage was most probably to the second, whose election took place in 1047; cf. Thorne, col. 1784.

² Added in the margin: “Obitus Rufiniani abbatis tertii, anno regni regis Ædbaldi x.”

TITULUS V.

De Gratioso Abbate.

1. MORTUO igitur Rufiniano abbate, anno Domini Election and bene-
 DCXXVL, successit Gratiosus vita et nomine, natione diction of
 Romanus, qui eodem Augustini decreto, in principio se- the new
 cundi Tituli hujus libri notato, a collegio monachorum Abbot, 626.
 presentis monasterii, adepta regis Edbaldi licentia, est
 electus, et a Justo archiepiscopo in presentia ecclesia
 benedictus.

2. Quo tempore¹ exhortatorias litteras præfactus rex Letter of
 Northanibrorum Eadwinus a pontifice sedis apostolicæ, Pope Boni-
 Bonifacio quinto, accepit; quarum ista est forma:— face V. to
 Eadwin
 King of
 Northum-
 bria.

Exemplar Epistolæ.

“ VIRO glorioso Eadwino regi Anglorum, Bonifacius
 “ episcopus, servus servorum Dei. Licet summæ Divi-
 “ nitatis potentia humanæ locutionis officiis explanari
 “ non valeat, quippe quæ sui magnitudine ita invisibili
 “ atque investigabili æternitate consistit, ut hæc nulla
 “ ingenii sagacitas quanta sit comprehendere disserere-
 “ que sufficiat: quia tamen ejus humanitas, ad insi-
 “ nationem sui reseratis cordis januis, quæ de semet-
 “ ipsa proferet² secreta humanis mentibus inspiratione
 “ clementer infundit, ad annunciandam³ vobis plenu-
 “ dinem fidei Christianæ sacerdotalem curavimus solli-
 “ citudinem prorogare; ut proinde Christi evangelium,
 “ quod Salvator noster omnibus præcepit gentibus præ-
 “ dicare,⁴ vestris quoque gentibus⁵ inserentes, salutis

¹ As Boniface V. was buried on the 25th of October 625, (Jaffé, p. 156,) the true date of this letter must be earlier than 626. It is printed in Bed. ii. 10.
² proferetur MB. This was probably the original reading of the present MS.; for some erasure has been clearly made before *secreta*.
³ *advunciandum* MB.
⁴ *prædicari* MB.
⁵ *sensibus* MB.

“ vestrae remedia propinentur. Supernae igitur Majestatis
 “ clementia, quae cuncta solo verbo praeeptionis suae con-
 “ didit, et creavit, caelum et terram videlicet,¹ mare, et
 “ omnia quae in eis sunt, dispositis ordinibus quibus sub-
 “ sisterent, coeterni Verbi sui consilio et Sancti Spiritus
 “ unitate dispensans, hominem, ad imaginem et similitu-
 “ dinem suam ex limo terrae plasmatum, constituit, eique
 “ tantum² praemii praerogativam indulsit, ut eum cunctis
 “ praeponeat, atque servato termino praeeptionis, aeter-
 “ nitatis subsistentia praemuniret. Hunc ergo Deum
 “ Patrem, Filium, et Sanctum Spiritum, quod est in-
 “ dividua Trinitas, ab ortu solis usque ad occasum,
 “ humanum genus quippe³ Creatorem omnium atque
 “ Factorem suum salutifera confessione fidei veneratur
 “ et colit; cui etiam summitates imperii rerumque
 “ potestates submissae sunt, quia Ejus dispositione om-
 “ nium praelatio regnorum concederetur.⁴ Ejus ergo
 “ bonitatis misericordia totius creaturae suae dilatandi,
 “ subdi etiam in extremitate terrae positarum gentium
 “ corda frigida, Sancti Spiritus fervore in sui quoque
 “ cognitione⁵ mirabiliter est dignata succedere.
 “ Quae enim in gloriosi filii nostri Eadbaldi⁶ regis
 “ gentibusque ei subpositis illustratione clementia Re-
 “ demptoris fuerit operata, plenius ex vicinitate locorum
 “ nostrorum gloriam conjicimus cognovisse. Ejus ergo
 “ mirabile donum et in vobis certa spe caelesti longani-
 “ mitate conferre⁷ confidimus: cum profecto gloriosam
 “ conjugem vestram, quae vestri corporis pars esse dig-
 “ noscitur, aeternitatis praemio per sacri baptismatis rege-
 “ nationem illuminatam cognovimus. Unde praesenti
 “ stilo gloriosius⁸ vos ad hortandos cum omni affectu

¹ videlicet] placed after calum in MB.

² tantum MB.

³ MB. adds ut.

⁴ conceditur MB.

⁵ agnitione MB.

⁶ Audubaldi MB.

⁷ conferri MB.

⁸ gloriosos MB.

" intima caritatis curavimus; quatenus abominatis idolis
 " eorumque cultu, spretisque fanorum fatuitatibus [et
 " auguriorum deceptabilibus]¹ blandimentis, credatis in
 " Deum Patrem Omnipotentem, ejusque Filium Jesum
 " Christum, et Spiritum Sanctum, ut credentes, a dia-
 " bolicæ captivitatis nexibus, sanctæ et individua Tri-
 " nitatis cooperante potentia, absoluti, æternæ vitæ
 " possitis esse participes.
 " Quanta autem reatitudinis culpa teneantur obstricti
 " hi, qui idolatriarum perniciosissimam superstitionem
 " colentes amplectuntur, eorum quos colunt exempla
 " perditionis insinuant; unde de eis per Psalmistam di-
 " citur: 'Omnes dii gentium dæmonia; Dominus² cœlos
 " 'fecit.' Et iterum:³ 'Oculos habent, et non vident;
 " 'aures habent, et non audiunt; nares habent, et non
 " 'odorabunt;⁴ manus habent, et non palpabunt; pedes
 " 'habent, et non ambulabunt . . .'. Similes ergo effici-
 " untur his, qui spem suæ confidentiæ ponunt in eis.⁵
 " Quomodo enim juvandi quemlibet possunt habere
 " virtutem hi, qui ex corruptibili materia inferiorum
 " etiam subpositorumque tibi manibus construuntur?
 " quibus videlicet artificium humanum, accommodans eis
 " inanimatam membrorum similitudinem contulisti? qui
 " nisi a te moti fuerint, ambulare non poterunt; sed
 " tanquam lapis in uno loco posita,⁶ ita constructi, ni-
 " hilque intelligentiæ habentes, ipsaque insensibilitate
 " obruti, nullam neque lædendi neque juvandi faculta-
 " tem adepti sunt? Qua ergo mentis deceptione eos
 " deos, quibus vos ipsi imaginem corporis tradidistis,
 " colentes sequimini, iudicio discreto reperire non pos-
 " sumus.

¹ Added from MB. to complete the sense.

² MB. adds *autem*, as does the Vulg. Ps. xciv. 5.

³ Ps. cxii. 6-8 (Vulg.)

⁴ *adorabunt* MS.

⁵ In the Vulgate, and also in the

"Versio Antiqua" of Sabatier, v. 8.

is read: "Similes illis fiunt, qui

faciunt ea, et omnes qui confidunt

in eis."

⁶ *positus* MB.

" Unde oportet vos, suscepto signo sanctæ crucis, per
 " quod humanum genus redemptum est, execrandam¹
 " diabolicæ versutiæ supplantationem, qui Divinæ boni-
 " tatis operibus invidus æmulusque consistit, a cordibus
 " vestris abjicere; injectisque manibus hos, quos eatenus
 " materiæ compage vobis deos fabricastis,² confringendos
 " diminuendosque summopere procurate. Ipsa enim
 " eorum dissolutio corruptioque, quæ nunquam viventem
 " spiritum habuit, nec sensibilitatem a suis factoribus
 " potuit quolibet modo suscipere, vobis patenter in-
 " sinuet quia³ nil⁴ erat quod eatenus colebatis: dum
 " profecto meliores vos, qui spiritum viventem perce-
 " pistis a Domino,⁵ eorum constructioni nihilominus
 " existatis, quippe quos Deus Omnipotens ex primi
 " hominis, quem plasmavit, cognatione, deductis per
 " sæculum⁶ innumerabilibus propaginibus, pullulare
 " constituit. Accedite ergo ad cognitionem⁷ Ejus, qui
 " vos creavit, qui in vobis vitæ insufflavit⁸ spiritum,
 " qui pro vestra redemptione Filium suum, Unigenitum
 " misit, ut vos ab originali peccato eriperet, et ereptos
 " de potestate nequitie diabolicæ pravitatis celestibus
 " præmiis remuneraret.⁹
 " Suscipite verba prædicatorum, et evangelium Dei,
 " quod vobis annunciant; quatenus credentes, sicut
 " sæpius dictum est, in Deum Patrem Omnipotentem, et
 " Jesum¹⁰ Christum Filium ejus,¹¹ et Spiritum Sanctum,
 " et inseparabilem Trinitatem, fugatis dæmoniorum
 " sensibus, expulsaque a vobis sollicitatione venenosi et
 " deceptabilis hostis, per aquam et Spiritum Sanctum
 " renati, Ei, cui credideritis, in splendore gloriæ sem-

¹ *execrandum* MS.² *fabricastis* MB.³ *quam* MB.⁴ *nihil* MB.⁵ *percepistis a Domino*] a Domino
percepistis MB.⁶ *sæcula* MB.⁷ *agnitionem* MB.⁸ *insufflare* MS. Corrected from
MB.⁹ *muneraret* MB.¹⁰ *Jesum*] in *Jesum* MB.¹¹ *Filium ejus*] *ejus Filium* MB.

“piternæ cohabitare, Ejus opitulante¹ munificentia
“valeatis.

“Præterea benedictionem protectoris vestri Petri²
“apostolorum principis vobis direximus; id est, cami-
“siam cum ornatura in auro unam,³ et lenam An-
1. 18 b. “cyrianam unam;⁴ quod petimus ut eo benignitatis
“animo gloria vestra suscipiat, quo a nobis noscitur
“destinatum.”

3. Ad conjugem quoque illius Ethelburgam hujusmodi
litteras idem pontifex Bonifacius quintus transmisit:—

*Exemplar Epistolæ ejusdem Bonifacii Quinti ad Ethel-
burgam Reginam, sororem Eadbaldi Regis.*

“DOMINÆ gloriosæ filia Ethelburgæ reginæ, Boni-
“facius servus servorum Dei. Redemptoris nostri be-
“nignitas humano generi, quod pretiosi sanguinis sui
“effusione a vinculis diabolicæ captivitatis eripuit,
“multæ providentiæ, quibus salvaretur, propinavit re-
“media, quatenus sui Nominis agnitionem diverso modo
“gentibus innotescens, Creatorem suum suscepto Chris-
“tianæ fidei agnoscerent sacramento. Quod equidem
“in vestræ gloriæ sensibus cœlesti collatum munere
“mystica regenerationis vestræ purgatio patenter in-
“nuit. Magno ergo largitatis Dominicæ beneficio mens
“nostra gaudio exultavit, quod scintillam orthodoxæ
“religionis in vestri dignatus est conversione⁵ succen-
“dere. Ex qua re non solum gloriosi conjugis vestri,
“immo totius gentis subpositæ vobis intelligentiam, in
“amore Sui facilius⁶ inflammaret.

¹ opitulante MS. | other words are clearly marked as
² B. Petri MB. | accusatives.
³ una MB. |
⁴ lena anciriana una MB. Our MS. has also anciriana, while the |
⁵ confessione MB. (Bed. ii. 11.)
⁶ facile MB.

" Didicimus namque, referentibus his, qui ad nos
 " gloriosi filii nostri Eadbaldi¹ regis laudabilem con-
 " versionem nunciantes pervenerunt, quod etiam vestra
 " gloria, Christianæ fidei suscepto mirabili sacramento,
 " piis et Deo beneplacitis² jugiter operibus enitescat,
 " ab idolorum etiam cultu seu fanorum, auguriorumque
 " illecebris se diligenter abstineat, et ita in amore Re-
 " demptoris sui immutata devotione persistens invigi-
 " lat, ut ad dilatandam Christianam fidem incessabiliter
 " non desistat operam commodare. Cumque de glorioso
 " conjuge vestro paterna caritas sollicitè perquisisset,
 " cognovimus quod eatenus abominandis idolis serviens,
 " ad suscipiendam vocem prædicatorum suam distulerit
 " obedientiam exhibere. Qua ex re non modica nobis
 " amaritudo congesta est, ab eo quod pars corporis
 " vestri ab agnitione summæ et individue Trinitatis
 " remansit extranea. Unde paternis officiis nostris³
 " gloriosæ Christianitati nostram ammonitionem non⁴
 " distulimus conferendam; adhortantes, quatenus Di-
 " vine inspirationis imbuta subsidiis, importune et op-
 " portune agendum non differas, ut et ipse, Salvatoris
 " nostri Domini Jesu Christi cooperante potentia,
 " Christianorum numero copuletur, ut perinde inte-
 " merato societatis fœdere jura teneas maritalis con-
 " sortii. Scriptum namque est:⁵ 'Erunť namque⁶ duo
 " ' in carne una.' Quomodo ergo unitas vobis conjunc-
 " tionis inesse dici poterit, si a vestræ fidei splendore,
 " interpositis detestabilis erroris tenebris, ille reman-
 " serit alienus?
 " Unde orationi continuæ insistens, a longanimitate
 " cœlestis clementiæ illuminationis ipsius beneficia im-
 " petrare non desinas; ut videlicet, quos copulatio car-
 " nalis affectus unum quodammodo corpus exhibuisse

M. 19.

¹ *Audubaldi* MB.
² *placitis* MB.
³ *vestræ* MB.

⁴ *nec* MB.
⁵ Gen. ii. 24.
⁶ *namque*] omitted in MB.

" monstratur, hos quoque unitas fidei etiam post hujus
 " vitæ transitum in perpetua societate conservet. In-
 " siste ergo, gloriosa filia, et summis conatibus duri-
 " tiam cordis ipsius religiosa Divinorum præceptorum
 " insinuatione mollire summopere dematura; infun-
 " dens sensibus ejus quantum sit præclarum quod cre-
 " dendo suscepisti mysterium, quantumve sit admira-
 " bile quod renata præmium consequi meruisti. Fri-
 " giditatem cordis ipsius Sancti Spiritus annunciatione
 " succende; quatenus, amoto corpore perniciosissimi
 " cultus, Divinæ fidei calor ejus intelligentiam tuarum¹
 " adhortationum frequentatione succendat, ut profecto
 " Sacræ Scripturæ testimonium² per te expletum in-
 " dubitanter perclareat: ' Salvabitur vir infidelis per
 " ' mulierem fidelem.' Ad hoc enim misericordiam Do-
 " minicæ pietatis consecuta es, ut fructum fidei cre-
 " ditorumque tibi beneficiorum Redemptori tuo mul-
 " tiplicem resignarès. Quod equidem, suffragante præ-
 " sidio benignitatis Ipsius, ut explere valeas assiduis
 " non desistimus precibus postulare.
 " His ergo præmissis, paternæ vobis dilectionis exhi-
 " bentes officia, hortamur, ut nos, reperta portitoris
 " occasione, de his, quæ per vos superna potentia mi-
 " rabiliter in conversione conjugis vestri summissæ-
 " que vobis gentis dignatus fuerit operari, prosperis
 " quantocius nuntiis reveletis,³ quatenus sollicitudo
 " nostra, quæ de vestri vestrorumque omnium animæ
 " salute optabilia desideranter expectat, vobis nuncian-
 " tibus reveletur,⁴ illustrationemque Divinæ propitia-
 " tionis in vobis diffusam opulentius agnoscentes, hilari
 " confessione largitori omnium bonorum Deo, et beato
 " Petro apostolorum principi, uberes merito gratias ex-
 " solvamus.

¹ tuorum MS.² 1 Cor. vii. 14.³ reveletis MB.⁴ reveletur MB.

“Præterea benedictionem protectoris vestri beati Petri apostolorum principis vobis direximus, id est, speculum argenteum et pectinem eburneum¹ inauratum; quod petimus ut eo benignitatis animo gloria vestra suscipiat, quo a nobis noscitur destinatum.”

De Difficultate Conversionis Regis Edwyni.

Eadwin's hesitation before embracing Christianity.

4. Sed non obstantibus tantis ac talibus epistolis exhortatoriis a Bonifacio missis, celestique oraculo, quod illi quondam exulanti apud Redivaldum regem Orientalium Anglorum pietas Divina revelare dignata est, quam difficulter tamen potuit præactus Paulinus episcopus eundem Edwynum regem ad confessionem veræ fidei inclinare, longum et tædiosum referre lectoribus videretur. Tandem vero, Paulino fiducialiter suggerenti, suscipere se fidem, quam docebat, et velle et debere jugiter respondebat; sed tamen cum amicis adhuc suis principalibus et consiliariis suis sese de hoc collaturum esse dicebat, ut, si illi eadem cum eo sentire vellent, omnes pariter in fonte vitæ Christo consecrarentur.

He summons a *witena gemot* to discuss the subject.

5. Et annuente Paulino, fecit ut dixerat. Habito enim cum sapientibus consilio, sciscitabatur singillatim ab omnibus, qualis doctrina sibi hæc, eatenus inaudita, et novus Divinitatis cultus, qui prædicabatur, suis conceptibus videretur.

Argument of the heathen pontiff.

6. Cui primus pontificum, nomine Coæsi,² continuo sic respondit: “Tu vide, rex, quale sit hoc, quod nobis modo prædicatur; ego autem tibi verissime quod³ didici profiteor, quia nihil omnino virtutis habet, nihil utilitatis, religio illa, quam lucusque tenuimus: nullus enim tuorum studiosius quam ego culturæ deorum nostrorum semper⁴ se subdidit; et nihilominus multi sunt, qui ampiora a te beneficia quam ego, et ma-

¹ eburneum MB.

² Cojfi MB. (Bed. ii. 13.)

³ MB. adds *certum*.

⁴ *semper*] wanting in MB.

“jores accipiunt dignitates, magisque prosperantur in
 “omnibus, quæ agenda vel acquirenda disponunt. Si
 “autem dii aliquid valerent, me potius juvare vellent,
 “qui illis intentius obedire¹ curavi. Unde restat ut,
 “si ea, quæ nunc nobis nova a Paulino² prædicantur,
 “meliora esse et fortiora, habita examinatione, per-
 “spexeris, suscipere illa absque ullo cunctamine festi-
 “nemus.”

7. Cujus suasioni verbisque prudentibus alius optima-
 tum regis tribuit assensum, continuoque subdidit: “Ta-
 “lem,” inquit, “mihî videtur, rex, vita hominum præsens
 “in terris ad comparationem ejus, quod nobis incertum
 “est, temporis, quale cum, te residente ad cenam
 “cum ministris tuis ac ducibus, tempore brumali, ac-
 “cense quidem foco in medio et calido effecto cœna-
 “culo, furentibus autem foris per omnia turbinibus
 “hiemalium pluviarum vel nivium, adveniens³ unus
 “passerum domum citissime pervolaverit, qui, cum per
 “unum ostium ingrediens, mox per aliud exierit.
 “Ipsè quidem, tempore quo intus est, hiemis tempe-
 “state non tangitur; sed tamen, parvissimo spatio se-
 “renitatis ad momentum excurso, mox de hieme in
 “hiemem regrediens tuis oculis elabitur. Ita hæc
 “vita hominum ad modicum apparet; quid autem se-
 “quatur, quidve præcesserit, prorsus ignoramus. Unde,
 “si hæc nova doctrina certius aliquid attulit, merito
 “esse sequenda videtur.” His similia et cæteri ma-
 jores natu ac regis consilarii divinitus admoniti pro-
 sequebantur.

8. Adjecit autem Coesi,⁴ quia vellet ipsum Paulinum The ulti-
 diligentius audire de Deo, quem prædicabat, verbum fa-
 cientem. Quod cum, jubente rege, faceret, exclamavit, Paulinus
 mate tri-
 umph of

¹ *intentius obedire*] *impensius* | ³ *adveniensque* MB.
servire MB. | ⁴ *Cois* MB.
² *a Paulino*] wanting in MB.

and his
cause.

auditis ejus sermonibus, dicens: "Jam olim intellex-
eram nil¹ esse quod colebamus; quia videlicet quanto
" studiosius pristino² cultu veritatem querebam, tanto
" minus inveniebam. Nunc autem aperte profiteor, quia
" in hac prædicatione veritas claret illa, quæ nobis tribu-
" ere æternæ beatitudinis valet dona.³ Unde suggero,
" rex, ut templa et altaria, quæ sine fructu utilitatis sa-
" cravimus, citius⁴ anathemati, necnon⁵ igni tradamus."
Quid plura? præbuit palam assensum evangelizandi⁶
beato Paulino rex, et abrenunciata idolatria, fidem⁷
Christi suscipere confessus est. Cumque a præfato pon-
tificem sacrorum suorum quæreret, quis aras et fana ido-
lorum, cum septis, quibus erant circumdata, primus
profanare deberet, ille respondit: "Ego. Quis enim ea,
" quæ per stultitiam colui, nunc ad exemplum omnium
" aptius quam ipse, per sapientiam mihi a Deo vero
" donatam, destruum?" Statimque abjecta superstitione
vanitatis, rogavit sibi regem arma dari,⁸ et equum
emissarium, quem ascendens ad idola destruenda veni-
ret. Non enim licuerat pontificem sacrorum vel arma
ferre, vel præterquam⁹ in equa equitare. Accinctus
ergo gladio pontifex Coesi¹⁰ accepit lanceam in manu,
et ascendens emissarium regis pergebat ad idola. Quod
aspiciens populus¹¹ aestimabat eum insanire. Nec dis-
tulit ille, mox ut appropriabat¹² ad fanum, profanare
illud, injecta in eo lancea, quam tenebat: multumque
gavisus de agnitione veri Dei cultus jussit sociis de-
struere ac succendere fanum, cum omnibus septis
ejus. Ostenditur autem ille locus quondam idolorum

¹ nihil MB.

² pristino] in eo MB.

³ tribuere æterna beatitudinis valet
dona.] vitæ, salutis, et beatitudinis
æternæ dona valet tribuere. MB.

⁴ citius MB.

⁵ et MB.

⁶ evangelizanti MB.

⁷ MB. adds se.

⁸ dare MB.

⁹ præter MB.

¹⁰ Coisi MB.

¹¹ vulgus MB.

¹² propiabat MB.

non longe ab Eboraco ad orientem, ultra amnem Dor-
wentionem, et vocatur hodie Godmundingaham,¹ ubi
pontifex ipse, inspirante Deo vero, polluit ac destruxit
eas, quas ipse sacraverat, aras.

9. Baptizatus itaque est a Paulino rex Edwinus Ebo-
raci, in die sancti Paschæ, qui tunc fuit pridie Iduum ^{Baptism of}
Aprilium,² in ecclesia, quam ibidem in honorem sancti ^{of the}
Petri ipse de ligno, cum catechizaretur atque ad per- ^{Northum-}
cipiendum baptismum imbueretur, citato opere construxit. ^{brian K}
In qua etiam civitate ipsi³ doctori atque antistiti suo ^{at York,}
Paulino sedem episcopatus donavit, anno Dominicæ ^{627.}
Incarnationis DCXXVII.

*De Conversione Regis Orientalium Anglorum per
Edwynum.*

10. Tantum vero devotionis præfatus Edwynus erga ^{Attempt in-}
cultum habuit veritatis, ut etiam regi Orientalium Anglo- ^{East An-}
rum, Eorpwaldo, filio Reduualdi, de quo sub Titulo "de ^{gla to}
Dotatione" hujus monasterii planius memoravi, vis- ^{de combine}
ceraliter persuaderet, relictis idolorum superstitionibus, ^{the heathen-}
fidem et sacramenta Christi, cum sua provincia, susci- ^{and Chris-}
pere. Pater enim ejus Reduualdus jamdudum in Cantia ^{tian sys-}
sacramentis Christianæ fidei, tempore regis Ethelberti ^{tems-}
patris regis Edbaldi, imbutus est, sed frustra. Nam
rediens domum, ab uxore sua et quibusdam perversis
doctoribus seductus est, atque a sinceritate fidei de-
pravatus habuit posteriora pejora prioribus; ita ut, in
morem antiquorum Samaritanorum, et Christo servire
videretur et diis quibus antea serviebat; atque in
eodem fano et altare haberet ad sacrificium Christi, et
arulam ad victimas dæmoniorum.

¹ Now *Godmanham*, two miles from Market Weighton, in the East Riding. | ² April 12; but Easter fell on the 10th of April in 627. | ³ ipse MB. (Bed. ii. 14.)

Eorpwald. 11. Erat tamen natu nobilis, filius videlicet Titili, cujus pater Wffa, a quo reges Orientalium Anglorum Wffingas appellant. Hujus enim filius, Eorpwaldus præfactus, non multo postquam fidem, suadente rege Edwyno, suscepit, a viro gentili, nomine Richberto, occisus est, et exinde tribus annis provincia in errore versata est, donec regnum acceperat frater ejusdem Sigeberti's missionary ardour; Eorpwaldi Sigebertus, vir per omnia Christianissimus ac doctissimus, qui, vivente adhuc fratre, cum exularet in Gallia, fidei sacramentis adhæsit; quorum participem mox, ubi regnare cepit, conversam totam suam provinciam facere curavit. Cujus studiis gloriosissime supported by Felix; favit Felix episcopus, de Burgundiorum partibus, ubi ortus et ordinatus est, cum venisset ad Honorium archiepiscopum Cantuarie eique indicasset desiderium suum, misit eum ad prædicandum verbum vitæ Orientalium nationi Anglorum. Nec vota ipsius incassum cecidere, quin potius fructum in ea multiplicem creditium populorum pius agri spiritualis cultor invenit. Siquidem totam illam provinciam, juxta sui nominis sacramentum, a longa iniquitate atque infelicitate liberatam, ad fidem et opera justitiæ ad perpetuæ felicitatis dona perduxit, accepitque sedem episcopatus in civitate Donwiczna, id est, Donwiche, ubi scholas litterarum and the founder of several schools. His remains translated to Soham; opportunis locis instituens, barbariem gentis sensim, comitante lingua Latina, studiosius informabat.

12. Decursa igitur vitæ meta, post xvii. annos episcopatus, primus Orientalium Anglorum, id est Northfolchicorum, episcopus in sede sua Donwiczna sepultus est, indeque translatus apud Sæham,¹ quæ est villa juxta stagnum, quod, volentibus ire in Ely quondam periculosum navibus, nunc² facta via per palustre arundinetum, pedibus pertransitur. Sunt enim ibi adhuc indicia dirutæ et Danis incensæ ecclesiæ, quæ habitatores

¹ Now Soham.

² i.e. in the time of William of Malmesbury, from whom the passage is borrowed.

pariter exustos ruinis operuit suis. Corpus vero ejus- and finally
dem sancti episcopi Felicis, multo post quæsitum et to Ramsey.
reperit, in Ramesiensi cœnobio humatum est. Ista
testatur Willielmus Malmesberiensis "de Gestis Pon-
tificum," lib. ii. cap. iv.;¹ ubi etiam dicit, quod duo
semper episcopi rexerunt provinciam illam nobilem²
Orientalium Anglorum usque ad tempus Egbrichti regis
West-Saxonum, quorum unus sedebat apud Donwiche, Bishopric
ut præfertur, et alter apud Elmham, quæ septem mil- of Elm-
libus passuum a Walsingham distare videtur. ham.

13. Sed postea incursu provincialium cessarunt episco- The See
patus, et ex duobus unus factus sedem episcopalem apud transferred
Elmham accepit, et usque adventum Normannorum in under Nor-
Angliam perduravit; post adventum vero Willelmi man in-
Conquestoris, sexto videlicet anno regni ejusdem, fluences
promotus est in episcopum Elmhamensem natione Nor- to Thet-
mannus, nomine Herfastus, qui ne nihil fecisse videretur, ford.
ut sunt Normanni famæ in futurum studiosissimi, epi-
scopatam de Elmham transtulit ad Thetfordum. Postea
vero, diebus Willelmi Rufi, filii videlicet Willelmi Con- Corrupt
questoris, Herbertus cognomento Losinga emit episco- practices
patum Thetfordensem. Fuit enim vir iste magnus of Herbert
Losinga;
simoniæ fautor eo tempore, quo rex ipse Willelmus
totius ecclesiæ Anglicanæ sibimet retinuit baculos om-
nes et singulos³ pastorales venales. Pecunia enim
regiam sollicitudinem invisavit et promissiones non
leves favori principum assibilavit. Veruntamen erro-
neum impetum juventutis poenitentia abolevit, Romam
profectus severioribus annis, ubi loci simoniacum bacu-
lum et anulum deponens, indulgentia clementissimæ
sedis iterum recipere meruit; sicque domum reversus which led
sedem episcopalem de Thetford transtulit ad Norwi- to the fur-
cum, ubi monachorum congregationem numero et reli- ther trans-
fer of the

¹ "Scriptores post Bedam," p. 237. | ² The Author meant, perhaps, to
² nobilem] wanting in WM. | write annulos.

gione percelebrem instituit, omnia eis necessaria sumptu mercatus domestico. Providens enim successorum querelæ, nullas de episcopo terras monachis largitus est, ne illi Dei famulos fraudarent victualibus, siquid offensus dissent, quod suis competere rebus. Præterea apud Thetfordum monachos Cluniacenses instituit, in translationis episcopi recompensam, præteritarumque offensarum molem numerosa virtutum gratia obumbravit, præ se semper ferens Hieronymi dictum:¹ "Erravimus juvenes, emendemus senes."

14. Hæc enim omnia Willelmus Malmesberiensis "de Gestis Pontificum," lib. i.² "De Gestis" vero "Regum" testatur³ idem, lib. i. cap. lxxix., quod Sigebertus, rex prætactus, frater Eorpwaldi, sæculo renuncians, monasticæque tonsuræ compos, Egrico cognato thronum reliquit; cum quo a Penda, rege Merciorum, sociali bello appetitus mortem oppetiit.⁴ Successor Egrici fuit Anna, filius Eni⁵ fratris Reduvaldi, eodem furente Penda simili involutus exitio. Successor Annæ, frater ejus Ethelherius, occisus est a rege Northanimbriorum Oswyo cum Penda; et merito, eo quod ei concurreret in auxilium et fulciret exercitum, qui pessum⁶ dedisset fol. 20 b. fratrem et cognatum. Hujus successor, frater Ethelwaldus, continuatis successoribus regnum reliquit ejusdem Ethelherii filiis Adulpho et Altimoldo.⁷ His Beorna. Huic successit Ethelredus; hujus filius fuit sanctus Egelbirthus,⁸ quem Offa rex Merciorum dolose interemit. Pauci enim post eum in Orientali Anglia regnaverunt potentes usque ad sanctum Edmundum, pro violentia Merciorum, qui anno Incarnationis Dominicæ DCCCLXX., et regni sui xvi., ab Hynguar et Hubba, paganis gentis Danicæ, interemptus est.

bishopric to Norwich.

Introduction of Cluniac monks to Thetford.

Sigebert retreats to a cloister.

Egric.

Anna.

Ethelheri.

Ethelwald,

and his successors.

Death of St. Edmund, 870.

¹ "Apolog. adv. Rufin." lib. iii.

² *Opp.* iv. ii. col. 445, ed. Bened.

There the reading is *emendemur*.

³ "Scriptores post Bedam," p. 239.

⁴ *ibid.* p. 54.

⁵ *appetit* MS.

⁶ *Eny* MS.

⁷ *passum* MS.

⁸ *Ethwoldo* WM. ("Script. post Bed." p. 54.)

⁹ *Ethelbirthus* WM.

15. Ex quo in Orientali Anglia desiere regnare Angli The Danes
 annis quinquaginta. Novennio enim paganis vastan- in East
 tibus, subjacuit provincia sine rege. Postea enim, tam Anglia and
 in Orientali Anglia quam in Orientali Saxonia, rex Essex :
 Danicæ gentis, nomine Guthrun, regnavit annis xii.,
 tempore regis West-Saxonum Ælfredi filii Ethelwulphi.
 Guthrun vero habuit successorem ejusdem Danicæ
 gentis nomine Eohric, qui, cum regnasset annis xiv.,
 peremptus est ab Anglis, eo quod inciviliter in eos
 egisset. Nec tamen ex hoc Anglis Orientalibus et
 Saxonibus¹ assurrexit, Danorum comitibus vel eos
 prementibus, vel in West-Saxonum reges acientibus,
 donec Eduuardus, hujus nominis omnium regum An-
 glorum primus, cognomento Senior, filius Ælfredi præ-
 tacti, qui regna Merciorum et West-Saxonum conjunxe- expelled
 rat, ambas provincias, Orientalium videlicet Anglorum by Edward
 et Orientalium Saxonum, expulsis Danis, liberatis the Elder.
 Anglis, suo, id est West-Saxonico, imperio adiecit, anno
 post martyrium sancti Edmundi quinquagesimo, et
 regni ejusdem Eduuardi quinto decimo. Ista enim
 præter propositum pristinum inserui, ut regum Ori-
 entalium Anglorum seriem quodammodo legentibus de-
 clararem.

16. Prædicabat autem Paulinus præfactus Dei verbum Preaching
 provincie Lindissi, quæ est prima ad meridianam of Paulinus
 Humbre fluminis ripam, pertingens usque ad mare. in the north
 In qua, videlicet civitate Lindocolina, ecclesiam operis of Lincoln-
 egregii de lapide fecit; cujus tecto vel longa incuria shire.
 vel hostili manu dejecto, venerabilis Beda usque ad
 sua tempora stare parietes attestatur,² ac omnibus
 annis aliqua sanitatum miracula fieri in eadem.

17. Anno itaque Incarnationis Dominicæ DCXXXV. Death of
 Justus archiepiscopus, quarto Idus Novembris ad celes- Arch-
 tia regna sublatus, cum suis prædecessoribus, juxta bea- bishop
 Justus,

¹ ex hoc Anglis Orientalibus et Saxonibus] eis libertas WM. | ² "Hist. Eccl." ii. 16.

Nov. 10, 635. tissimi Augustini decretum, honorifice sepelitur. Cujus tumbæ superscriptio fertur talis :—

*Epitaphium Justii.*¹

“ Istud habet bustum meritis et nomine Justum,
Quarto jure datus cui cessit pontificatus.
Pro meritis Justii, sancta gravitate venusti,
Gratia divinam divina dat hic medicinam.”

De Ordinatione Honorii Archiepiscopi.

Consecra- 18. Justo itaque ad regna coelestia sublato, Honorius, tion of the natione Romanus, in archiepiscopum est electus. Hic new Arch enim ordinandus venit in Lindocolinam civitatem ad bishop at Paulinum, et ab eodem, in ecclesia quam ipse funda- Lincoln. verat, quintus ab Augustino Doruvernensis ecclesie ordinatus antistes. Hoc enim tempore presulatum sedis apostolicæ Honorius Bonifacii successor tenebat, qui ubi gentem Northanimbrorum, cum suo rege, ad fidem Christi, Paulino evangelizante, conversam esse didicit, misit duo pallia, unum Honorio et aliud Paulino, regique Edwyno misit litteras exhortatorias, paterne illum caritate accendens, ut in fide veritatis, quam acceperant, persistere semper ac proficere curarent. In quibus litteris utriusque pallii mentio annotatur.

Arrival of two 'pallia.'

Letter of Pope Honorius I.

19. Litterarum vero ab Honorio papa ad eundem Honorium archiepiscopum in hac parte missarum tenor est iste :—

*Epistola Honorii Papæ ad Honorium.*²

“ DILECTISSIMO fratri Honorio, Honorius. Inter plurima, quæ Redemptoris nostri misericordia suis famu-

¹ Marginal addition : “ Obitus sancti Justii archiepiscopi, anno regni regis Ædbaldi xix.”

² Printed in Bed. “ Hist. Eccl.” ii. 18.

" lis dignatur bonorum munera prærogare,¹ illud etiam
 " clementer collata suæ pietatis munificentia tribuit,
 " quoties per fraternos affatus unanimum² dilectionem
 " quadam contemplatione alternis aspectibus repræsen-
 " tat. Pro quibus Majestati ejus gratias indesinenter
 " exsolvimus, Eumque votis supplicibus exoramus, ut
 " vestram dilectionem in prædicatione evangelii elabo-
 " rantem³ et fructificantem, sectantemque magistri et
 " capitis sui sancti Gregorii regulam, perpeti stabi-
 " litate confirmet, et ad augmentum ecclesie suæ
 " potiora per suos⁴ suscitet incrementa, ut fide et opere,
 " in timore Dei et caritate vestra, adquisitio decesso-
 " rum⁵ vestrorum, quæ per domini Gregorii exordia
 " pullulat, convalescendo amplius extendatur; ut ipsa
 " nos Dominici Eloquii promissa in futuro respiciant,
 " vosque vox ipsa⁶ ad æternam festivitatem evocet:⁷
 " 'Venite ad me omnes, qui laboratis et onerati estis,
 " 'et ego reficiam vos.' Et iterum:⁸ 'Euge, serve
 " 'bone et fidelis; quia super pauca fuisti fidelis,
 " 'super multa te constituam: intra in gaudium
 " 'Domini tui.' Et nos equidem, fratres carissimi, hæc
 " vobis pro æterna caritate exhortationis verba pro-
 " mittentes,⁹ quæ rursus pro ecclesiarum vestrarum
 " privilegiis congruere posse conspiciamus, non desisti-
 " mus impertire. Et tam juxta petitionem vestram,¹⁰
 " quam filiorum nostrorum regum, vobis præsentem
 " nostra præceptione,¹¹ vice beati Petri apostolorum
 " principis, auctoritatem tribuimus, ut quando unum
 " ex vobis Divina ad se jusserit gratia revocari,¹² is,
 " qui superstes fuerit, alterum in loco defuncti de-
 " beat episcopum ordinare. Pro qua etiam re sin-

¹ *prærogare* MS.² *unanimum* MB.³ *laborantem* MB.⁴ *vos* MB.⁵ *decessorumque* MB.⁶ *ista* MB.⁷ S. Matt. xi. 28.⁸ S. Matt. xxv. 21.⁹ *promittentes* MB.¹⁰ *præsentem petitionem* MB.¹¹ *præsentem nostram præceptionem* per
præsentem nostram præceptionem
MB.¹² *revocari* MB.

“gula vestrae dilectioni¹ pallia pro eadem ordina-
 “tione celebranda direximus, ut per nostra praecipiti-
 “onis auctoritatem possitis Deo placitam ordinationem
 “efficere; quia ut haec vobis concederemus longa
 “terrarum marisque intervalla, quae inter nos ac vos
 “obsistunt, ad haec nos condescendere coegerunt, ut
 “nulla possit ecclesiarum vestrarum jactura per cu-
 “juslibet occasionis obtentum quoquo modo prove-
 “nire, sed potius commissi vobis populi devotionem
 “plenius propagare. Deus te incolumem custodiat,
 “dilectissime frater.

“Data die tertio Iduum Juniarum, imperantibus
 “dominis nostris piissimis² Augustis, Heraclio, anno vi-
 “cesimo quarto, post consulatum ejusdem anno vicesimo
 “tertio,³ sed et Heraclio felicissimo Caesare, id est⁴
 “filio ejus, anno tertio, Indictione septima; id est,
 “anno Dominicae Incarnationis sexcentesimo tricesimo
 “tertio.⁵

Other pa-
 pal re-
 scriptis.

20. Misit etiam idem papa litteras de Paschae observa-
 tione, ne contra Paschalem computum et decreta syno-
 dalium totius orbis pontificum aliud Pascha celebrarent.
 Scripsit etiam eisdem et Johannes, qui successori ejus-
 dem Honorii Severino successit, cum adhuc esset electus
 in pontificatum, tam pro eodem errore, quam pro
 Pelagiana haeresi, quam apud eos reviviscere didicerat.⁶

Defeat and
 death of
 Eadwin,
 Oct. 12,
 633.

21. Anno itaque Incarnationis Dominicae sexcentesimo
 tricesimo tertio rebellavit adversus praefatam Eadwy-
 num Ceadwalla, rex Britonum, auxilium praebente illi
 Penda, rege Merciorum; et conserto gravi proelio in

¹ dilectionis MS.

² piissimis] wanting in MB.

³ post consulatum ejusdem anno
 vicesimo tertio.] Corrected from the
 MS. reading: “ejusdem anno vi-
 cesimo tertio et consulatus ejus
 anno tertio;” which is manifestly
 corrupt.

⁴ id est] item MB.

⁵ quarto MB. If the Indiction be
 correctly given, the true date is
 June 11, 634: cf. “Monum. Britan.”
 p. 170, n. (*)

⁶ didicerat MS.

campo, qui vocatur Haetfeld,¹ occisus est idem rex Eadwinus eodem anno, quarto Iduum Octobrium, ejusque totus vel interemptus est exercitus vel dispersus. In quo etiam bello, ante illum unus filius ejus Osfridus juvenis bellicosus occisus cecidit; alter Eadfridus, necessitate cogente, ad Pendam regem transfugit, et ab eo postmodum, regnante Oswaldo, contra fidem jurisjurandi peremptus est. Allatum est autem caput Eadwyni regis Eboracum, et postea illatum est in ecclesiam beati Petri apostoli, quam incepit, sed successor ejus Oswaldus perfecit, positumque est in porticu sancti Gregorii, a cujus ipse discipulo Paulino susceperat verbum vitæ. Turbatus itaque rebus Northanimbriarum articulo hujus cladis, cum nil alicubi præsidii nisi in fuga esse videretur, Paulinus archiepiscopus, assumpta secum regina Æthelburga, quam pridem adduxerat, rediit Cantiam navigio, ubi ab Honorio archiepiscopo et rege Ædbaldo, necnon a Gratioso, hujus monasterii abbate quarto, multum honorifice susceptus est.

M. 21 b.

22. Hoc enim tempore Rofensis ecclesia pastore vacabat, eo quod Romanus, de quo supra fit mentio, ad Honorium papam transmissus in fluctibus maris Italici est submersus. Cujus curam idem Paulinus, invitatione et rogatu Honorii archiepiscopi et Eadbaldi regis, suscepit, in ecclesia sua Eboraci Jacobum diaconum dimittens, qui multo exhinc tempore magnas antiquo hosti prædas docendo eripuit et baptizando. Pallium vero, quod Paulinus a summo pontifice Honorio acceperat, in ecclesia sua Rofensi reliquit post obitum suum, prout in sequenti erit Titulo declaratum.

23. Circa hæc tempora Imperator Heraclius, devicta Perside cum gloria rediens, Zachariam patriarcham et omnem populum captivum Hierosolymam reduxit, et Persians

Return of Paulinus to Kent.

Death of Romanus at sea;

his place supplied by Paulinus.

The Cross recovered from the Persians

¹ *Haetfeldh* MB. (Bed. ii. 20.) now *Hadfield*, in the West Riding of Yorkshire.

- by Hera- sanctam crucem Dominicam, quam Cosdrae¹ devicto
lius. recuperavit, regio ornata portans, dum per portam, per
quam Christus bajulans crucem ad passionem exivit,
vellet intrare, porta divinitus clauditur, eidemque im-
peratori humiliato rursus ad intrandum miraculosius
aperitur; ob quam causam celebritatem exaltationis
Festival of the Exal- ejusdem sanctae crucis papa Honorius instituit fieri an-
tation of the Cross. nuatim,² prout habetur in chronica Martini³ et plu-
established. ribus aliis.
- Isidore of 24. Floruit etiam hoc tempore Isidorus Hispalensis
Seville. episcopus, qui librum Etymologiarum composuit, et
chronicam⁴ a tempore Hieronymi usque ad suum
obitum compilavit.
- Death of 25. Anno itaque Dominicæ Incarnationis DCXXXVIII.
Abbot et anno regni regis Edbaldi xxii. obiit venerabilis
Gratiosus. memorie Gratiosus, hujus monasterii abbas quartus,
anno sui regiminis duodecimo; ubi vero sepultus fuerit
mentio in chronicis non habetur. De quo, loco epitaphii,
quidam versificus ita scripsit :—⁵

Epitaphium Gratiosi Abbatis.

“Hic abbas quartus Gratiosus contulit artus,
Cujus adest pausa meriti spiramine clausa.”

Explicit Titulus quintus de Gratioso Abbate.

¹ *al.* Cosroe.
² See “Liber Pontificalis” (ed. Vignol.) i. 310.
³ *i.e.* Martinus Polonus, whose Chronicle was entitled “Martinianum.” Ed. Basil. 1559.
⁴ This Chronicle of Isidore of Seville extends to the year 626. He died in 626.
⁵ Marginal addition: “Obitus Gratiosi abbatis, anno regni regis Edbaldi xxii.”

TITULUS VI.

De Petronio Abbate.

1. MORTUO igitur Gratioso abbate, Petronius eligitur, Benedictione Romanus, qui ab Honorio archiepiscopo, juxta beatissimi Augustini decretum, in presenti fuit ecclesia benedictus, anno Domini DCXL. De cujus benedictione quædam fuit dilatio, ut apparet per chronicam Thomæ Sprot¹ et aliorum, qui notant obitum Gratiosi abbatis, prædecessoris ejusdem Petronii, extitisse sub anno Domini DCXXXVIII, et benedictionem Petronii anno Domini DCXL; et sic duo restant anni inter obitum Gratiosi et benedictionem hujus Petronii. Quod forte Honorii archiepiscopi remotior absentia tunc causabat.

2. Eodem enim anno dormivit² in Domino rex Ead-aldus, postquam regni gubernacula xxv. annis, Laurentii baptistæ sui, Melliti, Justi, et Honorii archiepiscoporum, Johannis, Rufiniani, Gratiosi et Petronii abbatum hujus monasterii succedentibus meritis, catholice rexerat. "Hic," teste Bedæ, lib. iii. "de Gestis," cap. vii.,³ "primus regum Anglorum in toto regno suo idola relinqui ac destrui, simul et jejunium quadraginta dierum observari principali auctoritate præcepit. Quæ ne facile a quopiam posset contemni, in transgressores dignas et competentes punitiones proposuit."

3. Genuit autem rex Eadbaldus ex Emma uxore sua, filia regis Franciæ, duos filios, Ermenredum et Ercomber-

¹ There seems to be no allusion to this subject in the so-called "Fragments Sprotiana" as edited by Hearne. Oxon. 1719.

² Marginal addition: "Obitus

Edbaldi regis, qui sepultus est in presenti ecclesia juxta patrem suum."

³ *leg.* viii.

Benediction of the new Abbot.

Interregnum of two years.

Death of King Eadbald.

The members of his family.

tum, et unam filiam nomine Enswytham.¹ Ermenredus vero genuit duos filios, Ethelredum et Ethelbrithum. Mortuo quoque Ermenredo ante patrem suum Eadbaldum, regni gubernaculum frater ejus Ercombertus suscepit, cujus curæ duo filii Ermenredi ad nutriendum traditi fuerant, tali conditione, ut cum adulti essent, Ercombertus regimen regni hæredibus restitueret Ermenredi. Fuerunt autem ejusdem Ermenredi ex Oslaua uxore sua tres filiae, sorores Ethelredi et Ethelbrithi, videlicet Domneva, Ermenburga, et Ermenghitha.² Ercombertus vero accepit uxorem nomine Sexburgam, filiam Annæ regis Orientalium Anglorum, de qua genuit duos filios, Egbertum et Lotharium, et duas filias, Ermenildam et Ercongotam. Ethelburga vero, soror regis Eadbaldi præacta, hoc tempore monasterium de Limninge³ fundavit, in villa eodem nomine vocitata, quam Eadbaldus frater ejus, postquam cum Paulino episcopo, sponso suo Edwyno interfecto, Cantiam est reversa, eidem asseritur contulisse.

Foundation of the monastery of Limne.

Custom for the English to enter French convents.

4. "Nam eo tempore, necdum multis in regione Anglorum monasteriis constructis," teste Beda, libro iii. "de Gestis" cap. vii. [viii.], "multi de Britannia, monachicæ conversationis gratia, Francorum vel Galliarum monasteria adire solebant; sed et filias suas eisdem erudiendas, ac Sponso cœlesti copulandas mittebant;" maxime in Brige,⁴ et Cale,⁵ et Andilegum⁶ monasteriis. Inter quas erat Sætrica,⁷ filia uxoris Annæ, præacti regis Orientalium Anglorum, et ejusdem

¹ "Eanswitha, quæ in loco, qui Folcestan dicitur, requiescit." Florent. Wigorn. ad Chronicon Append. ("Mon. Britan." p. 635.)
² Cf. "Mon. Britan." as above, where the daughters are said to be four in number.—Ermenberga, Ermenburga, Ethelghitha, and Ermenghitha. Of these Ermenberga, wife of Merewald, the King of the Mercians or West Angles, was iden-

tical with Domneva, as we gather from Simeon of Durham. ("Mon. Britan." p. 648 D.)

³ Now *Lympe* or *Limne*, near Hythe, in Kent.

⁴ Now *Brie*, a French commune, in the departement of Ile-et-Vilaine.

⁵ *Challes*, four leagues from Paris.

⁶ *Andeley*, an extinct nunnery, not far from Rouen.

⁷ *Sathryd* MB.

regis filia Æthelburga,¹ quæ utraque cum esset peregrina, præ meritis virtutum, ejusdem monasterii Bricgensis² constituitur abbatissa. Ethelburga vero, soror Burial-regis Ædbaldi, in Domino obdormivit, sepultaque est place of Æthel- in monasterio de Linnige, quod ipsa fundavit, in burga. quo, coadunatis sibi sanctis virginibus, velata fuit.

5. Regnum itaque Northanibrorum hoc tempore in Osric and Eanfrid. duas iterum provincias, Deirorum scilicet et Berniciorum, Kings in Northumbria. sicut solebat antiquitus, divisa est. Unde rege Edwino, ut præmittitur, interfecto, filius patris ejus Alfrici, nomine Osricus, regno successerat Deirorum; filius vero Æthelfridi, nomine Eanfridus, qui de illa provincia generis originem duxerat, regno successerat Berniciorum. Nam³ toto tempore, quo regnavit præfactus Eadwinus, filius Allæ, filii regis Æthelfridi, qui ante illum regnaverat, cum magna nobilium juventute apud Scottos sive Pictos exulabant, catechizati et baptizati gratia sunt recreati, ibique ad doctrinam Scottorum imbuti. Uterque tamen, statim ut ad patriam reversi memorati regni provincias sunt sortiti, sacramenta regni celestis, quibus instructi erant, anathematizando perdidit,⁴ ac se pristinis idolatriæ sordibus polluendos restituunt ac perdendos.

6. Nec mora, utrumque rex Brittonum Ceadwalla impia Frightful manu, sed justa ultione peremit. Et primo quidem in ravages of Ceadwalla, proxima æstate Osricum, dum [se]⁵ in oppido municipio 634. temerarie obsedisset, subito erumpens cum suis omnibus imparatum cum toto exercitu delevit. Deinde cum anno integro provincias Northanibrorum, non ut rex victor possideret, sed quasi tyrannus sæviens disperderet, ac tragica cæde dilaceraret, tandem Eanfridum, inconsulte ad se, cum duodecim electis militibus, postulandæ pacis

¹ filia naturalis ejusdem regis Aedilberg MB.

² Æthelburga is here added in MS. by an error of the scribe. It is wanting in MB.

³ The following narrative is chiefly borrowed from Bed. iii. 1.

⁴ prodidit MB.

⁵ Added from MB.

gratia venientem, simili sorte damnavit. Post cujus occisionem supervenit cum parvo exercitu frater ejusdem Eanfredi Osuualdus, qui cum tertio fratre Oswiuo¹ de Scotia, ubi cum aliis exulaverat et baptismi gratiam meruerat, repatriavit. Hic Christi fide munitus, Cead-wallam, in tanto elatum ut ipse de se dictaret in Anglorum exterminium fuisse natum, primo impetu castris exiit, mox cum omnibus copiis delevit, interemtusque est infandus ille Brittonum dux cum suis, quibus nihil resistere posse jactabat, in loco, qui lingua Anglorum Denisesburna,² id est Rivus Denisi, vocatur.

His over-throw by Oswald.

The spot where Oswald reared the standard of the Cross.

7. Ostenditur autem usque hodie locus ille, ubi venturus ad pugnam Oswaldus signum sanctæ crucis erexit, ac flexis genibus Deum deprecatus est, ut in tantarum necessitate suis cultoribus cœlesti succurreret fol. 21. auxilio. Vocatur autem locus ille lingua Anglorum Hevenfeld, id est cœlestis campus; quod non sine mysterio nomen accepit, ubi cœleste fuit erigendum vexillum.

Arrival of St. Aidan in Northumbria.

8. Suscepto³ ergo regni totius Northanimbriorum diademate, Oswaldus, desiderans totam, cui præesse coepit, gentem fidei Christianæ gratia imbui, misit ad majores natu Scottorum, inter quos exulans consecutus erat baptismatis sacramenta; petens ut sibi mitteretur antistes, cujus doctrina gens, quam regebat, fidei Christianæ susciperet sacramenta. Qui statim quod petiit impetravit. Miseruntque eidem monachum episcopum nomine Aidanum, habentem zelum Dei, quamvis non plene secundum scientiam. Namque diem Paschæ Dominicum, more suæ gentis, a quarta decima luna usque ad vicesimam observare solebat. Permansit autem hujusmodi error Paschalis observantiæ in septentrionali Scottorum et omnium Pictorum provincia usque ad

¹ Oswino MS.

² Perhaps Dilston, near Hexham.

³ The substance of the following narrative is derived from Bede, iii. 3, 4.

annum Domini DCCXVI. per annos cl, quo tempore venit ad eos quidam sanctissimus sacerdos de natione Anglorum, nomine Egbertus, per cujus doctrinam ad verum canonicumque Paschæ diem translati sunt.

9. Deditque eidem Aidano rex Oswaldus locum sedis^{His See in Lindis-} episcopalis in insula Lindisfarnensi. Hujus enim antis-^{farnæ.} titis doctrina rex, cum ea, cui præfuit, gente, non solum incognita progenitoribus suis regna cælorum sperare didicit, sed et regna terrarum plusquam ulli majorum suorum ab eodem uno Deo, qui fecit cælum et terram, consecutus est. Nam, teste Beda,¹ "omnes nationes " et provincias Britanniae, quæ in quatuor linguas, id " est Brittonum et ² Pictorum, Scottorum et Anglorum, " divisæ sunt, in ditionem ³ accepit." Pauperibus enim^{Oswald's} et peregrinis semper humilis, benignus, et largus fuit. ^{bounty to} Tempore enim quodam, cum die sancto Paschæ cum ^{the poor} Aidano præfato episcopo ad prandium consedisset, posi- ^{and stran-} tusque esset coram eo discus argenteus regalibus epulis ^{gers.} refertus, et indicasset ei suscipiendorum inopum mi- nister, quia maxima pauperum advenisset ad postulan- dam eleemosynam multitudo, mox dapes sibimet ap- positas, sed et discum argenteum confringi, ac eisdem præcepit dividi minutatim. Quo facto pontifex delec-^{How re-} tatus Aidanus, ejus apprehendit dextram, ita dicens : ^{warded.} " Nunquam putrescat ⁴ hæc manus." Quod ita juxta votum benedictionis ejus noscitur provenire. Nam manus eadem dextra, quæ tantas eleemosynas dederat, nunquam post mortem putrescere potuit, sed usque in præsens integra et illibata servatur; totum vero corpus reliquum præter ossa in cineres dissolutum pro- prietatem carnis corruptibilis non evasit.

10. Ex quo cunctis mortalibus posteris adest nota ^{Moral} motiva, quod manum inopi per eleemosynas extendenti, ^{drawn from} tam hic quam in futuro, manus est virentis misericor- ^{his ex-} ample.

¹ *ibid.* iii. 6.

² *et*] wanting in MB.

³ *ditione* MB.

⁴ *inveterescat* MB. (Bed. iii. 6.)

diæ porrigenda; et manum suam in eleemosynis grate dandis et pauperibus dispergendis avare claudenti ex manu ultionis Divinæ confertur sæpius ariditas etiam in præsentis, et damnabilis corruptio in futuro.

Suppression of idolatry. Why Oswald's reign is said to have lasted nine years.

11. Denique in suo tempore cultus idolorum ad cineres torpuit, et regnum latioribus quam Edwinus terminis octo annis coercuit cum quiete. Cui tamen novem anni sui regiminis per chronicas ascribuntur, ut, ablata de medio regum post Edwynum succedentium memoria, qui se fidei sacramentis exuerant, deletaque Ceadwallæ¹ Britannici regis tyrannide, exosus et infustus ille annus regno assignaretur Oswaldi.

*De Conversione Occidentalium Saxonum.*²

Mission of Birinus to the Gevissas, or West-Saxons.

12. Eo tempore gens Occidentalium Saxonum, regnante rege Cynegilso, fidem Christi suscepit, Birino illis episcopo prædicante; qui cum consilio papæ Honorii Britanniam venerat, promittens se, illo præsentis, in intimis ultro Anglorum partibus, quo nullus doctor præcessisset, sanctæ fidei semina esse sparsurum. Unde et jussu ejusdem pontificis idem Birinus, de quo non legi in chronicis unde sit oriundus, ab Asterio Genuensi³ episcopo in episcopum ordinatus, Britanniam venit, ac primum Geviseorum⁴ gentem ingrediens, cum omnes ibidem paganissimos inveniret, utilius arbitratus est verbum Dei ibidem potius prædicare, quam ultra progrediens eos, quibus prædicare deberet, inquirere.

Baptism of the King.

13. Evangelizante itaque illo, cum rex ille præfatus, Cynegilsus nomine secundum Bedam, quem notat Willielmus Malmesberiensis Kynegislum, cum quo reg-

¹ Ceadwalli MS.

² Cf. Bed. iii. 7.

³ Asterius was really Archbishop

of Milan, though he resided at Genoa.

⁴ Gevissorum MB.

navit apud West-Saxones Quicelinus,¹ fonte baptismatis ablueretur, contigit tunc temporis regem Northanimbribrorum sanctissimum affuisse Oswaldum, eumque de lavacro exeuntem suscepisse, ac sic pulcherrimo prorsus et Deo dignus consortio, cujus erat filiam accepturus in conjugem, ipsum, prius in secunda generatione Deo, sibi accepit in filium dedicatum. Reges igitur ambo dederunt prædicatori suo Birino ad sedem episcopalem Dorcestam,² tunc urbem, modo villam, quam tempore illo reges habebant West-Saxonum, sed sequenti pontifices Merciorum. Sedes vero episcopalis Merciorum ad Lincolniam civitatem transfertur. Birinus itaque sacris laboribus emeritus sanctissime obiit Dorcestre; in ecclesia, quam fundaverat, sepultus est. Posterioribus vero annis confirmatur episcopatus West-Saxonum, et transfertur, agente Hædda, in Wintoniam civitatem, atque in ecclesia apostolorum Petri et Pauli positus est.

Foundation of the see of Dorchester.

Subsequent changes in the Mercian and Wessex bishoprics.

De Occisione sancti Oswaldi a Penda, pagano Rege Merciorum, et quod sit primus Martyr Anglorum.

14. Anno ab Incarnatione Domini sexcentesimo XLIII. Oswaldi's commisso gravi prelio, a Penda, pagano præfacto rege death, Aug. 5, Merciorum, occisus est Oswaldus rex Northanimbribrorum, 643. nonas Augusti, in loco qui lingua Anglorum nuncupatur Maserfeld, anno ætatis suæ xxxviii. Cujus quanta fides in Deum, qualis devotio erat mentis, etiam post mortem virtutum miraculis apparebat.

15. Huic enim primitiæ martyrum conferuntur Anglo- The protomartyr of the Angles. rum, et non absque mysterio, qui, quintus in Northanimbribrorum regibus, juxta numerum Christi quinque vulnerum computatur; primus de gente nostra crucis vexillum erigens, ut præmisi, efficitur gentis Angligenæ

¹ Quicelinus WM. ("Scr. post Bed." p. 12.) | ² Dorcic MB.

In what sense St. Alban may be so entitled.

protomartyr. Quod autem sanctus Albanus protomartyr Anglorum notatur, qui passus est tempore generalis persecutionis, temporibus Diocletiani et Maximiani imperatorum, quo tempore passus est beatissimus martyr Pancratius, cui sanctus Augustinus in presenti monasterio ecclesiam dedicavit, prout in primo hujus libri Titulo est præmissum; hoc omnino dici oportet interpretative, vel per anticipationem, quia necdum Angli in Britanniam venerant, sed nec postea ducentis fere annis.

Oswin the new King of Northumbria.

16. Translato igitur ad cœlestia regna Oswaldo, suscepit regni terrestris sedem pro eo frater ejus Oswyus,¹ quam per annos xxviii. laboriosissime tenuit, impugnatu ab ea, quæ fratrem ejus occiderat, pagana gente.

Death of Paulinus, Oct. 10, 644.

Hujus regni anno secundo, qui fuit annus Domini DCXLIV., obiit Paulinus, baptista regis Edwini, quondam Eboracensis sed tunc Rofensis episcopus civitatis, ubi pallium, quod ab Honorio papa acceperat, in eadem Rofensi ecclesia relinquebat, migrando ad Dominum sexto Idus Octobris, qui decem et novem annis; mensibus duobus, diebus xxi. episcopatum tenuit; sepultusque est in secretario beati apostoli Andreae, quod rex Æthelbertus a fundamentis in eadem Rofensi civitate construxit. In cujus locum Honorius archiepiscopus ordinavit Ithamar, oriundum de gente Cantuariorum, vita et eruditione suis antecessoribus cœsequandum.

Succeeded by Ithamar, a Kentish man.

Death of Archbishop Honorius, Sept. 30, 653.

17. Anno itaque Domini DCLIII. obiit Honorius archiepiscopus, ultimo die mensis Septembris, et cum prædecessoribus suis in aquilonari parte præsentis ecclesie sepelitur, qui ejusdem dilectionis et concordie vinculo annexus fuerat Gratioso abbati præsentis monasterii, quo beatissimus Augustinus abbati Johanni caritatis visceribus jungebatur. Vacavit itaque sedes archiepiscopatus post mortem Honorii anno uno et mensibus sex.

fol. 23 a

¹ Oswyus MS.

*Epitaphium sancti Honorii.*¹

“ Quintus honor memori versu memoraris, Honori,
 Digne sepultura, quam non teret ulla litura.
 Ardet in obscuro tua lux vibramine puro :
 Hæc scelus omne premit, fugat umbras, nubila demit.”

18. Anno Domini sexcentesimo quinquagesimo quinto ^{Deusdedit}
 electus est archiepiscopus cathedræ Dorobernensis sextus, ^{the new}
 Deusdedit nomine, de gente Occidentalium Saxonum, ^{Arch-}
 quem ordinaturus antistes Ithamar Rofensis ecclesie ^{bishop;}
 venit illuc, ordinatusque est die septimo Aprilium ^{consecrated}
 Kalendarum. ^{March 26,}
^{654.}

*Obitus Petronii.*²

19. Anno Domini DCLIV. et regni regis Ercomberti xiii. ^{The burial-}
 obiit pius pater Petronius, abbas quintus hujus monas- ^{place of}
 terii. Sed in quo loco sepelitur mentio non habetur. ^{Petronius}
^{unknown.}

Explicit Titulus sextus de Petronio quinto Abbate.

¹ Marginal addition : “ Obiit
 Honorius archiepiscopus anno regni
 egis Ercomberti xii.”

² Marginal addition : “ Obiit Pe-
 tronius abbas anno regni regis
 Ercomberti xiii.”

TITULUS VII.

De Nathanaele Abbate sexto.

- Election and benediction of the new Abbot, 654, 655.
1. ANNO quo supra, mortuo abbate Petronio, a rege Ercomberto licentia impetrata, Nathanael, quondam cum Mellito et Justo a Roma ad Angliam destinatus, a fratribus presentis monasterii, cujus idem monachus fuerat, libere eligitur in abbatem; qui anno sequenti a beato Deusdedit ad magnum altare presentis ecclesie, secundum sanctissimi Augustini decretum, in abbatum precedentium Titulis annotatum, exstitit benedictus.
- Ercombert displaces his royal nephews.
2. Ercombertus itaque filius Eadbaldi injuste regni diadema usurpans, præactis regni hæredibus Etheldredo et Ethelbritho, filiis fratris sui Ermenredi, restituere renuit, nec conditionem in hac parte præmissam voluit adimplere.
- Christianity introduced among the Middle Angles.
3. Suo tamen tempore Mediterranei Angli, sub principe Weda,¹ filio Pendæ regis Merciorum præacti, sacramenta Christianæ fidei perciperunt. Qui, cum esset optimus juvenis ac regis nomine et persona dignissimus, prælatus est a patre regno gentis illius; venitque ad regem Northanimbriorum Oswium,² fratrem sancti Osuualdi, quem pater ejus occidit, postulans filiam ejus Ælchfedam conjugem sibi dari. Neque aliter impetrare potuit quod petebat, nisi cum gente, cui præerat, acciperet fidem Christi. At ille, audita prædicatione veritatis, libenter se Christianum fieri velle confessus est. Nec prohibuit pater ejus Pendæ, quin etiam tunc in sua, id est Merciorum natione, verbum Dei, si qui vellent audire, prædicaretur. Accepit autem Weda, volente patre, in conjugem Ælchfedam, filiam regis

¹ This prince is commonly called *Peada* (e.g. Bed. iii. 21). It is just possible that our Author confounded him with the duke Wada mentioned in Simeon of Durham ("Monum. Britan." pp. 669, 670.)

² *Oswynum* MS.

Northanibrorum Oswii, ea conditione ut Christianus fieret, et eo libentius illud egit, quod Alfridus, filius Oswii, sororem suam Kyneburgam desponsaverat. Unde et Weda quatuor sacerdotes de regno Northanibrorum, Ceaddam, Aeddam, Dwynam, et Becti,¹ secum duxerat ad prædicandum verbum fidei genti suæ.

4. Hoc anno Benedictus Biscop,² abbas et nutricius Bedæ presbyteri, ministerque regis Oswii, domum, cognatos, patriam amore Christi linquens, anno ætatis xxv. Romam adiit, et doctior inde rediit. Nam quinque Romam visitans libros et reliquias sanctorum ad monasteria sua, quæ erant in ripa Wiri fluminis, revexit. Artem vero vitriariam primus ad partes suas attulit. Duo monasteria, scilicet Petri et Pauli, super ripam Wiri fluminis in Girum³ hinc inde construxit, quibus utrisque jure abbatis strenue præfuit, egregiumque alumnum Bedam, puerum tunc septennem, suscipiens, quoad vixerat docuit.

5. Hujus enim Benedicti Biscop industriam et patientiam assertit Cestrensis⁴ in sua "Polychronica" venerationem Bedam admiratum fuisse, lib. v. cap. xvi. De industriæ admiratione inducit, quod tantam copiam librorum et artificum Angliam advexerat. De patientiæ vero admiratione, quod Beda venerabilis miraretur de eo quod in possessione præsentis monasterii, ubi per regem Cantie abbas fuisset præfectus, venienti Adriano libenter cessisset, et in sua absentia subintroductum Wiresibus alium abbatem æquanimiter tolerasset. Miror eundem Cestrensem tam negligenter Bedæ induxisse testimonium in hac parte; cum nec Bedam talia scripsisse perpendere quisquam poterit, nisi fallor, nec in toto catalogo abbatum præsentis monasterii aliquis reperitur abbas nomine Benedictus, vel Biscopus cogno-

¹ Bede (*ibid.*) calls these missionaries, in the nominative, "Cedd, et Adda, et Betti, et Diuna."

² See "Historia Abbatum Monas-

terii in Wiramutha et Gyruum," in Hussey's Bede, pp. 316 sq.

³ Now Jarrow.

⁴ Ralph Higden.

Benedict Biscop a great patron of the arts and of religion.

Higden's mention of Benedict Biscop.

Inaccuracy of his statements.

mine, præfuisse. Istum tamen venerabilem virum, quem notat Cestrensis Benedictum cognomine Biscop, retrogrado ordine vocat Beda, lib. iv. cap. xvi.¹ "de Gestis," Biscopum cognomine Benedictum, ubi inter alia ita scribit: "Cum," inquit, "idem Benedictus construxisset monasterium Britanniae in honorem apostolorum² principis, juxta ostium fluminis Wiri, venit Romam cum cooperatore ac socio ejusdem operis Ceolfrido, qui post ipsum ejusdem monasterii abbas fuit, quod et ante sæpius facere consueverat, atque honorifice a beatæ memoriæ papa Agathone susceptus est." Hæc ibi.

6. Sed ista opinio frivola a quibusdam hujus monasterii æmulis³ fuit orta, qui affirmabant sanctum Theodorum archiepiscopum dedisse præsentem abbatiam cuidam capellano suo Benedicto cognomine Biscop, quo, ut dicebant, Romam per ipsius Theodori licentiam ad-eunte, dedit istam eandem abbatiam alteri capellano suo nomine Adriano. Quorum opinio, si sit vera, evidenter patebit per verba Bedæ, lib. iv. "de Gestis," cap. ii, quorum tenorem de verbo in verbum sub sequenti Titulo "Adriani abbatis" inserere cupio, ac etiam sub Titulo LII. sequenti,⁴ ubi plane poterit annotari processus ejusdem materiæ memorandus de exemptione, libertate, et privilegio hujus monasterii, inter Robertum Wynchelese archiepiscopum Cantuarie et Thomam de Fyndone abbatem, sub registro redactus.

7. Anno Dominicæ Incarnationis DCLV. interfectus est rex Merciorum Penda præfactus, cum triginta, qui cum eo venerant, ducibus ad partes Northanimbranas, ut regem Oswium deleteret, sicut fratrem suum Oswaldum deleverat, ut præfertur. Non enim suam cohibuit crudelitatem respectus affinitatis, quæ inter filios et filias

¹ *al.* xviii.

² MB. prefixes *beatissimi*.

³ *i.e.* the monks of Christchurch.

⁴ This latter "Titulus" is not

contained in the MS., and was probably never finished; but the "processus" here adverted to will be found in Thorne, col. 1970, *sq.*

The false story about Biscop's connexion with St. Augustine's imputed to the rivals of that foundation.

Penda's fresh invasion of Northumbria, 655.

est contracta. Verumtamen rex Oswyus obtulit eidem Pende donaria plurima ut a suis recederet finibus. Quo nolente, Oswyus hæc subjunxit: " Si paganus " nescit nostra donaria recipere, ea quæ novit eidem ¹ " pro nostris viribus offeramus." Vovit itaque rex Oswyus, quod si victor in prælio fieret, filiam suam Ælfedam Deo sacraret, insuper et duodecim possessiones ad construenda monasteria Deo daret.

8. Commisso igitur prælio in regione Ledis,² non longe ab Eboraco, juxta flumen Winwed,³ tunc plurimum inundatum, perit Penda cum triginta ducibus, non obstante quod tricies hic majorem exercitum habuit. Nam qui gladium evaserant in flumine mergebantur. Inter quos Æthelerus,⁴ frater regis Annæ Orientalium Anglorum, qui post eum regnavit, auctor ipse belli, cum suis fuit militibus interemtus. Alfridus, filius regis Oswii, cum patre in prælio præsens erat, sed alter filius, Egridus, in provincia Merciorum, cum regina Keneswitha,⁵ uxore Pendæ regis, obses a pluribus tenebatur. Filius vero Oswaldi regis Æthelwaldus, qui eis auxilio esse debuerat, in parte erat adversariorum, eisdemque contra patriam et patrum suum pugnaturs ductor exstiterat, quamvis in ipso tempore pugnandi sese pugnae subtraxerat, eventum ⁶ discriminis in tuto loco callide expectando.

9. Victoria itaque peracta, rex Oswyus tradidit filiam suam, vix triennem, disciplinatui Hildæ abbatissæ, apud monasterium suum de Herteseye,⁷ quod sonat " Insulam " cervi;" quæ postmodum, possessione comparata decem familiarium in loco qui dicitur Streonesheale, quod sonat " Sinus fari,"⁸ quod Whitby modo dicitur, per tri-

¹ ea quæ novit eidem] This passage is corrupt; MB. reads " offeramus ei, qui novit."
² Ledis MB.
³ New Aire.
⁴ Æthelheri MB.

⁵ Cynise MB.
⁶ eventumque MB.
⁷ Herut-eu MB. The Anglo-Saxon heort-æa.
⁸ farri MS. (Cf. Bed. iii, 25.)

His final overthrow at Leeds.

Oswiu's daughter a nun at Hartlepool.

and Whitby.

ginta millaria ab Eboraco distans, ibi monasterium construebat. In quo memorata regis filia, primo discipula vitæ regularis, deinde magistra extitit, donec completo sexaginta annorum numero, ad complexum et nuptias Sponsi celestis virgo beata intraret. In quo monasterio tam ipsa, quam pater ejus Oswyus et mater ejus Eanfleda,¹ et pater matris ejus Æduwynus, in ecclesia sancti Petri apostoli, cum pluribus aliis nobilibus, sunt sepulti.

Several members of the royal family interred at Whitby.

Weda (Penda) King of the South Mercians by the cession of Oswin.

10. Rex itaque Oswyus, tribus annis post Penda regis occisionem, Merciorum genti, necnon cæteris australium provincialium populis præfuit; qui etiam gentem Pictonum maxima ex parte regno Anglorum subjecit. Quo tempore donavit Wedæ, præfacto filio Penda, eo quod esset cognatus suus, regnum Australium Merciorum; qui sunt, ut fertur, familiarum² quinque millium, discreti fluvio Trente ab Aquilonaribus Mercis. Sed idem Weda proximo vere multum nefarie peremptus est, proditione conjugis propriæ, in ipso tempore festi Paschalis. Completis autem tribus annis post interfectionem Penda regis, rebellaverunt adversus regem Oswyum duces regis Merciorum Immy, Eapa,³ et Eadberctus, levato in regem Wlfero, fratre Oswii, adolescente, quem occultum servaverant; et ejectis principibus regis non proprii, fines suos et libertates pristinas receperunt.

Rising of Mercian ealdormen against Oswin.

Dwynn (Dinma) Bishop of the Middle Angles and Mercians.

11. Tempore vero, quo Oswyus post Pendam regnavit, Dwynna, unus ex præfatis quatuor sacerdotibus, Mediteraneorum Anglorum simul et Merciorum a Finano pontifice est episcopus ordinatus. Paucitas enim sacerdotum coegit unum antistitem duobus populis præfici. Wlferus vero accepit in uxorem filiam regis Ercomberti, nomine Ermenhildam, de qua genuit⁴ Kynredum

¹ Eanfled MB.

² familiarum MS.

³ Eapa MB.; the difference originating most probably in a confusion of 'p' and 'p'.

⁴ With the following paragraphs compare the Appendix to the "Chronicon" of Florence of Worcester. ("Mon. Britan." p. 638.)

et Werburgam, virginem sanctissimam, quæ Cestræ jacet. Frater vero ejus Merwaldus uxorem accepit Ermenbergam, alio nomine Dompnevam,¹ filiam Ermenredi fratris regis Ercomberti, genuitque ex ea tres filias, Milburgam, quæ in monasterio de Wenloc² requiescit, Mildredam, quæ de Thaneto in præsentem ecclesiam est translata (prout sub Titulo xxxix, tempore Cnuti regis, Egelnothi archiepiscopi, et Elstani abbatis, patet),³ et Milgitham. Genuit etiam ex eadem uxore filium nomine Merfinum. Fuerunt etiam Merwaldo alii duo fratres, Ethelredus et Mertelinus,⁴ duæque sorores, Kyneburga et Kyneswitha, sancta continentia præcellentes. Nam Kineburgam Ælfridus rex Northanbrorum duxit uxorem, quæ postmodum carnali copula fastidiata sanctimoniam habitum suscepit in monasterio, quod fratres sui Wilferus et Ethelredus struxerunt. Et sic parens, quamvis in Deum fuerat tam rebellis, rex Penda,⁵ qui lumina gentis nostræ, Edwinum et Oswaldum reges Northanbrorum, Sichebertum, Egfridum, et Annam reges Orientalium Anglorum, extinxit, quibus generis claritas et vite sanctitas illustrabat, numerum infernalium augens ipse, coelo fructus sanctissimos edidit.

12. Hoc tempore Botulfus abbas construxit monasterium ad orientem Lincolnæ, in loco qui dicitur Icauno.⁶ Hoc etiam tempore Theodorus papa constituit benedictionem cerei in ecclesiis fieri in Sabbato sancto Paschæ.

13. Anno Domini DCLX. rex Northanbrorum Egfridus, filius Oswii, desponsavit sanctam virginem Ætheldredam, quæ Tondoberto Australium Girwiorum comiti

St. Botolph's monastery.
Benediction of Paschal tapers.

St. Etheldreda, abbess of Ely.

¹ See above, p. 176, n.(?).

² In Salop.

³ This "Titulus" is not included in the present Work.

⁴ *al.* Mercecius.

⁵ *Pendas MS.*

⁶ *Yccan-ho* in Anglo-Saxon Chron. ad. an. 654; perhaps Boston (Botolph's town).

prius fuerat desponsata. Hæc, quamvis bis desponsata fuerat, virgo tamen permansit, et ab Egfrido miraculose separata¹ ad monasterium Eliense se transtulit, ubi abbatissa effecta multiplicibus meritis et miraculis coruscavit. Fuit autem filia Annæ regis Orientalium Anglorum, cui tres fuerunt sorores, videlicet Sexburga, præacta uxor regis Ercomberti, Withburga, et Ethelburga, de qua in Titulo præcedenti² mentio agitur, quæ in partibus Galliarum Briegensi monasterio constituta fuerat abbatissa. Istam Ethelburgam plures chronicatores tanto rarius memorant, quanto remotius a patria illam locari perpendunt. Hanc tamen Beda "de Gestis," lib. iii. cap. vii.,³ specialiter memorat sub his verbis: "Erat," inquit, "Saethritha,⁴ filia uxoris "Annæ regis Orientalium Anglorum, et filia naturalis "ejusdem regis, Æthelburga,⁵ quæ utraque cum esset "peregrina, per merita virtutum ejusdem monasterii "Briegensis est abbatissa constituta." Sexburga vero, Etheldreda, et Wythburga, sorores, in Eliensi monasterio requiescunt.

Other daughters of King Anna.

fol. 23.

Family of King Ercombert.

14. Genuit autem Ercombertus rex Cantiae duos filios, Egbertum et Lotharium, et duas filias, Ermenildam et Ercongofam, ex Sexburga regina. Ermenilda, ut præmittitur, in conjugem data erat Wlphero regi, filio Pendæ regis Merciorum, quorum tempore gens Merciorum baptismum recepit, genuitque Wlpherus ex Ermenilda filium nomine Coenredum, et filiam nomine Werburgam, cujus corpus, ut præmittitur, in Cestria requiescit.

Coenred's penitential journey to Rome;

15. Coenredus vero Wlphero patri suo in regno succedens, quinto anno regni sui Romam pergens, reliquum temporis vitæ suæ illic religiose complevit, maxime compunctus cujusdam sui militis miserabili exitu, qui,

¹ Cf. Bed. iv. 19.

² Above, p. 177.

³ *al.* viii.

⁴ *Saethryd* MB.

⁵ *Aedilberg* MB.

ut Beda refert "de Gestis," lib. v. cap. xiii, cum confiteri scelera sua sanus superbisset, in mortis janua constitutus aperte vidit daemones domum, in qua jacuit, obsidentes; inter quos unus codicem horrendae visionis et ponderis pæne importabilis proferens illi ad legendum porrexit. Qui cum legisset, invenit omnia scelera, non solum quæ opere vel verbo, sed etiam quæ tenuissimo cogitatu peccavit, manifestissime litteris esse tetris descripta. Audivitque daemones ad angelos circumstantes præclaros voce horribili sic dicentes: "Quid hic expectatis, scientes certissime quia noster est iste?" Responderunt: "Verum dicitis; accipite, et in cumulum damnationis vestræ ducite." Quo dicto, disparuerunt, et daemones desperantem miserum ad tormenta perpetua rapuerunt. Hujus horribili exitu rex commotus, iter arripuit versus Romam, ubi in Domino requievit.

16. Ermenhilda vero regina, filia reginæ Sexburgæ, in Eliensi monasterio memorato quiescit, ubi etiam mater ejus Sexburga, soror prædictæ virginis Ætheldredæ, quæ post mortem sponsi sui Ercomberti monasterium monialium in insula de Schæpeya fundavit, pausam post mortem corpoream prælegit. Sancta vero Ercongota, soror sanctæ Ermenildæ, in transmarinas partes ad materteram suam Æthelburgam, abbatissam Brigensis monasterii memoratam, pro disciplina regulari est missa, ibique Deo serviens ad regna coelestia transitum habuit.

17. Anno Dominicæ Incarnationis DCLXIV. facta erat eclipsis solis, die tertio mensis Maii, hora circiter decima diei. Quo anno lues magna pestilentiae sequebatur, qua rex Cantiae obiit Ercombertus, pridie Idus Julii,¹ qui coronam regni veris hæredibus Ethelredo et Ethelbritho, filiis fratris sui Ermen-

¹ In the margin is added: "Obit Ercombertus rex, et in presenti monasterio cum patribus suis sepelitur."

Thunor and his atrocious cruelty.

redi, restituere renuit, Egberto filio suo, postquam xxiv. annis injuste regno successerat Cantiae, ejusdem regni sedem relinquens. Cujus custodiae committuntur dicti regni haeredes, quibus invidens ejusdem regis Egberti praefectus, nomine Thunor, saepius illum in eorum necem crudeliter incitabat. Sed rege dissimulante, nec tamen prohibente vel contradicente, Thunor crudelissimus regios ipsos juvenes in villa de Estrye occidi fecit, et ibidem in aulae triclinio sepelivit. Cujus autem meriti fuerint adolescentes Divina virtus postea declaravit, cum, quasi sol radians per noctem, super corpora eorum splenderet saepissime lux coelestis. Quod videns rex multum expavit, Divinamque ultionem promeruisse pro suis demeritis intellexit. Qualiter autem sancti Theodorus archiepiscopus et Adrianus abbas regem Egbertum super hoc scelere arguebant, et ad satisfaciendum Deo, et Dompnevæ sorori praedictorum juvenum occisorum, monebant, sub proximo sequenti Titulo explanabo.

De Obitu Deusdedit.

Arch-bishop Deusdedit, or Fritonas.

18. Anno itaque, mense, ac die, quibus supra, piissimus Deusdedit, sextus ecclesiae Doruvernensis¹ episcopus, obiit, et juxta suos praedecessores in praesenti ecclesia honorifice tumulatur. Hic enim, natus de gente Occidentali Saxonum, patria lingua primitus Fritonas vocabatur; sed propter dona gratuita, quae suis meritis multiplicibus consonabant, nomen ejus Saxonicum nec immerito in nomen gratificum est conversum. Hic enim primus de gente Anglorum in archiepiscopum Cantuariensis ecclesiae est assumptus. Unde non absque mysterio Deusdedit existit appellatus, quia gratum donum gratiae Dei fuit, quod Saxonica gens saxei cordis existens, ac cultui saxeorum dedita idolorum, de se Domino fructificaret, et redderet tam doctum tam sanctumque pontificem, qui sufficeret ad regimen

Service rendered by him to the English Church.

¹ Doruvernensis MS.

tunc nascentis et adhuc rudis totius ecclesiae Anglicanae. Hic multum ecclesiam Anglicanam augebat; praecipue in ordinationibus episcoporum, sacerdotum, ^{especially} diaconorum, caeterorumque sacri ordinis ministrorum. ^{in the multiplication of clergy.} Postquam autem novem annis, mensibus quatuor, et diebus duobus ecclesiam Doruvernensem rexisset, vacavit sedes annis tribus, mensibus octo, diebus quindecim, administrante interim archiepiscopatum Doruvernensem venerabili ac sanctissimo viro Wilfrido, qui a rege Ælfrido ad regem Galliarum transmissus ab Agilberto Parisiæ civitatis pontifice in episcopum ^{See of Canterbury administered by Bishop Wilfrid during the interregnum.} ordinatur.—

Epitaphium Deusedit.

“ Alme Deusedit, cui sexta vocatio cedit,
Signas hunc lapidem, lapidi signatus eidem.
Prodit ab hac urna virtute salus diuturna,
Qua melioratur quicumque dolore gravatur.”

Quod post mortem Archiepiscopi Deusedit rex Northanibrorum Oswyus, et rex Cantuariorum Egbertus, cum electione et consensu cleri gentis Anglorum, miserunt Romam Wyghardum antistitem a Vitaliano papa ordinandum.

19. Mortuo archiepiscopo Deusedit, reges Anglorum Wighard nobilissimi, Oswyus provinciae Northanibrorum, et ^{sent to Rome for consecration:} Egbertus Cantuariorum, habito consilio quid de statu Anglorum esset agendum, assumpserunt, cum electione et consensu totius ecclesiae Anglicanae, virum bonum et aptum episcopatu[i] presbyterum, nomine Wighardum, unum de clericis archiepiscopi Deusedit; et hunc antistitem ordinandum Romam miserunt, quatenus, accepto gradu archiepiscopatus, Catholicos per omnem Anglorum ecclesiam posset episcopos ordinare. Sed ^{his death.} idem Wighardus Romam perveniens, priusquam in

episcopum consecrari posset, morte præventus est ;
 A.D. 665. et hujusmodi litteræ regi Oswyo Britanniam a viro
 apostolico sunt remissæ :—

20. *Tenor Epistolæ Vitaliani Papæ ad Oswyûm
 Regem Northanimbriorum.*

“ DOMINO excellentissimo¹ filio Oswyo regi Saxonum,
 “ Vitalianus episcopus, servus servorum Dei. Desidera-
 “ biles litteras excellentiæ vestræ suscepimus, quas
 “ relegentes, cognovimus ejus piissimam devotionem fer-
 “ ventissimumque amorem, quem habet propter beatam
 “ vitam, et quia, dextera Domini protegente, ad veram
 “ et apostolicam fidem sit conversus ; sperans ut, sicut
 “ in sua gente regnat, ita et cum Christo de² futuro
 “ conregnare. Benedicta igitur gens, quæ talem sa-
 “ pientissimum et Dei cultorem promeruit habere
 “ regem, quia non solum ipse Dei cultor extitit, sed
 “ omnes etiam³ subjectos suos meditatur die ac nocte
 “ ad fidem catholicam atque apostolicam pro suæ
 “ animæ redemptione converti. Quis enim audiens
 “ hæc suavia non lætetur ? Quis non exultet et
 “ gaudeat in his piis operibus ? Quia et gens vestra
 “ Christo Omnipotenti Deo credidit, secundum Divino-
 “ rum prophetarum voces, sicut scriptum est in Isaia :⁴
 “ ‘ In die illa radix Jesse, qui stat in signum
 “ ‘ populorum, ipsum gentes deprecabuntur. Et ite-
 “ ‘ rum :⁵ ‘ Audite, insulæ, et attendite, populi de
 “ ‘ longe. Et post paululum⁶ : ‘ Parvum,⁷ inquit,
 “ ‘ est, ut mihi sis servus ad suscitandas tribus Jacob,
 “ ‘ et fæces Israel convertendas. Dedi te in lucem

¹ excellenti MB. (Bed. iii. 29.)

⁵ Is. xlix. 1.

² in MB.

⁶ Is. xlix. 6.

³ omnes etiam] etiam omnes MB.

⁷ parum MB. and Vulg.

⁴ Is. xi. 10.

"gentium, ut sis salus mea usque ad extremum
 "terre.' Et rursus: ¹ 'Reges videbunt, et consurgent
 "principes et adorabunt.' Et post pusillum: ² 'Dedi
 "te in fœdus populi, ut suscitares terram, et possi-
 "deres hæreditates dissipatas, et diceres his, qui vincti
 "sunt, Exite, et his, qui in tenebris, Revelamini.'
 "Et rursus: ³ 'Ego Dominus vocavi te in iustitia,
 "et apprehendi manum tuam, et servavi; et dedi
 "te in fœdus populi, in lucem gentium, ut aperires
 "oculos cæcorum, et educeres de conclusione vinctum,
 "de domo [carceris] ⁴ sedentes in tenebris.' Ecce ex-
 "cellentissime filii, quam luce clarius est, non solum, de
 "vobis, sed etiam de omnibus prophetatum gentibus,
 "quod sint credituræ in Christo omnium Creatore, ⁵
 "Quamobrem oportet vestram celsitudinem, utpote
 "membrum existens Christi, in omnibus piam regulam
 "sequi perenniter principis apostolorum, sive in Pascha
 "celebrando, ⁶ sive in omnibus, quæ tradiderunt sancti
 "apostoli Petrus et Paulus, qui ut duo luminaria
 "cæli illuminant mundum, sic doctrina eorum corda
 "hominum quotidie illustrat credentium."

21. Et post nonnulla, quibus de celebrando per orbem totum uno vero Pascha loquitur,—

"Hominem denique," inquit, "docibilem, et in om-
 "nibus ornatum antistitem, secundum vestrarum scrip-
 "turarum ⁷ tenorem, minime valuimus nunc reperire,
 "pro longinquitate itineris. Profecto enim, dum hujus-
 "modi apta repertaque persona fuerit, eum instructum
 "ad vestram dirigemus patriam, ut ipse et viva voce,
 "et per Divina oracula, omnem inimici zizaniam ex
 "omni vestra insula cum Divino nutu eradicet. Mu-

¹ Is. xlix. 7.

² Is. xlix. 8.

³ Is. xlii. 6. 7.

⁴ [carceris] omitted in MS.

⁵ Conditore MB.

⁶ celebrandum MB.

⁷ vestrorum scriptorum MB.

" nuscula autem¹ a vestra celsitudine beato principi
 " apostolorum directa, pro æterna ejus memoria sus-
 " cepimus, gratiasque ei agimus, ac pro ejus incolumi-
 " tate jugiter Deum deprecamur cum Christi clero.
 " Itaque qui hæc obtulit munera, de hac subtractus
 " est luce, situsque ad limina apostolorum, pro quo
 " valde sumus contristati cum hic esset defunctus.
 " Veruntamen gerulis harum nostrarum litterarum
 " vestris missis, et² beneficia sanctorum, hoc est reli-
 " quias sanctorum apostolorum Petri et Pauli,
 " sanctorum martyrum Laurentii, Johannis et Pauli, et
 " Gregorii atque Pancratii, eis fecimus dari, vestre
 " excellentiæ profecto omnes contradendas. Nam et
 " conjugii vestre, nostre spirituali filie, direximus per
 " præfatos gerulos crucem, clavem auream habentem
 " de sacratissimis vinculis beatorum Petri et Pauli
 " apostolorum; de cujus pio studio agnoscentes,³ tan-
 " tum cuncta sedes apostolica una nobiscum lætatur,
 " quantum ejus pia opera coram Deo flagrant⁴ et
 " vernant. Festinet igitur, quæsumus, vestra celsitudo,
 " ut optamus, totam suam insulam Deo Christo dicare.
 " Profecto enim habet protectorem humani generis
 " Redemptorem Dominum nostrum Jesum Christum,
 " qui ei cuncta prospera impertiet, ut⁵ novum Christi
 " populum coacervet, catholicam sibi et apostolicam
 " constituens fidem. Scriptum est enim:⁶ ' Quærite
 " ' primum regnum Dei, et justitiam ejus, et hæc
 " ' omnia adjicientur vobis.' Nimirum enim quærit
 " et impetravit, et ei omnes suæ insulæ, ut optamus,
 " subdentur. Paterno itaque affectu salutantes vestram
 " excellentiam, Divinam precamur jugiter clementiam,
 " quæ vos vestrosque omnes in operibus omnibus
 " bonis⁷ auxiliari dignetur, ut cum Christo in futuro

¹ autem] wanting in MB.

² et] wanting in MB.

³ cognoscentes MB.

⁴ fragrant MB.

⁵ uti MS.

⁶ S. Matt. vi. 33.

⁷ omnibus bonis operibus MB.

“ regnetis sæculo. Incolumem excellentiam vestram
 “ gratia superna custodiat. Amen.”

41. 26 h. *De Eboracensibus Episcopis post Paulinum [etc.]*

22. Expulso Paulino, qui primus fuit Eboraci archie-^{Irish pre-}
 piscopus, ut præmissum est, successerunt in partibus Nor-^{lates in}
 thanimbrorum pontifices de gente Scottorum, Aidanus,^{Northum-}
 Finanus, Colmanus, qui nec pallio, nec urbis nobilitate
 voluerunt attolli, in insula Lindisfarnensi annis quam-
 pluribus conversantes. Collecto itaque consilio, rex Ceadda,
 Oswyus misit Cantiam virum sanctum, modestum^{abbot of}
 moribus, presbyterum, vocabulo Ceaddam, abbatem mo-^{Lasting-}
 nasterii illius, quod vocatur Lestingei;^{ham.} ¹ misitque cum
 eo rex presbyterum suum, vocabulo Eadhedum,² qui
 postea, regnante Egfrido, Rypensis ecclesie presul
 factus est. Verum illi Cantiam venientes invenerunt
 archiepiscopum Deusdedit, qui illum in archiepiscopum
 Eboracensem consecrasset, jam migrasse de sæculo, et
 necdum alium pro eo constitutum fuisse. Unde diver-
 terunt ad provinciam Occidentalium Saxonum, ubi erat
 Wynas³ episcopus, et ab illo est vir præfatus consecra-
 tus antistes. Non enim erat tunc ullus, excepto
 Wyna, in tota Britannia episcopus canonice⁴ ordinatus.

23. Consecratus autem in episcopum Ceadda maxime^{His prac-}
 cepit perfectioni evangelicæ insistere, non equitando,^{tice of}
 sed apostolorum more incedendo pedibus peragrarè :^{travelling}
 quem beatus Theodorus, de quo in sequenti Titulo erit^{on foot}
 sermo, mandans ut, quandocunque longius esset iter^{after his}
 accepturus, absque scrupulo conscientie equitaret, illum^{consecra-}
 pii amoris studio renitentem propriis manibus alleva-

¹ *Laestingaeu* MB. (Bed. iii. 28.)
 Now *Lastingham*, about 30 miles
 to the north of York.

² *Uini* MB.

³ *Eadhædum* MB. (Bed. iii. 28.)

⁴ Cf. “ *Ancient Laws and Insti-*
tutes,” ii. 64. Ed. Thorpe.

vit in equum, ac sic eum vehi, quotiens necesse fuerat, compulit.

Wilfrid's
missionary
zeal;

24. Veniens quoque Britanniam Wilfridus præactus, Ercomberti regis Cantia consanguineus, jam episcopus factus, perplura Catholice observationis moderamina sua doctrina Anglorum ecclesie contulit. Ipse enim Australes Saxones primo ad fidem convertit, quorum rex Edelwahc¹ vocabatur. Cui rex, cum regina et populo baptizatus, propriam contulit mansionem, quam fami-

leads to the
foundation
of the
bishopric
of Selsey.

liarius incolebat nomine Selesi,² quam ipse monachis implens ad episcopalem sedem posteris transtulit. Hic enim primus inter episcopos, qui de Anglica gente erant, catholicum vivendi morem ecclesie tradidit. Hic etiam

His diffu-
sion of a
knowledge
of church-
music.

primus, excepto Jacobo diacono, quem, ut præactum est, Paulinus, a gentibus Northanimbris expulsus, in ecclesia Eboraci reliquit, cantus ecclesiasticos instituit, Eaddi cognomento Stephanum de Cantia Northanimbrorum genti ad docendum invitans, eo quod sonos cantandi in ecclesia eatenus tantum Cantia noverat inter Anglos,

He intro-
duces
Roman
usages into
Northum-
bria, and
urges the
observance
of the
Benedic-
tine rule.

ob quam causam primitus a cantu Cantia dicebatur. Hic etiam primus verum Pascha, ejectis Scottis, in Northanimbria docuit, et regulam sanctissimi Benedicti a monachis observari monebat.

That rule
not previ-
ously ob-
served in
England;

25. Quod autem ejusdem Benedicti sanctissimi regula ante adventum sancti Augustini in Angliam nondum fuerat a monachis universaliter observata, patet per psalteria et alios libros a beato Gregorio eidem Augustino transmissos, in quibus hymni, tam nocturnales quam diurnales, quam alia plura, quæ in eis de Divinis obsequiis inseruntur, regulæ Benedicti seriem non sequuntur, prout sub Titulo hujus libri secundo, qui notatur "de Dotatione," sub rubrica "de Libris," lector plenius poterit contemplari. Nec mirum, cum

¹ *Aedilwalc* MB. (Bed. iv. 13.) | ² *Selaeseu* MB.

sanctus Gregorius eandem Benedicti regulam legitur approbasse, si ejusdem observatio regularis in partibus tam remotis nondum fuerat manifesta. Monasteria although famen fundata ante Benedictum fuerunt, et congrega-^{monas-}tionis monachorum quamplures in quolibet centenario^{teries ex-} annorum post Christi Passionem sub regula instituta^{isted long} prout pendere poterit in diversis chronicis quisque^{before.} lector, tam hic in Britannia, quam in aliis sparsim regnis.

26. Iste namque sanctissimus Wilfridus etiam in Cantia presbyteros et diaconos, usque dum archiepiscopus Theodorus ad sedem suam venerat, ordinabat. De cujus excellentia sanctitatis, et hæc et plura alia qui certius scire voluerit esse vera, Bedam "de Gestis,"^{27.} lib. iii. cap. xxiv. et xxvii. et lib. iv. cap. ii.,¹ Willel- mumque Malmesberensem,² lib. iii. cap. i., accipere poterit testes veros.

De Obitu Nathanaelis, et Laude Abbatum præcedentium.

27. Anno Incarnationis Dominicæ DCLXVII. obiit Na-^{Death of} thanael, hujus monasterii abbas sextus, anno regni regis^{Abbot} Nathaniel, Egberti secundo; quo autem loco in præsentia ecclesia se-^{667.} pultus fuerat non habemus. Nec miretur quis, quod de istis sex abbatibus præcedentibus vix aliqua in^{Reason} chronicis fit mentio, excepto sancto Petro abbate primo,^{why so} cum tunc temporis abbates, quibus ob vitæ meritum^{little is re-} omne fuit culmen præsentis sæculi inclinatum, sæcula-^{corded of} ribus negotiis non vacabant, sed solummodo regularibus^{the early} disciplinis vacantes, quarum respectu libertates privi-^{Abbots.} legiorum et exemptionum a principio foundationis præ-

¹ *al.* lib. iii. cc. 25, 28.; lib. iv. | ² "Scriptores post Bedam," pp. c. 2. | 259. sq.

sentis monasterii sibi et suis successoribus sunt collatae, primas salutationes in foro, primos in cenis recubitus, primas in conventibus cathedras, pontificali dignitati, mitris, annulis ac baculis pastoralibus congruas, non querebant. Corpora igitur eorum in pace sepulta sunt, et vivent nomina eorum in aeternum, quorum animae in manu Dei sunt, et non tanget illos tormentum mortis. Visi sunt oculis insipientium mori; illi autem non solum sunt in pace, sed sine dubio pro nostra pace interveniunt apud Deum.

28. Sed, quod dolendum est, modernorum abbatum ac praelatorum memoria mundo vivit, quae Deo in pluribus penditur mortua. Visi sunt oculis insipientium vere; illi autem lamentabiliter extra pacem remanent morientes. A subditis severe ordinem exigunt, et inter haec ipsi, in divitiis, deliciis, et honoribus gloriantes, eis, qui portant pondus diei et aestus, miserabiliter in victualibus administrant; imponentes onera importabilia humeris subditorum, digito tamen suo nolentes ea movere. Tales sine dubio jam sunt plures, qui terram monasticae religionis gubernant, paene ob illorum defectum incultam, et vitiorum spinis ac vepribus suffocatam. Fingunt enim se, quasi veros colonos agri Dominici, plures ordinationes pro parte ordinis ponere; sed quia ex caritate non talia faciunt, subditi ex amore illis humiliter non obediunt. Horum enim austeritati et pigritiae imputatur, quod caementum muri religionis monasticae, ita quod vix relinquatur lapis super lapidem, dissipatur; ac sic ex eisdem lapidibus dissolutis, supra dorsum praelatorum fabricant peccatores subditi, prolongantes iniquitatem suam: quorum cervices Dominus justus concidet, ut confundantur et convertantur retrorsum omnes, qui oderunt sanctorum patrum merita a foundationis nostrae primordio contemplari. Horum enim sex abbatum memoria cum laudibus debet esse; quibus septimus aderit Adrianus, in quo, quasi post opera

Degeneracy of abbots and prelates in the writer's own time.

sex dierum, complevit Deus opera nostræ saluti consona,
quæ patrarat. Cujus ex parte merita sequens Titulus
declarabit.—

“ Spiritus in cœlis abbatis Nathanaelis
Nos faciat memores patres memorare priores.”

Explicit Titulus septimus de Nathanaele Abbate sexto.

TITULUS VIII.

De sancto Adriano Abbate septimo.

Vacancy
of the
abbatial
chair.

1. NATHANAELE abbate praemisso viam universae carnis ingresso, vacavit abbatia per duos annos, quibus ob nimiam sollicitudinem tam regis Egberti, quam aliorum regum, pro archiepiscopo impetrando, qui toti posset proficere ecclesiae Anglicanae, non commode poterat praesentis monasterii congregatio electioni futuri abbatis intendere libere, ut solebat. Summus itaque pontifex Vitalianus, prout in scriptis sui praetactis, mortuo Wychardo¹ sibi praesentato, promisit, habito consilio, quaesivit sedulus quem ecclesiis Anglorum archiepiscopum mitteret. fol. 27 b

The true
state of the
case re-
specting
Abbot Ad-
rian.

2. Et ut aemulorum quorundam opinionem frivolam, ut praemisi, de illo Benedicto praetacto, in Titulo praecedente, cognomine Biscop, valeam annullare, non proprio stilo, sed Bedae venerabilis "de Gestis," lib. iv. cap. i., ad veritatis evidentiam, uti volo. "Erat," inquit, "in monasterio Hiridano, quod erat non longe a Neapoli Campaniae, abbas Adrianus, vir natione Afer, sacris litteris diligenter imbutus, monasterialibus simul et ecclesiasticis disciplinis instructus,² Graecae pariter et Latinae linguae peritissimus. Hunc ad se accitum papa jussit ut, episcopatu accepto, Britanniam veniret.³ Qui indignum se tanto gradui respondit;⁴ ostendere posse se alium dixit, cui⁵ magis ad suscipiendum episcopatum et eruditio conveniret, et aetas. Cumque monachum quemdam de vicino virginum monasterio, nomine Andream, pontifici offerret, hic ab omnibus, qui novere, dignus episcopatu judicatus est. Verum pondus cor-

¹ *Wighardo* MB.

² *institutus* MB.

³ *ut . . . veniret* venire MB.

⁴ *respondens* MB.

⁵ *cujus* MB.

" porae infirmitatis, ne episcopus fieri posset, obstitit.
 " Et rursus Adrianus ad suscipiendum episcopatum
 " actus est. Qui petiit¹ inducias, si forte alium, qui
 " episcopus ordinaretur, ex tempore posset invenire.²
 " 3. " Erat ipso tempore Romae monachus Adriano no- Theodore
 " tus, nomine Theodorus, natus Tarso Ciliciae, vir in³ of Tarsus;
 " saeculari et Divina literatura, et Graece instructus et
 " Latine, probus moribus, et aetate venerandus, id est
 " annos habens aetatis sexaginta sex. Hunc offerens
 " Adrianus pontifici, ut episcopus ordinaretur obtinuit: sent to
 " his tamen conditionibus interpositis, ut ipse eum England as
 " perduceret Britanniam, eo quod jam bis partes Gal- primate, in
 " liarum diversis ex causis adiisset, et ob id majorem company
 " hujus itineris peragendi notitiam haberet, sufficiens with
 " que esset in possessione hominum propriorum; et Adrian.
 " ut ei, doctrinae cooperatore existens, diligenter atten-
 " deret nequid ille contrarium veritati fidei, Graecorum
 " more, in ecclesiam, cui praesent, introduceret. Qui,
 " subdiaconus ordinatus, quatuor expectavit menses,
 " donec illi coma cresceret, quo in coronam tondi
 " posset. Habuerat enim tonsuram, more Orientalium,
 " sancti Pauli.⁴ Qui ordinatus est a Vitaliano papa
 " anno Dominicae Incarnationis sexcentesimo sexage- March 26,
 " simo octavo, sub die septimo Kalendarum Aprilium, 668.
 " Dominica. Et ita una cum Adriano sexto Kalendas
 " Junias Britanniam missus est. Qui cum pariter May 27.
 " per mare ad Massiliam, ac deinde per terram Arelas
 " pervenissent, et tradidissent Johanni archiepiscopo
 " civitatis illius scripta commendatitia Vitaliani ponti-
 " ficis, retenti sunt ab eo, quousque Ebroynus,⁵ major
 " domus regiae, copiam pergendi quoquo vellent tribuit
 " eis. Qua accepta, Theodorus profectus est cum

¹ petens MB.
² venire MB.
³ et MB.

⁴ Pauli] apostoli Pauli MB.
⁵ Ebroynus MB.

“ Adriano¹ ad Agilbertum Parisiorum episcopum, et
 “ ab eo benigne susceptus est, et multo tempore habitus
 “ est. Adrianus perrexit primum ad Emme, Senonum,²
 “ et postea ad Faronem, Meldorum episcopos, et bene
 “ sub eis diutius fuit; coëgerat enim eos imminens
 “ hiems ut ubicunque potuissent quieti manerent.
 “ Quod cum nuncii certi narrassent regi Egberto, esse
 “ scilicet episcopum, quem petierunt³ a Romano an-
 “ tistite, in regno Francorum, misit illo⁴ continuo
 “ Redfridum, præfectum suum, ad deducendum⁵ eum.
 “ Quo cum pervenisset,⁶ assumpsit Theodorum, cum
 “ Ebroyni licentia, et perduxit eum ad portum, cui
 “ nomen est Quentawic, ubi fatigatus infirmitate ali-
 “ quantisper moratus est, et cum convalescere cepis-
 “ set, navigavit Britanniam. Adrianum autem Ebroynus
 “ retinuit, quoniam suspicabatur eum habere aliquam
 “ legationem Imperatoris ad Britannia reges adversus
 “ regnum, cujus tunc ipse maximam curam gerebat.
 “ Sed cum nihil tale illum habere, vel habuisse vera-
 “ citer comperisset, absolvit eum, et post Theodorum
 “ ire permisit. Qui statim ut ad illum venit, dedit
 “ ei⁷ monasterium beati Petri apostoli, ubi archiepi-
 “ scopi Cantia sepeliri solent.” Hæc Beda.

Benedict
 Biscop
 never ab-
 bot of St.
 Augus-
 tine's.

4. Ecce quam patenter explanatur per Bedæ proces-
 sum, quod sanctus Theodorus non dedit istam abbatiam
 Benedicto Biscop, quem notant æmuli Theodori capel-
 lanum, quod nemo dubitet falsum fore; sed sanctissimum
 Adrianum scimus veraciter et fatemur præsentem ab-
 batiam a sancto Theodoro suscepisse, non tamen ut ab
 archiepiscopo, sed ut ab apostolicæ sedis legato, nec ut
 beati Theodori capellanum, sed ut consocium, consortem,
 collegam, et evangelii comministram. Unde Beda, in

¹ cum Adriano] wanting in MB.

² Emmeiononum MS.

³ petierant MB.

⁴ illi MS.

⁵ adducendum MB.

⁶ venisset MB.

⁷ ei] wanting in MB.

fine capituli primi libri quarti præfacti, "Præceperat," inquit, "pontifici Theodoro dominus apostolicus,¹ ut in "diœcesi sua provideret, et daret Adriano locum, in "quo cum suis apte degere potuisset." Cum ergo dominus apostolicus hoc, teste Beda, præcepit, non dubium quin præceptum apostolicum, absque privilegi- orum, exemptionum, ac libertatum præsentis monasterii præjudicio, beatus Theodorus adimplevit, nec Augus- tini decreto, vel voto Ethelberti regis, auctoritate apostolica per Bonifacium quartum confirmato, aliqua- liter derogavit.

De sancto Adriano Abbate septimo, quem beatus Theo- dorus Archiepiscopus septimus, virtute suæ lega- tionis a Sede Apostolica, in Abbatem præfecit.

5. Beatissimus itaque Adrianus, auctoritate apostolica ^{Cordial co-} per sanctum Theodorum archiepiscopum præsentis mo- ^{operation} nasterii in abbatem promotus, quam fidelis consors, frater, and Theo- ^{of Adrian} collega, et cominister in opus Dominicum, ac co- ^{and Theo-} operator evangelii eidem Theodoro fuerat, prout sibi ^{dore.} sanctissimi Augustini decreto ex officio compete- bat, faciliter sequentia explanabunt. Nam, teste Beda, li- bro quo supra, cap. ii., "pervenit Theodorus ad eccle- siam suam, anno Dominicæ Incarnationis DCLXIX., "secundo videlicet postquam consecratus est anno, "sub die sexta Kalendarum Juniarum, Dominica; ^{May 27,} et fecit in ea annos viginti et unum, menses ^{669.} tres, dies viginti sex. Moxque peragrata insula tota, "ubi gentes Anglorum² morabantur, rectum vivendi "ordinem, ritum Paschæ canonicum celebrandi,³ per "omnia comitante et cooperante Adriano abbate,⁴ ^{The rapid} "disseminabat. Et quia litteris sacris simul et sæcu- ^{diffusion of} ^{intelli-} ^{gence.}

¹ pontifici . . . . . apostolicus] Theodoro abeuntii dominus apostoli- cus MB.

² ubi gentes Anglorum] quaqu- versum Anglorum gentes MB. ³ celebrandi canonicum MB. ⁴ abbate] wanting in MB.

“ laribus abundanter ambo erant instructi, congregata
 “ discipulorum caterva, scientiæ salutaris quotidie flu-
 “ mina irrigandis eorum cordibus emanabant, ita ut
 “ etiam metricæ artis, astronomiæ et arithmeticiæ¹ ec-
 “ clesiasticæ disciplinam inter sacrorum apicum volu-
 “ mina suis auditoribus contraderent . . . . . Neque
 “ unquam prorsus ex quo Angli Britanniam petierunt²
 “ feliciora fuere tempora; dum et fortissimos Christi-
 “ anosque habentes reges, cunctis barbaris nationibus
 “ essent terrori, et omnium vota ad nuper audita³
 “ cœlestis regni gaudia penderent. Et quicumque cu-
 “ perent⁴ lectionibus sacris erudiri, haberent magistros⁵
 “ in promptu, qui docerent. Sed et sonos cantandi in
 “ ecclesia, quos eatenus in Cantia tantum noverant, ab
 “ hoc tempore per omnes Anglorum ecclesias discere
 “ ceperunt.” Hæc ibi.

Unity ef-
 fected in
 the English
 Church by
 their con-
 ciliatory
 measures.

6. Optime namque suis meritis competebat, qui totius
 Anglicanæ ecclesiæ refutabat primatum, primum in
 ecclesia Anglicana sortiri monasterium monachorum.
 Nec vacat a mysterio, quod abbas septimus Adrianus
 archiepiscopo septimo Theodoro contubernio triumphali
 unitur, cum ecclesia in illorum adventu mirifice sabbatizans
 omnes Anglorum pontifices Cantuariensi ecclesiæ
 subijci consentiret. Fuerunt enim gratiosi ad pacifi-
 candum ad invicem inimicos. Nam regem Merciorum
 et regem Humbronensium, quorum alter alterius fra-
 trem in bello occiderat, cum suis populis ab invicem
 discordantes, ita sua industria adunabant, ut nullius
 hominis vita pro interfecto regis fratre daretur, sed
 satisfaceret pecuniæ certa summa.

Egbert,
 through
 their in-
 fluence,

7. Regem itaque Cantia Egbertum, pro interfectione
 regni hæredum Ethelredi et Ethelbrithi, filiorum

¹ arithmetica MB.

² Britanniam petierunt Angli MB.

³ MS adds *etiam* before *audita*,
 apparently through a mistake of the
 scribe.

⁴ *cuperent*] placed after *sacris* in
 MB.

⁵ *magistros*] after *promptu* in MB.

fol. 28 b. avunculi sui Ermenredi, acriter arguebant, ad hoc tan- offers to
dem, tam minoris illum verbis, quam tanti sceleris make *dat*,
indulgentiæ et remissionis promissionibus, incitantes, or com-
ut, vocata ad se venerabili muliere, sorore videlicet, pensation,
juvenum occisorum, eidem pro nece fratrum satisfacere to Dom-
omnibus viis ac modis sibi possibilibus, ad damna- nera for
tionem perpetuam evitandam, tentaret. Qua ad par- the murder
tem vocata, post multa quæ ei obtulit rex Egbertus, of her
petiit, in hujusmodi recompensam enormis delicti, sibi brothers.
monasterium fieri cum sustentaculo competenti, in
quo pro nece nefaria germanorum, cum Deo dicatis
virginibus sibi victis,¹ Deum posset orare, et sibi in
voto continentiæ salutaris servire.

8. Annuit itaque rex eidem libenti animo fieri, quod Part of the
petebat, deditque Dompnevæ tantam terram in insula Isle of
de Thaneto, quantam cervæ sua domestica uno posset Thanet
percurrere impetu. Quod audiens auctor sceleris, torvus bestowed
Thunor, regem arguit aliquam terræ suæ partem do- upon her.
nandam bruti animalis committere cursui. Rege igitur Thunor's
cum suis aspiciente vultu hilari cursum cervæ, Thunor resistance
trux aspectu torvo, cursum reprimere præstolando, and un-
equo cui assedit, terra dehiscente, in infernum, cum timely end.
Dathan et Abiron, absorbetur. In quo loco usque in
præsens puteus est apparens, qui "Thunor hys lope"
appellatur. Hujus enim insulæ situm et formam, cum
cursu cervæ inter dominia distinguente, describere hic
intendo.²

fol. 29. 9. In ista enim præcedente figura pro cursu cervæ Map of
notatur viridis linea, huc atque illuc transversaliter Thanet
intendendo, quæ tres pedes in latitudine contineret, explained
absque interruptione aliqua integraliter conservanda. with re-
Rubæ vero lineæ vias regias insulæ ab una parochia ference to
in aliam manifestant. Linea vero viridis in occidentali these
events.

¹ *in* MS., which may also be deciphered *in* *in* *in*.

² Then follows the "Mappa Tha-

neti insula," of which a lithographed copy will be found prefixed to this volume.

parte juxta Særre, prope ecclesiam sancti Egidii, designat dominium pertinens baroniae, posterius dominio sanctae Mildredae collatum. Spatium vero terrae, quam cervæ domesticae circumivit, in longum et latum xlviij. aratorum tenebat. Puteus vero Thunor, qui quondam "Thunoreslope" dicebatur, a modernis Heghisdale nuncupatur, qui apparet prope cursum cervæ juxta Aldelond. Hic enim cursus cervæ "Dompnevæ meta" ab illo tempore dicebatur; de quo quidam versificus ita scripsit:—

"Dompnevæ lætam Thanathos fert insula metam:
 Servet iter cervæ, ne sit cassanda proterve,
 Cultor sive sator, hujus metæ violator,
 Cum Thunor atra metit, inde baratra petit."

Hic tamen cursus cervæ, qui dominia distinguit, a modernis meta sanctae Mildredae vocatur, eo quod Mildreda in eodem loco post matrem suam Dompnevam fuerat abbatissa, sicut erit inferius declaratum.

*Reprehensio æmulorum, qui sunt de Secta hujus
 Thunor, ut Lollardi et alii hujusmodi.*

Spoilers of
 church
 property
 denounced.

10. Hoc itaque miraculo reprehenduntur sanctae matris ecclesiae æmuli, qui monasteriorum possessionibus derogant, tendentes metere ubi non seminarunt, congregantes ubi semina non sparserunt, dicentes medullam terræ a fundatoribus pristinis illicite esse datam monasteriis ac ministris sanctae ecclesiae matris nostrae. Qui ut degeneres filii cum Chaym, qui spicas corrosas, et ab animalibus conculcatas, Domino obtulit, maledictionem merito consequuntur. Nec mirum, si tales medullam temporalium matri spirituali offerre contendunt, et bona jam oblata auferre conantur, cum quasi zizania, lolium sive palea, quando ventilabro permundabitur area, a tritico separati in horreum Domini congregando igne

perpetuo comburentur. Isti enim sunt fructus satoris Babylonici,¹ juxta vocem Jeremie, cap. 1., a fideli populo dispergendi, qui tantos dolores in ecclesia seminantes, secundum quod se vidisse quarto capitulo Job testatur, cum suis seminibus, fiante Deo,² peribunt.

11. Hæretici utique ante hæc tempora, vel ex causis ^{Heresies in} incongruis, quas sibi eligentes illicite statuerunt, vel ^{former} ex nomine suorum auctorum, ut Simoniaci a Simone ^{times} ^{named af-} Mago, Menandriani a Menandro, Basilidiani a Basilide, ^{ter their} Nicholaitæ a Nicholao diacono, Manichæi a Manichæo, ^{authors.} Ariani ab Ario, Joviniani a Joviniano, Pelagiani a Pelagio, Nestoriani a Nestorio, Wiclevistæ a Johanne cognomine Wyclef, et alii quamplures fuerant appellati.

12. Sed hæretici jam moderni, cribro Sathanæ ex-^{The Lol-} pellendi, tam re quam nomine de tritico in lolium tam ^{lards so} miserabiliter evanescent, ut Lollardi a lolio sunt vo-^{called from} candi. Possunt etiam apte dici a loligine pisce, qui coloris nigerrimi et saporis amarissimi habet strumam. ^{Thunor's} De quorum secta fuit truculentissimus ipse Thunor, ^{impious} qui struma invidiæ tumescendo arecens virorem regis ^{attempt to} devotionis opprimere attentavit, voce horribili perstre-^{check the} pendo: "Flos," inquit, "et thalamus, O rex, hæc ^{king's ma-} insula est regni tui, et tu eam, heu! bruti animalis ^{nificence.} indicio auferendam tradidisti? Quem modum, quem terminum tibi insensata bestia ponetur? Quanto probabilius portionem modestam et consultam ipse distribuisses, quam incantatrici feminae et effrenatæ feræ conditionem, sæculis ridendam, subisses?" Vixque verba complevit, quin Divini judicii ventilabro area permundata, lolium a tritico separatum, puteo ^{62. 29. b.} baratri aperiente os suum, nec terra diutius potuit sustinere, quin Sathanæ satellitem Orci draconis voragini, ut fluvii damnabilis stillulam, dimitteret Beemoth absorbendum.

¹ Jerem. 1. 16.

² Job, iv. 9. The speaker, however, is not Job, but Eliphaz.

13. Plura itaque his similia ecclesie æmulis evenisse leguntur; quibus possent moderni hæretici atque ecclesiasticæ libertatis æmuli incitari ad sanctæ ecclesie matris nostræ timorem pariter et amorem. De quibus aliqua, tam de regno Francia, quam de regno Angliæ, huic præsentî duxi inserere Titulo.

14. Temporibus¹ itaque Pipini, filii Caroli Martelli² regis Francorum, comes Atrebacensis provinciæ, nomine Theuthbaldus, a monasterio sancti Vedasti ambiebat quamdam culturam cum horto auferre, eo quod sedes comitatus in dominica curte existere videbatur, cui villæ proxima erat cultura ipsa et hortus, sicut usque hodie permanet. Quæ postea industria Adalrici abbatis, qui fuerat peritissimus illis temporibus medicus, tradente Pipino rege, cessit usibus fratrum. Cumque fratres ejusdem monasterii, ob injuriam sibi factam a comite jam præfacto Teuthbaldo, clamarent ad Deum et sanctum Vedastum, non sunt fraudati desiderio, quod petebant cum voto. Nam idem comes regem adiit, rogans mitti viros a latere suæ auctoritatis, qui pauperibus fratribus vim inferrent, et suæ satisfacerent cupiditati, jussusque est Remensis comes his altercationibus interesse. Quadam itaque die, cum post quietem æditus basilicæ sancti Remigii, vir bonus et justus, solus inibi excubaret, audit quemdam flebili voce sanctum Remigium inclamasse. Quo interrogante, "Quis es?" "Frater," inquit, "Vedastus. Misisti me, pater sancte, verbum Dei prædicare gentibus incredulis, quod et feci, gratias Deo; et ecce, conglobati palatii proceres auferunt atriculariis quod collatum est a fidelibus." "Vade," dixit sanctus Remigius, "convoca fratres et cooperatores verbi Divini vicinos tibi, Andoenum scilicet et Andomarum, ut audiant, Bertinum cum Wlmaro, et reliquos loca maritima possidentes. Ne relinquis Aman-

¹ Cf. "Miracula S. Vedasti," in the "Acta Sanctorum," Feb. tom. i. 807. sq.

² Marcelli MS.

“ dum, Quintinum accerse, Gaugericum suade cum gaudio venire, electus Eligius nostro non deerit placito, Lucianus cum Lucio veniat. Ipse mihi assumam beatum Martinum cum sanctis Aquitaniam incolentibus, nec non Medardum suos medentem. Sutores quoque Augustae Suesonum utrosque adsciscam germanos. Dionysium cum suis advocabo; atque ita properabimus in occursum tui.” Quibus custos auditis mane episcopo nuntiat. Adest et comes Remensis, Teuthbaldi comitis precibus satisfactorius; cui pontifex retulit quod audit a fratre. At ille stomachans monachum subsannavit vino sepultum narrasse somnium, et cum suis iter carpere mox decrevit. Conscondens equum, ut pervenit ad aedem, in qua visio apparuit, cecidit, et, fracto crure, manibus suorum perlatus est domum. Ast Theuthbaldus, delator fratrum, auctor tot querelarum, statuto die sessurus, sonipedem muscam nares intrantem sensit, qui tandiu calcitravit. donec dominum terre dejiceret, et mox fracto collo mortuus est. Sicque monachi usque in hodiernum diem suas res sine molestia possident cum quiete. Acta enim sunt haec circa annum Domini DCCXL.

15. Simile etiam post multorum annorum curricula Thurstan accidit monasterio sancti Albani martyris hic in Anglia, ut undique sequaces Thunor, sanctae ecclesiae aemuli, videant quod suis demeritis Dei maledictionem incurrant, quos etiam ultio conterit temporalis. Nam quidam tribunus, nomine Thurstanus, quemdam viculum a sancti Albani monasterio concupivit, quo studio quave industria illum temerarie possideret argute et subdole, non Deum vel martyrem Albanum reverens, sed suae potius consulens ambitioni, noctes insomnes ducebat. Tandem malignitatis consilio diabolica suggestionem concepto, abbatem et fratres constantem rogare cepit ut eandem terram sibi concederent, et daret plus pro ea, quam aliquis alius in mundo. Fratres vero sibi quod petiit concesserunt. Hic autem primo anno ob

suae nequitiae velamentum, ne quod in futurum machinari proposuit fraudulentum a fratribus videretur, quantum promisit censum persolvere studuit, sed postea diu occultatae fraudis commentum non distulit proferre in publicum. Nam jurationis et omnium, quae Dei sunt, oblitus, terram illam falsis allegationibus et testibus ut jus proprium possidere dicebat, et nullum censum vel servitium pro ea alicui debere. Cui Stigandus archiepiscopus Cantuarie, ad consentiendum a Thurstano requisitus, epistolam scripserat in hac parte, abbati et fratribus ostendam. Qui [responderunt]¹, quia obedientia in malo non est, et res ecclesiasticas disperdere malum est, nullo modo ecclesiae possessionem se cuiquam duros unanimiter responderunt. Siquis vero vi eas diripere presumeret, anathemate feriendum protestati sunt.

His first
warning,

16. Quibus auditis, infaustus ipse Thurstanus, furibundus et iratus, minatorie terram illam ut suam propriam possessurum se dixit. Qui cum de eodem monasterio egrederetur, mox extra portas Divina illum castigatio terruit, ubi subito vidit terribilem equitem obviam sibi in albo venientem, aureis armis renitentem, hastam vibrantem; qui magno impetu irruens in eum lancea elisit in terram, quem relinquens semianimem abiit, a suis famulis et viae comitibus sublevandum. Tandem, resumpto spiritu, gesta retulit, et poenituit in beatum martyrem Albanum et ejus monasterium deliquisse; promisitque illam terram ab eis tenere, vel, secundum quod discernere, eidem restituere intendebat. Quibus auditis laeti efficiuntur monachi, et ecclesiae æmulo sic percusso promittunt ut, si dictis facta compenset, salutem tam animae, quam corporis, interventu sancti martyris obtineret, et illorum fraternitate et amicitia non careret, terramque illam, sicut illi primitus dimiserant, retineret.

and re-
pentance.

¹ This word is redundant, and was probably inserted by mistake.

17. Sed miser ipse, tanta percussione incorrigibilis, ad ^{His final} ^{relapse.} pristinum scelus more canino reversus, vota ac promissa renuit adimplere. Non multo enim post sanus effectus quadam die amicis suis in eadem terra grande convivium ordinavit; cumque diem totum bibendo et ingurgitando cum aliis consumpsisset, cepit uxor sua, immo diabolus per eam, qui per uxores malas solet maritis mortis pocula propinare, blasphemias et multa convicia in abbatem et monachos evomere, atque viro suo coram omnibus exprobare; inter alia sic subjungens, quod, si esset homo, nequaquam tot ac talibus dominis servitia, suae generositati inconvenientia, exhiberet. Cujus verba venenata cum audisset, cepit iterum abbati et monachis conviciari, et jurare se ab illa hora nullum omnino in vita sua illis censum vel servitium pro eadem terra redditurum, sed eam ut proprium dominium jugiter possessurum. Cum autem talia superbo spiritu proloqueretur, ecce subito duo visi incogniti domumredientes ad eum usque festinando prorumpunt, et arripientes eum, unus ad dextram ejus et alter ad sinistram, tanta fortitudine ab eminentiori sede, in qua sedebat, praecipitant, ut, con fractis cervicibus, statim coram omnibus expiraret. Qui statim egressi nusquam comparuerunt. Sicque quod paulo ante nescius prophetavit completur, quia nullum monachis pro terra illa censum in vita sua esset vel servitium redditurus. Quo taliter pessumdato, monachi confestim terram suam in suum dominium receperunt. Acta sunt enim haec circa annum Dominicae Incarnationis millesimum sexagesimum quartum.

18. Plura autem his similia, quia in locis suis etiam ^{Thunor,} ^{Teuthald,} ^{and Thurs-} huic monasterio, Deo dante, contingentia sum scripturus, ^{tan, a 'ne-} ^{farious} ^{trinity.} alia interserere, quae ex diversis chronicis contuli, ne lectoribus fastidium intimare viderer, omitto. Horum enim trium, Thunor videlicet, Theuthaldi, et Thurstani, nefandas personas damnationi perpetuae coequandas, quasi trinitatem nefariam, trinitati gratiae, fidei, spei, et caritatis contrariam, a summa et beatifica Trinitate pro

demeritis condemnamdam, amori, rationi, ac memoriae modernorum inducere volui, ut impotentiam, cæcitatem, et malitiam æmulorum libertatis ecclesiasticæ demonstrarem; quo facilius murmur a voluntate, error a ratione, et timor omnis a memoria expellatur, et succedat jucunda cordis serenitas contemplanda, veritas et infallibilis securitas permanenda, quæ bonis et modestis in Jesu Nazareno florescit.

Lollards and other heretics are sure to be exterminated in the end.

19. Sed de præmissis ecclesiæ æmulis, hæreticis, et Lollardis, qui flores possessionis ecclesiasticæ funditus abrogare conantur, servabit justus Dominus ecclesiam liberam sponsam suam, et verificabitur illud, quod Apocalypsis nono capitulo legitur. Exterminavit impios ex Israel, "et habebunt super se regem abyssi, cui nomen "Hebraice Abadon, Græce Appolyon, Latine Exterminans."¹ Nec mirum, cum, teste propheta in psalmo, "Qui malignantur exterminabuntur; sustinentes autem "Dominum, ipsi hæreditabunt terram."² Nec vacat a mysterio, quod tot linguis a scrutatore cœlestium secretorum nomen Exterminatoris exprimitur regis trucis, quot nomen Regis Salvatoris omnium in ligno crucis; cum, teste Augustino,³ tribus linguis velut tribus testibus pro omnibus partibus, populis, linguis, et nationibus hujus mundi probatur finis generationis prævæ atque perversæ, scilicet diaboli, et finis generationis justæ, videlicet Jesu Christi.

De Donatione Terræ in Thaneto, et Fundatione Monasterii Monialium de Menstra.

A convent of nuns established in Thanet by Domneva.

20. Rex itaque Egbertus, cum perpenderet hujus torridi Thunor tonitruum contra theologorum Theodori archiepiscopi et Adriani abbatis consilium saluberrimum nil prodesse, sed cum Dathan et Abiron eundem suum præpositum, ne florem daret et thalamum regni sui

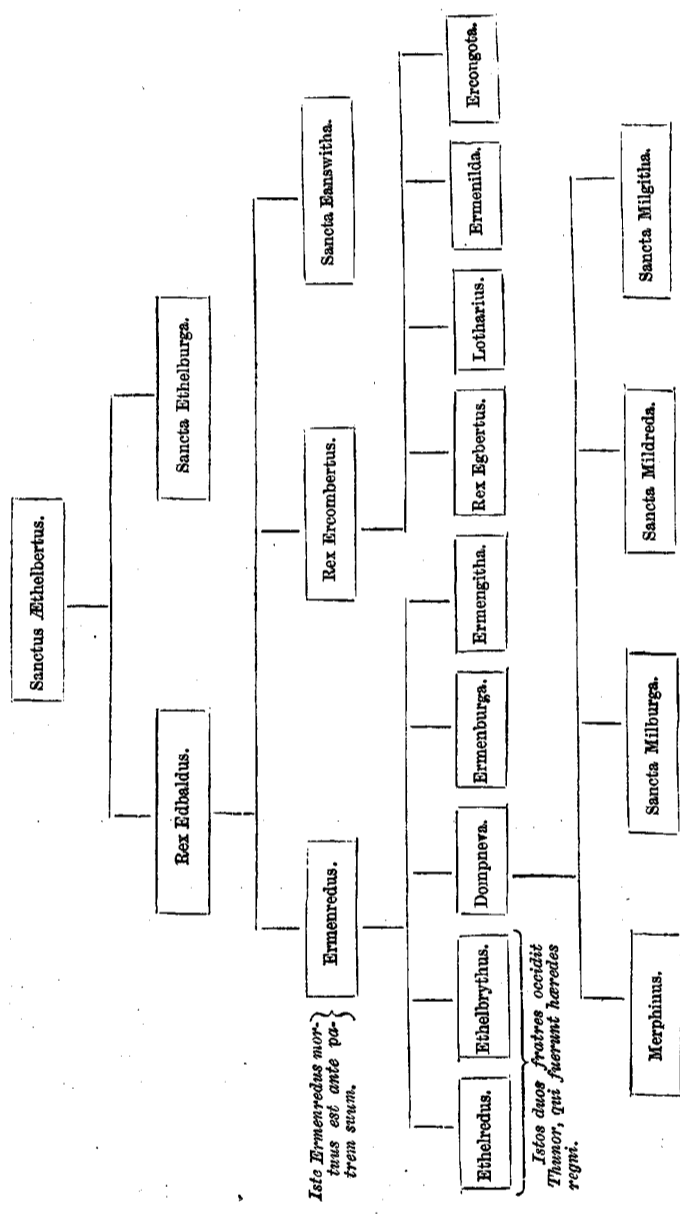
¹ Cf. Apocal. ix. 11.
² Ps. xxxvi. 9. Vulg.

³ Cf. "Tractat. in Johan." cxvii.
(Opp. III. ii. 798. Ed. Bened.)

clamantem, claustris infernalibus absorptum fuisse, eo trepidantior extitit quo vicinior crimini, nec terram fore tutam suis pedibus suspicatur, quæ servum nequam devorans dominum absorbere veretur. Cerva vero domestica, excusso termino ab una parte insulæ in aliam, prout patet in præcedente figura, ad Dompnevam dominam suam notam reversa est. Nec regis devotio distulit Christo Jesu magnificas gratias agere, ac totum hoc spatium Dompnevæ illustrissimæ tradere, omnique posteritati suæ ecclesiasticæ confirmare; beato Theodoro, cum piissimo Adriano abbate et aliis omnibus, qui aderant, benedicente. Dompneva vero, ipso rege indefessa munificentia opes, impensas, et omnia necessaria conferente, fundavit in eadem terra cœnobium virginalis, in parte australi ejusdem insulæ, prope aquam, in honore Dei Genitricis Mariæ, in illo loco ubi nunc est ecclesia parochialis ejusdem Dei Genitricis et Virginis remanens, et a beato Theodoro ejusdem virginalis cœnobii ecclesiam obtinuit dedicari; turbamque virginum prima fundatrix inibi religiosissimam ordinavit, quibus ipsa, ab eodem archiepiscopo Theodoro consecrata, prima affuit abbatissa, et in ejusdem monasterii ecclesia, postquam corporis ergastulum egrediens anima ab imis ad supera avolaret, glebæ instituit tumulum assignari.

21. Huic successit sanctissima filia sua Mildreda, cujus sanctitatis insignia, quæ, adhuc vivente matre, tam in Galliis, quam in Anglia fluxerant, si quis voluerit contemplari, in libro de laude sanctorum in præsentis monasterio quiescentium suo poterit esse desiderio satisfactum. De cujus parentela a tempore regis Æthelberti usque ad hunc locum, si quis diligenter legere voluerit, inveniet linealiter explanatum. Sed tamen, ut facilius hujus sanctissimæ virginis perpendatur origo, et in quoto gradu consanguinitatis processerat a rege nostro Æthelberto, in subsequente figura, per gradus et lineas descendentes, cum penna, signare intendo:—

Her maternal pedigree.

22. Pater vero beatæ Mildredæ fuit Merwaldus, rex Her de-Occidentalium Merciorum, filius regis Pendæ, filii Kyppe, ^{scnt on the father's} qui decimus fuerat ab illo Woden, cujus Hengestus et side. Horsa abnepotes fuerunt, sicut in tertio hujus libri Titulo sub rubrica "de obitu Ethelberti regis" præmisi. De fratribus vero Merwaldi patris sanctæ Mildredæ, et Pendæ regis Merciorum generatione, lector plenius instrui poterit in Titulo VII. præcedente, sub rubrica "de Nathanaele abbate."

De Abbatissis succedentibus in Monasterio de Monstre, a Dompneva fundato.

23. De successione abbatissarum præacti monasterii ^{Edburga, the third abbess,} sub presenti Titulo compendiosam notitiam exprimere dignum duxi, quam tamen in locis sibi competentibus omittere non intendo. Post obitum itaque Dompnevæ præactæ successit filia sua virgo Mildreda, quæ sepulta fuit in ipsa sanctæ Dei Genitricis ecclesia a matre sua fundata. Post obitum vero Mildredæ successit Edburga, quæ videns hoc templum a Dompneva fundatum tantæ multitudini virginum non sufficere, et arctiora claustra ^{enlarges the establishment.} Dominicum gregem constringere, aliud templum juxta, majus et honorificentius, condidit, ut habetur in libro de "Vita sanctæ Mildredæ,"¹ capitulo xxviii; totumque cœnobialem officinis et habitaculis perfectissime instituit, atque in honore principum apostolorum Petri et Pauli ab archipresule Cuthberto dedicari fecit.

24. In hoc enim templum beatæ Mildredæ corpus ^{First translation of St. Mildred, and the miracles connected with it.} transferre decrevit; statutoque translationis die, clero illuc et populo confluyente, non citius amovere operculum feretri poterant, quam inclusa suavitatis gratia erumpere. Hinc miracula miraculis occurrebant; inveniturque virgo vestibis mundissimis et toto corpore integra et incorrupta, ita ut post tot annos, qui fluxerunt inter Theodori archiepiscopi obitum et Cuthberti ar-

¹ See Cotton MS. Vespas. B. xx. fol. 143 sq.

chiepiscopi consecrationem, qui sunt anni xlv., videretur magis dormire in thalamo, quam quiescere in sepulchro. De ista enim prima translatione, et non de aliqua alia, ut quidam credunt, canitur illud responsorium, quod sic in sua historia annotatur: "Post annos quibus aedificatum est majus templum beatissimae virginis Mildredae, O gloriosa gratia! inventa est tota, integra, et incorrupta," etc. Siquis autem istud responsorium de aliquo alio templo, vel de aliqua alia translatione, quam de templo sanctae Mariae in Thaneto, quod tunc fuit ubi nunc parochialis ecclesia remanet, in templum apostolorum Petri et Pauli, quod nunc est in manerio, ubi usque in praesens feretrum, in quo plusquam trecentis annis jacuit, est apparens, intelligat factum esse, si vera sit ejus opinio faciliter percipere poterit per hoc, quod in libro de Translatione ejusdem virginis scribitur, capitulo xiv., ubi sic: "Reddebat nardiflua virgo antiqua aromata, quae supra scripsimus, in prima translatione sub abbatissa Edburga, late respersa, quando inventa est, ut vivens integra. Nunc autem resoluta corpore in pulcherrimum partum et nativitatem resurrectionis, tanquam tritis pigmentis, dedit odorem vitae perennis." Hæc ibi.

Reply to the Gregorians, who denied the current stories about St. Mildred's remains.

25. Si autem ex hoc arguere Gregorianus¹ præsumat nos ejusdem corporis resoluti pigmentaria virginalia non habere, hujus fallaciæ sive fictitiæ stiriam in mentis domicilio, tignis frivolis congelatam, adamantinæ probabilitatis duritia frangere, ac ferventis veritatis ardore liquescere faciet, qui Titulum XL.² hujus libri, qui notatur "de Elstano abbate," memoriter legerit, ubi tumba primitus contra omnia ferramenta in chalybis³ duritiam vertebatur, quæ, post factam orationem ac missæ

¹ i. e. a canon regular of St. Gregory's, Canterbury. Cf. Thorne, col. 1911. l. 11.; Capgrave's "Nova Legenda," fol. cccxiv. Ed. 1516.

² This part of the Author's work was not completed; but see the "Li-

bellus contra inanes S. Virginis Mildrithæ usurpatores" (by Gocelin), in Cotton MS. Vespas. B. xx. fol. 262 sq.

³ calibis MS.

matutinalis super sacrosancta pignora sua quotidie celebrande promissionem, versa est impellentibus in pulveris levitatem. Multa etiam alia ibidem miracula, tam de pluvie inundatione in illa secunda translatione de Thaneto in presentem ecclesiam, post diuturnam terrarum siccitatem et desperatam fertilitatem, quam de caecorum, mutorum, surdorum, debiliu, mcestorum, et languentium curatione, perpendere poterit. Sic et in hac prima translatione clara virginis miracula laetificabant tam Edburgae abbatissae, quam sororum omnium pectora liquefacta.

26. Beata vero Edburga, immensas gratias agens Deo, ^{Transfer} ^{of nuns} inclutam glebam a priori domicilio sanctae Mariae et ^{to the new} sepulchro sustulit, et in novum apostolorum templum ^{convent.} transposuit, atque in aquilonari parte presbyterii in novo sarcophago recondidit.

Ad illud vero novum monasterium partem collegii virginum ad ipsam matrem virginem transtulit, relicta parte, quae primitivae ecclesiae sanctaeque suae memoriae jugiter deserviret. Erat autem utraque domus quasi unum monasterium et una chorea, spatio ad claustrum modum bipartita, prout expresse in libro "de Vita sanctae Mildredae virginis" declaratur, capitulo ultimo.

27. Quod autem in aliquibus antiquis libris notatur, ^{The rest} ^{ing place} ^{of St. Er-} ^{mengitha.} sancta Ermengitha, soror Dompnevae, matertera sanctae Mildredae, ad finem vitae, cum eadem sancta Mildreda in monasterio permansisset, ibique, dum adhuc viveret, pausam elegisset, uno milliario ad orientem monasterii quod beata virgo Edburga in honore apostolorum Petri et Pauli construxerat, ut mihi videtur, per anticipationem oportet intelligi isto modo:—

Sancta Ermengitha, dum adhuc viveret, pausam elegit uno milliario ad orientem ab illo loco, in quo postea beata virgo Edburga monasterium in honore Petri et Pauli construxerat. Et ex hoc omnino sequitur quod sancta Ermengitha pausam elegit in loco, qui fuit in oriente, distans uno milliario a monasterio, quod sancta Edburga construxerat, ubi forte aliquam ecclesiam, sive

oratorium, adhuc vivens construxit. Nec est verisimile quod tam sancta virgo in campo plano et loco profano pausam post mortem eligeret, dum tam sanctum monasterium virginale, in quo cum sancta Mildreda vivens permansit, a sancto Theodoro noverat dedicatum. Nec mirum si tam vetustorum ædificiorum vestigia non apparent modernis, cum ferme ad spatium trecentorum annorum vix audebat aliquis ob infestationem Danorum in eadem insula permanere. Hinc est quod tam ecclesiastica, quam vulgaria ædificia primaria in locis, ubi fuerant, non apparent. Neque hoc negligenter est animadvertendum, quod in tam frequenti licentia tormentorum, beatissimæ virginis Mildredæ semper intactum, per tot annorum curricula, usque ad tempus Knuti regis Danici et Elstani abbatis, semper manserat monumentum; quo tempore Divinæ miserationis providentia, quæ in sui dispositione non fallitur, huic monasterio, in recompensam sepulture archiepiscoporum, per Cuthbertum, Bregwynum, et Wlfredum archiepiscopos primitus abrogatæ, plura profutura per corporis sui translationem concedere voluit, sicut plenius sub Titulo ejusdem "Elstani abbatis" dicitur. Beata vero Edburga ducens in sanctitate et justitia choros Christi, anno Incarnationis Domini DCCL. migravit ad celestia præmia, anno regni regis Ethelberti secundi, filii regis Wythredi, primo.

28. Huic successit virgo Sigeburga, ab archipresule Cuthberto in curam monasterii ordinata. Hujus tempore fuit prima Danorum rabiei prædatio in Thaneto, quæ plebem longa pace solutam ut lupi rapaces grassantur, fugant, et vastant omnia, nec Christi familiam secus quam ludum et spolia habuerunt. Sed tamen, adhuc parcente Domino, abscedunt, per singulos fere annos ad deprædandum insulam turbidis incursibus redientes. Hinc paulatim cœpit sanctæ Mildredæ monasterium, abstractis possessionibus, deficere, ablataque pascua grex defluere; et sic pauci facti sunt, et vexati sunt a tribulatione malorum et dolore.

Traces of it probably destroyed by the ravages of the Northmen.

Death of Edburga, 751.

Sigeburga, the fourth abbess.

Gradual decline of the convent.

29. Et nota quod iste primus adventus Danorum fuit ^{First de-} per spatium centum et xvii. annorum ante martyrium ^{scant of} sancti Edmundi regis Orientalium Anglorum; quo tem- ^{the North-} pore venerunt Hynguar et Hubba, qui, ut fertur, filii ^{men.} fuerunt ejusdam ursi, qui illos contra naturam de filia ^{Story about} regis Daciae generabat, quam sanctus Edmundus in ux- ^{Hynguar} orem duxisset. Sed idem Edmundus, ob eandem causam, ^{and Hub-} Daciam transiens, cum illud horribile facinus, favore ^{ba.} ejusdam cubicularii ejusdem dominae, perpendisset, in camera noctu latitans sub cortinis infaustum contra naturam aspiciens ursinum cum femina coitum, extracto gladio ursi caput abscidit, et mox in Angliam rediit. Ob quam causam eadem mulier filiis adultis retulit Edmundum praetactum patrem eorundem, quem illi hominem fuisse putaverant, occidisse. Et haec fertur fuisse causa adventus illorum.

30. Hic enim secundus Danorum adventus fuit, cclx. ^{Second de-} annis ante martyrium sancti Elphegi archiepiscopi, quo ^{scant of the} tempore venit Knutus praetactus, rex Danicus, sub quo ^{Northmen.} corpus sanctae Mildredae translatum fuit; qui, ut inferius ^{Death of} dicitur, totam Angliam suo dominio subdidit. Anno ^{Sigeburga,} itaque Domini dcccvii. obiit Sigeburga abbatissa, anno ^{797.} regni regis Cuthredi secundo.

31. Huic successit virgo Siledritha, ab Athelardo ^{Energy of} archipresule consecrata; quae non solum fessas sororum ^{the next} animas confirmare, et ad pristinum statum monasterium ^{abbess;} relevare, certabat, verum etiam possessiones ecclesiae ablatas recuperare tentabat. Quot enim laboribus, quantisque adversitatibus a Wlfredo archiepiscopo, Athelardi successore, terras abstractas revocaverit, quam pie ipsa vixerit, in annalibus antiquorum patrum, privilegiis quoque et cartis sui monasterii evidenter lucescit. Tandem ^{frustrated} vero, more solito, venit cum ingenti classe Danorum ^{by the} gentiliū exercitus, non jam ad praedandum tantum, ^{Northmen,} sed ad totum regnum Angliae subjugandum, totam ^{who utterly} Thaneticam insulam obruens, illudque Mildredae mo- ^{destroyed} nasterium funditus destruens. Beatissima vero virgo ^{the convent} ^{and its} ^{inmates.}

Siledritha, cum aliis virginibus, dominicis septis inclusis, una cum sacerdotibus, et Levitis, et cæteris Dei ministris, ignibus concrematur.

The subsequent disappearance of nuns.

32. Nec ab illo tempore ad pristinam postea pertinere poterat illud monasterium dignitatem; sed quod primitus sexaginta vel amplius sanctimonialium rutilabat caterva, deinceps duorum aut trium clericorum plebeia parochia apparebat. Sicque hujus sancti monasterii factum est vespere circa annum Domini DCCCXL;¹ quo anno mortuus est Wlfredus archiepiscopus, qui vestigiis Cuthberti et Bregwyni archiepiscoporum adhærens, corpus suum in ecclesia Christi fecerat sepeliri.

The loss of royal power in Kent, contemporaneous with the displacement of St. Augustine's monastery.

33. Eodem itaque tempore, quo destructum est Mildredæ monasterium in Thaneto, et translata fuerat archiepiscoporum Cantuariensium sepultura, contra sanctissimi Augustini decretum, Egbertus rex West-Saxonum fugavit regem Cantie Baldredum, qui ad suggestionem Wlfredi archiepiscopi consensum translationi hujusmodi præbuit; et sic ab illo tempore regnum Cantie, quod ab anno Domini cccxlix., quo Hengestus venerat, nobiliter floruit cccxxv. annis, West-Saxonice subjicitur potestati. Vespere vero monasterii beatæ Mildredæ in Thaneto, post annos ccli., in mane lucescit præsentis monasterii beatissimi Augustini, dum ejusdem Danicæ gentis exercitus toti populo ac civitati, necnon monachis ecclesiæ Christi mortis induxerat tenebras. Pro luce itaque eoi sideris miraculum illud pallii furis unguibus adhærentis notetur, quod, sanctæ Mildredæ mediantibus precibus, rutilasse firmiter credimus; quæ lucis tunc radium, velut mane in arrham lucentis diei futuræ, ad aram beatissimi obtulit Augustini; quam lucem post annos xix. in diem perfectum per corporis sui translationem et possessionis suæ donationem per-

¹ This date, as well as some others in the present narrative, has been altered by a later hand.

ducere voluit; prout rei exitus, anno Domini M.XXX., declaravit.

De Corporibus Sanctorum in Thaneto sepultis, et inde translatis.

34. Sanctorum etenim plurimorum pausa corporea in Thaneto notatur fuisse. Dompneva enim sepulta fuit in Dei Genitricis præfacto monasterio, quod fundavit. Sancta Mildreda pausam primitus habuit corpoream in eodem loco. Quæ, ut præmittitur, per abbatissam Edburgam sucestricem suam in aliud decentius ac majus monasterium translata est, posterius celesti præsidio Augustinensi monasterio transferenda. Sancta Ermenigitha uno milliario ab eodem monasterio versus orientem pausam elegit; in quo loco ejusdem insule, incolæ ossa quamplurima mortuorum corporum invenisse diversis temporibus attestantur. Sancta Edburga abbatissa in monasterio apostolorum Petri et Pauli, quod ipsa fundavit, sepulta est. Sancta Sigeburga et Siledritha in eodem monasterio, cum omnibus aliis sacratis virginibus, sunt sepulta, exceptis his, quæ in primo monasterio sanctæ Dei Genitricis sepultæ erant, cum sacerdotibus, et levitis, et pluribus ecclesiæ clericis et ministris.

35. Et, ut notatur in veteri martyrologio,¹ quod usque in præsens in vestiario præsentis monasterii inter sanctorum reliquias reservatur, sanctus Florentius jacet in cœmeterio sanctæ Mariæ in Thaneto, cujus tumba singulis annis crescere perhibetur. Sanctus vero Ymarus, ut habetur in eodem libro, folio primo, qui monachus fuit Reculverensis ecclesiæ, jacet in sancti Johannis ecclesia in Thaneto. Translationem vero alicujus sancti de insula Thaneti in aliquem alium locum, excepta translatione beatæ Mildredæ præfacta, difficile fieret per chronicas authenticas approbare.

¹ *martyrologio MS.*

Apocry-
phal story
about St.
Mildred's
translation
to Limne.

36. Unde mirandum est quanto ausu temerario Gregor-
iani canonici ejusdem beatæ Mildredæ translationem,
necnon Edburgæ succestricis suæ, quam filiam notant
Ethelberti regis, qui a beato Augustino baptismum sus-
cepit, usque ad Lymningam factam fuisse in monasterium,
quod Ethelburga filia ejusdem regis Ethelberti construx-
erat, mentiuntur; cum nec Ethelbertus filiam tali no-
mine vocitatum legitur habuisse, nec etiam, quamvis
talem filiam habuisset, verisimiliter per tantorum anno-
rum curricula illam contigisset vixisse. Nec erubescabant
hujusmodi factæ translationis factores tenorem totius
dictaminis de libris præsentis monasterii per delibera-
tionem nescio cujus nostræ societatis improvisi de verbo
in verbum extrahere, sicut in prima ejusdem virginis
translatione notatur. Secundam vero ejusdem virginis
translationem fingunt fuisse de Lymninges Cantuariam, fol. 11
anno Domini M.LXXXV., præsentente Lanfranco archiepi-
scopo, ad ecclesiam sancti Gregorii, quam idem Lan-
francus paulo ante construxerat. Quam ficta fit hujus
translationis memoria, perpendi poterit per quotationem
eorundem annorum.

Miraculous
virtue of St.
Mildred's
relics in
the time
of William
the Con-
queror.

37. Hic enim fuisset annus quinquagesimus quintus
post illam celeberrimam translationem de Thaneto in
presentem ecclesiam, temporibus videlicet Willelmi regis
Conquestoris, Lanfranci archiepiscopi, et Scotlandi ab-
batis præsentis monasterii. Quorum temporibus quanta
beatæ Mildredæ miracula in præsentem ecclesiam effluxe-
runt, patet in libro "Translationis sanctæ Mildredæ;"¹
inter quæ unum, quod notatur capitulo xxiii., in veri-
tatis evidentiam poterit assignari, de illo armigero, qui
noctu, infracto cujusdam militis hospitio, furto magnam
partem substantiæ abstulit, captusque in arctissimo cas-
telli Cantuariæ carcere, et compedibus in beatæ Mildredæ
translationis vigilia mancipatus, ob sonitum campanarum
istius monasterii ad ejusdem virginis devotionem com-
motus, laxatur vinculis, dissolvitur custodiis, claustra
castri et ergastula omnia sibi cedunt. Defecit insidi-

¹ See Cotton MS. Vespas. B. xx. fol. 166 sq. and Harleian MS. No. 3908, § 2.

antium impetus fugienti ad eandem sanctissimam Mildredam, in presenti Augustiniana ecclesia quiescentem. Sed non obstante quod porta monasterii clausa fuit, fenestræ Cryptæ injectis brachiis adhærebat, nec manibus persequentium populorum, eundem capillis, collo, humeris, brachiis, pedibus, vestimentis, et cingulo trahentium, hinc potuit abstrahi, quin virtus virginis, cui voverat, et cujus auxilio carcerem evaserat, pervaleret. Interea secretarius, sive sacrista, tantæ turbæ tumultui in causa ecclesiæ accurrebat, expugnatores increpans violentos, compellens, datis vadibus in satisfactionem, omnes et singulos abscedere territos. Devotissimus itaque abbas Scotlandus tam præclaræ virginis merita, una cum eodem archipresule Lanfranco, qui ecclesiam præfectam beati Gregorii ad pauperum solamen construxerat, regi Willelmo, veniam reo postulans, retulit. Rex vero, favore beatæ Mildredæ, omnia mansuete perdonat, nec reum judicat puniendum, quem sic solverat sancta virgo Mildreda.

38. Et ad futurorum memoriam annotanda hæc verba His lan-
regius animus intulit, quæ sequuntur: "Absit," in-
quit, "ut damnentur a nobis, qui Dei et sanctorum heredes
suorum clementia liberantur. Immo potius hic dam-
netur, qui sanctorum ditionem et antiquam illorum
libertatem violare enormiter non veretur. Ante om-
nia autem authentica protodocoris hujus regni nostri
Augustini ecclesia mea meorumque hæredum et op-
timatum sanctione sua semper regnet prerogativa,
adeo ut quicumque damnatus huc confugerit, mox ut
hoc sanctum asylum etiam de longinquo conspexerit,
impunitatem et libertatem obtineat, hujusque juris
transgressor rei iudicium subeat." Hæc ibi.

39. Ecce quam verisimile perpenditur per præmissa
quod beatæ Mildredæ translatio temporibus Willelmi
regis, Lanfranci archiepiscopi, et Scotlandi abbatis de
Lymninge ad ecclesiam canonicorum sancti Gregorii
affuisset, quæ ad spatium quinquaginta quinque anno-

rum de Thaneto in presentem ecclesiam præcedebat. Hæc enim pauca per anticipationem huic Titulo inserere volui, ut hujus translationis veritas legentibus facilius perpendatur.

Abesses
of Thanet
five in
number.

Domneva,
Ermenber-
ga, and
Ebba, the
same per-
son.

Fresh en-
dowments
made to
St. Augus-
tine's.

40. Harum itaque matrum monasterialium numerus in Thaneto numero quinque prudentum virginum accipientium oleum in vasis suis, cum lampadibus, respondebat. Et nota quod Dompneva, quæ alio nomine dicitur Ermenberga, postquam sanctimoniali habitu professa fuerat, Ebba a regibus et magnatibus vocabatur, ut patet per cartas regum Swaberti, Oswyni, et Wythredi, prout sequentia demonstrabunt. fol. 33

41. Beatissimus itaque Theodorus archiepiscopus, una cum Adriano abbate, profectui agri Domini diebus ac noctibus intendebat, reges, principes, et magnates possessiones ecclesiasticas augmentare incitabat; inter quos rex Northanibrorum Oswyus, filius Osrici, qui in chronicis aliquando Oswynus, aliquando Oswyus dicitur. De quo superius, sub Titulo septimo, memoravi; qui se regem Cantia, propter dominium, quod super alios reges habuit, nominat, huic monasterio sancti Augustini, quod monasterium beati Petri apostoli memorat, unum aratrum, in quo mina ferri fuerat, quod pertinebat ad cortem, quæ appellatur Lymninge, donavit, et carta regia confirmavit. Cujus tenor est iste :—

Carta Regis Oswyni de Mina Ferri juxta Lymninge.

“ IN nomine Domini nostri Jesu Christi! Ego Os-
“ wynus rex Cantia, pro absolutione meorum pecca-
“ torum, de terra juris mei, quæ mihi ex propinquitate
“ parentum meorum venit, atque ex confirmatione
“ clementissimi Ethelredi regis collata est, unum ara-
“ trum in quo mina ferri haberi cognoscitur, quod
“ pertinebat ad cortem, quæ appellatur Lymninge, quod
“ etiam conjunctum est terræ venerabilis presbyteri
“ Brytwaldi abbatis a parte meridiana, a presenti die

“ et tempore monasterio beati Petri apostoli, in quo
 “ præesse Adrianus dignoscitur, qui a Romana urbe
 “ directus est, in perpetuum contuli possidendum, tam
 “ ei, dum advixerit, quam ejus congregationi, quæ
 “ post eum habitura est, ut præfatam terram unius
 “ aratri sibi vindicent ac defendant, cum omnibus ad
 “ se pertinentibus. Quicumque vero, tam ego quam
 “ posteri mei, qui in loco meo successerint, contra hanc
 “ largitatis meæ cartulam quolibet tempore venire præ-
 “ sumpserint, sint separati a corpore et sanguine Domini
 “ nostri Jesu Christi, manente hac cartula perpetu-
 “ aliter nihilominus donationis meæ in sua firmitate ;
 “ ad cujus etiam confirmationem pro ignorantia litte-
 “ rarum signum sanctæ crucis expressi, et testes ut sub-
 “ scriberent rogavi. Actum in mense Julio, Indictione July, 674
 “ secunda. (?)

“ + Ego Oswynus rex Cantia donator, ad omnia
 “ supradicta consensi et subscripsi.
 “ + Signum sanctæ crucis feci.
 “ + Signum manus Ecce.
 “ + Ego Gabertus¹ signum feci.
 “ + Signum manus Osfridi.
 “ + Signum manus Uæba.
 “ + Signum manus Suydredi.
 “ + Signum manus Ædilmari.
 “ + Signum manus Burgredi.
 “ + Signum manus Frod.
 “ + Signum manus Eana.”

*Quo Jure Propinquitatis idem Oswynus Dominium de
 Liminge vindicabat, et qua de causa confirma-
 tionem Ethelredi Regis in Carta memorat præ-
 cedenti.*

42. Hic enim Oswynus filius fuit Osrici filii Alfrici, Ground of
 patris Edwyni regis, cui desponsata fuit Ethelburga Oswia's
 jurisdic-

¹ Sabertus KC. (i. 34.)

tion in
Kent. filia regis Ethelberti, cui frater ejus Eadbaldus dominium de Limninge, postquam reversa fuerat in Cantiam cum Paulino, donavit; in quo, ut præmissum est in Titulo sexto, sub rubrica "de Petronio abbate," monasterium monialium fundavit. Unde non solum ob dominium, quod supra Cantiam prætendebat, jus ejusdem terræ de Limninge vindicare voluit, sed etiam ob propinquitatem ejusdem reginæ Northanibrorum Ethelburge. Quod autem ex confirmatione clementissimi regis Ethelredi eandem memorat terram esse collatam, hoc dicit propter ejusdem regis strenuitatem et pugnandi exercitationem, quam in regnum Cantie contulit. Hic enim avunculus fuit sanctæ Mildredæ, frater videlicet Merwaldi, filii Pendæ regis Merciorum, qui post fratrem suum Wlferum in ejusdem regni Merciorum hæreditate successit, et anno regni sui xxx. fol. 34.

Ethelred's
invasion of
Kent (876)

and final
retreat to a
monastery
(704).

Vast in-
fluence of
Oswiu.

43. Hic enim Oswyus sive Oswynus, filius Osrici, post mortem sancti Oswaldi apud Deiros regnavit; Oswynus vero, frater ejusdem Oswaldi, apud Brenicios imperavit: in hæc enim duo regna regimen Northanibrorum divisum fuit. Hi enim cum primo de provinciarum divisione concorditer convenissent, non multo post pax fuit per discordias interrupta, statimque Oswynus, frater Oswaldi, ab Oswyno sive Oswyo filio Osrici interemptus est. Sicque Oswinus, totius regni Northanibrorum dominus, tam Mercis quam Anglis vel ipse præsedet, vel præsentibus regibus imperavit. Hinc totus ad officia pietatis conversus, primo per Wilfridum episcopum instructus, ac postea per Theodorum archiepiscopum et abbatem Adrianum, Christiani cultus profectum donis largissimis ampliavit. Brytwaldus vero presbyter, de quo in carta Oswyni fit mentio, abbas fuit monasterii Reculverensis, qui postea in archiepiscopum electus est.

Brithwald,
abbot of
Reculver.

44. *Carta ejusdem Oswyni de terra in Sturreya, quam dedit Æbbæ Abbatisse de Menstre.*

“ IN nomine Domini Jesu Christi Salvatoris! Ego
 “ Oswinus, rex Cantuariorum, aliquod munusculum pro
 “ Deo destino dare, ut sit refrigerium animæ meæ in
 “ perpetuum, et vigilet mea memoria cum sanctis in sub-
 “ limi. Anno secundo regni mei, Indictione autem tertia, ^{Jan. 27,}
 “ sub die vi. Kal. Februarii, pro remedio animæ meæ ^{675 (?)}
 “ et absolute peccatorum meorum, ecclesiastico jure
 “ concedo quandam terram, quæ dicitur Sturrie, id est
 “ decem manentes ex ea, cum silvis et campis, ac palu-
 “ dibus, cum fluminibus ac fontibus, cum pratis ac po-
 “ meriis, et cum omnibus utensilibus, in ipsa quantitate
 “ sicut principes a regibus antiquitus perdonatum pos-
 “ sederunt, almæ Æbbæ abbatisse atque carnali propin-
 “ quitate proximæ, in Deoque matri, monasteriali juri
 “ dono perpetuo trado, quatenus habeat possideatque
 “ proprio arbitrio, et cuicumque voluerit vivens vel mo-
 “ riens habeat integram facultatem condonare, tantum
 “ in Domino. Istud autem territorium a me modo com-
 “ memoratum, ac pro Deo perdonatum, in presentia prin-
 “ cipum meorum, qui ad præsens haberi possunt, hoc
 “ est Cantuariorum, quos jure ac propria nostra potes-
 “ tate adipiscimur, pro testimonio confirmationis ad sub-
 “ scribendum ac ad consentiendum mihi huic donationi
 “ conduxim in hunc locum, qui dicitur Dorovernis, con-
 “ firmamus stabiliter in ævum, ut quisquis hanc dona-
 “ tionem meam mente malevola disruptere tentaverit,
 “ sciat se coram Deo et sanctis angelis ejus æterno ana-
 “ themate reum; quisquis vero bene addendo custo-
 “ dierit, sit benedictus in sæcula.
 “ † Theodorus gratia Dei archiepiscopus, rogatus a
 “ rege subscripsi.
 “ † Ego Oswynus rex propria manu subscripsi ac
 “ consensi.
 “ † Ego Suebardus consensi et subscripsi.
 “ † Ego Adrianus, Abbas indignus, subscripsi.
 “ † Signum manus Ecce.
 “ † Signum Osfridi.”

45. *Carta ejusdem Oswyni de Terra xviii. manentium in Thaneto, quam dedit eidem Æbbæ Abbatisa de Menstre.*

“ IN nomine Domini nostri Jesu Christi! Ego Oswynus, rex Cantuariorum, gratias refero miseranti Deo Omnipotenti, qui confirmavit me in regno patrum meorum, et dedit mihi domum cognationis meae. Quam obrem placuit mihi, ne ingratus beneficiis Domini viderer, et terram, quæ sita est insula Thanet, xviii. manentes continentem, quam aliquando Yrmenredus possidebat, et aliqua pars ipsius archiepiscopi erat, ipso tamen consentiente et aliam a nobis accipiente, monasteriali servituti subjeci. Nunquam in presentia, adjuvante Domino, perpetravi sub manus Christicolarum, [et] gubernatrici Æbbæ perpetuali donatione redegi, ut teneat [ac] possideat ipsa semper, successoresque ejus incommutabili decreto defendant, atque ad confirmationem istius cartulæ cespitem terræ supradictæ sacro altari superposui, ut omnis quicumque ausus fuerit aliquid ex ea temerarie aut minuere, vel etiam transmutare, sine voluntate possidentium, sciat se alienum a participatione regni cælestis effici et a cætu fidelium segregatum, nisi regulariter emendaverit.

“ + Signum sanctæ crucis propria manu expressi.
 “ + Signum manus Oswyni regis.
 “ + Ego Suebhardus consensi et subscripsi.
 “ + Signum manus Acee.”

The appointment of Theodore and Adrian partly due to Oswin.

46. Iste enim Oswynus fuit, qui una cum assensu Egberti regis, post mortem Deusdedit archiepiscopi, de statu ecclesiæ Anglicanæ tractando Romam misit, ut patet per Bedam, lib. iii. “ de Gestis,” cap. xxviii.⁴ Unde de adventu Theodori et Adriani in Angliam huic

¹ Wanting in MS.

² ac] wanting in MS. In KC. (i. 14.) ac is placed after *possideat*.

³ *cælestis*] *ecclesiis* MS., but corrected into *cælestis* by a later hand (apparently Wheloc's).

⁴ *al. xxix.*

debetur gratia, teste Willelmo Malmesberienſi, lib. i. cap. xxxv. "de Geſtis Regum,"¹ prout patet per epiſtolam Vitaliani papæ eidem tranſmiſſam, quæ expreſſe notatur ſub Titulo vii. præcedente.

De Obitu Regis Oswyni.

47. "Anno Dominicæ Incarnationis," ſecundum Bedam "de Geſtis," lib. iv. cap. v., "ſexcentimo ſeptuagesimo quinto,"² qui eſt annus octavus³ ex quo Britanniam venit Theodorus, Oswius⁴ rex Northanimatorum mortuus eſt, anno ætatis ſuæ quinquageſimo octavo. Hic⁵ in tantum eo tempore tenebatur amore Romanæ et apoſtolicæ institutionis, ut, ſi ab infirmitate ſalvaretur, etiam Romam venire, ibique ad loca ſancta vitam finire diſponeret, Wilfridumque epiſcopum ducem ſibi itineris fieri, promiſſa non parva pecuniarum donatione, rogaret." Qui tamen defunctus die xv. Kalendarum Martiarum Ecgfridum filium^{Feb. 15.} regni hæredem reliquit.

De Suabherto, qui, mortuo Oswyno, ſe regem Cantie nominavit.

48. Poſt mortem vero Oswyni præfacti Suabherthus, Suabherth's qui in cartis præcedentibus teſtis inducitur, violenter^{gifts to St. Mildred's} vivente adhuc Egberto, regnum Cantie tenuit. Qui, abbe-^{by.} instinctu Theodori archiepiſcopi et Adriani abbatis, dedit Æbbæ abbatiffæ præfatæ de Menſtre terram, quæ dici-

¹ "Scriptores poſt Bedam," p. 20.

² *quinto*] wanting in MB. It is here added above the line, in a ſome-what later hand.

³ *octavus*] ſecundus MB. The original reading of our MS. may alſo have been *secundus*; for the word *octavus* has been ſubſtituted after an

erasure. It was probably introduced with the view of harmoniſing this ſtatement with the year of our Lord, when corrected to 675.

⁴ *Oswiu* MB. It ſhould be borne in mind that our Author treats *Oswius* as equivalent to *Oswinus*.

⁵ *qui* MB.

tur Sudaneie, in Thaneto ; quæ continebat xlv. manentes, addendo curtem xii. manentes habentem, ultra insulam, in loco qui vocatur Sturgeh ; quam terram carta sua confirmavit, cujus tenor est iste :—

*Carta Regis Suabheri de Thaneto et Sturigo Abbæ
Abbatissæ.*

“ IN nomine Domini nostri Jesu Christi Salvatoris !
 “ Ego Suebhardus, rex Cantuariorum, anno secundo
 March 1. “ regni nostri Indictione iv., sub die Kalendarum Mar-
 “ tis, cum consilio¹ venerabilis archiepiscopi Theodori,
 “ atque consensu primorum meorum, sed et cum con-
 “ silio quoque ac consensu patris mei Sebbæ regis, ter-
 “ ram quæ dicitur In Sudaneie, intra insulam Thanet,
 “ quæ et continet antiquo jure xlv. manentes, quibus
 “ modo addidimus curtem xii. manentes habentem,
 “ ultra insulam, in loco qui dicitur Sturgeh, cum silvis
 “ et paludibus, cum fluminibus et fontibus, cum pratis
 “ et pomariis, cum domibus cunctisque utensilibus et
 “ omnibus ad eandem pertinentibus rebus, in ipsa
 “ quantitate sicut antiquitus principes a regibus sibi
 “ perdonatam habuerant, Abbæ abbatissæ jure eccle-
 “ siastico ac monasteriali, et quibuscunque successoribus^{fol. 33.}
 “ bus ipsa voluerit derelinquere, tantum in Domino, in
 “ sempiternum possidendam perdonamus ; ita ut nec
 “ nobis, nec aliquibus successorum nostrorum regum
 “ sive principum, aut etiam ecclesiasticarum dignita-
 “ tum gradibus, nefario temeritatis ausu aliquando in-
 “ fringere vel diminuere aliquid de ea liceat ; sed pro
 “ remedio animæ meæ et absolutione peccatorum meo-
 “ rum, ita ut prædixi, famulis Dei perdonata absque
 “ aliqua læsione in ævum permaneat.

¹ concilio MS.

“ * * Igitur hanc terrarum præscriptarum largitionem
 “ non solum pro pecunia quadam, seu¹ propinqui-
 “ tate, sed mercede quoque ab Omnipotente Deo, Eab-
 “ bæ abbatissæ æternaliter possidendam contradimus,
 “ et confirmamus. Hanc autem donationem meam, cum
 “ consensu et voluntate præcellentissimi regis Edilredi
 “ fecimus. Quisquis autem hæredum successorumque
 “ meorum regum Cantia, vel si quilibet secularium
 “ dignitatum aut ecclesiasticarum, de supradicta dona-
 “ tione, quam pro æterna remuneratione animæ meæ
 “ Omnipotenti Deo ad utilitatem famulantium ei in jus
 “ monasteriale constat esse largitam, aliquid dirumpere
 “ aut immutare vel irritum facere tentaverit, sciat se
 “ sine dubio Omnipotenti Deo fraudem facere, et proinde
 “ coram Eo et sanctis angelis Ejus æterno anathemate
 “ reum. Quicumque vero hæc, quæ largita prædiximus,
 “ sub pia protectione custodierit, vel pro Dei intuitu
 “ misericorditer auxerit, sit benedictus in sæcula, audi-
 “ atque in die novissimo tremendi examinis ab ipso
 “ Judice omnium Christo Domino æternæ benedictionis
 “ vocem ‘ Venite, benedicti Patris mei, percipite regnum,
 “ ‘ quod vobis paratum est ab origine mundi.’ Manentem
 “ igitur hanc cartulam in sua semper firmitate, cum
 “ religiosis testibus signo Dominicæ crucis, in hoc loco
 “ qui dicitur Dorovernis, stabiliter in ævum confir-
 “ manus.

“ † Ego Sueaberdus, rex Cantia, suprascripto signo
 “ sanctæ crucis per propriam manum roboravi.

“ † Signum manus Gumberedi.

“ † Signum Gebredi.

“ † Signum Osfridi.

“ † Signum Verbaldi.

“ † Signum Hagona.

“ † Signum Egisan.

“ † Signum Bernhaldi.

“ † Signum Sebbe regis.
 “ † Signum Ecce.
 “ † Signum Raban.
 “ † Signum Albercti.
 “ † Signum Gudhardi.
 “ † Theodorus, gratia Dei archiepiscopus, subscripsi.
 “ † Ego Adrianus abbas subscripsi.
 “ † Ego Osuinus propria manu subscripsi.
 “ † Signum manus Edilredi, regis Merciorum, dum
 “ ille adfirmaverat¹ terram nostram.
 “ In hoc loco erat qui dicitur Mirafeld atque Stapul-
 January 8, ford. Anno ab Incarnatione Christi DCLXXVI., Indic-
 676. tione iv., viii. die mensis Januarii, prima feria.”²

49. *Carta ejusdem Suaberti eidem Abbate Abbatisse de Terris in Sturrgia et Botdesham.*

“ IN nomine Salvatoris! Ego Suabertus, rex Cantua-
 riorum, miserationum Domini memor, quas erga me
 “ exercuit, ideo ergo rectum judicavi, ut pro æterna sa-
 “ lute animæ meæ atque meorum aliquid munusculum
 “ Domino impenderem, id est terram, quæ sita est in
 “ Sturige, duorum aratorum, atque trium aratorum in
 “ loco qui dicitur Botdesham, monasteriali potestati atque
 “ regulariter viventibus subjicerem. Quod hodierna die,
 “ Domino auxiliante, complevi, dedique venerabili abba-
 “ tisse Eabbæ, ut ibi servientium Deo preces protelen-
 “ tur, atque pro vita mea sive defectu in conspectu Dei
 “ effundantur. Et ad confirmationem donationis istius
 “ signum sanctæ crucis expressi, necnon et principes
 “ meos ut similiter facerent rogavi, sicque fecerunt; ut

¹ *infirmaverat* KC.

² Mr. Kemble conjectures (i. 20. note), that the original date was “viii. die mensis Junii,” which day

would be a Sunday in 676. He also adds: “It is not to be passed over that Æthelred was making war in Kent in this year.”

“ si aliquis ausu nefarie temeritatis aliquid ex ea au-
 “ ferre vel minuere voluerit, noverit se alienatum a
 “ Deo in resurrectione justorum.
 “ + Signum Suaberti regis.
 “ + Signum Gumbereti.
 “ + Signum Æcci.”

fol. 35 b.

*De Generatione Suaberti, qui in Chronicis dicitur
 Sigehardus, frater Senfredi, filii Sebbæ regis Ori-
 entalium Saxonum.*

50. Rex enim iste Suabertus, sive Suebardus, qui in Genealogy of Suabert. chronicis Sigehardus dicitur, filius fuit Sebbæ filii Se-
 wardi. Nam Sebbæ xxx. anno, ut Beda testatur, quem
 pro hac parte allegat Willelmus Malmesberiensis “ de
 “ Gestis Regum,” lib. i., cap. lxxx.,¹ voluntarie regno
 decessit, et monachus factus est. Hic enim rex fuit
 Orientalium Saxonum, quorum regnum eodem fere tem-
 pore quo regnum Orientalium Anglorum dignoscitur in-
 cepisse. Habuerunt² enim Orientales Saxones per suc-
 cessionem reges multos, sed aliis regibus subjectos, et
 maxime Mercis. Primus enim apud eos regnavit Gleda,
 a Wodennio decimus. Hujus enim filius fuit Sebertus,
 nepos Ethelberti regis, ex sorore Ricula, de quo men-
 tionem præmisi in Titulo “ de Dotatione,” sub rubrica
 “ de duobus episcopis ordinandis;” qui fidem Christi,
 prædicante Mellito, suscepit, qui primus fuit Londoniæ
 episcopus. Illa enim civitas Londoniæ ad regnum Ori-
 entalium Saxonum pertinebat; nec rex Londoniarum,
 sed Orientalium Saxonum dicebatur. Seberto enim mor-
 tuo, filii ejus, ut præmittitur, expulerunt Mellitum; qui
 non multo post a West-Saxonibus sunt occisi. Unus
 autem illorum, nomine Sewardus, reliquit filium Sige-

¹ “ Scriptores post Bedam,” p. 35. | narrative is taken from William of
² The substance of the following | Malmesbury, as above, pp. 34, 35.

bertum, cognomento Parvum, qui regnum reliquit Sideberto, Sigebaldi filio, qui fuit frater Seberti. Hic enim Sidebertus per Ceaddam episcopum baptizatus gentem suam ad fidem, quam in expulsionem Melliti abjecerat, ejusdem Eaddæ adjutorio, perducebat. Qui post regnum gloriose administratum crudeliter interemptus gloriosius relinquebat. Hic enim a propinquis occisus est, eo quod, evangelici præcepti sequax, hostibus parceret mansuete, nec delinquentes, si pœniterent, rugato et duro vultu suspenderet. Post mortem vero ejus, frater suus Switelinus regnavit, ab eodem Ceadda episcopo baptizatus. Eo enim mortuo, Sigherius filius Sigeberti præacti, et Sebba filius Sewardi, pater Suaberti, regnum tenebant. Sebba vero, mortuo socio suo Sigherio, qui secum regnabat, anno tricesimo, ut præmissi, efficitur monachus. Filii autem ejus Suabhertus, sive Sigehardus, et Senfredus, post illum regnabant; et sic patet quod Suabertus cum Senfredo, sicut Sebba pater suus cum Sigherio, regnans fuit. Illis autem defunctis successit Offa; non tamen ille, qui fuit rex Merciorum, sed filius Sigherii, filii Sigeberti, qui hortatu Keneswidæ filiæ regis Pendæ, cœlestes suspirans amores, Romam cum Ceonredo rege Merciorum, filio Ermenildæ a Ulfero, accessit, ibique regulariter tonsus monachus effectus est. Illi successit Sebredus, Sigeberti Boni filius, qui triginta octo annis regnavit. Illo perempto, Switthedus regnavit, qui eodem anno quo Egbertus, West-Saxonum regem Cantia Baldredum fugavit, prout sub Titulo XV. "Cun-
"redi abbatibus," patebit, ab eodem expulsus regno Orientalium Saxonum ultimum dedit 'vale.' Civitas tamen Londoniarum, cum circumjacentibus regionibus, regibus Merciorum quamdiu duraverant paruit. Reges vero Cantia post sanctum Ethelbertum vix in Cantia dominabantur, tam Northanimbriis quam Mercis, tam West-Saxonibus quam Orientalibus, ut patet per præmissa, subjecti.

Offa of
Kent;

becomes a
monk.

London
and its
neighbour-
hood in-
cluded in
Mercia.

De eo quod duæ Cartæ præmissæ Suaberti Regis, prout notantur in matriculis, discrepant ab originalibus codicellis, qui in librario continentur.

51. Cartæ enim præscriptæ Suaberti regis, secundum quod notantur in "Textu Adriani" et in aliis sparsim libris, forte ex scriptorum negligentia, vel ex compilatoris legendi Saxonice scripturam imperitia, aliquam discrepantiam retinet ab originalibus, qui continentur in librario, codicellis. Quorum codicellorum tenorem tanto libentius transcribere volui, quanto tenorem earundem cartarum, prout notantur in matriculis, a veris chronicatoribus reperi discrepasse. Attamen si melior posteris tenor illarum cartarum, qui continetur in matriculis, videatur, illas duas clausulas primæ cartæ quas superfluas codicellorum consonantiæ approbavi, hic scribere jam intendo; quas ante illam clausulam, quæ ad tale signum * * sic incipit, "Igitur hanc terrarum," etc., secundum matricularum ordinem lector accipiat inserendas; quarum tenor est iste: "Hæc autem terra antea per Lotharium et Edricum reges Cantuariorum tantum accommodata sub dominio famulantium Deo adjacebat; postea autem a Mulo rege, regnum Cantiaë obtinente, perdonata est in jus ecclesiasticum Æbba abbatis XLIV. manentes, comparante ab eo ipsa sua pecunia digna; ex quibus sunt intra insulam Thanet XLIV. manentes, extra autem eam insulam x. manentes sunt, in his regionibus quæ hoc modo nominantur, id est in Sturige, et, ut nos solemus dicere, ad aquilonis silvam, ubi dicitur Maecambrooc. Igitur," etc.

Ex istis enim duabus clausulis sequetur quod reges Lotharius, Edricus, et Mulus intrusor regem Suabbertum præcederent, qui contemporaneus fuerat cum Egberto, qui post eundem Egbertum immediate fuerat succedentes: quod impossibile fieret. Nam Lotharius junior, frater Egberti, post illum regnavit: Edricus, filius Egberti, post Lotharium dignoscitur successisse.

Discrepancy between the originals of Suabert's charters, and the registered copies.

fol. 36.

In secunda etiam carta est quedam discrepantia a codicello per inductionem unius testis se subscribentis "Oswyni," videlicet regis, qui secundum Bedam lib. iv. "de Gestis," cap. v., per duos annos aute datam etiam primæ cartæ mortuus fuerat. Unde tenor originalium codicellorum in hac parte est matriculis præferendus, qui in quotationibus annorum discrepantiam nullam præbet.

De convocazione Episcoporum ad Concilium per Theodorum ad Patrum statuta canonica observanda.

Acts of the
council of
Hertford,
673.

52. Anno Incarnationis Dominicæ DCLXXIII, Theodorus archiepiscopus cogit concilium episcoporum, ad sanctorum patrum statuta canonica observanda, et ea quæ ad unitatem pacis ecclesiasticæ pertinent confirmanda. Cujus synodice actionis per ordinem sequitur textus iste:—

Textus Synodalis.

"IN nomine Domini¹ nostri Jesu Christi, regnante
" in perpetuum ac gubernante suam ecclesiam eodem
" Domino Jesu Christo, placuit convenire, nos juxta
" morem canonum venerabilium, tractaturos de neces-
" sariis ecclesiæ negotiis. Convenimus autem die vi-
" cesimo quarto² mensis Septembris, Indictione prima,
" in loco qui dicitur Hertford.³ Ego quidem Theodorus
" quamvis indignus, ab apostolica sede destinatus, Do-
" ruvernensis ecclesiæ episcopus; et consacerdos ac frater
" noster reverentissimus Bisi, Orientalium Anglorum
" episcopus; quibus etiam frater et consacerdos noster
" Wilfridus Northanhymbrorum gentis episcopus per

¹ MB. (p. 215) adds *Dei et Sal-*
vatoris.

² *vicesima quarta* MB.
³ *Hertford* MB.

" proprios legatorios affuit. Affuerunt et fratres et
 " consacerdotes nostri, Putta episcopus Castelli Cantua-
 " riorum, quod dicitur Rovecester,¹ Leutherius episcopus
 " Occidentalium Saxonum, Wynfridus episcopus pro-
 " vinciae Merciorum. Cumque in unum convenientes
 " juxta ordinem suum quique resedissemus: 'Rogo,' in-
 " quam, 'dilectissimi fratres, propter timorem et amorem
 " 'Redemptoris nostri, ut in communi omnes pro nostra
 " 'fide tractemus; ut quæque decreta ac definita² sunt
 " 'a sanctis ac probabilibus patribus, incorrupte ab
 " 'omnibus nobis serventur.' Hæc et alia quamplura,
 " quæ ad caritatem pertinebant unitatemque ecclesie
 " conservandam, prosecutus sum. Cumque explessem
 " prælocutionem, interrogavi unumquemque eorum per
 " ordinem, si consentirent, ea quæ a patribus canonicè
 " sunt antiquitus decreta, custodire. Ad quod omnes
 " consacerdotes nostri respondentes dixerunt: 'Optime
 " 'omnibus placet, quæque definierunt sanctorum ca-
 " 'nonis patrum, nos quoque omnes alacri animo li-
 " 'bentissime servare.' Quibus statim protuli eundem
 " librum canonum, et ex eodem libro decem capitula
 " quæ per loca notaveram, quia maxime nobis neces-
 " saria sciebam, illis coram ostendi, et ut hæc diligentius
 " ab omnibus susciperentur rogavi.
 " 'Primum capitulum.—Ut sanctum diem Paschæ in
 " commune omnes servemus, Dominica post quartam
 " decimam lunam primi mensis.³
 " 'Secundum capitulum.—Ut nullus episcoporum pa-
 " rochiam alterius invadat, sed contentus sit guber-
 " natione creditæ sibi plebis.
 " 'Tertium capitulum.—Ut quæque monasteria Deo
 " consecrata sunt, nulli episcoporum liceat ea inquie-
 " tare in aliquo,⁴ nec quicquam de eorum rebus vio-
 " lenter abstrahere.

¹ *Hrofescastir* MB.
² *diffinita* MS.

³ *mensis primi* MB.
⁴ *in aliquo inquietare* MB.

“ Quartum.—Ut ipsi monachi non migrent de loco
 “ ad locum, hoc est, de monasterio ad monasterium,
 “ nisi per dimissionem proprii abbatis; sed in ea per-
 “ maneant obedientia, quam tempore suae conversionis
 “ promiserunt.

“ Quintum.—Ut nullus clericorum relinquens pro-
 “ prium episcopum, passim quolibet discurrat, neque
 “ alicubi veniens absque commendatitiis litteris sui
 “ praesulis suscipiatur. Quod si semel susceptus no-
 “ fuerit invitatus redire, et susceptor et is qui suscep-
 “ tus est excommunicationi subiacebit.

“ Sextum.—Ut episcopi atque clerici peregrini con-
 “ tenti sint hospitalitatis munere oblato; nullique
 “ eorum liceat ullum officium sacerdotale absque per-
 “ missu episcopi in cuius parochia¹ esse cognoscitur,
 “ agere.

“ Septimum.—Ut bis in anno synodus congregetur;
 “ sed quia diversae causae impediunt, placuit omnibus
 “ in commune, ut Kalendis Augustis in loco qui ap-
 “ pellatur Clafeshooh,² semel in anno congregemur.

“ Octavum capitulum.³—Ut nullus episcoporum se
 “ praeferat alteri per ambitionem; sed omnes agnoscant
 “ tempus et ordinem consecrationis⁴ suae.

“ Nonum capitulum.—In commune tractatum est,
 “ ut plures episcopi, crescente numero fidelium, auge-
 “ rentur; sed de hac re ad praesens siluimus.

“ Decimum capitulum.—Pro conjugis. Ut nulli
 “ liceat nisi legitimum habere connubium. Nullus
 “ incestum faciat; nullus conjugem propriam, nisi ut
 “ sanctum Evangelium docet, fornicationis causa, relin-
 “ quat. Quod si quisquam propriam expulerit con-
 “ jugem, legitimo sibi matrimonio conjunctam, si
 “ Christianus esse recte voluerit, nulli alteri copule-

¹ parochia MS.

² Clafeshooh MB.

³ capitulum] wanting in MB.

⁴ consecrationis MB.

“ tur; sed ita permaneat, aut propria reconcilietur
“ conjugii.”

“ His itaque capitulis in commune tractatis ac de-
“ finitis,¹ ut nullum deinceps ab aliquo nostrum oriatur
“ contentions scandalum, aut alia pro aliis divulga-
“ rentur, placuit ut quæque definita² sunt unusquis-
“ que nostrum manus propria subscriptione confirmaret.
“ Quam sententiam definitionis³ nostræ Titillo⁴ notario
“ scribendam dictavi. Actum in mense et Indictione
“ suprascriptis.⁵ Quisquis igitur contra hanc senten-
“ tiam, juxta decreta canonum, nostra etiam consensione
“ ac subscriptione manus nostræ confirmatam, quoque
“ modo venire eamque infringere tentaverit, noverit se
“ ab omni officio sacerdotali et nostra societate sepa-
“ ratum. Divina nos gratia in unitate sanctæ suæ
“ ecclesiæ viventes custodiat incolumes.”

Facta est autem hæc synodus anno ab Incarnatione
Domini sexcentesimo septuagesimo tertio, quo anno rex
Cantuariorum Egbertus mense Julio obierat, succedente
in regnum fratre suo Lothario,⁶ quod ipse annos unde-
cim et menses septem tenuit.

53. Bysi autem episcopus Orientalium Anglorum, qui Bisi, bishop
in præfata synodo fuisse perhibetur, ipse erat successor of the East
Bonifacii, pro quo a Theodoro episcopus fuerat Angles.
ordinatus. Quo adhuc superstiti, sed gravissima infirmitate
ab administrando episcopatu prohibito, duo sunt pro Two bi-
illo, Eacci⁷ et Badwynus, electi et consecrati episcopi, shops con-
et ab illo tempore duo semper episcopi rexerunt pro, secrated in
vinciam illam usque ad tempus Egberti regis West- his place,
Saxonum; quorum unus apud Donwiche, alter apud at Dun-
Elmham sedebat. Qualiter autem duo episcopatus iterum wich and
in unum apud sedem Elmhamensem reducti fuerant, et Elmham.

¹ diffinitis MS.

² diffinita MS.

³ definitionis MS.

⁴ ut illo MS. The emendation is derived from MB.

⁵ scripta MB.

⁶ Hlothere MB.

⁷ Eacti MS.; Accci MB.

qualiter de Elmham ad Thetfordiam, de Thetfordia in Norwicum fuit translatus, sub Titulo quarto hujus libri, rubrica "de conversione regis Orientalium Anglorum," præmissi.

De providentia Adriani Abbatis erga Monasterium suum et de impetratione confirmationis libertatum et privilegiorum a Sede Apostolica per Adeodatum et Agathonem.

Abbot
Adrian re-
garded as
a pastor.

54. Beatissimus itaque Adrianus abbas, plus salutem animarum quam res transitorias preferendo, gregi sibi commisso viriliter intendebat. Animadvertens enim mirificus contemplator illud consilium,¹ quod dedit Jetro Moysi, Exodi [cap.] xviii: "Esto," inquit, "tu populo tuo in his, quæ ad Deum pertinent, medius inter Deum et gregem sibi commissum," aliquando Deo pro subditis, aliquando subditis pro Deo fiducialiter mediabat. Nec parvipendens quod in figura damnationis negligentium prælatorum Salvator noster et Legifer Christus Jesus oves et boves et cathedras vendentium columbas evertit, et omnes foras eiecit, illa tria genera hominum, quæ per ista tria intellexerat, viis ac modis omnibus assequi refutavit.

Not un-
mindful of
our Lord's
purifica-
tion of the
Temple.

Symbolical
meaning
of the
'sheep';

55. Oves etenim vendere cum hypocritis noluit, qui cum sint lupis crudeliores, ovinam tamen innocentiam et simplicitatem callide simulant et ostentant. De quibus Matthæi [cap.] vii: "Attendite a falsis prophetis, qui veniunt ad vos in vestimentis ovium, intrinsecus autem sunt lupi rapaces."² Boves enim cum secularis pompæ potentibus vendere renuit, qui pretio mundalium voluptatum cornua trucibus vendere satagunt; cum per potentiam et fortitudinem temporalem abbatias et alias ecclesiasticas dignitates adquirunt. Quorum

the 'oxen';

¹ concilium MS.

² S. Matth. vii. 15.

cornua confringet in iudicio Dominus, qui sic protulit per Psalmistam: "Omnia," inquit, "cornua peccatorum confringam."¹ Columbas etiam cum male-dictis Simoniacis vendere noluit, qui cum sint in tempore gratiæ seipso ad gratiam male habent. Eam enim emunt et vendunt, quod maximum in tempore gratiæ est peccatum. Unde sicut sub lege naturæ peccatum contra naturam gravissimum fuerat et gravissime puniebatur, ut patet Genes. [cap.] xix, ita sub lege gratiæ quæ modo est, peccatum Simoniæ, quod est contra gratiam, gravissimum est peccatum; de quo Damasus papa in libro "de Synodis" ita scribit: "Omnia," inquit, "alia crimina comparatione Simoniacæ hæresis quasi pro nihilo reputantur;"² et propter hoc gravissime punietur, quia "iudicium durissimum his, qui præsumunt, fiet." Sapient. [cap.] vi.³

56. Horum enim iudicium præfiguratum fuit Num. Korah, [cap.] xvi. in ultione Chore, Datan, et Abiron. Per Chore enim, qui "calvus" vel "glacies" interpretatur, hypocritæ designantur, qui cum interius sint decalvati omnibus gratis atque donis, et per ambitionis obstinationem nequiter congelati, virtutes exterius simulant, ut obtineant apicem prælatiæ. Per Abiron, qui "pater Abiram," "iniquus" interpretatur, nobiles, qui per parentelæ potentiam ac sæcularis potestatis tyrannidem ecclesiasticas occupant dignitates notantur. Per Datan, qui per interpretationem "donum sufficiens" dicitur, Simoniaci intelliguntur, qui sufficientia donorum precis ac pretii frequenter culmen adipiscuntur honorum.

57. Hæc enim almiſſus Adrianus, missus a viro apostolico Vitaliano in cooperatorem Theodori, devitabat, perpendens prout acceperat in mandatis, ne forsam quicquam contrarium fidei, more Græcorum, Theodorus, qui Græcus fuerat natione, in ecclesiam induceret An-

¹ Ps. lxxiv., 11. Vulg.
² This passage has not been found either in the printed works of Da-

masus, or in the "Corpus Juris Canonici."
³ Sapient. vi. 6. Vulg.

Ancient respect for clerics and monks, due to their unworldliness.

glicanam. Erat enim tunc temporis, teste Beda,¹ magna cura praelatis ac doctoribus Deo servire, non sæculo, cordi non ventri; quapropter religionis habitus in magna fuit veneratione, ita ut clericus vel monachus libenter susciperetur, et ab illis itinerantibus benedictio a populis posceretur. Nec eis alia adeundi vicosa causa fuit quam prædicandi, baptizandi, ac curandi gratia: nec possessiones ad construenda monasteria nisi a potestatibus et magnatibus oblatas quasi coacti suscipere voluerunt.

Papal privileges to St. Augustine: (1.) From Adeodatus.

58. Adrianus igitur vineam Dominicam cupiens a regibus antea hic plantatam rigare, sciens a superni Cultoris providentia incrementum donandum eidem, libertates et privilegia presentis monasterii post mortem Vitaliani papæ per Adeodatum studuit litteris apostolicis renovare. Quorum tenor est iste:—

"Adeodatus episcopus, servus servorum Dei, Adriano abbati monasterii sancti Petri.

"EVANGELICIS atque apostolicis sanctionibus luce clarior edocemur, nec servorum sollertiam in administratione talentorum, nec Dominicæ vineæ operarios pondere diei et æstu affectos, a remuneratione boni operis esse fraudatos. Scriptum namque est: 'Voca,' ait,² 'operarios et redde illis mercedem suam;' et, 'Dignus est operarius proprio laboris commodo perpotiri.'³ Quapropter oportet etiam nos, licet immeritos, pastorem tamen curam administrantes eis qui ad lucrandas⁴ Deo animas sollerter invigilant, providentiam aliquam

¹ "Hist. Eccl." iii. 26, where he is speaking of the simplicity and self-denial of the Irish missionaries in Northumbria.

² S. Matth. xx., 8. *Suum* wanting in Vulg.

³ Cf. S. Luc. x. 10.

⁴ *ad lucrandas* lucrando. Wilkins, Concil. i. 44, where this letter

is printed from a MS. formerly belonging to Archbishop Ussher. Cf. Thorne, col. 1770, who says with reference to it, "Hoc privilegium non habemus sub plumbo, sed transcriptum in 'Textu Adriani'" [the book so called, above, p. 237] "et in pluribus aliis locis."

“ ad temporalem eorum sustentationem utcumque per-
 “ agere, ne eorum sagacitas erga lucrandarum animarum
 “ quæstum necessitate, scilicet temporali, præpedita, ad
 “ opus implendum segnis efficiatur. Quam ob causam
 “ annuentes tuæ petitioni, quemadmodum nos fusa
 “ prece¹ poposcit, a presenti concedimus tibi Adriano,
 “ utpote abbati ab apostolica sede ordinato atque des-
 “ tinato, una cum tua propria congregatione, quæ nunc
 “ vel futura est, monasterium videlicet sancti Petri con-
 “ stitutum extra civitatem cognomento Doroverno, cum
 “ omnibus redditibus ad eum pertinentibus, vel quicquid
 “ ei jure verbi competere videtur. Et si qua exinde ab
 “ aliquo injuste ablata sunt, restitui absque recrastina-
 “ tione censemus; quatenus dum nihil [eorum]² quæ ad
 “ sustentationem corpoream sunt profutura, defuerint,³
 “ licenter ad lucrandas, ut dictum est, Deo animas per-
 “ gil possit esse sollicitudo. Cujus ad cumulum firmitatis
 “ prævidimus præfatum monasterium apostolicis præro-
 “ gativis nunc et in perpetuum præmunire, insolentias-
 “ que tam sacerdotum quam laicorum pariter ab eo inhi-
 “ bere; præcipientes ex auctoritate videlicet apostolicæ
 “ sedis, cui superna largiente gratia præesse dignoscimur,
 “ omnes omnino tam ecclesie præsules, quamque sub-
 “ limium sæcularium dignitates, vel inferioris ordinis
 “ administrationem gerentes, sese⁴ a præfati monasterii
 “ inquietudinibus atque gravaminibus suspendere, nec
 “ per quamlibet occasionem tibi tuæque congregationi
 “ in eo degenti, vel qui pro tempore suo⁵ successerit in
 “ loco, quoquo modo dispendia vel inquietudinum mo-
 “ lestias irrogare. Sed et hoc nihilominus sancientes,
 “ ut post tuum obitum futurus abbas, non alius, vel
 “ aliunde ad eorum regimen animarum, nisi quem ipsa
 “ sibi prorsus Deo servientium congregatio de proprio
 “ videlicet monasterio communi assensu regulariter præ-

¹ parte. Ibid.² Added from Wilkins.³ defuerit. Ibid.⁴ se. Ibid.⁵ evo MS.

“ elegerint, subrogetur. Si quis interea, quod non cre-
 “ dimus, temerario ausu contra hæc sanctæ et apostolicæ
 “ sedis decreta contraire tentaverit, et ea, quæ a nobis
 “ pie indulta sunt, privilegia convellere præsumperit,
 “ noverit se, si præsul vel minister est, ex auctoritate
 “ videlicet beati Petri apostolorum principis, cui Do-
 “ minus Jesus Christus, Deus noster, ligandi solvendique
 “ in cælo et in terra potestatem concessit, proprio esse
 “ privatum officio. Si de sæcularibus laicisque fuerit,
 “ a participatione corporis et sanguinis Domini nostri
 “ Jesu Christi cognoscat se esse segregatum, quousque
 “ videlicet quod temere perpetravit, humiliter corrigat,
 “ et de excessu poenitentiam gerat.

Dec. 23,
672 (?)

“ Data x. Kalend. Januar., imperantibus dominis piis-
 “ simis Augustis, Constantino majore Imperatore, anno
 “ xxii., post consulatum ejus anno vi.; sed et Heraclio
 “ atque Tiberio novis Augustis,¹ ejus fratribus, anno
 “ xviii., Indictione xv.”²

(2.) From Agatho, who placed the monas-tery under the im-mediate jurisdic-tion of the Ro-man See.

59. Mortuo Adeodato papa, qui sedit annis quatuor, fol. 88. mensibus duobus, diebus quinque, successit Donus³ papa, qui sedit anno uno, mensibus quinque, diebus decem; cui successit Agatho papa, a quo etiam adquisivit privilegiorum confirmationem Adrianus abbas, ut nulli, excepta Romana ecclesia, præsens monasterium submit-tatur. Cujus bullæ hic est tenor:—

“ AGATHO episcopus, servus servorum Dei, Adriano
 “ religioso abbati monasterii sanctorum apostolorum
 “ Petri ac Pauli, quod ab Æthelberto primo Christiano
 “ rege Anglorum fundatum, juxta Doroverniæ metro-

¹ *novi augg.* MS.

² The Indiction as given in Wilkins is “secunda,” and such may also have been the true reading of the present MS., for there are visible traces of erasure. This change, which had the effect of assigning the letter to A.D. 672, the year of

the accession of Adeodatus to the Popedom, was probably made in order to introduce more harmony among some of the other dates: cf. Jaffé, p. 166. Constantine Pogonatus was emperor from 668 to 685.

³ *Donus* MS.

" politanam civitatem est situm, ejusque congregationi,
 " pacis prosperitatem in perpetuum. Quoniam semper
 " sunt concedenda quæ rationabilibus desideriis con-
 " gruunt, oportet ut nostrum studium pii petitoris de-
 " votioni in præstandis privilegiis minime denegetur.
 " Igitur postulastis a nobis, quatenus vestrum mona-
 " sterium supra nominatum privilegio apostolico deco-
 " retur, ut sub jurisdictione sanctæ nostræ, cui Deo
 " auctore deservimus, ecclesiæ constitutum, nullius
 " alterius ecclesiæ ditioni in posterum submitatur. Pro
 " qua re piis desideriis faventes, seu et prædecessorum
 " nostrorum beatæ memoriæ pontificum privilegia con-
 " firmantes, apostolica auctoritate id quod exposcitur
 " effectui mancipamus hoc modo: Omnem cujuslibet
 " ecclesiæ sacerdotem in præfato monasterio ditionem
 " quamlibet aut auctoritatem, præter sedem apostolicam,
 " habere prohibemus. Et cum abbatem loci illius obiisse
 " contigerit, nullus monachis eisdem præferatur, nisi
 " quem sibi ex seipsis regulariter præelegerint patrem;
 " et nisi ab abbate monasterii quisquam fuerit invitatus,
 " ne missarum solemnia ibi præsumat agere, sub anathe-
 " matis interpositione, nobis placuit statuere. Interdi-
 " cimus etiam omnibus omnino ecclesiæ præsulibus vel
 " quacumque dignitate seu regali præditis potestate,
 " ne vel ipsi hæc nostra infringere decreta audeant,
 " nec aliis contraire volentibus consentiant. Si quis
 " hæc despexerit a Deo Omnipotente anathema sit.
 " Data Idus Maii, imperantibus dominis piissimis
 " Augustis, Constantino majore imperatore, anno xxv,
 " post consulatum ejus ix.; sed et Heraclio atque
 " Tiberio novis Augustis, ejus fratribus, anno xxi,
 " Indictione v."¹

¹ Here also a correction has been made by some later hand, but inconsistently with the previous change in the date of Adeodatus' Epistle (above, p. 246, n. 2); for if the true indiction were 15 in that case, it

could not possibly be 5 in this; the interval, as attested by the other dates, being only three years between the issuing of the two papal instruments in question.

De Donatione Regis Lotharii.

Royal
grant of
land to St.
Augustine's.

60. Rex itaque Lotharius, filius Ercomberti regis, frater Egberti, cui in regno successit, piissimi Adriani abbatis constantia erga sibi commissum monasterium delectatus, ad cultum Dominicæ sive evangelicæ vineæ augmentandum, cum consilio¹ ac consensu venerabilis archiepiscopi Theodori, terram trium aratorum in marisco, qui appellatur Stodmersch, juxta Forduycum, cum omnibus pertinentibus, ad eandem donavit, atque carta regia confirmavit. Cujus tenor est iste:—

Carta ejusdem Regis Lotharii de Manerio de Stodmersch.

April 1,
675.

“ IN nomine Domini Dei et Salvatoris Jesu Christi !
 “ Ego Lotharius rex Cantuariorum, anno regni nostri
 “ primo, Indictione tertia, sub die Kalendarum Aprilis
 “ cum consilio¹ venerabilis archiepiscopi Theodori atque
 “ consensu primorum meorum, terram trium aratorum
 “ in marisco, qui appellatur Stodmersch, juxta Forde-
 “ uicum, cum pratis, campis, silvis, fontanis, paludibus,
 “ fluminibus et omnibus ad eandem pertinentibus rebus,
 “ in ipsa quantitate sicut antiquitus prædecessores mei
 “ reges prædicta libere tenuerunt, abbati et monasterio
 “ beati Petri, apostolorum principis, quod situm est
 “ juxta civitatem Dorovernis in suburbio, in sempiterno
 “ possidenda concedimus et confirmamus ; ita ut nec no-
 “ bis nec aliquibus successorum nostrorum, regum sive
 “ principum, aut etiam ecclesiasticarum dignitatum gra-
 “ dibus, nefario temeritatis ausu aliquando infringere
 “ vel diminuere aliquid de donatione nostra liceat ; sed
 “ pro remedio animæ meæ, et absolutione peccatorum
 “ meorum, ita ut prædixi, famulis Dei absque aliqua
 “ læsione omnia prædicta in ævum stabilia permaneant.
 “ Quisquis autem hæredum, successorumque meorum

¹ concilio MS.

" regum Cantiae, vel si quilibet saecularium dignitatum
 " aut ecclesiarum, de supradicta donatione, quam
 " pro aeterna remuneratione animae meae Omnipotenti
 " Deo ad utilitatem famulantium ei in jus monasteriale
 " constat esse largitum, aliquid dirumpere aut immu-
 " tare vel irritum facere tentaverit, sciat se sine dubio
 " Omnipotenti Deo fraudem facere, et proinde coram
 " eo et sanctis angelis ejus aeterno anathemate reum.
 " Quicumque vero haec, quae largita praediximus, sub pia
 " protectione custodierit, vel Dei intuitu misericorditer
 " auxerit, sit benedictus in saecula, audiatque in die
 " novissimo tremendi examinis ab ipso iudice omnium
 " Christo Domino, aeternae benedictionis vocem, 'Venite,
 " 'benedicti patris mei, percipite¹ regnum quod vobis
 " 'paratum est ab origine² mundi.' Manente igitur hac
 " cartula in sua semper firmitate, cum religiosis testi-
 " bus, signo Dominicae crucis, in hoc loco qui dicitur
 " Dorovernis, stabiliter in aevum confirmamus.
 " + Ego Lotharius rex Cantiae suprascripta signo
 " sanctae crucis per propriam manum roboravi.
 " + Ego Theodorus gratia Dei archiepiscopus, roga-
 " tus a rege, subscripsi.
 " + Ego Adrianus abbas indignus subscripsi.
 " + Signum manus Ecce.
 " + Signum Osfridi."

61. Idem etiam rex Lotharius confirmavit cartas Confirm-
 Suaberti regis de terra xlv. manentium in Thaneto tion of
 et xii. manentium in Sturrgia, quam dedit Ebbae previous
 abbatissae praetactae, quarum cartarum tenor sequitur charters.
 ordinem cartae ejusdem Suebardi regis in his verbis:
 " In nomine Domini nostri Jesu Christi Salvatoris!
 " Ego Lotharius, rex Cantuariorum, anno quarto regni
 " nostri," etc., ut ibidem in prima carta sequitur, excepta

¹ possidete. Vulg. S. Matth. xxv. 34. | ² a constitutione. Ibid.

mentione pecuniæ et propinquitatis, et excepto consensu Ethelredi regis, necnon et patris sui Sebbæ, etc.

Confirmavit idem rex Lotharius cartam ejusdem Suaberti regis de Sturregia et Bodesham eidem Ebbæ abbatis collatam, etiam secundum tenorem cartæ præmissæ, quæ sic incipit: "In nomine Salvatoris! Ego Suebhardus rex Cantuariorum," etc.

De Morte Regis Lotharii.

Death of King Lothaire.

62. Rex enim iste Lotharius per plures annos, infestante nepote suo Edrico filio Egberti, frequenter civilibus fuit bellis conflictus, novissimeque jaculo vulneratus inter medendum vitam finivit.¹ Unde² tam iste quam frater ejus cita morte merito sunt crudelitatis consumpti; quod Egbertus filios patris occiderit innocentes, Lotharius vero³ ipsos martyres arriserit propalatos: quamvis prior et factum ingemuerit et partem insulæ Thanatos ad ædificandum monasterium concesserit fratri suo, ut sub præsentî Titulo, rubrica "de sancto Adriano," præmittitur. Istos enim Ethelredum et Ethelbrithum martyres propalatos, per comitem Egelwynum ad monasterium de Rameseya asserunt Chronicæ postea extitisse translatos.

De Edrico.

Edric succeeds to the throne, 685.

63. Anno Dominicæ Incarnationis DCLXXXV. successit Edricus, filius Egberti, qui avunculum suum Lotharium in bello occidit. Hic piissimi Theodori ac mirifici Adriani admonitione commotus, redemptioni animæ suæ intendens ac beneficio competentis pretii recompensans, eidem Adriano abbati ad suum monasterium quandam terram donavit, quæ conjuncta est terræ præfectæ de Stodemersch, quam Lotharius contulit, cartisque assertoriis confirmavit; quarum hic series annotatur:—

His grant of land to St. Augustine's.

¹ Marginal addition: "Obitus rex Lotharii, qui post xi. annos regni sui in præsentî monasterio sepultus est."

² *uñ* MS.

³ *veros* MS.

Carta ejusdem Eadrici Regis de Terra juxta Stodmersch.

" IN nomine Salvatoris, cujus pietate regimen assecuti
 " sumus, quo etiam gubernante regnamus, et omnia
 " quæ habere cognoscimur, Ipso largiente, habita pos-
 " sidemus! Pro qua re ego Eadricus, rex Cantuariorum,
 " a præsentis die et tempore, terram juris mei, quamvis
 " pretium competens acceperim, hoc est argenti libras
 " decem, in monasterio beati Petri apostolorum principis
 " quod situm est juxta civitatem Dorovernis, una cum
 " consensu meorum patriciorum, in perpetuum donavi
 " et dono: quæ supradicta terra conjuncta est terræ
 " quam sanctæ memoriæ Lotharius, quondam rex, beato
 " Petro, pro remedio animæ suæ, donasse cognoscitur,
 " quæ terra determinatur, ex una parte habet vadum
 " quod appellatur Fordstreta publica indirectum, et
 " a parte alia flumen quod nominatur Stur; omnes
 " terras rationales cum pratis, campis, silvis, fontanis,
 " vel mariscum quod appellatur Stodmersch, cum om-
 " nibus ad supradictam terram aratorum trium parti-
 " cipatione, beato Petro ejusque familiæ, in qua nunc
 " præesse Adrianus abbas dignoscitur, tradidi possi-
 " dendam, et quicquid exinde facere voluerint, utpote
 " domini, liberam habeant potestatem. Sicut donatum
 " est manere decerno; nunquam me hæredesque meos
 " vel successores contra hanc donationis meæ cartulam,
 " ullo tempore esse venturos. Quod si aliquis præ-
 " sumpserit, sit separatus a participatione corporis et
 " sanguinis Domini nostri Jesu Christi, manente hac
 " cartula nihilominus in sua firmitate. De quibus
 " omnibus supradictis ac a me definitis, ut ne aliqua¹
 " in posterum sit adversitas, propria manu signum
 " sanctæ crucis expressi, et sanctissimum atque reveren-

¹ aliquis MS.

“tissimum Theodorum archiepiscopum nostrum ut sub-
 “scriberet rogavi, et alios testes similiter. Actum in
 June, 686. “mense Junio, Indictione xiv.
 “† Ego Ædricus rex in hanc donationis meæ car-
 “tulam signum sanctæ crucis expressi.
 “† Ego Theodorus, archiepiscopus gratia Dei, sub-
 “scripsi.”

*De occisione Ædrici Regis per Cadwallam et Mulonem,
 qui regnum Cantie hostibus exposuit lacerandum,
 quod per sex annos a regum successione cessavit,
 quousque per Withredum fratrem suum fuerat
 recuperatum.*

Invasion of
 Cadwalla
 and Mul. 64. Rex itaque Edricus citra biennium per Cadwallam
 cum fratre Mulone tam vita quam regno crudeliter
 spoliatus, cum patribus suis in præsentī ecclesia sepultus
 est. Hi enim Cadwalla, sive Cedwalla, et Mulo¹ pro-
 nepotes fuerunt Ceaulini, filii Cenrici, filii Cerdicii, qui
 primus rex West-Saxonum fuerat, qui a Wodenno decimus
 annotatur. Hic etenim Ceadualla odium in Cantuaritas
 spirans, provinciam intestino bello lamentabiliter dis-
 cordantem impune sibi arbitrabatur cesseram. Sed non
 ita, ut sperabat, imparatos et animi vacuos provinciales
 Cantuaritas invenit. Siquidem post multa incommoda,
 vicatim et oppidatim accepta, tandem animati ad bellum
 veniunt manuale. Quo congressu Ceadwallam cum suis
 in terga vertunt, fratre suo Mulone in tigurium quod-
 dam compulso, domunculam ipsam igne succendunt.
 Et sic Mulo dum erumpendi in hostes deesset audacia,
 et ferventia circa tectum regnarent incendia, halitum
 and relics. inter flammam dimisit, cujus cineres in præsentī monas-
 terio juxta reges Cantie præcedentes locantur.

Spirited
 resistance
 of the
 Kentish
 men.

Mul's
 death,
 and relics.

Why omit-
 ted from
 the list

65. Iste vero Mulo in catalogo regum Cantie an-
 notari non debet, quamvis aliqui unum sibi in regimine

¹ *al. Mollo, Mul : cf. Leppenberg, i. 260, ed. Thorpe.*

annum ascribunt; sed potius illi sex anni, quibus provincia Cantiae invasionibus hostium per Ceaduallam a regum successione cessavit, Withredo regi regnum jure hæreditario recuperanti notentur. Acta enim sunt hæc circa annum Domini DCLXXXVI.

66. Non tamen Ceadualla destitit, aut a provincia pedem retulit, quin dolorem suum crebris sarciret dispendiis accolarum, ut testatur Willelmus Malmesberiensis, libro i., capitulo xiii., "de Gestis Regum,"¹ relictionem in successorem transfudit. Hic enim est de quo Beda scribit, lib. iv. "de Gestis," cap. xii., quod devictis atque amotis subregulis West-Saxonibus, qui regnum inter se divisum tenuerunt annis circiter decem, integrum obtinuit gubernandum ipse solus. Et cum duobus hoc annis tenuisset, tandem superni regni amore compunctus regnum suum reliquit, ac Romam abiens ibi vitam finivit.

67. Ipse enim cepit insulam Wectam, quæ eatenus tota erat idolatriæ dedita, ac stragica² cæde omnes indigenas exterminare, ac suæ provinciæ homines his substituere contendebat; voto se obligans, quamvis nondum ad fidem conversus, quia, si cepisset insulam, quartam partem ejus simul et prædæ Domino daret. Inter alia enim de illo memorant Chronicæ, quod tantum etiam ante baptismum servierat pietati, ut omnia quæ jure prædatorio in suos usus transcriperat Deo Altissimo decimaret. In quo etiam si est approbandus affectus, exemplum tamen est a Catholicis improbandum, juxta illud: "Qui offert sacrificium de substantia pauperis quasi qui immolat filium in conspectu patris." Hic enim Romæ a Sergio papa baptizatus, Petrus fuerat nominatus. Et nota quod iste, quem Beda Cadwallam vocat, ab aliquibus Cadwalladrus vocatur.

¹ "Scriptores post Bedam," p. 11.
² *stragica* MB. (Bed. iv. 16.)

³ *ex. Vulg. Ecclesiast. xxxiv. 24.*
⁴ *victimæ* Ib.

De fame et peste temporibus Cadwalla fratris Mulonis, et quod vox de caelo ei intonuit, ut ad bellandum contra Anglos desisteret; eo quod Deus noluit Brittones diutius in insula remanere, secundum aliquos chronicatores.

Cadwalla crosses to Armorica.

68. Temporibus enim hujus Ceadwallæ orta fuerat famas magna, et post famem tanta clades pestilentiæ ut vivi ad mortuos sepeliendum non sufficere videbantur. Cadwalla¹ vero ad Alanum regem Armoricanorum² transiit, cum quo circiter annis undecim moram fecit. Ab illo enim tempore cessavit potestas Britonum, et Angli regnare cœperunt. Post aliquantum vero temporis intendens Cadwalla ejusdem regis auxilio Anglicum populum debellare, ac pristinae restitui potestati, audivit vocem de caelo dicentem sibi, ut a cœpto proposito desisteret, eo quod Deus diutius Britones remanere in insula noluit, usque ad tempus quod Merlinus antea prophetabat; præceptumque est ei ut Sergium papam adiret, et Romæ peracta pœnitentia solaretur. Dictumque fuit eidem quod per meritum fidei suæ populus Britonum esset iterum insulam adepturus, quando Britones corporis sui reliquias³ adepti fuerint, ac de Roma in Britanniam poterint has transferre. Tunc enim revelatis reliquiis aliorum sanctorum quæ propter paganorum invasionem absconditæ fuerant, amissum regnum recuperabunt. Hæc cum audisset Cadwalla, Alano regi quæ revelata sibi fuerant nunciavit; Alanus vero sumptis diversis libris prophetæ, Sibyllæ videlicet, Aquilæ et Merlini cœpit scrutari omnia, si scriptis prophetiis Cadwallæ revelatio concordaret. Et cum nullam discrepantiam invenisset, admonuit ne divinæ dispensationi aliquo modo contraireret, sed filium suum Yndor,⁴ et

Dissuaded from uniting with the Britons, so as to regain his own dominion.

¹ Geoffrey of Monmouth (lib. xii. c. 15, c. 18), from whom this account is principally derived, distinguishes between Cadwalla and Cadwallader, and makes the latter

only go across into Armorica.

² *Armonicanorum* MS.

³ Corrected in MS. from *reliquiis*.

⁴ *al. Ivor*: cf. Lappenberg, I. 261, 262, ed. Thorpe.

nepotem suum Yni dirigeret ad regendum reliquum populum Britonum. Quod ita factum est; Cadualla vero, abjectis sæcularibus, propter Deum Romam adiens, a Sergio papa confirmatus est.

69. Ista enim præcedentia de Cadualla plures Chronice manifestant, quæ tamen cum scriptis Bedæ omnia non concordant: qui lib. v. "de Gestis," cap. vii., affirmat eundem a Sergio papa non solum confirmatum, sed etiam baptizatum, "die sancto sabbati Paschalis, anno 689." "Dominicæ Incarnationis DCLXXXIX.: et in albis ad-huc positus, languore correptus, duodecimo Kalendarum Maiarum die, solutus a carne et beatorum est regno sociatus in cælis. Cui etiam tempore baptismatis papa memoratus Petri nomen imposuerat, ut beatissimo apostolorum principi ad cuius sacratissimum corpus a finibus terræ, pio ductus amore, venerat, etiam nominis ejus¹ consortio jungeretur." Hæc Beda. Sed quod idem Cadualla accessit ad regem Armoricanorum Alanum, et quod ibidem vocem audisset de celo dicentem sibi, ut a cæpto proposito bellandi adversus Anglos desisteret, eo quod Deus diutius Britones in insula noluit remanere, nec Beda in quarto vel quinto libro "de Gestis," ubi plura notat de eodem, perpenditur aliqualiter memorasse. Qui tamen ejusdem epitaphium, quem in ecclesia beati Petri Romæ sepultum perhibet, in lib. v. cap. vii. exprimit per hunc modum:—

Epitaphium Cadualla.

"Culmen, opes, sobolem, pollentia regna, triumphos,
Exuvias, proceres, mœnia, castra, lares;
Quæque patrum virtus, et quæ congesserat ipse
Ceadwal² armipotens, liquit amore Dei,
Ut Petrum sedemque Petri rex cerneret hospes,
Cujus fonte meras sumeret almus aquas,
Splendificumque jubar radianti carperet haustu,
Ex quo vivificus fulgor ubique fluit.

¹ ipsius MB.

² Ceadual MB.

Percipiensque alacer redivivæ præmia vitæ,
 Barbaricam rabiem, nomen et inde suum
 Conversus convertit ovans; Petrumque vocari
 Sergius antistes jussit, ut ipse pater
 Fonte renascentis, quem Christi gratia purgans
 Protenus albatum vexit in arce poli.
 Mira fides regis! clementia maxima Christi,
 Cujus consilium nullus adire potest!
 Sospes enim veniens supremo ex orbe Britanni,
 Per varias gentes, per freta, perque vias,
 Urbem Romuleam vidit, templumque verendum
 Aspexit, Petri mystica dona gerens.
 Candidus inter oves Christi sociabilis ibit:
 Corpore nam tumulum, mente superna tenet.
 Commutasse magis sceptrorum insignia credas,
 Quem regnum Christi promeruisse vides."

Sequitur etiam ibidem pro ejusdem epitaphio, secundum Bedam in eodem capitulo prænotato:—

" Hic depositus est Cadwalla,¹ qui et Petrus, rex Saxonum, sub die duodecimo Kalendarum Maiarum, Indictione secunda; qui vixit annos plus minus triginta, imperante domino² Justiniano piissimo Augusto, anno³ consulatus sui⁴ quarto, pontificante apostolico viro domno Sergio papa anno secundo." Hæc Beda.

70. De præfacta etiam prophetia Willelmus Malmes-
 buriensis, lib. i. "de Gestis Regum," ubi plura recitat
 de Cadwalla, cap. xxiii, nihil scribit. Potest tamen quod
 alii referunt, quamvis isti taceant, esse verum. Verum
 tamen authentici libri illi tenentur, qui notioribus ac
 valentioribus auctoribus ascribuntur, quam illi quorum
 auctores ab omnibus ignorantur. Sunt qui asserunt
 hujus regis Cadwallæ reliquias in Walliam affuisse

Silence of
 William of
 Malmes-
 bury about
 the 'revela-
 tions'
 made to
 Cadwalla.

The Welsh
 rebellion of
 1400-1408

¹ Caedual MB.
² domno MB.

³ anno et MB.
⁴ Wanting in MB.

allatas, ex quarum obtentu Wallici audaciam ad rebel-
landum Anglos, a quibus expulsi fuerant, acceperunt ^{connected with this story.}
circa annum Domini M.CCCC. Quidam autem dicunt
quod circa hæc tempora ossa ejusdem regis ab ecclesia
sancti Petri Romæ in ecclesiam sancti Petri in An-
glia sunt translata, ubi cineres fratris ejus Mulonis
habentur; quæ tamen clandestine in cœmeterio perhi-
bentur sepulta; et cum inventa fuerint, aliorum sanc-
torum reliquiæ, quæ propter paganorum invasionem
absconditæ fuerant, revelatæ erunt. Visiones enim hu-
jusmodi reliquiarum translationi ab aliquibus consonæ
referuntur, qui in eodem monasterio habitabant.

Circa hæc tempora quibus et hæc et his similia <sup>The insur-
rection of Owen
Glen-dower.</sup>
sunt relata, quidam, ut fertur, de genere Britonum,
nomine Audoenus, cognomento Glyndore, ausu teme-
rario se principem Walliæ nominans, Anglis rebellare
præsumpsit, stragemque maximam populo Angligeno
diversis machinationibus contulit, prout inferius, sub
Titulis "Willelmi Welde" et "Thomæ cognomento
"Hunden abbatum," erit manifestius declaratum.

71. De hujusmodi enim prophetia Merlini, de qua <sup>Merlin's
prophecy,
and its ful-
filment.</sup>
lector aliquantulum poterit instrui in procemio hujus
libri, adverti poterit in præsentibus quæ inter alia protulit
per hunc modum: ¹

"Exsurget iterum albus draco et filiam Germaniæ
"invitabit."—Cessante enim pestilentia jam præacta,
pro qua Cadualla sive Cadualladrus Minorem Bri-
tanniam ad regem Alanum, ut præmittitur, adiit, con-
tinuo Saxones concivibus suis in Germania insulam
indigenis vacuam nunciabant, facileque illis subdendam
si venirent; sicque, secundum verba prophetiæ, filiam
Germaniæ, id est gentem in Germania natam, albus
draco, id est, populus² Saxonicus invitabat.

¹ A marginal reference is here
inserted: "Textus Merlini de Cad-
ualladro." See Geoffrey of Mon-
mouth, lib. vii. c. 3. Several sen-
tences are extracted by our Author

from the prophecy of Merlin, and
the verification of them pointed out
in English history.
² *populus* MS.

Sequitur: "Replebuntur iterum hortuli nostri alieno semine."—Nam sequitur in historia, quod innumerabilis multitudo virorum ac mulierum advenit, et provincias desolatas ab Albania usque ad Cornubiam inhabitavit. Hortuli enim civitates et oppida dici possunt; alienum semen Germanicum populum apte signat.

"Et in extremitate stagni languet rubeus."—Stagnum, in quo pugnabant dracones, Britanniae insula intelligitur. Wallia enim est extremitas hujus stagni, ^{fol. 40.} quae est occidentalis extremitas Britannicae insulae. Ibi languet rubeus scilicet draco, id est Brittones, secundum illud quod in historia sequitur; quia pauperum Britonum reliquiae in nemorum abditis se in Wallia abscondebant.

"Ex inde coronabitur Germanicus vermis."—Quia ab illo tempore potestas Britonum in Anglia annotatur cessare; et Angli qui de Germania venerant regnare coeperunt.

"Et aeneus princeps humiliabitur."—Aeneus iste princeps est imago aenea Cadwallonis patris hujus Caduallae, qui post patrem suum Cadwanum per quadraginta octo annos toti Britanniae imperavit. Cujus corpus post mortem Britones cum aromatibus condientes in imagine aenea, ad mensuram stature suae factam, super equum aeneum armatam, supra occidentalem portam Londoniarum in signum victoriae, et in terrorem gentis Saxonicae statuerunt. Hanc enim imaginem Anglici de porta civitatis Londoniarum deposuerunt, et dominium Britonum totaliter abjecerunt.

"Terminus illi positus est, quem transvolare nequibit."—Terminus etenim Britonum ponebatur a Deo quem transvolare nequibant; prout praemittitur vox dixisse Caduallae, quia Deus noluit Britones in insula diutius regnare, donec tempus veniret prophetatum primum a Merlino. Et hoc, ut refert Gildas,¹ sapien-

¹ See "Epistola Gildae" in Monum. Britan., pp. 16 sq.

tissimus Britonum, propter avaritiam principum et rapinam, propter iniquitatem et injustitiam judicum, propter desidiam prædicationis episcoporum, et propter luxuriam populi et alios malos mores. Intelligant igitur Britones, suis propriis ex scripturis et voluntate Divina, se jus ad regnum Angliæ non habere, quousque Divina eis dispositio id conferre dignetur.

“Centum namque quinquaginta annis in inquietudine et subjectione manebit.”—A tempore enim quo Garmundus dedit Angicis partem insulæ quæ Loegria annotatur, fugatis Cartico et Britonibus in Walliam, usque ad terminum hi a Deo Britonibus positum, post transitum hujus Caduallæ, anni circiter centum quinquaginta in Chronicis computantur; in quibus manserunt in insula Anglici, aut inquietati a Britonibus aut eisdem subjecti.

“Trecentis vero insidebit.”—Ab isto enim termino regni Britonum usque ad conquestum Knuti regis Daciæ, anni cccxxviii. per Chronicas numerantur; in quibus Anglici in sede regali sedebant. Primo plures in suis provinciis reges simul, monarchæ vero postea successive. Regulis enim inter se contententibus, West-Saxones prævalentes suos terminos dilatabant. Inter quos Egbertus vel Egbrithus, qui in pluribus Chronicis dicitur Ethelbrithus, Britones expulit, omnes subjiciens Anglicos super quos ipse solus coronam portavit.

Ista inserere de prophetia Merlini pro parte Cadualladi dignum duxi, cujus prophetiæ tenorem in locis sibi debitis continuare inendo, ac ejusdem expositionem, prout a pluribus accepit, et per veras historias tam Britonum quam Anglorum per ordinem reperi, adjungere textui non omittam.

De convenientia diversarum Chronicarum cum Galfrido Monemutense de eodem Cadualla sive Cadualladro.

72. Galfridus itaque Monemutensis, qui de Britannico sermone historias Britonum transtulit in Latinum, lib. iv. cap. xxxiii,¹ ita scribit: "Mater," inquit, "Cadualladri soror Pendæ fuerat patre tantum, matre vero diversa ex nobili genere Gewiseorum edita fuit." Hæc ille. Hic non patrem, sed tantum modo matrem Historia Britannica memorat, ex parte matris genitam de nobili genere Gewiseorum. Et hoc apte convenit Willelmo Malmesberiensis, lib. i. "de Gestis Regum," cap. xxiii;² ubi dicit Ceduallam Ceaulini regis Gewiseorum, *i. e.* West-Saxonum, pronepotem ex fratre Cuda. Sed quod de generatione Caduallæ, nec Beda "de Gestis," nec Willelmus Malmesberiensis, nec Henricus Huntendunensis, nec alii quamplures chronicatores mentionem successione sive generationis ex parte patris faciunt, non est mirum cum idem Galfridus præactus in fine libri iv.³ "Historiæ Britonum," aliis chronicatoribus imponit silentium, tam de præcedentibus regibus Britonum ante Cadualladrum, quam de succedentibus per hunc modum: "Reges," inquit, "eorum qui ab illo tempore in Guallis successere, Caradoco Loncarbanensi, contemporaneo meo, in materia scribendi permitto; reges vero Saxonum Willelmo Malmesberiensis et Henrico Huntendunensi relinquo. Quos de regibus Britonum tacere jubeo, cum non habeant librum illum Britannici sermonis, quem Walterus Oxenefordensis archidiaconus⁴ de Britannia advexit; quem de historia eorum veraciter editum, in Latinum sermonem transferre curavi." Hæc ibi.

¹ *al. lib. xii. c. 14*

² "Script. post Bed." p. 14.

³ *al. lib. xii. c. 20.*

⁴ Walter Calenius, who is said to have introduced from Britany the copy of Tysilio's Welsh history, which Geoffrey of Monmouth rendered into Latin.

73. Unde genealogiam patris Cadualladri refert idem ^{Pedigree of} Galfridus Caduallonem patrem ejusdem regi Armori- ^{Cadwalla-} canorum, *i.e.*, Minoris Britanniae, Salomoni, ad quem ^{der.} propter auxilium fugerat, intulisse: "Idem," inquit, "nobis atavus fuit, unde securius tuum auxilium postulo. Malgo, inquit, ille rex summus Britanniae quartus ab Arthuro duos filios genuit, quorum unus Rono, alter Eunianus vocabatur. Eunianus genuit Belim, Beli Jagonem, Jago Caduanum patrem meum. Rono vero qui post obitum fratris a Saxonibus fuit expulsus hanc provinciam adivit, deditque filiam suam Hoelo duci filio magni Hoeli, qui Arthuro diversa regna subjugaverat. Ex illa natus est Alanus, ex Alano Hoelus pater tuus, qui dum vixit toti Galliae non minimum inferebat timorem." *Ista patent libro iv., cap. xxviii., "Historiae Britonum."*¹ Ex quibus videtur Cadualladrus, ex parte patris, ex Britonibus; ex parte vero matris, partim a West-Saxonibus ac partim a Mercis successisse.

De Ivor filio Caduallae et Ini nepote suo, qui per lxx. annos saevissima inquietatione affecerunt, sed non profuit; et quod ab illo tempore non dicebantur Britones, sed Wallenses.

74. Filius enim Cadualladri, nomine Ivor, et nepos ^{Expedition} ejusdem nomine Yni, naves quas poterant collegerunt, ^{of Ivor and} et associatis sibi populis in insulam Britanniae appli- ^{Ini.} cuerunt atque sexaginta novem annis gentem Anglorum saevissima inquietatione affecerunt, sed non multum profuit. Supradicta namque mortalitas et fames et consuetum discidium coegerat in tantum superbum populum degenerare, quod hostes longius arcere nequibant. Barbarie etiam prevalente, jam non vocabantur Britones sed Wallenses, illud vocabulum a Gualone duce

¹ *al. lib. xii. c. 6.*

Origin of the word *Welsh*. eorum, vel a Galoes regina, vel etiam a barbarie¹ attrahentes. At Saxones sapientius agebant, pacem et concordiam inter se habentes, agros colentes, civitates et oppida reedificantes; sicque abjecto Britonum dominio, toti jam Loegria imperaverant. Loegria enim primitus Anglia dicebatur, a Loctrino filio Bruti primogenito sic vocata, quæ est illa pars insule citra Humbrum.

England once called Loegria.

Degeneracy of the Welsh. 75. Degenerati itaque a Britannica nobilitate Guallenses, nunquam postea monarchiam insule adepti sunt. Ista enim per ordinem recitat Galfridus præfactus, in lib. iv. "Britannicæ Historiæ," cap. xxxv."²

De rege Merciorum Æthelredo, qui post interfectionem Edrici Regis Cantiam devastavit, civitatemque Rofcestriae communi clade consumpsit.

Bishop Putta compelled to leave Rofchester. 76. Anno Dominicæ Incarnationis DCLXXXVII,³ cum Æthelredus rex Merciorum, de quo supra mentionem feci, adducto maligno exercitu, Cantiam devastaret,⁴ et ecclesias ac monasteria sine respectu pietatis⁵ fœdaret; civitatem Rofensem,⁶ in qua tunc sedit episcopus nomine Putta, qui eo tempore absens fuerat, crudeli clade consumpsit.⁷ Quod ille ubi comperit, ecclesiam scilicet suam ablatiis rebus omnibus depopulatam, divertit ad Sexuulfum, Merciorum antistitem, et accepta ab eo possessione ecclesiæ cujusdam et agelli non grandis, ibidem in pace vitam finivit. Hæc Beda "De Gestis," lib. iv., cap. xii. Hic enim Putta Rofensis ecclesiæ episcopus sextus fuit.

Previous succession 77. Primus enim fuit Justus qui, ut præmittitur, a sancto Augustino constitutus episcopus, decedente Mel-

¹ The true derivation is the Anglo-Saxon *walas, wealhas*, "the foreigners," applied by the new comers to the British population whom they displaced.

² *ib.* lib. xii. c. 19.

³ The date given in MB. (p. 222) is 676.

⁴ *vastaret* MB.

⁵ MB. adds *vel divini timoris*.

⁶ *Rfofi* MB.

⁷ *communi clade absumpsit* MB.

lito archiepiscopo, thronum Cantuariensem conscendit, ^{of bishops}
 Ab eodem Justo Romano Rofensi sedi episcopus ^{in that see}
 ordinatur secundus, qui ecclesiasticæ legationis causa
 ad Honorium papam directus, marinorum fluctuum
 rabie suffocatus animam amisit. Tertius fuit Paulinus,
 qui post annos, ex quo ad Eboracum ordinatus est,
 decem novem, menses duos, dies viginti unum, in
 eadem est ecclesia tumultus. Causa vero quare in-
 ferioris loci curam post archiepiscopatum Eboracensem
 accepit, evidenter præmittitur, prope finem quinti
 Tituli hujus libri, ac sub Titulo sexto, rubrica "de
 "occisione Regis Oswaldi," ejusdem "obitus," ac
 "pallii dimissio" declaratur. Quartus fuit Ythamar
 ab archiepiscopo Honorio consecratus, qui in eadem
 fuit ecclesia tumultus. Hic enim Anglicus fuerat na-
 tione, sed tamen perfectæ fuit sanctitatis quantum ad
 vitam, Romanæque elegantiae quantum ad scientiam;
 primus omnium in Angli persona episcopalem honorem
 sicut Fritonas, qui et Deusdedit [dicitur], archiepi-
 scopalem excellentiam prætulit. Idem utique Ythamar
 eundem Fritonam, qui Deusdedit dicitur, apud Can-
 tuariam, auctoritate apostolica sibi in hac parte com-
 missa, in archiepiscopum ordinavit; prout in fine Tituli
 sexti præmittitur. Quare autem Fritonas post ordi-
 nationem Deusdedit nuncupatur, Titulo septimo sub
 rubrica "de obitu ejusdem" notatur. Nam quia pulso
 Paulino ab Eboraco nullus diu successit, ideo id egit
 episcopus Rofensis quod Eboracensi competens fuerat
 dignitati. Defuncto Ythamar, quintus successit Dami-
 anus, a Deusdedit archiepiscopo constitutus. Sextus
 successit præfectus Putta, qui patienti animo complexus
 ærumnam, nil omnino de restaurando episcopatu suo
 agens, contentus ecclesia a Sexuulfo¹ episcopo Mercio-
 rum sibi collata, cantuum ecclesiasticorum publicam
 scholam quocumque ire rogabatur, humiliter exercebat.
 Pro illo autem sanctus Theodorus Cuicelinum² in Rofen-

¹ *rege* is here added in MS. | ² *al.* Quicelm, Cuicelm.

Putta succeeded by Quichelm, and Gebmund.

sem episcopum consecravit, sed et illo post non multum temporis prae inopia rerum ab episcopatu per Ethelredum regem Merciorum praetactum destructo decedente, Gebmundum¹ Theodorus pro eo substituit antistitem.

Rectification of popular chronology.

78. In quibusdam vero chronicis praetacta Cantiae devastatio per regem Ethelredum ante mortem regis Edrici, tempore regis Lotharii, anno videlicet Dominicae Incarnationis DCLXXVII. annotatur; sed tamen ista Bedae computatio magis cartarum ac munimentorum regalium hujus monasterii competit veritati.

De Yna Rege qui post Caduallam, sive Cadualladrum successit, cui Cantuarita propter incendium Mulonis, fratris Caduallae, triginta millia mancusas auri dederunt.

Ina, the successor of Cadwalla, or Cadwallader;

79. Mortuo autem Cadualladro, anno Dominicae Incarnationis, ut praemittitur, DCLXXXIX., successit ei Yna, nepos suus, Chinegisli filii Celrici, ex fratre Cuthbaldo, pronepos. Hic enim in Cantuaritas pro incendio Mulonis avunculi sui infremuerat ira magna. Provinciales vero Cantuaritae paulisper resistere ausi, mox omnibus attentatis et viribus incassum effusis, cum nihil in pectore Ynae, quod ignaviae conduceret, reperissent, dispendiorum suorum intuitu, suae se regiae dedere potestati cogitabant. Tentabant tamen regium prius animum muneribus mitigare; mercati sunt pacem triginta millibus auri mancis,² ut sic pretio mollitus bellum solveret, metallo proscriptus³ receptui caneret. Qua ille pecunia recepta dirae deditiois gratiam fecerat, in regnum proprium mox reversus.

propitiated by a money payment.

80. Quantus enim Anglicanae ecclesiae extitit ipse cultor, praecipue attestatur monasterium illud nostris diebus insignissimum Glastoniae, quod istis temporibus a

¹ al. Gelemund, Gesmund, Godmund.

² mancis WM. (Script. post Bed. p. 14.)

³ praestricus. Ibid.

Sathanæ satellitibus lamentabiliter est cribratum, dum grano, ut fertur, puro ejecto, palea damnabili sollicitudine, cum granis putridis sub flagello cassandis, in horreum eligitur, a colono ibidem servanda. Hoc enim venerabile monasterium, consilio sancti Aldelmi, West-Saxonum episcopi, in quodam palustri recessu construxit, ut eo tenacius supernæ contemplationi monachi tenderent, quo castigatius temporalia possiderent. Huic sententiæ testes induco Willelmum Malmesberensem, lib. primo, "de Gestis Regum," cap. xxiv.,¹ et alios quamplures qui fundationes monasteriorum ecclesiæ Anglicanæ declarant. Privilegium vero, quod pro libertate monasteriorum suorum a papa Sergio impetravit, libenti animo confirmavit.

81. Monachi tamen Glastonienses aliam prætendunt foundationem a rege Arvirago, filio Kymbelini, regis Britonum, in cuius tempore Christus Jesus de Maria virgine natus fuit. Ac etiam postea ab Arthuro rege idem monasterium asserunt pluribus possessionibus affuisse dotatum. Hujus ego fundationis primariæ, cum sequenti dotatione, certitudinem explanandam illis relinquo, qui in Britannia ante regis Lucii tempora monasteria aliqua in Chronicis poterunt reperire fundata. Dotatio tamen ab Arthuro, qui diu post Lucium successerat, tanto facilius est tenenda, quanto notius ejusdem sepultura, anno Domini M.CCLXXXVIII, per regem Eduardum primum post conquestum, qui tum-
Story of an earlier foundation.
Opening of King Arthur's tomb by Edward I.

82. Quantæ autem auctoritatis fuit Aldelmus, cujus admonitione Yna illud monasterium construxerat, refert Beda, "de Gestis," lib. v. cap. xviii, qui, contra hoc quod dicit Willelmus Malmesberiensis, "de Gestis
Account of St. Aldhelm.

¹ "Script. post Bed." p. 14; cf. "Monast. Angl." i, 2, new ed.

“ Pontificum,” lib. ii, cap. v,¹ ubi agit de episcopis West-Saxonum, Aldelmum primum sedisse, quem tamen loco ordinis nominat, asserit Heddi ejusdem sedis episcopo successisse, Heddiq̄ue defuncto, teste Beda, in eodem capitulo præacti libri, episcopatus provinciæ illius in duas partes divisus est, una data fuit Danieli, qui etiam tempore Bedæ fuerat, alteraque Aldelmo, cui annis quatuor strenuissime præfuit, ambo in rebus ecclesiasticis et in scientia scripturarum sufficienter instructi. Denique Aldelmus, cum adhuc esset presbyter, abbas monasterii quod “ Maildeby urbem ”² nuncupant, scripsit, jubente synodo suæ gentis, librum egregium adversus errorem Britonum, quod vel pascha non suo tempore celebrant, vel alia perplura ecclesiasticæ castitati et paci contraria gerunt.³ Scripsit et de Virginitate librum eximium, quem in exemplum Sedulii, geminato opere, et versibus hexametris et prosa composuit. Scripsit et alia nonnulla, utpote vir undecumque doctissimus.

Bishops
Daniel
and For-
cher.

First bi-
shop of the
South-
Saxons.

83. Quo defuncto, pontificatum pro eo suscepit Forcherus,⁴ vir in scripturis sanctis optime eruditus. Ministrantibus igitur episcopatum West-Saxonum Daniele et Forchero, statutum est synodali decreto, ut provincia Australium Saxonum, quæ eatenus ad civitatis Wentanæ, cui tunc Daniel præerat, parochiam pertinebat, et ipsa sedem episcopalem ac episcopum proprium obtineret; consecratusque est eis primus antistes Eadbertus,⁵ qui erat abbas monasterii beatæ memoriæ Wilfridi episcopi, de quo aliqua præmissi in Titulo septimo, sub rubrica “ de Episcopis Eboracensibus.” Quo defuncto, Eolla successit; ipsoque defuncto, episcopatus cessavit. Et nota, quod in divisione West-Saxonici episcopatus

¹ “ Script. post Bed.” p. 241.

² “ Mailduf urbem ” MB. (p. 268):
now Malmesbury.

³ i.e. in the time of Bede, from
whom the statement is borrowed.

⁴ Fortheri MB.

⁵ Eadberc.

hoc observatum fuit, ut qui Wyntoniae sederet, haberet duos pagos Hamtonensem et Suthreiensem. Alter qui Schirburnae sederet, haberet Wiltonensem, Dorsetensem, Berruchensem, Sumersetensem, Domnoniensem, Cornubiensem. Schireburna est viculus nec habitantium frequentia, nec positionis gratia suavis. Qualiter autem idem episcopatus posteriori tempore per septem annos cessavit post mortem Ethelnuordi, circa annum Domini DCCCXVIII., et, cogente Formoso papa, Plegemundus archiepiscopus Cantuariensis et rex Edmardus filius Ælfredi de duobus West-Saxonum episcopis quinque episcopos statuerunt; et qualiter in Wiltensi pago proprius factus est episcopus, in Ram-esberia sedem tenens; qualiterque tempore Willelmi regis Angliæ Conquestoris, quando ex canonum de-creto edictum fuit, ut sedes episcoporum a villis ad urbes migrarent, translata fuit sedes de Scireburna in urbem Salesberiam, Willelmo Malmesberien- si, qui de omnibus istis, in libro secundo, "de Gestis Pontificum," scribere luculenter notatur, lectorem remitto. De sancto vero Birino, primo West-Saxonum prædicatore, qui sedem apud Dorcestriam habuit, et de Hædda vel Hæddi, qui episcopium transtulit, plane præmisi in Titulo sexto sub rubrica "de Conversione Occiden- talium Saxonum."

84. Quod autem asserunt aliqui prætaetum Aldel- mum regis Ynæ ex fratre Kentenio nepotem fuisse, magis videtur blandiri opinioni volaticæ quam sta- bilitati historice convenire. Præsertim cum nusquam pronunciant Chronicæ Ynam fratrem aliquem habuisse, præter Migildum, qui paucis annis ante ipsum decessit. Non enim eget Aldelmus ut sua parentela mendaciis asseratur. Habuit enim sorores rex Yna, Cuthburgam videlicet et Quenburgam. Habuit et uxorem nomine Ethelburgam, ex cujus suggestione post triumphales bellorum victorias, post multarum virtutum gradus, summum culmen perfectionis meditatus, Romam adiit. Ibi quæ pompam suæ conversionis ostenderit, crinem

Changes in
the Wessex
bishoprics.

fol. 42 b.

Story of
Aldhelm's
connexion
with the
Royal
family.

Ina's true
relations.

He finally
retires to
Rome.

deposuit; et, ut solius Dei oculis placeret, amictu plebeio tectus clam consenuit cum uxore. Ita mutua caritate connexi temporibus suis viam universæ carnis ingressi sunt, non sine magnis miraculis, quibus Divina dignatio felicium conjugum meritis est respondens. Cissa¹ vero pater fuit regis Ynæ, qui antea monasterium Abendoniense, circa annum Domini DCLXVI, fundavit.

where he dies.

Cissa, the founder of Abingdon.

De eo quod rex iste Yna successit Ceadualla, regi West-Saxonum, sed non Cadualladro, regi Britonum, sicut in pluribus Chronicis annotatur.

True story of King Ina. 85. Rex itaque Yna quem præmisi, secundum fere omnes chronicatores, post Ceadwallam successisse, sine dubio post Cadualladrum, non super Britones, sed super West-Saxones regimen tenuit. Quamvis enim regnum Anglorum notatur in chronicis post mortem Cadualladri regis Britonum incepisse, et hoc propter Divinam revelationem, qua vox de celo fertur intonuisse, Deum nolle Britones in insula diutius remanere; non tamen adhuc Saxones plenum super Britones dominium haberunt, sed, ut prius in suis provinciis, per cxxxiii. annos, qui fluxerunt inter mortem Cadualladri et conquestum Egbrithi, qui Britones totaliter expulit, regnaverunt.

His predecessor not to be confounded with the British king of the same name. 86. Et nota quod Beda, lib. iii. "de Gestis," cap. i, memorat Caduallam, regem Britonum, qui occidit Osricum regem Deirorum et Eanfredum regem Berniciorum, interemptum fuisse a sancto Osualdo cum immensis illis copiis, quibus nihil resistere [posse]² jactabat; ut præmittitur Titulo sexto rubrica, "de Petronio abbate." Hoc enim actum fuit circa annum Domini DCXL, ex quo omnino sequitur, quod vel est dare duos fuisse reges Britonum ejusdem nominis Caduallæ, vel

¹ Ine's father is more frequently called *Cenred*; cf. Lappenberg, *England under the Anglo-Saxon Kings*, I. 261, 262, Thorpe's ed.

² Supplied from MB. (p. 173.)

unum Caduallam, qui super Britones xlviii. annis regnavit, ab Osuualdo non interfectum, prout Beda scripserat extitisse. Nam Willelmus Malmesberiensis, lib. i., cap. xxxiv., "de Gestis Regum,"¹ eundem Ceaduallam scribit ab Osuualdo primo impetu castris exutum, moxque cum omnibus copiis deletum, non tamen eundem quem² Beda memorat interemptum. Postea vero notat Beda, lib. iv., cap. xii., quod tempore Hæddæ episcopi Occidentalium Saxonum, quem consecravit Theodorus archiepiscopus in civitate Londoniarum, Ceaduallam, fol. 43. devictis atque amotis regulis, regnum suscepisse; et hoc, ut probari poterit per Chronicas, anno Domini DCLXXXVII. De eodem etiam Ceadualla memorat iterum idem Beda, lib. v., "de Gestis," cap. vii., quod rex fuit Occidentalium Saxonum, qui postquam duos annos regnasset, relicto imperio, venit Romam, ut fonte baptismatis ablueretur; ut præmissum est in præsentis Titulo, rubrica "de fame et peste temporibus Caduallæ fratris Mulonis." De Cadualladro autem dicit Galfridus Monemutensis,³ quod rex fuit Britonum, qui, post sump-tum diadema duodecim annis præteritis, decedit in infirmitatem, et civilis inter Britones discordia orta fuit. Post illos etiam duodecim annos secuta fuit fames ac pestilentia prænotata, pro qua gemens cum miserabili navigio regem Armoricanorum Alanum adivit, cum quo per annos undecim morabatur; ac sic post duodecim et undecim annos regni sui, illis adhuc annis minime computatis quibus ante accessum ejus ad regem Armoricorum languebat, Romam adiit, et a Sergio papa confirmatus, die et anno eisdem, quos Beda memorat, obiit.

87. Apponat igitur prudens lector verba Bedæ præmissa de Ceadualla verbis Galfredi de Cadualladro, et quod idem ipse sit Cadualladrus, qui et Ceadualla, prout Galfridus asserit extitisse, modicam vel nullam

Practical inference with respect to the pretended relics of

¹ "Script. post Bedam," p. 19.
² cum MS.

³ lib. xii. c. 15.

Cadwallader. congruentiam, exceptis die et anno obitus, pendere poterit. Unde salva reverentia utriusque, mihi videtur Cadualladrum regem Britonum contemporaneum cum rege Occidentalium Saxonum extitisse, et utrumque Romam in eodem anno adisse ibidemque eodem die obiisse.¹ De Ceadualla vero, quem notat Beda ab Osuualdo interemptum, tam historia Britonum quam alie Chronicæ post Osuualdi victoriam plura notant; quem aperte nominant Caduallonem, filium Caduani, patrem Cadualladri jam præacti. Si igitur rex Britonum Cadualladrus non reperitur fratrem Mulonem nomine habuisse, frivola præacta opinio reputatur, ut circa hæc tempora ossa ejusdem essent translata ab ecclesia sancti Petri Romæ in ecclesiam sancti Petri Angliæ, ubi cineres fratris ejus Mulonis habentur.

Quod sanctus Theodorus sanctum Erkenwoldum in Londoniensem episcopum ordinavit; et de fundatione monasteriorum de Berkynge et de Certesia.

Bishop Erkenwold and his foundation at Chertsey. 88. Succedentibus autem annis, beatissimus Theodorus archiepiscopus, erga ecclesiam sponsam suam non segniter Erkenwoldum venerabilem virum dedit Londoniensibus præsulem. Hic enim duo fecit monasteria, unum sibi, alterum sorori suæ. Suum enim Certesie² dicitur, quod, per adminiculum cujusdam Frithewoldi, qui sub Wlfero rege subregulus fuerat, monachis ibidem Deo servituri et³ rerum necessariarum opulentia adimplevit. Splenduit ibi religio, ut patet per Chronicas, usque ad Danorum rabiem detestandam, qui ut cætera locum illum pessumdedere, ecclesia succensa cum monachis et abbate. Postmodum vero circa annum Domini DCCCCLXX., temporibus Dunstani archiepiscopi et Elfnothi abbatis, prout inferius in loco sibi apto patebit, per regem Eadgarum honorifice fuerat reparatum, veteribusque cartis ac munimentis undique conquisitis,

¹ obisse MS.

² Cerolæsei, id est, Ceroti insula MB. (p. 218.) Now Chertsey.

³ servituri et] servituri MS. : cf. "Script. post Bed." p. 235, l. 56.

quorum testimonio prædia revocaret ad locum, quæ plures ex magnatibus tam vi quam vetustatis auctoritate quasi propria, ut moris est talium adhuc istis temporibus, occupabant.

89. Sororis suæ cenobium appellatur Berkinga, quod a latere civitatis Londoniarum ad octo miliaria est fundatum. Ibi enim soror Erkenwoldi, Ethelburga vocata, prima fuerat abbatissa, ac in eodem monasterio est sepulta. Cui successit Hildelida, ad quam missus fuit beatissimi Aldelmi, ut præmittitur, de virginum laude codex. Jacet etiam in eodem monasterio sancta Wifildis, quæ paucis annis ante regis Edgari tempora ibidem fuerat abbatissa, quæ vetustatem cæterarum sanctitatis fertur gratia compensare. Harum enim orationibus locus ille nunquam omnino destructus, sed etiam tempore Normannorum, sicut et præsens monasterium, ab hostili rabie, qua alia monasteria subversa fuerant, non solum salvus legitur affuisse, verum etiam tam numero sanctimonialium quam bonorum possessionibus ac amplitudine ædium succevisse.

90. Hic enim Erkenwoldus, qui Londoniæ in ecclesia sancti Pauli quiescit, et decenter inter magnum altare et capellam sanctæ Mariæ Virginis tumulatur, quartus ejusdem sedis post sancti Augustini adventum episcopus fuerat; qui ob auditionis celeritatem, favore canonicorum devotorum, ibidem a fideli populo maximo sublimatur honore. Alii enim successores ejusdem sub tanto obscuritatis nubilo absconduntur, ut usque ad tempus regis Ethelstani illorum non reperitur memoriæ mansolea.

91. Hujus enim sedis primus episcopus fuit Justus a beato Augustino, ut sub Titulo quarto præmittitur, ordinatus. Hic, ut refert Willelmus Malmesberiensis, "de Gestis Pontificum," libro ii., cap. i.,¹ monasterium sancto Petro in occidentali parte fecerat civitatis ipsius

Ethelburga,
his sister,
the first
abbess of
Barking.

Erken-
wold's rest-
ing place.

Obscurity
hanging
over his
successors.

Origin of
St. Peter's,
Westmins-
ter.

¹ "Script. post Bed." p. 235.

apostoli admonitus nuncio. Qui, ut fertur, in visu perpendebatur illam ecclesiam recenter factam dedicasse, et per rusticum Mellito episcopo xenium¹ gratissimum, grandem scilicet piscem, destinasse. De hujusmodi relatione noluit dubitare Mellitus, cum videret agrestis fatuitatis hominem, qui non fuerat Christianus, de sancto Petro patrono suo nuncium afferentem, ejusdemque corporis lineamenta, quæ ipsemet noverat ex pictura, veraciter nunciantem. Consecrationis igitur mysterium non censuit repetendum, quam perfectam monstrarent candelæ per totam ecclesiam accensæ, signa crucis formata, aqua aspersa, sacra olei in locis debitis congrua vestigia. Cessit Divino officio humana sedulitas, pronuntiavitque Mellitus voce prophetica magni meriti futurum monasterium, in quo apostolus pontificale officium voluit exercere.

Its humble beginnings. 92. Hoc tamen monasterium usque ad tempus sancti Eduuardi regis et confessoris, filii videlicet Ethelredi regis, qui ibidem honorifice tumulatur, exile cenobiolum, ad numerum duodecim monachorum constructum, per chronicas attestatur fuisse. Nam Willelmus Malmesberiensis, lib. ii., cap. v.,² ubi tractat de episcopis Scireburniæ, memorat sanctum Dunstanum, cum esset Londoniæ episcopus, Wilsinum abbatem apud Westmonasterium prefecisse, instructo ad duodecim monachos cenobiolo in loco ubi quondam Mellitus ecclesiam fecerat sancto Petro. Melliti tamen vaticinii veritas in tempore præacti regis Eduuardi cernitur processisse; qui, ampliori monachorum conventu ibidem adunato, ecclesiam ædificationis genere novo fecit. Postea vero nec minus sed et multo magis rex Willelmus Conquestor extulit locum illum magnis redditibus prædiorum, quod ibi susceperet insignia regni sui. Consuetudo enim ab illo tempore inolevit, ut

Large endowments made to it by William the Conqueror.

¹ zennium MS.

² "Script. post Bed." p. 248.

propter Eduuardi sanctissimi inibi sepulti memoriam, coronam accipiant regiam regnaturi.

93. Mellitus itaque postquam expulsus fuerat cum Succession sancto Justo, ut Titulo tertio præmittitur, pro penuria of the of the Bishops of potestatis Edbaldi regis sedem propriam non intravit, London. sicque aliquanto tempore honoris exsors, postmodum, Laurentio decedente, archiepiscopus Cantuarie factus est. Duravit in Orientalibus adhuc Saxonibus perfidie labes ad tempora Sigeberti regis eorum; qui, hortatu regis Oswii Northanibrorum, a Finano episcopo baptizatus, gentem suam ad fidem, quam cum Mellito expulerant, per Ceddum episcopum reducebat. Hic enim Cedd, Ceddus fuit secundus Londoniensis episcopus, sed in brother of Northanimbria apud Lestingai¹ monasterium suum St. Chadd. sepultus. Hæc latius in Beda lector poterit reperire; qui Ceaddam fratrem istius Cediti sedem episcopalem et sepulturam in Lichefeld² memorat habuisse.

94. Post Sigebertum regem, ut sub presenti Titulo præmittitur, rubrica "de generatione Suabheri," Suithelinus frater ejus regnavit, quo mortuo Sighere et 44. Sebbi regnum tenuere sub Wlferi regis Merciorum regimine. Sebbi illibatae fidei speciosi finis compos fuit. Sighere tempore mortalitatis fidei signaculum violabat, sed instantia Wlferi per Jarumannum episcopum recepit. Wlferus enim rex, defuncto Cedito, corruptus munere, Wyne quendam, qui West-Saxonum episcopus Wyne, fuerat, vacanti throno induxit. Hic enim est Wyne, a quo Beda, lib. iiii. "de Gestis," cap. xxvii.,³ scribit, Ceaddam, fratrem Cediti prætaeti, in antistitem consecratum fuisse, nec aliquem tunc temporis episcopum, excepto Wyne, in tota Britannia canonice ordinatum asserit extitisse.

95. Succedente vero tempore, ut præmittitur, Erken- Erkenwold. woldus a Theodoro Londoniensibus ordinatus episcopus

¹ See above, Tit. vii. c. 22.
² *Lycidfeld* MB. (p. 212.)

³ *al. c. 28.*

fuerat, cuius vitam, tam in episcopatu quam ante, testatur Beda, libro iv., "de Gestis" cap. vi., sanctissimam affuisse, et usque ad sua tempora affirmat fere-
trum ejusdem Erkenwoldi caballarium, quo infirmus vehi solebat a suis discipulis, conservatum fuisse, multosque febricitantes vel alio quolibet incommodo fessos ab illo sanatos fuisse. De quo etiam in eodem capitulo memorat, quod priusquam episcopus factus esset, duo præacta monasteria, unum sibi alterum sorori, construxit. De virtutum vero insigniis monasterii Berkingiæ, vii. viii., ix., et x., ejusdem libri quarti capitulis, plura notat. Erkenwoldo successit Waldtherus, a quo rex Sebbi, qui regno Orientalium Saxonum præerat, habitum monachicum, quem diu desiderabat, accepit: de quo Beda, capitulo xi. præacti libri, plura noscitur insignia contulisse. A Waldhero enim usque ad Theodredum, qui tempore regis extitit Ethelstani, inter quos decem septem episcopi Londonienses fuerunt, pro magno est ut eorum nuda permaneant nomina. De Theodoro et aliis sibi succedentibus dicitur inferius loco suo.

Waldther.

Scantiness of information respecting their successors.

De episcopis Eboracensibus qui successerunt post Wilfridum.

96. Elapso itaque tempore aliquanto, offensus fertur¹ Theodorus archiepiscopus, per meritum cujusdam inobediencie a Winfrido episcopo, quem de episcopatu deposuit; in cuius loco Sexuulfum episcopum ordinavit, qui erat constructor et abbas monasterii, quod dicitur Medeshamstede,² in regno Giriviorum. Depositusque Winfridus rediit ad monasterium suum quod dicitur Ad Barne,³ ibique in optima conversatione

Deposition of Winfrid.

Sexuulf, first Abbot of Peterborough.

¹ Bed iv. 6.² Now Peterborough.³ Barrow, on the Humber.

vitam finivit, secundum Bedam, lib. iv., "de Gestis,"
cap. vi.

97. Winfridus iste episcopus fuerat Merciorum, quem Winfrid
plures chronicatores Wilfridum notant, qui, extruso ^{called by}
Ceadda per Theodorum, in sedem fuit Eboracensem ^{some writ-}
intronizatus. ^{ters Wil-}

98. De isto enim Wilfrido dicit Beda, cap. xiii. ^{Expulsion}
lib. iv., pretaeti, quod anno Incarnationis Dominice ^{of Wilfrid}
DCLXXVIII. inter regem Egfridum et reverentissimum ^{from the}
antistitem Wilfridum, orta dissensione, pulsus est idem ^{see of}
antistes a sede sui episcopatus, et duo in loco ejus sub- ^{York, 678.}
stituti episcopi, qui Northanibrorum genti praesent;
Bosa videlicet, qui Deirorum, et Eata, qui Berniciorum
provinciam gubernaret; hic in civitate Eboraci, ille in ^{Conse-}
Agustaldensi, ² sive Lindisfarnensi, ecclesia cathedram ^{cration}
habens episcopalem, ambo de monachorum collegio in ^{of}
episcopatus gradum assumpti. Cum quibus Eadhædus ^{Bosa, Eata,}
in provinciam Lindisfarorum, quam nuperrime rex Eeg-
fridus, superato in bello et fugato Wilfero, obtinuerat,
episcopatus ordinatur. Et hunc primum eadem provin-
cia proprium accepit praesulem, secundum Athel-
wynum, ³ tertium Eadgarum, quartum Cynebertum,
qui fuit tempore Bedae sedens. Habebat enim eadem
ecclesia ante Eadhædum antistitem Sexwlfum praetac-
tum, qui Merciorum et Mediterraneorum Anglorum
simul episcopus fuerat; sed expulsus de Lindissi in
illarum provinciarum regimine permanebat. Ordinati ^{and other}
sunt autem Eadhædus, Bosa et Eata Eboraci ab archie- ^{prelates}
piscopo Theodoro, qui etiam, post annos tres absces- ^{by Arch-}
sionis Wilfridi, horum numero duos addidit antistites; ^{bishop}
Trumberctum ad ecclesiam Agustaldensem, remanente ^{Theodore,}
Eata ad Lindisfarnensem, et Trumwynum ad provin-
ciam Pictorum, quae tunc temporis Anglorum erat im-

¹ *al. c. 12.*

² *al. Hagustaldensi, i.e. of Hexham.*

³ *Aediluni MB.*

perio subjecta. Eadhedus¹ de Lindissi reversus,² eo quod Æthelredus provinciam recepisset Rhipensi ecclesie est præfectus.

Defence of
Theodore
against his
critics,

99. De Wilfridi episcopi expulsionem plures certe chronicatores et ferme omnes, excepto Beda, a quo originem sed non in his traxerunt, nimis austere, nullum præ illis auctorem alium allegantes, quasi hyperbolice materiam dilatare noscuntur. Marianus, libro secundo, hæc inducere frivola studuit, quod quantacunque sanctitate quis polleat, per Theodorum videri et doleri poterit, quia non tamen ad plenum mores exiit pervicaces;³ "siquidem," inquit, "Theodorus Wilfridum, quantum nobis hæret conjectura, injuste ejecit."⁴ O venerabilis

Marianus
Scotus,

Mariane, scriptis certe tuis, ut spero non peccando, irascor, qui plura bene scripsisti, et hic foveam ante faciem beatissimi Theodori jam fodisti, in quam præcipiti dictamine incidisti. Mores enim eosdem pervicaces,³ quos in nostro Theodoro reprehendis, ipsemet a tua maturitate exuere non intendis, dum tuam hæc scribens asseris conjecturam, quæ probare non poteris per scripturam.

and Wil-
liam of
Malmes-
bury.

100. Similiter Willelmus Malmesberiensis, "de Gestis Pontificum" lib. iii., cap. i., "Theodorus," inquit, "non moratus, sed xeniorum obtentu vigorem animi ener- vans, inconsulto Wilfrido, tres alterius regionis episcopos in ejus dicecesim introduxit."⁵ Plura etiam quæ ibidem sequuntur, magis reputo omittenda quam alicui hujus opusculi Titulo inserenda; cum nec Bedam, qui omnes in suo tempore chronicatores evidenter scribendo transcendit, usquam reperi talia intulisse, prout sub præsentis rubrica in his, quæ præmissi ab ejusdem Bedæ sententia, cap. xiii. lib. iv., quisque lector nec unum discrepans verbum poterit reperire. Quod autem in

¹ Eadhedum MS.

² reversum MS.

³ pervicaces MS.

⁴ This passage does not appear in the printed copies of Marianus

Scotus: but nearly the same expressions occur in William of Malmesbury, as below, p. 196.

⁵ "Script. post Bed." p. 262.

eodem capitulo primo, libri tertii "de Gestis Pontificum" per eundem Willelmum Malmesberiensem, illud Juvenalis, quo nihil absurdius sanctissimo Theodoro imputatur, prolatum, "Sic volo, sic jubeo, sit pro ratione voluntas," ut mihi videtur sui dictaminis magis cedit dedecori quam decori, et semetipsum eisdem monstrat funiculis irretitum, quibus Anglicos pompaticos dictatores, in libro suo primo "de Gestis Regum," cap. xx.,¹ obvolutos testatur, ubi Græcos involute, Romanos circumspicte, Gallos splendide, Anglos pompaticè scribere memorat. Pompaticè enim scribere est voluntatem rationi præferre. Voluntatem enim præferunt rationi, qui asserunt discretissimi Theodori voluntatem pro ratione fuisse, qui per omnes chronicas commendatur, luciferos radios rationis una cum Adriano abbate orbi Britannico infulsisse, et insulam, quondam nutriculam tyrannorum, in familiare philosophiæ domicilium contulisse.

101. Horum utique rationis evidentia memoriæ re-^{Theodore,} ducitur modernorum per illam villulam, quæ "lacus ^{the bright-} Græcorum," Anglice *Grekielake*,² a Theodori disci-^{est lumi-} plina, ubi schola primitus tenuit, nuncupatur. In illo ^{nary of his} enim lacu refulsit quasi sol Theodorus, a sole justitiæ ^{age.} illustratus, in clypeos aureos, ecclesiæ videlicet Catholice discipulos et doctores; a quibus montes, reges scilicet et magnates, luce fidei illuminati resplenduerunt, per quos rationis oculo manifestatur distincta pars exercitus regis nostri multiplicibus virtutum radiis illustrata, expulsis perfidiæ tenebris, qua hostis ille, primus rationis apostata, pressus pondere voluntatis, assurgens reprimitur cum triumpho. Laudetur igitur a fidelibus Theodori ratio, nec multiplicent loqui sublimia gloriantes, sed recedant vetera de ore illorum, quia Deus scientiarum Dominus est, et ipsi præparantur cogitationes.

102. In testimonium enim maturæ rationis Theodori ^{Bede's tes-} scribit Beda, lib. iv. "de Gestis," cap. ii. quod perlus-^{timony to} ^{his great} ^{humility.}

¹ "Script. post Bed." p. 13.

² Perhaps an allusion to *Cricklade*, in Wiltshire; but see "Chron. Joh. Bromton" (Script. x. col. 814).

trans idem Theodorus "universa, ordinabat locis oppor-
 "tunis episcopos, et ea quæ minus perfecta reperit, his
 "quoque juvantibus corripbat. In quibus et Cead-
 "dam episcopum cum argueret non fuisse rite conse-
 "cratum, respondit ipse voce humillima: 'Si me,' in-
 "quit, 'nosti episcopatum non rite suscepisse libenter
 "ab officio discedo: quippe qui neque me unquam
 "hoc esse dignum arbitrabar; sed obedientiæ causa fol. 45.
 "'jussus subire hoc, quamvis indignus consensi.' At
 "ille audiens humilitatem responsionis ejus, dixit, non
 "eum episcopatum dimittere debere; sed ipse ordina-
 "tionem ejus denuo catholica ratione consummavit."

Bede's ac-
 count of
 Wilfrid
 after his
 expulsion
 from York.

103. De episcopis enim Eboracensibus, qui præcesse-
 runt Wilfridum, plane sub Titulo vii. successio decla-
 ratur, rubrica "de episcopis Eboracensibus post Pauli-
 "num." De eodem autem Wilfrido scribit Bede eodem
 libro quo supra consequenter, quod pulsus ab episcopatu
 suo Wilfridus, et multa diu loca pervagatus Romam
 adiit, Britanniam rediit, et si propter inimicitias me-
 morati regis in patria, sive parochia sua, recipi non
 potuit, non tamen ab evangelizandi potuit ministerio
 cohiberi. Quod autem ad provinciam Australium Sax-
 onum divertebat, subjungit Bede,¹ secundum quod præ-
 mittitur in Titulo vii. prænotato. Cujus provinciæ re-
 gem Æthelwalcum Ceduualla, ut ibidem in eodem li-
 bro Bede sequitur, mox occidit. Sed et Yne, qui post
 Ceduuallam in gente Gevisorum regnavit, simili pro-
 vinciam illam afflictione, plurimo annorum tempore,
 mancipavit. Qua de re factum est, ut toto illo tempore
 episcopum proprium gens illa habere nequiret; sed re-
 vocato domum Wilfrido, primo suo antistite, ipsi epi-
 scopo Gevisorum, id est, Occidentalium Saxonum, qui
 essent in Wenta civitate, subjacerent.

104. Qualiter autem eidem Ceduuallæ in consiliis
 salutaribus profuit is Wilfridus, ut suo adminiculo non

¹ Lib. iv. c. 13.

solum provincia Australium Saxonum, sed etiam insula Wecta, Christianae fidei subjaceret; qualiterque usque ad mortem Egfridi regis per quinque annos in labore agri Domini in silicibus¹ abrogandis, et plantariis evangelicis ampliandis se gessit; ac post mortem Cuthberti, qualiter episcopatum ecclesiae Lindisfarnensis uno anno servabat, donec Eadbeorhtus pro eo successor fuerat ordinatus, Beda "de Gestis," xiii., xiv., et xxvii., capitulis luculento² stilo scribere studuit, libro quarto. De eodem vero beatissimo Cuthberto qualiter post plurima insignia meritorum se contemplationi anchoreticæ dederat, xxv. et xxvi., ejusdem libri capitulo, ac etiam de obitu ejus in insula Farnæ, et apportatione corporis sui per suum assensum, ad rogatum fratrum, in ecclesiam Lindisfarnensem, aperte memorat idem Beda. In libro etiam quinto "de Gestis," cap. xix., non solum de obitu sanctissimi Wilfridi, post quadraginta quinque annos accepti episcopatus, perpenditur memorasse, sed etiam de statu totius vitæ ejusdem, quam si recapitulando a pueritia usque in senectam et senium, declarasse; epitaphiumque quod super tumbam ejus in primo suo monasterio, quod vocatur "In Hripum" Disparage-sculptum fuerat transcripsisse. Libris igitur et capi-ment of modern chroniclers. tulis prænotatis Bedam venerabilem legat et relegat studens lector, ponentiumque in ocelum os suum scriptorum negligentium pompatica dictamina parvipendens, quorum vestigiis chronicatores posterius adherentes, ob fidem credulam illorum auctoritati exhibitam, suis scriptis falluntur et fallunt.

105. Ut igitur limpidius Wilfridi successores notentur, scias quod, expulso per regem Wilfrido, ut præmissum est, qui totius Northanimbrorum regionis erat episcopus, duo pro eo constituti sunt. In Eboraco Bosa, in Angustaldo, Eta defuncto, Johannes ordinatus est pro eo. Tempore vero Alfridi regis redit in episcopatum

¹ silicibus MS.² luculenti MS.

totum Wilfridus quinque annis, expulsis præfatis Johanne de Augustaldo et Bosa de Eboraco. Post quinque annos, Wilfrido iterum ab Alfrido rege expulso, illi suis sunt sedibus restituti. Defuncto vero Alfrido rege, ac succedente filio suo et hærede Osredo, cunctis faventibus, in præsulatum suæ ecclesiæ est receptus apud Augustaldum, quatuor annis, id est, ad diem obitus sui vitam ducens in pace; Johanne in Eboracum migrante, eo quo Bosa defunctus erat.

St. John of Beverley. 106. Iste Johannes vir virtutis eximie fuerat, quem fol. 45i.

Beda, lib. v. "de Gestis," a capitulo secundo usque ad capitulum septimum, relatu Berthuni quondam diaconi sui, sanctissimum miraculis dum adhuc viveret coruscantibus manifestat; et in fine capituli sexti ita scribit: "Mansit," inquit, "in episcopatu annis¹ triginta tribus, et sic coelestia regna conscendens sepultus est in porticu sancti Petri in monasterio suo, quod dicitur 'In Silva Deirorum,'² anno ab Incarnatione Dominica DCCXXI." Hic enim est qui a modernis sanctus Johannes de Beverlei dicitur, in quo loco celeberrimis miraculis a fidelibus frequente contemplatione notatur, ubi pro spectaculo solebant adduci tauri ferocissimi, qui nodosis vinculis alligati, magno virorum fortium sudore compulsi, statim ut cœmeterium sunt ingressi, mox, omni feritate sopita, tam suppliciter conquiescunt, ut oves simplicitate putares. Laxatis ergo nodis dimituntur per atrium ludere, qui prius quicquid obstabat cornibus et pedibus impetebant. Cum enim idem sanctissimus Johannes præ majori senectute minus episcopatu ministrare sufficeret, ordinato in episcopum Eboracensem Wilfrido presbytero suo, secessit ad monasterium præfatum, ibique vitam in Deo digna conversatione complevit.

Dispute between the Canter- 107. Hic autem Wilfridus secundus transcendit tempora Bedæ, nam illum eodem anno quo obiit fuisse

¹ annos MB.

² Derorum MB.

in Eboraco episcopum asseverat. Quocirca, ut testatur Willelmus Malmesberiensis, "de Gestis Pontificum," lib. iii.,¹ lis inextricabilis inter Cantuarienses et Eboracenses orta fuit. Dixerunt monachi Cantuarienses se Wilfridum seniore[m] habere. E contra Eboracenses contendebant, hunc Wilfridum minorem ab archiepiscopo Odone Cantiam translatum fuisse.

108. Wilfrido defuncto successit Egbertus, frater Egberti, ejusdem provinciae regis. Hic enim sua prudentia, et fratris sui Egberti potentia sedem illam in genuinum² statum reduxit. Nam ut Titulo vi., rubrica "de occisione regis Osuualdi," praemittitur, Paulinus apud Rofecestram insigne pallii moriens dimittebat: successores vero Eboracensis ecclesiae hic praetacti hujusmodi pallii mysterium parvipendentes nihil episcopi vocabulo altius anhelantes illud insigne archipraesulis mysterium resumere non curabant. At vero Egbertus inthronizatus, ut vir animosioris ingenii, cogitans, quod sicut superbum est si appetas indebita, ita ignavum si negligas debita,³ pallium appellatione apostolica reparavit. Hic enim omnium liberalium artium quasi armarium quoddam fuit. Cujus rei testis Albinus habetur, qui in epistola ad regem Karolum ita scribit: "Date," inquit,⁴ "mihî exquisitiores eruditionis scholasticae libellos, quales in patria habui, per bonam et devotissimam magistrî mei Egberti archiepiscopi industriam; et, si placet excellentiae vestrae, remittam aliquos de pueris nostris, qui excipiant inde quaeque necessaria et revehant in Franciam flores Britanniae."

109. Huic successit Eanbaldus, praefati Albini discipulus. Ipse est Eanbaldus, qui cum Æthelardo archiepiscopo Cantuariensi mutuis probitatis officiis invasionem, quam Ofa rex Merciorum super Cantuariensem ecclesiam fecerat, ad nihilum redegit. Post illum vero

¹ "Script. post Bod." p. 269.

² *genuinum* MS.

³ Willelm. Malm. Ibid. p. 269.

⁴ *i.e.* Alcuin.

⁵ *Opp.* L. 53, Ed. Froben.

usque ad Wlstanum, qui fuit tempore regis Edmundi fratris Æthelstani, sex notantur successores, quorum nuda nomina remanent. Successionem vero reliquorum aliis chronicoribus perscribendam, quæ faciliter poterit reperiri, dimitto; et ad nostri Theodori insignia annotanda, quæ inceperam, me converto.

De Wythredo filio Egberti, qualiter regnum Cantiae septennio post mortem fratris sui Edrici desolatam, religione et industria Theodori et Adriani, ab invasione extranea liberavit.

110. Septimo demum anno post mortem Edrici regis Cantiae, quem, ut præfertur, occidit Ceadualla, filius Egberti, Withredus, cum apud suos Theodori archiepiscopi atque Adriani abbatis doctrina æmulum invidiam pressisset, fidei et constantiæ industria, et apud hostes forinsecus pacem locasset pecunia, magna spe civium regni diademate sublimatus, domi civilis, bello invictus, Christianam religionem sanctissime coluit, monasteriaque possessionibus ampliavit. Non tamen usque post mortem Theodori, tempore videlicet medio vacationis inter obitum Theodori et electionem Brithwaldi coronatus fuit, patebit inferius, quamvis aliqui libri contrarium habeant.

De obitu sancti Theodori Archiepiscopi.

111. Anno autem Incarnationis Dominicæ DCXC, anno sequenti quo Cedualla et Cadualladus Romæ defuncti sunt, Theodorus beatæ memoriæ archiepiscopus, senex et plenus dierum, id est, annorum octoginta¹ octo, defunctus est, quem se numerum annorum fuisse habiturum ipse jamdudum somnii revelatione edoctus suis predicere solebat. Mansit autem in episcopatu annis viginti duobus, sepultusque est in presenti ecclesia, cum prædecessoribus suis, in qua omnium Doru-

¹ octuaginta MS.

vernensium episcoporum deposita fuerant corpora. Hæc testatur Beda venerabilis, lib. quinto, "de Gestis," cap. viii; ubi ista, quæ sequuntur, subjungit: "De Theodoro," inquit, "una cum consortibus ejusdem sui gradus recte veraciterque dici potest, quia corpora ipsorum in pace sepulta sunt, et nomen eorum vivet in generationes et generationes." Et statim sequitur: "Ut," inquit, "breviter dicam, tantum profectus spirituales tempore præsulatus illius, quantum nunquam antea potuere, ceperunt. Cujus personam, ætatem, vitam,¹ et obitum epitaphium quoque monumenti ipsius versibus heroicis² palam ac lucide cunctis illo advenientibus pandit; quorum primi sunt isti:³

Epitaphium Theodori.

"Hic sacer in tumba pausat cum corpore præsul
Quem nunc Theodorum lingua Pelasga vocat.
Princeps pontificum, felix summusque sacerdos
Limpida discipulis dogmata disseruit.⁴

* * * * *

Namque diem nonam decimam September habebat,
Cum carnis claustra spiritus egreditur.
Alma novæ scandens felix consortia vitæ,
Civibus angelicis junctus in arce poli."

Item, de septem primis Anglicæ columnis ecclesiæ præmissis, in libro "de Corporibus Sanctorum" notantur isti versus:—⁵

"Septem primates sunt Anglis et protopatres,
Septem rectores septemque per æthra triones.
Septem sunt stellæ, nitet his hæc area cellæ,
Septem cisternæ vitæ septemque lucernæ."

¹ before *ætatem* in MB.

² MB. adds *triginta et quatuor*.

³ *hi* MB.

⁴ A large space is here left in

MS., apparently for the twenty-six verses omitted in Bede.

⁵ The copy of them in the "Monast. Angl." l. 82, new Ed., varies greatly from the present.

*Commendatio ejusdem Theodori quod Ecclesiam Angli- fol. 46 v.
canam ab hæresi Eutychetis¹ servavit immunem,
qua Ecclesia Constantinopolitana suo tempore
maxime fuerat perturbata, et de susceptione quin-
que synodorum in sua synodo apud Hethfeld
celebrata.*

Benefit
conferred
by Theo-
dore.

112. Quanta autem et qualia beatissimus Theodorus in ecclesia Anglicana post mortem suam reliquit insignia, declarat Beda "de Gestis" a libri quarti principio usque ad nonum capitulum libri quinti. Prima enim Theodori synodus notatur sub præsentis Titulo, rubrica "de convocatione Episcoporum," eodem anno quo rex Egbertus obierat. Secunda synodus fuit anno Domini DCLXXX. apud Hethfeld, anno regis Lotharii septimo. Hanc synodum celebravit propter hæresim Eutychetis, qua ecclesia Constantinopoli multum fuit turbata, a cujus labe Anglicanam ecclesiam, Adriani abbatis adminiculo, observavit immunem.

Synod of
Hethfeld,
where the
decrees of
ecumeni-
cal coun-
cils were
accepted.

113. In qua synodo susceptæ fuerunt sanctæ et universales quinque synodi beatorum et acceptabilium Deo patrum, de quibus fit in Canone² mentio, Distinctione xv., quas notat Beda, lib. iv. præfacto, cap. xv.³ Theodorum in ista synodo suscepisse. Quarum prima fuit in Nicæa, in qua congregati fuerunt cccxviii. episcopi, contra Arium impiissimum et ejusdem dogmata. Secunda in Constantinopoli, in qua cl. contra vesaniam Macedonii et Eudoxii. Tertia in Epheso primo, cc. contra Nestorium. Quarta in Chalcedone, dccc. contra Eutychem,⁴ et Nestorium. Inter alia enim concilia, istæ quatuor sunt venerabiles synodi quæ totam principaliter fidem complectuntur, quasi quatuor Evangelia, vel totidem Paradisi flumina. Quinta fuit in Con-

¹ Eutychetis MS.

² i.e. "Decreti Prima Parte."

³ al. c. 17.

⁴ Eutichen MS.

stantinopoli, tempore Justiniani minoris, contra Theodorum et omnes hæreticos. Suscepit etiam et sextam synodum, quam ibidem memorat Beda, quæ facta fuit in urbe Roma, in tempore Martini papæ, Indictione octava, imperante piissimo Constantantino, de qua habetur in Canone, Distinctione xvi.¹ "Ex his."

114. Intererat enim Theodori synodo vir venerabilis ^{John, the arch-chancellor:} Johannes archicantor² ecclesie sancti apostoli Petri, et abbas monasterii beati Martini, qui nuper venerat a Roma per jussionem papæ Agathonis, duce reverentissimo abbate Biscopo, cognomine Benedicto, de quo sub Titulo vii., rubrica "de Nathanaele Abbate," mentio prænotatur. Hic enim præfatus Johannes synodum præactam beati papæ Martini in Angliam attulit, jussu piissimi patris apostolici Agathonis, ob quam causam Theodorus synodum congregavit, in qua præsentem eodem Johanne, inventa est fides ecclesie Anglicanæ in omnibus inviolata et catholica; datumque illi ^{carries to Rome a good report of the English church.} exemplar fuerat ecclesie referendum Romanæ, quo intelligere papa posset qualis esset status ecclesie, quam ab hæreticorum perfidia Theodori industria ac Adriani mirifica elegantia observabat. Ista enim synodo habita et finita, quanta ac qualia constituit ecclesie utilia longum esset referre, quorum usque in præsens virentia plantaria permanent fidei oculo intuenti.

115. Hic enim scripsit Librum Penitentialem, mirabili ac prudenti discretione distinguens modum singularum ^{Theodore's "Liber Penitentiarum actualis."} culparum. Contulit itaque, aliorum episcoporum ac sanctorum patrum consensu, piissimus Theodorus facultatem, excitabat fidelium devotionem et voluntatem, in ^{He promotes the building of churches and the formation of parishes.} quarumlibet provinciarum civitatibus, necnon villis ecclesias fabricandi, parochias distinguendi assensus eisdem regio procurando, ut, si qui sufficientes essent, et ad Dei honorem pro voto haberent super proprium

¹ "Decreti Prima Parte," Dist. xvi. c. 6. | ² archicantor MB. (p. 228.)

fundum ecclesias construere, earundem perpetuo patronatu gauderent. Si autem infra limites alicujus alterius domini ecclesias facerent, ejusdem fundi notarentur domini pro patronis. Hoc autem factum est ut tenellæ adhuc ecclesiæ Anglicanæ structura celerius posset esse perfecta.

Theodore's final resting place at St. Augustine's. fol. 47.

116. Postquam igitur tam salubre nostræ dispo-
suerat fidei firmamentum, præter quod aliud nemo
potest ponere; migrans ad ecclesia sepultus est, ut
præmittitur, in præsentia ecclesia. Sed quia in por-
tici summi primicerii Augustini, suis prædecessoribus
occupata, non poterat conspeli, positus est in navi
ecclesiæ juxta dextrum latus ipsius Augustini, junctus
eidem exterius cui ille interius accubat parieti.
Qualiter autem corporis sui fuit thurificatio redolens,
post quadringentorum annorum curricula, remoto tum-
bæ ejus operculo, ita ut in claustrum ejus oblectatio
erumperet, dicitur inferius sub Titulo Wydonis abbatis,
ubi plenius de sanctorum translatione agetur.¹

Testimony of Paul Warnefrid respecting him. 117. In hujus enim sanctissimi Theodori laudem
scripsit Paulus² Longobardorum historiographus, per
hunc modum: "Constantis," inquit, "sane imperatoris
" tempore venerabilis Theodorus archiepiscopus, et Ad-
" rianus abbas, vir æque doctissimus, a Vitaliano papa
" missi in Britanniam plurimas ecclesias Anglorum
" doctrinæ ecclesiasticæ fruge fecundarunt. E quibus
" Theodorus archiepiscopus peccantium judicia, quantis

¹ This "Titulus" (XLIV.) was never completed (cf. Thorne, col. 1798); but the position of the tombs after the translation, which took place in 1091, is accurately marked in a coloured drawing inserted by the Author of the present MS., immediately after the unfinished Titulus (XLIV.) A copy of his drawing will be found in the "Monast.

Angl." vol. i., after p. 120; and also in Hasted's "Hist. of Kent," iv. 654. In the former work it is entitled the "High Altar of the Abbey of St. Augustine's Canterbury, with the shrines, containing the reliques of Saints, which surrounded it."
² i.e. Paulus Warnefridi, "De Hist. Longobard." lib. v. c. xi. For *Constantis* read *Constantini*.

scilicet annis pro unoquoque peccato quis pœnitere
 "debeat, mirabili et discreta consideratione descripsit."

Vacavit autem sedes post mortem Theodori anno ^{Vacancy}
 uno, novem mensibus, et duodecim diebus. ^{in the see.}

De coronatione Wythredi regis, filii Egberti.

118. Anno Incarnationis Dominicæ DCXCL, Wythre-^{Rectifica-}
 dus præactus, filius Egberti, regni Cantia diademate^{tion of the}
 sublimatur. Quod autem notatur regnum Cantia in^{received}
 Chronicis sex annis præcedentibus a successione regia^{chronology}
 claudicatum, sic omnino oportet intelligi, ut a prima^{about Wi-}
 infestatione Ceaduallæ, cum Mulone fratre suo, dicti^{thred's co-}
 sex anni sic computentur, ut iste sit annus septi-^{ronation.}
 mus, quo rex Cantia coronatur Wythredus. Ex his
 patebit totum tempus regiminis regis Edrici infra
 perturbatæ regis successione, sive interpolatæ pacificæ
 possessionis, limites comprehensum.

*De electione Brythwaldi abbatis monasterii Reculve-
 rensis in archiepiscopum Cantuariensem.*

119. Anno Incarnationis Domini DCXCII, primo die ^{Brythwald}
 mensis Julii, anno regni regis Withredi secundo, elec-^{ected}
 tus est in archiepiscopum Cantuarie Brithwaldus, qui ^{Archbi-}
 fuit abbas in monasterio, quod juxta ostium aquilo-^{shop, July}
 nale fluminis Genlade¹ positum, Raculf nuncupatur. ^{1, 692.}
 Hic enim, teste Beda, lib. v. "de Gestis," cap. viii,
 "scientia Scripturarum imbutus fuit,² ecclesiasticis-
 "que disciplinis simul et monasterialibus summe in-
 "structus, quamvis³ prædecessori suo minime compa-

¹ Now Inlade.
² sed et MB.

³ tametsi MB.

“randus.” Ordinatus est autem anno Domini DCXCIII,
 tertio die Kalendarum Juliarum, Dominica, a God-
 wyno metropolitano episcopo Galliarum; et sedit in
 sede sua pridie Kalendarum Septembrium, Dominica.
 Hic utique, cooperante piissimo Adriano abbate, Theo-
 dori sanctissimi vestigia secutus est.

120. Horum namque sacris admonitionibus et doctri-
 nis rex Wythredus, prout primitus a Theodoro fuerat
 informatus, in monasteriorum possessionibus amplian-
 dis, suæ animæ salutis super omnia intendebat.

Withred's
 gifts to re-
 ligious
 houses.

*De carta Withredi regis pro terra quatuor aratorum
 in Thaneto Æbbæ abbatissæ de Menstre, eodem
 anno quo Brithwaldus in archiepiscopum fuerat
 ordinatus, cujus cartæ tenor iste est: —*

“ In nomine Domini Dei Salvatoris! Ego Wythre-
 dus, rex Cantiae, una cum conjuge mea Kynigitha
 regina, referens gratias Largitori bonorum Domino,
 qui dilatavit terminos nostros juxta paternam anti-
 quitatem, in commune pertractavimus aliquam par-
 tem terræ nobis collatæ ad vicem repende[re],¹ ne
 ingrati beneficiis videremur Largitoris nostri. Qua
 de re a præsentis die et tempore, tibi religiosæ Æbbæ
 abbatissæ Deoque dicatæ feminae, terram juris nostri
 quæ sit est in insula Thæneti, quæ quondam appel-
 lata est Humantun, aratorum quatuor, contulimus
 in perpetuum possidendam; ut cum omnibus ad
 eandem pertinentibus, pratis, campis, fontanis, silvis,
 piscariis, fluminibus, marisco, et quicquid ad supra-
 dictam terram pertinet, a quatuor partibus orientis,
 occidentis, aquilonis et meridiei, tuo usui ditonique

¹ Corrected from KC. (I. 42.)

" subicias, teneas, possideas, dones, commutes, venun-
 " des vel quicquid exinde facere volueris liberam ha-
 " beas potestatem; successoresque tui defendant in
 " perpetuum; nunquam me hæredesque meos contra
 " hanc cartulam descriptionis nostræ aliquando esse
 " venturos. Ad cuius cumulum etiam affirmationis,
 " cespitem hujus supradictæ terræ super sanctum altare
 " posui, et propria manu, pro ignorantia litterarum,
 " signum sanctæ crucis in hac cartula expressi; sed
 " et Kyngytha id ipsum fecit, principesque meos ut
 " pari modo propriis manibus facerent rogavi, quorum
 " nomina subtus annecta sunt. Si quis,¹ quod absit,
 " contra hanc cartulam a me factam, vel hæredes mei
 " contraire, præsumperint, noverint se a participati-
 " one corporis et sanguinis Domini nostri Jesu Christi
 " esse alienos, et a cœtu fidelium segregandos hic et
 " in æternum. Quam sæpedictam cartulam scribendam
 " dictavi, et tibi Eabbæ abbatisse tradidi conservan-
 " dam.

" Actum xvi. Kalend. Augusti, Indictione vii., anno ^{July 17,}
 " regni nostri tertio. ^{694.}

" † Signum manus Wihtredi regis.

" † Signum manus Kinigithæ reginæ.

" † Signum manus Bernhardi.

" † Signum manus Alhuardi."

121. *Carta ejusdem Wihtredi regis de defensione homi-
 num et rerum Mildredæ abbatisse in Thaneto et
 successorum ejus, qui fuerint in regimine monas-
 terii illius.*

" In nomine Domini nostri Salvatoris! Ego Wyth-
 " redus rex Cantuariorum, anno quinto regni nostri,
 " cum consilio² Brithualdi archiepiscopi, Adriani ab-

¹ quid MS.

| ² concilio MS.

“ batis, et omnium ecclesiasticorum graduum, una cum
 “ Gebmundo Rovesciæ episcopo, dabo et concedo
 “ propinquæ meæ Mildrythæ abbatissæ, et suis succes-
 “ soribus futuris in regimine monasterii sui in Tha-
 “ neto, ut defensio ejus in hominibus, et in omnibus
 “ rebus sit, sicut regum antecessorum nostrorum fue-
 “ runt. Si quis autem hanc donationem meam mi-
 “ nuerit, sciat se separatim esse a societate sanctorum
 “ omnium.

Feb. 696. “ Actum est hoc in loco qui dicitur Berkamystede,
 “ Indictione nona, anno regni nostri quinto, in mense
 “ Februarii.

“ † Signum manus Withredi regis donatoris.

“ † Signum manus Brithuualdi archiepiscopi.

“ † Signum Adriodi.

“ † Ego Adrianus abbas indignus subscripsi.

“ † Ego Gemundus¹ expressi.”

122. *Carta ejusdem Withredi regis eodem anno in mense Martio sequenti, de terra quinque aratrorum in Littelborne, quam donavit presenti monasterio anno regni sui quinto.*

“ BENEFICIIS Dei et Domini nostri Jesu Christi nobis
 “ collatis non immemores, ego Withredus rex Cantie,
 “ et conjux mea Adelburga, pro remedio animarum
 “ nostrarum, beati Petri apostolorum principis monas-
 “ terio, quod situm est in suburbano hujus Dorovernis
 “ civitatis, in quo præesse dignoscitur Adrianus abbas,
 “ huc missus ab apostolica sede, ejusque familie, quæ
 “ nunc atque futura est, terram juris nostri quinque
 “ aratrorum, quæ appellatur Littelburne, cum omnibus
 “ ad se pertinentibus, a præsentis die et tempore, a
 “ nostra jurisdictione transferentes in perpetuo tradi-

¹ Gemundus KC. (I. 45.)

“ mus possidendam, et quicquid exinde facere volueri-
 “ tis vestri erit arbitrii, conditione interposita, ut
 “ nostri memoriam habeatis, tam in missarum solem-
 fol. 48. “ niis¹ quam in orationibus vestris, incessanter nobis
 “ misericordiam a Domino postulantes. Quisquis vero
 “ contra hanc largitatis nostrae donationem quolibet
 “ tempore contraire praesumpserit, noverit se, quis-
 “ quis ille sit, a participatione corporis et sanguinis
 “ Domini nostri Jesu Christi alienum, et a consortio
 “ fidelium segregandum, manente hac cartula nostrae
 “ donationis in sua nihilominus firmitate. Ad cujus
 “ confirmationem, pro ignorantia litterarum, signum
 “ sanctae crucis expressimus, et testes ut subscriberent
 “ rogavimus.

“ Actum in mense Martio, Indictione nona. March 696.

“ † Signum manus Wihtredi regis et donatoris.

“ † Signum manus Ethelburge reginae et dona-
 “ tricis.

“ † Hoc ego Gemundus² episcopus expressi.”

123. *Carta ejusdem Wihtredi regis Eabbæ abbatissæ
 de terra vocata Haeg quadraginta manentium.*

“ EGO WIHTREDUS rex Cantuariorum, consentiente
 “ regina Ædilburga, atque [Berctualdo]³ gratia Dei
 “ archiepiscopo non solum consentiente sed etiam per-
 “ suadente, una cum omnibus provincialibus principibus,
 “ anno regni mei sexto, secunda feria Aprilis, terram
 “ nominatam Haeg quadraginta manentium, pro anima
 “ mea atque meorum, absolutam ab omnium secula- April 2,
 “ rium dominorum [servitio],³ in Dei tributum, abba- 697.
 “ tisse Eabbæ in propriam possessionem atque mona-
 “ chilem regulam perenniter perdonavi, ut Deo ser-
 “ vientium preces sine mutatione pro vita mea prote-

¹ *solempnis* MS.
² KC. (I. 49,) corrects into *Gel-*
mundus.

³ Supplied to complete the sense.

“lentur. Qui autem ausus fuerit aliquid aut auferre
 “aut transmutare sine licentia possidentium, quod ab-
 “sit, reddet rationem Christi Genitrici¹ Mariae, in
 “die Iudicii, in cuius suffragio perdonavi. Quam per-
 “donationem cum signo crucis ornatam omnium pre-
 “sentium manus adfirmant, ut qui sine voluntate Dei
 “refregerit audax, crux Christi super eum in vin-
 “dictam veniat, nisi regulariter emendaverit.

“† Archiepiscopi Berctualdi.

“† Agesmundi.

“† Wihtredi regis.

“† Germani.

“† Wihtgari.

“† Gefredi.

“† Cynyadi.²

“† Guhtardi.”³

*Quod Withredus fundavit Monasterium sancti
 Martini apud Dovoriam.*

124. Is itaque rex Withredus monasterium sancti
 Martini apud Dovoriam fundavit, ut testatur Willelmus
 Malmesberiensis⁴ “de Gestis Regum,” lib. [i.] cap. xiv.
 Et secundum aliquos in eodem loco xxii. canonicos insti-
 tuit saeculares, sed propter illorum execrabilem vitam,
 rex Angliae Henricus Secundus, consilio Theobaldi
 archiepiscopi Cantuariensis, in monachorum ordinem
 idem monasterium transtulit, et ibidem novam ecclesiam
 construens, xiii. monachos de ecclesia Christi Cantuarie
 introduxit.⁵

Founda-
 tion of
 St. Martin's
 Monastery
 at Dover.

 Reforma-
 tion of it
 under
 Henry II.

¹ *Genetricis* MS.

² *Cynyathi* KC. (L. 50.)

³ *Guhtardi*. Ibid.

⁴ This fact is not mentioned in the printed editions of William of Malmesbury; but allusion to it will be found in the various readings of

some MSS. See Mr. Hardy's edition of the “Gesta Regum Anglo-
 rum,” i. 23, n. 5.

⁵ Cf. “Chronica Gervasii,” col. 1341 (“Script. x.”); “Monast. Anglic.” iv. 528.

De obitu Adriani Abbatis.

125. Anno Incarnationis Dominicæ DCCVIII. reveren-^{Death of}
 tissimus Adrianus hujus monasterii abbas septimus, ^{Abbot}
 cooperator in verbo Dei Theodori beatæ memoriæ ar- ^{Adrian,}
 chiepiscopi, quinto die Iduum Januarii defunctus est, ^{Jan. 9, 708.}
 et in præsentî monasterio, in ecclesia videlicet sanctæ
 Dei Genitricis, quam fundaveret rex Eadbaldus, se-
 pultus fuit; qui postea, tempore Wydonis abbatis, in ^{His resting}
 locum ubi modo jacet, translatus est cum aliorum sanc- ^{place.}
 torum corporibus, ut patebit inferius declaratum. Hic
 enim fuit annus xli. ex quo a Vitaliano papa directus
 est cum Theodoro, ex quo autem Britanniam venit
 annus xxxix.—

Epitaphium.

“ Qui legis hos apices, Adriani pignora dices
 Hoc sita sarcophago sua nostro gloria pago.
 Hic decus abbatum, patriæ lux, vir probitatum,
 Subvenit e celo, si corde rogetur anhelo.”

Explicit Titulus octavus de sancto Adriano abbate vii.

TITULUS IX.

De sancto Albino abbate.

Election of
an English
abbot; fol. 48 b.

1. ANNO Dominicæ Incarnationis DCCVIII, mortuo contemplandæ recordationis abbate Adriano, modo et forma electionis juridicæ, quibus supra præsentis monasterii, monachorum consensu, sui prædecessores promoti fuerunt, successit venerabilis pater Albinus, natione Anglicus, primus qui de gente nostra ad regimen istius monasterii est electus; benedictusque est, secundum sanctissimi Augustini decretum præmissum,

in præsentis monasterio a Brithualdo archiepiscopo, Dominica in octavis Paschæ, quæ tunc fuit x. Kalend. Maii anno præfacto.¹ Hic enim discipulus fuit Theodori et Adriani, in tantum studiis Scripturarum institutus, ut Græcam linguam, teste Beda, lib. v. "de

His bene-
diction,
April 22,
708.

His know-
ledge of
Greek.

"Gestis," cap. xx., non parva ex parte, Latinam vero non minus quam Anglorum quæ sibi naturalis fuerat, noverit.

Assistance
rendered
by him to
Bede in
writing the
Church
History of
England.

2. Hujus itaque Albini hortatu et adjutorio, venerabilis Beda, sæpe in titulum speculi evidentialis hujus monasterii memoratus, historiam "de Gestis" Anglorum composuit, prout idem in ejusdem libri Prologo sub his verbis testatur:—" Ut in his," inquit, "quæ scripsi . . . omnibus auditoribus sive lectoribus hujus historię occasionem dubitandi subtraham, quibus hæc maxime auctoribus didicerim breviter enarrabo."² Auctor ante omnes atque adjutor opusculi hujus Al-

¹ In 708, Easter fell on the 15th of April; so that the Sunday after would be 10 Kal. Maii. (April 22.)

² *intimare curabo* MB.

" binus abbas¹ reverentissimus vir per omnia doctis-
 " simus extitit; qui in ecclesia Cantuariorum a beatæ
 " memoriæ Theodoro archiepiscopo et Adriano abbate,
 " viris venerabilibus atque eruditissimis, institutus,
 " diligenter omnia quæ in ipsa Cantuariorum provincia
 " vel etiam in contiguis ejusdem² regionibus a disci-
 " pulis beati papæ Gregorii gesta fuere vel monumentis
 " litterarum vel seniorum traditione cognoverat: et
 " ea mihi de his quæ memoria digna videbantur, per
 " religiosum Londoniensis ecclesiæ presbyterum Nothel-
 " mum, sive litteris mandata sive ipsius Nothelmi
 " viva voce referenda, transmisit. Qui videlicet No-
 " thelmus postea Romam veniens, nonnullas ibi beati
 " Gregorii papæ epistolas, simul et aliorum pontificum,
 " perscrutato ejusdem sanctæ ecclesiæ Romanæ scrinio,
 " permissu pontificis ejusdem Romanæ ecclesiæ Gregorii
 " hujus nominis secundi,³ invenit, reversusque⁴ nostræ
 " historiæ inserendas, cum consilio præfati Albini reve-
 " rentissimi patris, attulit." Hæc ibi. Et paulo post
 " subjungit: "Denique," inquit, "hortatu ipsius præcipue
 " Albini ut hoc opus aggredi auderem provocatus sum."
 Quanta autem industria hujus abbatis nostri Albini
 cum maturitate Brithualdi archiepiscopi floruit, testi-
 monium perhibent fidei catholice insignia in Christi
 ecclesiæ cultoribus.

3. *De carta Withredi regis de libertate ecclesiarum con-*
cessa, ut ab omni exactione publici tributi ac
dispendio sint immunes.

" EGO⁵ WHTREDUS, rex Cantie, consulens animæ mee
 " in posterum, hanc providentiam pro diversis calami-

¹ abba MB.

² eidem MB.

³ pontificis ejusdem . . . secundi
 ejus qui nunc ipsi ecclesiæ præest
 Gregorii pontificis MB. The true
 reading is tertii, not secundi.

⁴ MB. adds nobis.

⁵ KC. (l. 51) prefixes; † "In
 nomine Domini Dei Salvatoris nos-
 tri, Jesu Christi!"

"tatibus imminentibus, ecclesiis Dei atque monasteriis,
 "quæ in hac Cantia¹ consistunt, una cum consensu
 "principum meorum quorum nomina subterscribenda
 "sunt, facere curavi; ut ab omni exactione publici
 "tributi atque dispendio vel læsione, a præsentis die
 "et tempore, liberæ sint; mihiq[ue] et posteris meis
 "talem honorem vel obedientiam exhibeant, qualem ex-
 "hibuerunt antecessoribus meis regibus, sub quibus eis
 "justitia et libertas servabatur; et ut tam ego quam
 "posteri mei in hac pia definitione² permaneant
 "decerno; nec per quamlibet tergiversationem,³ quæ a
 "nobis et a prædecessoribus nostris recte indulta sunt
 "concutiantur, sed ita ut jam⁴ jamque dictum est, in fol. 4a.
 "perpetuum abhinc et deinceps, Domino gubernante,
 "custodiantur. Ad cujus cumulum firmitatis, manu
 "propria signum sanctæ crucis expressi, et reverentis-
 "simum Brithwaldum archiepiscopum atque Gemun-
 "dam⁵ sanctissimum episcopum, quam etiam venera-
 "biles presbyteros et religiosos abbates præsentis id
 "idem⁶ clarissimas abbatissas, hoc est, Hirmynhildam,
 "Irmyburgam, Æbbam et Neriendam⁷ ut subscribe-
 "rent rogavi.

April 8,
 719.

"Actum die vi. Idus⁸ Aprilis, anno regni mei
 "xxviii., Indictione secunda, in loco qui appellatur
 "Cilline.⁹

"✚ Ego Wihtrudus rex Cantie ad omnia supra-
 "scripta et confirmata,¹⁰ atque a me dictata, propria
 "manu signum sanctæ crucis, pro ignorantia littera-
 "rum, expressi.

¹ Cantia MS.

² diffinitione MS.

³ transgressionem KC.

⁴ Wanting in KC. (I. 51), who followed in this Charter the Harleian MS. 686, fol. 167, which is a careless modern copy of the present MS. The charter is dated by Mr. Kemble, April 6, 699.

⁵ Ge[b]mundum KC.

⁶ id idem] etiam KC.

⁷ Æbbam et Neriendam] et Aeb-
banu reverendam KC.

⁸ Idus] wanting in KC.

⁹ Cilling KC.

¹⁰ confirmasi KC.

“ + Ego Brihtuualdus archiepiscopus, ad omnia
 “ suprascripta rogatus a Wihredo rege, testis sub-
 “ scripsi.
 “ + Ego Gemundus episcopus rogatus testis sub-
 “ scripsi.¹
 “ + Ego Tobias presbyter rogatus subscripsi.
 “ + Ego Æna presbyter subscripsi.
 “ + Ego Vinigeld presbyter rogatus subscripsi.
 “ + Ego² Adrianus indignus monachus rogatus
 “ testis subscripsi.
 “ + Ego Ailmer abbas rogatus subscripsi.
 “ + Signum manus Wihgari.
 “ + Signum manus Cyniadi.
 “ + Signum manus Ecce.
 “ + Signum manus Ueba.
 “ + Signum manus Headda.³
 “ + Signum manus Suitbaldi.
 “ + Signum manus Surierdi.
 “ + Signum manus Ædilfridi.
 “ + Signum manus⁴ Hagana.
 “ + Signum manus Beornheardi.”

De obitu Wihredi regis Cantia.

4. Anno Dominicæ Incarnationis DCCXXV., Wihre- Death of
 dus rex Cantuariorum, post triginta et tres annos regni ^{King}
 sui, defunctus est nono Kalendarum Maiarum, sepul- ^{Wihred,}
 tusque est in præsentî ecclesia cum suis prædeces- ^{April 23,}
 soribus regibus. Qui autem notant istum Wihredum ^{725.}
 ultimum de regibus Cantiaë hic sepultum, hujus monas- ^{Not the}
 terii non bene respiciunt munimenta et cartas; prout St. Augus- ^{last king}
 tine's. ^{buried at}

¹ The remaining signatures are all wanting in KC.; their place being supplied by the words “cum aliis pluribus in codicello annotatis.”

² The “signum crucis” wanting in MS.

³ This signature is repeated in MS.

⁴ *mag* MS.

inferius patebit per cartam Dunwaldi, sub Titulo undecimo, tempore Aldhuni abbatis, in qua rex Ethelbertus, Withredi filius, in presenti ecclesia memoratur sepultus. Et nota quod iste Withredus solus in Cantia non regnavit, teste Beda, lib. v. "de Gestis," cap. viii. ubi tempore electionis Brithuualdi archiepiscopi in Cantia notat reges regnantes fuisse Withredum et Suefhardum.¹ Hic enim idem est qui prænотatur Suehardus sub octavo Titulo precedente, rubrica "de generatione Suebardi."

Suefhard and Suebard the same person.

Ethelbert's gift of land to St. Mildred's Abbey.

5. Successit autem regi Withredo filius ejus Edbertus. Fuerunt autem Edberto duo fratres, Ethelbertus scilicet et Alricus. Ethelbertus vero, adhuc vivente patre suo Withredo, anno videlicet regni sui xxix., cum consensu ejusdem patris sui, xi die mensis Julii, dedit Mildredæ abbatisse de Menstre terram unius aratri circa flumen de Liminæ, et tria jugera prati in loco qui dicitur Hammespot. Cujus cartæ tenor est iste :—

Carta Ethelberti filii regis Wythredi de terra unius aratri circa flumen Limenæ.

" In nomine Dei Salvatoris nostri Jesu Christi !
 " Quoniam spes Christianorum hominum his mercedem
 " pollicetur æternam, qui, pro intuitu caritatis, servis et
 " ancillis Dei aliquod temporale subsidium misericor-
 " diter tribuunt, idcirco² ego Eathelbertus, filius glo-
 " riosi regis Withredi, cum consensu illius, terram unius
 " aratri circa flumen Limenæ, quam dudum possede-
 " rant qui in Ieccaham pro tempore habitabant, cum
 " omnibus ad se pertinentibus rebus, et tria jugera
 " prati in loco qui dicitur Hammespot, dedi et do
 " Mildrithæ religiose abbatisse et venerabili familie

¹ "regnantibus in Cantia Uictredo et Suebardo" MB. (p. 255). | ² idcirco MS.

" ejus, in perpetuum possidendam : a quibus id præ-
 " mium potissimum quero, ut memores mei assidue
 " sint in orationibus suis, posterisque earum præcipi-
 " piant hoc ipsum sedulo agere. Quisquis igitur suc-
 " cessorum heredumque meorum hoc tantillum et
 " primitivum donum meum integrum illibatamque esse
 " permiserit, mercedem benevolentiae suae et ipse a
 " Deo, qui largissimus non tantum priorum actuum
 " verum etiam et voluntatum bonarum Remunerator
 " est, habeat. Si quis vero non permiserit, ipse ab
 " eodem Domino, qui justissimus impiorum et volun-
 " tatum et operum ultor est, vindictam percipiat,
 " nisi prævenit debitum illius iudicium cum correc-
 " tione dignissima.
 " Actum die xi. Julii mensis, anno xxxiii regni July 11,
 " regis Wihredi, Indictione vii. 731.
 " + Ego Æthelbertus præsentem donationem meam
 " signum sanctæ crucis scribendo firmavi; testesque
 " quorum nomina subter digesta sunt ut subscribe-
 " rent petii.
 " + Ego Wihredus rex Cantuariorum rogatus a
 " dilectissimo filio meo Æthelberto præsentem dona-
 " tionem illius consensi et subscripsi.
 " + Ego Berhtualdus, gratia Dei archiepiscopus,
 " expetitus ab inclyto Æthelberto, hanc donationem
 " illius subscripsi.
 " + Ego Eadbertus ad petitionem carissimi ger-
 " mani mei Æthelberti præsentem donationem ipsius
 " consensi et subscripsi.
 " + Signum manus Putan testis.
 " Hæc sunt pascua porcorum : Brentingesleag on
 " Limen,¹ Weara-walde, Weoccing, Peorocas, Hlossan-
 " ham, on Oxnaiea anum wreðe, Brimes-beam, on Weo-
 " wera wealde, and on Blean anum wreðe, and on
 " Bocholte anum wreðe."

¹ The remainder of this sentence wanting in EC. (L. 85).

De obitu Brithuualdi archiepiscopi Cantuariensis.

Death of Arch-
bishop
Brithwald,
Jan. 9, 731.

6. Anno Dominicæ Incarnationis DCCXXXI., Brithuualdus archiepiscopus, qui sedit annis xxxvii., mensibus vi., diebus xiv., longa consummatus ætate, defunctus est quinto¹ die Iduum Januarii, sepultusque est in præsentî ecclesia cum suis prædecessoribus, juxta beatissimi Augustini decretum. Pro quo, eodem anno, electus est Tatwynus in archiepiscopum, qui fuit de provincia Merciorum, cum fuisset presbyter in monasterio quod vocatur Brioduun;² consecratusque est in ecclesia sua Cantuariensi a viris venerabilibus Daniele Wentano, et Inualdo Lundoniensi, et Ealdwyno³ Rofensi episcopis, die decima Junii mensis, Dominica. Epitaphium autem Brithuualdi his versibus sculptum fuit :—

Consecra-
tion of his
successor,
June 10,
731.

Epitaphium Brithuualdi archiepiscopi.

“ Stat sua laus feretro, Brithuualdi stat sua metro,
Sed minor est metri laus omnis laude feretri,
Laude frequentandus pater hic, et glorificandus;
Si prece flectatur, dat ei qui danda precatur.”

De Tatwini archiepiscopi commendatione.

Tatwin's
friendly
relations
with
Abbot
Albinus.

7. Fuit itaque Tatwynus archiepiscopus, teste Beda, lib. v. “de Gestis,” cap. xxiii., vir religione insignis, sacris quoque litteris nobiliter instructus. Albino enim abbati presentis monasterii unanimi fuit voto in visceribus caritatis conjunctus.

¹ MB. (p. 283,) omits *quinto*, and so makes Brithwald to have died Jan. 13.

² Now *Bredon* in Worcestershire.

³ Alduin was really bishop of Lichfield, and the fourth consecrator Aldwulf bishop of Rochester.

De obitu Albini abbatis octavi.

8. Anno enim Dominicæ Incarnationis DCCXXXII, ^{Death of} venerabilis pater Albinus, hujus monasterii abbas oc- ^{Albinus,} ^{732:} tavus, post xxiv. annos sui regiminis, ultimum diem clausit, anno regni regis Edberti, filii Withredi, septimo; sepultusque est in ecclesia sanctæ Dei Genitricis, juxta beatum Adrianum prædecessorem suum ac magistrum eximium; sed successu temporis in translatione sanctorum, tempore Widonis abbatis, translatus est, ^{his final} positusque in muro retro altare sancti Gregorii ^{resting-} ^{place.} papæ, ubi usque in præsens corpoream pausam habet. Super cujus tumbam annotati fuerant isti versus sequentes:—

Epitaphium Albini.

“ Laus patris Albini non est obnoxia fini;
Gloria debetur sibi quam sua vita meretur.
Multa quippe bonos imitans virtute patronos,
Abbas efficitur bonus hic et honore potitur.”

Explicit Titulus nonus.

TITULUS X.

De Northbaldo abbate nono.

Election and benediction of the new abbot, 732. 1. ANNO Dominicæ Incarnationis DCCXXXII, post obitum sanctæ memoriæ Albini abbatis, anno septimo Edberti, filii regis Wythredi, Northbaldu præsentis congregationis monachus, petita ab eodem rege licentia et

obtenta, secundum sanctissimi Augustini episcopi sæpèdictum decretum, eodem modo quo sui sancti prædecessores, in abbatem hujus monasterii electus est, et a Tatwino archiepiscopo in præsentia ecclesiæ benedictus.

Additional endowments. 2. Hujus enim tempore plura huic monasterio ac toti ecclesiæ Anglicanæ beneficia sunt collata. Hic enim cum Tatwino archiepiscopo cultor agri Dominici fuerat imitandus, qui vitia pro viribus extirpando virtutum seminaria spargere intendebat. Horum enim industrie imputatur, quod reges et magnates quamplures, impudicitii et voluptatibus dediti, litteris tam pontificum Romanorum, quam cardinalium, quam etiam aliorum episcoporum a sede apostolica legatorum, fuerant refrænati. Quarum unam, ad exemplum futurorum, huic operi inserere volui, quæ missa fuerat a Bonifacio archiepiscopo, legato Germanico Romanæ ecclesiæ, Ethelbaldo regi Merciorum, de qua fit in "Canone"¹ mentio, Distinctione lvi., "Si gens Anglorum;" cujus quidem epistolæ tenor est iste:—

Rebukes administered to the English kings for their licentiousness.

¹ "Decreti Prima Parte, Dist. LVI., c. 10." This letter will be found entire in the Works of Boniface, ed. Giles. i. 132 sq. The version of it, as given by our Author, is very much condensed.

3. *Epistola Bonifacii archiepiscopi, Germanici legati ecclesie Romanae, ad Ethelaldum regem Merciorum.*

“ DOMINO carissimo, et in Christi amore cæte- Letter of
 “ ris regibus Anglorum præferendo Ethelbaldo, Boni- St. Boni-
 “ facius archiepiscopus, legatus Germanicus Romanae face on this
 “ ecclesie, perpetuam in Christo caritatis salutem. subject.
 “ Confitemur coram Deo quia quando prosperitatem
 “ vestram et fidem, et bona opera audimus lætamur.
 “ Quando autem aliquid adversum, vel in eventu bel-
 “ lorum, vel de periculo animarum, de vobis cognosci-
 “ mus tristamur. Audivimus enim quod eleemosynis
 “ intentus furta et rapinas prohibeas, et pacem diligis
 “ et defensor viduarum et pauperum es; et inde Deo
 “ gratias agimus. Quod vero legitimum matrimonium
 “ spernis, si pro castitate feceris, esset laudabile; sed
 “ quia in luxuria et adulterio quoque cum sanctimoni-
 “ alibus volutaris, est vituperabile et damnabile. Nam
 “ et famam gloriæ vestræ coram Deo et hominibus
 “ confundit, et inter idolatras constituit, quia templum
 “ Dei violasti. Quapropter, fili carissime, pœnitere et
 “ memorare quam turpe sit, ut tu qui multis gentibus,
 “ dono Dei, dominaris ad injuriam ejus sis libidinis
 “ servus.
 “ Audivimus etiam quod optimates pœne et omnes
 “ gentes Merciorum, tuo exemplo, legitimas uxores
 “ deserant, et adulteras et sanctimoniales constuprent.
 “ Quod quam sit peregrinum ab honestate doceat vos
 “ alienæ gentis institutio. Nam in Antiqua Saxonia,
 “ ubi nulla est Christi cognitio, si virgo in paterna
 “ domo vel maritata, sub conjugē, fuerit adulterata,
 “ manu propria strangulatam cremant, et supra fos-
 “ sam sepultæ corruptorem suspendunt; aut cingulo
 “ tenus vestibus abscissis flagellant eam castæ matronæ,
 “ et cultellis pungunt, et de villa in villam missæ
 “ occurrunt novæ flagellatrices, donec interimant.

“ Insuper et Winedi,¹ quod fedissimum est genus
 “ hominum, hunc habent morem, ut mulier, viro
 “ mortuo, se in rogo cremari pariter arsura præ-
 “ cipitet.

“ Si ergo gentiles, Deum ignorantes, tantum zelum
 “ castimonie habent, quid tibi convenit, fili carissime,
 “ qui Christianus et rex es? Parce ergo anime tue,
 “ parce multitudini populi tuo pereuntis exemplo, de
 “ quorum animabus redditurus es rationem. Attende fol. 50a
 “ et illud, quod si gens Anglorum, sicut in Francia
 “ et Italia ab ipsis paganis nobis impropertur, spretis
 “ legitimis matrimonii per adulteria defuit, et nasci-
 “ tura de tali commixtione sit gens ignava et Dei
 “ contemptrix, quæ perditis moribus patriam pessum-
 “ det, sicut Burgundonibus et Provincialibus et His-
 “ panis contigit, quos Saraceni multis annis infestarunt
 “ propter peccata.

“ Præterea nunciatum est nobis, quod multa privi-
 “ legia ecclesiarum et monasteriorum auferens, ad hæc
 “ audenda duces tuos exemplo provocas. Sed recogita,
 “ quæso, quam terribilem vindictam Deus in anteriores
 “ reges exercuit, hujus culpæ conscios, quam in te
 “ arguimus. Nam Ceolredum, prædecessorem tuum,
 “ stupratorem sanctimonialium et ecclesiasticorum pri-
 “ vilegiorum fractorem, splendide cum suis comitibus
 “ epulantem spiritus malignus arripuit, et sine confes-
 “ sione et viatico, cum diabolo sermocinanti et legem
 “ Dei detestanti, animam extorsit. Osredum quoque,
 “ regem Deirorum et Berniciorum, earundem culparum
 “ reum, ita effrenum egit, ut regnum et juvenilem
 “ ætatem contemptibili morte amitteret. Karolus²
 “ quoque, princeps Francorum, monasteriorum multo-

¹ *Wideni* MS. The allusion is | of Boniface (as above). The rest
 to the Veneti, or Wends. | of the Letter, as here given, is also
² This allusion to Charles Martel | entirely different.
 is not contained in the printed works |

"rum eversor, et ecclesiasticarum pecuniarum in usus
 "proprios commutator, longa torsione et verenda
 "morte consumptus est.
 "Quapropter, fili carissime, paternis et subnixis pre-
 "cibus deprecamur, ut non despicias consilium patrum
 "tuorum, qui pro Dei amore celsitudinem tuam appel-
 "lare satagunt. Nihil enim bono regi salubrius quam
 "si talia commissa cum arguuntur libenter emendentur;
 "quia per Salamonem dicitur; ' Qui diligit disciplinam
 "diligit sapientiam.' Ideo, fili carissime, ostendentes
 "consilium contestamur et obsecramus, per viventem
 "Deum et per Filium ejus Jesum Christum, et per
 "Spiritus Sanctum, ut recorderis quam fugitiva sit
 "præsens vita, et quam brevis et quam momentanea
 "delectatio spurcitiæ carnis, et quam ignominiosum sit
 "ut brevis vitæ homo mala exempla in perpetuum
 "posteris relinquat. Incipe, ergo, melioribus moribus
 "vitam componere, et præteritos errores juventutis
 "corrigere, ut hic coram hominibus laudem habeas,
 "et in futuro æterna gloria gaudeas. Valere celsitudi-
 "nem tuam in bonis moribus et proficere ¹ optamus."

4. Dedit autem idem Ethelbaldus, rex Merciorum, ^{Subsequent}
 post receptionem istarum litterarum a prædicto Boni- ^{manif-}
 facio archiepiscopo Magociensi, ^{cence of} qui fuit Anglicus nati- ^{Ethelbald.}
 one, qui postea martyrio fuerat coronatus, ecclesiis ac
 monasteriis Anglorum possessiones, libertates et bene-
 ficia plurima. Mildredæ vero abbatissæ de Menstre ^{Grant to}
 in insula Thaneti dedit libertatem thelonei ac totam ^{St. Mil-}
 exactionem navis earum sibi et antecessoribus suis ^{dred's}
 Abbey.
 jure publico in Londoniensi portu primitus compe-
 tentem, cartaque sua confirmavit. Cujus tenor est
 iste:—

¹ *perficere* MS.

² *i.e.* Mentz or Mayence. We | should probably read *Magonciense*
 (Maguntense).

" In nomine Domini Dei Salvatoris nostri Jesu Christi !
 " Si ea quæ quisque, pro recipienda a Deo mercede,
 " hominibus verbo suo largitur et donat, stabilia jurgi-
 " ter potuissent durare, supervacaneum videretur ut
 " litteris narrarentur ac fulcirentur ; sed dum ad pro-
 " banda donata ad convincendumque volentem donata
 " infringere nihil prorsus robustius esse videtur, quam
 " donationis [cartula]¹ manibus auctorum ac testium
 " roborata,² non immerito plurimi petunt, ut quæ eis
 " præstita dignoscuntur paginaliter confirmentur : quo-
 " rum postulationibus tanto libentius tantoque promp-
 " tius consensus præbendus est, quanto et illis qui
 " precatore sunt utilior res secundum hoc visibile sæ-
 " culum nunc impertitur, et illis qui concessores exis-
 " tunt, pro impertito opere pietatis uberius fructus
 " secundum invisibile postmodum tribuetur. Quam-
 " obrem ego Æthelbaldus, rex Merciorum, præsentibus
 " apicibus indico me concessisse atque donasse, pro
 " animæ meæ salute, Mildrithæ religiosæ abbatissæ
 " ejusque venerabili familiæ, quæ una cum ea conver-
 " satur in Insula Thænet, totam exactionem navis earum
 " mihi et antecessoribus meis jure publico in Lun-
 " doniensi portu prius competentem, quemadmodum
 " mansuetudinem nostram rogarent. Quæ concessio
 " atque donatio ut in perpetuum firma et stabilis sit,
 " ita ut nullus eam regum vel optimatum, vel the-
 " loneariorum, vel etiam juniorum quilibet ipsorum,
 " in parte aut in toto, in irritum præsumat ut possit
 " adducere, manu propria signum sanctæ crucis subter
 " in hac pagina faciam, testesque ut subscribant petam ;
 " proculdubio sperans, quia sicut ego quod popos-
 " cerunt libenter concessi, sic illæ quod promiserunt
 " erga orationes pro me ibidem celebrandas imple-
 " bunt fideliter. Quisquis igitur id quod pio animo

¹ Supplied to complete the sense in KC. (i. 116). | ² roborate MS.

“ donavi ita ut donatum est illibatum permanere per-
 “ miserit, habeat communionem beatam cum presente
 “ Christi ecclesia atque futura. Quisquis autem non
 “ permiserit, separetur a societate non solum sanctorum
 “ hominum, sed etiam angelorum, manente hac dona-
 “ tione nostra in sua firmitate coram universis qui recta
 “ diligunt et custodiunt.

“ Actum est die iv. Kal. Novemb. anno xxii.¹ regni Oct. 29,
 “ mei, Indictione xv., in loco qui dicitur Willanhalch. ^{747 (?)}

“ Ego Ædbaldus, rex Merciorum, hanc donationem
 “ meam firmavi et subscripsi manu mea.

“ + Signum manus Wori.

“ + Signum manus Cottan.

“ + Signum manus Cinrici.

“ + Signum manus Wilfrid.²

“ + Signum manus Lullan.

“ + Signum Cuthredi.

“ + Signum manus Oban.”

*De episcopis diversarum provinciarum Angliæ ultra
 quorum tempora Beda venerabilis non scribebat.*

5. Præsidebant itaque hoc tempore, ut testatur Beda, ^{Names of} ultimo capitulo³ libri sui “ de Gestis,” ecclesiis Can- ^{bishops}tuari-
 tuariorum, Tatwynus in Dorovernia, Aldwlfus in Ro- ^{who} ^{flourished}
 fecestria. Provinciæ Orientalium Saxonum Yngualdus ^{before 734.}
 episcopus; provinciæ Orientalium Anglorum Aidbertus⁴
 et Hadulacus episcopi; provinciæ Occidentalium Sax-
 onum Daniel et Fordherus episcopi; provinciæ Mercio-
 rum episcopus Ealdwinus; et eis populis, qui ultra
 amnem Sabrinam ad occidentem, habitant, Walcestod

¹ This date has been corrected or tampered with, like many others in the MS. Mr. Kemble reads “anno xxxi.” which corresponds with the Indiction; but in the next Charter, which is said to have been granted on the same day of the same year, the date is there given “iv. Kal. Novemb. anno xxi.”

² *Unifridi* KC.

³ *al. c. xxiii.* The following paragraphs are nearly all taken from Beda.

⁴ *Aldbert* MB.

episcopus; provincie Huiccorum Wilfridus episcopus provincie Lindisfarorum Kenebertus¹ episcopus. [Episcopatus]² insule Wectæ ad Danielem episcopum Wentæ civitatis pertinebat. Et hæc omnes provincie ceteræque australes usque ad Humbre fluminis confinium, cum suis regibus, Merciorum regi Ethelbaldo præfacto subjectæ fuerunt. Provincie vero Northanibrorum, cui rex præfuit Ceolwifus, quatuor tenebant episcopi præsulatum: Wilfridus in Eboracensi ecclesia, Æthelwaldus in Lindisfarrensi, Ecca in Hagustaldensi, Pecthelm in ea quæ Candida Casa vocatur, quæ tunc, multiplicatis fidelium populis, in sedem pontificatus addita ipsum primum antistitem habuit. Pictorum quoque natio hoc tempore pacem cum gente Anglorum habuit, et catholice fidei particeps existere cum universali ecclesia congaudebat. Scoti etiam, qui Britanniam incolebant, suis contenti finibus, nihil contra gentem Anglorum insidiarum moliebantur aut fraudium.³ Britonum quamvis maxima ex parte domestico sibi odio gentem Anglorum ac totius ecclesie catholice statum moribus improbis⁴ impugnabant, tamen et Divina sibi et humana prorsus resistente virtute, in nullo⁵ cupitum potuerunt propositum obtinere; qui quamvis ex parte sui fuerunt juris, aliqua⁶ tamen ex parte Anglorum servitio fuerant mancipati. Qua arri-dente pace ac serenitate temporum, plures in gente

The Picts.
The Scots.
The Britons.
Spread of monasti-

¹ *Cyniberct* MB.

² Supplied from MB. The punctuation of the MS. is here extremely vicious, making Wilfrid the bishop of Lindisfarne and Cynibert bishop of the Isle of Wight. After *civitatis* it adds *provincia*, and after *pertinebat* adds *Australium Saxonum*, so as to place the province of the South Saxons under the jurisdiction of Bishop Daniel. The presence of these words is explained by the fol-

lowing sentence of Bede, which comes immediately after *Wentæ civitatis* :—" *Provincia Australium Saxonum jam aliquot annis absque episcopo manens, ministerium sibi episcopale ab Occidentalium Saxonum antistite quaerit.*"

³ *fraudum* MS.

⁴ *Pascha minus recte moribusque improbis* MB.

⁵ *neutro* MB.

⁶ *nonnulla* MB.

Northanibrorum, tam nobiles, quam privati, se suos-
 que liberos, depositis armis satagebant magis, accepta
 tonsura, monasterialibus ascribere votis, quam bellicis
 studiis exercere. Hic enim fuit status, tempore
 Tatwini archiepiscopi et Northaldi abbatis, totius
 Britanniae anno adventus Anglorum in Britanniam
 cclxxxviii., adventus Augustini cxxxvii., Dominicae
 autem Incarnationis anno DCCXXXIV.

6. Hoc enim anno obiit venerabilis Beda, vii. Kalendas
 Junii, in festo videlicet sanctissimi protodocoris nostri
 Augustini: quod ex Divina creditur providentia ordi-
 natum, ut ille qui praeter xxxv. librorum volumina,
 Gesta gentis Anglorum, in xxxvi^o volumine in quinque
 libros distincta, scribere studuit, ab Anglorum apostolo
 eodem die, quo ipse ad caelestia de terrenis migravit,
 revolutis centum viginti novem annis, felici pro meritis
 supportari obitu mereretur. Sepulta enim est cum eo
 gestorum Anglorum omnis pene certa notitia usque
 ad praesentia tempora; prout suis temporibus Willel-
 mus Malmesberiensis, lib. i. cap. xviii. scribebat, ita
 quod nullus Anglorum scriptorum, ejus sollicitus fuit
 sequax, qui gestorum luculentam lineam continuare
 studebat. Pigro enim successit pigrior; et sic in gente
 nostra studiorum detepuit omnis fervor, ut pigerrimi
 pigrioribus succedere nunc videntur.

7. Hactenus utique ab hujus venerabilis patris Bedae
 imitando dictamine stilum traxi, quo quasi sidere pra-
 lucente absque offendiculo pergere potui: nunc autem
 pene omni forinseca certitudine destitutus, tenebras
 ignorantiae crassas palpo, cum nulla lucidi chronicatoris
 meo conceptui praevia stat lucerna. Aderit tamen, ut
 spero, lux gratiae dirigens secundum suum eloquium
 gressus meos, quo propositam scribendi seriem obser-
 vabo; cum unum tale directivum intrinsecum, quod in
 archivis praesentis monasterii reperi, habeo, quale non
 plures audeo dicere nostrae gentis chronicatores praevii
 habuerunt: cui in tanto tutius arbitror adhaerendum,

quanto papalibus ac regalibus munimentis, cum bullarum ac cartarum signis et chirographis perpenditur roboratum. Meo igitur conceptui satis claret, quia median-
 tibus meritis nostri protodocoris sanctissimi Augustini, aliorumque sanctorum in presenti monasterio pausam corpoream habentium, plura quæ priscorum negligentia ac vetustate interpolata fuerunt, nec ordine debito a scriptoribus annotata, in ordinem debitum, Altithroni providentia, attingens a fine usque ad finem fortiter disponensque omnia suaviter redigi faciet, adeo ut matura ac circumspecta posteritas hæc fraterna habita et reformata non sinet deinceps penitus abolenda deleri.

De preactato Ethelbaldo rege Merciorum qui dedit, die et anno quibus supra in carta præcedente, Mildrithæ abbatissæ de Menstre navis onustæ transvectionis censum, et concessit ut ubique in regno libera de omni regali tributo maneat, et carta sua confirmavit.

8. Cujus tenor est iste :—

“ EGO ETHILRALDUS [rex] Merciorum Deo Omnipotenti
 “ gratiarum actiones in quantum possum persolvo, qui
 “ me ad tantum sublimitatis gradum eligere dignatus
 “ est, de tam humili et inquieta vita quam per tot an-
 “ norum spatia transegi. Idcirco pro remedio animæ
 “ meæ, mihi in potestatem redacta, et pro munificen-
 “ tia sanctorum orationum servarum et ancillarum
 “ Dei, largifica munera summi Salvatoris Domini nostri
 “ Jesu Christi libenter ecclesiis Dei impendo, et tibi
 “ Mildrithæ abbatissæ singulariter et ecclesiæ tue,
 “ navis onustæ transvectionis censum qui a theloneariis
 “ nostris tributaria exactione impetitur, perdonans
 “ attribuo; ut ubique in regno nostro libera de omni
 “ regali fisco et tributo maneat. Si quis hanc dona-

“ tionem a nobis perdonatam infringere, vel in maximo
 “ vel in modico tentaverit, sciat se alienum a nostra
 “ communione, et maxime a cœtu sanctorum, manere.

“ † Signum manus Æthilbaldi.

“ † Signum manus Cuthrædi.

“ † Signum manus Selerædi.

“ † Signum manus Worres.

“ † Signum Cottin.¹

“ † Signum manus Cynrices.

“ † Signum manus Wlfridi.

“ † Signum manus Lullan.

“ † Signum manus Oban.

“ Actum est² die iv. Kalend. Novembris, anno xxii. Oct. 29,
 “ regni nostri, in loco qui dicitur Willanhalch.” ^{747 (?)}

De Obitu Tatwini Archiepiscopi.

9. Anno Domini DCCXXXV., ultimo die mensis Julij ^{Death of}
 sanctæ memoriæ Tatwinus archiepiscopus, postquam ^{archbishop}
 sedisset annis tribus, ab hac luce temporali transiit ad ^{Tatwin,}
 æternam. Super cujus tumbam epitaphium datur ^{July 31,}
 tale :—^{735;}³

“ Pontificis glebæ Tatwini, Cantia, præbe
 Thura, decus, laudes, e cujus dogmate gaudes.
 Hujus doctrina caruisti mente ferina,
 Et per eum Christi portare jugum didicisti.”

Sepultusque est cum suis sanctis prædecessoribus in his resting-
 presenti ecclesia, juxta sanctissimi Augustini decretum. ^{place.}

¹ Cottam KC. (I. 101.)

² On the dating of this Charter, see
 above, p. 307, n. 1. The difference
 in the present case is that we have
 Indiction.

³ Marginal addition: “Obitus
 Tatwini archiepiscopi anno regni
 regis Edberti x.”

De sancto Nothelmo Archiepiscopo.

10. Successit Tatwyno archiepiscopo vir notissimæ sanctitatis, nomine Nothelmus, archipresbyter Sancti Pauli Londoniæ, ejus eximiæ sanctitati optime convenit nomen suum. Dicitur enim Nothelmus, quasi 'notus almus.' Hic enim est ille, de quo præmittitur in principio Tituli noni, rubrica "de sancto Albino¹ abbate," qui Romanam curiam adiit et ejusdem sedis scriniis, permissu papæ Gregorii tertii, perscrutatis, quanta notabilia invenire potuit convenientia historiæ Anglicanæ ad patriam regressus Bedæ venerabili detulit; qui hortatu Albini abbatis historiam composuit Anglicanam. Ex quo satis claret, quantæ fuerat auctoritatis, qui perscrutari Romanæ sedis arcana ante assumptum archiepiscopatus officium permissus est. Hujus enim vitæ sanctitas et magnificentia perpendi poterit in libro "de Corporibus Sanctorum," et in aliis sparsim libris. Rexit autem ecclesiam suam feliciter quinque annis, abbati hujus monasterii Nothbaldo, sicut sancti prædecessores sui abbatibus præcedentibus, in vinculo caritatis, conjunctus.

De Obitu Nothelmi Archiepiscopi.

11. Anno Domini DCCXL., xvi. Kalend. Novembris, Nothelmus archiepiscopus, completo ministerii sui cursu, transiit ex hoc mundo ad regnum cæleste, sepultusque est in præsentī ecclesia cum prædecessoribus suis. Cujus hic tumbæ epitaphium sequitur:—²

"Hac scrobe Nothelmus jacet archiepiscopus almus,
Cujus vita bono non est indigna patrono.
Cunctis iste bonis par in bonitate patronis,
Protegit hic justos vigili munimine custos."

¹ *Nothbaldo* MS.

² Marginal addition: "Obitus Nothelmi archiepiscopi anno regni regis Edberti xv."

De Cuthberto Archiepiscopo.

12. Defuncto Nothelmo, electus est in archiepiscopum Archbishop Cuthbertus, qui tunc fuit Merciorum episcopus apud Cuthbert. Herefordum. Quo tamen die, vel quo loco, vel a quo sit Pancy of præsule consecratus, certum per chronicas, nec de illo nec materials for writing de aliquo alio Cantuarie archiepiscopo usque ad Lan- the lives of francum, poterit infallibiliter reperiri: eo quod post this and subsequent Bedam venerabilem vix usque ad Marianum Scotum, arch- bishops. qui circa annum Domini M.LX. inclusus est in Fuldensi monasterio, aliquis studiosus successerat chronicator.

kl. 32 b. 13. Hic enim Cuthbertus archiepiscopus, qui successit Cuthbert's Nothelmo anno Dominice Incarnationis DCCXL., annoque correspon- Edberti regis Cantie decimo quinto, contemporaneus dence with Bonifacii archiepiscopi Magociensis,¹ de quo sub Bonifac. presenti Titulo mentionem feci, qui monitu ejusdem Bonifacii et ope præacti Ethelbaldi, regis Merciorum, pro vitis compescendis, anno Domini DCCXLVII., prope locum, qui vocatur Clovesho, concilium sive synodum Council of celebrari fecit. Cujus synodi tenorem notat Willelmus Cloves-hoo, Malmesberiensis, lib. i. cap. iii.² Misit enim idem 747. Bonifacius eidem Cuthberto archiepiscopo Epistolam,³ hoc adjiciens ut clericos et sanctimoniales de tenuitate et pompa vestium argueret.

14. Præterea ne miraretur [aliquis] quod alienum Reforma- negotium ageret, cum sua nihil interesset quomodo et tory zeal of quibus moribus Anglorum gens viveret, sciat⁴ se a Gre- Bonifac. gtorio papa tertio sacramento astrictum, ne contermina- rum gentium mores Apostolicæ notitiæ subtraheret. Nec inanes esse tanti viri epistolæ potuerunt; quas ille le- gationis suæ memor, compatriotarum amoris intuitu, its practical vigilatis sensibus, emittebat. Nam et Cuthbertus et rex cal effect.

¹ Magociensi MS., i.e. Moguntiense: see above, p. 305, n. 2.
² i.e. "De Gestis Pontificum," in the "Script. post Bed." p. 197.

³ Bonif. Opp. I., 139 sq. ed Giles.
⁴ sciret MS.

Merciorum Ethelbaldus, concilium coegere, emendaturi superflua quæ ille increpasset. In eodem enim concilio statutum inter alia fuerat, ut festivitas beatissimi Gregorii et sanctissimi Augustini protodocoris Anglorum in ecclesia celebranda de cætero fieret. Concessit autem idem rex Ethelbaldus, ut omnia monasteria et ecclesiæ regni sui a publicis vectigalibus in operibus et oneribus absolvantur, nisi in structionibus arcium vel pontium, quæ relaxari non solent, contingat.

Æthelbald's grant to the abbey of St. Mildred.

15. Præterea concessit Eadburgæ abbatissæ de Menstre in Thaneto, quæ successit Mildredæ, unius navis dimidium vectigal atque tributum, quod suum erat, ac carta sua regia confirmavit. Cujus tenor est iste:—

Carta Ethelbaldi regis Merciorum Eadburgæ abbatissæ, qua donavit eidem dimidium vectigal unius navis et tributum, quod sibi de jure spectabat.

“ In nomine Domini Salvatoris nostri ! Omnem
 “ hominem qui secundum Deum vivit, et remunerari
 “ a Deo sperat et optat, oportet ut piis precibus as-
 “ sensum ex animo hilariter præbeat, quomodo certum
 “ est tanto facilius ea quæ ipse a Deo poposcerit
 “ consequi posse, quanto et ipse libentius hominibus
 “ recte postulata concesserit; quod tunc bonorum om-
 “ nium Largitori Deo acceptabile fit, cum pro ejus
 “ amore et utilitate famulantium ei peragitur. Quo-
 “ circa ego Æthilbaldus [rex]¹ Merciorum, juxta peti-
 “ tionem vestram, tibi Eadburgæ abbatissæ tuæque
 “ familiæ conversanti in monasterio beatæ Dei Geni-
 “ tricis Mariæ, quod situm est in insula Taneti, nec-
 “ non et in monasterio apostolorum Petri et Pauli, quod
 “ tu ipsa non longe a prædicto monasterio construxisti,
 “ unius navis, quod a Leubuco² nuper emisti, dimidium
 “ vectigal atque tributum, quod meum erat, pro intuitu

¹ Added to complete the sense. | ² KC. (I. 118) reads *Leubuco*.

“ supernae mercedis, et amore consanguinitatis religioso
 “ abbatissae Mildredae, cujus venerabile corpus a priori
 “ sepultura translatum in ipso monasterio apostolorum
 “ decenter posuisti, accipiendum possidendumque aeter-
 “ na donatione concedo: et cuicumque volueritis haere-
 “ dum successorumque vestrorum, seu quolibet homi-
 “ num, hoc ipsum de jure in re vestra perdonare
 “ liberam habeatis potestatem. Hinc igitur praecipio
 “ ac precor in nomine Dei Omnipotentis, patriciis,
 “ ducibus, comitibus, theloneariis, actionariis ac reli-
 “ quis publicis dignitatibus, ut haec inoffense donatio
 “ per praesentes ac posteros percurrat: si autem conti-
 “ gerit, ut navis ista disrupta ac contracta sit, vel
 “ etiam vetustate detrita, aut omnino (quod absit)
 “ naufragio perdita, tunc quoque ad cumulum hujusce
 “ donationis hoc addo et concedo, ut alia in hujus
 “ donationis locum et conditionem, construat^r et ha-
 “ beatur. Et hoc non solum me vivente in hac vita,
 “ sed etiam post obitum meum per succedentes semper
 “ generationes praecipio, et per Christum Jesum, ju-
 “ dicem omnium, postulo fieri. Quisquis vero haere-
 “ dum successorumque meorum, vel aliorum quilibet
 “ hominem, sive saecularium, sive ecclesiasticorum, huic
 “ piae donationi nostrae in aliqua re contraire quoquo
 “ tempore fuerit ausus, noverit se, quisque ille sit,
 “ audacis¹ malitiae suae rationem esse redditurum coram
 “ Omnipotente Domino nostro, qui judicabit orbem
 “ terrae in aequitate, reddens unicuique secundum
 “ opera sua, Jesus Christus Filius Dei, Filiusque Sanctae
 “ Mariae semper Virginis, cujus scilicet [nomen?] in praefato
 “ monasterio sacris atque magnificis indesinenter
 “ die noctuque frequentatur et adoratur precibus, Judex
 “ saeculi ipse Jesus Christus Dominus noster, Amen.
 “ Igitur manente hac cartula in sua semper firmitate,

¹ audaci MS.

“ quam propria manu sacro signaculo roborare curavi,
 “ et testes nonnullos ut id ipsum consentientes agerent
 “ feci, quorum nomina infra tenentur.

“ Actum mense Maio in civitate Lundonia, Indic-
 “ tione xiv., anno ab Incarnatione Christi DCCXLVIII.

“ † Ego Æthilbaldus rex Mercie suprascriptam do-
 “ nationem meam signo sancte crucis, in hac cartula
 “ expresse, diligenter confirmavi.

“ † Ego Ædbeortus, rex Cantie, testis, consentiens
 “ subscripsi.

“ † Signum manus Cuthberti archiepiscopi.

“ † Signum Milredi episcopi.

“ † Signum Egeculfi episcopi.

“ † Signum manus Obani ducis.

“ † Signum manus Kyniberti.

“ † Signum Eoppani.

“ † Signum Fridurici.

“ † Signum Ealhmundi.

“ † Signum Pantii thelonearii.”

Death of Archbishop Nothbald, 748. 16. Eodem anno quo hæc acta sunt, qui fuit annus Domini DCCXLVIII., annus vero regni Edberti regis Cantie xxiii., obiit pius pater Nothbaldus, hujus monasterii abbas nonus, sepultusque est in presenti ecclesia cum patribus suis, quo tamen loco a modernis nescitur. Cujus tumbæ superscriptio fertur talis :—¹

“ Nothbaldi mores rutilant inter seniores,
 “ Cujus erat vita subjectis norma polita.”

Explicit Titulus decimus de Nothbaldo abbate nono.

¹ Marginal addition : “ Obitus Nothbaldi abbatis anno regni regis Edberti xxiii.”

TITULUS XI.

De Aldhuno abbate decimo.

1. ANNO quo supra, post obitum Nothbaldi abbatis, debita electione prævia præsentis congregationis, successit Aldhunus, qui juxta sanctionem sanctissimi Augustini a Cuthberto archiepiscopo in præsentem fuit ecclesia benedictus. Election of Abbot Aldhun.

2. Hic enim Cuthbertus Augustini sanctissimi cupiens derogare decreto, animadvertensque destitutionem ecclesie cui præsidebat, eo quod nullo honorabilis sepulture decore fulgeret, dum, defunctis archiepiscopis eorum corpora ad præsens monasterium transferrentur, juxta decreta summorum pontificum, tumulanda, animo parturiens fuerat, quod Aldhuni abbatis simplicitas non concepit, qualiter illa consuetudo primaria a suis prædecessoribus omnibus observata in posterum mutaretur. Accessit enim ad regem Cantie Edbertum perfundens fletibus vultum suum causamque simulate mœstitiæ regie simplicitati pandebat, et ut rex consuetam ab antiquo sepulturam mutaret, mutatamque suo edicto regio confirmaret, fictis suggestionibus flagitavit. Tandem vero tam prece quam pretio interveniente, pro libito obtinuit quod callide petiit. Cuthbert's artifice to deprive St. Augustine's of its special right of sepulture.

De obitu Cuthberti archiepiscopi et de sepultura ejusdem.

3. Anno itaque Dominicæ Incarnationis DCCCLVIII. prædictus archiepiscopus Cuthbertus, tactus morbo ac mori pergens, tempus opportunum animadvertit instare, quo animi conceptum erga sepulture translationem in lucem edere attentaret. In mortis enim threna¹ in palatio suo seorsum decubens, totam familiam suam, necnon et conventum monachorum ecclesie Christi ad hoc non segnem, sub jurejurando astrinxit, ne aliqua divul- His own death, and the execution of his project.

¹ *trana* MS.

gatio infirmitatis aut mortis ejus exterius fieret, nec sonitus campanarum, nec exequiarum celebratio solita, donec corpus ejusdem per aliquot dies foret traditum sepulturæ. Quod et factum est. Sepulto enim eo, post diem tertium signa pro eo pulsantur, [et] divulgatur publice notitia mortis ejus. Abbas vero præsentis monasterii Aldhunus, cum cœtu seniorum commonachorum, accessit corpus archiepiscopi, more solito, in præsentem ecclesiam solemniter allaturus. Quod cum reperiret sepultum et antiquam sepulturæ consuetudinem regia cognosceret auctoritate mutatam, turbatus et anxius suo privatus desiderio, ad propria remeavit.

De Bregwyno, qui successit Cuthberto.

4. Anno quo supra, post mortem Cuthberti archiepiscopi, successit Bregwinus, qui de præfata mutatione archiepiscoporum Cantuariensium sepulturæ prædecessoris sui statuta laudavit. Aldhunus itaque abbas ob nimiam simplicitatem eidem resistere renuit, et factum præsentis ecclesiæ serpentinum ad matris interitum repere permittebat; per quod illud perpenditur esse verum, quod sepe simplicitas in quantum ex una parte ædificat, in tantum ex parte altera destruit, si æmulis justitiæ litigium impellentibus non resistat.

5. Anno Dominicæ Incarnationis DCCLX., Aldhunus, hujus monasterii abbas decimus, obiit anno regni regis Edberti xxxv., sepultusque est in præsentis ecclesiæ, quo tamen loco, sicut et de multis aliis, non inveni.

“Fert memor abbatis Aldhuni nil probitatis;
Pontificum pausam cassat tutans male causam.
Prisca premens jura, dum Cuthbertus tumulatur:
Fulta sepultura sanctis per eum reprobatur.”

Explicit Titulus undecimus de Aldhuno abbate decimo.

TITULUS XII.

De sancto Jamberto abbate decimo.

I. ANNO Domini DCLX., post obitum Aldhuni abbatis, Election
 præhabita electione canonica a præsentis monasterii and bene-
 collegio monachorum, vir vitæ venerabilis ac omnibus diction of
 posteris pro meritis memorandus Jambertus præficitur the new
 in abbatem, et a Bregwino archiepiscopo absque abbot, 760.
 qua difficultate in præsentis fuit ecclesia benedictus.
 Anno enim regiminis sui primo, dedit huic monasterio
 rex Edbertus, anno regni sui xxxvi., terram sex ara- King Ed-
 trorum in australi parte vici antiqui, qui appellatur bert's grant
 Mundlingham. Hæc enim est illa terra, quæ vocatur of land to
 Parva Moningham juxta Northburne, cujus terræ St. Augus-
 donationem carta sua regia confirmavit. tine's.

2. Cujus tenor est iste :—

Carta Edberti regis de manerio de Mungeham.

“ IN nomine regnantis in perpetuum Domini nostri
 “ Jesu Christi ac cuncta mundi jura justo moderamine
 “ regentis! Quamvis parva et exigua sunt quæ pro
 “ admissis peccatis offerimus, tamen pius Dominus et
 “ Redemptor noster non quantitatem muneris sed devo-
 “ tionem offerentium semper inspicit. Qua de re ego
 “ Eadbertus, Dei dispensatione ab universa provincia
 “ Cantuariorum constitutus rex et princeps, cognoscens
 “ initium vitæ et mortis, quia omni humano generi
 “ indifferens est vitæ cursus et mortis, providens tibi
 “ corpusculum meum condi deberet, nihil melius
 “ arbitratus sum, nisi ibi sepulturæ traderer ubi jam
 “ pristino tempore parentes meos sepultos esse omni-
 “ bus constat, hoc est in monasterio beati apostolorum
 “ principis Petri cui præesse dignoscitur honorabilis

" abbas Jambertus et quia infructuosus esse non debeo
 " supradictæ ecclesie, pro æterna redemptione anima-
 " rum nostrarum, meæ videlicet atque clementissimi
 " regis Æthelberti, et corporum sepultura¹ necnon et
 " pro missarum solemnibus exhibendis ad augmentum
 " vitæ inibi famulantium Christo, terram aratorum
 " sex in australi parte vici antiqui, qui appellatur Mun-
 " delingeham, sicut a regibus Cantie tempore pristino,
 " et a nobis usque hactenus, concessa et possessa est.
 " Interdicens etiam mihi hanc terram meisque succes-
 " soribus a præsentis die et tempore, una cum con-
 " sensu reverentissimi archiepiscopi Bregwini aliorum-
 " que servorum Dei, et principum meorum, beatissimo
 " clavigero regni coelestis ejusque sacre conversationis
 " familie in perpetuo possidendam obtuli, cum campis,
 " silvis, pratis, pascuis, et cum omni tributo quod
 " regibus daretur; ut liberam habeant potestatem pos-
 " sidendi, vel vendendi, vel etiam tradendi cuicumque
 " voluerint. Terminos vere hujus terræ ideo non scri-
 " bimus, quia undique ab incolis sine dubitationis
 " scrupulo certi sunt; et unius carri introitum in silva
 " quæ appellatur Saenling. Quicumque vero sequen-
 " tium regum vel episcoporum, aut aliquis sæculari
 " potestate fretus, hæc nostræ donationis scripta in
 " aliqua parte minuere, quod absit, vel irrita facere
 " nisus fuerit, in primis iram Dei incurrat, et a cætu
 " omnium sanctorum segregetur; et sciat se præsump-
 " tionis suæ ante tribunal Christi in die Judicii ratio-
 " nem esse redditurum.
 " Scripta autem est hæc² cartula donationis anno
 " xxxvi. regni nostri, die viii. Kalend. August. in
 " civitate Doroverni.
 " Testes vero ad confirmationem infra nominatos
 " adhibui.

¹ sepulture MS.² est hæc] hæc est MS.

“ † Ego Ædbertus rex hanc donationem meam
volens confirmare, propria manu signum sanctæ
crucis expressi.

“ † Ego Bregwinus archiepiscopus consensi et
subscripsi.

“ † Ego Jambertus abbas subscripsi.

“ † Signum manus Bruni abbatis.

“ † Signum manus Escuuald presbyteri.

“ † Signum manus Esne comitis.

“ † Signum manus Balhardi.

“ † Signum manus Hearedi.

“ † Signum Eadberti.”

3. Regum enim sepultura, ut patet per tenorem cartæ præcedentis, non fuit per suggestionem Cuthberti archiepiscopi nec Bregwini mutata: et tamen idem rex Ædbertus, qui hujusmodi sepulturæ mutationem admittebat, debita sepultura fuerat contra votum privatus, et in monasterio Raculverensi sepultus, sicut erit inferius declaratum. The sepulture of kings unaltered by Cuthbert's artifice.

4. *Carta Offæ regis Merciorum de navis onusta transactionis censu, quem dedit primitus rex Merciorum Ethilbaldus, ut præfertur, sub Titulo decimo, rubrica “de præfacto Ethilbaldo.”*

“ In nomine Regnantis in perpetuum! Ego Offa rex Merciorum, illam donationem, quam rex gloriosus Ethilbaldus, Deo omnipotenti gratiarum persolvens actiones, Mildrithæ abbatisse de navis onustæ transactionis censu, qui a theloneariis exigebatur, conferre voluit, pro remedio animæ meæ et pro munificentia orationum sanctarum, tibi Sigeburgæ ejusdem monasterii abbatisse condonans attribuo. Ad hanc conditionem signum Salvatoris nostri propria manu firmavi, et testes ut subscriberent rogavi.

“ † Ego Bregwinus archiepiscopus consensi et subscripsi.

- “ † Signum Tottan episcopi.
 “ † Signum Mildredi episcopi.
 “ † Signum Egrwlf episcopi.
 “ † Signum Eardulfi episcopi.”

5. *Carta Edberti regis Cantiae de ejusdem navis transvectione.*

A.D.
761 (?)

“ REGNANTE in perpetuum Domino nostro Jesu
 “ Christo! Unicuique mortalium vitæ suæ terminus
 “ Omnipotentis Dei dispensatione incertus esse dignos-
 “ citur; venit enim Dominus ad visitandum servum
 “ suum in die qua non sperat, et hora qua non putat.
 “ Qua de re ego Eadbertus rex Cantiae, anno xxxvi,
 “ regni nostri, una cum consensu et consilio archie-
 “ piscopi Bregwini et principum meorum, pro æterna
 “ redemptione animæ meæ, aliquid ex his quæ mihi
 “ idem ipse Dominus et Salvator noster, cunctorum
 “ bonorum Largitor, tribuerit, statuens donare decre-
 “ veram; id est, duarum navium transvectionis cen-
 “ sum, qui etiam juris nostri erat in loco cujus voca-
 “ bulum ad Serræ; juxta petitionem venerabilis abba-
 “ tissæ Sigeburge ejusque sacræ conversationis familie,
 “ in monasterio sancti Petri quod situm est in Insula
 “ Tenæt; sicut a regibus Merciorum, Æthilbaldo vide-
 “ licet clementissimo et rege Offan, longe ante conces-
 “ sum est tributum in loco cujus vocabulum est Lun-
 “ denwic; alterius vero quod nuper ædificatum est in
 “ monasterio ejusdem religiosæ Dei famulæ omne tri-
 “ butum atque vectigal concedimus, quod etiam a the-
 “ loneariis nostris juste impetitur publicis in locis,
 “ qui appellantur Fordwik et Seorre. Hinc igitur
 “ præcipio et precor, in nomine Omnipotentis Dei,
 “ patriciis, ducibus, comitibus, theloneariis, actionariis,
 “ publicis dignitatibus, ut hæc nostra concessio in Dei
 “ donatione æternaliter sit confirmata; ita ut nec
 “ mihi nec alicui successorum meorum regum sive

" principum, seu cujuslibet conditionis dignitatibus,
 " nefario temeritatis ausu de supradicta donatione
 " nostra aliquid fraudare vel minuere liceat. Si au-
 " tem contigerit, ut navis ista rupta et contracta sit,
 " vel nimia vetustate consumpta, sive etiam (quod
 " absit) naufragio perita, ut alia in loco illius ad uti-
 " litatem ibidem Deo serventium famulorum Christi
 " et famularum construatur; ad hanc videlicet condi-
 " tionem, ut quicquid in suis mercimoniis in diversis
 " speciebus acquirere possint nobis fideliter inoffense
 " offerre debeant, simul cum ipsa nave, ad locum qui
 " appellatur Fordewik. Et quicumque de hac donatione
 " nostra, quod etiam specialiter Omnipotenti Deo fir-
 " miter concessum est, aliquid nefario calliditatis ausu
 " abstrahere vel minuere tentaverit, sciat se a consortio
 " sanctorum omnium separatum, et cum diabolo et
 " angelis ejus in perpetuum esse damnandum; quo-
 " niam sanctum locum istum dehonestare conatus est,
 " in quo primi apostolorum principis Petri intercessio
 " orationibus assiduis et elemosynis floret pro omni
 " populo Christiano. Idcirco¹ vivens benedictione Dei
 " carebit, et moriens maledictioni debitæ subjacebit,
 " nisi digna satisfactione emendaverit quod nuper stu-
 " duit depravare. Quicumque vero hæc agenda cus-
 " todierit, sit benedictus in perpetuum, et beatissimam
 " vocem audire mereatur cum sanctis, 'Venite, bene-
 " dicti Patris mei.'
 " † Ego Edbertus rex hanc donationem a me fac-
 " tam propria manu signo sanctæ crucis roboravi.
 " † Ego Bregowinus archiepiscopus ad petitionem
 " Edberti regis signum sanctæ crucis expressi.
 " † Signum manus Jamberti abbatis.
 " † Signum manus Daene abbatis.
 " † Signum Bruni abbatis.

¹ idcirco MS.

- “ † Signum manus Baltheardi comitis.
 “ † Signum Eathelhun principis.
 “ † Signum manus Redfridi.
 “ † Signum manus Budda.
 “ † Signum manus Eathelberti.
 “ † Signum manus Eadda.
 “ † Signum manus Egesasi,
 “ † Signum manus Aldred.”

De obitu Edberti regis Cantiae.

- Death of King Edbert, 761 ;
 burial at Reculver.
 Length of his reign.
 Carelessness of previous writers.
 Ethelbert II. succeeds.
6. Anno Dominicæ Incarnationis DCCLXI. Edbertus rex Cantiae, post xxxvi annos regiminis sui, in Domino obdormivit, in præsentem tamen monasterio cum patribus suis, quod Divino creditur evenisse præsigio, non sepultus, eo quod archiepiscoporum debitæ sepulturæ translationi consentiens fuerat, sed in monasterio Reculverensi quod postea funditus est destructum.
7. De hujus enim regis annorum quotatione, omnium ferme chronicorum huic opusculo dissona perpenditur opinio, qui notant eundem non plus xxiii annis regnasse. Cujus opinionis contrarium evidenter patet per cartam præcedentem, in qua idem rex memoratur anno Domini DCCLXI. dedisse manerium de Moningeham Jamberto abbati. Nam a tempore obitus patris sui Withredi, cui immediate successit in regno Edbertus, usque ad electionem Jamberti in abbatem fluxerunt anni xxxv. Ergo vel est dare, regnum Cantiae per xiiii. annos post mortem regis Withredi vacasse, vel eundem Edbertum xxxvi. annis regnasse.
8. Et ex eodem argumento advertat lector et corrigat scriptorum negligentiam, qui in omnibus pæne libris notant præcedentis cartæ confectionem anno primo Edberti regis, ex quo omnino sequeretur regnum Cantiae xxxv. annis post mortem Withredi vacasse.
9. Successit autem Edberto, filio Withredi, frater ejus Ethelbertus. Hic enim est ille Ethelbertus, qui anno

regni Withredi patris sui decimo nono, dedit terram unius aratri circa flumen de Limene; ejus carta præponitur in debito sibi loco sub Titulo ix., rubrica "de obitu Withredi regis." Fecit autem idem Ethelbertus quandam conventionem de terra in loco qui vocatur Cert, et carta sua confirmavit. Cujus tenor est iste:—

Carta de conventionem regis Ethelberti pro terra de Cert.

" IN nomine Domini nostri Jesu! ¹ Possessio quædam est terræ in regione quæ vocatur Cert, monasterii scilicet beatorum Petri et Pauli apostolorum, quod situm est ad orientem civitatis Dorovernis. In hac autem terra habetur molina, cujus quippe semis utilitas, id est, dimidia pars molendinæ, a possessoribus præfati monasterii ac terræ hujus ad vilam regalem quæ nominatur ² Wyth tradita est, pro hac videlicet conditione atque commutatione, ut homo ille qui hanc terram, in qua molina est, tributario jure teneret, ³ unius gregis porcorum pascuam atque pastinationem in saltu Andoredo jugiter haberet. Hanc autem commutationem ego Ethelbertus rex Cantie, ut rata in perpetuum existat, signo Dominicæ crucis roborare curavi, et testes religiosos ut id ipsum facerent adhibui.

" Actum in civitate Dorovernis, anno Incarnationis A.D. 762.
Domini DCCCLXII.

" † Ego Ethelbertus rex, ut præfata commutatio atque donatio firma perpetuo existat, in nomine Dei Omnipotentis quibusque dignitatis ac conditionis hominibus præcipio et per crucem Dominicæ passionis.

¹ KC. (L, 132.) adds *Christi*.
² vocatur KC.

³ tenet KC.

“ adjuro, cujus signum ad cumulum firmitatis in hac
“ paginula descripsi.

“ † Ego Bregwynus archiepiscopus, testis consen-
“ tiens, canonicè subscripsi.

“ † Ego Albertus¹ præfectus subscripsi.”

fol. 33r

De obitu regis Ethelberti secundi.

Death of
Æthelbert
II, 762.

Rectifica-
tion of the
received
chronolo-
gy.

10. Anno Domini DCCLXII., anno secundo regni sui
incipiente, obiit rex Cantiae Ethelbertus, filius Wythredi,
qui in præsentī monasterio est sepultus. Quod autem
notatur in chronicis, xi. annis post fratrem suum
Edbertum regnasse, probatur, per cartam Edberti regis
Jamberto abbati de donatione terræ de Mongeham,
quæ prænotatur, et per cartam Dunwaldi ministri
ejusdem regis Ethelberti de donatione villæ de
Quenegate, quæ sequitur, verum non esse. Nam
utrumque tempore ejusdem Jamberti abbatis huic mo-
nasterio datum fuit. Cum ergo sanctus Jambertus non
plene per trium annorum spatium in regimine abbatiae
præsentis permansit, et anno ejusdem secundo præ-
tacti Edberti regis donum, qui Ethelberto præcessit,
notatur, anno autem ejusdem tertio donum Dunwaldi
post mortem Ethelberti testatur, patet aperte eundem
Ethelbertum paulo amplius uno anno regnasse. Quod
etiam nullus regum Cantiae post Withredum in præ-
sentī monasterio per plures chronicas perhibetur sepul-
tus, plane tenor cartæ sequentis contrarium declarabit.

Withred
not the
last king
buried at
St. Augus-
tine's.

11. *Carta Dunwaldi de terra infra Quengate, i.e.,
Reginae porta.*

“ IN nomine Domini nostri Jesu Christi! Ego
“ Dunwald minister, dum adviveret, inclytæ memoriæ
“ regis Æthelberti, nunc vero pecuniam illius pro ani-

¹ Aldbertus KC.

" mæ ejus salute ad limina apostolorum Romæ cum
 " aliis perferre desiderans, villam unam post obitum
 " meum, ni forsitan hoc prius me vivente placeat
 " peragendum, quæ jam ad Quenegatum urbis Do-
 " rovernis in foro posita est, quam nunc Hringuine
 " tenet; quam idem mihi præfatus rex, cum aliis ter-
 " rulis, jure proprio cum tributo illius possidendam,
 " et cuicumque voluerim tradendam, condonavit; hanc
 " videlicet ad ecclesiam prope positam beati Petri et
 " Pauli, ubi scilicet corpus ejusdem domini mei regis
 " Æthelberti requiescit, pro animæ illius et salute
 " mea, æterna donatione cum tributo illius possidenda
 " attribuo; et ut nulla esset in posterum de hac con-
 " tentio, hoc ipsum in libello primæ donationis meæ
 " faciendum descripsi. Et ideo nunc cum consensu
 " venerabilis archiepiscopi nostri Brigwini hunc libel-
 " lum hujusce donationis meæ describi feci et manu
 " propria roboravi, et illum atque alios religiosos tes-
 " tes ut id ipsum faciant adhibeo.

" Actum anno Incarnationis Christi DCCCLXII. A.D. 762.

" + Ego Bregwinus, gratia Dei archiepiscopus, sig-
 " num sanctæ crucis subscripsi.

" + Ego Dunwald præfatam donationem meam
 " signum sanctæ crucis roboravi.

" + Ego Baltheardus dux subscripsi.

" + Ego Kyneardus presbyter consensi et sub-
 " scripsi.

" + Ego Jambertus abbas testis subscripsi."

Hæc terra circumcincta est his terminibus: a Quene-
 gatum in meridiem, extensas habens iii. perticas, et
 inde in occidentem rectissima linea dividit terram
 regis et istam xxiii. perticis usque in maceriam quæ
 in aquilonali parte civitatis muro adjacet virgas ha-
 bens xxxiii.

*De obitu Bregwini archiepiscopi, qui de sepultura
transmutatione Cuthberti prædecessoris sui vestigia
sequebatur.*

Bregwin at
his death
(762) re-
presents the
aristice of
Cuthbert.

12. Anno eodem quo supra, Bregwinus archiepiscopus, qui Cuthberti prædecessoris sui vestigia secutus archiepiscoporum sepulture abrogationem auctoritate, ut quidam opinantur, apostolica necnon et regia, fecerat confirmari, gravi infirmitate præventus, ad mortis accelerans januas, suis omnibus præmonuit, ne mortis suæ divulgatio exterius celebratione aut sonitu fieret, quousque corpus suum quadriduanum putresceret in sepulchro. Ipso itaque mortuo et sepulto in ecclesia sua, juxta prædecessorem suum, post dies quatuor, ejus morte relata, signa pro ejus exequiis celebrandis solemniter, prout decuit, pulsabantur. Moxque ut hoc conventui præsentis monasterii notum fuit illustrissimus ipse abbas Jambertus, vir egregiæ constantiæ et virtutis ad ecclesiam Christi, cum armata manu, ad pericula evitanda et pro ecclesiæ suæ justitia manutenenda, accessit, corpusque archiepiscopi tunc defuncti, si non ei esset voluntarie, prout debuit, liberatum, vi rapere, ut licitum fuerat, ab æmulorum justitiæ manibus intendebat.

Indigna-
tion of the
Augusti-
nians.

Their con-
duct vindic-
ated.

13. Quod autem in ista materia negligenter scribit Willelmus Malmesberiensis, "de Gestis Pontificum," lib. i. cap. v.,¹ quæ forte æmulorum relatu conceperat, 'monachos videlicet Augustinianos ex antiqua consuetudine pervicaces fuisse et defunctorum archiepiscoporum corpora cum quadam violentia rapuisse,' salva pace ejusdem, perpenditur limites veritatis transire; cum a tempore foundationis præsentis monasterii usque ad tempora Cuthberti archiepiscopi nulla legitur in chronicis decreto beatissimorum Augustini et Ethel-

¹ "Script. post Bed." p. 198.

berti contradictio de archiepiscoporum et regum debita sepultura, quæ aliquam in hac parte causaret violentiam inferendam, sed pacifice et mature, cum maxima solemnitate, sicut in exitu Israel de Egypto ac cum passo Domino extra portam, archipræsules post obitum, sicut et reges, ad pausam corpoream, velut a strepitu in requiem, ab aula in cameram, a curia in cubiculum, ab ecclesia, de regis palatio fundata, quæ totius nostri regni matrix et metropolis ordinatur, in qua collegium fuerat clericorum, ad caput omnium ejusdem regni monasteriorum in quo nunquam fuerat alicujus sectæ habitatio nisi monachorum regulariter viventium portabantur.

14. Si enim in ecclesia illa metropoli ab ipso beatis-^{Further re-}simo Augustino, in ipsa translatione regalis palatii in-^{ply to the} sedem archiepiscopalem, monasterium monachorum crea-^{objectors.}tum fuisset, fortassis ibidem tam regum quam archipræsulum sepultura decreta fuisset. Quod si aliquis objiciens hoc inducat beatum Augustinum monachum extitisse, qui primus Cantuariensis archiepiscopus fuerat, et necessario conferat ex hoc sequi sedem sibi collatam, a palatio regali monasterium monachorum et ipsa palatii translatione creatum fuisse, ex eodem de aliorum episcoporum sedibus eadem consequentia apparebit; et sic a Mellito monacho qui primus fuit episcopus Londoniarum collegium sancti Pauli dici deberet monasterium monachorum. Decanus tamen et canonici sæculares ibidem istam probant consequentiam non valere. De ista enim materia sub Titulo hujus libri primo, rubrica "de ecclesia Christi," apertius est tractatum.

15. Ut autem ad proposita redeam, prudentissimus ^{Jambert's} ille abbas Jambertus, cum ad ecclesiam Christi, more ^{appeal to} præfacto, venisset et corpus Bregwini archiepiscopi ^{Rome cut} tumulatum novisset, domum revertitur, appellationibus ^{short by} ad sedem apostolicam pro statu et ecclesiæ suæ liber-^{his election}tate interpositis in hac parte. Monachi autem ecclesiæ ^{to the arch-}

Christi ejusdem venerabilis Jamberti abbatis constantiam advertentes, timentesque quod si tanti ac talis viri magnanimitas et sapientia appellationes illas interpositas prosequeretur, archiepiscoporum solitam sepulturam ad pristinam consuetudinem, invitis illis, exigente justitia revocaret, in hoc usurpationibus pristinis consulentes, pastoris solatio desolati, reverendum Jambertum abbatem eundem in archiepiscopum elegerunt, ut sic presentis monasterii monachi, tanti patris patrocinio destituti, a prosecutione appellationum super mutatione sepulture predictæ ob Jamberti archiepiscopi reverentiam desisterent.

Æthelbert
succeeded
by Alric.

Jambert
accepts the
offer of
the arch-
bishopric,
January 7,
762.

16. Hoc enim tempore, quo hæc facta sunt, exequiæ Ethelberti regis præacti in presenti monasterio celebrandæ fuerunt; cui in regno successit frater ejus Alricus. Exequiarumque regalium solemnitate peracta, prudentissimus abbas noster Jambertus, matura deliberatione præhabita cum senioribus monasterii sui, præactæ electioni condescendere pio animo intendebat, et in Cantuariensem archiepiscopum, anno Domini DCCCLXII, vii. Idus Januarii ordinatur, suscepitque pallium a Paulo papa anno Domini DCCCLXIV. Quod autem scribit Marianus Scotus in die Purificationis sanctæ Mariæ eundem ordinatum fuisse, in hoc non est credulitas adhibenda.

Explicit Titulus xii., de Jamberto abbate qui in archiepiscopum est assumptus.

TITULUS XIII.

De Ethelnotho Abbate xiii.

1. ORDINATO¹ igitur in archiepiscopum abbate hujus Election of
 monasterii Jamberto, ad regimen abbatia, more consue- the new
 to, eligitur Ethelnothus, anno videlicet Domini DCLXII, (762), abbot,
 qui ab eodem Jamberto fuit archiepiscopo, anno Domini and his
 DCCLXIV, quo anno pallium a Paulo papa acceperat, benediction
 benedictus. (764).

2. Huic autem Ethelnotho abbati dedit Offa, rex Grant of
 Merciorum, terram duorum manentium in loco qui ap- land from
 pellatur Bewesfeld, et carta sua regia confirmavit. Offa, King
 of Mercia.
 Cujus tenor est iste :—

*Carta Offa regis Ethelnotho abbati de terra in
 Bewesfeld.*

“ REGNANTE in perpetuum Domino nostro Jesu
 “ Christo! Ego Offa Merciorum rex, anno quinto
 “ regni mei, do et concedo Ethelnotho abbati aposto-
 “ lorum Petri et Pauli, terram duorum manentium
 “ juris mei in loco qui appellatur Bewesfeld, cum
 “ certis² terminibus, pro expiatione criminum meorum,
 “ in jus proprium libenter concedo; hoc modo, ut
 “ habeat et possideat cum campis et silvis vel omnibus
 “ ad se pertinentibus bonis, et ad pascendum porcos
 “ et pecora et jumenta in silva regali aeternaliter per-
 “ dono; et unius capreae licentiam in silva quae vocatur
 “ Saenling, ubi meae vadunt; post obitum vero tuum
 “ habeas potestatem tradere eam homini cui tibi pla-
 “ cuerit, pro aeterna redemptione animarum nostrarum.
 “ Si quis vero regum, quod non credo, seu principum,
 “ sive quilibet a subjectis eorum, hanc nostram munifi-
 “ centiae largitatem infringere vel minuere praesumpserit,

¹ The initial letter of this “Titulus” contains a portrait, which is most probably intended to represent the new Abbot.

² ceteris MS.

“ sciat se a participatione Domini nostri Jesu Christi
 “ corporis et sanguinis alienum esse in hoc sæculo ; et in
 “ districto Dei omnipotentis iudicio, coram Christo et
 “ Angelis ejus rationem esse redditurum ; manente hac
 “ cartula in sua semper nihilominus firmitate.

“ (*.) Þoñ sind þis þa sutulus tan gedere to Beasfeld :
 “ Ærest on norþe weasðan east rihte of Ellenbeorge
 “ xv. girda. þan on suð rihte swa Moulman-streete of
 “ landes ende : þoñ west be Æwille-mearce of þone
 “ Cwichege, suð and Langheges on þane bradan hege-
 “ wai : þoñ on Cingdene on abbudes-mearce, of ab-
 “ budes-mearce eft on Ellenbeorh.

“ † Ego Offa rex Merciorum hanc donationem
 “ confirmans propria manu signum crucis Christi infixi.

“ † Ego Jambertus archiepiscopus et rector catho-
 “ licæ ecclesiæ consensi et subscripsi.

“ † Signum manus Kynedriþhæ reginæ.

“ † Signum manus Egfridi filii regis.

fol. 57.

“ † Signum manus Brordan ducis.

“ † Signum manus Ædeleardi principis.

“ † Signum manus Binnan.

“ † Signum manus Berbtuualdi.

“ † Signum manus Ædbaldi.”

Interpretatio enim linguæ Saxonice in præcedenti
 carta ab illo loco þoñ sind, etc., ubi tale habetur sig-
 num (*.) talis est:—

Hoc modo situantur illæ duæ mansiones de Beasfeld.
 Prima ab occidentali aquilone recte in orientem ad
 locum vocatum Ellenberg ad mensuram quindecim
 virgarum. Alia recte ad austrum ad Moulemman-
 strate, ubi est una extremitas ejusdem terre ; et tunc
 ad occidentem ad locum qui dicitur Ewellemerke, et
 tunc ad locum qui dicitur Cuchawe ex australi parte
 illius loci qui nominatur Longhawes super latam re-
 giam viam. Tunc a loco vocato Kyngdene ad¹ abbatis
 metam, ab abbatis meta retro ad Ellenbergh.

¹ ab MS.

De strenuitate Offæ regis.

3. Erat autem rex iste Offa nepos præacti regis Offæ successoris to the throne of Merciorum Ethelbaldi; occisoque Ethelbaldo a Beornredo tyranno et apud Rependune tumulato, Offa eundem Beornredum occidit, et super Mercios xxxix. annis regnavit. Hujus enim gesta quisque considerans cum Willelmo Malmesberiensis, "de Gestis Regum," lib. i., cap. lxxix.,¹ in dubio permanere valebit, utrum probum an improbum reputabit eundem; sic in illo sævitæ virtutibus fuerant palliatæ.

4. Corpus tamen sancti Albani martyris, quod obscure ad illud tempus latuerat, reverenter elevari, et in scrinio gemmis et auro decorato locari præcepit, basilica pulcherrimi operis ad ejusdem martyris honorem ædificata, et monachorum congregatione ordinata. Refert etiam Willelmus Malmesberiensis, "de Gestis Pontificum," libro ultimo,² quod, cum rex Offa Bathoniæ fuerat, admonitum somnians habuit, cumque ad pagum Bedfordensem, juxta illam admonitionem, iter ageret et venisset prope locum ubi corpus sancti Albani jaceret, in modum lucentis³ faculæ lumen super locum sepulchri descendens videbat, noctuque hoc animatus indicio terram undique perfodi fecit, corpusque scrinio collocatum in lumen erexit, monasteriumque ibidem more præfacto construxit.

5. Dedit etiam Offa rex domino papæ, vicario sancti Petri, annum redditum de singulis domibus regni sui. Fecit etiam fossam insignem perpetuo duraturam, qua Walliam a regno disjungeret Merciorum, quæ usque hodie vocatur Offedich. Vicit enim in prælio Northumbros, West-Saxones, Kentenses et Orientales Saxones necnon Orientales Anglos, cervicem in tantum erigens,

¹ "Script. post Bed." pp. 29, 30.
² *Ibid.* p. 291.

³ *ingentis* WM.

ut contractis inimicitiis cum Cantuaritis fastigium archiepiscopatus et debitum sibi primatum auferret.

Spolis the
archbishop
of Canter-
bury;

transfers
the pri-
macy to
Lichfield;

changes
other bi-
shoprics.

Four only
left in sub-
jection to
Canter-
bury.

Death of
Abbot
Ethelnoth,
787.

6. Hac de causa sanctæ memoriæ Jambertum archiepiscopum, multis sudoribus fatigatum crebraque sedis apostolicæ edicta tam nova quam vetera proferentem, tandem omnium prædiorum quæ intra terminos suos erant, necnon et episcopatum, ditione privavit. Adrianum enim papam verisimilibus assertionibus in hac parte diu fatigaverat, obtinuitque ut archiepiscopatus Cantuariorum, ad regnum Merciorum translatus, in ecclesia Lichefeldensi, contra morem veterum, poneretur, omnesque pontifices provinciæ Merciorum illi subicerentur, quorum dioceses istæ erant: Wigorniensis, Legecestrensis, Sumercestrensis, Herfordensis, et duo episcopatus apud Orientales Anglos, scilicet Elmamensis et Dunwicensis. Plures enim episcopatus, pro strenuitate sua, Offa in regno fecerat Merciorum, et Orientales Anglos, occiso rege eorum, invaserat. Episcopatum vero quidam alias translati, ut Elmamensis in Norwicensem; quidam aliis uniti, ut Dunwycensis et Elmamensis in eundem, qui modico tempore post adventum Normannorum in Thedfordia fuerat, ut præmittitur Titulo quinto, rubrica "de conversione regis Orientalium Anglorum;" quidam vero omnino non extant, ut Legacestrensis, et Sidnacestrensis. Remanserunt autem quatuor episcopi archiepiscopo Cantuariensi, Londoniensi, Wintoniensi, Rofensis et Silesiensi. Stetit enim hæc perversitas toto piissimi Jamberti tempore, quamvis nihil ille, vel sumptibus vel laboribus, omisisset, quo dignitatem sedis assereret et cupiditatem contunderet pervasorum.

fol. 57, A

7. Anno Dominicæ Incarnationis DCCLXXXVII. obiit Ethelnothus hujus monasterii abbas xii., quo tamen loco sepultus fuerit ignoratur.

Explicit Titulus viii. de Ethelnotho Abbate.

TITULUS XIV.

De Guttardo Abbate.

1. ANNO quo supra, post obitum Ethelnoti abbatis Election and bene-
Guttardus eligitur, qui a Jamberto archiepiscopo, secun- diction of
dum sanctissimi Augustini decretum, in præsentî the new
ecclesia benedicitur. abbot.

2. Jambertus vero postquam præsulatus dignitatem Jambert's
magna animi constantia annis xxvii. administraverat, death.
cum finem vitæ sibi instare conspiceret, volens ante August 12,
cessorum suorum illegitima reformare statuta, et ante- 789 ;
pulturam episcoporum, justitia suadente, ad antiquam
consuetudinem revocare, jussit ut post obitum suum ad
ecclesiam Apostolorum Petri et Pauli, ubi omnes sancti
prædecessores sui requiescebant, corpus suum sepelien-
dum deferretur. Eo igitur anno Domini DCCLXXXIX., and burial
pridie Idus Augusti defuncto, præceptum ejus adim- at St. Au-
pletum est, corpusque ejus in capitulo sepultum fuit. gustine's.
Cujus tumuli epitaphium tale datur :

" GEMMA sacerdotum, decus a tellure remotum,
Clauditur hac fossa Jambertus, pulvis et ossa.
Hac sub mole cinis, sed laus tua nescia finis :
Incola nunc vœli, populo succurre fideli."

De Æthelardo Archiepiscopo.

3. Huic successit Æthelardus, Wintoniensis episcopus, Æthelard,
vir excellentis industriæ, qui abbas fuit monasterii the new
Malmesberiensis ante Cuthbertum. Hic vero de trans- arch-
latione sepulture archiepiscoporum contra sanctissimi bishop ;
Augustini decretum regi Cantia Alrico sollicitudinem

anxious to recover the dignity of his see. nullam gessit; magis ecclesiasticæ utilitati innitens, ut honor pristinus archiepiscopatus per Offam præfactum regem Merciorum injuste ablati fieret restitutus.

This recovery in part effected by the influence of Egfrid. 4. Ob hujus enim Athelardi reverentiam, Egfredus, filius Offæ, quem pater adhuc vivens in regem junctum constituit successorem, plura ecclesiarum privilegia, quæ genitor abstulerat, revocavit, prædiumque a præfato monasterio Malmesberensi ablatum in manum Cuthberti tunc illius loci abbatis reddidit. Cantuariensis itaque ecclesiæ honorem idem Egfredus in manus ejusdem Athelardi restituisset, nisi eum sevea mors de medio tollere properasset. De cujus morte sic scribit

Alcuin's observations respecting Egfrid. Albinus: "Non," inquit, "arbitror, quod nobilissimus juvenis Egfridus propter peccata sua mortuus sit, sed quia pater suus pro confirmatione regni ejus multum sanguinem effundebat." fol. 8.

Kenwulf replaces Canterbury in its old pre-eminence. 5. Post quatuor itaque menses Kenwlfphum quinto genu nepotem Pendæ, ex fratre Kenwalchio, Offa regem constituit Merciorum. Hic enim Kenulphus, monitis Athelardi archiepiscopi et Eambaldi archiepiscopi Eboracensis quantum nefas antecessor commisisset ecclesiæ Cantuariensi edoctus, antiquitatis morem in statum pristinum reparavit. Ad Leonem enim papam, successorem Adriani, missis sua et omnium episcoporum Angliæ epistolis, ipso Æthelardo legationem administrante, ea quæ petiit adquisivit. Æthelardo igitur archiepiscopo non solum Cantia ingentis beneficii est obnoxia, quod eam ad pristinam dignitatem suis suscitaverit meritis, verum etiam tota Anglia quam degeneffæ sedi substerni passus non fuerit, nec degeneri sepulture archiepiscoporum a duobus tantum prædecessoribus, Cuthberto videlicet et Bregwino, usurpatæ non favit.

All praise due on this account to Æthelard.

¹ This letter of Alcuin to Osbert is missing (cf. Opp. I., 229, n. 4); but the extract, as here given, appears in William of Malmesbury, "De Gestis Regum," lib. I. ("Script. post Bed." p. 33).

De obitu Alrici ultimi regis Cantiae.

6. Anno Incarnationis Dominicae DCCXCV., obiit rex ^{Death and} Cantiae Alricus, tertius filius Withredi, anno regni sui ^{burial of} xxxiv. Quod autem in presenti non sepeliretur mo- ^{Alric, 795,} nasterio nusquam legi, nec de aliquo alio rege Cantiae post Ethelbertum, excepto Edberto, fratre seniore ejusdem Alrici, qui, ut praetactum est Titulo xii., rubrica "de obitu Edberti regis," in monasterio Raculverensi sepultus fuit.

Quod post obitum Alrici nobile germen regum Cantiae exaruit, et intrusores per tyrannidem regalibus insignibus abutebantur.

7. Post mortem vero Alrici nobile germen regum ^{Failure of} Cantiae exaruit, quod ab anno Domini CCCCLIX., quo ^{the seed} Hengestus et Horsa venerant, annis cccxlv. absque in- ^{royal.} terruptione manebat, excepto quod, ad spatium sex annorum Eaduualla causante cum Mulone fratre suo, prout sub Titulo octavo praetactum est, procellosis bel- ^{Usurpers} lorum turbibus fuerat interruptum. Usurpationem ^{Usurpers} enim Ercomberti fratris Ermenredi, filii Edbaldi, sub Titulo vi. praetactam pro interruptione germinis Cantiae non reputant chronicae, eo quod de eodem regali ger- mine post tam horribile facinus successere haeredes. Sed post mortem regis Alrici in tantum sanguis Cantiae effrigit generosus, ut quisque, cui vel lingua divitias, vel fictio favorem vel terrorem comparaverat, ad tyran- nidem anhelaret, et regalibus insignibus attentaret abuti.

De intrusione Ethelberti post mortem Alrici.

8. Anno enim Domini DCCXCVII., in regnum Cantiae ^{Ethelbert,} quidam alienigena, nomine Ethelbertus, intrusit. Qui ^{suramed} cum pene per biennium imperitaret, contra Mercios ^{Wren, the} pro- ^{usurper,} 797.

lians, ab eisdem captus, vinculis manus, corpus captivitati præbebat. Sed non multo post Kenwlfus, rex Merciorum præactus, humana miseratione mollitus, eundem solvendum apud Winchecumbam duxit, et in ecclesia ejusdem monasterii, quam ipse ædificaverat, ipsa dedicationis die, suæ captivitati¹ memorabile clementiæ regis spectaculum exhibebat. Sic enim ab hostibus laxatus ad partes Cantiae est reversus, sed a proceribus non receptus, quo fine interit nunquam memini me legisse.

De intrusione Cuthredi post Ethelbertum.

9. Anno Dominicæ Incarnationis DCCXCVIII, ejusdem præactæ calamitatis et facinoris hæres, Cuthredus solo nomine successit. Aderat enim ille apud Winchecumbam in illa dedicationis solemnitate præacta, Kenwlphi regis munificentiae applausor, quem ille Cantuaritis regem loco præfecerat Ethelberti præacti, cognomento Wren, qui ab aliquibus chronicis nominatur Egbrithus sive Egbertus, quæ idem sunt.

10. Et nota quod hoc nomen Ethelbertus plerumque corrumpitur a scriptoribus; pro quo ponuntur illa duo nomina præacta, et nonnunquam Edbertus; et sic aliquando per metathesim, aliquando per syncopam, talia nomina transformantur. Mos enim est barbaricæ locutionis et maxime Saxonum, verba ac nomina, etsi non transponere, transformare tamen apocopando, ac sæpius syncopando: ut pro Thoma *Tomme* sive *Tomlin*; pro Johanne *Jankin* sive *Jacke*; et in omnibus talibus apocopæ et syncopæ quasi apponuntur epenthesis et paragoge; unde talis corruptio barytona vitium, ut mihi videtur, inexcusabile comprimit, cum improprietas excusabilis approbari non poterit per figuras.

11. Cuthredus igitur, Ethelberto expulso, rex efficitur Cantiae, cui tamen incolæ non parebant, per octo tamen annos vindicans cum vindicta dominium sibi datum.

¹ captivati MS.

Cuthred, the usurper, 798.

Tendency of the English language to corrupt the old formations.

Cuthred's vain attempt to secure the allegiance of the people.

De obitu Æthelardi archiepiscopi.

12. Anno Incarnationis Dominicæ DCCCII., obiit piæ Death of
 memoriæ Æthelardus archiepiscopus, vir, post nostræ gen- archbishop
 tis protodoctores, reliquis Cantuariæ archiepiscopis præ- Æthelard,
 ferendus; cum profecto excellentius sit restaurare dig- præ-802;
 nitatem amissam quam conservare paratam. Hic enim
 unicuique volens quod suum erat, dictante justitia,
 reddere, quasi perplexus ob sepulturæ archiepiscoporum
 translationem manebat, eligens potius in illo monas- Interred at
 terio, in quo ordinem profitebatur monachicum, sepe- Malmes-
 liri, quam præsentis monasterii libertatem antiquam bury.
 cassare.

13. De quo Willelmus Malmesberiensis, lib. i. "de Testimo-
 " Gestis Regum," cap. lxxvi., sic scribit: "Hunc," in- nies re-
 quit,¹ "abbatem Malmesberensem ante Cuthbertum pecting
 " fuisse constans opinio asseverat; hoc argumenti as- him.
 " sumens quod defunctum se eo loci tumulari fecerit."
 Si quis autem scire voluerit quantæ fuerit reverentiæ
 et sanctitatis, legat epistolam Leonis papæ tertii regi
 Kenwlfo transmissam, quam in libro "de Gestis Re-
 " gum" primo, cap. lxxi.² Willelmi Malmesberiensis,
 et in pluribus aliis reperiet chronicis, in qua notatur
 sanctissimus, peritissimus, bonis ornatus moribus, Deo
 et hominibus dignus. Et quasi in fine ejusdem epi-
 stolæ idem Leo subjungit: "De venerabili," inquit,
 " Æthelardo, jam facto archiepiscopo Doruvernensis
 " ecclesiæ, sicut a nobis [poposcit]³ vestrorum præ-
 " sulum excellentiæ, ut ei justitiam faceremus de ipsis
 " dicecibus suis, tam episcoporum quam monaste-
 " riorum, quibus illicite, ut cognovistis, exspoliatus
 " est, et a venerabili sede ejus, quas dudum tenuit,
 " ablatæ sunt; nos per omnia enucleatius spectantes⁴

¹ "Script. post Bed.," p. 33.
² *Ibid.* pp. 30-32.

³ Supplied from WM.
⁴ *trulnantes* WM.

“ in sacro scrinio nostro, reperimus sanctum Grego-
 rium, prædecessorem nostrum in ipsa sancta sede,¹
 “ omnem integre² ipsam parochiam, numeroque duo-
 “ decim beato Augustino archiepiscopo³ tradidisse et
 “ confirmasse episcopos consecrandos.⁴ Unde et nos,
 “ veritate ipsa reperta, ordinationes seu confirmationes⁵
 “ nostra apostolica auctoritate illi in integro, sicut
 “ antiquitus fuerunt constitutæ, reddimus et privile-
 “ gium confirmationis, secundum sacrorum canonum
 “ censuram, ecclesiæ suæ tradimus observandum.” Hæc
 ibi.

Rights of
the see
restored to
Æthelard.
14. Tenor enim hujus epistolæ arguit et declarat
beatissimum Jambertum, Æthelardi prædecessorem,
quantum ad archiepiscopatus integram possessionem
exulem extitisse, et peritissimum Æthelardum in eun-
dem archiepiscopatum integraliter restitutum fuisse.

Succeeded
by Wul-
fred.
15. Huic successit Wlfredus, qui vestigiis Cuthberti
et Bregwini adherens, cum tempus sibi opportunum
conspiceret, sepulturam archiepiscoporum, antiquitus
debitam, a præsentī monasterio satagebat transferre,
prout inferius manifeste patebit.

De obitu Guttardi abbatis.

Death and
burial of
Abbot
Guttard,
803.
16. Anno Dominicæ Incarnationis DCCCIII. obiit
Guttardus hujus monasterii abbas xiii., et in præsentī
ecclesia cum suis sanctis prædecessoribus sepelitur, quo
autem loco sepultus fuerit non habemus.

Explicit Titulus civ. de Guttardo abbate xviii.

¹ in . . . sede] wanting in WM.

² omnem integre] in integro WM.

³ WM. adds *sincello suo.*

⁴ consecrandi WM.

⁵ ordinatione et confirmatione MS.;
where *cas* is also added after *aucto-*
ritate.

TITULUS XV.

De Cunredo abbate aiv.

1. ANNO quo supra, post mortem Guttardi, Cunredus Cunred, hujus monasterii monachus, modo et forma ^{the new} ~~sapientius~~ ^{Abbot.} prænотatis, eligitur in abbatem. Hujus enim regiminis anno secundo, Kenwlfus præfectus, rex Merciorum, qui, ut præmittitur, dignitatem Cantuariensis ecclesie labefactam, restituit Athelardo. Huic etiam monas-^{Munificence} ~~terio~~ ^{of King} ~~terio~~ ^{Kenwulf.} quod caput omnium hujus regni monasteriorum didicerat extitisse, terram xx. aratorum, in loco qui vocatur Westrelenham, cum omnibus ad eam pertinentibus donavit, cum xiii. dennis¹ glandis portantibus, et aliis commoditatibus, prout in carta sua regia attestatur. Cujus tenor est iste:—

2. *Carta Kenwlfii regis de Westrelenham.*

“ IN nomine Redemptoris mundi! Ego Kenwlf
 “ gratia Dei rex Merciorum, et Cuthreð rex Cantie,
 “ Divino ducti amore, et consanguinitatis nostro com-
 “ muni propinquo, Cunredo abbati æterna donatione
 “ concedimus terram viginti aratorum in provincia
 “ Cantie, in loco qui vocatur Sepestraleanham,² cum
 “ omnibus scilicet rebus ad eam recte et rite pertinen-
 “ tibus, cum campis, silvis, pratis, pascuis,³ aquis, juxta
 “ antiquos terminos, sicut antecessores ejus comites
 “ habuerunt; et tresdecim denberende on Andrede ad
 “ illam terram antiquo jure pertinentia, primum scilicet
 “ est Mæpultehirst; secundum Friðdingden; tertium
 “ Friðesleah; quartum Cumbden; quintum Snatting-
 “ den; sextum Wiflahirst; septimum alter Mapulter-
 “ hirst; octavum Babbindingden; nonum alter Babbindingden;
 “ decimum tertia Babbindingden; undecimum Tunlafa,

¹ dennis MS.² Perhaps an error of the scribe
for *se pestra Leanhham*.³ *pasturis* KC. (I. 229).

" hirst; duodecimum Plussingherst; tertium decimum
 " Friðæleah, et Færeden. Sub hac quoque conditione
 " hanc terram prædicto Cunredo donabimus, uti quam-
 " diu vivat feliciter perfruatur, et post ejus obitum
 " cuicumque voluerit liberum arbitrium habeat ad do-
 " nandum illam terram in perpetuum possidendam.
 " Et ab omni seculari servitio regum seu principum,
 " vel etiam præfectorum, concedimus prædictam terram
 " liberam esse in perpetuum, exceptis his tribus tan-
 " tummodo rebus, id est expeditione, et pontis in-
 " structione, et arcis munitione. Si quis vero regum
 " vel principum, seu præfectorum, hanc libertatem in-
 " fringere voluerit, sciat se separatim esse in die Ju-
 " dicii a consortio sanctorum, nisi digne emendaverit
 " ante reatum suum.

A.D. 804. " Actum est anno adventus Domini DCCCIV., Indictione
 " xii., et regni nostri anno viii. Testium qui hanc
 " prædictam donationem consentientes signo sanctæ
 " crucis munierunt, exprimuntur nomina.

" + Keneulf rex dabo mercedem. fol. 291

" + Wlfredus archiepiscopus.

" + Cealweard dux.

" + ¹ Wlfheard præpositus.

" + Eðrið regina.

" + Kynhelm dux.

" + Bearnhard præpositus.

" + Cudreð rex.

" + Tidulf dux.

" + Swyðun comes.

" + Aldulf episcopus.

" + Wigga dux.

" + Sigheard comes.

" + Deneberth episcopus.

" + Ædilhæh comes.

¹ The "signum crucis" wanting in MS.

“ + Cyga comes.
 “ + Heaberth dux.
 “ + Osulf comes.
 “ + Beartnoð comes.
 “ + Beornoð dux.
 “ + Ædred præpositus.”

3. Hic enim Kenuulphus pater fuit sancti Kenelmi ^{Murder of} regis et martyris, qui patri in regno Merciorum suc- ^{St. Kenelm.} cessit; quem quidam Heskebertus nomine, instigante sorore Kenelmi Quendreda, in silva condensa occidit.¹ Hunc lucis columna ad cælum erecta prodidit. Hu- ^{Miraculous} jus etiam martyrii locus, per cartam aureis litteris ^{discovery} Anglice conscriptam, columba cœlitus afferente, Romæ ^{of the spot.} super altare sancti Petri coram papa demissam, et a quodam Anglico tunc præsentate interpretatam, innotuit.

Fuit autem scriptura talis:—

“ At Clent in Coubache,²
 Kenelm kene³ bearn
 Liyth under þorn,
 Heuyd beweuyd.”⁴

Quod Latine datur intelligi isto modo, viz.:—

“ In Clent sub spina jacet in Convalle Bovina
 Vertice privatus Kenelmus fraude necatus.”

4. Corpore enim sancti Kenelmi ad tumulandum delato, ^{Punish-} necis autrix Quendreda, soror sua, ad vocem canentium, ^{ment of} caput extulit per fenestram, et ut canentium lætitiã ^{Quendre-} interpolaret, Psalmum illum, “Deus laudem,” suæ nequi- ^{da.} tatiæ præstigio, retrograde decantabat; quæ subito oculos amisit sanguine profluente. Ad cuius vindictæ recor- dationem signa cruoris adhuc patent eodem Psalterio quod tenebat.

¹ Cf. Chronicon J. Bromton, col. 777 (“Scriptores x.”).
² Coudale. Ibid.

³ kingis. Ibid.

⁴ hea byreved. Ibid.

De expulsionē Cuthredi, qui regno Cantiae octo annis intrusit.

Cuthred
and Bul-
dred usur-
pers.

5. Anno itaque Dominicæ Incarnationis DCCCVI. periit Cuthredus intrusor in regnum Cantiae, cui ejusdem facinoris et calamitatis fuit hæres Baldredus.¹

* * * * *

[TITULUS XLIII.]

De obitu Scotlandi abbatis alii.

Death of
Abbot
Scotland,
Sept. 3,
1087.

ANNO Domini MLXXXVII obiit Scotlandus hujus monasterii abbas quadragesimus secundus, iii. Nonas Septembris, sepultusque est in capella de Cryptis ante ostium cancelli, in loco ubi prius rex Edbaldus ecclesiam Sanctæ Mariæ fundavit.

“ Abbas Scotlandus prudentibus est memorandus ;
Huic libertates casse renunt dare grates.”

Explicit Titulus alii. de Scotlando abbate.

¹ The narrative breaks off at this point, but is resumed after two blank leaves, into which the Writer may have intended to compress the history of the next two centuries and a half. The little that is known respecting the fortunes of St. Augustine's abbey during this interval must be gathered from the “Chronologia Augustinensis,” prefixed to the present volume, and from Thorne's Chronica (coll. 1776-1791).

TITULUS XLIV.

De Widone abbate aliii.

1. ANNO quo supra, mortuo abbate Scotlando, Lanfran- Archbishop
 cus archiepiscopus, intendens præsens monasterium suæ Lanfranc's
 subdere ditioni, unum de monachis ecclesiæ Christi nite- upon the
 batur in Scotlandi præficere successorem. Hujus tamen liberties of
 rei executionem ad tempus dimittere compellebat mors the monas-
 regis Willelmi apud Rothomagum, v. Kalend. Octobris, Sept. 27. tery.
 relata, qui apud Cadonum allatus in magna ecclesias-
 ticorum frequentia, laicorum vero modica, sepultus est.
 Henricus enim filius ejus, qui solus ex liberis aderat, Behaviour
 cuidam militi patris sepulturam in loco quem invaserat of the sons
 inhibenti ne pausare deberet, centum libras argenti of William
 persolvit. Robertus vero primogenitus ejus in Francia the Con-
 patriam debellabat, quem pater regno Angliæ constitu- queror.
 isset hæredem, nisi quod se adhuc vivente Norman-
 niam sibi negari moleste ferens in Italiam abiit, ut filiam
 Bonifacii marchionis in matrimonio sumeret, et sic
 patri validius repugnaret. Sed hac spe frustratus,
 Philippum regem Francorum contra patrem excitavit,
 ob quam causam paterna benedictione et hæreditate
 cassatus post mortem patris regno Angliæ caruit, ducatu
 Normanniæ vix retento. Willelmo enim secundo filio
 suo Angliæ monarchiam allegavit; Henrico filio suo
 possessiones maternas et thesauri copiam commendavit. Coronation
 Willelmus vero absque mora antequam pater exspira- of William
 verat reversus est in Angliam, utilius ducens suis Rufus at
 priis commodis in posterum prospicere quam patris exe- Westmin-
 quis interesse. Venit igitur in Angliam festinanter, ster, Sept.
 et v. Kal. Octobris, die Dominica,¹ apud Westmonaste- 26, 1087.

¹ The 'v. Kal. Octob.' (Sept. 27,) the marginal correction to Sept. 26.
 was not a Sunday in 1087: hence See Nicolas, Chron., p. 295, note.

rium a Lanfranco præfacto Cantuariensi archiepiscopo consecratus est in regem.

Resistance offered to Lanfranc by the Augustinian monks ;

2. A quo statim Lanfrancus collationem præsentis abbatiæ constanter petiit sibi dari. Non tamen quod petiit obtinuit, eo quod monachi præsentis monasterii domino regi sua privilegia demonstrabant, ex quibus liquide regio conceptui apparebat, quod electio abbatis monachis præsentis monasterii, tam de jure communi quam de speciali privilegio pertinebat. Lanfrancus igitur prospiciens votum suum ex parte regis frustratum, tam precibus præviis quam pretiis pecuniarum promissis, instantissime a monachis præsentis monasterii postulavit, ut aliquem de monachis ecclesiæ Christi eligerent in abbatem, promittens se amicum præstantissimum futurum, si vota ejus complere ducerent in hac parte. Sed monachi Augustinenses prudenter animadvertentes fel sub melle latere, pecuniam Lanfranci cum precibus præviis parvipendentes, accepta a rege licentia, monachum præsentis monasterii, moribus et litteratura insignem, nomine Wydonem, elegerunt libere in abbatem. Lanfrancus vero maxima indignatione commotus, prædictum Widonem electum, secundum¹ [tenorem privilegiorum suorum, benedicere aliquamdiu recusavit].

and their eventual election of Abbot Wido.

¹ The following clause is supplied from Thorne, col. 1793, in order to complete the sentence. The regular history of our Author comes to an abrupt conclusion at this point. The next folio (63) contains a very fine coloured drawing of the high altar of St. Augustine's, adverted to above, p. 286, n. 1. One of the accompanying descriptions of the drawing is as follows:—"Anno Domini m.xci., pontificatus Urbani pape II. tertio, Willelmi II. regis Angliæ post

Conquestum quinto, anno vero Wydonis abbatis et tempore vacationis archiepiscopatus Cantuarie, post obitum Lanfranci anno tertio, nova ecclesia per Scotlandum abbatem incepta et per Widonem perfecta, translata est corpus sancti Augustini cum corporibus aliorum sanctorum a loco quo prius in prima ecclesia jacuit, usque ad locum ubi modo jacet, per Gundulfum episcopum Rofensem."

PRIVILEGIA CONCESSA ET CONFIRMATA, REGNANTE
WILLELMO CONQUESTORE.fol. 64. Willelmus Conquestor, postquam plura bona abstulit,
plura reddidit et cartis confirmavit.1. *Carta Willelmi regis Conquestoris de saca et socna.*

“ WILLELM king gret mine biscopes and mina eorles
 “ and ealle mine þegnas, Frencisce and Englisce, on
 “ þan scyran þer sanctus Augustinus hefð land inne,
 “ freonlice, and ic cyðe eow þat ic habbe geunnan
 “ Gode and sancte Augustine and þam hirede þe¹ þerto
 “ hyreð, þat hieo bien heore sace weorðe and heora
 “ socna, and grið-bryces, and ham-socna, and forstalles,
 “ and infangenes-þeofes, and flemene-fermðe ofer heora
 “ agene men, binnan burgh and butan, tolles and
 “ teames, on strande and on streame, and ofer swa fele
 “ þegna swa ic heom togeleten habbe : and ic nelle
 “ þat anig man anig þing þeor ontoe, bufan heom and
 “ here wicneres² þe hyo hit beotecen willan ; for þam
 “ þe ic habbe forgifen Gode and sancte Augustine þas
 “ gerihte minne sawle to alysednesse, ealswa Eadword³
 “ king, min meg, ær efde ; and ic nelle gefafian þæt
 “ ænig man þis abrecan be minan frendscipe. God eow
 “ gehelð. Amen.”

2. *Carta⁴ regis Willelmi Conquestoris de saca et socna
et aliis libertatibus.*

“ EGO Willelmus rex saluto omnes meos episcopos et
 “ comites et omnes meos optimates, Francigenos et
 “ Anglicos, in illis comitatibus ubi sanctus Augustinus
 “ terram habet. Notum vobis esse me volo annuisse

¹ see MS.² wicneres MS.³ Eadwound MS.⁴ This charter is only a Latin
form of the preceding.

" sancto Augustino suaeque congregationi, ut habeant
 " suum sake et sokne, et pacis fracturam, et pugnam
 " in domo factam, et viae assaltus, et fures in terra
 " sua captos, et latronum susceptionem, super suos
 " proprios homines intra civitatem et extra, et thelo-
 " neum¹ in littoribus et in marinis fluctibus, et quod
 " Anglice dicitur teames, et super omnes allodiaros
 " suos. Et ego nolo consentire ut aliquis de aliqua
 " re se intermittat, exceptis semetipsis et suis præ-
 " positis quibus ipsi commiserunt, vel committere vo-
 " luerint. Concedo enim istas rectitudines Deo et sancto
 " Augustino, meae animae ad redemptionem, sicut Æd-
 " wardus meus consanguineus, et sui antecessores reges
 " fecerunt. Et ego nolo consentire ut aliquis istud
 " frangat, qui de mea amicitia curet. Valet."

3. *Carta Willelmi regis Conquestoris de decimis de Faversham et Middleton.*

" IN nomine sanctæ et individue Trinitatis, Patris
 " et Filii et Spiritus Sancti! Ego Willelmus, ineffabili
 " Dei providentia, rex Anglorum, ex his quæ Omni-
 " potens Deus sua gratia mihi largiri est dignatus,
 " quedam concedo ecclesie sancti Augustini, quæ sita
 " in suburbio urbis Cantuarie, pro salute animæ meæ
 " et parentum meorum prædecessorum et successorum
 " hæreditario jure. Hæc sunt ecclesie et decimæ dua-
 " rum mansionum, videlicet Faversham² et Middeltuna,
 " ex omnibus redditibus qui mihi redduntur, ex his
 " mansionibus et omnibus ibidem appendentibus, terra,
 " silva, pratis, et aqua, excepta decima mellis et gabli
 " denariorum. Hæc omnia ex integro concedo sancto
 " Augustino, et abbati et fratribus, ut habeant, teneant,
 " possideant in perpetuum. Si quis autem huic nos-

¹ et theloneum] ætheloneum MS. | ² Faversham MS.

"træ donationi contraire præsumperit anathemati
subiacebit.

"†¹ Ego Willelmus rex Anglorum huic donationi
subscribo.

"† Signum Rodberti.

"† Signum Willelmi præsulis.

"† Signum Ædwini.

"† Signum Willelmi Maleſ.

"† Signum Arfaſti cancellarii.

"† Signum Goſfridi vicecomitis.

"† Signum Giſleberti Maminot.

"Anno ab Incarnatione Domini M.LXXII.² facta est
hæc donatio, in villa quæ dicitur Windesore."

M. 64 b. 4. *Carta regis Willelmi Conquestoris de octo præbendis
de Nywentone.*

"WILLELMUS, Dei gratia rex Anglorum, L[anfranco]
archiepiscopo, Rodberto et Rogero comitibus, et totius
Angliæ optimatibus, salutem. Scitote quod reddo
sancto Augustino et abbati Scotlando et fratribus
loci, octo præbendas in Nywentone, et omnes terras
ad illas pertinentes, liberas et quietas, cum omnibus
consuetudinibus, sicuti testimonium perhibuit comi-
tatus Cantie coram Lanfranco archiepiscopo, et Eu-
done meo dapifero, et Willelmo de Archis et Radul-
pho de Curba Spina cæterisque meis optimatibus
illius comitatus. Volo ergo et præcipio, ut a modo
firmiter et honorifice jam dictus abbas et locus eas
habeat, teneat, possideat in perpetuum, sicuti ante-
cessores ejus melius tenuerunt. Et si aliquis sibi
aliquam inde fecerit injuriam, vos illi rectum facite.
Teste Go[defrido] episcopo Constantinensi³ apud
Rotomagum. Valet."

¹ The 'signa crucis' wanting in
MS.

² In the "Chronologia Augusti-
nensis," this charter seems to have
been entered at the year 1070, and
the date, as here given, was probably

the same; the ii. wearing the ap-
pearance of a subsequent addition.
RB. also reads "millesimo septua-
gesimo" (fol. 257).

³ i.e. of Coutances.

5. *Carta Willelmi regis Conquestoris de manerio de Plumstede.*

“ IN nomine sanctæ et individue Trinitatis, Patris
 “ et Filii et Spiritus Sancti! Ego Willelmus, Dei
 “ gratia, rex Anglorum, statum ecclesiarum regni mei
 “ corroborans et vacillata hætenus in melius confirmans
 “ atque injuste ablata restituens, concedo et annuo
 “ sancto Augustino, et fratribus in suo cœnobio com-
 “ morantibus, terram quæ dicitur Plumstede. Hanc
 “ terram a præmemorato sancto et fratribus loci anti-
 “ quitus possessam, Godwynus comes fraude et injuste
 “ abstulerat suoque filio Tostic dederat, quam tamen
 “ rex Edwardus postea sancto Augustino reddiderat.
 “ Sic variis eventibus possessa, ablata, restituta, ne jam
 “ ulterius calumniæ pateat, aut cujusquam querimonia
 “ a cœnobio sancti Augustini supradictam villam au-
 “ ferat inde, chirographum hoc confirmo, ut eam ha-
 “ beant, teneant, possideant monachi sancti Augustini
 “ in ævum. Si quis autem huic nostræ auctoritati
 “ contrarius hoc violare præsumperit, æterna male-
 “ dictionis damnatione se mulctandum noverit, et regie
 “ vindictæ subiacebit.

“ † Ego Willelmus, Dei gratia rex Anglorum, hanc
 “ cartam confirmo et meis firmandam committo.

“ † Ego Odo, episcopus Baiocensis, calumniam quam
 “ in ipsa terra habebam relinquo et libens subscribo.

“ † Ego Willelmus Londoniensis episcopus subscribo.

“ † Signum Walterii Gifardi.

“ † Signum Scodlandi² abbatis.

“ † Signum Ricardi filii Gisleberti.

“ † Signum Baldwini Flamenc.³

“ † Signum Michaelis episcopi.

“ † Signum Osberti cancellarii.

“ † Signum Willelmi de Warena.

¹ The 'signa crucis' wanting in MS.; but inserted in *RB.* (fol. 224.) | ² *Scotlandi RB.*
³ *Flaming RB.*

- “ † Signum Rogeri pincernæ regis.
- “ † Signum Radulphi Bainard.
- “ † Signum Swen filii Rodberti.
- “ † Signum Hugonis de Port.
- “ † Signum Josfridi de Magna Villa.
- “ † Signum Willelmi Caritet.
- “ † Signum Huberti de Port.
- “ † Signum Haimonis dapiferi.
- “ † Signum Ælnodi¹ de Lundonia.”

6. *Carta de decimis Odonis episcopi.*

fol. 65. “ WILLELMUS rex Anglorum [anfranco] archiepi-
 scopo, comitibus, vicecomitibus, Hugoni de Muntfort,
 “ omnibusque baronibus meis in Kent, Francis et Anglis.
 “ Sciatis quod omnes decimæ quas homines fratris
 “ mei Odonis episcopi Baiocensis et comitis Cantie
 “ dederunt sancto Augustino et fratribus, mea licentia
 “ atque consensu, datæ sunt. Quapropter mando et
 “ præcipio, ut a modo jam dictus sanctus et locus et
 “ fratres inibi Deo servientes, eas habeant, teneant,
 “ possideant in perpetuum.
 “ Testibus eodem episcopo O[done] Baiocensi, et
 “ Goff[ido] episcopo Constantiniensi et Roberto et
 “ Rogero comitibus apud Windesore.”

7. *Carta de donatione Odonis episcopi de Fordwico.*

“ Odo, Dei gratia Baiocensis episcopus et Cantie
 “ comes, Lanfranco archiepiscopo, et Hamoni vicecomiti,
 “ et cæteris fidelibus regis, Francigenis et Anglis,
 “ salutem. Sciatis omnes, quod ego Odo episcopus et
 “ Cantie comes, omnes domos quas in villa de Ford-
 “ wich habeo, et omnes consuetudines mei juris ad
 “ ipsam villam pertinentes, pro anima mea et pro
 “ anima domini mei Willelmi regis Anglorum, ecclesie
 “ sancti Augustini in perpetuum possidendas concedo.”

¹ Ælnodi RB.

8. *Carta præceptorum de burgo de Fordwico.*

“ WILLELMUS, Dei gratia rex Anglorum, Lanfranco¹
 “ archiepiscopo Cantuariensi et Godefrido episcopo Con-
 “ stantiniensi, et R[oberto] comiti de Ou,² et H[ugoni]
 “ de Monteforti, suisque aliis proceribus regni Angliæ,
 “ salutem. Mando et præcipio, ut faciatis sanctum
 “ Augustinum et abbatem Scotlandum resaysire bur-
 “ gum de Fordwich, quem tenet Hamo vicecomes,
 “ omnesque alias terras, quas abbas Alsinus³ fugitivus
 “ meus, vel levitate, vel timore, vel cupi[di]tate alicui
 “ dedit, vel habere consensit. Et si aliquis aliqua
 “ violentia inde aliquid abstraxerit, vos illos, velint
 “ nolint, constringite⁴ reddere. Valet.
 “ Teste Odo episcopo Baiocensi, in dedicatione
 “ Baiocensi.”

9. *Carta Willelmi Regis et Conquestoris de decimis
 et consuetudinibus in Fordwico.*

“ WILLELMUS rex Anglorum Lanfranco archiepiscopo
 “ Cantuariensi et Hamoni vicecomiti, et R. filio comitis
 “ G.,⁵ et H[aimoni] vicecomiti, et omnibus tamnis⁶ de
 “ Kent, Francigenis et Anglicis, salutem. Sciatis epi-
 “ scopum Baiocensem fratrem meum, pro amore Dei
 “ et pro salute animæ meæ et sua, dedisse sancto Au-
 “ gustino quicquid habet Fordwicum, tam in terris et
 “ pratis et domibus et consuetudinibus, quam in aliis
 “ rebus, et quod dedit licentia mea sciatis illum
 “ dedisse.”

¹ *Lanfranco* MS. *Lanfrido* RB.² *i.e.* Ea. RB. reads *Ou*.³ *i.e.* Egelsinus.⁴ *constringere* MS.⁵ ? Ralph de Guader, earl of the East Angles.⁶ Perhaps a variation of *domnis* or *thanis*; but the same orthography occurs in RB. (fol. 177).

10. *Carta Odonis Baiocensis¹ episcopi de medietate villæ de Plumstede, et decimis de Knoltun, Tinkenherst, Ringentun, etc.*

“ Ego ODO episcopus Baiocensis atque comes Cantie
 “ donationem facio sanctis Petro et Paulo, necnon
 “ Anglorum apostolo sancto Augustino, de his quæ
 “ mihi subjecta sunt. In primis de medietate villæ
 “ quæ dicitur Plumstede. Deinde terram reddo quæ
 “ dicitur Smedetune, cum adjacentis suis, quæ pos-
 “ sidebat Rannulphus. Tum decimas aliquas, quas mei
 “ habebant, id est, Apelwoldus cubicularius, de tribus
 “ villis quæ dicuntur Knoltun et Tykenherst et Ringe-
 “ tun; et decimam totius terræ Turstun, necnon deci-
 “ mam Osberni filii Letardi de duobus locis, id est,
 “ Bedlesan et Bochelend; decimam etiam Osberni Pais-
 “ forei de villula quæ dicitur Bochelend. Hæc omnia
 “ Deo, sanctisque apostolis Petro et Paulo, sanctissimo-
 “ que Augustino dono, concedo, confirmo habenda, ser-
 “ vanda, tenenda, Deo juvante, tam pro salute domini
 “ mei regis, quam pro animæ meæ redemptione. Si
 “ quis vero huic donationi contrarius fuerit, vel aliquam
 “ calumniam ingesserit, æterno anathemate mulctetur,
 “ et reus majestatis regis erit. Hoc ut in perpetuum
 “ maneat manu mea signo.
 “ † Ego Willelmus, Dei gratia rex Anglorum, con-
 “ firmo hanc donationem.”

11. “[W]ILLELMUS filius regis Willelmo vicecomiti de
 “ Kent, salutem. Præcipio quod præcipias Hamoni, filio
 “ Vitalis, et probis vicinis de Sandwich, quos Hamo
 “ nominavit, ut dicant veritatem de nave abbatis de
 “ sancto Augustino, et si navis illa perrexit per mare
 “ die qua rex novissime mare transivit, tunc præcipio

¹ *Baiocensis* MS.

“ ut modo pergat quousque rex in Angliam veniat, et
“ interim resaisiatur inde abbas prædictus.
“ Teste episcopo Sarum et cancellario,¹ apud Wod-
“ stoke.”

12. “ [W]ILLELMUS filius regis Willelmo vicecomiti de
“ Kent, salutem. Præcipio quod resaisias abbatem de
“ sancto Augustino de nave sua, sicut ego præcepi per
“ meum aliud breve, et sicut recognitum fuit per probos
“ homines comitatus, quod inde abbas erat saisitus,
“ die qua rex mare novissime transivit; et in pace
“ teneat.
“ Teste cancellario, apud Wendesore.
“ Et hoc sine mora, ne inde clamorem audiam
“ amplius.
“ Teste eodem.”

13. “ [M]ATILDA regina Anssu. dap[ifero], salutem.
“ Præcipio tibi, ut facias juste reddi navem abbatis
“ de sancto Augustino, et omnes suas res quæ captæ
“ fuerunt. Et ponantur per plegios omnes illi homines,
“ qui eam ceperunt; ut sint ad rectum regi quando
“ eos habere voluerit. Et præcipio quod omnes suæ
“ res sint in pace, sicut fuerunt die qua rex mare
“ transivit, donec ipse in Angliam redeat.
“ Teste episcopo Saresberiae, apud Westmonasterium.”

¹ i.e. Osmund, bishop of Salisbury.

PRIVILEGIA CONCESSA ET CONFIRMATA, REGNANTE
WILLELMO RUFO.61. 67. 1. *Carta regis Willelmi Rufi, filii Willelmi Conques-*
toris, de saca et socna.

“ WILLELMUS, Dei gratia rex Anglorum, omnibus
“ episcopis, baronibus, comitibus, vicecomitibus, et om-
“ nibus optimatibus suis, Francigenis et Angligenis, in
“ illis comitatibus in quibus sanctus Augustinus habet
“ terras, salutem. Sciatis me dedisse Deo ac sancto
“ Augustino et fratribus ut habeant eorum saca et
“ socna, et pacis fracturam, et pugnam in domo factam,
“ et viæ assaltus, et latrones in terra sua captos, latro-
“ numque susceptionem, vel pastionem, super illorum
“ proprios homines infra civitatem et extra, theloneum-
“ que suum in terra et in aqua, atque consuetudinem
“ quæ dicitur teames, et super omnes allodiaros, quos
“ eis habeo datos. Nec volo consentire ut aliquis in
“ aliqua re de his se intermittat, nisi eorum præpositi,
“ quibus ipsi hæc commendaverint, quia habeo has
“ consuetudines Deo datas et sancto Augustino, pro
“ redemptione animæ meæ, sicut gloriosus rex Willel-
“ mus pater meus antea fecerat; et nolo consentire ut
“ aliquis hæc infringat propter amicitiam. Valet.”

2. *Carta regis Willelmi Rufi de libertate de Estanores.*

“ WILLELMUS, Dei gratia rex Anglorum, archiepiscopis,
“ abbatibus, comitibus, vicecomitibus, et omnibus fide-
“ bus totius Angliæ, salutem. Sciatis quia volo et præ-
“ cipio super amicitiam meam, ut nullus a modo aliquid
“ reclamet in Estanores, sed Wydo abbas de sancto Au-
“ gustino et fratres loci ejusdem libere et quiete terram
“ illam et totum littus usque in medietatem aquæ ha-
“ beant, sine calumnia aliqua; quia¹ ita dirationatum

¹ qui MS.

“ est inter homines meos de Londonia et homines
 “ abbatis in tempore meo, coram justitia mea apud
 “ Estanores.
 “ Testibus Willelmo episcopo de Ampelino,¹ et R[ob-
 “ gero] Bigot, apud Wyndesore.”

3. *Carta de rectitudinibus et consuetudinibus debitis
 apud Eastonores in terra et in aqua.*

“ WILLELMUS rex Anglorum H[aimoni?] dapifero, et
 “ omnibus baronibus de Kent, Francis et Anglis, salu-
 “ tem. Sciatis quod ego volo et præcipio, ut sanctus
 “ Augustinus et abbas Wydo a modo firmiter et
 “ honorifice teneat omnes rectitudines suas et con-
 “ suetudines ad Eastonores, tam in aqua quam in
 “ terra. Et nolo ut amplius aliquis ei inde aliquam
 “ injuriam faciat.²
 “ Teste Willelmo episcopo Dunelmensi, apud Win-
 “ deshore.”

4. *Carta de consuetudinibus debitis apud Newinton.*

“ WILLELMUS filius regis Willelmi, vicecomiti de
 “ Kent, salutem. Fac recognosci per homines hundredi
 “ de Middeltone quas consuetudines abbas sancti Au-
 “ gustini habere debet in villa de Newingtone, et
 “ quas³ olim habuit. Et tales fac ei habere sine
 “ mora et nominatim de isto auxilio, sicut olim habuit.
 “ Teste episcopo Salesberiensis, apud Westmonaste-
 “ rium.”

¹ Sic in MS. In a copy of this charter contained in the “Red Book of Canterbury,” fol. 197, the reading is “W. episcopo de *Auphelmo*.” Both are probably corrupted forms of “episcopo *Dunelmensi*,” in which case the leading witness here would be the same as in the following charter, viz. — William de S. Carilefo (1080–1095).
² *facit* MS.
³ *quos* MS.

PRIVILEGIA CONCESSA. ET CONFIRMATA, REGNANTE
HENRICO PRIMO.fol. 68. 1. *Carta regis Henrici Primi de præbenda ecclesie
sancti Martini de Dovera.*

“ HENRICUS rex Anglorum A[nselmo] archiepiscopo,
 “ et conventui canonicorum sancti Martini de Dovera,
 “ et Haimoni dapifero, et baronibus suis et fidelibus,
 “ Francis et Anglis, de Kent, salutem. Sciatis quod
 “ abbas Hugo sancti Augustini Cantorb[er]iæ, per dir-
 “ tionamentum regni mei et curiæ, habet præbendam
 “ unam de me in ecclesia sancti Martini de Dovera,
 “ sicut antecessores sui habuerunt de antecessoribus
 “ [meis]. Et volo et præcipio, ut ipse ita plene eam
 “ habeat et ita deserviat, per unum canonicum in
 “ ecclesia sancti Martini, sicut antecessores sui plenius
 “ et melius habuerunt et deservierunt. Et quicquid
 “ inde captum est postquam ipse Hugo abbas fuit,
 “ totum ei reddatur. Quod nisi ita factum fuerit, tu,
 “ Haimo, justifica inde adversarios.
 “ Testibus Rogero episcopo Salesber[ie] et W[illelmo]
 “ Exoniæ episcopo, apud Wesmonasterium in Pente-
 “ cost.”¹

2. *Alia Carta² regis Henrici Primi de præbenda
ecclesie sancti Martini de Dovera.*

“ HENRICUS rex Anglorum A[nselmo] archiepiscopo, et
 “ conventui canonicorum sancti Martini de Dovera, et
 “ Haimoni dapifero, et baronibus suis et fidelibus, Fran-
 “ cis et Anglis, de Chent, salutem. Sciatis quod abbas
 “ Hugo sancti Augustini Cantorb[er]iæ, per dirationa-
 “ mentum regni mei et curiæ, habet præbendam unam
 “ in ecclesia sancti Martini de Dovera, sicut anteces-

¹ The date assigned to this charter in the “Chronol. August.” is 1101; yet it cannot be earlier than 1107, in

which year both these prelates were consecrated.

² Identical with the preceding.

“ sores¹ sui habuerunt de antecessoribus meis. Et volo
 “ et præcipio, ut ipse ita plene eam habeat et ita deser-
 “ viat per unum canonicum in ecclesia sancti Martini,
 “ sicut antecessores sui plenius et melius habuerunt et
 “ deservierunt. Et quicquid inde captum est, postquam
 “ ipse Hugo abbas fuit, totum ei reddatur. Quod nisi
 “ ita factum fuerit, tu, Haimo, justifica inde adversarios.
 “ Testibus Rogero episcopo Salesberiae et W[illelmo]
 “ Exoniae episcopo, apud Westmonasterium, in Pente-
 “ cost.”

3. *Carta regis Henrici Primi de una feria ad festum
 Translationis sancti Augustini.*

“ HENRICUS, rex Anglorum, Ans[elmo] archiepiscopo
 “ et Haimoni vicecomiti et omnibus baronibus suis,
 “ Francis et Anglis, totius Angliæ, salutem. Sciatis
 “ me dedisse et concessisse monachis sancti Augustini
 “ habere feriam in Translatione ipsius sancti apud
 Sept. 13. “ Cantorb[eriam], quæ est Idus Septembris, quinto die
 “ post Natale Sanctæ Mariæ, et duret per quinque
 “ dies ante festum ipsius sancti, et duos post festum.
 “ Et præcipio ut omnes ad eam venientes, et in ea
 “ morantes, et ab ea redeuntes, habeant firmam pacem
 “ meam: et nemo eis injuriam faciat, nec in civitate
 “ vel extra aliquis theloneum per hos dies capiat nisi
 “ monachi et servientes eorum.
 Sept. 1. “ Testibus Turstino capellano et Haimone dapifero,
 “ apud Londoniam, Kal. Septemb.”

4. *Carta regis Henrici Primi, ne servientes, qui nec
 emunt nec reddunt, nec mercatum ducunt, tal-
 lientur ad auxilium burgi Cantorberiae.*

“ HENRICUS, rex Anglorum, Haimoni dapifero et mi-
 “ nistris suis, salutem. Præcipio vobis ut cito faciatis

¹ antecessoribus MS.

“ reddi hominibus sancti Augustini vadimonia illa quæ
 “ ceperunt burgenses de Cantorberia super eos propter
 “ auxilium. Nolo enim ut servientes sancti Augustini,
 “ qui nec emunt, nec vendunt, nec mercatum ducunt,
 “ donent hoc auxilium. Unde quicquid propter hoc ab
 “ eis captum est totum cito reddatur eis. Et videte
 “ ne amplius inde clamorem audiam.
 “ Teste Wald[rico] cancellario, apud Wincestriam in
 “ Pascha.”

5. *Carta regis Henrici Primi de escambio cum monachis ecclesie Christi de terra ad ampliandum cœmeterium illorum.*

fol. 68 b. “ HENRICUS, Dei gratia rex Anglorum, Cantuariensi
 “ archiepiscopo, et Rad[ulpho] Roffensi episcopo, et
 “ Hugoni abbati de sancto Augustino et Ham[oni]
 “ dapifero, et omnibus baronibus et fidelibus suis,
 “ Francis et Anglis, de Kent, salutem. Notum sit
 “ vobis me concessisse Hugoni abbati de sancto Au-
 “ gustino et monachis ejusdem ecclesie omnes illas
 “ terras quas monachi sancte Trinitatis Cantuariensis
 “ eis dederunt, pro escambio terre, quam ab eis rece-
 “ perunt, ad amplificandum cœmeterium suum, sive de
 “ mea sit, sive sit de terra quam Hugo Maminot et
 “ uxor et hæredes ejus ecclesie Christi Cantuariensi
 “ contulerunt, sive sit de terra alicujus alterius quam
 “ ipsi monachi habuissent in manu eorum. Volo enim
 “ et præcipio ut prædictus abbas, cum monachis suis,
 “ ita bene et honorifice teneant eas terras, sicut ipsi
 “ melius tenebant suam quam in escambio dederunt.
 “ Testibus Rogero Salesberie, et [Rogero]¹ episcopo
 “ Lincolniæ, et Ranu[lpho] cancellario, et Haimone
 “ dapifero, et W[illelmo] de Albini, et Ranu[lpho]
 “ meschino, apud Brantonam.”

¹ Added from *RB.* fol. 72.

6. *Carta regis Henrici Primi de terra quam Hugo abbas disvadiavit de Wyberto de Thaneto.*

"HENRICUS, rex Anglorum, A[uselmo] archiepiscopo
 " et Haimoni dapifero, et omnibus baronibus, Francis
 " et Anglis, et fidelibus suis de Chent, salutem. Scia-
 " tis me concessisse Deo, et sancto Augustino, et Hu-
 " goni abbati, illam terram habere in perpetuo in do-
 " minio monachorum, quam ipse Hugo abbas disva-
 " diavit de Wyberto in Tænet. Et volo et præcipio
 " ut ipse abbas et monachi teneant illam terram, cum
 " pace, et honore, et quiete, sicut aliam terram suam
 " dominicam.
 " Testibus Rogero episcopo Salesberie et Willelmo
 " episcopo Exoniae, apud Wintoniam."

7. *Carta regis Henrici Primi de Estanores et de littore usque ad medivum aquæ.*

"HENRICUS, Dei gratia, rex Anglorum, archiepis-
 " pis, et episcopis, abbatibus, comitibus, vicecomitibus
 " et omnibus fidelibus suis, Francis et Anglis, totius
 " Angliæ, salutem. Sciatis quod volo et præcipio, ut
 " nullus a modo aliquid reclamet in Estanores; sed
 " Hugo abbas de sancto Augustino et fratres loci ejus-
 " dem libere et quiete terram illam et totum littus
 " usque in medietatem aquæ habeant, sine calumnia
 " aliqua; quoniam ita dirationatum est inter homines
 " de Lundonia et homines abbatis Wydonis in tempore
 " Willelmi regis fratris mei, coram justitia ejus apud
 " Estanores, et sicut testatur carta ejusdem fratris mei
 " quam ego bene confirmo.
 " Testibus Rogero episcopo Salesberie, et Henrico
 " episcopo Wyntonie, et Gaufr[ido]¹ cancellario, et

¹ Gaufr^o MS.

"Roberto comite de Glocestria, et Briencio¹ filio comitis, apud Wyntoniam."

8. *Carta regis Henrici Primi de libertate monasterii.*

"HENRICUS, Dei gratia rex Anglorum, omnibus episcopis, comitibus, vicecomitibus et optimatibus suis, Francigenis et Angligenis, in illis comitatibus, in quibus sanctus Augustinus habet terras, salutem. Sciatis me dedisse Deo, et sancto Augustino, et fratribus, ut habeant eorum saca et socna, et pacis fracturam, et pugnam in domo factam, et viæ assaltus, et latrones in terra sua captos, latronumque suspensionem vel pastionem, super illorum proprios homines, infra civitatem et extra, theloneumque suum in terra et in aqua, atque consuetudinem quæ dicitur teames, et super omnes allodiaros quos eis habeo datos. Nec volo consentire ut aliquis in aliqua re de his se intermittat, nisi eorum præpositi quibus hæc ipsi commendaverint, quia habeo has consuetudines Deo datas et sancto Augustino, pro redemptione animæ meæ, sicut Willelmus pater meus, et frater meus, antea fecerant; et nolo consentire ut aliquis hæc infringat, sicuti meam amicitiam vult habere.

"Testibus Willelmo de Weleuast² et Turstino capellano, apud Westmonasterium in Pentecost."

9. *Carta Regis Henrici Primi, ut abbas habeat libertatem super presbyteros suos, quam habuit Scol-[andus].³*

"HENRICUS, rex Anglorum, Radulpho Roffensi episcopo, salutem. Tene plenum rectum inter abbatem

¹ Probably Brian, son of Count Alan Fergant (Fitz-Comte.) (1107-1136). In *RE.* (fol. 57 b.) the reading is *Werruast*.

² *al.* Warelwast, bishop of Exeter

³ *al.* Scotland.

“ de sancto Augustino et inter archidiaconum de Cantuaria, de sacerdotibus abbatiæ sancti Augustini; ut abbas ita juste habeat consuetudines suas de presbyteris suis, sicut Scollandus abbas melius habuit. Teste Haimone¹ dapifero, apud Westmonasterium.”

10. *Carta regis Henrici Primi de Ripple et Langedone.*

“ HENRICUS, rex Anglorum, archiepiscopis, episcopis, comitibus, vicecomitibus, baronibus, et omnibus fidelibus suis, Francigenis et Angligenis, salutem. Sciatis quod Hugo abbas sancti Augustini Cantuarie dirationavit in curia mea terras suas de Ripple et Langedone, cum omnibus illis pertinentibus contra Manasserum Arsic. Et volo et concedo et firmiter præcipio, ut a modo in perpetuum in dominio ecclesie eas teneat, ita bene et honorifice sicut ipse abbas Hugo melius et honorabilius et quietius tenet suas alias dominicas terras.

“ Testibus episcopo Lincolnie, et comite de Mell,² apud Windesoram, in Pentecoste, in anno quo rex dedit filiam suam imperatori.³ Hoc dirationatum fuit apud Londoniam in Rogationibus.”

11. *Carta de libertate servientium et de theloneo.*

“ HENRICUS, rex Anglorum, omnibus vicecomitibus et ministris totius Angliæ, salutem. Præcipio ut servientes sancti Augustini sint quieti ab omni theloneo in omnibus quæ poterunt affidare se emere ad dominicos usus monachorum. Et defendo ne aliquis eos super hoc disturbet.

¹ *Henrico* RB. (fol. 57 b.)

² Probably Walleran, count of Meulant.

³ This was the year 1110; where-

as the charter is entered at 1116 in the “*Chronol. August.*” Thorne, who refers to the legal proceedings (col. 1796), has given the true date.

“ Teste Wald[rico] cancellario, apud Westmonasterium in Natale Domini.”

12. *Carta regis Henrici Primi de warrenna de Chistelet et Stureya.*

“ HENRICUS, rex Anglorum, Haimoni dapifero et fidelibus suis de Kent, salutem. Sciatis quod concedo, ut Hugo abbas sancti Augustini habeat warrennam in terra sua de Cistelea et Esturay, et in terris quæ eis pertinent. Et sit in defensione mea sicut meæ dominicæ warrennæ.
“ Teste Haimone dapifero apud Windresore.”

13. *Carta regis Henrici Primi, directa Hugoni monacho Roucestricæ,¹ de concessione abbatiæ, cum terris, hominibus, et omnibus aliis libertatibus.*

“ HENRICUS, rex Anglorum, archiepiscopis, episcopis, abbatibus, comitibus, vicecomitibus, baronibus et omnibus fidelibus suis, Francis et Anglis, totius Angliæ, salutem. Sciatis me concessisse Hugoni monacho de Roucestria abbatiam de sancto Augustino de Cantuaria, cum terris et hominibus et omnibus rebus abbatiæ pertinentibus. Et volo et firmiter præcipio, ut ita bene, et in pace, et honorifice, et quiete teneat infra burgum et extra, in aqua et extra, in bosco et plano, in via et semitis et omnibus aliis locis, cum sacha et socha, et tol, et them[es], et infangene-theof, et cum omnibus aliis consuetudinibus et quietationibus suis, cum quibus aliquis antecessor suus unquam melius et honorificentius et quietius tenuit.
“ Testibus Willelmo archiepiscopo Cantuarie et Rogero episcopo Salesberie, et Bernardo episcopo de Sancto

¹ i. e. Rofcestris.

“ David, et comite Roberto Gloecestriae, et Willelmo
 “ de Tanc[arvilla],¹ et G. de Glint,² et Brientio filio
 “ comitis, et Willelmo de Pentecra,³ apud Westmo-
 “ nasterium.”

14. *Carta confirmatoria de ecclesiis et decimis [de]
 Faversham et Miltone.*

“ HENRICUS, Dei gratia rex Anglorum, archiepiscopis,
 “ episcopis, abbatibus, comitibus, baronibus, vicecomiti-
 “ bus, et omnibus fidelibus suis totius Angliae, salutem.
 “ Sciatis quia ego concedo et confirmo donum quod
 “ dedit Willelmus rex pater meus ecclesiae sancti
 “ Augustini, scilicet ecclesias et decimas duarum vil-
 “ larum mearum, hoc est, de Middeltona et de Favers-
 “ ham, cum omnibus redditibus qui mihi redduntur ex
 “ his mansionibus et cum omnibus ibidem appendentibus,
 “ terris, silva, pratis et aqua, excepta decima mellis et
 “ gabli denariorum. Haec omnia concedo Deo et sancto
 “ Augustino et abbati et fratribus ipsius loci, ut ha-
 “ beant, teneant, et possideant ita libere et quiete sicut
 “ dedit et concessit eis pater meus, et sicut testatur
 “ per cartam suam, quam ego hac mea carta bene
 “ confirmo.”

“ Testibus Rogero episcopo Salesberiae, et Henrico epi-
 “ scopo Wintoniae, Gaufrido cancellario, et Roberto co-
 “ mite de Gloucestria, et Brientio filio comitis, apud
 “ Wintoniam.”

15. *Carta de redditibus et consuetudinibus et ecclesia
 de Newingtone.*

“ HENRICUS, rex Anglorum, Haimoni dapifero, salu-
 “ tem. Praecipio ut facias, quod sanctus Augustinus

¹ Chamberlain to the king.

² Probably “Galfrido de Clin-

tona:” cf. Rymer’s “Fœdera,” &c.,
 i. 11, new ed., and below, p. 411.
³ *dl.* Pontearch.

“ et Hugo abbas ita bene et honorifice et plenitudinarie
 “ habeat omnes redditus et consuetudines suas de Bað-
 “ gorz, et inter cætera nominatim ecclesiam de New-
 “ ington, sicut iudicatum fuit tempore fratris mei
 “ in tribus comitatibus apud Suthwercam ; quia volo
 “ ut sua omnia cum honore teneat. Et vide ne am-
 “ plius inde clamorem audiam propter penuriam jus-
 “ titiæ.
 “ Teste Willelmo episcopo Exoniæ, apud Northamp-
 “ tone.”

16. *Carta de ecclesiis de Renham, Newinton, Faversham, Northburne, et aliis decimis monasterii.*

“ HENRICUS, rex Angliæ, archidiacono Cantuariæ et
 “ Helewido¹ archidiacono, salutem. Præcipio quod ab-
 “ bas sancti Augustini teneat ecclesiam suam de Ren-
 “ ham, et de Newnton, et parochiam suam [de]
 “ Faversham, et de Northburne, et omnes ecclesias
 “ suas et capellas, et terras, et decimas, et parochias
 “ omnes suas, et omnes rectitudines suas de quocumque
 “ eas teneat ; ita bene et honorifice et in pace, et
 “ juste, et libere, et quiete sicut Hugo abbas antecessor
 “ suus unquam melius et honorificentius tenuit, tempore
 “ archidiaconi Anselmi² et archidiaconi Radulphi :
 “ quoniam nolo quod aliquis super hoc faciat ei inde
 “ injuriam vel contumeliam.
 “ Teste Roberto de Veer, apud Burnam.”

17. *Carta concessionis mercati apud Menstre in Thaneto.*

“ HENRICUS, rex Angliæ, Radulpho Cantuariæ archi-
 “ episcopo et Willelmo de Hammesford vicecomiti, et
 “ omnibus baronibus et fidelibus suis de Kent, salutem.
 “ Concedo Deo et sancto Augustino Cantuariæ, et
 “ Hugoni abbati et omnibus successoribus suis habere

¹ The same as *Helewise*, who was archdeacon in 1134. — Le Neve, “Fasti,” ed. Hardy, I. 37.

² Perhaps the same as *Ashelin*, or *Ascelin* (ibid.)

“mercatum in insula de Thanet. Et homines illuc
“venientes et redeuntes omnes firmam pacem meam
“habeant, ne aliquis eos disturbet neque injuriam vel
“contumeliam faciat. Et ita habeat abbas in pace, et
“quiete, et honorifice mercatum ipsum cum omnibus
“consuetudinibus, et forisfactis, et placitis suis, sicut
“habet aliquam terram vel rem sancti Augustini
“melius et quietius et honorificentius. fol. 71.
“Testibus Rogero episcopo Sarum, et Ranulpho can-
“cellario, et Nigello de Albini, apud Westmonasterium.”

18. “HENRICUS, rex Anglorum, archiepiscopis, et
“episcopis, et baronibus suis, et fidelibus, salutem.
“Sciatis quod feci bene dicere ad curiam meam apud
“Lamhedam Hugonem abbatem, eo tenore ne ecclesia
“sancti Augustini perdat propter hoc dignitatem suam
“nec auctoritatem.
“Testibus Ger[ardo] archiepiscopo,¹ et Rogero episcopo
“Salesburie, et Roberto Lincolnie episcopo, et co-
“mite de Mell[ant?], apud Windesore.”

---

¹ i.e. of York.

PRIVILEGIA CONCESSA ET CONFIRMATA, REGNANTIBUS
STEPHANO, HENRICO II., RICARDO I.64. 71. 1. *Carta regis Stephani de donatione molendini de
Estbrigg.*

“STEPHANUS, rex Anglorum, archiepiscopus, episcopis,
 “abbatibus, comitibus, justiciariis, vicebaronibus, minis-
 “tris, et omnibus fidelibus suis, Francis et Anglis,
 “totius Angliæ, salutem. Sciatis quia pro salute animæ
 “meæ et Matildæ reginæ uxoris meæ et Eustacii filii
 “mei et aliorum puerorum meorum et pro anima regis
 “Henrici avunculi mei, et prædecessorum meorum, re-
 “gum Angliæ, dedi et concessi Deo et ecclesiæ sancti
 “Augustini et altari molendinum, quod habui infra
 “civitatem Cantuarie juxta Estbriggam, et totum
 “cursum aquæ illius molendini, in restauratione vadi-
 “monii centum marcarum, quod ego pro necessitate
 “mea ab eadem ecclesia cepi, presentibus baronibus
 “meis, scilicet Willelmo de Ipra et Gisleberto comite
 “et Radulpho de Haia, et aliis multis. Quare volo et
 “firmiter præcipio, quod præfata ecclesia sancti Au-
 “gustini, et monachi ibidem Deo servientes, teneant
 “et habeant prædictum molendinum, cum omnibus
 “eidem pertinentibus, ad servitium altaris illius eccle-
 “siæ, ita bene, et in pace, et libere, et quiete, et hono-
 “rifice, sicut ego vel aliquis rex prædecessor¹ meus
 “melius, et liberius et quietius tenuit.
 “Testibus Willelmo de Ipra et Willelmo Mar[te]l²
 “et Ricardo de Lucy, et Radulpho Licot,³ et Willelmo
 “de Amesford, apud Oxeneford.”

2. *Carta regis Stephani de chernellis faciendis super
muros ecclesie.*

“STEPHANUS, rex Anglorum, justiciariis et baronibus
 “de Chent, salutem. Concedo quod abbas sancti Augus-

¹ *predessor* MS.² “dapifer regis Stephani,” Matth. Paris, “Hist.” p. 66.³ Perhaps *Bicot* (for Bigot). In asecond and enlarged form of this charter (below, pp. 377, 378), the name is written *Picot*.

“tini faciat chernellos super murum ecclesie sue, ita
 “tamen quod murum illum non elevet plus quam modo
 “est, præter solos chernellos.
 “Teste episcopo Sancti David apud Oxoniam per
 “W[illel.] Oxon.”

3. *Carta regis Stephani de saca et soena et pacis
 fractura.*

“STEPHANUS, rex Anglorum, archiepiscopis, episcopis,
 “abbatibus, comitibus, baronibus, vicecomitibus, minis-
 “tris et omnibus fidelibus suis, Francis et Anglis, in
 “quorum bailia et potestate abbas sancti Augustini Can-
 “tuarie terras habet, salutem. Sciatis me concessisse
 “Deo ac sancto Augustino et abbati et fratribus abba-
 “tie ut habeant sacham et sochnam, et pacis frac-
 “turam, et pugnam in domo factam, et viæ assaltus,
 “et latrones in terra sua captos, latronumque suscep-
 “tionem vel pastionem, super illorum proprios homines,
 “infra civitatem et extra, theoloneumque suum in
 “terra et in aqua, atque consuetudinem quæ dicitur
 “*theames*, et super omnes allodiaros quos dedit eis
 “rex Henricus: nec volo consentire quod aliquis in
 “aliqua re de his se intromittat, nisi eorum præpositi,
 “quibus ipsi hæc commendaverint; quia habeo has con-
 “suetudines datas et concessas Deo et sancto Augustino
 “pro redemptione animæ meæ, sicut Willelmus rex
 “avus meus, et Wilelmus et Henricus reges avunculi
 “mei ante me dederunt et concesserunt. Et nolo con-
 “sentire quod aliquis hæc infringat.
 “Testibus episcopo de Sancto David, et episcopo
 “Cicestrie, et Roberto de Veer, et A[[lberico] de
 “Veer, et Roberto filio Walteri, apud Geldeford.”

6271b. 4. *Carta Innocentii papa Secundi de libertate monasterii.*

“ INNOCENTIUS episcopus, servus servorum¹ Dei, Hu-
“ goni abbati monasterii sanctorum apostolorum Petri
“ et Pauli, quod juxta Doroberniæ metropolitanam
“ civitatem situm est, ejusque successoribus regulariter
“ substituendis in perpetuum. Licet omnes ecclesias, et,
“ ex injuncto nobis a Deo apostolatus officio, diligere
“ atque honorare communiter debeamus, et suam eis
“ justitiam conservare, illis tamen propensiori cura nos
“ convenit imminere, quas de jure ac ditione sanctæ
“ Romanæ, cui, auctore Domino, deservimus, esse con-
“ stat ecclesia. Nec dubium quod si susceptum regi-
“ men sollicita consideratione pensamus, sicut patres
“ vocamur in nomine, ita comprobari debemus in opere.
“ Hoc nimirum intuitu, dilecte in Domino fili Hugo
“ abbas, tuis desideriis clementer annuimus; et monas-
“ terium in honore beatorum apostolorum Petri et
“ Pauli a gloriose memoriæ Æthelberto Anglorum
“ rege, ad orientem Doroberniæ civitatis, in suam sibi-
“ que succedentium regum ejusdemque urbisque præsu-
“ lum sepulturam a fundamento constructum, et sub
“ jurisdictione Sedis Apostolicæ specialiter constitutum,
“ ad exemplum prædecessorum nostrorum apostolicæ
“ memoriæ Bonifacii, Adeodati, Agathonis, Johannis
“ atque Calixti, Romanorum pontificum, præsentis
“ scripti pagina communimus; statuentes, ut quas-
“ cumque possessiones, quæcumque bona idem vena-
“ bilis locus in presentiarum juste et canonice possidet,
“ aut in futurum concessione pontificum, largitione re-
“ gum vel principum, oblatione fidelium, seu aliis justis
“ modis Deo propitio poterit adipisci, firma tibi tuis-
“ que successoribus et illibata permaneant. Libertatem
“ quoque ab eisdem prædecessoribus nostris per au-

¹ servus MS.

“ thentica privilegia eidem venerabili loco concessam,
“ nos, auctore Domino, ratam et inconvulsam in pos-
“ terum volumus conservari; ut sicut idem monaste-
“ rium in initio nascentis Christianæ religionis apud
“ regnum Anglicum in monasticæ religionis observantia
“ extitit primum, ita nihilominus, cum omnibus ad
“ ipsum pertinentibus, perpetuis futuris temporibus ab
“ omni servitio liberum, ab omni mundiali strepitu
“ maneat inconcussum. Sed nec ecclesiasticis conditio-
“ nibus seu angariis vel quibuslibet obsequiis sæculari-
“ bus aliquo modo subiaceat, aut ullis canonicis juribus
“ serviat, neque ullus omnino in ejusdem monasterii
“ dominium quolibet modo se ingerat, vel si[bi] quam-
“ libet imperandi vindicet potestatem, aut aliquas moles-
“ tias inferat, [aut] consuetudinem imponat, aut etiam
“ in eo Missarum solemnias, nisi ab abbate vel fratribus
“ invitatus, celebrare præsumat. Obeunte vero te nunc
“ ejusdem loci abbate vel tuorum quolibet successorum,
“ nullus ad ejusdem loci regimen extraneus assumatur,
“ nisi forte (quod absit) in loco ipso idonea persona ad
“ hujusmodi officium non poterit reperiri, sed de con-
“ gregatione ipsa et quem fratres communi assensu,
“ aut fratrum pars consilii sanioris, propria voluntate
“ regulariter sibi eligerint, sine venalitate aliqua, in ec-
“ dem monasterio consecratur. Hæc igitur omnia, sicut
“ a jam dictis prædecessoribus nostris constituta et
“ privilegiorum sunt munimine roborata, ita etiam nos
“ tibi, dilecte in Domino fili Hugo abbas, tuisque
“ successoribus et per vos eidem monasterio in per-
“ petuum præsentis scripti pagina confirmamus. Porro
“ illam pravam turpemque consuetudinem, arietum scilicet,
“ panum et potus extorsionem, sicut præfatus prædecessor
“ noster Calixtus episcopus fecit, penitus
“ removemus, et pretium pro ea dari vel recipi prohibemus.
“ Illud autem præcipimus, ne de duobus maneriis, scilicet
“ Ripple et Langedune, quæ Hugo abbas dirationavit in curia
“ bonæ memoriæ regis

" Henrici, aliquis vestrum inquietet, abbati vero et fra-
 " tribus prohibemus, ne super cartas illustrium regum
 " Henrici et Stephani alicui respondeant. Hoc etiam
 " prohibemus, ne post obitum abbatis servientes regis
 " habeant potestatem res ecclesie ordinandi vel dispo-
 " nendi, sed potius hæc ipsa potestati et providentiæ
 " prioris et totius conventus disponenda libere dimit-
 " tantur, donec abbas per eosdem ibi regulariter eliga-
 " tur. Quia vero 'ubi est spiritus Domini, ibi,' juxta
 " Apostolum, 'est libertas,'¹ nihilominus habeatis li-
 " beram facultatem diebus et noctibus in canonicis
 " horis signa pulsandi; et Dei Omnipotentis laudibus
 " insistendi liberam vobis concedimus facultatem. De-
 " cernimus ergo ut nulli omnino homini liceat præfa-
 " tum vestrum cœnobium temere perturbare, aut ejus
 " possessiones auferre, vel ablatas retinere, minuere,
 " seu quibuslibet molestiis fatigare. Sed omnia in-
 " tegra conserventur eorum, pro quorum gubernatione
 " et sustentatione concessa sunt usibus omnimodis pro-
 " futura. Si quis igitur in posterum, hujus nostri de-
 " creti tenorem sciens, contra eum temere venire ten-
 " taverit, secundo tertiove commonitus, nisi reatum
 " suum congrua satisfactione correxerit, indignationem
 " Omnipotentis Dei et beatorum Petri ac Pauli apo-
 " stolorum incurrat, et excommunicatione subiaceat;
 " conservantes autem hæc eorundem apostolorum bene-
 " dictionem et gratiam consequentur. Amen."

Sequitur subscriptio manus propriæ ejusdem domini
 papæ Innocentii Secundi, cum subscriptione cardina-
 lium qui presentes fuerunt:—

" ✚ Ego Innocentius, catholice ecclesie episcopus.²
 " ✚ Ego Albericus Hostiensis episcopus.

¹ 2 Cor. iii. 17.

² Immediately before this signa-
 ture, which, like the others, is in a
 different hand and different ink, the

MS. contains the "signum bullæ" of
 Innocent II., with the legend "Ad-
 iuva nos, Deus salutaris noster."

“ † Ego Lucas, presbyter cardinalis, tit. sanctorum
 “ Johannis et Pauli.
 “ † Ego Crysogonus, presbyter, tit. sanctæ Praxedis.
 “ † Ego Otto, diaconus cardinalis sancti Georgii ad
 “ Velum Aureum.
 “ † Ego Gerardus, diaconus cardinalis sanctæ Mariæ
 “ in Dominica.
 “ † Ego Gregorius, diaconus cardinalis sancti
 “ Angeli.
 “ Data Laterani per manum Aimerici sanctæ Ro-
 “ manæ ecclesiæ diaconus cardinalis et cancellarius,
 “ xv. Kal. Maii, Indictione ii., Incarnationis Dominicæ
 “ anno M.CXXXIX., pontificatus vero domini Innocentii
 “ papæ Secundi anno x.”

April 17,
1139.

Letter of 5. Idem Innocentius papa scripsit litteras commenda- fol. 7
 Innocent titias pro domo ista Stephano regi, tunc apicem regni
 II. to King Stephan. Angliæ tenenti, in hæc verba :—

“ INNOCENTIUS episcopus, servus servorum Dei, caris-
 “ simo in Christo filio Stephano, illustri Anglorum
 “ regi, salutem et apostolicam benedictionem. Quanto
 “ Omnipotens Deus personam tuam honore atque po-
 “ tentia amplius sublimavit, tanto magis ad suum
 “ servitium te arctius¹ obligavit, sibi que obnoxium
 “ statuit. Unde etiam tibi est invicta necessitas reli-
 “ giosa loca diligere, et quæ beati Petri sunt, filialis
 “ devotionis intuitu, nullis injuriis aut molestiis fati-
 “ gari permittere; securus namque contra adversarios
 “ consistit in terris, quisquis eundem apostolorum
 “ principem patronum habere meretur in cælis. Nun-
 “ quam enim regnum tuum melius confirmari poterit
 “ vel augeri quam si ecclesias et personas ecclesiasticas

¹ arcius MS.

“ studueris venerari. Proinde serenitati tuæ rogando
 “ mandamus et exhortamur in Domino, quatenus mo-
 “ nasterium sancti Augustini Cantuarie, quod utique
 “ idem beatus vir apostolorum principi obtulit, et Ro-
 “ mani pontifices [et] prædecessor tuus Ethelbertus,
 “ Anglorum rex, libertate donarunt, et suis privilegiis
 “ munierunt, nullis molestiis inquietes, aut ab aliquo
 “ infestari permittas; sed sic illud ab omnibus forin-
 “ secus perturbationum tumultibus protegas, ut et illi
 “ qui intus Deo serviunt de sua quiete et libertate
 “ congratulantes ipsi Deo pro te et pace regni tui,
 “ preces fundere attentius studeant, et nos serenitati
 “ tuæ uberiores inde gratias agere valeamus. Data . . . ”¹

6. Scripsit et prædictus papa Innocentius abbati Hu- ^{Innocent's}
 goni et hujus monasterii fratribus litteras exhortatorias, ^{letter to}
 super morum honestate et observantia regularis disci- ^{Abbot}
 plinæ, sub his verbis:— ^{Hugo.}

“ INNOCENTIUS episcopus, servus servorum Dei, di-
 “ lecto filio Hugoni abbati et fratribus monasterii
 “ sancti Augustini Cantuarie, salutem et apostolicam
 “ benedictionem. Litteras et nuncios vestros paterna
 “ benignitate suscepimus, et ea quæ nobis significas-
 “ tis² diligenter attendimus, et nos quidem monas-
 “ terium vestrum utpote sub beati Petri tutela et
 “ proprietate consistens speciali amore diligere³ volu-
 “ mus, atque in libertate a prædecessoribus nostris et
 “ nobis sibi collata familiariter confovere, vestrosque
 “ turbatores auctoritate apostolica comprimere. Vestro
 “ itaque, dilecti in Domino filii, interest, ut sicut mo-
 “ nasterium vestrum in Anglia religionis fuit initium,

¹ The date was never inserted in
 this MS.; nor are we able to supply
 the deficiency from Thorne, col.

1801, where a portion of the same
 document is printed.

² *significantis* MS.

³ *diligere* MS.

" ita nihilominus ad monasticæ professionis observan-
 " tiam laudabiliter intendatis, et tales vos coram Deo
 " et omnibus exhibere curetis, quod Deus Omnipotens
 " de vestris actibus honoretur, et Sedes Apostolica
 " maternis affectibus gratuletur. Mandamus etiam vo-
 " bis ut bibliam manualet parvi voluminis, qualem
 " Romanum pontificem deceat, ad opus nostrum fieri
 " faciatis. Quia vero, dilecte in Domino fili Hugo
 " abbas, occasione parentum tuorum idem monasterium
 " multa damna et gravamina sustinere accepimus, man-
 " dando tibi præcipimus, quatenus eos a donatione
 " maneriorum monasterii amoveas,¹ ut locus ipse ab
 " hujusmodi onere liberetur, et persona tua nullam
 " exinde blasphemiam, vel peccatum, ulterius incurere
 " mereatur. Hubertum quoque monachum, quem tur-
 " batores fratrum et eidem loco perniciosum esse au-
 " divimus, ad suum monasterium² redire compellas, et
 " negotia ipsius loci, prioris et fratrum consilio non
 " extraneorum quorumlibet, ordines atque pertactes, et
 " numerum eorum, qui imminutus esse dicitur, consilio
 " eorundem de honestis et religiosis personis studeas
 " adimplere. Præcepta etiam quæ in Apostolicæ Sedis
 " authenticis privilegiis, collatis præfato monasterio,
 " continentur, firmiter teneas et observes. Præterea si
 " qua tibi vel fratribus tuis adversa contigerint, tum
 " erit ad communem omnium fidelium matrem, eccle-
 " siam Romanam, recurrere, vel eosdem fratres tuos
 " transmittere, ut tam tu quam ipsi dignis apud nos
 " consolationibus foveantur, et a suis oppressionibus
 " releventur. Nos autem fratri nostro Theobaldo Can-
 " tuarie archiepiscopo, ne illos l. solidos et vii.
 " denarios, qui a vobis pro acceptione chrisimatis et
 " sacri olei exigebantur, ulterius exigat, interdicendo

¹ amoveas MS.

² In Thorne's version of this letter (col. 1802) we have the addition
videlicet sancti Andree.

"mandavimus, vobisque ne ipsos a modo persolvatis
"pariter inhibemus. Data Laterani, xii. Kal.,¹ etc."

7. Sed archiepiscopus Theobaldus, mandatis apostoli-
cis inobediens, ab extortione prædictorum l. solid. vii. ^{Contest between}
denar., ac aliis quamplurimis ^{Archbi-}damnis² et injuriis mo-
nasterio sancti Augustini illatis, manum non retraxit; ^{shop Theo-}
unde et monachi Augustinenses iterato coacti sunt que-
rimoniam deponere coram summo pontifice, prædicto ^{bald and}
Innocentio II., sub anno Domini M.CXLII. Comparen-
tibus tandem tam archiepiscopi prædicti nunciis quam ^{the Angus-}
monachis sancti Augustini coram domino papa, causa-
que inter dictum archiepiscopum et monasterium sancti
Augustini, coram summo pontifice, per nuncios utrius-
que partis diutius ventilata; quia vero super multis
articulis hinc inde propositis veritatis notitia ad plenum
ibidem inquiri non poterat, eo quod partes principales
absentes erant; prædictus papa Innocentius commisit
prædictam causam Henrico, Wintoniensi episcopo et
Apostolicæ Sedis legato, et Roberto Herefordensi epi-
scopo, sub his verbis:—

*Bulla Henrico Wintoniensi et Roberto Herefordensi
episcopis directa ab eodem.*

"INNOCENTIUS episcopus, servus servorum Dei, vene-
rabilibus fratribus Henrico Wintoniensi episcopo et
"Apostolicæ Sedis legato, et Roberto episcopo Here-
"fordensi, salutem et apostolicam benedictionem. Sic-
"ut nosse potest vestra fraternitas, occasione l. solid.
"et vii. denar., quos monachi sancti Augustini Can-
"tuariensi archiepiscopo annis singulis persolvere con-
"sueverunt, inter ipsos controversia diutius agitata

¹ Thorne adds "Decembris," but accordingly dated the letter "Nov.
no year; and Jaffé (p. 591) has 20, 1139-1141."
² dampnis MS.

" est; iidem monachi namque audito interdicto vene-
 " rabilis fratris nostri Alberici Hostiensis episcopi,
 " Apostolicæ Sedis legati, ut pro chrismate et oleo et
 " aliis ecclesiasticis sacramentis pretium non daretur,
 " eosdem denarios præfato archiepiscopo solvere renue-
 " runt, asserentes ipsos denarios pro chrismate et oleo
 " diutius non persolvisse, unde [ab] archiepiscopo,
 " sicut ipsi nobis postea conquesti sunt, plurima damna
 " et injuriæ eis illata sunt, pro quibus ad nostram
 " præsentiam evocatus, cum pro guerris et tribula-
 " tionibus illius terræ venire non posset; præfixum ei¹
 " terminum prolongavimus, et ut præteritis beati Mar-
 " tini octavis, per se vel per nuncios, eisdem monachis
 " in præsentia nostra responderet, præcipiendo manda-
 " vimus. Tandem utraque parte ante nos præsentata,
 " cum monachi de injuriis et damnis² querimoniam
 " suam innovarent, nuncii archiepiscopi dixerunt se
 " querimoniis eorum minime debere respondere, nisi
 " primum denarii sibi restituerentur, quibus Cantua-
 " riensem ecclesiam sine iudicio spoliatam esse conque-
 " rebatur. Monachi vero e contra respondebant, dena-
 " rios illos non esse restituendos, eo quod a legato ^{fol. 73b}
 " nostro, sicut prædictum est, interdictum fuerat ne
 " pro chrismate et oleo denarii darentur; et testes
 " super hoc producebant. Præterea dicebant, quod et
 " verum est, a nobis prohibitum esse, [ne] denarii illi
 " pro chrismate et oleo darentur. Insuper ad hoc
 " conprobandum monachi in argumentum adducebant,
 " quod eadem die super eandem mensam chrisma et
 " oleum dabantur et denarii persolvebantur, ita etiam
 " quod si denarii non solverentur, chrisma et oleum
 " denegabantur. Legati vero archiepiscopi hoc de-
 " negantes, eosdem denarios pro censu et honesta
 " causa datos esse, et id multis idoneis testibus in An-

¹ est MS.² dampnis MS.

" glia se probaturos affirmabant. Iterum præfati mo-
 " nachi adversus eundem archiepiscopum conquereban-
 " tur,¹ quod tam ipse quam homines sui multas et
 " graves injurias eis intulerant, et multa de jure mo-
 " nasterii sui injuste detinebant; quæ fere omnia legati
 " archiepiscopi denegabant. Quibus omnibus diligenter
 " auditis, quoniam principales personæ absentes erant,
 " et in partibus illis super his omnibus plenior potest
 " haberi notitia, habito fratrum nostrorum consilio,
 " dignum duximus causam ipsam vestræ discretioni
 " committere terminandam. Mandamus itaque vobis
 " quatenus congruis loco et tempore utramque partem
 " ante vestram præsentiam evocetis, ut auditis hinc
 " inde rationibus, et diligenter inquisitis, præstante
 " Domino, fine² debito terminetis.

" Data Laterani, viii. Kal. Januar."

Dec. 25.

8. *Carta de molendino de Estbriggæ.*

" STEPHANUS, rex Anglorum, archiepiscopis, episcopis,
 " abbatibus, comitibus, justiciariis, vicecomitibus, baro-
 " nibus, ministris, et omnibus fidelibus suis, Francis
 " et Anglis, totius Angliæ, salutem. Scitis quia pro
 " salute animæ meæ et Matildæ reginæ uxoris meæ,
 " et Eustacii filii mei, et aliorum puerorum meorum;
 " et pro anima regis Henrici avunculi mei, et præde-
 " cessorum meorum regum Angliæ, dedi et concessi
 " Deo, et ecclesiæ sancti Augustini et altari, et abbati
 " et conventui ejusdem ecclesiæ, molendinum, quod ha-
 " bui infra civitatem Cantuarie juxta Estbriggam, et
 " totum cursum aquæ illius molendini, in restauratione
 " vadimonii centum marcarum, quod ego pro necessitate
 " mea ab eadem ecclesia cepi, presentibus baronibus

¹ *conquerebatur* MS.

² *sine* MS.

" meis, scilicet Willelmo de Ypra et comite Gial[eberto],
 " et Rad[ulpho] de Haia, et aliis multis. Et prohibeo,
 " ne aliquis prohibeat quin homines civitatis Can-
 " tuariæ et provinciæ cant et veniant ad molendinum
 " præfatum cum blado suo ad molandum, ita bene et
 " plenarie sicut melius et plenius fecerunt tempore
 " regis Henrici avunculi mei, et meo tempore postea,
 " dum molendinum præfatum in mea manu fuit. Quare
 " volo et firmiter præcipio, ut prædicta ecclesia sancti
 " Augustini et altare, et abbas et conventus ejusdem
 " ecclesiæ teneant et habeant prædictum molendinum,
 " cum omnibus libertatibus et consuetudinibus eisdem
 " pertinentibus, ad servitium altaris illius ecclesiæ, ita
 " bene, et in pace, et libere, et quiete, et honorifice,
 " sicut ego vel aliquis rex prædecessor meus melius
 " et liberius et quietius tenuit.
 " Testibus Willelmo de Ipra, et Willelmo Mart[el],
 " et Ricardo de Luci, et Rad[ulpho] Picot, et Willelmo
 " de Aisneford, apud Oxeneford."

9. *Bulla Innocentii papæ Theobaldo Cantuariensi
 episcopo.*

" INNOCENTIUS episcopus, servus servorum Dei, ve-
 " nerabili fratri Theobaldo Cantuariensi archiepiscopo,
 " salutem et apostolicam benedictionem. Indubitatum
 " est monasterium sancti Augustini ex antiqua¹ in-
 " stitutione, beati Petri juris existere et ad ejus pro-
 " prietatem specialiter pertinere. Quanto autem per-
 " sona tua per Romanam ecclesiam est amplius exaltata
 " et in sublime provecta, tanto magis oportebat que
 " sua sunt a te illæsa servari et nullis perturbationibus²
 " agitari. Quocontra dilecti filii Hugonis abbatis ejus-
 " dem loci et fratrum suorum adversum te gravem

¹ *anqua* MS.

² *proturbacionibus* MS.

“ querelam accepimus, quod occasione privilegii nostri
“ idem monasterium vehementer infestans, et ecclesias
“ eidem cœnobio pertinentes, eundem abbatem ordinare
“ non sinas, quin potius violenta dominatione ecclesias
“ eorum firmatas diceris infregisse et presbyteros tuos,
“ invito abbate ejusdem loci fratribusque, contra Ro-
“ manæ ecclesiæ privilegia, quibus idem cœnobium est
“ munitum, in eis ponere præsumpsisse. Nec his con-
“ tentus, abbatem ipsum et homines ejus ad placitan-
“ dum super hoc in curiam tuam, prout asserunt,
“ præsumptuose traxisti, eisque ob eam rem penam
“ moliris infligere. Præterea cum idem locus ab omni
“ subjectione archiepiscoporum et episcoporum ex anti-
“ quo sit liber, atque ecclesiastica sacramenta gratis et
“ sine aliqua venalitate debeant exhiberi, ministri tui
“ a fratribus ejusdem cœnobii pro datione chrismatis
“ et olei sacri l. solidos et vii. denarios¹ violenter ex-
“ torquent. Quia ergo nostri officii est bona beati
“ Petri manutenere et propensius defensare, per pre-
“ sentia scripta tibi mandamus et auctoritate apostolica
“ præcipimus, quatenus eundem venerabilem locum in
“ ea libertate quietum ac liberum omnino dimittas, in
“ qua per beatæ memoriæ prædecessores nostros Boni-
“ facium, Adeodatum, Agathonem, Johannem, Calix-
“ tum Romanos pontifices et nos ipsos noscitur insti-
“ tutum et scriptis authenticis communitum. Paro-
“ chias etiam, quæ ejusdem monasterii juris sunt, et
“ propter abbatis² negligentiam, vel quorumlibet vio-
“ lentiam mutilatæ, ut puta Norburnam, Niwintunam,
“ ecclesiam de Renham atque Faversham, redigas in
“ eum statum, in quo tempore Hugonis bonæ memoriæ
“ mansisse noscuntur. Nos autem præfato abbati et
“ fratribus suis, ne supradictos l. solidos et vii. dena-
“ rios tibi vel ministris tuis ultra persolvant, et fra-

¹ denarios MS.² abbatem MS.

“ternitati tuæ, ne eos exigi faciat, vel permittat,
 “presentibus litteris penitus interdicimus. Hoc enim
 “omnino simoniacum est et contra canones. Quod si
 “contemptor extiteris, infra tres menses postquam
 “hæc scripta susceperis, in presentia fratris nostri
 “venerabilis Henrici Wintoniensis episcopi, Apostolicæ
 “Sedis legati, aut etiam in conspectu nostro, quod ratio
 “dictaverit fratribus ejusdem loci exhibeas.

Nov. 20. “Data Laterani, xii. Kal. Decembris.”¹

10. *Bulla de eodem directa Henrico Wintoniæ episcopo.*

“INNOCENTIUS episcopus, servus servorum Dei, ve-
 “nerabili fratri Henrico Wintoniensi episcopo, Apostoli-
 “cæ Sedis legato, salutem et apostolicam benedictionem.
 “Fraternitati tuæ maximas gratias agimus, quoniam
 “erga ea quæ beati Petri sunt attentam sollicitudinem
 “geris, et abbati ac fratribus monasterii sancti Augus-
 “tini in suis necessitatibus adstitisti. Et quoniam
 “non incepisse sed perfecisse virtutis est, experientiæ
 “tuæ rogando atque præcipiendo mandamus, quatenus
 “præfatum monasterium, et fratres ibidem Domino
 “servientes, more solito manuteneas, et pro beati Petri
 “ac nostra reverentia nullis injuriis aut molestiis ab
 “aliquo fatigari permittas: summopere providens ut
 “tam erga regem quam erga omnes alios, prout neces-
 “sarium fuerit, consilium et auxilium per omnia præ-
 “beas; et ita eos vice nostra studeas confovere, ut
 “et ipsi de sua quiete et libertate congaudeant, et
 “nos sollicitudini tuæ pleniores gratias referre possimus.
 “Quod si quis eos, qui ad nos de monasterio illo

¹ Then follows in MS, a second copy of the bull of Innocent II. to Abbot Hugo, identical with that already printed above, p. 373. The only verbal change is in the substitution of “*bibliothecam manualem*,” for “*bibham manualem* (p. 374).”

“ venerunt impedire tentaverit, ut adversus eosdem non
 “ prævaleat, sed potius ut ad sua loca libere rever-
 “ tantur, operam præbeas. De cætero, cum de parti-
 “ bus Angliæ graves¹ rumores, præsertim erga perso-
 “ nas ecclesiasticas nobis sæpenumero nuncientur, valde
 “ miramur, quod nihil nobis exinde indicare curasti.
 “ Studii ergo tui sit, in his et aliis, ita te sollicitum
 fol. 75. “ exhibere ac diligenter opponere ut Sedes Apostolica
 “ quæ te in partem sollicitudinis evocavit de tuis
 “ actibus gratuletur, et pravi quilibet adversus ecclesias
 “ earumque rectores prævalere non valeant.
 “ Data Laterani, xii. Kal. Decembris.”

Nov. 20.

11. *Carta de Ecclesia de Newyntonæ.*

“ STEPHANUS, rex Anglorum, archidiacono Cantua-
 “ riæ, salutem. Præcipio tibi quod sine dilatione et
 “ [escampa]² teneas plenum rectum abbati sancti Au-
 “ gustini et monachis de ecclesia de Newyntonæ; ne
 “ super hoc inde clamorem audiam.
 “ Teste Roberto filio Walteri, apud Westmonaste-
 “ rium.”

12. *Carta de molendino de Estbrigge, ut iterum sta-
tuatur in pristinum statum.*

“ STEPHANUS, rex Anglorum, Willelmo de Ipra et
 “ ministris et burgensibus Cantuarie, salutem. Præ-
 “ cipio quod monachi sancti Augustini restituant mo-
 “ lendinum suum infra Cantuariam in eodem situ,
 “ quo erat quando destructum fuit, ne super hoc ali-
 “ quis eos inde disturbet.
 “ Teste Warner' de Lusor', apud Cantuariam.”

¹ grave MS.

to the length of one word, which is

² A blank is here left in MS. equal | supplied from RB. (fol. 247.)

13. *Carta de una haga quam Gosceoldus dedit.*

“STEPHANUS, rex Anglorum, vicecomitibus et justiciariis de Kent, salutem. Præcipio quod faciatis habere ecclesiæ sancti Augustini et monachis hagam suam, quam Gosceoldus eis dedit, ita bene, et in pace, et juste, et quiete, et libere sic[ut] eam eis dedit in morte sua coram legalibus testibus. Et videte ne inde clamorem audiam pro recti vel justitiæ penuria; quia nolo quod ecclesia illa quicquid perdat de jure suo.
“Teste R[ogero] cancellario, apud Cantuariam.”

14. *Carta de Ripple et Langdone.*

“STEPHANUS, rex Anglorum, archiepiscopis, episcopis, abbatibus, comitibus, baronibus, justiciariis, vicecomitibus, ministris, et omnibus fidelibus suis, Francis et Anglis, totius Angliæ, salutem. Sciatis quam Hugo de Fluri, abbas sancti Augustini Cantuariæ, dirationavit in curia regis Henrici avunculi mei terras suas de Ripple et Langedona, cum omnibus illis pertinentibus, contra Manasserum Arsic. Et ideo volo et concedo et firmiter præcipio, quod a modo remaneant in perpetuum in dominio ecclesiæ, ita bene et honorifice et quiete, sicut ecclesia prædicta melius et honorabilius et quietius tenet suas alias dominicas terras, et sicut carta regis Henrici avunculi mei testatur hoc dirationamentum factum fuisse apud Lundoniam, in Rogationibus, anno quo rex Henricus avunculus meus dedit filiam suam imperatori in uxorem.
“Testibus episcopo de Sancto David, et episcopo Cestræ et R[oberto] de Ver, et A[lberico] de Ver, et R[oberto] filio Walteri, apud Gildefordam.”

15. *Carta de una feria in festo apostolorum Petri et Pauli.*

"STEPHANUS, rex Anglorum, archiepiscopis, episcopis,
 "abbatibus, justiciariis, comitibus, vicecomitibus, et
 "omnibus ministris et fidelibus suis, Francis et Anglis,
 "totius Angliæ, salutem. Sciatis me dedisse et con-
 "cessisse abbati et monachis sancti Augustini Cantua-
 "riæ, quod ipsi habeant feriam apud Cantuariam, ad
 "festum apostolorum Petri et Pauli, quod est tertio
 "Kalen. Julii. Et incipiat tertia die ante festum, et June 29;
 "duret per sex dies. Et præcipio, quod omnes ad
 "eam venientes et in ea morantes et ab ea redeuntes
 "habeant meam firmam pacem, ita quod nemo eis
 "injuriam vel contumeliam faciat super x. libr. foris-
 "factæ. Nec in civitate vel extra aliquid theloneum
 "per hos dies capiat, nisi monachi et servientes
 "eorum. ml. 75 b.
 "Testibus Matilda regina, et Turg[is.] de Abrinc[is],
 "et Adam de Belvaco, et Eustachio de Fienn[es], et
 "Huberto camerario, apud Cantuariam."

16. *Carta ne prohibeantur homines venire ad molendinum Cantuariæ.*

"STEPHANUS, rex Anglorum, vicecomitibus et præ-
 "positis et burgensibus et omnibus fidelibus suis
 "Cantuariæ, salutem. Prohibeo ne aliquis prohibeat
 "quin homines civitatis Cantuariæ et provinciæ
 "eant et veniant ad molendinum, quod concessi et
 "dedi Deo et ecclesiæ sancti Augustini infra civitatem
 "Cantuariæ, cum blado suo ad molandum, ita bene et
 "plenarie sicut melius et plenius solebant facere
 "tempore regis Henrici avunculi mei, et meo tempore
 "postea, dum molendinum prædictum in mea manu
 "fuit.
 "Teste Roberto de Ver, apud Cantuariam."

17. *Carta Matildæ reginæ de terra data ecclesiæ de Faversham.*

“MATILDA, Anglorum regina, vicecomiti de Kent, et
 “omnibus ministris et hominibus suis de Faversham,
 “Francis et Anglis, salutem. Sciatis me dedisse
 “Helmidæ sanctimoniali unam acram terræ ad facien-
 “dum domum suam in eleemosynam apud Faversham,
 “juxta cœmeterium, inter ecclesiam Sanctæ Mariæ et
 “capellam sancti Gregorii, ut habeat illam quietam in
 “vita sua. Post mortem vero ejus, volo et concedo
 “ut ecclesia Sanctæ Mariæ de Faversham, pro salute
 “domini mei regis Stephani et mea et filiorum
 “nostrorum et statu regni nostri, et pro animabus
 “prædecessorum et successorum nostrorum habeat
 “præfatam acram terræ in perpetuam et liberam
 “eleemosynam.
 “Testante Radulpho cancellario, apud Rovees-
 “triam.”

18. *Carta confirmatoria de terra data ecclesiæ de Faversham.*

“STEPHANUS, rex Anglorum, vicecomitibus de Kent
 “et ministris de Faversham, salutem. Præcipio quod
 “ecclesia Sanctæ Mariæ de Faversham teneat ita
 “bene et in pace et quiete terram suam, quam
 “Matilda regina ei dedit, inter ipsam ecclesiam et
 “ecclesiam sancti Gregorii, sicut ipsa regina eam
 “illi dedit et sicut carta sua testatur.
 “Testantibus Roberto de Veer, et Rogero de Fraxino,
 “apud Cantuariam.”

19. *Carta confirmatoria de ecclesiis et de decimis de Faversham et Miltone.*

“STEPHANUS, rex Anglorum, archiepiscopis, episco-
 “pis, abbatibus, comitibus, baronibus, vicecomitibus,

" et omnibus fidelibus suis, Francis et Anglis, totius
 " Angliæ, salutem. Sciatis quam ego concedo et
 " confirmo donum, quod dedit Willelmus rex, avus
 " meus, ecclesiæ sancti Augustini, scilicet ecclesias et
 " decimas duarum villarum mearum, hoc est Middel-
 " tone et Faversham, cum omnibus redditibus qui
 " mihi redduntur ex his mansionibus, et cum omnibus
 " ibidem appendentibus, in terra, et silva, et pratis,
 " et aqua, excepta decima mellis et gabli denariorum.
 " Hæc omnia concedo Deo, et sancto Augustino, et
 " abbati et fratribus ipsius loci, ut habeant, et
 " teneant, et possideant ita libere et quiete sicut
 " dedit et concessit eis avus meus, rex Willelmus, et
 " sicut testatur carta sua; quam rex Henricus carta
 " sua confirmavit, et ego carta mea bene confirmo.
 " Testantibus episcopo de sancto David, et episcopo
 " Cicestrensi, et R[oberto] de Ver, et A[lberico] de
 " Ver, et R[oberto] filio Walteri; apud Gildeforde."

20. *Carta de Estonores et littore usque ad medium aqua.*

" STEPHANUS, rex Anglorum, archiepiscopus, episcopis,
 " abbatibus, comitibus, vicecomitibus, baronibus, et
 " omnibus fidelibus suis, Francis et Anglis, totius
 " Angliæ, salutem. Sciatis quod volo et præcipio, quod
 " nullus a modo aliquod reclamet in Æstanores, sed
 " abbas sancti Augustini et fratres loci ejusdem libere
 " et quiete terram illam et totum littus usque in
 " medietatem aquæ habeant, sine calumnia aliqua;
 " quoniam ita dirationatum est inter homines Lundoniæ
 " et homines abbatis Widonis, in tempore regis Wil-
 " lelmi avunculi mei, coram justitia sua apud Esta-
 " nores, et sicut testatur carta ejusdem Willelmi regis
 " avunculi mei; quam rex Henricus carta sua con-
 " firmavit, et ego carta mea bene confirmo.

B B

“ Testante episcopo de sancto David, et episcopo
 “ Cicestrizæ, et R[oberto] de Ver, et A[berico] de Ver,
 “ et R[oberto] filio Walteri ; apud Gildeford.”

21. *Bulla pape Lucii secundi de libertate ecclesie.*

“ LUCIUS episcopus, servus servorum Dei, dilectis¹
 “ filiis Hugoni abbati monasterii sanctorum aposto-
 “ lorum Petri et Pauli, quod juxta Doroberniæ metro-
 “ politanam civitatem situm est, ejusque fratribus,
 “ tam presentibus quam futuris, regularem vitam
 “ professis in perpetuum. Cum universis Catholicæ
 “ ecclesie filiis debitores ex injuncto nobis a Deo apo-
 “ stolatus officio existamus, illis tamen locisque atque
 “ personis, quæ specialius ac familiarius Romanæ ad-
 “ hærent ecclesie, propensiori nos convenit caritatis
 “ studio imminere. Hoc nimirum intuitu, dilecti in
 “ Domino filii, vestris justis postulationibus clementer
 “ annuimus, et monasterium in honore beatorum aposto-
 “ lorum Petri et Pauli, a gloriose memoriæ Æthelberto
 “ Anglorum rege, ad orientem Doroberniæ civitatis,
 “ in sua sibi que succedentium regum ejusdemque
 “ urbis præsulum sepulturam a fundamento construc-
 “ tum, et sub jurisdictione sedis apostolicæ specialiter
 “ constitutum, ad exemplum prædecessorum nostro-
 “ rum apostolicæ memoriæ Bonifacii, Adeodati, Aga-
 “ thonis, Johannis, Calixti, et Innocentii, Romanorum
 “ pontificum, præsentis scripti pagina communimus :
 “ statuentes, ut quascunque possessiones, quæcunque
 “ bona idem monasterium in præsentiarum juste et
 “ canonice possidet, aut in futurum concessione ponti-
 “ ficum, largitione regum vel principum, oblatione
 “ fidelium, seu aliis justis modis, Deo propitio, poterit

¹ *dilectis* MS.

“ adipisci, firma vobis vestrisque successoribus et
“ illibata permaneant; libertatem quoque ab eisdem
“ prædecessoribus nostris per authentica privilegia
“ eidem venerabili loco concessam, nos, auctore Deo,
“ ratam et inconvulsam in posterum volumus con-
“ servari, ut, sicut monasterium idem in initio nas-
“ centis Christianæ religionis apud regnum Anglicum
“ in monasticæ religionis observantia extitit primum,
“ ita nihilominus, cum omnibus ad ipsum pertinen-
“ tibus, perpetuis futuris temporibus ab omni ser-
“ vitio liberum, ab omni mundiali strepitu maneat
“ inconcussum. Sed nec ecclesiasticis conditionibus
“ seu angariis, vel quibuslibet obsequiis sæcularibus,
“ aliquo modo subiaceat, aut ullis canonicis juribus
“ serviat, neque ullus omnino in ejusdem monasterii
“ dominium quolibet modo se ingerat, vel quamlibet
“ sibi imperandi vindicet potestatem, aut aliquas mo-
“ lestias inferat, consuetudinem imponat, aut etiam
“ in eo missarum solemnia, nisi ab abbate vel fratri-
“ bus invitatus, celebrare præsumat. Obeunte vero
“ te, nunc ejusdem loci abbate, vel tuorum quolibet
“ successorum, nullus ad ejusdem loci regimen ex-
“ traneus assumatur, nisi forte (quod absit) in loco
“ ipso idonea persona ad hujusmodi officium non
“ poterit reperiri; sed de congregatione ipsa, et quem
“ communi assensu aut fratrum pars sanioris consilii
“ propria voluntate regulariter sibi elegerint, sine ali-
“ qua venalitate, in eodem monasterio consecratur.
“ Hæc igitur omnia, sicut a jam dictis prædecessoribus
“ nostris constituta, et privilegiorum sunt munimine
“ roborata, ita etiam nos vobis vestrisque successoribus,
“ et per vos eidem monasterio, in perpetuum præ-
“ sentis scripti pagina confirmamus. Porro illam
“ pravam [et] turpem consuetudinem, arietum scilicet,
“ panum, et potus extorsionem, sicut præfatus præ-
“ decessor noster Calixtus episcopus fecit, penitus re-

" movemus, et pretium pro ea dari vel recipi¹ prohibe-
 " mus; nec post obitum abbatis servientes regis
 " habeant potestatem res ecclesie ordinandi vel dis-
 " ponendi, sed potius hæc ipsa potestati et pro-
 " videntie prioris et totius conventus disponenda
 " libere dimittantur, donec abbas per eosdem ibi regu-
 " lariter eligatur. Quia vero 'ubi est spiritus Dei, ibi,'
 " juxta Apostolum,² 'est libertas,' nihilominus habeatis
 " liberam facultatem diebus et noctibus in canonicis
 " horis signa pulsandi; et Dei Omnipotentis laudibus
 " insistendi liberam vobis concedimus facultatem. Præ-
 " terea confirmamus vobis Estanores, et totum littus
 " usque in medietatem aquæ, sicut a bonæ memoriæ
 " Henrico et Stephano, Anglorum regibus, vobis et
 " eidem beati Augustini monasterio rationabiliter con-
 " cessum est et scriptis eorum firmatum. Decerni-
 " mus ergo ut nulli omnino homini liceat præfatum
 " cenobium temere perturbare, aut ejus possessiones
 " auferre, vel ablatas retinere, minuere, seu quibus-
 " libet molestiis fatigare. Sed omnia integra conser-
 " ventur eorum, pro quorum gubernatione et susten-
 " tatione concessa sunt, omnimodis usibus profutura,
 " salva nimirum in omnibus apostolicæ sedis auctori-
 " tate. Si quis igitur in posterum, hujus nostri decreti
 " tenorem sciens, contra eum temere venire tentaverit,
 " secundo tertiove commonitus, nisi reatum suum con-
 " grua satisfactione correxerit, indignationem Omnipotentis
 " Dei, et beatorum Petri et Pauli apostolorum.
 " Ejus, incurrat, et excommunicationi subiaceat. Con-
 " servantes autem, eorundem apostolorum benedic-
 " tionem et gratiam consequantur. Amen.³

¹ *recepti* MS.

² 2 Cor. iii. 17.

³ Here follows in MS. the symbol
of benediction and a copy of the

Papal seal, with the legend: "Ostende nobis, Domine, misericordiam tuam."

- Ego Lucius, Catholicæ ecclesiæ episcopus, subscripsi.
- “ + Ego Conradus, Sabiniensis episcopus, subscripsi.
- “ + Ego Theodwinus, sanctæ Rufinæ episcopus, subscripsi.
- “ + Ego Albericus, Ostiensis episcopus, subscripsi.
- “ + Ego Imarus, Tusculanus episcopus, subscripsi.
- “ + Ego Petrus, Albanensis episcopus, subscripsi.
- “ + Ego Rainerius, presbyter cardinalis tit. sanctæ Priscæ, subscripsi.
- “ + Ego Petrus, presbyter cardinalis tit. sancti¹ Pastoris, subscripsi.
- “ + Ego Thomas, presbyter cardinalis tit. [sanctæ] Vestinæ, subscripsi.
- “ + Ego Hubaldus, presbyter cardinalis tit. sanctæ Praxedis, subscripsi.
- “ + Ego Wydo, presbyter cardinalis tit. sanctorum Laurentii et Damasi, subscripsi.
- “ + Ego Manfredus, presbyter cardinalis tit. sanctæ Savinæ, subscripsi.
- “ + Ego Gregorius, presbyter cardinalis tit. sancti Calixti, subscripsi.
- “ + Ego Gregorius, diaconus cardinalis sanctorum Sergii et Bacchi.
- “ + Ego Otto, diaconus cardinalis sancti Georgii ad Velum Aureum.
- “ + Ego Guydo, diaconus cardinalis sanctorum Cosmæ et Damiani.
- “ + Ego Guydo, in Romana ecclesia altaris minister indignus, subscripsi.
- “ + Ego Gr[egorius], indignus sanctæ Romanæ ecclesiæ diaconus, subscripsi.
- “ + Ego Rodulfus, diaconus cardinalis Lucie in Septasolis,² subscripsi.

¹ tit. sancti] de t' t' MS.² i.e. S. Lucie in Septisolio.

“ + Ego Johannes, diaconus cardinalis sancti Adriani, fol. 7.
“ subscripsi.

“ + Ego Astaldus, diaconus cardinalis sancti Eustachii
“ juxta Templum Agrippæ, subscripsi.

April 22,
1144.

“ Data Laterani, per manum Baronis capellani et
“ scriptoris, x. Kalend. Maii, Indictione vii, Incarna-
“ tionis Dominicæ anno M.CXLIV., pontificatus vero
“ domini Lucii secundi papæ anno primo.”

22. *Bulla de concordia inter Theobaldum archiepi-
scopum et monasterium istud.*

“ LUCIUS episcopus, servus servorum Dei, dilectis
“ filiis Hugoni abbati beati Augustini Cantuariensis,
“ ejusque fratribus, salutem et apostolicam benedic-
“ tionem. Venerabilium locorum cura nos admonet
“ de eorum perpetua securitate tractare, et quæ pro
“ religiosarum personarum quiete statuta sunt, ne pra-
“ vorum refragationibus perturbentur, sedis apostolicæ
“ munimine roborare. Concordia itaque, quæ inter vos
“ et venerabilem fratrem nostrum Theobaldum, Cantua-
“ riensem archiepiscopum, super quinquaginta solidis
“ et septem denariis, quos vestrum monasterium ecclesie
“ Cantuariensi singulis annis solvere consueverat, sicut
“ per venerabilem fratrem nostrum Henricum, Winto-
“ niensem episcopum, et alios discretos viros, pacis in-
“ tuitu, rationabiliter facta est, apostolica auctoritate
“ firmamus et ratam manere censemus: ut videlicet
“ ecclesia Sanctæ Trinitatis Cantuariæ duo molendina
“ apud Dovram, quæ juris erant ipsius monasterii, et
“ xx. s. de præbenda, quam idem monasterium habet
“ in ecclesia¹ sancti Martini de Dovra, hac conditione
“ de cætero in perpetuum habeat, ut memoratos ls.

¹ ecclesias MS.

" et vii.d. ulterius non exigat, salva in cæteris utrius-
 " que ecclesie per omnia dignitate. Statuimus etiam,
 " ut in concambium illorum trium solidorum, qui pro
 " pane, potu, et arietibus archiepiscopo et ecclesie
 " Cantuariensi a monachis beati Augustini annuatim
 " solvebantur, sicut pro bono pacis et utriusque
 " ecclesie quiete a nobis et fratribus nostris provisum
 " est, prefatus archiepiscopus iii. solidatas terre ipsius
 " monasterii recipiat, quas ecclesia Cantuariensis de
 " cætero in perpetuum quiete habeat. Ita ut nec
 " eidem archiepiscopo, nec alicui successorum suorum,
 " per se, sive per ministros suos, eodem monasterio vel
 " fratribus aliquid exigere liceat. Si quis autem con-
 " tra hoc temere venire præsumperit, nisi tertio com-
 " monitus reatum suum digna satisfactione correxerit,
 " anathematis gladio feriatur. Amen. Amen. Amen.
 " Data Laterani xi. Kal. Maii."

April 21.

23. *Bulla de reddito ad luminaria et ad libros.*

" LUCIUS episcopus, [servus]¹ servorum Dei, dilectis
 " filiis Hugoni abbati sancti Augustini Cantuariensis,
 " ejusdemque fratribus, salutem et apostolicam bene-
 " dictionem. Quotiens illud a nobis petitur, quod
 " religioni et honestati convenire dignoscitur, animo
 " nos decet libenti concedere, et petentium desideriis
 " congruum impertiri suffragium. Concessionem itaque
 " possessionum sive reddituum ad luminaria concin-
 " nanda et ipsum monasterium reparandum et ornan-
 " dum, a te, fili abbas Hugo, communi fratrum consilio
 " rationabiliter factam et scripto tuo firmatam, præ-
 " sentis scripti pagina confirmamus et ratam manere
 " censemus; videlicet molendina duo infra ipsam

¹ This word is omitted in MS. and *dilectis* written twice.

" civitatem Cantuarie, [et] decem marcas de ecclesia de
 " Middeltone, ita ut tres marcae sint ad libros
 " faciendos, et caeterae septem reddantur altari, et
 " omnes denarios, qui oblati fuerint in festo sanctorum¹
 " Cosmae et Damiani in vestra capella apud Chistelet,
 " et omnes denarios, quos solebas habere de ecclesia
 " de Thanet, et insuper medietatem candelarum et
 " cerae, quae oblatae fuerint in memorato festo sancto-^{fol. 71.}
 " rum Cosmae et Damiani. Constitutionem quoque ad
 " vestitum monachorum a vobis communi consilio et
 " assensu simili modo factam nihilominus confirma-
 " mus. Si quis autem hujus confirmationis nostrae
 " paginam sciens, contra eam temere venire tenta-
 " verit, secundo tertiove commonitus, si non reatum
 " suum congrua satisfactione correxerit, honoris et
 " officii sui dignitate careat, atque in extremo examine
 " districtae ultioni subiaceat. Amen. Amen.

April 21. " Data Laterani xi. Kalend. Maii."

24. *Bulla papae Eugenii de libertate ecclesiae.*

" EUGENIUS episcopus, servus servorum Dei, dilectis
 " filiis Hugoni abbati monasterii beatorum apostolo-
 " rum Petri et Pauli sanctique Augustini, quod juxta
 " Doroberniae metropolitanam civitatem situm est, ejus-
 " que fratribus, tam praesentibus quam futuris, regu-
 " larem vitam professis in perpetuum. Licet omnes
 " ecclesias ex injuncto nobis a Deo apostolatus officio
 " diligere atque honorare communiter debeamus, et
 " suam eis justitiam conservare, illis tamen propen-
 " siori cura nos convenit imminere, quas de jure ac
 " ditione sanctae Romanae, cui, auctore Domino,
 " deservimus, esse constat ecclesiae. Hoc nimirum
 " intuitu, dilecte in Domino fili, vestris justis pos-

¹ sancte MS.

„ tulationibus clementer annuimus, et monasterium in
“ honore beatorum apostolorum Petri et Pauli, a
“ gloriosæ memoriæ Æthelberto Anglorum rege, ad
“ orientem Doroberniæ civitatis, in suam sibi que suc-
“ cedentium regum ejusdem[que] urbis præsulum sepul-
“ turam a fundamento constructum, et sub jurisdic-
“ tione sedis apostolicæ specialiter constitutum, ad ex-
“ emplum prædecessorum nostrorum apostolicæ memoriæ
“ Bonifacii, Adeodati, Agathonis, Johannis, Calixti, In-
“ nocentii, et Lucii, Romanorum pontificum, præsentis
“ scripti pagina communimus; statuentes, ut quascunque
“ possessiones, quæcunque bona idem monasterium in
“ præsentiarum juste et canonice possidet, aut in
“ futurum concessione pontificum, largitione regum
“ vel principum, oblatione fidelium, seu aliis justis
“ modis, Deo propitio, adipisci poterit, firma vobis
“ vestrisque successoribus et illibata permaneant. Li-
“ bertatem quoque ab eisdem prædecessoribus nostris
“ per authentica privilegia eidem venerabili loco conce-
“ sam, nos, auctore Deo, ratam et inconvulsam in pos-
“ terum volumus conservari, ut, sicut monasterium idem
“ in initio nascentis Christianæ religionis apud regnum
“ Anglicum in monasticæ religionis observantia extitit
“ primum, ita nihilominus, cum omnibus ad ipsum
“ pertinentibus, perpetuis futuris temporibus ab omni
“ servitio liberum, ab omni mundiali strepitu maneat
“ inconcussum. Sed nec ecclesiasticis conditionibus
“ sive angariis, vel quibuslibet obsequiis sæcularibus,
“ aliquo modo subjaceat, neque ullus omnino in ejus-
“ dem monasterii dominium quolibet modo se ingerat,
“ vel quamlibet sibi imperandi vindicet potestatem,
“ aut aliquas molestias inferat, consuetudinem imponat,
“ aut etiam in eo missarum solemnias, nisi ab abbate
“ vel fratribus invitatus, celebrare præsumat. Obe-
“ unte vero te, nunc ejusdem loci abbate, vel tuorum
“ quolibet successorum, nullus ad¹ ejusdem loci regi-

¹ ab MS.

“ men extraneus assumatur, nisi forte (quod absit) in
“ loco ipso idonea persona ad hujusmodi officium non
“ poterit reperiri; sed de congregatione ipsa, et quem
“ communi consensu, aut fratrum pars sanioris consilii ^{fol. 72}
“ propria voluntate regulariter sibi elegerint, sine
“ aliqua venalitate, in eodem monasterio consecratur.
“ Hæc igitur omnia, sicut a jam dictis prædecessoribus
“ nostris constituta et privilegiorum sunt munimine
“ roborata, ita etiam nos vobis vestrisque successoribus,
“ et per vos eidem monasterio, in perpetuum præ-
“ sentis scripti pagina confirmamus. Concordiam quo-
“ que, quæ inter vos et venerabilem fratrem nostrum
“ Theobaldum, Cantuariensem archiepiscopum, super
“ quinquaginta solidis et septem denariis, quos ves-
“ trum monasterium ecclesiæ Cantuariensi singulis
“ annis solvere consueverat, sicut per venerabilem fra-
“ trem Henricum, Wyntoniensem episcopum, et alios
“ discretos viros, pacis intuitu, rationabiliter facta est,
“ et ejusdem prædecessoris nostri papæ Lucii auctoritate
“ firmata, nos etiam confirmamus, ut videlicet ecclesia
“ Trinitatis Cantuarie duo molendina apud Dovram,
“ quæ juris erant ipsius monasterii, et xx. solidos de
“ præbenda, quam idem monasterium habet in ecclesia
“ sancti Martini de Dovra, hac conditione de cætero
“ in perpetuum habeat, ut memoratos l. sol. et vii.
“ denar. ulterius non exigat, salva in cæteris utriusque
“ ecclesiæ per omnia dignitate. Statuimus etiam ut in
“ concambium illorum trium solidorum, qui pro pane,
“ potu, et arietibus archiepiscopo et ecclesiæ Cantuarie
“ a monasterio vestro annuatim solvebantur, sicut pro
“ bono pacis et utriusque ecclesiæ quiete a jam dicto
“ prædecessore nostro papa Lucio provisum est, præfatus
“ archiepiscopus tres solidatas terre ipsius monasterii
“ habeat, videlicet tres mansuras extra civitatem Can-
“ tuarie ante portam ecclesiæ beati Gregorii, quas
“ ecclesia Cantuarie de cætero in perpetuum quiete
“ obtineat; ita ut nec eidem archiepiscopo, nec alicui suc-
“ cessorum suorum, per se, sive per ministros suos, ab

“ eodem monasterio vel fratribus aliquid exigere liceat.
“ Prohibemus etiam, ne post obitum abbatis ser-
“ vientes regis habeant potestatem res monasterii
“ ordinandi vel disponendi, sed potius hæc ipsa potes-
“ tati et providentiæ prioris et totius conventus dis-
“ ponenda libere dimittantur, donec abbas per eosdem
“ ibi regulariter eligatur. Quia vero ‘ubi est spiritus
“ Dei, ibi,’ juxta Apostolum, ‘est libertas,’ nihilominus
“ diebus et noctibus, in canonicis horis, signa pulsandi,
“ et Dei Omnipotentis laudibus insistendi liberam
“ vobis concedimus facultatem. Concessionem quoque
“ possessionum sive reddituum ad luminaria concin-
“ nanda, et ipsum monasterium reparandum et ornan-
“ dum, a te, fili Hugo abbas, communi fratrum con-
“ silio et assensu rationabiliter factam, et ejusdem
“ prædecessoris nostri papæ Lucii scripto confirmatam,
“ nihilominus ratam manere censemus. Præterea eccle-
“ sias de Middeltone et de Faversham, cum omnibus
“ pertinentiis suis, Estanores quoque, et totum littus
“ usque ad medietatem aque, sicut eadem villa a bonæ
“ memoriæ Henrico et Stephano, Anglorum regibus,
“ monasterio nostro rationabiliter concessa est et
“ scriptis eorum firmata. Molendinum etiam, quod
“ infra Cantuariam apud Estbregge situm est, sicut
“ ab eodem rege Stephano in recompensationem the-
“ sauri monasterii vestri legitime vobis datum est,
“ auctoritate apostolica confirmamus. Constitutionem
“ quoque, ad vestitum monachorum a vobis communi
“ consilio et assensu rationabiliter factam, videlicet de
“ Sellinges, Sualclyve, Ripple, Langedune, et de decima
“ de Gravesende, et aliis quibusdam minutis redditi-
“ bus, sicut eadem ab ipso prædecessore nostro papa
“ Lucio confirmata est, ratam esse censemus. Decer-
“ nimus ergo, ut nulli omnino homini liceat præfatum
“ monasterium temere perturbare, aut ejus possessiones
“ auferre vel ablatas retinere, minuere, seu quibuslibet
“ vexationibus fatigare, sed omnia integra conserventur

" eorum, pro quorum gubernatione et sustentatione
 " concessa sunt, usibus omnimodis profutura, salva
 " sedis apostolicæ auctoritate. Si qua igitur in futu-
 " rum ecclesiastica secularisve persona, hujus nostræ
 " constitutionis paginam sciens, contra eam temere
 " venire tentaverit, secundo tertiove commonita, si
 " non reatum suum congrua satisfactione correxerit,
 " potestatis honorisque sui dignitate careat, reamque
 " se Divino judicio existere de perpetrata iniquitate
 " cognoscat, et a sacratissimo corpore et sanguine Dei
 " et Domini Redemptoris nostri Jesu Christi aliena
 " fiat, atque in extremo examine districtæ ultioni sub-
 " jaceat. Cunctis autem eidem loco sua jura servan-
 " tibus, sit pax Domini nostri Jesu Christi, quatenus
 " et hic fructum bonæ actionis percipiant, et apud
 " districtum Judicem præmia æternæ pacis inveniant.
 " Amen. Amen. Amen.¹

" Ego Eugenius, Catholicæ ecclesiæ episcopus, sub-
 " scripsi.
 " + Ego Albericus, Hostiensis episcopus, subscripsi.
 " + Ego Imarus, Tusculanus episcopus, subscripsi.
 " + Ego Hubadus,² presbyter cardinalis tit. sanctæ
 " Praxedis, subscripsi.
 " + Ego Hubaldus, presbyter tit. sanctorum Johan-
 " nis et Pauli, subscripsi.
 " + Ego Guido, presbyter cardinalis tit. sanctorum
 " Laurentii et Damasi, subscripsi.
 " + Ego Manfredus, presbyter cardinalis tit. sanctæ
 " Savinæ, subscripsi.
 " + Ego Aribertus, presbyter cardinalis tit. sanctæ
 " Anastasiæ, subscripsi.
 " + Ego Jordanus, presbyter cardinalis tit. sanctæ
 " Susannæ, subscripsi.

¹ Here follows the Papal seal, with the legend "Fac mecum, Domine, signum bonum," and the symbol of benediction.

² For *Hubaldus*.

“ † Ego Oddo, diaconus cardinalis sancti Georgii
 “ ad Velum Aureum, subscripsi.
 “ † Ego Octavianus, diaconus cardinalis sancti
 “ Nicolai in Carcere Tulliano, subscripsi.
 “ † Ego Gillebertus, diaconus cardinalis tit. sancti
 “ Mariae, subscripsi.
 “ † Ego Petrus, diaconus cardinalis sanctae Mariae
 “ in Via Lata, subscripsi.
 “ Data Sutrii, per manum Roberti, sanctae Romanae
 “ ecclesiae presbyteri cardinalis et cancellarii, xvi. Kal. April 16,
 “ Maii, Indictione ix., Incarnationis Dominicae anno
 “ M.XLVI,¹ pontificatus vero domini Eugenii papae
 “ tertii anno secundo.”

fol. 79. 25. *Bulla de suspensione Prioris ab officio et aliorum
 a Divinis pro celebratione Divinorum tempore
 Interdicti.*

“ [E]UGENIUS episcopus, servus servorum Dei, dilecto
 “ filio Hugoni abbati sancti Augustini salutem et
 “ apostolicam benedictionem. Antiquus humani generis
 “ Inimicus his, qui se Christi discipulos publicis actibus
 “ profitentur, assueta insidari nequitia non quiescit,
 “ sed assidua calliditate laborat, ut animas Creatori om-
 “ nium servientes in qualibet parte decipiat, et eas in
 “ odium Creatoris adducat. Cujus suggestionem, cum
 “ tu Interdicti sententiam, quam ex nostro mandato
 “ venerabilis frater noster T[heobaldus] Cantuariensis
 “ archiepiscopus promulgavit, susciperes humiliter et
 “ teneres, fratres tamen tui, monasticae disciplinae con-
 “ sideratione postposita, Divina officia, prout in veri-
 “ tate comperimus, celebrarunt. Ne igitur tantus ex-
 “ cessus remaneat impunitus, et multis aliis tribuatur

¹ Sic in MS. The true reading as given in RB. (fol. 13.) is M.CXLVI.

" materia simile committendi, tamdiu postquam præ-
 " sentia scripta susceperis, monasterium, cui præses, a
 " Divinis officiis præcipimus abstinere, quamdiu post
 " interdictum ibi fuerunt indebite celebrata. Illos
 " vero, qui nostro se conspectui præsentaverunt, satis-
 " factione suscepta, a vinculo excommunicationis absol-
 " vimus. Priorem vero, et Willelmum, qui caput et
 " incentores hujus contumaciæ extiterunt, quos videlicet
 " frater noster archiepiscopus excommunicationis sen-
 " tentia innodavit, ei gratia Sedis Apostolicæ potestatem
 " absolvendi concessimus. Nolumus autem ut, pro eo
 " quod ei in hoc facto deferimus, per eum vel per suc-
 " cessores suos monasterio sancti Augustini, contra an-
 " tiquam ejus consuetudinem vel privilegia ab aposto-
 " lica ei sede concessa, gravamen aliquod in posterum
 " inferatur. Porro priorem, pro rebellione et contu-
 " macia, ab officio prioratus suspendimus, ea videlicet
 " ratione, ut nullus absque nostro mandato licentiam
 " habeat eandem sententiam relaxandi. Alios autem
 " monachos, qui participatione excommunicatorum ma-
 " culam contraxerunt, tibi committimus absolvendos.
 " Data Viterbi[i] xv. Kalend. Februar."

26. *Bulla de prohibitione celebrationis Divinorum usque ad certum tempus, pro celebratione Divinorum tempore Interdicti.*

" [E]UGENIUS episcopus, servus servorum Dei, dilecto
 " filio H[ugoni] abbati sancti Augustini salutem et
 " apostolicam benedictionem. Obedientia et patientia,
 " quæ in aliis¹ hominibus religionis Christianæ inquiri-
 " tur, ab his, qui perfectiorem vitam assumpsisse nos-
 " cuntur, præcipue expectatur, qui utique tanto amplius

¹ *malis* MS. (corrected from Thorne, col. 1816).

“ reprehensibiles iudicandi sunt, quanto sine causa ad
“ indignationem vel inobedientiam provocantur. Quam-
“ vis igitur, pro eo quod sententiam nostram fratres
“ tui violare ausu temerario præsumpserunt, contra eos
“ et præfatum monasterium manus nostras ex rigore
“ canonum amplius aggravare possemus, tamen quia
“ magis pios nos esse convenit quam severos, eis ita
“ induximus indulgendum, ut nec eorum excessus om-
“ nino remaneat impunitus, nec compellantur inobe-
“ dientiæ penam, juxta quod promeruerunt, diutius
“ sustinere. Ideoque in monasterio sancti Augustini,
“ usque ad proximas Kalendas Augusti, Divina celebrari
“ officia prohibemus; ex tunc vero, ut inibi assueta et
“ debita celebrentur officia, licentiam indulgemus. Tua
“ itaque interest, ut per tuum studium et laborem ita
“ provideas, ne fratres tui propter suos excessus tale
“ quid de cætero debeant sustinere, et indignationem
“ beati Petri et nostram incurrant. De altaribus vero
“ gestatoriis, in quibus excommunicati Divina officia
“ celebrarunt, rigorem illum, quem tenere consuevistis,
“ volumus observari. Vale.”

Acta sunt hæc anno ab Incarnatione Domini
M.CXLIX.

27. *Bulla præceptorum directa Theobaldo pro absolu-
tione Prioris et aliorum.*

“ [E]UGENIUS episcopus, servus servorum Dei, venera-
“ bili fratri T[heobaldo] Cantuariensi archiepiscopo
“ salutem et apostolicam benedictionem. Quoniam per-
“ sonam tuam speciali affectione diligimus, ideo te,
“ quantum permittit justitia, honoramus. Hoc itaque
“ caritatis amore commoti, priorem sancti Augustini et
“ Willelmum monachum a pena, quam eis, pro eo quod
“ se contra tuum interdictum erexerant, ex justitiæ
“ rigore infiximus, fraternitati tuæ deferentes, tibi eos

“ absolvendos commisimus. Ne igitur apostolicæ sedis
“ gratia tuæ caritati exhibita sibi damnosa existat, et
“ ipsi jam dictum excessum plus justo deflere cogantur,
“ discretioni tuæ per præsentia scripta mandamus, qua-
“ tenus nequaquam eos ulterius hac pœna cruciari per-
“ mittas, sed tandem eorum misertus eos a sententia,
“ qua tenentur, absolvas. Præterea, sicut nobis signi-
“ ficatum est, homines ejusdem monasterii pro partici-
“ patione excommunicatorum, præter ecclesiasticam
“ pœnam, fuerunt ad redemptionem coacti. Quod inso-
“ litum videtur et a rationis tramite alienum. Non
“ enim bis in id ipsum aliqui sunt puniendi, et maxime
“ qui dominorum suorum mandatis obedire coguntur.
“ Quia vero nos plus severos, quam misericordes esse
“ non convenit, fraternitati tuæ mandamus, quatenus
“ omnia, quæ hac occasione sunt eis ablata, sine vexa-
“ tione restitui facias. Nolumus enim ut nova in
“ vestra ecclesia inducantur. Vale.”

28. *Bulla directa Theobaldo archiepiscopo pro Abbate
benedicendo.*

“ [E]UGENIUS episcopus, servus servorum Dei, vene-
“ rabili fratri T[heobaldo] Cantuariensi archiepiscopo,
“ apostolicæ sedis legato, salutem et apostolicam bene-
“ dictionem. Quod electum monasterii beati Augustini
“ ad tuam fraternitatem benedicendum remisimus, non
“ de justitia, sed de benignitate sedis apostolicæ feci-
“ mus. Tu vero affectum et benignitatem, quam erga
“ personam tuam et honorem commissæ tibi ecclesiæ
“ gerimus, attendere seu recognoscere, sicut dignum est,
“ non videris, cum ipsi electo, juxta mandatum nos-
“ trum, benedictionis gratiam conferre quadam dissimu-
“ latione nolueris, immo et ejus monasterium in eadem
“ causa inutiliter fatigare et plurimum gravare dig-
“ nosceris. Quia igitur commissi nobis officii cura

“ constringimur pro universarum ecclesiarum statu sat-
 “ agere, et earum quieti atque tranquillitati quantum
 “ cum Deo possimus salubriter providere, per præ-
 “ sentia tibi scripta mandamus quatenus, si absque
 “ tui periculo poteris, ad locum ipsum, quemadmodum
 “ in eorum privilegiis continetur, accedas, et prædictum
 “ electum, omni appellatione et occasione seposita, in
 “ abbatem ipsius monasterii, præeunte Spiritus Sancti
 “ gratia, benedicas.

“ Data Signiæ per manus Bosonis, vii. Idus Julii.” July 9,
 1152.

29. *Bulla directa Conventui pro obedientia et reverentia facienda Abbati, licet non fuerit benedictus ab Archiepiscopo.*

“ [E]UGENIUS episcopus, servus servorum Dei, con-
 “ ventui ecclesie sancti Augustini Cantuarie salutem
 “ et apostolicam benedictionem. Quod causa electi
 “ vestri optatum nondum habuerit complementum, pro
 “ turbatione, quæ in nostris partibus nuper emersit,
 “ non propter nostram indulgentiam¹ accidit. Nos
 “ siquidem vos et locum vestrum sincera in Domino
 “ caritate diligimus, et justitiam vestram vobis integre
 “ custodiri volumus ac serviri. Inde est quod venera-
 “ bili fratri nostro T[heobaldo] Cantuariensi archiepi-
 “ scopo, apostolicæ sedis legato, per apostolica nuper
 “ scripta mandavimus, quatenus, si absque sui periculo
 “ potest, ad monasterium, juxta privilegiorum vestrorum
 “ tenorem, accedat, et electo vestro benedictionis munus,
 “ omni appellatione et occasione seposita, præeunte
 “ Spiritus Sancti gratia, conferat. Quod si forte, quod
 “ non credimus, effectui mancipare noluerit, præsentium
 “ vobis auctoritate mandamus, ut ob hoc eidem electo

¹ Thorne (col. 1813) has *negligentiam*, which seems to be the true reading.

“ non minus debitam obedientiam et reverentiam de-
 “ feratis. Nolumus enim eum minus auctoritatis ha-
 “ bere, quam si ab eodem fratre nostro benedictionis
 “ gratiam¹ consecutus fuisset.
 “ Data Signiæ, [?] Idus Julii.”

30. *Bulla de confirmatione hospitalis sancti Laurentii.* fol. 8a.

“ [E]UGENIUS episcopus, servus servorum Dei, dilectis
 “ filiis infirmis fratribus commorantibus in xenodochio
 “ sancti Laurentii, juxta Cantuariam, salutem et apo-
 “ stolicam benedictionem. Quæ a devotione fidelium
 “ infirmantibus et piis locis rationabili providentia et
 “ misericordiæ intuitu conferuntur in sua volumus sta-
 “ bilitate subsistere, et ut inconcusse futuris observentur
 “ temporibus confirmationis nostræ munimine robo-
 “ rare. Ideoque dilecti filii nostri Silubri² electi
 “ sancti Augustini precibus inclinati, donationem terræ
 “ ac decimarum, quam secundus Hugo bonæ memoriæ,
 “ ejusdem monasterii abbas, pro animæ suæ ac præde-
 “ cessorum suorum salute, hospitali vestro fecisse dig-
 “ noscitur, favoris nostri assertione firmamus, et per-
 “ petuis temporibus ratam permanere decernimus;
 “ videlicet, novem³ acras terræ, in quibus vestrum
 “ hospitale situm est, decimam totius annonæ de do-
 “ minio [de] Langport, tres carectatas feni, unam
 “ scilicet de Langport, aliam de sacristania, tertiam
 “ de cameraria, ex dono quoque Lenenodi terram
 “ de Northewde. Præterea quascunque possessiones,
 “ quæcunque bona antefatum xenodochium in præ-
 “ sentiarum juste et canonice⁴ possidet, aut in futu-
 “ rum, concessione pontificum, largitione regum vel prin-
 “ cipum, oblatione fidelium seu aliis justis modis, Deo

¹ *gracia* MS.

² *leg.* Silvestri, the true name of
 the abbot elect, to whom reference
 is made in the last Bull.

³ *none* MS.

⁴ *canice* MS.

“propitio, poterit adipisci, firma vobis vestrisque
 “successoribus et illibata permaneant. Nulli ergo om-
 “nino hominum fas sit, hujus nostræ confirmationis
 “paginam scienti,¹ contra eam temerario ausu venire,
 “seu quibuslibet molestiis perturbare. Si quis igitur
 “id attentare præsumperit, nisi post secundam vel
 “tertiam commotionem reatum suum digna emenda-
 “tione correxerit, gladio anathematis feriatur.
 “Data Signiæ, xiii. Kalend. Februarii.”

Jan. 20.

31. *Bulla de concordia inter duas ecclesias, directa
 Theobaldo archiepiscopo.*

“[E]UGENIUS episcopus, servus servorum Dei, Theo-
 “baldo archiepiscopo Cantuariensi salutem et aposto-
 “licam benedictionem. Æquitatis et rationis ordo
 “suadet ut si quæ controversiæ apostolicæ sedis auc-
 “toritate, vel fratrum nostrorum episcoporum sollici-
 “tudine ac rationabili providentia, fuerint² terminatæ,
 “quod juris libramine constitutum est in sua faciamus
 “firmitate persistere, ne litis iterum oriatur occasio, et
 “inter illos caritas violetur, inter quos debet inconcussa
 “manere. Illius³ itaque rei gratia, concordiam illam,
 “quæ inter beati Augustini et Sanctæ Trinitatis eccle-
 “sias facta est, secundum tenorem privilegiorum
 “utriusque ecclesiæ, tuorum scriptorum mandamus auc-
 “toritate firmari. Chirographum quoque H[ugonis]
 “abbatis, super conventionem trium solidorum præde-
 “cessori tuo Willelmo archiepiscopo factum, sed in
 “præsentia felicitis memoriæ papæ Lucii cassatum, infra
 “triginta dies postquam præsentia scripta susceperitis,
 “sicut per alias fraternitati tuæ litteras mandasse

¹ sciens MS.
² fuerit MS.

³ Nullus MS.

“ meminimus, dilectis filiis nostris, Hugoni abbati et
 “ monachis sancti Augustini, facias exhiberi.
 “ Data, etc.”

32. *Bulla de concordia inter Archiepiscopum et nos
 super l. solid. et vii. denar.*

“ [E]UGENIUS episcopus, servus servorum Dei, vene-
 “ rabili T[heobaldo] Cantuariensi archiepiscopo salutem
 “ et apostolicam benedictionem. Indubitatum est mo-
 “ nasterium beati Augustini ex antiqua institutione
 “ beati Petri juris existere, et ad ejus proprietatem
 “ specialiter pertinere; unde quanto persona tua per
 “ Romanam ecclesiam est amplius exaltata et in sub- fol. 80 a
 “ lime provecta, tanto magis oportet ea, quæ sua sunt,
 “ a te manentem¹ et in suis opportunitatibus adjuvari.
 “ Ideoque per apostolica scripta mandamus, quatenus
 “ dilectum filium nostrum H[ugonem], ejusdem loci ab-
 “ batem, et fratres ejus, pro reverentia beati Petri et
 “ nostra, diligas et manuteneas, et malefactores eorum
 “ pro debito officii tui coerceas. Concordiam quoque,
 “ quæ inter te et præfatum monasterium super l. soli-
 “ dis et vii. denariis, et tribus etiam solidis, qui pro
 “ pane, potu, et arietibus solvebantur, facta est, sicut
 “ tibi viva voce piæ recordationis papa Lucius præce-
 “ pisse cognoscitur, rescripti tui pagina confirmes, et
 “ eis cartam H[ugonis] abbatis, super conventionem eo-
 “ rundem iii. solidorum prædecessori tuo exhibitam,
 “ restitui facias.”

33. *Bulla de benedictione Abbatis sine professione fa-
 cienda, et de cura animarum, licet non benedictus.*

“ [E]UGENIUS episcopus, servus servorum Dei, dilecto
 “ filio S[ilvestro], electo sancti Augustini, salutem et

¹ manentem MS.

" apostolicam benedictionem. Laboribus et expensis
 " commissi tibi monasterii tanquam specialis domus
 " nostræ paterno affectu compatimur, et quia causa
 " tua, sicut speravimus, nondum habuit complementum,
 " nobis plurimum displicet, et graviter ferimus. Quod
 " autem nuntium tuum apud nos tamdiu detinimus,
 " turbatio terræ et sinistri rumores, quos de partibus
 " illis nuper accepimus, non alia causa, nos ad id fa-
 " ciendum coëgit. Ut autem negotium tuum sine
 " tarditate optatum sortiatur effectum, venerabili fratri
 " nostro T[heobaldo] Cantuariensi archiepiscopo, apo-
 " stolicæ sedis legato, per apostolica scripta mandavi-
 " mus, quatenus, si absque sui periculo poterit, ad
 " monasterium tuum, quemadmodum in tuis privilegiis
 " continetur, accedat, et te, omni appellatione et occa-
 " sione seposita, in abbatem ipsius loci, præeunte
 " Spiritus Sancti gratia, benedicat. Obedientiæ vero
 " professionem, si a te forte exigeret, nolumus ut ei
 " exhibeas; si vero, quod non credimus, idem frater
 " noster, juxta mandati nostri tenorem, ad monasterium
 " tuum accedere et tibi benedictionis munus conferre
 " noluerit, nostræ voluntatis est, ut hoc æquanimiter
 " sufferas, quoniam postquam ipsius monasterii admi-
 " nistrationem per nostræ confirmationis auctoritatem
 " canonicè obtinuisti, pro subtractione benedictionis il-
 " lius non minorem potestatem super animas commissi
 " tibi gregis habebis.
 " Data Signiæ, vii. Idus Julii."

July 9.

34. *Bulla de purgatione electi, et de benedictione ejusdem, directa Theobaldo archiepiscopo.*

" [E]UGENIUS episcopus, servus servorum Dei, vene-
 " rabili fratri T[heobaldo] Cantuariensi archiepiscopo,
 " apostolicæ sedis legato, salutem et apostolicam bene-
 " dictionem. Sicut nuntii, quos ad nostram præsen-

" tiam destinasti, potuerint fraternitati tuæ referre,
 " quod de monasterii sancti Augustini electo sinistris
 " infamatoribus dicebatur, eis præsentibus, in conspectu
 " fratrum nostrorum episcoporum et cardinalium, sub-
 " tili examinatione discussimus, et diligenter perscrutati
 " sumus. Sed cum ad id comprobandum nemo contra
 " eum canonicè vellet procedere, quoniam de ratione
 " aliud non potuimus neque debuimus, ad ultimum
 " tandem refugium venientes, ex consilio fratrum pur-
 " gationem ab ipso ex superabundanti recepimus.
 " Quia ergo, post exhibitam purgationem, ordinatio
 " ejusdem electi denegari sibi non debet, neque dif- fol. 81.
 " ferri, quamvis per nosipsos ei benedictionis gratiam
 " conferre possemus, tuæ tamen fraternitati deferre
 " volentes, ipsum ad te duximus remittendum, per
 " præsentia scripta mandantes, quatenus, juxta tenorem
 " privilegiorum, quæ a Romanis pontificibus eidem
 " cenobio indulta sunt, ad locum ipsum accedas, et
 " memorato electo consecrationis munus, præeunte
 " Spiritus Sancti gratia, conferas. Nolumus enim
 " ut ipsum monasterium proprii pastoris solatio am-
 " plius careat, et ab hoc tam spiritualiter quam
 " temporaliter detrimenta seu incommoda debeat
 " sustinere.

Jan. 20. " Data Sigmæ, xiii. Kalend. Febr."

35. *Bulla de ecclesia de Faversham, cum capella
sancti Jacobi, directæ Osberto.*

" [A]DRIANUS episcopus, servus servorum Dei, dilecto
 " filio Osberto de Caduno salutem et apostolicam
 " benedictionem. Quæ a fratribus vestris, religiosi-
 " viris, rationabili providentiâ statuta sunt, in sua
 " volumus stabilitate firmari, ne pravorum hominum

" valeant in posterum suffragatione turbari. Eapropter, dilecte in Domino fili Osberte, tranquillitati tuæ in posterum providere volentes, ecclesiam sanctæ Mariæ de Faversham, cum capella sancti Jacobi, et terris¹ ad eandem² pertinentibus, et decimis totius parochiæ, scilicet omnium hominum regis pertinentium ad manerium de Faversham, et cum illis sexdecim acris terræ de Serrichelham, quas Helto filius Ricardi prædictæ ecclesiæ pro damnis restituendis, quæ eidem intulerat, donavit, excepta decima de dominio regis, quemadmodum per dilectum filium nostrum Hugonem secundum, abbatem sancti Augustini, tibi concessa, scripto quoque venerabilis fratris nostri Theobaldi, Cantuariensis archiepiscopi, est confirmata, præsentis scripti pagina roboramus. Statuimus etiam, ut terminatio causæ, quæ fuit inter Reinaldum, apostolicum quondam personam prædictæ ecclesiæ, et Algerum sacerdotem, tunc personam de Sellinges, et deinde inter te et Mathæum sacerdotem de Sellinges, de hominibus scilicet regis pertinentibus ad manerium de Faversham, ita rata permaneat, sicut primum fuit terminata in præsentia præfati Hugonis abbatis, et postmodum a prædicto venerabili Theobaldo, Cantuariensi archiepiscopo, confirmata, et sicut in ipsorum cartis continetur.³ Si quis igitur, nostræ confirmationis paginam sciens, contra eam temere venire tentaverit, secundo tertiove commonitus, si non satisfactione congrua emendaverit, potestatis honorisque sui dignitate careat, atque indignationem Omnipotentis Dei, et beatorum Petri et Pauli apostolorum Ejus, incurrat.

" Data Beneventi, iiii. Idus Januarii."

Jan. 11.

¹ terras MS.
² eadem MS.

³ continentur MS.

36. *Bulla de confirmatione Ecclesie de Northburne
Hospitali ante portam Curie.*

“ [A]DRIANUS episcopus, servus servorum Dei, di-
 “ lectis filiis Silvestro abbati et universis monachis
 “ ecclesie sancti Augustini salutem et apostolicam
 “ benedictionem. Si de his operibus conservandis,
 “ que ad solatium peregrinorum et pauperum sta-
 “ tuuntur, solliciti, sicut oportet, existimus, et Omni-
 “ potenti Domino gratissimum dependimus famulatum,
 “ et officii nostri optimam exsequimur actionem. Tam
 “ vero ex inspectione litterarum vestrarum, quam re-
 “ latione dilecti filii nostri Rad[ulphi], confratris
 “ nostri, cognovimus vos ecclesiam de Northburne,
 “ cum capellis, decimis, et omnibus pertinentiis suis,
 “ hospitali Domini, que ante portam vestram con-
 “ structa est, ad solatium peregrinorum et pauperum,
 “ misericordie intuitu, concessisse. Unde, quoniam
 “ hanc vestram concessionem nostro postulastis patro-
 “ cinio roborari, nos eam ad petitionem vestram, sicut
 “ rationabiliter a vobis factam esse dignoscitur, et fol. 81v
 “ scripti vestri pagina confirmata[m], auctoritate
 “ apostolica confirmamus, et presentis scripti patro-
 “ cinio communimus. Nulli ergo omnino homini
 “ liceat hanc paginam nostre confirmationis infrin-
 “ gere, aut ei modis aliquibus contraire. Si quis
 “ autem id attentare presumpserit, indignationem
 “ Omnipotentis Dei, et beatorum Petri et Pauli apo-
 “ stolorum Ejus, se noverit incursurum.

Jan. 23,
1156 (?).

“ Data Beneventi, x. Kalend. Februar.”

37. *Carta Henrici secundi de Plumware-parroc, di-
recta Willelmo de Roos.*

“ [H]ENRICUS, rex Anglie, et dux Normannie et
 “ Aquitanie, et comes And[egavie], Willelmo de

“Roos salutem. Præcipio tibi, quod teneas abbati
 “de sancto Augustino illam communem in bosco
 “de Plumeware-parroc, quam antecessores tui tenuerunt
 “tempore regis Henrici avi mei; et nisi feceris,
 “vicecomes jus faciat fieri, ne inde amplius clamorem
 “audiam pro penuria pleni recti.
 “Teste Johanne Mald., per Willelmum filium Martini,
 “apud Westmonasterium.”

38. *Carta Henrici de communibus expensis de Plumstede, directa Emelinæ.*

“HENRICUS, rex Angliæ, et dux Normanniæ et Aquitaniæ,
 “et comes Andegaviæ, Emelinæ de Roos salutem. Præcipio
 “quod juste respondeas abbati sancti Augustini de operibus
 “expensis de parte tuæ terræ de Plumstæda, sicut tu et
 “antecessores tui solebatis facere tempore regis Henrici
 “avi mei; et nisi feceris, vicecomes Cantia faciat fieri,
 “ne amplius inde clamorem audiam pro penuria recti.
 “Teste Ric[ardo] archidiacono Lut.,¹ apud Wudest[ocham].”

39. *Carta Henrici de Warrenna in Chistelet et Eastorey, et in terris quæ eis pertinent.*

“HENRICUS, rex Angliæ, Haimoni dapifero et fidelibus
 “suis de Kent salutem. Sciatis quod concedo, ut Hugo abbas
 “sancti Augustini habeat warrennam in terra sua de
 “Chistelet et Esturrey, et in terris quæ eis pertinent;
 “et sit in defensione mea, sicut meæ dominicæ warrennæ.
 “Teste Haymone dapifero, apud Windsor.”

¹ The reference may be to Richard archidiaconus Petaviensis, who became Bishop of Winchester in 1174: Godwin, “De Præsulibus,” p. 216, ed Richardson.

40. *Carta Henrici de ecclesia de Norburn, cum parochianis et omnibus pertinentiis.*

"HENRICUS, rex Angliæ, et dux Normanniæ et Aquitaniæ, et comes Andegaviæ, T[heobaldo] archiepiscopo Cantuariensi salutem. Præcipio, quod abbas et monachi sancti Augustini habeant et teneant, ita bene, et in pace et quiete, et juste et integre, ecclesiam suam de Norborna, cum omnibus parochianis et omnibus rebus ad eam pertinentibus, sicut tenuerunt die, qua rex Henricus avus meus fuit vivus et mortuus, et sicut ego per aliud breve meum præcepi.

"Teste Mar[tino] filio Ger[aldi],¹ apud Pictav."

41. *Carta de saka et sokna, et aliis libertatibus, concessis Hugoni abbati.*

"HENRICUS, rex Angliæ, archiepiscopus, episcopis, abbatibus, comitibus, vicecomitibus, baronibus, et omnibus fidelibus suis, Francis et Anglis, totius Angliæ, salutem. Sciatis me concessisse Hugoni monacho de Rouuecestria abbatiam de sancto Augustino de Cantuaria, cum terris, et hominibus, et omnibus rebus abbatiæ pertinentibus. Et volo, et firmiter præcipio, ut ita bene, et in pace, et honorifice et quiete teneat, infra burgum et extra, in aqua et extra, in bosco et plano, in via et semitis, et omnibus aliis locis, cum socha et sacha, et tol et them, et infangeneteof, et cum omnibus aliis consuetudinibus et quietationibus suis, cum quibus aliquis antecessor suus unquam melius et honorificentius et quietius tenuit.

¹ Cf. Rymer, "Fœdera," i. 42.

“ Testibus Willelmo archiepiscopo Cantuarie, et
 M. 82. “ Rogero episcopo Saresberie, et Bernardo episcopo
 “ de sancto David, et comite Roberto Gloec[estrie],
 “ et Willelmo de Tanc[erville], et G[alfrido] de
 “ Clint[ona], et Brientio filio comitis, et Willelmo de
 “ Pintearcha; apud Westmonasterium.”

42. *Bulla de benedictione Abbatis, cum professione
 facienda si constiterit predecessores fecisse, alio-
 quin non facienda.*

“ [A]DRIANUS episcopus, servus servorum Dei, Theo-
 baldo Cantuariensi archiepiscopo, apostolicæ sedis
 “ legato, salutem et apostolicam benedictionem. Quanto
 “ magis sacrosancta Romana ecclesia te inter alios
 “ ecclesiarum prælatos ab ipso promotionis suæ
 “ tempore honoravit, quanto et personam tuam
 “ majori caritatis affectione dilexit, tanto amplius ei
 “ deberes in omni humilitate subterni, nec aliquid,
 “ quod ad ejus contemptum vel incommodum perti-
 “ neret, deceret te ullatenus machinari. Quod enim
 “ in toto Anglico regno prærogativa solus nosceris
 “ obtinere, quod vice nostra tibi aliorum errata per-
 “ missum¹ est emendare, quod eadem Romana ecclesia
 “ te non solum in partem vocavit sollicitudinis, verum
 “ etiam quadammodo in plenitudinem potestatis, oportet
 “ te quandoque ad mentem reducere, et tan-
 “ torum memoria præmiorum ab offensione nostra
 “ tuam deberet animum retardare. Miramur autem
 “ plurimum et gravamur, quod in oblivionem tot
 “ beneficiorum usque adeo devenisti, et collatam tibi
 “ a Romana ecclesia dignitatem ita videris abjecisse
 “ post tergum, quod cum ipsa te super alios ex-
 “ altasset, tu eam, sicut rei effectus indicat, deprimere
 “ niteris, et robur virtutis ejus, cui tamen nemo est
 “ qui posset resistere, præsumis modis omnibus ener-

¹ promissum MS.

“vare. Ad notitiam siquidem nostram, fama re-
“ferente, pervenit, quam ita apud te et apud regem
“Angliæ appellatio sit sepulta, quod aliquis non est,
“qui in tua vel in illius presentia ad sedem apo-
“stolicam audeat appellare. Sed nunquam ad alterius
“institutionem principii contra edictum Dominicæ præ-
“ceptionis aspiras. Nunquam potestatem Petri et
“apostolicæ fastigia dignitatis cogitas minorare. Nun-
“quam ad scissionem vestimentorum Christi, quæ
“tamen scindi non possint, indebito conatu moliris.
“Talem utique retributionem Deum non credimus
“approbare, dum te ingratum nobis invenire pro
“impensis beneficiis debeamus, et operibus nostris ita
“sinistre, ita in contrarium respondere. Accedit etiam
“ad hoc, quod in exhibenda justitia his, qui injusti-
“tiam patiuntur, tepidus sis modis omnibus ac re-
“missus, et in tantum parti regis diceris procurare
“favorem, ejusque timori succumbere, quod si quando
“litteras tibi pro aliquo, ut suam consequatur just-
“titiã, destinemus, nullatenus poterit per te, sicut
“jam sæpius ex multorum conquestione didicimus,
“quod suum est obtinere. Cæterum oporteret te
“magis Deo quam hominibus obedire, nec pro justitia
“deberes aciem fugere gladiatorum, nec laicorum sævi-
“tiam aut impetum formidare. Noveris autem quia
“si forte super his ad nos querela pervenerit iterata,
“quod videlicet ne appellatio fiat ad nos audeas pro-
“hibere, vel ut prohibeatur silentio sustinere, seu
“quod, alicujus timore, in justitia facienda tepidum
“te exhibeas et remissum, in requisitum forsitan et
“in punctum non poterimus præterire. Ad hæc nosse
“te volumus, quod abbati sancti Augustini, juxta
“petitionem nuntiorum tuorum, dedimus in mandatis,
“ut professionem tibi exhibeat, si canõnice et legitime
“constiterit prædecessores ejus ipsam professionem
“tuis antecessoribus præstitisse. Quod si hoc non
“esse constiterit, occasione litterarum illarum, pro-

“ fessionem ab eo non audeas ulla violentia extorquere.
 “ Alioquin in fervore animi nostri, tam pro hoc
 “ quam pro cæteris prælibatis, et tuum candelabrum
 “ concutiemus, et tantam præsumptionem cum gravibus
 “ usuris, auctore Domino, exigemus.
 “ Data Beneventi, x. Kalend. Februar.”

Jan. 23,
1156(?)

43. *Bulla de confirmatione amotionis Clavembaldi,
 et de electione alterius electi, directa Priori et
 Conventui.*

“ [A]LEXANDER, etc., dilectis filiis priori et monachis
 “ sancti Augustini Cantuarie salutem et apostolicam
 “ benedictionem. Auditis olim a multis, et præser-
 “ tim ex transmissa relatione vestra, enormitatibus
 “ et excessibus quondam electi vestri, et suscepta
 “ etiam querela vestra super destructione et desolatione
 “ monasterii vestri, quod per negligentiam et culpam
 “ prædicti electi ad ultimum fere defectum perve-
 “ nerat; nos ruinae et casui ejusdem monasterii,
 “ tanquam nostri specialis et proprii, paterno com-
 “ patientes affectu, venerabilibus fratribus nostris,
 “ Exoniensi et Wigornensi episcopis, et dilecto filio
 “ abbati de Faversham, dedimus in mandatis, ut ve-
 “ ritate super his studiosius inquisita, si electum ita
 “ inutilem et monasterio perniciosum esse cognoscerent,
 “ quod sine ipsius amotione non posset monasterium
 “ reformari, eum ab administratione, sublato appella-
 “ tionis remedio, removerent. Nunc autem ex litteris
 “ delegatorum judicium manifeste nobis innotuit,
 “ quod cum ipsi, juxta tenorem mandati nostri, ea,
 “ quae fuerant adversus electum ipsum proposita, di-
 “ ligenter inquirerent, ipsum invenerint tot excessibus
 “ et criminibus publicis irretitum, quod per eorum
 “ nobis litteras recitata auribus nostris nimium præ-
 “ stiterunt tædium et dolorem; propter quæ ipsum,
 “ sicut a nobis in mandatis acceperant, ab adminis-

"tratione penitus amoverunt. Nos itaque amotionem
 "ejus ratam et firmam habentes, eamque auctoritate
 "apostolica confirmantes, discretioni vestrae per apo-
 "stolica scripta mandamus, quatenus in personam
 "idoneam et honestam, et tanto officio congruam, sine
 "qualibet scissura vel scandalo concorditer convenire
 "curetis, eamque vobis in abbatem et magistrum
 "eligere, per cujus curam et sollicitudinem idem
 "monasterium spiritualibus institutis, Domino cooper-
 "ante, proficiat, et temporalibus profectibus augeatur.
 "Data Anagninae, viii. Kal. Junii."

May 25,
 1176 (?).

44. *Bulla de amotione Clarembaldi et excommunicatione ejusdem, directa Exoniensi et Wigornensi episcopis.*

"[A]LEXANDER episcopus, servus servorum Dei, vene-
 "rabilibus fratribus Exoniensi et Wigornensi epi-
 "scopis, et dilecto filio abbati de Faversham, salutem
 "et apostolicam benedictionem. Auditis olim a multis,
 "et praesertim ex transmissa relatione vestra et
 "dilectorum filiorum nostrorum monachorum sancti
 "Augustini Cantuariensis, enormitatibus et ex-
 "cessibus quondam electi sui, et suscepta etiam
 "querela illorum super destructione monasterii sui,
 "quod per negligentiam et culpam praedicti electi ad
 "ultimum fere defectum pervenerat; nos vero ruinae
 "et casui ejusdem monasterii, tanquam nostri spe-
 "cialis et proprii, paterno compatiens affectu, vobis
 "dedimus in mandatis, ut, veritate super his studiosius
 "inquisita, si electum ita inutilem et monasterio per-
 "niciosum esse cognosceretis, quod sine ipsius amo-
 "tione non possit monasterium reformari, eum ab
 "administratione, sublato appellationis remedio, re-
 "moveretis. Nunc autem ex litteris vestris manifeste
 "nobis innotuit, quod cum vos juxta tenorem man-
 "dati nostri ea, quae fuerunt adversus electum ipsum

"proposita, diligenter inquiretis, ipsum invenistis tot
 "excessibus et criminibus publicis irretitum, quod
 "per vestras nobis litteras recitata auribus nostris
 "nimium præstiterunt tædium et dolorem; propter
 "quæ ipsum, sicut a nobis in mandatis acceperatis,
 "ab administratione penitus amovistis. Nos itaque
 "amotionem ejus ratam et firmam habentes, eamque
 "auctoritate apostolica confirmantes, discretioni vestre
 "per apostolica scripta præcipiendo mandamus, qua-
 "tenus, si prædictus electus, ausu temerario et perni-
 "cioso, in ipsam ecclesiam cujuslibet potentis usus
 "violentia, in ipsam ecclesiam sive ejusdem possessiones
 "occupare vel aliquo modo distrahere seu perturbare
 "præsumperit, accensis candelis publice eum excom-
 "municatum nostra auctoritate denuntietis, et eum
 "tanquam excommunicatum ab omnibus cautius fa-
 "ciatis evitare, donec de excessibus et enormitatibus
 "suis satisfactorius nostro se aspectui repræsentet.
 "Data Anagninæ, viii. Kalend. Junii."

May 25,
 1176 (?).

45. *Bulla de cassatione actuum Clarembaldi, directa
 Capitulo.*

"[A]LEXANDER, etc., capitulo sancti Augustini Can-
 "tuariensis salutem et apostolicam benedictionem.
 "Nostræ sollicitudinis est et officii pro universarum
 "ecclesiarum statu satagere, et ea, quæ in ipsarum
 "præjudicium fuerunt, providentia sedis apostolicæ re-
 "vocare, ut sub cura et regimine nostro singulæ
 "Dei ecclesiæ in bono statu, cooperante Domino,
 "perseverent. Eapropter, dilecti in Domino filii,
 "vestris justis postulationibus gratum impertientes¹
 "assensum, et officii nostri debitum prosequentes,
 "quicquid Clarembaldus quondam electus vester, im-

¹ impertientes MS.

“ mo destructor ecclesie vestre, de bonis vel pos-
 “ sessionibus ipsius ecclesie, absque consilio et as-
 “ sensu totius capituli, in ejus prejudicium fecisse
 “ dignoscitur, auctoritate apostolica cassamus, et viribus
 “ omnino carere censemus. Si quis abhinc mandatum
 “ nostrum infringere, vel ei aliquatenus contraire
 “ presumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, et
 “ beatorum Petri et Pauli apostolorum Ejus, se no-
 “ verit incursum.

May 26,
1176 (?).

“ Data Anagnine, vii. Kal. Junii.”

46. *Carta de ecclesia de Middelton in terris et decimis.*

“ HENRICUS rex, etc, vicecomitibus de Kent et om-
 “ nibus hominibus de hundredo de Middelton salu-
 “ tem. Precipio quod ecclesia de Middelton habeat
 “ et teneat omnia tenementa sua in capellis, et de-
 “ cimis et terris, et in omnibus aliis ecclesiasticis
 “ beneficiis, ita bene et integre, et honorifice et juste,
 “ sicut melius et integrius habuit tempore Henrici
 “ regis avi mei; et nominatim de terris, que sunt
 “ exarate¹ de bosco de Northwoda et de Kosteda,²
 “ et de Cingesdona et de Tirholta. Et si quis eidem
 “ ecclesie rectitudines suas detinuerit, vos illi sine
 “ dilatione inde justitiam faciatis. Teste Thoma³
 “ cancellario, apud Augent.”⁴

47. *Bulla de confirmatione libertatum et exemp-
 tionum Monasterii.*

“ ALEXANDER episcopus, servus servorum Dei, dilectis
 “ filiis Rogero electo monasterii beatorum apostolo-
 “ rum Petri et Pauli sanctique Augustini, quod juxta

¹ *esurate* MS.

² *Kolesteda* RB. (fol. 257 b).

³ *i.e. Becket.*

⁴ RB. also has “Augent,” but

there is some difficulty in specifying the place intended. Ought we not to read *Argensomagum*, *i.e. Argenton*, as in p. 462?

"Doroberniæ metropolitanam civitatem situm est,
 "ejusque fratribus, tam præsentibus quam futuris,
 "regularem vitam professis in perpetuum. *

* * * * *

at 84 b. "Ego Alexander, Catholicæ ecclesiæ episcopus, sub-

scripsi.¹

"Ego Hubaldus, Hostiensis episcopus, subscripsi.

"Ego Johannes, presbyter cardinalis sanctorum

Johannis et Pauli, tit. Pamachii, subscripsi.

"Ego Boso, presbyter cardinalis sanctæ Pudentianæ,

tit. Pastoris, subscripsi.

"Ego Johannes, presbyter cardinalis tit. sancti

Marci, subscripsi.

"Ego Petrus, presbyter cardinalis tit. sanctæ Su-

sannæ, subscripsi.

"Ego Vivianus, presbyter cardinalis tit. sancti Ste-

phani in Celio Monte, subscripsi.

"Ego Jacinctus, diaconus cardinalis sanctæ Mariæ

in Cosmydin, subscripsi.

"Ego Hardicio, diaconus cardinalis sancti Theodori,

subscripsi.

"Ego Cinthius, diaconus cardinalis sancti Adriani,

subscripsi.

"Ego Hugo, diaconus cardinalis sancti Angeli,

subscripsi.

"Ego Laborans, diaconus cardinalis sanctæ Mariæ

in Porticu, subscripsi.

"Ego Rainerus, diaconus cardinalis sancti Georgii

ad Velum Aureum.

"Data Laterani, per manum Alberti sanctæ Romanæ May 1,

ecclesiæ presbyteri cardinalis et cancellarii, Kal. 1178.

¹ It has not been thought desirable to print the remainder of this long document, which agrees entirely with the corresponding bull of Pope Eugenius III. (above, p. 392), except in the annexing of Eugenius himself to the list of pontiffs by

whom privileges had been granted to St. Augustine's. The signatures, however, as being different, are here subjoined.

² The MS. omits the symbol of benediction, &c., and also the "signa crucis" of the witnesses.

“ Maii,¹ Indictione undecima, Incarnationis Dominice
 “ anno M.CLXXVIII., pontificatus vero domini Alexandri
 “ papæ tertii anno xix.”

48. *Bulla de confirmatione ecclesiarum de Menstre
 cum capellis, et de Faversham cum capella sancti
 Jacobi.*

“ [A]LEXANDER episcopus, servus servorum Dei, di-
 “ lectis filiis priori et conventui monasterii sancti
 “ Augustini Cantuariensis salutem et benedictionem.
 “ Justis petentium desideriis dignum est nos facilem
 “ præbere consensum, et vota, quæ a rationis tramite
 “ non discordant, effectu sunt prosequente complenda.
 “ Eapropter, dilecti in Domino filii, vestris justis
 “ postulationibus grato concurrentes assensu, ecclesiam
 “ de Ministre cum omnibus capellis et pertinentiis
 “ suis, ecclesiam de Faversham cum capella sancti
 “ Jacobi et omnibus aliis pertinentiis suis, terram de
 “ Burgata, et omnes alias terras, quas habetis infra
 “ muros Cantuariensis civitatis et in suburbio,
 “ canonicè vobis concessas, sicut eas rationabiliter
 “ possidetis, vobis et per vos monasterio vestro auc-
 “ toritate apostolica confirmamus, et presentis scripti
 “ patrocinio communitus. Præterea devotioni vestræ
 “ duximus indulgendum, ut liceat vobis in parochia-
 “ libus ecclesiis vestris clericos eligere, ac diocæsano
 “ episcopo præsentare, quibus, si idonei fuerint, episcopus
 “ curam animarum committat, ut sibi de spiritualibus,
 “ vobis autem de temporalibus debeant respondere.
 “ Volentes etiam providere incremento et utilitati
 “ monasterii vestri, auctoritate apostolica prohibemus,
 “ ne liceat abbati vel priori prædicti monasterii vestri
 “ possessiones, ecclesias, vel obedientias ad idem
 “ monasterium pertinentes, absque assensu capituli aut
 “ majoris et sanioris partis, alicui concedere aut as-
 “ signare. Decernimus ergo ut nulli omnino homini

¹ Corrected from *Madij* by means of *RB.* (fol. 15).

“ liceat hanc paginam nostræ confirmationis et con-
 “ stitutionis infringere, vel ei aliquatenus contraire.
 “ Si quis autem hoc attentare præsumperit, indig-
 “ nationem Omnipotentis Dei, et beatorum Petri et
 “ Pauli apostolorum Ejus, se noverit incursum.
 “ Data Ferentini, ii. Idus Februar.”

Feb. 12.

49. *Bulla de confirmatione ecclesiarum de Middelton
 cum capellis, et de Faversham cum capella sancti
 Jacobi et terra de Burgata.*

* * * * *

50. *Bulla de confirmatione præbende in ecclesia sancti
 Martini de Dovra et ecclesiarum de Lenham et
 Fordwich.*

“ [A]LEXANDER episcopus, servus servorum Dei, dilec-
 “ tis filiis Rogerio electo et monachis sancti Augustini
 “ Cantuariensis salutem et apostolicam benedictionem.
 “ Justis petentium desideriis dignum est nos facilem
 “ præbere consensum, et vota, quæ a rationis tramite
 “ non discordant, effectu sunt prosequente complenda.
 “ Eapropter, dilecti in Domino filii, vestris justis pos-
 “ tulationibus grato concurrentes assensu, præbendam
 “ unam in ecclesia sancti Martini de Dovra, ecclesiam
 “ de Leanham cum ecclesia de Fordwic, ad cameram
 “ monasterii vestri antiquitus deputatas, sicut eas ra-
 “ tionabiliter possidetis, vobis et monasterio vestro
 “ auctoritate apostolica confirmamus, et presentis scripti
 “ patrocinio communitus. Decernimus ergo ut nulli
 “ omnino homini liceat hanc paginam nostræ confir-
 “ mationis infringere, vel ei aliquatenus contraire. Si
 “ quis autem hoc attentare præsumperit, indignationem

¹ This Bull, although the rubric which introduces it is slightly different, seems to be no more than a reissue of the last. The sole variation is in the last clause but one,

where the present form after “*senioris partis*” adds “in damnum vel detrimentum ipsius monasterii.” It is dated, however, “Anagnina, ii. Kalend. August.”

“ Omnipotentis Dei, et beatorum Petri et Pauli apostolorum Ejus, se noverit incursurum.

June 3,
1177 (?)

“ Data Venetiis, in Rivalto, iii. Non. Junii.

51. *Bulla de confirmatione ecclesiarum de Thanet et de Middelton usibus sacristie.*

“ [A]LEXANDER episcopus, servus servorum Dei, dilectis filiis fratribus sancti Augustini Cantuariensis salutem et apostolicam benedictionem. Ea, quæ in ecclesiis Dei rationabili providentia statuuntur, firma debent et illibata servari, et ne aliquorum presumptione possint a suo statu divelli, firmitatem apostolice muniminis necesse est obtinere. Quocirca, dilecti in Domino filii, rationabili postulationi vestræ gratum volentes impertiri consensum, ecclesiam de Thanet, et ecclesiam de Middelton, quemadmodum de communi consilio conventus usibus sacristie monasterii vestri sunt deputate, et a piæ recordationis patribus et prædecessoribus nostris Lucio et Eugenio, Romanis pontificibus, confirmate, eidem sacristie, cum omnibus pertinentiis suis, auctoritate apostolica confirmamus, et præsentis scripti patrocinio communitus. Statuentes, ut nulli omnino homini liceat hanc paginam nostræ confirmationis infringere, vel ei aliquatenus contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, et beatorum Petri et Pauli apostolorum Ejus, se noverit incursurum.

Dec. 9.

“ Data Tusculani, v. Idus Decembris.”

52. *Bulla de benedictione Abbatis sine professione facienda.*

“ [A]LEXANDER episcopus, servus servorum Dei, dilectis filiis electo² et fratribus sancti Augustini

¹ nostra MS. | this Bull (col. 1822), inserts *Re-*
² Thorne, who has also preserved | *gero*, the name of the abbot elect.

" Cantuariensis salutem et apostolicam benedictionem.
 " Recepta olim querimonia ex parte vestra, quod venera-
 " bilis frater noster Cantuariensis archiepiscopus, apo-
 " stolicæ sedis legatus, tibi, fili electe, in monasterio
 " vestro, quod ad jurisdictionem Romanæ ecclesiæ, nullo
 " mediante, pertinet, nollet benedictionem impendere,
 " eidem archiepiscopo apostolicis scriptis dedimus in
 " mandatis, ut vel te, fili electe, in præscripto monas-
 " terio, absque exactione professionis, benediceret, aut
 " usque ad festum Purificationis beatæ Mariæ¹ proxime
 " præteritum, per se, aut per sufficientem responsalem
 " suum, nostro se conspectui præsentaret. Cumque tam
 " tu, fili electe, quam dilecti filii nostri magister Gerar-
 " dus Pucella et magister Petrus Blesensis, procuratores
 " ejusdem [archiepiscopi]² ad nostram pro causa ipsa
 " præsentiam venissetis, et longam disceptationem coram
 " nobis habuissetis ad invicem, illis asseverantibus quod
 " in ecclesia Cantuariensi ab archiepiscopo benedici,
 " et obedientiam ei præstare deberes; vobis quoque
 " contra proponentibus, quod in monasterio vestro be-
 " nedictionem sine exactione obedientiæ deberet impen-
 " dere; nos, inspectis antiquis privilegiis ecclesiæ vestræ
 " et præcipue privilegio beati Augustini Cantuariensis
 " archiepiscopi, quod vestro monasterio indulsit, con-
 " sideratis quoque scriptis piæ recordationis prædeces-
 " sorum nostrorum Anastasii et Adriani, Romanorum
 " pontificum, quibus idem archiepiscopus videbatur
 " inniti; cognito etiam quod sanctæ memoriæ pater
 " et prædecessor noster Eugenius papa Theobaldo quon-
 " dam Cantuariensi archiepiscopo injunxisset, ut Sil-
 " vestro, quondam electo monasterii vestri, benedictionis
 " in eodem monasterio munus impenderet, ita quod ab
 " eo professionem obedientiæ non postularet; te ab
 " impetitione ipsius archiepiscopi, communicato consilio

¹ *beata Maria*] omitted in Thorne. | ² Added from Thorne and *RB.*
 fol. 28 b.

" fratrum nostrorum, absolvimus : statuentes ut Cantuari-
 " ensis archiepiscopus te et successores tuos in monas-
 " terio vestro, absque exactione obedientiae, contradic-
 " tione postposita, benedicat. Ut autem haec nostra
 " diffinitionis sententia perpetuis temporibus inviola-
 " biliter observetur, eam auctoritate apostolica confir-
 " mamus, et praesentis scripti patrocinio communimus.
 " Nulli ergo omnino homini liceat hanc paginam nostrae
 " diffinitionis infringere, vel ei aliquatenus contraire. fol. 86.
 " Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indigna-
 " tionem Omnipotentis Dei, et beatorum Petri et Pauli
 " apostolorum Ejus, se noverit incursurum.
 " Data Laterani, iiii. Non. Aprilis."

April 3,
 1178.

53. *Bulla de benedictione Abbatis sine professione facienda.*

"[A]LEXANDER, servus servorum Dei, dilecto filio
 " R[icardo] Cantuariensi archiepiscopo, apostolicae sedis
 " legato, salutem et apostolicam benedictionem. Cum
 " dilecti filii nostri electus beati Augustini, et magister
 " G[erardus] Pucella et magister P[etrus] Blesensis,
 " clerici tui, pro causa, quae inter te et eundem electum
 " vertebatur, super benedictione illi exhibenda, nostro se
 " conspectui praesentassent, et [in] audientia¹ nostra tam
 " pro te, quam pro altera parte, multa,² varia, et diversa
 " allegata fuissent, nos, inspectis privilegiis Romanorum
 " pontificum ecclesiae beati Augustini indultis, et praeci-
 " pue [privilegio]³ quod beatus Augustinus Cantua-
 " riensis archiepiscopus illi monasterio concessit; con-
 " sideratis quoque scriptis pie recordationis Anastasii
 " et Adriani, Romanorum pontificum, quibus videbaris
 " inniti; cognito etiam quod sanctae memoriae pater et
 " praedecessor noster Eugenius papa Theobaldo quondam
 " Cantuariensi archiepiscopo injunxisset, ut Silvestro,

¹ audientia MS.

² multum MS.

³ Supplied from Thorne, col. 1823.

“ quondam electo monasterii beati Augustini, benedictionis munus in eodem monasterio impenderet, ita quod ab eo professionem non postularet; electum ipsum ab impetitione tua et successorum tuorum, communicato consilio fratrum nostrorum, absolvimus: statuentes ut archiepiscopus Cantuariensis, qui pro tempore fuerit, electum in ecclesia beati Augustini absque exactione obedientiae de cetero benedicat; ideoque fraternitati tuae per apostolica scripta praecipiendo mandamus, et in obedientiae virtute praecipimus, quatenus praedictum electum in monasterio suo, nulla¹ exacta obedientia, benedicas. Quod si infra xxx. dies postquam exinde fueris requisitus ipsum benedicere forte nolueris, venerabili nostro Wygorniensi episcopo dedimus in mandatis, ut eum, nullius contradictione vel appellatione obstante, auctoritate fretus apostolica, benedicat.

“ Data Laterani, iii. Non. Aprilis.”

April 3,
1178.

54. *Bulla de benedictione abbatis, directa R[ogero] Wygorniensi episcopo.*

“ [A]LEXANDER episcopus, servus servorum Dei, dilecto filio R[ogero] Wygorniensi episcopo salutem et apostolicam benedictionem. Cum venerabili fratri nostro Cantuariensi archiepiscopo, apostolicae sedis legato, dedimus in mandatis, ut dilecto filio nostro electo sancti Augustini in monasterio suo, quod ad jurisdictionem Romanae ecclesiae, nullo mediante, pertinet, munus benedictionis non differret aliquatenus imperitari, ex eo quod idem archiepiscopus haec exsequi recusavit, de jure potuissemus eidem electo benedictionem² ipsam per nos, vel per alium, qui nobis non ita de facili contradiceret, exhibere; volentes autem

¹ ulla MS.

² benedictione MS.

" in eo adhuc obedientie virtutem¹ plenius experiri,
 " post longam disceptationem, quam idem archiepi-
 " scopus in presentia nostra, per nuntios suos, contra
 " ipsum electum super controversia benedictionis ha-
 " buerit, que de communi consilio fratrum nostrorum
 " per diffinitam sententiam² decisa est, quod Cantua-
 " riensis archiepiscopus ipsum, et successores suos, in
 " monasterio sancti Augustini absque exactione [pro-
 " fessionis]³ benedicat, contradictione postposita, ex
 " consueta et abundanti apostolicæ sedis benignitate
 " eundem electum pro munere benedictionis ad memo-
 " ratum archiepiscopum duximus remittendum. Atten-
 " dentes igitur labores et expensas, quos idem monas-
 " terium super hoc jam longo tempore sustinuit, fra-
 " ternitati tuæ per apostolica scripta mandamus, et in
 " virtute obedientie injungimus, quatenus, si memora-
 " tus archiepiscopus infra terminum nostris litteris con-
 " stitutum eundem electum, sicut a nobis diffinitum
 " est, benedicere distulerit, tu, nostra fretus auctoritate,
 " omni excusatione, contradictione, appellatione cessante,
 " quam citius super hoc fueris requisitus, id efficere
 " non moreris, nullo decreto nostro, [vel nulla decreta
 " nostra epistola,]⁴ vel alterius, quo præceptum sit
 " appellationi deferendum, impediendo, nullis etiam lit-
 " teris obstantibus a nobis impetratis vel impetrandis,
 " nulla exceptione, quo minus vel tardius mandatum nos-
 " trum adimpleas, resistente.
 " Data Laterani, xvii. Aprilis."⁵

¹ *virtute* MS.

² *per diffinitam sententiam*] want-
ing in Thorne, col. 1823. In
Roger de Hoveden ("Annal." p.
572, "Script. post Bedam," Fran-
cof. 1601), where this bull is also
given, the reading is *per definitam*
sententiam ita.

³ Supplied from Thorne. Hove-
den reads *obedientia*.

⁴ This clause is wanting both in
Thorne and Hoveden, and seems a
mere lapse or gloss of the transcriber.

⁵ The date annexed in the MS.
is "iii^o ii^o Aprilis," which, if cor-
rected by Hoveden's "xv. Kal.
Maii," will give "xvii. April."
and so the Bull is dated in Jaffé,
p. 777.

55. *Bulla quod possumus celebrare cum terra fuerit generaliter interdicta.*

“ [A]LEXANDER, etc. Hortatur nos et animus, et cura¹
 “ injunctæ nobis sollicitudinis, sacras Dei ecclesias apo-
 “ stolicæ defensionis patrocinio communire, et earum
 “ statum integrum et incolumem² conservare, quæ, nullo
 “ mediante, ad jurisdictionem beati Petri et nostram
 “ noscuntur specialius pertinere. Attendentes itaque
 “ quomodo ecclesia, in qua Domino militatis, ad jus
 “ et proprietatem beati Petri et nostram pertineat, et
 “ qualiter prædecessoribus nostris Romanis pontificibus
 “ speciali decorata fuerit privilegio libertatis, et aposto-
 “ licæ sit tuitionis robore communita, ipsam ad instar
 “ prædecessorum nostrorum, cum omnibus quæ in præ-
 “ sentiarum legitime possidet, aut in futurum justis
 “ modis, Deo propitio, poterit adipisci, sub beati Petri
 “ et nostra protectione suscipimus, et præsentis scripti
 “ patrocinio communimus. Præterea cum generale in-
 “ terdictum terræ fuerit, liceat vobis, clausis januis,
 “ exclusis excommunicatis et interdictis, non pulsatis
 “ campanis, suppressa voce, Divina officia celebrare. A.D. 1179,
 “ Decernimus ergo, et cætera.” (?)

56. *Bulla de observatione sigilli conventus.*

“ [A]LEXANDER episcopus, servus servorum Dei, di-
 “ lectis filiis conventui sancti Augustini Cantuariensis
 “ salutem et apostolicam benedictionem. Ea, quæ in
 “ præjudicium et damnum ecclesiarum sanctarum nos-
 “ cuntur, decet nos apostolicæ considerationis auctori-
 “ tate rescindere, et ne in suo statu possint habere
 “ processum, utili providentia in irritum penitus revo-
 “ care. Eapropter, dilecti in Domino filii, vobis in
 “ monasterio, in quo Divino mancipati estis obsequio,
 “ veluti quod ad nostram dispositionem et ordina-

¹ animo nec cura MS.| ² incolumum MS.

" tionem, nullo mediante, spectare dignoscitur, volentes
 " in posterum, sicut debemus, utiliter providere, dona-
 " tiones sub testimonio sigilli vestri, vobis invitis et
 " inconsultis, in detrimentum ejusdem monasterii factas,
 " et obligationes contractas, vacuas penitus et irritas
 " esse censemus. Et ne in posterum similia aliquorum
 " temeraria præsumptione fiant, sub interminatione ana-
 " thematis prohibemus; statuentes ut sigillum ves-
 " trum, secundum antiquam monasterii vestri consue-
 " tudinem, conservetur, ita quidem quod nulla [persona],
 " nisi de communi consensu et voluntate fratrum vel
 " sanioris partis conventus, cartam aliquam, continen-
 " tem contractus donationis vel obligationis possessio-
 " num ejusdem monasterii, prædicto sigillo consignare
 " audeat vel alicui confirmare. Decernimus ergo, ut
 " nulli omnino hominum liceat hanc paginam nostræ
 " constitutionis infringere, vel aliquatenus ei contraire.
 " Si quis autem hoc attentare præsumperit, indig-
 " nationem Omnipotentis Dei, et beatorum Petri et
 " Pauli apostolorum Ejus, se noverit incursum.
 " Data Tusculanensi, iii. Nonas Decembris."

Dec. 3.

57. *Bulla quod Sacristia vel Cameraria non tradantur ad firmam sine consensu Capituli.* fol. 87.

" [A]LEXANDER episcopus, servus servorum Dei, capi-
 " tulo sancti Augustini Cantuariensis salutem et apo-
 " stolicam benedictionem. Nostræ sollicitudinis est et
 " officii pro universarum ecclesiarum statu satagere,
 " et ea, quæ in ipsis indiscrete fiunt, providentia sedis
 " apostolicæ omnino cassare, ut sub cura et regimine
 " nostro singula vestra beneficia in bono statu, coope-
 " rante Domino, perseverent, et ea præsertim, quæ vestris
 " propriis usibus sunt deputata. Eapropter, dilecti in
 " Domino filii, vestris justis postulationibus gratum im-
 " pertientes assensum, ne quisquam, abbas sive præ-

“ latus, ecclesie vestre sacristaniam¹ vel camerariam,
 “ absque consensu totius capituli, ad firmam dare, vel
 “ sibi usurpare presumat predictam sacristaniam² et
 “ camerariam, devotioni vestre auctoritate apostolica
 “ confirmamus, et presentis scripti patrocinio com-
 “ munimus; statuentes, ut nulli omnino homini liceat
 “ hanc paginam nostre confirmationis infringere, vel
 “ ei aliquatenus contraire. Si quis hoc attentare pre-
 “ sumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, et bea-
 “ torum Petri et Pauli apostolorum Ejus, se noverit in-
 “ cursurum.

“ Data Anagninæ, v. Kalend. Junii.”

May 28.

58. *Bulla ne pueri infra ætatem xv. annorum recipiantur in habitum monachalem.*

“ [A]LEXANDER episcopus, servus servorum Dei, capi-
 “ tulo sancti Augustini Cantuariensis salutem et apostoli-
 “ cam benedictionem. Nostræ sollicitudinis est et officii
 “ pro universarum ecclesiarum statu satagere, et ea, quæ
 “ in ipsis indiscrete fiunt, providentia sedis apostolicæ
 “ omnino cassare, ut sub cura et regimine nostro sin-
 “ gulæ Dei ecclesie in bono statu, cooperante Domino,
 “ perseverent, et præsertim vestra, quæ nobis est, nullo
 “ mediante, subjecta. Eapropter, dilecti in Domino
 “ filii, vestris justis postulationibus gratum impertientes³
 “ assensum, ne quisquam abbas sive prælatus eccle-
 “ siæ vestre pueros infra quindecim annos in monachali
 “ habitu in posterum suscipiat, auctoritate apostolica
 “ confirmamus, et presentis scripti patrocinio commu-
 “ nimus; statuentes, ut nulli omnino hominum liceat
 “ hanc paginam nostre confirmationis infringere, vel
 “ ei aliquatenus contraire. Si quis hoc attentare præ-
 “ sumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, et bea-

¹ segrestaniam MS.

² segrestaniam MS.

³ impertientes MS.

"torum Petri et Pauli apostolorum Ejus, se noverit incursurum.

May 26. "Data Anagnise, vii. Kalend. Junii."

59. *Bulla de benedictione Abbatis, directa Rotomagensi archiepiscopo.*

"[A]LEXANDER episcopus, servus servorum Dei, venerabili fratri Rotomagensi archiepiscopo salutem et apostolicam benedictionem. Presentibus litteris fraternitati tuæ notum fieri volumus nos venerabili fratri nostro¹ Cantuariensi archiepiscopo, apostolicæ sedis legato, in mandatis dedisse, ut dilecto filio nostro electo beati Augustini, infra viginti dies post acceptionem litterarum nostrarum, in ecclesia sua, sine obedientiæ vel professionis exactione, benedictionis munus impendat. Quod si non fecerit, eidem electo injunximus, ut a te benedictionem accipiat, aut ad sedem apostolicam benedicendus accedat. Ideoque fraternitati tuæ per apostolica scripta præcipiendo mandamus, quatenus, si prædictus electus te super hoc requisierit, absque ullius contradictionis vel appellationis obstaculo, nostra fretus auctoritate, benedictionis munus impendas.

Dec. 9,
1178.

"Data Tusculani, v. Idus Decembris."

60. *Bulla de benedictione Abbatis, directa Wygorniensis episcopo.*

* * * * *

¹ *electo* is here added in MS., but run through with the pen.

² This bull is a mere copy of one already given, p. 423. It follows R. de Hoveden in reading

"*per definitivam sententiam illa*" (above p. 424, n. 2); it drops the gloss there mentioned (n. 4), and is dated "xv. Kal. Madii."

61. *Bulla de confirmatione ecclesie de Faversham ad reparationem ecclesie nostrae combustae.*¹

“ ALEXANDER episcopus, servus servorum Dei, dilectis
 “ filiis capitulo sancti Augustini Cantuariensis salutem
 “ et apostolicam benedictionem. Cum ecclesia vestra
 “ combusta sit et omnino fere destructa, reparationi
 “ ejus sollicitè nos convenit et diligenter intendere,
 “ ut qui tenemur omnium ecclesiarum necessitatibus
 “ paterna sollicitudine providere, præscriptæ ecclesie,
 “ quæ nobis est, nullo mediante, subjecta, in sua non
 “ videamur necessitate deesse. Eapropter, dilecti in
 “ Domino filii, vestris justis postulationibus gratum im-
 “ pertientes² assensum, ecclesia[m] de Faversham vobis
 “ et ecclesie vestræ, cum omnibus pertinentiis suis, ad
 “ reparationem ipsius ecclesie, auctoritate apostolica
 “ confirmamus, et præsentis scripti patrocinio commu-
 “ nimus; statuentes, ut nulli omnino hominum liceat
 “ hanc paginam nostræ confirmationis infringere, vel
 “ aliquatenus contraire. Si quis autem hoc attentare
 “ præsumperit, indignationem Omnipotentis Dei, et
 “ beatorum Petri et Pauli apostolorum Ejus, se noverit
 “ incursum.

“ Data Anagninæ, vi. Kal. Junii.”

May 27.

62. *Bulla directa Henrico regi pro Abbate et Monachis sancti Augustini, et de benedictione Abbatis.*

“ ALEXANDER episcopus, servus servorum Dei, Hen-
 “ rico, illustri regi Anglorum, salutem et apostolicam
 “ benedictionem. Audivimus regis magnitudini falso

¹ This calamity occurred in 1168, die Decollationis sancti Johannis Baptistæ (Aug. 29): cf. Thorne, col. 1315.

² impertientes MS.

" fuisse suggestum, dilectum filium nostrum R[oggerum],
 " nunc abbatem sancti Augustini Cantuariensis, nullam
 " apud vos gratiam invenisse, quia monasterium suum
 " ecclesie Romanæ in¹ x. marcis auri annuatim solven-
 " dis fecerat censualem. Quod utique omnino est alie-
 " num a vero, et miramur si prudentia² tuæ serenitatis
 " hujusmodi suggestioni fidem [potuit]³ quomodolibet
 " adhibere, cum hoc nec in mentem nostram descen-
 " derit,⁴ nec etiam ab ore vel ex parte ipsius abbatis
 " verbum de aliquo censu a prælibato monasterio con-
 " stituendo. Nolumus autem tuam sublimitatem latere,
 " quia⁵ non est consuetudo Romanæ ecclesie hujus-
 " modi census statuere, aut quamlibet ecclesiam tali
 " modo gravare. Sane quod ita pro benedicendo jam
 " dicto abbate venerabili fratri nostro R[icardo] Can-
 " tuariensi archiepiscopo, legato sedis apostolicæ, super-
 " scripsimus, hæc fuit causa⁶ quod a longis retro tem-
 " poribus abbates sancti Augustini pro benedictione
 " habenda multas difficultates, plurimos labores, atque
 " dispendia consueti fuerant sustinere, veniendo Romam,
 " remeando in Angliam, et Romam iterum redeundo.
 " Nam, tempore beatæ memoriæ patris et prædeces-
 " soris nostri Eugenii papæ, electus, qui tunc erat, a
 " Cantuariensi archiepiscopo benedictionem obtinere mi-
 " nime potuit, donec bis Romam in magnis sumptibus
 " venit et in Angliam remeavit. Is autem, qui nunc
 " est, non valens gratiam benedictionis ab archiepiscopo
 " percipere, compulsus est, sicut antecessores ejus fece-
 " rant, Romam venire, et in Angliam, non absque multa
 " difficultate reverti, ad eundem archiepiscopum litteras

¹ et MS.² prudentia MS. (perhaps for providentia.)³ Supplied from Thorne, col. 1826.⁴ descenderet MS.⁵ MS. adds quod, apparently to explain quia.⁶ ea MS.

" districtionis reportans, ut infra xxx. dies in monas-
 " terio suo, sine exactione professionis, illi benedictionis
 " munus impertiri curaret. Quod si forte facere nollet,
 " sub eadem districtione venerabili fratri nostro Wi-
 " gornensi episcopo id ipsum infra alios xxx. dies præ-
 " cepimus adimplendum. Neutro autem mandatum
 " nostrum implente, idem abbas ad nos coactus est, non
 " sine multo discrimine rerumque dispendio, laborare.
 " Licet autem moti fuerimus et turbati, et injuriosum
 " reputaverimus nimium, quod archiepiscopus et epi-
 " scopus præceptum nostrum non sunt executi, et de
 " jure potuissemus archiepiscopo et successoribus ejus
 " abbatem sancti Augustini de cætero facultatem bene-
 " dicendi auferre, mitigantes tamen motum animi, et
 " de consueta clementia sedis apostolicæ rigorem jus-
 " titiæ temperantes, prædicto abbati benedictionis
 " [munus]¹ impendimus, salvo jure archiepiscopi et
 " successorum suorum in benedictione abbatís, videlicet
 " quod abbates sancti Augustini in eodem monasterio
 " sine exactione professionis benedicere debeant. Ipsum
 " itaque regiæ celsitudini sollicitè commendantes, ro-
 " gamus attentius et monemus, quatenus prædictum
 " abbatem, Divini amoris intuitu, et pro reverentia
 " beati Petri et nostra, diligas, manuteneas, et defendas,
 " nec sinas eum pro debitis Judæorum ulterius moles-
 " tari, nec adversus eum vel monasterium ejus move-
 " aris, quod litteris nostris exprimimus ipsum monas-
 " terium, nullo mediante, ad nos pertinere, quia nos de
 " persona ecclesiastica, non sæculari, super hoc intel-
 " lectum habemus, et in hoc minime honori tuo dero-
 " gatur.

" Data Laterani, xiv. Kalend. Martii."

Feb. 16,
1179(?)

¹ Supplied from Thorne.

63. *Bulla de benedictione Abbatis, a quo, et quomodo, fol. 88^b.
vel ubi debeat benedici, directa Rogero abbati.*

“ [A]LEXANDER episcopus, servus servorum Dei,
“ dilecto filio Rogero,¹ abbati sancti Augustini, salutem
“ et apostolicam benedictionem. Cum, venerabili
“ fratre nostro R[icardo] Cantuariensi archiepiscopo,
“ apostolicæ sedis legato, tibi recusante in monasterio
“ tuo benedictionis munus impendere, ad nostram jam-
“ pridem præsentiam accessisses, et postulasses ab apo-
“ stolicæ sedis clementia quod tibi faceremus in monas-
“ terio tuo benedictionis munus impendi; nos sanctæ
“ recordationis patris et prædecessoris nostri Eugenii
“ papæ vestigiis inhaerentes, prædicto archiepiscopo, de
“ communi fratrum nostrorum consilio, mandavimus, et
“ per scripta nostra districtè præcepimus, ut infra
“ triginta dies post receptionem litterarum nostrarum
“ tibi, absque ulla exactione professionis, in monasterio
“ tuo benedictionis munus impertiretur; quod si infra
“ præscriptum tempus facere nollet, venerabili [fratri]
“ nostro R[ogero], Wygornensi episcopo, in obedientiæ
“ virtute præcepimus id ipsum maturius adimplen-
“ dum; illis autem nostrum minime præceptum im-
“ plentibus, ad nostram præsentiam rediisti, cavere
“ desiderans ne monasterium tibi commissum pastorali
“ posset diutius provisione carere. Licet autem tam
“ in archiepiscopum, quam in episcopum, pro contemptu
“ præcepti nostri, merito potuissemus durius vindicare,
“ et eidem archiepiscopo et successoribus suis successores
“ tuos benedicendi deinceps adimere facultatem, miti-
“ gantes tamen motum animi, et rigorem justitiæ de
“ solita benignitate Sedis Apostolicæ temperantes, tibi,
“ licet immeriti salvo jure ipsius archiepiscopi et suc-
“ cessorum suorum in benedictione abbatis, de consilio

¹ *Rogero* MS. This bull is also imperfectly, and with several variations, printed in Thorne, col. 1825, but

“ fratrum benedictionis munus, Domino auxiliante, im-
 “ pendimus: statuentes, ut de cætero Cantuariensis
 “ archiepiscopus, qui pro tempore fuerit, successores
 “ tuos, sine exactione professionis, in commisso tibi
 “ monasterio benedicat. Quod si, infra xl. dies post-
 “ quam fuerit requisitus, eos benedicere forte omiserit,
 “ nisi manifestam et canonicam excusationem præten-
 “ dere potuerit, ad Romanam ecclesiam benedicendi
 “ accedant, vel per episcopum, per quem pontifex
 “ Romæ decreverit, benedictionem sine contradictione
 “ qualibet consequantur. Ut autem hæc nostra con-
 “ stitutio perpetuis temporibus inviolabiliter observetur,
 “ eam auctoritate apostolica roboramus et præsentis
 “ scripti patrocinio communimus: statuentes, ut nulli
 “ omnino hominum liceat hanc paginam nostræ con-
 “ stitutionis infringere, vel ei ausu temerario contraire.
 “ Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indigna-
 “ tionem Omnipotentis Dei, et beatorum Petri et Pauli
 “ apostolorum Eius, se noverit incursurum.
 “ Data Laterani, xii. Kalend. Martii.”

Feb. 17,
 1179 (?)

64. *Bulla ne archiepiscopus, archidiaconus, vel officialis aut legatus, obtentu legationis possit monasterium interdicere, vel, etc.*

“ [A]LEXANDER episcopus, servus servorum Dei, di-
 “ lectis filiis R[ogero] abbati et fratribus sancti Au-
 “ gustini Cantuariensis salutem et apostolicam benedic-
 “ tionem. Quanto monasterium vestrum ad dispositio-
 “ nem beati Petri et nostram specialius pertinet, tanto
 “ ipsum studiosius manutenere et majorem ei tenemur
 “ tradere libertatem, præsertim cum multas dicatur
 “ persecutiones et injurias sustinere, a quibus deberet
 “ ob reverentiam Romanæ ecclesiæ congrua protec-
 “ tione muniri. Quapropter paci et tranquillitati ves-
 “ træ paterna sollicitudine providere volentes, auctori-
 “ tate apostolica prohibemus, ne Cantuariensis archie-
 “

" p̄scopus, aut archidiaconus ejus, seu officiales, seu
 " aliquis legatus, obtentu legationis, monasterium
 " vestrum vel monachos ejus aliqua sententia gravare
 " p̄sumat, nec ecclesias, clericos, vel homines vestros
 " interdicere vel excommunicare p̄sumat, nisi a latere
 " fuerit Romani pontificis destinatus, et nisi man-
 " datum ab eo susceperit speciale. Pr̄terea chrisma
 " et oleum sanctum, consecrationes altarum, ordina-
 " tiones monachorum et clericorum, qui ad sacros
 " ordines fuerint promovendi, a Cantuariensi sus-
 " cipiatis archiepiscopo, si gratiam et communionem
 " apostolicę sedis habuerit, et ea gratis et absque
 " ulla pravitate voluerit impertiri. Alioquin, quem-
 " cunque malueritis Catholicum adeatis antistitem,
 " qui nostra fultus auctoritate quod postulat indul-
 " geat. Decernimus ergo, ut nulli omnino hominum
 " liceat hanc paginam nostrę constitutionis infrin-
 " gere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem
 " hoc attentare p̄sumpserit, indignationem Omnipo-
 " tentis Dei, et beatorum Petri et Pauli apostolorum
 " Ejus, se noverit incursum.
 March 1. " Data Laterani, Kal. Mart."

65. *Bulla de confirmatione ecclesie de Sandewich et decimis Soldani.*

" [A]LEXANDER, etc. Suggestum est auribus nostris
 " quod, cum controversiam haberetis de decimis cujus-
 " dam laici, Soldani nomine, et controversia ipsa fuisset
 " examini venerabilis fratris nostri Londonensis epi-
 " scopi, appellatione remota, commissa, episcopus tandem,
 " auditis plenius et intellectis rationibus utriusque
 " partis, vobis et monasterio vestro p̄scriptas deci-
 " mas de consilio prudentum virorum sibi assidentium
 " adjudicavit. Idem vero, cum ei postea fecissetis

“ causam de ecclesia de Sandowic, quæ inter vos et
 “ filium ejus, qui in ea proximo ministravit, verte-
 “ batur ab apostolica sede appellatione remota com-
 “ mitti, adversæ parti silentium, ratione cogente,
 “ imposuit, et ecclesiam monasterio vestro subjectam
 “ fore decrevit. Quum igitur ea, quæ concordia vel
 “ judicio statuuntur, debent in¹ stabilitate consistere, et,
 “ ne a sua valeant firmitate divelli, apostolico robore²
 “ communiri, utramque sententiam, quemadmodum
 “ rationabiliter lata est, et in authenticis scriptis
 “ ipsius episcopi exinde factis habetur, auctoritate
 “ apostolica confirmamus et ratam manere sancimus.
 “ Statuentes, etc.”

66. *Bulla de confirmatione capelle de Subdedon cum pertinentiis.*

“ [A]LEXANDER, etc. Justis petentium desideriis dig-
 “ num est nos facilem præbere consensum, et vota, quæ
 “ a rationis tramite non discordant, effectu sunt prose-
 “ quente complenda. Eapropter, dilecti in Domino filii,
 “ vestris justis postulationibus³ grato concurrentes as-
 “ sensu, capellam de Sobdedon, cum universis pertinen-
 “ tiis⁴ suis, quam bonæ memoriæ Robertus⁵ quondam
 “ Herefordensis episcopus canonice vobis concessit et
 “ scripto suo confirmavit, sicut in ipsius et G.⁶ suc-
 “ cessoris ejus, necnon et archiepiscoporum Cantuarien-
 “ sium litteris authenticis exinde factis noscitur con-

¹ in] placed before *debent* in MS.

² *robore* MS.

³ *postulationibus* MS.

⁴ *petenciis* MS.

⁵ Robert Losings, consecrated in 1079, or Robert de Betun, consecrated in 1131.

⁶ Either Gerardus (1096), or Gilbert Foliot (1147).

“ tineri, vobis, et per vos eidem ecclesie vestrae,
 “ auctoritate apostolica confirmamus, et presentis
 “ scripti patrocinio communimus: statuentes, ut nulli,
 “ etc.”

67. *Bulla directa episcopis Londonensi et Cicestrensi
 pro amotione clericorum in ecclesiis nostris
 prater nos institutorum.*

“ [A]LEXANDER episcopus, servus servorum Dei, vene-
 “ rabilibus fratribus Londonensi et Cicestrensi episcopis
 “ salutem et apostolicam benedictionem. Referente
 “ dilecto filio nostro abbate sancti Augustini Can- fol. 89 v
 “ tuariensis, ad aures apostolatus nostri noveritis
 “ pervenisse, quod in ecclesiis ad jurisdictionem mo-
 “ nasterii sui pertinentibus, absque assensu ipsius et
 “ fratrum suorum, plerique sunt instituti, et adminis-
 “ trationem, illis invitis, praesumunt tenere. Quum
 “ igitur privilegio est eis apostolicae sedis indultum,
 “ ut in parochialibus ecclesiis tene[ant] quos¹ clericos
 “ eligere debeant et dioecetano episcopo praesentare,
 “ fraternitati² vestrae per apostolica scripta mandamus
 “ atque praecipimus, quatenus si quos vobis constiterit
 “ in ecclesiis praedicti monasterii sine assensu abbatis
 “ vel fratrum institutos esse, aut eas praesumptione
 “ propria occupasse, et, ipsis invitis, earum adminis-
 “ trationem tenere, eos ab eisdem ecclesiis, occasione
 “ et appellatione cessante, remove curetis, et ibi ad
 “ praesentationem abbatis et fratrum personas faciatis
 “ congruas ordinari.

Feb. 28,
 1179 (?)

“ Data Laterani, ii. Kalend. Martii.”

¹ quas MS.

² fraternitate MS.

68. *Bulla quod Abbas possit in ecclesiis nostris præter nos institutos auctoritate apostolica amovere.*

“ [A]LEXANDER episcopus, servus servorum Dei, dilecto filio abbati sancti Augustini Cantuariensis salutem et apostolicam benedictionem. Cum in ecclesiis, quæ ad dispositionem tuam pertinent, præter assensum tuum vel fratrum, nisi forte malitiose vos dissentire constaret, institui ministri non debeant, providere volumus, ut debemus, ne monasterium tuum, quod specialiter beati Petri juris existit, per cuiusquam malitiam sui juris sentiat detrimentum. Ea propter auctoritate tibi apostolica indulgemus, ut, si in ecclesiis, quæ ad ordinationem tuam pertinent, quisquam præter assensum tuum et fratrum rector fuerit institutus, liceat tibi eum auctoritate apostolica removere,¹ si institutor eum non amoverit requisitus, ut sic ecclesia per te de alio postmodum canonice ordinetur.

“ Data Tusculani, xii. Kal. Aprilis.”

March 21,
1179 (?)

69. *Bulla quod Archiepiscopus et Archidiaconus sine calumnia recipient personas idoneas ad ecclesias nostras per nos presentatas.*

“ [A]LEXANDER episcopus, servus servorum Dei, venerabili fratri Cantuariensi archiepiscopo, apostolicæ sedis legato, et dilecto filio archidiacono ejus, salutem et apostolicam benedictionem. Gravis admodum ad nos querela pervenit, quod [in]² parochiales ecclesias monasterii sancti Augustini Cantuariensis vacantes personas idoneas a dilectis filiis nostris abbate

¹ removere MS.

² Supplied to complete the sense.

“ et fratribus sancti Augustini non vultis recipere
 “ presentatas. Idem quam grave sit et contrarium
 “ rationi canonum statuta manifeste declarant. Qua-
 “ propter presentium auctoritate vobis mandamus at-
 “ que precipimus, quatenus cum predicti abbates et
 “ fratres ad ecclesias suas vacantes personas duxerint
 “ idoneas presentandas, eas sine calumnia, occasione
 “ et excusatione cessante, recipiatis, nec in eis sine
 “ presentatione ipsorum quoslibet¹ instituere presu-
 “ matis. Quod si preceptum nostrum in hac parte
 “ duxeritis negligendum, sicut predicto monasterio de
 “ benedictione abbatis previdimus, ita, Domino auxi-
 “ liante, providere curabimus, quod, assensu seu auc-
 “ toritate vestra non requisita, ecclesias suas poterint
 “ de quibuscunque personis voluerint idoneis ordi-
 “ nare.²”

Feb. 16,
 1179 (?)

“Data Laterani, xiv. Kalend. Martii.”

70. *Bulla de presentatione clericorum ad ecclesias nostras et amotione aliorum in eis præter nos institutorum.*

“ [A]LEXANDER episcopus, servus servorum Dei, di-
 “ lectis filiis Rogero abbati et monachis sancti Augus- fol. 90.
 “ tini salutem et apostolicam benedictionem. De minori
 “ possemus sollicitudine merito argui, si ad conservanda
 “ jura monasterii vestri, quod ad provisionem nostram
 “ specialiter respicit, negligentiam videremur habere.
 “ Quapropter vobis et justitiis vestris pontificali volentes
 “ diligentia providere, auctoritate apostolica prohibemus,
 “ ne in ecclesiis ad representationem vestram spectan-
 “ tibus ulli, nisi a vobis presentati fuerint, ordinentur;
 “ sed si quos, vobis non presentantibus, ordinari conti-
 “ gerit, ab eisdem ecclesiis amoveantur, et eorum ordi-

¹ quolibet MS.

² ordinate MS.

“ natio irrita penitus habeatur, nisi forte, quod absit,
 “ præsentationem clericorum vos [duxeritis]¹ malitiose
 “ differre.

“ Data Laterani, x. Kalend. Martii.”

Feb. 20.

71. *Bulla quod Abbas possit auctoritate apostolica
 malefactores ecclesie excommunicare.*

“ [A]LEXANDER episcopus, servus servorum Dei, abbati
 “ sancti Augustini Cantuariensis salutem et apostoli-
 “ cam benedictionem. Cum in nostra esses præsentia
 “ constitutus, proposuisti monasterio tuo ab hominibus
 “ pravis et iniquis multas persecutiones et gravamina
 “ irrogari, et in hac parte, propter negligentiam præla-
 “ torum, plurimum defectum justitiæ sustineri. Unde
 “ a nobis suppliciter postulasti, ut tibi et monasterio
 “ tuo super tantis gravaminibus studeremus consultius
 “ providere. Nos itaque attendentes monasterium ip-
 “ sum ad dispositionem beati Petri et nostram specia-
 “ lius pertinere, et ob hoc ei amplius debitores existere,
 “ tibi et successoribus tuis de consueta clementia se-
 “ dis apostolicæ indulgemus, ut, si archiepiscopi, vel
 “ episcopi, aut alii ecclesiarum prælati, vobis de male-
 “ factoribus vestris, parochianis suis, tertio per vos
 “ requisiti humiliter et devote, plenam non fecerint
 “ rationem, eos excommunicandi auctoritate nostra,
 “ contradictione et appellatione cessante, liberam ha-
 “ beat de cætero facultatem, et sententiam ipsam
 “ rationabiliter latam nullus audeat, nisi satisfactione
 “ congrua præstita, immutare.

“ Data Laterani, iv. Kal. Martii.”

Feb. 26,
 1179 (?)

¹ This word is inserted to fill up a gap in MS. and complete the sense.

72. *Bulla de clavibus ecclesiarum nostrarum et presentatione clericorum ad easdem ecclesias.*

“ [A]LEXANDER episcopus, servus servorum Dei, venerabili fratri Ricardo archiepiscopo, apostolicæ sedis legato, et dilecto filio archidiacono Cantuariensi, salutem et apostolicam benedictionem. Cum tenemur commodis et profectibus ecclesiarum intendere, de illarum utilitatibus præcipue tenemur esse solliciti, quæ ad jurisdictionem beati Petri et nostram specialiter et proprie spectare noscuntur. Cum igitur constet monasterium beati Augustini ad tutelam et dispositionem Romanæ ecclesiæ proprie pertinere, per apostolica vobis scripta arctius inhibemus, ne, vacantibus ecclesiis suis, claves ipsarum, contra antiquam consuetudinem ipsius monasterii, præsumatis accipere, aut in eis personas aliquas, invitis fratribus ejusdem monasterii, ordinare, seu clericos servientes vel alios homines suos, sine manifesta et justa causa, ecclesiastica sententia aggravare.

April 28. “ Data Romæ, apud sanctum Petrum, vi. Kalend. “ Maii.”

73. *Bulla ne beneficiati nostri tradant ecclesias suas ad firmam.*

“ [A]LEXANDER episcopus, servus servorum Dei, abbati sancti Augustini Cantuariensis salutem et apostolicam benedictionem. Audivimus, et audientes nequivimus non mirari, quod quædam ecclesiarum monasterii tui per clericos annuatim pretio distrahantur; unde contingit¹ quod propriis possessionibus defraudantur, et, quod gravius est, decenter in eis Divina officia

¹ un^o conting^o MS.

“ minime aguntur.¹ Unde, quoniam quod perperam ab
 “ aliis agitur nobis imminet sollicite corrigendum, auc-
 “ toritate apostolica prohibemus, ne aliquis clericorum
 “ tuorum commissam sibi ecclesiam cuiquam ad fir-
 “ mam assignet. Quod si fecerit, liceat tibi eum usque
 “ ad satisfactionem congruam ipsius ecclesiae beneficio
 “ auctoritate apostolica spoliare.

“ Data Tusculani, xii. Kalend. Aprilis.”

March 21.

74. *Bulla de privilegiis inspiciendis, et de inhibitione archiepiscopo vel officiali, ne se intromittant de ecclesiis vel hominibus nostris, contentione pendente.*

“ [A]LEXANDER episcopus, servus servorum Dei, vene-
 “ rabili fratri H[ugoni] Dunelmensi episcopo et dilecto
 “ filio abbati sancti Albani salutem et apostolicam
 “ benedictionem. Cum super quaestionem falsi, quam
 “ venerabilis frater noster R[icardus] Cantuariensis
 “ archiepiscopus, apostolicae sedis legatus, quibusdam
 “ privilegiorum monasterii sancti Augustini Cantua-
 “ riensis opponit, fuisset ad sedem apostolicam appella-
 “ tum, de fratrum nostrorum consilio discretioni vestrae
 “ dedimus in mandatis, ut, cum propter hoc fueritis
 “ requisiti, partes ante vestram praesentiam convocantes,
 “ faceretis vobis privilegia monasterii exhiberi, quae
 “ ipse archiepiscopus arguit falsitatis, et archiepiscopo,
 “ cum certo numero consiliariorum, singillatim ipsa pri-
 “ vilegia monstraretis, ita quod, nisi² uno reddito, aliud
 “ monstraretis, et rescripta privilegiorum cum tribus
 “ vel duobus originalibus, sub sigillis vestris inclusa, ad
 “ sedem apostolicam mitteretis. Post recessum autem
 “ nuntiorum archiepiscopi, quidam fratrum sancti Au-
 “ gustini, ad nostram praesentiam accedentes, quaedam

¹ paguntur MS.

| ² nec MS.

“ privilegia originalia portaverunt, quæ non duximus
 “ remittenda, ne in via possent per occasionem aliquam
 “ deperire.

“ Vos¹ ergo, excepto quod scripsimus de quibusdam
 “ originalibus transmittendis, in reliquo juxta præ-
 “ scriptam vobis formam, occasione et excusatione re-
 “ mota, sublato² appellationis diffugio, procedatis.
 “ Præfato quoque archiepiscopo et officialibus ejus
 “ curetis auctoritate apostolica districtius inhibere, ne,
 “ donec supradicta questio terminetur, contra tenorem
 “ privilegiorum monasterii, de possessionibus ejus vel
 “ hominibus, clericis et ecclesiis, intus vel foris, se
 “ aliquatenus intromittat; quoniam, questione ipsa du-
 “ rante, præcepimus privilegia, de quibus arguitur, fir-
 “ mitatem habere.

March 23,
 1181.

“ Data Tusculani, x. Kalend. Aprilis.”

75. *Bulla de privilegiis inspiciendis, directa Dunelmensi episcopo.*

“ ALEXANDER episcopus, servus servorum Dei, venera-
 “ bili fratri Dunelmensi episcopo et dilectis filiis sancti
 “ Edmundi et sancti Albani abbatibus salutem et aposto-
 “ licam benedictionem. Recepimus litteras, quas dilecti
 “ filii nostri R[ogerus] abbas et fratres sancti Augus-
 “ tini Cantuariensis [ad] venerabilem fratrem nostrum
 “ R[icardum] Cantuariensem archiepiscopum, apostolicæ
 “ sedis legatum, miserunt, ex quarum tenore perpen-
 “ dimus, quod cum venerabilibus fratribus nostris He-
 “ refordensi et Wygornensi episcopis, tunc Fordenensi
 “ abbati, et bonæ memoriæ magistro P[etro] de Meli-
 “ dis, fuisset mandatum a nobis, ut, si præfatus archi-
 “ episcopus privilegia, quibus idem abbas et fratres se
 “ ab ejus impetitione defendi crederint,³ vellet redar-
 “ guere falsitatis, ea sibi facerent quantocius exhiberi,

¹ Ego MS.

² sublata MS.

³ crederit MS.

" et quæ proponerentur hinc inde, appellatione remota,
 " diligentius audientes, eadem privilegia facerent fide-
 " liter et studiose conscribi; primo iudicium eo nomine
 " Cantuarie, absente præfato Herefordensi, fuit in
 " ecclesia sancti Gregorii celebratum, quæ, sub muro
 " civitatis posita, quasi thalamus præfati archiepiscopi
 " reputatur. Confluxerat autem illuc tota synodus fere,
 " quæ celebrabatur eo die, et erant vici, plateæ, et atria
 fol. 91. " plena nimis, ut dicunt fratres ipsi, hominibus teme-
 " rariis, ad dispendium eorum paratis. Unde, cum rogati
 " fuissent ut omnia privilegia quæcunque a tempore
 " beati Gregorii penes ipsos essent, exhiberent,¹ adver-
 " sario responderent in mandato non omnia contineri,
 " sed omnia illa dumtaxat, quæ arguere vellet
 " [falsitatis?]; nec mandatum fuisse ut adversario ex-
 " hiberentur, sed iudicibus, nec de loco expresse in
 " mandato aliquid habebatur. Tandem ad instantiam
 " iudicum, tanquam hoc de voluntate archiepiscopi pe-
 " terent, concesserunt, ut cum tribus clericis et tribus
 " monachis ipse septimus apud beatum Augustinum
 " videret illorum privilegia, et tractaret. Sed cum hoc
 " archiepiscopus renuisset eisdem postulantibus, an-
 " nuerunt [scribi]² ut cum sex clericis et sex mona-
 " chis ipse tertius decimus, una cum iudicibus, copiam
 " privilegiorum haberet; sed et hoc archiepiscopus
 " respuit, non propter laborem, cum ecclesia ipsa a
 " loco iudicii vix jactu lapilli distare dicatur. Inde
 " utique fuit, quod videntes in duobus mandati fines
 " excedi a iudicibus, præcipientibus omnia et adver-
 " sario exhiberi, cernentes quoque superabundantem
 " concessionem suam ab archiepiscopo memorato con-
 " temptu,³ ad appellationis remedium confugerunt.

¹ ut repeated before *exhiberent* MS.
² The word appears to be redund-
 ant. Perhaps it is a clerical mistake
 for *inibi*.

³ Equivalent to *contempti*: or else a
 mistake for *contemptum*.

Aug. 10. " Judices tamen eis diem nihilominus prorogarunt Lon-
 " doniis crastino post festum sancti Laurentii, ubi
 " peremptorio die conventi sub iudicibus tribus, post
 " appellationem interpositam, statim audientes termi-
 " num præscriptum, appellationis remedium innovarunt,
 " causas ejus multiplices exponentes. Adjecit præterea
 " nuntius prædicti abbatis et fratrum, quod, post
 " appellationem interpositam, archiepiscopus quosdam
 " clericorum eorum fratrum suspensioni et aliquas
 " ecclesiarum ipsorum interdicto pro suæ voluntatis
 " arbitrio subjecisset, et quidem officialium ejus litteris
 " appellationis obediri easque recipi, quod gravius et
 " mirabilius gerimus, vetuisset. Contrario autem nuntii
 " archiepiscopi constanter inf[iciant]es¹ quod dominum
 " suum nuntius jam dictus objecerat, litteras delega-
 " torum iudicum presentarunt, apertius continentes
 " quod, cum præfatus archiepiscopus, secundum formam
 " mandati apostolici, instanter peteret instrumentorum
 " sibi copiam exhiberi,² certa designans³ privilegia
 " quæ volebat arguere falsitatis, pars⁴ fratrum ipsorum
 " suis defensionibus utens quantum potuit privilegio-
 " rum exhibitionem vitavit. Sed cum de consilio
 " virorum prudentium, quorum habebant copiam, ju-
 " dices delegati interlocuti fuissent privilegia exhi-
 " benda, quæ archiepiscopus petierat nominatim accu-
 " sanda, et firmiter injunxissent auctoritate, qua fun-
 " gebantur, fratribus prænominatis, quatenus exhiberent
 " illis privilegia illa, ut per eos eorundem privilegiorum
 " inspiciendorum archiepiscopo copia fieret, licet in lit-
 " teris commissionis appellationis remedium tolleretur,
 " et plenariam fratribus securitatem promitterent inte-
 " gra⁵ et illibata privilegia ipsa reddendi, ad nostram

¹ This word is left unfinished, as
 though the scribe were unable to
 decipher the original document.

² exhiberi MS.

³ designamus MS.

⁴ p MS.

⁵ intra MS.

" tertiam audientiam appellaverunt. Nos itaque atten-
 " dentes tempus ad prosequendam appellationem præ-
 " scriptam nullatenus expectandum, cum privilegia,
 " nisi inspecta, argui non valeant falsitatis, et difficile
 " sit et periculosum ea apud sedem apostolicam exhiberi,
 " de communi fratrum nostrorum consilio censuimus
 " ut coram vobis exhibeantur privilegia, quæ archiepi-
 " scopus¹ duxerat arguenda, in claustro prædictorum
 " fratrum, vel in alio loco ipsius omnino securo et illi
 " congruo, ad arbitrium vestrum, usque ad proximum
 " festum nativitatis beati Johannis Baptistæ. Nolu-
 " mus autem exhiberi omnia simul, sed uno exhibitio-
 " et ipsius inspiciendi et contrascribendi, si necesse
 " fuerit, copia præstita, reddatur illud fratribus ipsis,
 " et aliud præsentetur. Deinde usque ad Purificatio-
 " nem beate Mariæ sequentis anni, archiepiscopus,
 " sufficienter instructus ad redarguenda privilegia præ-
 " dicta, per se vel sufficientem responsalem, ad aposto-
 " licam sedem accedet. Si vero nec venerit, nec suffi-
 " cientem miserit² responsalem, eis suisque successo-
 " ribus perpetuum sit silentium impositum privilegia
 " ipsa ulterius arguendi. Interim autem privilegia ipsa
 " nolumus vacillare; sed præcipimus sententiam, quæ
 " super statu monasterii lata est, inviolabiliter obser-
 " vari. Mandamus etiam, ut sententia in clericos
 " ejusdem monasterii, vel ecclesias, post appellationem
 " prolata,³ denuntietur publice non tenere;⁴ et qui
 " prohibuerunt litteris apostolicis obediri, aut eas re-
 " cipi, compellantur suspensi ad sedem apostolicam
 " laborare. Quia igitur quanto amplius de prudentia
 " vestra et honestate confidimus, tanto studiosius et
 " fidelius decet vos commissum experientiae vestrae
 " negotium ventilare, discretioni vestrae mandamus

June 24.

Feb. 2,
1182.¹ archiepiscopi MS.² misit MS.³ In Thorne (col. 1832), where portions of this bull are printed,the reading is *appellatione remota*
without *post*.⁴ teneri MS.

" atque præcipimus, quatenus in facto juxta formam,
 " quam præscripsimus, omni gratia et timore postpo-
 " sito, sublato appellationis diffugio,¹ procedatis, et in
 " præscripto festo Purificationis rescripta privilegiorum,
 " quæ vobis exhibita fuerint, cum litteris vestris rei
 " veritatem continentibus, sub sigillis vestris nobis
 " transmittatis inclusa. Ne autem contentio præ mul-
 " titudine oriatur, jubemus ut archiepiscopum in in-
 " conspectionem privilegiorum duodecim excedere
 " numerum non sinatis, sed eum duodecim inter cleri-
 " cos et monachos faciatis esse contentum. Sententiam
 " quoque, si quam in clericos vel ecclesias monasterii
 " constiterit post appellationem interpositam pronul-
 " gatam, nullius appellatione obstante, denuntietis
 " publice non tenere. Archiepiscopo præterea distric-
 " tius auctoritate apostolica injungatis, ut officiales
 " suos, qui obedire litteris nostris, aut eas recipi ve-
 " tuisse[nt, si res²] ita se habet, suspensos ad apo-
 " stolicam sedem, dilatione et appellatione cessante,
 " transmittat. Si vero negaverint, et monachi duxerint
 " insistendum, appellatione cessante, recipiatis testes, et
 " attestaciones studiosius conscribentes, in præscripto
 " festo, nobis transmittatis inclusas. Alioquin, si de his
 " fuerint in auditorio nostro convicti, duriores senten-
 " tiam reportabunt. Si autem omnes his exequendis
 " nequiveritis interesse, duo vestrum ea nihilominus
 " exsequantur.

" Data Tusculani, x. Kal. Februarii."

Jan 23,
1181(?)

76. *Bulla de institutione clericorum in ecclesiis nostris, et de custodia clavium earundem, directa Archiepiscopo et Archidiacono.*

" ALEXANDER episcopus, servus servorum Dei, vene-
 " rabili fratri archiepiscopo, apostolicæ sedis legato, et
 " dilecto filio archidiacono Cantuariensi, salutem et

¹ *diffugio* MS.

² *Hiatus* in MS.

" apostolicam benedictionem. Cum in ecclesiis beati
 " Augustini, absque assensu abbatis et capituli, de jure
 " non possint nec debeant qualibet ordinari, miramur
 " plurimum et movemur quod ecclesias prædicti mo-
 " nasterii, absque assensu ipsius abbatis et capituli,
 " præsumitis ordinare, et in his et in aliis multas eidem
 " monasterio oppressiones infligere. Et quia, cum
 " idem monasterium ad dispositionem beati Petri et
 " nostram specialiter spectet, nec volumus nec debemus
 " aliquatenus sustinere ut quomodolibet per vos injuste
 " gravetur, per apostolica scripta vobis districtius pro-
 " hibemus, ne prædicto monasterio in ecclesiis suis in-
 " debita gravamina imponatis, nec in ecclesiis suis sine
 fol. 92. " assensu abbatis clericos instituere presumatis, nec ad
 " claves ecclesiarum, seu ad possessiones earum, contra
 " apostolicæ sedis privilegia, manus extendere occasione
 " qualibet attentetis.¹ Quod si contra prohibitionem
 " nostram forte duxeritis veniendum, nos, auctore Deo,
 " providere curabimus quod id² juris penitus amittetis,
 " quod videmini in ecclesiis illis habere. Quoniam pri-
 " vilegium meretur amittere, qui concessa sibi abutitur
 " potestate.
 " Data Laterani, xiv. Kal. Martii."

Feb. 16.

77. *Bulla de conventionem cum monachis sancti Swythuni.*

" ALEXANDER episcopus, etc. Sicut fuit expositum
 " coram nobis, dilecti filii abbas et conventus monas-
 " terii sancti Augustini Cantuariensis, ad Romanam
 " ecclesiam, nullo medio, pertinentis, ordinis sancti
 " Benedicti, quandam conventionem seu ordinationem
 " cum monachis monasterii sancti Swythuni Winto-
 " nensis diocesis motu proprio inierunt, ut videlicet
 " monachi alterutrius monasteriorum ipsorum ad al-
 " terum eorundem et monachi alterius ad reliquum

¹ acceptetis MS.| ² in MS.

" pro tempore accedentes recipientur ibidem¹ ut mo-
 " nachi et confratres, et stallum in² choro et locum in
 " capitulo, ut in proprio monasterio, mutuo obtinerent;
 " verum cum hujusmodi conventio contra canonicas
 " sanctiones esse apertissime videatur, petebatur a nobis
 " ut super hoc indemnitati ejusdem monasterii con-
 " sulere, praesertim cum absque sedis apostolicæ licentia
 " conventio³ ipsa facta fuerit, paterna sollicitudine cu-
 " raremus. Quocirca discretioni vestræ per apostolica
 " scripta mandamus, quatenus [vocatis]⁴ qui fuerint
 " evocandi, et auditis hinc inde propositis, quod ca-
 " nonicum fuerit, appellatione præposita,⁵ statuatis;
 " scientes quod decreveritis per censuram ecclesiasticam
 " firmiter observari. Testes autem qui fuerint no-
 " minati, si se gratia, odio, vel timore subtraxerint,
 " censura simili, appellatione cessante, compellantur
 " veritati testimonium perhibere;⁶ non obstante con-
 " stitutione de duabus dietis edita in concilio generali,
 " dummodo ultra tertiam vel quartam dietas⁷ extra
 " suam diocesim auctoritate præsentium ad iudicium
 " non traha[n]tur. Quod si non ambo his exsequendis
 " potuerint interesse, alter vestrum⁸ nihilominus ex-
 " sequatur."

78. *Bulla de confirmatione ecclesie de Northburn ad eleemosynariam, directa Capitulo.*

" ALEXANDER episcopus, servus servorum Dei, capi-
 " tulo sancti Augustini Cantuariensis salutem et apo-
 " stolicam benedictionem. Justis petentium desideriis
 " dignum est nos facilem præbere consensum, et vota,
 " quæ a rationis tramite non discordant, effectu sunt
 " prosequente complenda. Eapropter, dilecti in Do-

¹ idem MS.

² et stallum in] et et stallum MS.

³ conuencio MS.

⁴ Supplied by a later hand.

⁵ We should perhaps read se-
posita.

⁶ prohibete MS. The reference is probably to the Council of Lateran, A.D. 1179. (Labbe, x. 1592.)

⁷ arias MS.; which seems an error of the scribe for dietas.

⁸ alter vestrum] alterum MS.

"mino filii, vestris justis postulationibus grato concur-
 "rentes assensu, ecclesiam sancti Augustini de North-
 "burne, cum omnibus pertinentiis suis domui vestre
 "eleemosynarie auctoritate apostolica confirmamus, et
 "presentis scripti patrocinio communimus: statuentes,
 "ut nulli omnino hominum liceat hanc paginam nostre
 "confirmationis infringere, vel aliquatenus contraire.
 "Si quis autem hoc attentare presumpserit, indigna-
 "tionem Omnipotentis Dei, et beatorum Petri et Pauli
 "apostolorum Ejus, se noverit incursum.
 "Data Anagnie, vii. Kal. Junii."

May 26.

79. *Carta preceptorum hominibus de Thanet, ut faciant
 servitia et consuetudines Abbati.*

"[H]ENRICUS, Dei gratia rex, Angliæ et dux Nor-
 "manniæ et Aquitaniæ et comes Andegaviæ, homini-
 "bus abbatis sancti Augustini de Thanet salutem.
 "Precipio vobis, quod juste et sine dilatione faciatis
 "prefato abbati domino vestro omnia servitia, et
 "consuetudines, et jura quæ ei facere debetis de feodis
 "vestris, et quæ prædecessoribus suis facere solebatis;
 "et nisi feceritis, vicecomes de Kent faciat fieri; ne
 "inde amplius clamorem audiam pro defectu recti.
 "Teste Ranulpho de Glanvilla, apud Wintoniam."

80. *Carta de confirmatione concordie inter Ricardum
 archiepiscopum et Rogerum abbatem.*

"HENRICUS, Dei gratia rex Angliæ, et dux Norman-
 "niæ et Aquitaniæ, et comes Andegaviæ, archiepiscopis,
 "episcopis, abbatibus, archidiaconis, decanis, comitibus,
 "baronibus, justitiariis, vicecomitibus, ministris, et om-
 "nibus fidelibus suis, salutem. Sciatis quod subscripta
 "pax et concordia coram me facta fuit, assensu utriusque
 "partis, inter Ricardum archiepiscopum Cantuariensem
 "et Rogerum abbatem sancti Augustini Cantuariensis,

F F

“ super controversiis, quæ inter eos vertebantur; et
 “ me eandem pacem et concordiam concessisse, et ad
 “ petitionem eorum præsentî carta mea confirmasse;
 “ videlicet:—

“ ‘ Cum inter dominum Ricardum Cantuariensem
 “ ‘ archiepiscopum, totius Angliæ primatem, et domi-
 “ ‘ num Rogerum abbatem sancti Augustini Cantuarien-
 “ ‘ sis, super privilegiis sancti Augustini, quæ præfatus
 “ ‘ archiepiscopus se accusaturum falsitatis comminaba-
 “ ‘ tur, et de exactione professionis ejusdem abbatis, de
 “ ‘ subjectione quoque clericorum et laicorum de tene- fol. 23.
 “ ‘ mento ipsius abbatis, controversia verteretur, tandem
 “ ‘ amicabili compositione in hunc modum conquievit.
 “ ‘ Præfatus siquidem archiepiscopus et conventus sanctæ
 “ ‘ Trinitatis accusationi privilegiorum, quam comminati
 “ ‘ fuerant, renuntiaverunt. Idem etiam archiepiscopus
 “ ‘ in persona sua, [cum] assensu conventus sui, exac-
 “ ‘ tioni professionis a persona præfati Rogeri abbatis
 “ ‘ renuntiavit. Ipse vero abbas et conventus suus con-
 “ ‘ cedunt, et præsentî scripto firmiter promittunt, quod
 “ ‘ prænominatum archiepiscopum in Cena Domini ad
 “ ‘ absolvendos monachos suos invitabunt, quandoque
 “ ‘ etiam ad celebranda in monasterio sancti Augustini
 “ ‘ missarum sollempnia in diebus sollempnibus; rogatus,
 “ ‘ quoque idem archiepiscopus basilicas ad monaste-
 “ ‘ rium sancti Augustini pertinentes dedicabit; mona-
 “ ‘ chos ejusdem monasterii ad ordines oblatos ordina-
 “ ‘ bit, et cætera sacramenta ecclesiæ, quæ episcopi
 “ ‘ conferre solent, exhibebit. De subjectione quoque
 “ ‘ clericorum et laicorum ita convenit: quod clerici
 “ ‘ omnium ecclesiarum, et eorum parochiani de tene-
 “ ‘ mento sancti Augustini, respondebunt archiepiscopo
 “ ‘ Cantuariensi et ejus officialibus, et in jurisdictione
 “ ‘ spirituali subjacebunt. Institutiones etiam persona-
 “ ‘ rum et vicariorum in ecclesiis sancti Augustini a
 “ ‘ memorato archiepiscopo vel ejus officiali fient ad

“ præsentationem abbatis sancti Augustini; ita qui-
“ dem quod cum personam vel vicarium decedere con-
“ tingerit, retentio clavium ecclesiarum cum fructibus
“ apud abbatem residebit, salva in omnibus defuncti
“ ultima voluntate. Ipse vero abbas infra quadraginta
“ dies ad vacans beneficium memorato archiepiscopo,
“ vel ejus officiali, personam vel vicarium præsentabit;
“ medio autem tempore, rogatu abbatis, in vacante
“ ecclesia aliquis vicinus sacerdos ministrabit, donec
“ ad notitiam archiepiscopi vel ejus officialis hoc per-
“ veniat; et postmodum ibidem, auctoritate ipsius
“ archiepiscopi vel ejus officialis celebrabit. Archidia-
“ conus quoque Cantuariensis, vel ejus officialis, ea
“ dona annuatim ab ecclesiis sancti Augustini habebit
“ quæ a triginta annis retro dari consueverunt, et
“ annuam recipiet procurationem in ecclesiis sancti
“ Augustini in tribus equis. Exceptis tribus ecclesiis,
“ scilicet de Menstre, de Norborne, de Chistelet, quæ
“ immunes erunt tam a donis, quam a procuratione
“ archidiaconi et ejus officialium. Ecclesie quoque
“ de Middelton et de Faversham, cum in proprios
“ usus monachorum sancti Augustini redierint, eadem
“ cum prædictis tribus ecclesiis libertate gaudebunt.
“ Clerici siquidem ecclesiarum sancti Augustini syno-
“ dos et capitula archiepiscopi Cantuariensis et archi-
“ diaconi frequentabunt; et si acciderit aliquem de
“ clericis vel de parochianis eorum in causam trahi,
“ abbas, si voluerit, monachum vel clericum mittet
“ ad synodum vel capitulum, ut videat et audiat
“ qualiter tractus in causam ibidem tractetur, et si
“ voluerit advocet, et ad archiepiscopum provocet,
“ nullam aliam ibidem habiturus potestatem. Et sive
“ abbas miserit, sive non miserit clericum vel mona-
“ chum, nihilominus archidiaconus vel ejus officialis
“ officium exsequatur suum. Si autem acciderit trac-
“ tum in causam in poenam pecuniariam condemnari
“ poena eadem summam dimidiæ marcæ argenti non

" excedet, que summa etiam, si opus fuerit, jura-
 " mento sacerdotis, cujus parochianus condemnatus
 " fuerit, duorumque comparochianorum suorum, qui
 " sunt de tenemento abbatis, inspectis facultatibus fol. 93b
 " condemnati, ne gravetur, taxabitur. Et si parochi-
 " ani, qui vocati fuerint ad taxationem faciendam,
 " ad diem eis¹ assignatum non venerint, juramento
 " sacerdotis tantum procedet taxatio. Promiserunt
 " quoque prefati archiepiscopus et abbas, cum con-
 " sensu suorum conventuum, quod nihil contra for-
 " mam hujus pacis impetrabunt, nec impetratis contra
 " eandem formam aliquatenus utentur, in cæteris, quæ
 " hic expressa non sunt, privilegiis monasterii sancti
 " Augustini robur debitum obtinentibus.

March 8, 1182. " Facta est autem hæc compositio, anno ab Incar-
 natione Domini M.CLXXXII., octavo Idus Martii,
 " apud Pictaviam.

" Utrique autem promiserunt archiepiscopus et abbas
 " in verbo veritatis se eam observaturos, his testibus,
 " domino Henrico Baiocensi et domino Waltero Ro-
 " fensi episcopis; magistro Gir[ardo] Pulcella; magistro
 " Petro Bath[oniensi]² et Henrico Baiocensi archi-
 " diaconis; magistro Stephano Rem[ensi?], magistro
 " Roberto Blundo, magistro Rogero Rohuis², magistro
 " Petro Gay, magistro Radulpho de Forda, magistro
 " Radulpho de Essebury, Henrico Baiocensi, Willelmo
 " de Sotend; apud Pictaviam."

81. *Bulla Lucii III. de confirmatione sententiæ latae
 super benedictione abbatis, directæ Rogero I.
 abbati.*

" [L]UCIUS episcopus, servus servorum Dei, dilectis
 " filiis Rogero abbati et capitulo sancti Augustini
 " Cantuariensis, salutem et apostolicam benedictionem.

¹ ejus MS.

² i.e. Peter of Blois, Archdeacon
of Bath.

" Fatigati sepius a venerabili fratre nostro R[icardo]
 " Cantuariensi archiepiscopo, qui subjectionem sibi vestri
 " monasterii vindicabat, pro gravaminibus et vexationi-
 " bus ejus, ad sedem apostolicam, non sine gravi peri-
 " culo personarum et dispendio temporalium rerum,
 " multotiens accessistis. Demum vero te, fili abbas,
 " et responsalibus prædicti archiepiscopi, coram præ-
 " decessore nostro felicis memoriæ Alexandro constitutis,
 " et rationes vestras hinc inde studiosius allegantibus,
 " præfatus prædecessor noster, inspectis privilegiis
 " apostolicæ sedis, de consilio fratrum suorum judiciali
 " sententia statuit, ut abbas monasterii vestri, qui pro
 " tempore fuerit, in ipso monasterio ab archiepiscopo
 " Cantuariensi sine exactione professionis debeat omni
 " tempore benedici, si ei gratis et [sine]¹ pravitare
 " benedictionis munus duxerit conferendum. Nos ita-
 " que ipsius prædecessoris nostri vestigiis inhærentes,
 " sententiam, quam ipse super hoc promulgavit, com-
 " municato fratrum nostrorum consilio, confirmamus, et
 " præsentis scripti patrocinio communimus. Ad hæc
 " adjicientes, de consilio eorum fratrum nostrorum²
 " statuimus, ut monasterium vestrum, cum omnibus
 " pertinentiis suis, intus et foris, in ea semper libertate
 " permaneat, in qua unquam melius usque in ho-
 " diernum diem noscitur extitisse; eo non ob-
 " stante quod de privilegiis vestri monasterii movit
 " præfatus archiepiscopus quæstionem. Nulli ergo
 " omnino homini liceat hanc paginam nostræ confir-
 " mationis seu constitutionis infringere, vel ei ausu
 " temerario contraire. Si quis hæc autem attentare
 " presumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, et
 " beatorum Petri et Pauli apostolorum Ejus, se noverit³
 " incursum.

" Data Velletri, xii. Kal. Junii."

May 21,
1182 (?).

¹ Added to complete the sense. | ² nouenerit MS.
³ consilio repeated in MS. after |
 nostrorum (by mistake).

82. *Bulla de confirmatione sententiae late super benedictione abbatis, et de aliis libertatibus monasterii.*

“ [L]UCIUS episcopus, etc. Quanto specialius monasterium vestrum ad jus et proprietatem Romanae ecclesiae pertinere dignoscitur, tanto libentius dignitatem et libertatem ipsius in posterum volumus conservare, et ne temeritate cujuslibet violentur, apostolicae auctoritatis praesidio communire.¹ Hac igitur consideratione inducti, et vestris nihilominus precibus inclinati, sententiam super benedictione abbatis, ubi videlicet, et qualiter debeat benedici, a felicitis recordationis Alexandro papa, praedecessore nostro, de communi fratrum consilio latam, necnon et libertatem, quam vestrum monasterium in capite vel in membris ab antiquo usque ad haec tempora noscitur habuisse, quaestione falsi nequaquam obstante, auctoritate apostolica confirmamus, et praesentis scripti patrocinio communimus. Statuentes ut nulli omnino, etc.”

fol. 94.

83. *Bulla ne archiepiscopus professionem exigat ab abbate, directa archiepiscopo.*

“ [L]UCIUS episcopus, servus servorum Dei, Cantuariensi archiepiscopo salutem et apostolicam benedictionem. Cum a praedecessore nostro Alexandro felicitis memoriae judiciali sit sententia diffinitum, et a nobis etiam confirmatum, ut abbas, qui in monasterio beati Augustini Cantuariensis pro tempore fuerit, in ipso monasterio, sine professione obedientiae, per Cantuariensem archiepiscopum debeat benedici, non possemus non molestum habere, si ab abbate ipsius monasterii professionem obedientiae requireres; cum

¹ *communitate* MS.

“ jus nostrum ex hoc nobis subtrahere videris. Inde
 “ est quod fraternitati tuæ in virtute obedientiæ præ-
 “ cipimus, quod ab abbate præscripti monasterii pro-
 “ fessionem nullatenus exigas, ne[c] per te, nec per
 “ alium, eidem abbati¹ propter hoc molestus exigas;
 “ sciturus quod si contra præceptum nostrum veneris
 “ in² hac parte, transgressionem tuam relinquere non
 “ poterimus incorrectam.
 “ Data Velletri, ii. Non. Junii.”

June 4,
1182 (?).

84. *Bulla ne abbas professionem faciat vel promittat
 archiepiscopo, directa abbati.*

“ [L]UCIUS episcopus, servus servorum Dei, abbati
 “ sancti Augustini Cantuariensis salutem et apostoli-
 “ cam benedictionem. Cum a prædecessore nostro felicis
 “ memoriæ judiciali sit sententia diffinitum, et a nobis
 “ etiam confirmatum, ut abbas, qui in monasterio tuo
 “ pro tempore fuerit, in ipso monasterio, sine profes-
 “ sione obedientiæ, per Cantuariensem archiepiscopum
 “ debeat benedici, non possemus non molestum habere,
 “ si tu, [qui]³ maximæ munus benedictionis per jam
 “ dicti prædecessoris nostri ministerium recepisti, eidem
 “ archiepiscopo professionem faceres, cum ex hoc jus
 “ Romanæ ecclesiæ transferre malui[sse]⁴ videris. Inde
 “ est quod tibi sub periculo dignitatis et ordinis pro-
 “ hibemus ne archiepiscopo Cantuariensi professionem
 “ facias vel promittas; sciturus quod si contra prohibi-
 “ tionem nostram venire tentaveris, de transgressionem
 “ tua canonicam non poteris evadere disciplinam.
 “ Data Velletri, ii. Non. Junii.”

June 4,
1182 (?).

¹ *abbatem* MS.

² *etiam* MS.

³ Added to complete the sense.
The allusion is to the benediction of]

Abbot Roger, in 1179, by Alexander III.

⁴ The MS. reads *malui* or *malui*.

85. *Bulla ne archiepiscopus seu officialis ejus de ecclesiis, clericis, vel hominibus, intus vel foris, intromittant, directa archiepiscopo, etc.*

“ [L]UCIUS episcopus, servus servorum Dei, venerabili fratri R[icardo] archiepiscopo, et dilectis filiis [H]ereberto archidiacono Cantuariensi, et officialibus eorum, salutem et apostolicam benedictionem. Cum tu, frater archiepiscope, dilectos filios nostros abbatem et monachos sancti Augustini Cantuariensis, pro vexationibus et gravaminibus, non [sine]¹ difficultate personarum et temporalium rerum dispendio, ad Romanam ecclesiam coegeris sepius laborare, officio² nostro non credimus alienum, si eorum laboribus et expensis paterna sollicitudine providemus. Inde est quod, cum monasterium ipsum ad jurisdictionem nostram, nullo mediante, pertineat, et tu privilegia ipsius monasterii redarguas falsitatis, auctoritate presentium vobis arctius interdicens, ne de possessione praescripti monasterii, hominibus, clericis, vel ecclesiis, intus vel foris, de quibus inter te, frater archiepiscope, et praedictos monachos controversia vertitur, lite pendente super privilegiis ipsis, vos ullatenus intromittatis, sicut etiam de jure vos intromittere non debetis. Scituri quod, si secus egeritis, auctore Deo, in operis experientia sentietis, quam grave nobis sit contemptum a vobis de obedientia sustinere.

May 21,
1182 (?).

“ Data Velletri, xii. Kalend. Junii.”

86. *Bulla ne homines sancti Augustini archiepiscopo vel officialibus ejus in aliquo respondeant, donec quaestio terminetur.*

“ [L]UCIUS episcopus, servus servorum Dei, dilectis filiis clericis et laicis, ad jurisdictionem beati Augustini

¹ Wanting in MS.

² MS. prefixes *et*.

" spectantibus, salutem et apostolicam benedictionem.
 " Cum monasterium beati Augustini, quod nobis, nullo
 " mediante, est subjectum, pro vexatione venerabilis
 " fratris nostri Cantuariensis archiepiscopi gravatum
 " sit admodum laboribus et expensis, super labores et
 " gravamina ejus paterna pietate movemur, et ipsius
 " paci, sicut nobis Dominus dederit, providemus. Inde
 " est utique quod eidem archiepiscopo, archidiacono
 " suo, et officialibus eorum, arctius interdiximus, ne de
 " possessionibus præscripti monasterii, hominibus, cleri-
 " cis, vel ecclesiis, intus aut foris, de quibus inter
 " archiepiscopum et dilectos filios nostros abbatem et
 " fratres ipsius monasterii controversia vertitur, lite
 " pendente super ejusdem monasterii privilegiis, quæ
 " memoratus archiepiscopus redarguit falsitatis, sicut
 " de jure non debent, se aliquatenus intromittant.
 " Mandamus itaque universitati vestræ, et districte
 " præcipimus, quod eidem archiepiscopo, vel officialibus
 " ejus, si forte contra prohibitionem nostram, quod non
 " credimus, venerint, [ne],¹ donec super privilegiis illis
 " falsi quæstio terminetur, in aliquo respondeatis.
 " Data Velletri, xii. Kal. Junii."

May 21,
 1182(?).

87. *Bulla ne archiepiscopus, officialis vel legatus, obtentu legationis, possit monachos, ecclesias, vel homines interdicare.*

" [L]UCIUS episcopus, servus servorum Dei, dilectis
 " filiis [Roger]o abbati et fratribus sancti Augustini
 " Cantuariensis, salutem et apostolicam benedictionem.
 " Quanto monasterium vestrum ad dispositionem beati
 " Petri et nostram specialius pertinet, tanto ipsum
 " studiosius manutenere debemus, et ut illis, qui paci
 " vestræ invidunt et quieti, malignandi aditus adima-

¹ Wanting in MS.

" tur speciali libertate donare, praesertim cum multas
 " persecutiones et injurias dicamini sustinere, a quibus
 " ob reverentiam Romanae ecclesiae congrua deberetis
 " protectione defendi. Quapropter paci et tranquilli-
 " tati vestrae paterna sollicitudine providere volentes,
 " auctoritate apostolica prohibemus, ne Cantuariensis
 " archiepiscopus aut archidiaconus, sive officiales ejus,
 " vel aliquis legatus, obtentu legationis, monasterium
 " vestrum vel monachos ejus aliqua gravare sententia,
 " vel ecclesias, clericos, aut homines vestros, contra
 " privilegia sedis apostolicae interdiceret vel excommuni-
 " care praesumat, nisi fuerit a Romani pontificis latere
 " destinatus, vel mandatum ab eo susceperit speciale.
 " Praeterea chrisma, oleum sanctum, consecrationes alta-
 " rium, ordinationes monachorum et clericorum, qui ad
 " sacros ordines sint¹ promovendi, a Cantuariensi sus- fol. 95.
 " cipiatis archiepiscopo, si gratiam et communionem
 " apostolicae sedis habuerit, et ea gratis et absque ulla
 " pravitate vobis voluerit impertiri. Alioquin, quem-
 " cunque malueritis Catholicum adeatis antistitem,
 " qui² nostra fretus auctoritate quod postulatur indul-
 " geat, nec id vobis audeat aliquatenus denegare.
 " Decernimus ergo ut nulli omnino hominum liceat
 " hanc paginam nostrae prohibitionis infringere, vel ei
 " ausu temerario contraire. Si quis autem hoc atten-
 " tare praesumpserit, indignationem Dei, et beatorum
 " Petri et Pauli apostolorum Ejus, se noverit incur-
 " surum.

June 4. " Data Velletri, ii. Non Junii."

88. *Bulla ut beneficiati nostri nobis faciant juramen-
tum fidelitatis, quod si noluerint, liceat eos sus-
pendere.*

" [L]UCIUS episcopus, servus servorum Dei, dilecto
" filio R[ogero] abbati sancti Augustini Cantuariensis

¹ fuerint MS.

| ² quod MS.

" salutem et apostolicam benedictionem. Cum de anti-
 " qua ecclesie tue consuetudine habeatur, ut qui-
 " cunque per eam beneficium ecclesiasticum obtinet,
 " ei super eodem beneficio iuramento teneatur fide-
 " tatis astrictus, quidam¹ malitiose se subtrahunt,
 " nolentes securitatem solitam exhibere. Quoniam
 " igitur quanto monasterium tuum sicut speciale beati
 " Petri sinceriori caritate diligimus, tanto te libentius
 " debemus in his, quæ ad utilitatem ejus pertinent,
 " exaudire, presentibus tibi litteris indulgemus, ut si
 " quis beneficium ecclesiasticum ab eodem monasterio
 " adeptus solitum fidelitatis iuramentum requisitus
 " præstare contempserit, eum auctoritate nostra a bene-
 " ficii perceptione suspendas, et, donec antiquitus
 " consuetam securitatem præstiterit, facias manere
 " suspensum.

" Data Velletri, iv. Non. Junii."

June 2.

89. *Bulla pro annuo censu ecclesiarum monasterio subtracto, directæ archiepiscopo Cantuariensi et universis episcopis.*

" [L]UCIUS episcopus, servus servorum Dei, venera-
 " bilibus fratribus Cantuariensi archiepiscopo, et uni-
 " versis episcopis per Angliam constitutis, salutem et
 " apostolicam benedictionem. Dilectus filius noster
 " abbas et fratres sancti Augustini Cantuariensis
 " transmissa nobis conquestione monstrarunt, quod
 " quidam² clerici, rectores ecclesiarum ad eos spectan-
 " tium, censum, [quem]³ annuatim monasterio solvere
 " tenebantur, in suæ salutis periculum subtraxerunt.
 " Quoniam igitur tanto propensius eis in suo jure
 " tenemur adesse, quanto specialius ad provisionem

¹ quidem MS.
² quidem MS.

³ Wanting in MS.

" nostram, nullo mediante, respiciunt, universitati ves-
 " træ per apostolica scripta mandamus atque præcipi-
 " mus, quatenus, postquam aliquis vestrum propter hoc
 " fuerit requisitus, et ei de fratrum affirmatione con-
 " stiterit, clericum, de quo querelam receperit, nisi
 " rationabilem excusationem habuerit, omni gratia et
 " favore postposito, sine appellationis diffugio, a bene-
 " ficio ecclesiæ, pro qua census debet exsolvi, sus-
 " pendat, et donec quod præstandum fuerit cum inte-
 " gritate persolvat, faciat manere suspensum. Provi-
 " deatis attentius, ut sic in his præcepto apostolico
 " pareatis, quod prædicti fratres pro defectu justitiæ ad
 " sedem apostolicam non laborent, nec nos ad petitiones
 " vestras, cum necesse fuerit, admittendas propter hoc
 " difficiles inveniamur.

June 2. " Data Velletri, iv. Non. Junii."

90. *Carta confirmatoria de ecclesiis et decimis de Fav-
ersham et Middelton.*

" [H]ENRICUS rex Angliæ, et dux Normanniæ et Aequi-
 " taniæ, et comes Andegaviæ, archiepiscopis, episcopis,
 " abbatibus, comitibus, baronibus, justitiariis, vicecomi- fol. 95 b.
 " tibus, et omnibus fidelibus suis totius Angliæ, Francis
 " et Anglis, salutem. Sciatis me concessisse et confir-
 " masse ecclesiæ sancti Augustini Cantuariensis eccle-
 " sias et decimas duarum villarum mearum, scilicet
 " Middelton et Favershams, et ex omnibus redditibus,
 " qui mihi redduntur ex his mansionibus et ap-
 " penditiis¹ earum, in bosco et plano, et pratis et
 " aquis, excepta decima mellis et gabuli denariorum.
 " Quare volo, et firmiter præcipio, quod prædicta eccle-
 " sia sancti Augustini omnia illa teneat et habeat, bene,
 " et in pace, et libere, et quiete, sicut carta regis

¹ Cf. the original charter of 348; where the reading is *appen-*
William the Conqueror, above p. *dentibus*.

“ Henrici avi mei et carta regis Willelmi proavi mei
 “ testantur et confirmant.

“ Testantibus Reginaldo comite Cornubiæ, et
 “ Manu[sser] Biset dapifero, et Warino filio Ger[aldi]
 “ camerario; apud Westmonasterium.”

91. *Carta confirmatoria de concambio terre ex parte
 meridiana cœmeterii ecclesiæ Christi.*

“ HENRICUS, Dei gratia rex Angliæ, et dux Norman-
 niæ et Aquitaniæ, et comes Andegaviæ, archiepi-
 scopis, episcopis, abbatibus, comitibus, baronibus,
 “ justitiariis, vicecomitibus, et omnibus ministris et
 “ fidelibus suis, Francis et Anglis, totius Angliæ,
 “ salutem. Sciatis me concessisse et præsentem confir-
 “ masse conventionem et commutationem, quam Rogerus
 “ electus monasterii sancti Augustini Cantuariensis, et
 “ conventus ejusdem loci, fecerunt Benedicto priori et
 “ conventui ecclesiæ Christi Cantuariensis, de quibus-
 “ dam terris suis, quas idem electus et conventus
 “ prædicti monasterii habuerunt ex parte meridiana
 “ cœmeterii ecclesiæ Christi, juxta campanile ejusdem
 “ loci, pro quibusdam aliis terris, quas prænominatus
 “ Benedictus prior et conventus ecclesiæ Christi dede-
 “ runt jam dicto Rogero electo et conventui prætaxati
 “ monasterii, in excambium illarum terrarum, quæ
 “ sunt juxta campanile ecclesiæ Christi, sicut supra
 “ dictum est. Quare volo, et firmiter præcipio, quod
 “ conventio illa et commutatio inter eos stabilis et
 “ firma maneat, et inconcusse teneatur, sicut inter eos
 “ facta est et utrobique concessa, et eorum cartis
 “ confirmata et distincta. Testibus G[alfrido] Eliensi,
 “ J[ohanne] Norwicensi, R[eginaldo] Bathoniensi epi-
 “ scopis; Ricardo de Luci, Willelmo filio Audelin¹

¹ *al.* Aldelin.

“dapifero, Unfrido¹ de Bohun constabulario, Reginaldo de Courtena, Thoma² Basset, Willelmo de Stute[villa], Radulpho filio Stephani, Thoma filio Bern[ardi], Eustatio filio Stephani: apud Windesore.”

92. *Carta præceptorum de Mensuratione Molendini intra Cantuariam et extra, sicut fuit tempore Henrici I.*

“HENRICUS, rex Anglorum, et dux Normanniæ et Aquitaniæ, et comes Andegaviæ, vicecomiti de Kent et prepositis civitatis Cantuariensis salutem. Præcipio quod omnia molendina, sive intra sive extra muros civitatis Cantuariensis constructa, ita attemperari et admensurari faciatis, ut molendina Cantuariensis ecclesiæ ita plenarie molere possint, sicut molere solebant tempore regis Henrici avi mei, ne ab aliis molendinis aliquatenus impediatur. Et si Cantuariensi ecclesiæ damnum pervenit per aliorum molendina altius levata, quam fuerunt tempore regis Henrici avi mei, præcipio quod sine dilatione et juste ei illud restaurari faciatis, ne inde amplius clamorem audiam pro penuria justitiæ. Testante cancellario apud Argent[omagum].”

93. *Bulla directa Henrico regi, ut, in remissionem peccatorum, istud monasterium et monachos diligat, manuteneat, et tueatur.* fol. 96.

“[L]UCIUS episcopus servus servorum Dei, dilecto filio Henrico, illustri regi Anglorum, salutem et apostolicam benedictionem. Etsi omnes ecclesias regni tui

¹ al. Humfrido.

² Thomas MS.

" propter Christum sincera debeas devotione diligere,
 " illis tamen magnitudo regia majorem tenetur gratiam
 " exhibere, quæ de munificentia prædecessorum tuorum
 " dotatæ sunt, et videri obsequio a malignorum vexa-
 " tione defensare. Inde est quod cum monasterium
 " beati Augustini Cantuariensis de regalibus eleemo-
 " synis constructum sit, ut accipimus, et dotatum, ipsum
 " tuæ celsitudini tanto securius reddimus commenda-
 " tum, quanto magnificentiam tuam ad hoc credimus
 " promptiorem. Rogamus itaque regiam excellentiam,
 " monemus et hortamur in Domino attentius, et in
 " remissionem tibi peccatorum injungimus, quatenus
 " præscriptum monasterium et dilectos filios nostros
 " abbatem et monachos ibi Deo servientes Divino
 " intuitu et propriæ salutis obtentu diligas, et in suis
 " judiciis regia dextera tuearis, et ita eos habeas com-
 " mendatos, quod et ipsi pro salute tua jugiter apud
 " Deum intercedant, et nos serenitatem tuam merito
 " commendare possimus, et multiplici gratiarum pro-
 " sequi actione."

" Data Velletri, ii. Non. Junii."

June 4.

94. *Bulla de confirmatione concordie inter Archiepiscopum et nos super l. solidis et vii. denariis, et iii. solidis pro pane, potu et arietibus.*

"[L]UCIUS episcopus, etc. Venerabilium locorum
 " cura nos admonet de eorum perpetua securitate tra-
 " tare, et quæ pro religiosarum [personarum]¹ quæta
 " statuta sunt, ne pravorum refragationibus² pertur-
 " bentur, sedis apostolicæ munimine roborare. Con-
 " cordiam itaque, quæ inter vos et venerabilem fratrem

¹ Wanting in MS.

| ² *fragationibus* MS.

“ nostrum Theobaldum Cantuariensem archiepiscopum,
“ super l. solidis et vii. denariis, quos vestrum monas-
“ terium ecclesie Cantuariensi singulis annis solvere
“ consueverat, sicut per venerabilem fratrem nostrum
“ Henricum Wintoniensem episcopum et alios discretos
“ viros pacis intuitu rationabiliter facta est, apostolica
“ [auctoritate]¹ firmamus, et eadem manere censemus.
“ Ut videlicet ecclesie sancte Trinitatis Cantuariensis
“ molendina apud Dovra, que juris erant ipsius monas-
“ terii, et xx. solidos de prebenda, quam idem monas-
“ terium habet in ecclesia sancti Martini de Dovra,
“ hac conditione de cetero in perpetuum habeat, ut
“ memoratos solidos et vii. denarios ulterius non exigat,
“ salva in ceteris utriusque ecclesie per omnia digni-
“ tate. Statuimus ut in concambium illorum trium
“ solidorum, qui pro pane, potu, et arietibus archie-
“ piscopo et ecclesie Cantuariensi a monachis beati
“ Augustini annuatim solvebantur, sicut pro bono
“ pacis et utriusque ecclesie quiete a nobis et fratri-
“ bus nostris provisum est, prefatus archiepiscopus iii.
“ solidatas terre ipsius monasterii recipiat, quas eccle-
“ sia Cantuariensis de cetero in perpetuum quiete
“ habeat: ita ut nec eidem archiepiscopo, nec alicui
“ successorum suorum, per se sive per ministros suos,
“ ab eodem monasterio vel fratribus aliquid exigere
“ liceat. Si quis autem contra hoc temere venire pre-
“ sumperit, nec tertio commonitus reatum suum digna
“ satisfactione correxerit, anathematis gladio feriatur.
“ Amen.
“ Data, etc.”

---

¹ Wanting in MS.

95. *Bulla de confirmatione libertatum et privilegiorum Monasterii.*

“[U]RBANUS episcopus, servus servorum Dei, dilectis filiis Rogero,” etc.¹

“Ego Urbanus, Catholice ecclesie episcopus, subscripsi.

“Ego Henricus Albanensis subscripsi.

“Ego Paulus, Prænестinus episcopus, subscripsi.

“Ego Theobaldus, Hostiensis et Velletrensis episcopus, subscripsi.

“Ego Johannes, presbyter cardinalis tit. sancti Marci, subscripsi.

“Ego Petrus, presbyter cardinalis tit. sancte Susepiane, subscripsi.

“Ego Laborans, presbyter cardinalis tit. sancte Marie trans Tiberim, tit. Calixti, subscripsi.

“Ego Pandolphus, presbyter cardinalis tit. XII Apostolorum, subscripsi.

“Ego Albinus, presbyter cardinalis, tit. sancte Crucis in Jerusalem, subscripsi.

“Ego Melior, presbyter cardinalis sanctorum Johannis et Pauli, tit. Pamachii,² subscripsi.

“Ego Atelardus, presbyter cardinalis tit. Marcelli, subscripsi.

“Ego Jacinctus, diaconus cardinalis sancte Marie in Cosmydin, subscripsi.

¹ This bull is not given at length, for reasons already stated at p. 417. It varies from the earlier grant of privileges in adding the name of Alexander to the list of pontiffs by whom such privileges had been confirmed. The only fresh indulgence is the following: — “Cum autem generale interdictum terre fuerit, liceat vobis, januis clausis, exclusis excommunicatis et interdictis, non pulsatis campanis, sup-

pressa voce, Divina officia celebrare. Sepulchrum quoque illius loci liberam esse concedimus, ut eorum devotioni et extremam voluntati, qui se illic sepeliri (*MS. sepeliri*) deliberaverint, nisi forte excommunicati vel interdicti sint, nullus obstant, salva tamen justitia illarum ecclesiarum, a quibus mortuorum corpora assumuntur.”

² *Pagnachii MS.*

" Ego Gratianus, sanctorum Cosmæ et Damiani dia-
 " conus cardinalis, subscripsi.
 " Ego Bobo, sancti Angeli diaconus cardinalis, sub-
 " scripsi.
 " Ego Octavianus, sanctorum Sergii et Bacchi¹ dia-
 " conus cardinalis, subscripsi.
 " Ego Petrus, sancti Nicolai in Carcere Tulliano
 " diaconus cardinalis, subscripsi.
 " Ego Rodulphus, sancti Georgii² ad Velum Au-
 " reum diaconus cardinalis, subscripsi.
 " Data Veronæ, per manum Alberti, sanctæ Romanæ
 " ecclesiæ presbyteri cardinalis et cancellarii, ii. Idus
 " Maii, Indictione quarta, Incarnationis Dominicæ anno
 " M.CLXXXVI, pontificatus vero domini Urbani papæ
 " tertii anni primo."

May 14,
 1186.

96. *Bulla ne dentur alicui, ad preces vel minas poten-
 tium, ecclesiæ de Menstre, Northburn, et Sellinge.*

" [U]RBANUS episcopus, servus servorum Dei, dilectis
 " filiis abbati et conventui sancti Augustini Cantuari-
 " ensis salutem et apostolicam benedictionem. Reli-
 " giosis locis adesse universalis regiminis administra-
 " tione compellimur, et eorundem commoditatibus sol-
 " liciti providere caritatis zelo propensius commonemur,
 " ut apostolica sedes eorundem locorum commodis
 " officio sollicitudinis pastoralis invigilet, et eorum
 " indemnitati provida circumspectione studeat omnino
 " cavere. Attendentes itaque qualiter precibus et po-
 " tentia ecclesiasticarum et sæcularium personarum,
 " monasterium vestrum, quod ad jurisdictionem beati
 " Petri et nostram specialiter pertinet, in ecclesiarum
 " vestrarum concessione gravetur, cum ad preces ea-
 " rundem personarum vacantes ecclesias interdum timore
 " potius quam voluntate suis clericis conferre cogamini,

¹ *Bachii* MS.

² *Gregorii* MS. Corrected from
RB. (fol. 16).

" unde idem monasterium vestrum egestatem, sicut
 " dicitur, non immerito patitur, et a consuetis et de-
 " bitis officiis aliquando revocatur; auctoritate apo-
 " stolica prohibemus, ne tibi, fili abbas, vel alicui suc-
 " cessorum tuorum liceat, ad instantiam alicujus eccle-
 " siasticæ sæcularisve personæ, ecclesias de Menstre,
 " de Norburna, de Sellinges, de Faversham, de Middel-
 " tuna, et præbendam de Guthsiestuna, quam habetis
 " in ecclesia sancti Martini de Dovra, vobis a sede
 " apostolica confirmatas, quarum quædam ad eleemo-
 " synariam, quædam ad luminaria ecclesiæ vestræ in-
 " venienda, quædam ad reparationem domorum vestra-
 " rum, quædam ad vestitum monachorum, de communi
 " voluntate abbatis et conventus specialiter deputatæ
 " sunt, alicui concedere, sed eadem¹ ecclesiæ et earum
 " beneficia vobis et successoribus vestris in perpetuum
 " conserventur, eorum, pro quorum gubernatione et
 " sustentatione concessa sunt, usibus omnimodis pro-
 " futura, salva Laterani concilii constitutione.² Pro-
 " hibemus insuper, ne quis episcopus vel archidiaconus,
 " seu quilibet officialis eorum, aut alia qualiscunque
 " persona, vos ad dandum vel faciendum quod præ-
 " senti pagina prohibetur aliqua districtione compellat.
 " Nulli ergo omnino homini liceat, hanc paginam nostræ
 " constitutionis infringere, vel ei ausu temerario con-
 " traire. Si quis autem hoc attentare præsumperit,
 " indignationem Omnipotentis Dei, et beatorum Petri
 " et Pauli apostolorum Ejus, se noverit incursum.
 " Data Veronæ, iii. Kalend. Maii."

April 29.

97. *Bulla de confirmatione ecclesie de Northburne ad eleemosynariam.*

"[U]RBANUS episcopus, servus servorum Dei, dilectis
 " filiis capitulo sancti Augustini Cantuariensis salutem

¹ eadem MS.² An allusion to Concil. Lateran., A.D. 1123, c. xix. (Labbe, x. 899).

“ et apostolicam benedictionem. Justis petentium desi-
 “ deris dignum est nos facilem [præbere]¹ consensum,
 “ et vota, quæ a rationis tramite non discordant, effectu
 “ prosequente complere. Eapropter, dilecti in Domino
 “ filii, vestris justis postulationibus grato concurrentes
 “ assensu, ecclesiam sancti Augustini de Norburna
 “ cum omnibus pertinentiis suis, sicut eam juste et
 “ pacifice possidetis, et domui vestræ eleemosynariæ
 “ canonicè deputastis, monasterio vestro auctoritate
 “ apostolica confirmamus, et præsentis scripti patro-
 “ cinio communimus; statuentes ut nulli omnino ho-
 “ minum liceat hanc paginam nostræ confirmationis
 “ infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis
 “ autem hoc attentare præsumperit, indignationem
 “ Omnipotentis Dei, et beatorum Petri et Pauli apo-
 “ stolorum Ejus, se noverit incursum.

May 15. “ Data Veronæ, Idus Maii.”

98. *Bulla de confirmatione ecclesiæ de Sellinge ad vestitum monachorum.*

“[U]RBANUS episcopus, servus servorum Dei, dilec-
 “ tis filiis abbati et fratribus sancti Augustini Cantuari-
 “ ensis salutem et apostolicam benedictionem. Justis
 “ petentium desideriis facilem nos convenit præbere
 “ consensum, et vota, quæ a rationis tramite non dis-
 “ cordant, effectu prosequente complere. Eapropter,
 “ dilecti in Domino filii, vestris justis postulationibus
 “ grato² concurrentes assensu, constitutionem super
 “ ecclesia de Sellinges ad vestitum monachorum de-
 “ putata, de communi assensu abbatis et conventus
 “ provide factam, et ecclesiæ Romanæ privilegio con-
 “ firmatam, ratam habemus, et eandem ecclesiam, sicut

¹ Wanting in MS.

² *grato* MS.

"eam juste et sine controversia possidetis, vobis et
 "per vos ecclesie vestrae auctoritate apostolica con-
 "firmamus, et presentis scripti pagina communimus.
 "Nulli ergo omnino homini liceat hanc paginam nos-
 "trae confirmationis infringere, vel ei ausu temerario
 "contraire. Si quis autem hoc attentare presumpserit,
 "indignationem Omnipotentis Dei, et beatorum Petri
 "et Pauli apostolorum Ejus, se noverit incursum.
 "Data Veronae, Kal. Maii." May 1.

99. *Bulla confirmatoria sententiae latae super benedic-
 tione abbatis, et ne archiepiscopus, officialis, vel
 legatus, obtentu legationis possit monasterium
 interdicere.*

"[U]RBANUS episcopus, servus servorum Dei, dilectis
 filiis abbati et capitulo beati Augustini Cantuariensis
 salutem et apostolicam benedictionem. Fatigati¹ sae-
 pius a bonae memoriae R[icardo] quondam Cantua-
 riensi archiepiscopo, qui subjectionem sibi vestri
 monasterii vindicabat, pro gravaminibus et vexationi-
 bus ejus, ad sedem apostolicam, non sine gravi peri-
 culo personarum et dispendio temporalium rerum,
 multotiens accessistis. Demum vero te, fili abbas, et
 responsalibus praedicti archiepiscopi coram praede-
 cessore nostro A[lexandro] felicis memoriae consti-
 tutis, et rationes vestras hinc inde studiosius alle-
 gantibus, praefatus praedecessor noster, inspectis pri-
 vilegiis apostolicae sedis, de consilio fratrum suorum
 judiciali sententia statuit, ut abbas monasterii vestri,
 qui pro tempore fuerit, in ipso monasterio ab archi-
 episcopo Cantuariensi, sine exactione professionis,
 debeat omni tempore benedici, si ei gratis et sine
 pravitate benedictionis munus duxerit conferendum.

¹ Fatigati MS.

“ Nos itaque ipsius prædecessoris nostri vestigiis in-
 “ hærentes, sententiam, quam ipse super hoc promul-
 “ gavit, communicato fratrum nostrorum consilio con-
 “ firmamus, et præsentis scripti patrocinio communimus;
 “ paciæ et tranquillitati vestræ paterna sollicitudine
 “ providere volentes, auctoritate apostolica prohibemus,
 “ ne Cantuariensis archiepiscopus aut archidiaconus,
 “ sive officiales ejus, vel aliquis legatus, obtentu lega-
 “ tionis monasterium vestrum vel monachos ejus aliqua
 “ gravare sententia, vel ecclesias, clericos, aut homines
 “ vestros, contra privilegia sedis apostolicæ, interdicerè
 “ vel excommunicare præsumat, nisi fuerit a Romani
 “ pontificis latere destinatus, vel mandatum ab eo sus-
 “ ceperit speciale. Ad hæc adjicientes, de consilio
 “ eorundum fratrum nostrorum statuimus, ut monaste-
 “ rium vestrum, cum omnibus pertinentiis suis, intus et
 “ foris, in ea semper libertate permaneat, in qua a
 “ centum annis retro usque in hodiernum diem noscitur
 “ permansisse; eo non obstante, quod de privilegiis
 “ monasterii movit præfatus archiepiscopus questionem.
 “ Nulli ergo omnino homini liceat hanc paginam nostræ
 “ confirmationis seu constitutionis infringere, vel ei
 “ ausu temerario contraire. Si quis autem hoc atten-
 “ tare præsumperit, indignationem Omnipotentis Dei,
 “ et beatorum Petri et Pauli apostolorum Ejus, se
 “ noverit incursurum.

May 15. “ Data Veronæ, Idus Maii.”

100. *Bulla de confirmatione ecclesiarum de Thanet et
 Middleton usibus sacristiæ.*

“[U]RBANUS episcopus, servus servorum Dei, dilectis
 “ filiis fratribus sancti Augustini Cantuariensis salutem
 “ et apostolicam benedictionem. Ea, quæ in ecclesiis
 “ Dei rationabili providentia statuuntur, firma debent
 “ et illibata servari; et ne aliquorum presumptione
 “ possint a suo statu divelli, firmitatem apostolici mu-

"niminis necesse est obtinere. Quocirca, dilecti in
 "Domino filii, vestris justis postulationibus grato con-
 "currentes assensu, ecclesiam de Thanet et ecclesiam
 "de Middeltuna, quemadmodum de communi consilio
 "conventus usibus sacristiæ monasterii vestri a qua-
 "draginta retro annis deputatæ noscuntur, et a sanctæ
 "recordationis patribus et prædecessoribus nostris Lucio
 "et Eugenio, Romanis pontificibus, confirmatæ, eidem
 "sacristiæ, cum omnibus pertinentiis suis, auctoritate
 "apostolica confirmamus, et præsentis scripti patro-
 "cinio communimus; statuentes ut nulli omnino ho-
 "mini liceat hanc paginam nostræ confirmationis in-
 "fringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem
 "hoc attentare præsumperit, indignationem Omnipot-
 "tentis Dei, et beatorum Petri et Pauli apostolorum
 "Ejus, se noverit incursum.
 "Data Veronæ, vii. Idus Maii."

May 9.

101. ¹ "[U]RBANUS episcopus, servus servorum Dei,
 "dilectis filiis abbati et conventui sancti Augustini
 "Cantuariensis salutem et apostolicam benedictionem.
 "Justis petentium desideriis dignum est nos facilem
 "præbere consensum, et vota, quæ a rationis tramite
 "non discordant effectu prosequente complere. Eaprop-
 "ter, dilecti in Domino filii, vestris justis postulationibus
 "grato concurrentes assensu, ecclesias de Faversham
 "et de Middeltuna, et decimas eorundem locorum,
 "sicut eas juste et sine controversia possidetis, vobis
 "et per vos eidem cœnobio auctoritate apostolica con-
 "firmamus; districtius inhibentes, ne Cantuariensis
 "archiepiscopus, qui pro tempore fuerit, nec officiales
 "ejus, claves vacantium ecclesiarum vestrorum, contra
 "jus et veterem consuetudinem monasterii vestri huc-
 "usque servatam, accipere aliqua temeritate præsumant.

¹ This and the remaining instruments are all without headings.

“ Nulli ergo omnino homini liceat hanc paginam nostræ confirmationis et inhibitionis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumperit, indignationem Omnipotentis Dei, et beatorum Petri et Pauli apostolorum Ejus, se noverit incursum.

May 17. “ Data Veronæ, xvi. Kal. Junii.”

102. “[U]RBANUS episcopus, servus servorum Dei, dilectis filiis abbati et fratribus sancti Augustini Cantuariensis salutem et apostolicam benedictionem. Justis petentium desideriis facilem nos convenit præbere consensum, et vota, quæ a rationis tramite non discordant, effectu prosequente complere. Eapropter, dilecti in Domino filii, vestris justis postulationibus grato concurrentes assensu, præbendam de Guthsietuna, sicut eam de communi assensu abbatis et conventus, vestibus monachorum provide deputatam, juste et sine controversia possidetis, quam scilicet habetis in ecclesia sancti Martini de Dovra, vobis et per vos ecclesiæ vestræ auctoritate apostolica confirmamus, et presentis scripti patrocinio communitimus. Nulli ergo omnino homini liceat hanc paginam nostræ confirmationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis vero hoc attentare præsumperit, indignationem Omnipotentis Dei, et beatorum Petri et Pauli apostolorum Ejus, se noverit incursum.

April 29. “ Data Veronæ, iii. Kal. Maii.”

103. “[U]RBANUS episcopus, servus servorum Dei, dilectis filiis abbati et conventui monasterii sancti Augustini Cantuariensis, ad Romanam ecclesiam, nullo medio, pertinentis, salutem et apostolicam benedictionem. Quia ex apostolicæ curiæ tenemur officio¹ circa religionis augmentum attentè et vigiles inveniri, super

¹ *Apostolica curia . . . officii MS.*

" his digne vestris votis annuimus, in quibus honorem
 " vestri ordinis et animarum profectum sentimus. Hinc
 " est quod nos, vestrae precibus devotionis inducti, auc-
 " toritate vobis praesentium indulgemus, ut professis in
 " vestro monasterio, ac etiam non professis, volentibus
 " vestro aggregari collegio, qui suspensionis aut inter-
 " dicti vel excommunicationis sententiis fuerint ligati,
 " tu, fili abbas, absolutionis beneficium possis, juxta
 " formam ecclesiae, impertiri, et cum eisdem super ir-
 " regularitate, si quam se immiscendo Divinis exinde
 " contraxerint, dispensare, dummodo iidem non pro-
 " fessi infra unum mensem post absolutionem hujusmodi
 " in dicto monasterio regularem professionem emittant.
 " Alioquin hujusmodi absolutio et dispensatio quoad
 " non professos ipsos nullius penitus sint valoris. Ita
 " tamen quod si aliqui [ex eis]¹ ex aliis praedictis,
 " propter debitum, seu alias pro jure alterius fuerint
 " sententiis praedictis astricti, super his satisfaciant
 " ut tenentur. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc
 " paginam nostrae concessionis infringere, vel ei ausu
 " temerario contraire. Si quis autem hoc attentare
 " praesumpserit, indignationem Dei Omnipotentis, et
 " beatorum Petri et Pauli apostolorum Ejus, se noverit
 " incursum.
 " Data Viterbii, Kalend. Aprilis, pontificatus nostri April 1,
 " anno primo." 1186 (?)

104. " [R]ICARDUS, Dei gratia rex Angliae, dux Nor-
 " manniae et Aquitaniae, comes Andegaviae, archie-
 " piscopus, episcopis, abbatibus archidiaconis, comitibus,
 " baronibus, justitiariis, vicecomitibus, ministris, et
 " omnibus fidelibus suis totius Angliae, salutem.
 " Sciatis nos dedisse et concessisse, et hac praesenti
 " carta nostra confirmasse Deo et sancto Augustino
 " Cantuariensi, et fratribus ejusdem loci, ut habeant
 " eorum sacam et socnam, et pacis fracturam, et

¹ These words seem redundant.

" pugnam in domo factam, et viæ assaltus, et latrones
 " in terra sua captos latronumque susceptionem vel
 " pastionem super illorum proprios homines, infra
 " civitatem et extra, theloneumque suum in terra et
 " in aqua, atque consuetudinem quæ dicitur *theames*,
 " et super omnes allodiaricos quos eis habemus datos.
 " Quare volumus, et firmiter præcipimus, ut aliquis de
 " his supramemoratis in aliqua re se non intro-
 " mittat, nisi eorum præpositi, quibus ipsi hæc com-
 " mendaverunt. Habemus enim has consuetudines
 " datas Deo et sancto Augustino, et fratribus ibidem
 " Deo servientibus, in perpetuam eleemosynam pro
 " anima patris nostri regis Henrici et pro redemp-
 " tione animæ nostræ, ita libere, et integre, et ho-
 " norifice, sicut Henricus proavus noster antea fecerat.
 " Et ideo prohibemus ne aliquis has libertates, quas
 " ei concessimus, ullo modo infringat.
 " Testibus H[ugone] Dunelmensi, G[ilberto] Ro-
 " fensi episcopis; R[icardo] Londonensi, G[odfrido]
 " Wintonensi, H[ereberto] Salisburiensi electis.
 " Data per manum Willelmi cancellarii nostri, xii.
 " die Octobris, apud Gildeford, regni nostri anno
 " primo."

Oct. 12,
 1189.

105. " [R]ICARDUS, Dei gratia rex Angliæ, dux Nor-
 " manniæ et Aquitaniæ, comes Andegaviæ, archiepisco-
 " pis, episcopis, abbatibus, archidiaconis, comitibus,
 " baronibus, justitiariis, vicecomitibus, ministris, et om-
 " nibus fidelibus suis totius Angliæ, salutem. Sciatis
 " nos dedisse et concessisse, et hac præsentis carta nostra
 " confirmasse ecclesie sancti Augustini Cantuariensis
 " ecclesias et decimas duarum villarum nostrarum,
 " scilicet Middelton et Faversham, de omnibus red-
 " ditibus, qui nobis redduntur ex his duobus ma-
 " neris, et eorum pertinentiis, in bosco et in¹ terris,
 " in pratis et in aquis, excepta decima mellis et gabli

¹ et in] inter MS.

fol. 100 b. " denariorum. Quare volumus, et firmiter precipimus, quod prædicta ecclesia sancti Augustini, et abbas et monachi ejusdem loci, ita libere, et quiete, et honorifice hæc prædicta teneant, sicut carta patris nostri regis Henrici et carta regis Henrici proavi nostri testantur.
 " Testibus Henrico¹ Dunelmensi et G[ilberto] Rofensi episcopis; R[icardo] Londonensi, G[odfrido] Wintonensi, H[ereberto] Salesberiensis electis."
 " Data per manum Willelmi cancellarii nostri, xii. die Octobris, apud Gildeforde, regni nostri anno Oct. 12, 1189.
 " primo."

106. "[C]LEMENS episcopus, servus servorum Dei, dilecto filio magistro Osberto de Camera,² salutem et apostolicam benedictionem. Sacrosancta Romana ecclesia devotos et humiles filios ex assuetæ pietatis officio propensius diligere consuevit, et ne pravorum hominum molestiis agitentur, eos tanquam pia mater suæ protectionis munimine confovere.
 " Eapropter, dilecte in Domino fili, devotionem, quam erga Romanam ecclesiam et nos ipsos habere dignosceris, attendentes, personam tuam, cum omnibus bonis, tam ecclesiasticis quam mundanis, quæ in præsentiarum rationabiliter possides, vel in futurum justis modis, præstante Domino, poteris adipisci, sub beati Petri et nostræ protectione suscipimus. Specialiter autem ecclesiam sanctæ Mariæ de Faversham, cum omnibus pertinentiis suis, sicut eam juste ac pacifice possides, devotioni tuæ auctoritate apostolica confirmamus, et præsentis scripti patrocinio communimus; de consilio fratrum inhibentes, ne quis de parochia vel parochianis, perti-

¹ A mistake of the scribe for Hugone. The same mistake occurs in RB. (fol. 257 b.)

² i.e. clerico de camera.

" nentibus ad ecclesiam parochialem de Faversham,
 " aliquo modo in cœmeterio monachorum de Fav-
 " ham suscipiantur, nisi per magistrum Osbertum,
 " personam ejusdem ecclesie, vel per illius Osberti
 " successores. Nulli ergo omnino homini liceat per-
 " sonam aut bona tua quomodolibet perturbare, seu
 " hanc paginam nostræ protectionis, confirmationis, et
 " constitutionis infringere, vel ei ausu temerario con-
 " traire. Si quis autem hoc attentare præsumperit,
 " indignationem Omnipotentis Dei, et beatorum Petri
 " et Pauli apostolorum Ejus, se noverit incursum.
 " Data Laterani, xiii. Kalend. Decembris, ponti-
 " ficatus nostri anno tertio."

Nov. 19,
1190.

107. "[R]ICARDUS, Dei gratia rex Angliæ, dux Nor-
 " manniæ et Aquitaniæ, et comes Andegaviæ, vice-
 " comiti et omnibus ministris et ballivis suis de
 " Kent salutem. Præcipimus vobis quod faciatis ab
 " omnibus firmiter observari et custodiri omnes liber-
 " tates et consuetudines, quas concessimus et con-
 " firmavimus abbati et conventui sancti Augustini
 " Cantuariensis, et ne sustineatis quod aliquis liber-
 " tates, eis a nobis indultas, ullo modo infringat, vel
 " de eis libertatibus injuriam, vexationem, contra-
 " dictionem, molestiam prædictis monachis inferat vel
 " gravamen.
 " Teste H[ugone] Dunelmensi episcopo, iv. die
 " Decembris, apud Cantuariam."

Dec. 4.

108. "[R]ICARDUS, Dei gratia rex Angliæ, dux Nor-
 " manniæ et Aquitaniæ, comes Andegaviæ, vicecomiti- fol. 101.
 " bus et omnibus baronibus et fidelibus suis de Kent
 " salutem. Concedimus Deo et sancto Augustino
 " Cantuariensi, et abbati Rogero et omnibus suc-
 " cessoribus suis, habere mercatum in insula de
 " Thanet, apud Stanores. Et homines illuc venientes
 " et redeuntes omnes firmam pacem nostram habeant,

“ nec aliquis eos disturbet, nec injuriam vel contumeliam faciant. Et ita habeat abbas in pace, et quiete, et honorifice mercatum ipsum, cum omnibus consuetudinibus, et forisfactis, et placitis suis, sicut habet aliquam terram vel rem sancti Augustini melius, et quietius, et honorificentius.
 “ Testante H[ugone] Dunelmensi episcopo, tertio Dec. 3. die Decembris, apud Cantuariam.”

109. “ [R]ICARDUS, Dei gratia rex Angliæ, dux Normanniæ et Aquitaniæ, comes Andegaviæ, vicecomiti de Kent salutem. Præcipimus tibi quod facias habere Rogerum abbatem sancti Augustini Cantuariensis totam decimam suam de Middeltona in blado, et pecunia, et denariis, et omnibus rebus, ita bene, et juste, et plenarie, sicut Silvester antecessor suus unquam melius et plenarius habuit.
 “ Testante H[ugone] Dunelmensi episcopo, tertio Dec. 3. die Decembris, apud Cantuariam.”

110. [*Bulla Cælestini III. de confirmatione libertatum et privilegiorum monasterii.*]

* * * * *

fol. 102 b. “ Ego Cælestinus, Catholicæ ecclesiæ episcopus, subscripsi.

“ Ego Albinus, ² Albanensis episcopus, subscripsi.

“ Ego Octavianus, Hostiensis et Velletrensis episcopus, subscripsi.

“ Ego Johannes, Prænestinus episcopus, subscripsi.

“ Ego Pandulphus, presbyter cardinalis basilicæ XII.

“ Apostolorum, subscripsi.

¹ This bull, which is identical with that of Alexander III., has not been printed a second time: cf. above p. 417. The signatures, however, it has been thought desirable to preserve.
² *Albanus MS.*

" Ego Jordanus, presbyter cardinalis sanctæ Pu-
dentianæ¹ tit. Pastoris, subscripsi.

" Ego Johannes, tit. sancti Clementis cardinalis, Tus-
canensis episcopus, subscripsi.

" Ego Romanus, tit. sanctæ Anastasiæ presbyter
cardinalis, subscripsi.

" Ego Hugo, presbyter cardinalis sancti Martini,
tit. Equitii, subscripsi.

" Ego Johannes, tit. sancti Stephani in Celio Monte
presbyter cardinalis, subscripsi.

" Ego Gratianus, sanctorum Cosmæ et Damiani dia-
conus cardinalis, subscripsi.

" Ego Gerardus, sancti Adriani diaconus cardinalis,
subscripsi.

" Ego Soffredus, sanctæ Mariæ in Via Lata diaconus
cardinalis, subscripsi.

" Ego Gregorius, sanctæ Mariæ in Porticu diaconus
cardinalis, subscripsi.

" Ego Bernardus, sanctæ Mariæ Novæ diaconus car-
dinalis, subscripsi.

Jan. 2,
1191.

" Data, Laterani, per manum Ægidii, sancti Nicholai
in Carcere Tulliano diaconus cardinalis, iv. Non.
" Januarii, Indictione x., Incarnationis Dominicæ anno
" M.CXCI., pontificatus vero domini Celestini tertii anno
" primo."

111. "[C]ELESTINUS episcopus, servus servorum Dei,
" dilectis filiis conventui sancti Augustini Cantuariensis
" salutem et apostolicam benedictionem. Nostræ solli-
" citudinis est et officii pro universarum ecclesiarum
" statu satagere, et ea, quæ in ipsis indiscrete fiunt,
" providentia sedis apostolicæ omnino cassare, ut sub
" cura et regimine nostro singula vestra beneficia in
" bono statu, cooperante Domino, perseverent, et ea præ-
" sertim, quæ vestris sunt propriis usibus deputata. Ea-

¹ Prudent^o MS.

“ propter, dilecti in Domino, vestris piis postulationibus
“ gratum impertientes assensum, ne quisquam abbas
“ sive praelatus ecclesie vestre sacristaniam vel came-
“ rariam, absque consensu totius capituli, ad firmam
“ dare, vel sibi sumere attentet predictam sacrista-
“ niam et camerariam, devotioni vestre auctoritate
“ apostolica confirmamus, et presentis scripti patro-
“ cinio communimus; statuentes ut nulli omnino homini
“ liceat hanc paginam nostre confirmationis infringere,
“ vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc
“ attentare presumpserit, indignationem Omnipotentis
“ Dei, et beatorum Petri et Pauli apostolorum Ejus, se
“ noverit incursum.

“ Data Romæ, apud sanctum Petrum, iii. Kalend. Nov. 29,
“ Decembris, pontificatus nostri anno primo.”¹

¹The MS. adds the first five words of another Bull of Celestine (“Celestinus episcopus, servus ser- vorum Dei”), and ends abruptly.

GLOSSARY.

.. H H

GLOSSARY.

A.

- ACTIONARIUS.** Agent; commissioner. 315, 323.
- AD FIRMO.** To be master of; to farm out. 234. Cf. Du Cange under *affirmare*, s. l. In p. 441: "ad firman assignet."
- AFFIDO.** To certify; to prove. 302.
- AGIUS.** Holy, applied to the Cross. 145. *ἅγιος*.
- ALBATUS.** 226. The same as "in albis positus." 225: said of a person still wearing the white baptismal garments.
- ALLODIARIUS.** Possessed of an *alodium*, or freehold estate. 348 *et al.* "Idem (ni fallor) ac Saxonum 'pegen'; perinde enim ac si essent termini convertibiles, qui in Saxonis cenobii S. Augustini Cantuar. codicellis 'pegnes,' in eisdem Latine factis, *alodiarii* nuncupantur." Somner, Gloss. s. v.
- ALMIFLUUS.** Softly flowing; blissful; blessed. 28.
- ALMIPHONUS.** Softly sounding. 28.
- ALTITHRONUS.** The Most High. 310.
- ANCYRIANA.** Manufactured at Ancyra (Angora): said of a camlet cloak (*lena*). 129.
- ANGARIA.** Compulsory service; exaction. 22 *et al.* *ἄγγαρία* from *ἄγγαρος*; a mounted courier kept ready for conveying royal despatches.
- APEX.** Highest point; *e.g.* "apicem praelatiae." 243.
- APICES.** Written characters; writings. 151, 223, 303. "sacrorum apicum volumina." 206. Others use "apicelli" in the same sense.
- APPENDITÆ.** Belongings. 460.
- ARCHICANTOR.** "Primicerius scholæ cantorum." 285.
- ARCHIFLAMEN.** Archbishop. 134.
- ARCHIPRÆSUL.** Archbishop. 217.

ARMILCATA. 118. Thorne has *armigaisia*, (col. 1762,) and *armikasia*, (col. 2124); while others have suggested *armigausa*, *armiclausa*, and *armilausa*, as the true reading. Reyner ("Apostol. Benedict." p. 50.) expounds *armiclausa*, "quoddam genus vestis, quas nunc *dalmaticas* vocamus;" while Du Cange prefers the form *armilausa*, and connects it with the military vestment *ἀρμιλαύσια*, the name of which was probably of Latin origin, "in *armis* tantum *clausa*." The word is here plural, with the epithet *oloserica*.

AROMATIZO. To emit fragrance. 107.

ARULA (*dim.* of *ars*), used contemptuously. 108.

ASSERTORIUS. Auxiliary; protective (said of charters). 109.

AUGUSTEA. The largest, or imperial charter. See the explanation, p. 113.

AUTRIX. Authoress. 348.

B.

BACULUS. A pastoral staff. 107.

BASILICA. A church. 210, 450.

BIBLIOTHECA. A Bible. 380, n. 1, explained 374 by the expression "biblia manualis parvi voluminis." This use of *bibliotheca* was not uncommon after the seventh century at the close of which an example occurs in one of Aldhelm's letters: "qui cœlestis te-

trica enodantes Bibliotheca," in Ussher's "Vet. Epist. Hibern.," ep. xiii. (*Works*, iv. 451.): cf. his *De Laud. Virgin.* c. XLIX., where we have "in orthodoxorum *bibliothecis*," etc.

BLADUM. Corn. 278. Ital. *biado*. Old Fr. *bled*. Fr. *blé*: cf. A. S. *blæd*, fruit. Grimm ("Gesch. der Deutschen Sprache," i. 69.) connects it with the Welsh *blawd* and the Breton *bleûd*.

BLANDIFLUUS. Most gracious. 102. said of a papal letter.

BOSCUS, BUSCUS. A wood. 38. Fr. *bois*, Engl. *bush*.

BREVE. A writ. 338.

BRIGA. Dispute; controversy. 123. "Brige sive litigii." See Diez, "Wörterbuch der Romanischen Sprachen," p. 69.

C.

CABALLARIUS. Used 274, to describe a bier, *feretrum*, which was ordinarily drawn by a horse, *caballus*.

CALUMNIA. Pecuniary fine; legal claim: "calumniam, quam in ipsa terra habebam, relinquo." 380. Cf. Somner's Gloss. under *Calumpnia*.

CAMERARIA. The office of chamberlain, or *camerarius*, 37; who in a Benedictine monastery had to provide the clothing, furniture, &c., of the inmates. See Du Cange, under *Camerarius*.

- CAMISIA.** A shirt. 182. Fr. *chemise*; but it may be doubted whether the "camisia cum ornatura in auro," sent as a present from Boniface V. to King Eadwin, was not rather the ecclesiastical vestment called *camisia*, the alb. See Du Cange, s. v.
- CAMPANA.** A church-bell. 224. pl. 318; "campanile." 461.
- CANCELUS.** The chancel; "in capella de Cryptis ante ostium cancelli." 844.
- CAPITULUM.** The chapter-house. 35.
- CAPPA.** "Cope"; the sacerdotal vestment (distinct from "cape"). 99.
- CARECTATA.** A cart-load. 402. Fr. *charrette*.
- CARTULA.** Dim. of *carta*. A charter, 226.
- CARUCATA (Terra).** Land sufficient for the labour of one plough (*unius aratri*). 33 et al.
- CASULA.** Chasuble. See the description, 99.
- CENSUALIS.** Tributary. 430.
- CHARNELLI.** (Also written *chernelli*, *quarnelli*, *kernelli*.) Battlements of a wall. 33, 367, 368. Charnellatio. 33. Cf. the modern French *créneaux* (formerly, *charniaux*).
- CHOPPA** (also *Schoppa*). A shop. 70, 72. Perhaps to be connected with A. S. *ceap*, a bargain; any thing for sale, and the price of it.
- CHRISMA.** The sacrament of confirmation, 374, 434, where *chrisma* is distinguished from the "consecrated oil," to which the term is more commonly applied. See Du Cange, s. v.
- CHRONICA.** Fem. sing.; a chronicle, 174, et passim.
- CILICIATUS.** Wearing a hair-shirt, "cilicium," which was originally made of the hair of Cilician goats. 135.
- CLAUSTRALIS.** A monk; inmate of a cloister, "claustrum." 37.
- CODICELLUS.** A charter. (A. S. land-bóc.) 237, et al. Thorne uses the fem. *codicella*.
- CENOBIALIS.** Belonging to a monastery, "cœnobium." 217.
- CENOBIOIUM,** dim. of cœnobium. 272.
- COMPATRIOTA.** A fellow countryman. 313.
- CONCMBIUM.** Commutation. 391, 464.
- CONSUEUDINARIUS.** Liable to customs or taxation (*consuetudines*); "jus consuetudinarium;" 88. The right of taxing.
- CONTEMPTRIX.** Fem. of *Contemptor*. 304.
- COPIA.** A copy. 443, 444.
- COPULA.** Spouse. 146.
- CORRODIUM** (also *Conredium*). A corody, 40, or allowance of food and clothing from the abbot to the king's servants or attendants; cf. the Fr. *conroi*.
- CORTINA.** A curtain. 221.

CREDULITAS. Belief (in the good sense). 151, 330.

CURTIS; CORTIS. A court. 210, 226, 228. "Est enim *Curtis* mansio vel manerium ad inhabitandum, cum terris, possessionibus, et aliis emolumentis ad tale manerium pertinentibus." Lyndwode, *Provinciale*, lib. iii. tit. 17 (p. 200, n. 6.), ed. 1679: cf. Ital. and Span. *corte*, which are derived from the Lat. *cohors*, *chors*, a small inclosure for cattle.

D.

DAPIFER. Seneschal, or steward, generally of the King. 349 *et al.* He succeeded to the place of the Anglo-Saxon *geréfa*.

DEALBATUS. *Lit.* whitewashed; purified "fonte baptismatis." 145.

DEAURATUS. Gilded. 26.

DECANUS CHRISTIANITATIS. 48. This officer corresponded to the old archpresbyter, and the modern rural dean. He was also styled "decanus episcopi," as being appointed by the bishop: cf. Somner under *Christianitas*.

DECEPTABILIS. Deceitful. 157.

DEMATURO. To do one's utmost. 161.

DENNA, DENA. A wild woodland, supplying acorns and other food for pigs. 214. A. S. *denu*: cf. Somner's Gloss.

DIETA. The space of a day, or a day's journey: "ultra tres dietas." 40, 448.

DIFFUGIUM, with *appellationis*. Flying off (recourse) to an appeal. 442, 446, 460.

DIRATIONO. To disprove; to traverse (in the legal sense): "contrarium ratiocinando asserere, vel quod assertum est ratiocinando destruere." Somner. It seems, however, to be used *affirmatively* in 355, *et al.* and as equivalent to "adjudicate," or "arbitrate." Hence also *dirationamentum* seems to mean judicial decision in 357: "per dirationamentum regni mei et curiæ."

DIRECTIVUM. Used for "director." 309.

DISCUS. A dish (with *argenteus*). 179. A. S. *disc*.

DISVADO. To redeem; recover (*lit.* a thing pledged). 31.

E.

ELEEMOSYNARIA. The office of *elemosynarius* or almoner, who in a Benedictine monastery was entrusted with the care of the sick and needy, and had frequently the tithes of special churches assigned him for that purpose: cf. Du Cange, s. v.

ELOQUIUM. Used with *sacrum* and *dominicum* for the Bible. 151, 171.

EMISSARIUS, with *equus*. A charger. 161.

EPISCOPIUM. Equivalent to *episcopatus*. 207.

ESCAMBIUM, EXCAMBIUM. Exchange. 359, 461.

ESCAMPA. 381. This word, which seems to have been unintelligible to the scribe of the present MS., is perhaps equivalent to *escapium*; evasion, "sine dilatione et escampa;" cf. the Old Fr. *escampie*; Old Provenc. *escampa*; (Lat. *ex, campus*): and Engl. *scamp*; *scamper*.

EVIDENTIALIS. Apparently connected with *evidentiæ* in the sense of "charters," "documents," so that the peculiar phrase "in titulum speculi evidentialis hujus monasterii," 224, will probably mean, to the honour or advantage of the documentary annals of this convent.

EXTERMINIUM. Destruction. 178.

F.

FASTIGIA. 151. Var. read. *fatigia*. Endeavours. It should perhaps be *vestigia*. See Hussey's Bede. ii. 8 (p. 90 n.^r).

FERIA. A fair. 388, 388.

FIERI. Used as a neut. noun, "process of construction." 24.

FINIS. A fine; a final composition or agreement; a formal transfer of land to another person. 47.

FLAGELLATRIX. A female scourger. 304.

FLAMEN. A Christian priest. 134.

FLEMENE-FERMÖ, FLYMAN-FYRMÖ. The offence of harbouring a fugitive; the penalty attached to it being one of the rights of the crown. Thorpe's "Glossary" in *Ancient Laws*, &c. It is explained above, 348, as "latronum susceptio."

FORESEACIO. To forfeit. 368. After the Conquest *forisfactura* (= A. S. *wite*) was used to express any kind of crime, mulct, or penalty. Thorpe.

FORSTALL, FORESTEAL. One of the rights of the crown, explained in the Latin charter, 348, as "via assaltus," or more fully "assaltus super aliquem in via regia factus;" see Thorpe, s. v., who says, that originally it must have meant "an assault, consisting in one man springing or placing himself before another, so as to obstruct his progress," &c.

FURAGIUM, FORAGIUM. Forrage. 48. A. S. *fodder*, Goth. *fodr*, to which was added the suffix -agium.

G.

GABULUM, GABLUM. 28, 348, 364. These words appear to represent the A. S. *gafol*, "rectival, census, rent." See Somner's Gloss.

GENU. In William of Malmesbury and others, equivalent to "generatio" or "gradus cognationis." 336.

GESTATORIUS. Portable, said of a species of tablet or altar-slab, used by persons excommunicated. 339. A licence from the pope was necessary to entitle any one to have such "altare portatile."

GRATIFICUS. Gracious. 192. Said of the name "Deusdedit."

GRIÐ-BRYC. Explained, 348, as equivalent to "paciis fractura." *Grið* signifies peace, protection, particularly as granted by the king to those requiring it. Thorpe s. v.

H.

HAGA. A yard; a haw; 23, 383. Connected by Somner with the A. S. *haga*, which indicates not only a hedge but an enclosure. The same writer defines it, "domus in urbe, vel oppido."

HAM-SOCNA. Explained by "pugna in domo facta." 348. A breach of the peace by forcible entry into a man's house; one of the rights of the crown.

HUNDREDUM. A hundred. 336. A sub-division of the country, consisting of a hundred hides, a hundred tithings, or else of a hundred free families. See Thorpe.

I.

IMPETITIO. Demand; exaction. 421, 423, 442.

IMPROPERIUM. Calumny; reviling. 89, 90. *Improperatur* also occurs 304, and *improperando* 88. The noun is traceable as far back as Lactantius and the early Latin versions of the Bible.

INAURATUS. Edged, or, possibly, overlaid, with gold; said of an ivory comb. 182.

INFANGENES-THEOFES. Explained in 348, and elsewhere, as "fures in terra sua capti." According to Somner, "jurisdictionem notat domino manerii concessam in quemcunque, sive hominum suorum, sive aliorum, furti reum, et intra limites domini sui prehensum."

INTERMINATIO. A threat. 83, 426.

INVISCO. To clog; to débass; to deaden. 167. Said of the effect of money on the royal conscience.

L.

LAUDISONUS. Triumphant. 102.

LECTRINUM. The lectern or letter in the chapter-house. 35. Corresponding perhaps to the A. S. *reading-scamol*, although *scamnum*, which is distinguished from *lectrinum*, 88, must be viewed as the legitimate descendant of *scamol*.

LEVITA. A deacon. 223.

LOLLARDI. Distinguished from *Wiclevisti*, 200, as a later sect ("heretici jam moderni"). The title is derived (*ibid.*) from *lolium*, but incorrectly. It was in existence as early as the opening of the fourteenth century, when the continental Lull-ardi (cf. Begh-ardi) were distinguished for their zeal in singing at funerals. (Gieseler, "Kirchengesch.," §115, n. 4, Bonn, 1849). This fact suggests the true parentage of the word, viz., the German *lullen*; which in turn is readily connected with the Engl. "lull," and Old Engl. "lolle." In course of time the word *Lollardi* or *Lullardi* became synonymous (1) with "religious hypocrites," and (2) with "heretics;" passing through precisely the same stages as *Beghard* or *Beguine*. As a confirmation of this view, in reference to the English Lollards, see a ballad on Sir John Oldecastle, quoted by Sharon Turner, Hist. iii., 144,

note, and the verses from Audelay extracted in Mr. Halliwell's Arch. Dict. s. v. *Lollards*. The latter passage begins:—

"Lef thou me a *loller* his dedis
thai wyl hym deme,
if he withdraue his deutes from
holé cherche away."

M.

MAGNALLA. Great things; celebrity. 138.

MANCA, with *auri*, 234, the same as *mancus* and *mancusa*, and equivalent to *marca*. In Saxon money the silver *manca* and *marca* were each worth thirty penings: see Thorpe, under "Money," and Somner, under "Mancusa;" while the gold *manca* seems, at least in the Norman period, to have been exactly ten times as valuable.

MANERIUM. A house with a certain piece of land attached to it. 144, *et al.* The holders of this land are called *manentes*. 229, *et al.* Somner says with reference to *manerium*:—"Ante Normannorum tempora, vox apud nos, in chartis aut aliis nostris *bone fidei* monumentis, frustra queritur."

MARISCUS. Marsh-land. 251. A. S. *mersc*.

MARTYROLOGIUM, MARTILOGIUM. The book relating to the deaths of saints. 223. See Du Cange.

- MATRICULA.** Generally a register, but used, 237, in the plural to designate the registers, which were kept in the abbot's chamber. Reyner, in the *Onomasticon*, prefixed to his "Apostolatus Benedictinorum" (p. 13), has given the following explanation:—"Matricula (de camera) est liber in quem referuntur acta et negotia memoratu digniora pro causis monasterii; qui a camera abbatis, apud quem servabatur, sic dicebatur."
- MATRICULARIUS.** A monk; one whose name is on the register (*matricula*) of his convent. 210.
- MEANDER** (properly *meander*). Winding. 142. *Μαλαρῶς*.
- MEDIETAS.** The half (not the middle). 151 *et al.* Fr. *moitié*.
- MESCHINUS.** A domestic servant. 208. One of the witnesses to a charter of Henry I. See Du Cange under "mischinus."
- MENA**, with *ferri*. An iron mine. 6, 224. See on the word itself, Diez, "Wört. der Roman. Spr." 220.
- MISSURIUM**, with *argenteum*. 115. Perhaps a kind of dish or platter, in which case, as Du Cange suggests, the present word is the same as *missorium*. Both he and Roquefort connect it with the French *mès*, that which is served at table; yet if this connection be established, their etymology of the word from *missus* ought to yield to a second, which is far more probable, viz., from *mensorium* ("quod est in mensa.") On this supposition we can explain the later Greek form *μυσσίου*: cf. Engl. *dish*, and Germ. *tisch*, a table.
- MOLINA.** A mill. 325. cf. Fr. *moulin*. The forms *molendina* and *molendinum* also occur. 83, 377.

N.

NARDIFLUUS. Most fragrant. 218.

O.

OLOSERICUS. Entirely made of silk. 90 *et al.*

ORGANICUS, with *decus*. 90. Explained in p. 83; "ab illo Spiritus Sancti *organo* sancto (videlicet, Gregorio)."

P.

PAGINULA. Dim. of *pagina*, in the sense of charter. 322.

PALLIUM. The badge distinguishing the archbishop from his suffragans, *passim*.

PASSIONARIUM. Book relating to the sufferings of saints, &c. 90.

PAUSA. Resting-place. 104 *et al.*

- PERDONO. To grant. 232, 292 *et al.*
- PERSONATUS. The office of parson; a parsonage. 41, 59.
- PERTINENTIA. Used as a feminine. See under *Solemnia*.
- PERVASOR. Invader; usurper. 334.
- PEYSA, PENZA. A pound. 67.
- PIGMENTARIA, with *virginalia*; apparently, the fragrance emitted from the relics of the virgin (St. Mildred). 218.
- PINCERNA. Cup-bearer; butler. 359. Πίνα, κίρνα.
- PLANUS. Simple; unadorned. 38.
- PLASMO. To fashion. 15.
- PLEGIUS. 354. "Ponantur per plegios;" let them be put to bail. "Plegii dicuntur persone, quæ se obligant ad hoc quod qui eos mittit, tenebantur."—Du Cange; cf. Fr. *plege* and Eng. *pledge*.
- POLLANDRUM (for *polyandrium*.) A burial ground for the many. A cemetery. 142. Πολυάνδριον.
- POLYMITUS. Of various colours; having many threads. 99. Πολύμιτος.
- POMPATICUS. Pompous. 279. Pompaticæ. 277.
- PONTIFICOR. To be consecrated. 91.
- PREPOSITUS (of a monastery.) A bailiff or steward, corresponding to A. S. *wicnere*. 347, 348.
- PRESBYTERIUM. The choir of the church, into which the priests only entered. 219.
- PRIVILEGIA. Instruments granted by popes and kings in favour of religious foundations. 441 *et al.*
- PROPHETO. To prophesy. 188, 288.
- PROTO-. Prefixed to a large number of ordinary Latin words. 80, 88, 105, 141, 182, 283, *et al.*
- PRUDENTES. 153. The A. S. *witan*.
- Q.
- QUA, often used like *quod*, with an indicative.
- QUIETATIO. Relaxation; exemption; acquittance. 410.
- R.
- REATTUDO. Guiltiness. 102, 107.
- RECOMPENSA. A reward. 168, *et al.* Similarly *recompense*, to reward. 250.
- RECRASINATIO. Procrastination. 245.
- REFERENDARIUS. A keeper of the king's ring or seal, who, by a strange anachronism, is introduced as a witness to Æthelbert's charter, in 605. 112.: cf. Kemble, "Cod. Dipl." Introd. p. xci. Somner explains the word of persons, "qui regi libellos supplices et diplomata offerent, ut subscriberet,"—a kind of Master of Requests.
- REFUTO. To refuse. 206, 242.
- RELEVATOR. Helper; champion. 91. Similarly *relevamen*. 93.
- REFENSATIO. Reward. 151.
- RESAYISIO. To reinstate in possession of. 332, 333. The reverse of *dissaysio*.

- RESPONSALIS.** An answer. 445.
- RESPONSORIUM.** A chant, as distinguished from an anthem. 218. So called "quod, uno canente, chorus consonando respondeat." Du Cange.
- ROTA.** 92. Of the many possible renderings which this verse will bear,
Istis firma datur Rome rota juris ibidem,
that seems the most natural, which makes it refer to the protection and privileges granted at Rome to the monks of St. Augustine's. Perhaps *rota* is to be here taken in the sense of "stand" as in the phrase "rota bibliotheca," a "book-stand" or "book-case." See Du Cange, s. v., where "banci, rotas et scanni" are mentioned as things to be constructed in a library for the preservation of the books. Or, more probably, *rota* is here used in the sense of *rotulus*, or *rotula*, so that "rota juris" is equivalent to "legal document," "title-deeds."
- S.
- SACA, SAKE.** Lit. cause; sake; A. S. *sacu*. Its technical meaning, 247 *et al.*, is "regale privilegium, quo quis gaudeat in suo manerio, circa placita et correctiones delinquentium." Reyner, "Onomast.," as before.
- SACRAMENTUM.** Symbol. 102. Oath. 313.
- SACRISTA, SECRETARIUS.** The sacrist. 225.
- SACRISTIA, SACRISTARIA, SACRISTANIA.** The office of sacrist. 33, 37, 402, 479. See Du Cange.
- SASIO.** To seize (in the legal sense); to put in possession. 333.
- SANCTIO.** A law, or usage. 105. A decree, 317. *Sanctiones.* 24, 446.
- SAPIENTES.** 137, 138, 102. The A. S. *witan*.
- SATIONALIS,** with *terra*; arable. 251.
- SCAMNUM.** 68. See *Lectrinum*.
- SCAPTON,** with *aureum*. 115. Probably a corruption of the word *sceptrum*, which Reyner adopted into his text. (Apost. Bened. p. 50.) Du Cange thinks it was rather some kind of vessel.
- SCHOPPA.** A shop. 70. Cf. *Choppa*.
- SECRETARIUM.** The sacristy. 124.
- SEQUACES.** The followers. 211.
- SOCN, SOKNE, SOCHA, SOC.** Lit. a soke; sanctuary; place of refuge. Its special meaning seems to have reference to locality, so that while *sac* was the royal privilege itself, *soc* was the territory or precinct, within which both that and other privileges were exercised. Hicke's "Thesaur." i. 159.
- SOLEMNIA** (fem. sing.) for *solemne*, e. g. "in missarum solemnibus." 231, 320. In like manner, *pertinentia* becomes a fem. sing. in the phrase "cum pertinentiis."

SOLIDATA. A shilling's worth; with *terra*, land yielding a rental of one shilling per annum. 89 *et al.*

SPECULATIVUS. Vigilant. 79.

STRATA. A street, or road. 82.

STUDIUM. Literature, or rather a place of study (cf. *studio*); a scholastic institution. 13. This latter use of *studium* (= an Academy) was not unusual in England during the xvth and previous centuries. Thus in the "Chronicon Johannis Bromton" (Script. x., col. 814); "Circa idem tempus juxta quorundam opinionem, et vulgare antiquorum et modernorum dictum, creditur *studium* apud Grantecestre sedem juxta Cantabrigiam a venerabili Beda esse fundatum," etc. Several examples of the same usage will be found together in Richard FitzRalph's "Defensorium Curatorum," &c. (Brown's Fasciculus, ii. 473, 474.)

SYNAGOGA. Meeting-place of unbelievers; heathen temple. 80.

T.

TALLIOR. To be taxed, or subjected to *talliagium*. 47. See Somner.

TEM, TEAM. Lit. progeny; a succession of children. Reyner's explanation of the technical usage

is as follows: "Regale privilegium est, quo qui fruitur habet villanorum, i.e. servorum et mancipiorum intra feudum suum pro paginem, et potestatem de illis, ut de ceteris suis, seu liberis seu bonis mobilibus vel immobilibus, pro libito, disponendi."

TENEMENTUM. Tenantry. 450, 452.

TERMEN. For *terminus*, a boundary; "his terminibus." 110, 112.

TEXTUS. Apparently in the sense of book, e.g. *Textus Mildredæ*; *Textus Adriani*; *Textus Merlini*.

THELONEUM, TOLNEUM. 2, *et al.* The A. S. *toll*; generally the duty levied on imports from abroad (Thorpe) by the "thelonearius." 306. So that "libertas theloni" will mean the freedom from toll, enjoyed by the importer.

THRENA, TRENA. Perhaps agony; "in mortis threna." 317. *θρήνη* (?)

TOFTUM. 80. Du Cange thinks the French *masure* a good equivalent of this term, which would therefore mean "a place where some house once stood." Thorpe, on the contrary, inclines to the opinion that it signified "a piece of land adjacent to a peasant's house."

TROPHLEUM, i.e. *tropæum*; used, 145, as equivalent to *signum* (crucis).

V.

VALE, with *ultimum*; a farewell. 236.

VENELLA. 64. Somner interprets this word to mean "a lane" and refers to a passage in Thorne (col. 2143); "quandam *venellam* vocatam *Clementislane*."

VESPERE. Vespers, construed as a neuter sing., with "factum est." 232.

VESTIARIUM. The vestry. 233.

VEXILLUM. Used as equivalent to *signum* (crucis). 146.

VISCERALITER. Affectionately. 64.

W.

WARENNA, WARENNA. 32, 363 *et al.*
 "Hæc apud nos potestatem significat, vel charta regia, vel præscriptione obtentam, venandi sibi cuniculos, aut lepores, vel etiam aucupandi phasianos et perdices intra limites feudi sui."
 —Somner.

X.

XENIUM. A present. 93, 101, 272, 276.

Ξένιον.

XENODOCHIUM. Hospital. 402.

Ξενοδοχίον.

INDEX.

INDEX.

[N.B.—Names inserted in square brackets, or crotchets, are derived from other sources than the present work.]

A.

Abbotismelle, 33.
Abbots of St. Augustine's [*from the Chronological Table*]:
Peter, 2.
John, 2.
Rufinianus, 3.
Gratianus, 3.
Petronius, 4.
Nathanael, 5.
Adrian, 5.
Albinus, 8.
Northbald, 9.
Aldhun, 10.
Jambert, 11:
    he is appointed archbishop of Canterbury, 11.
Ethelnoth, 11.
Guttardus, 12.
Cunredus, 13.
Wernodus, 14.
Diermodus, 15.
Wyhere, 16.
Beormund, 16.
Kynebert, 17.
Etas, 17.
Degmund, 17.
Alfrid, 17.
Ceolbert, 18.

Abbots—cont.

Beccanus, 18.
Ethelwold, 18.
Tilbert, 18.
Edred, 19.
Alchmundus, 19.
Guttulfus, 19.
Eadred, 19.
Lullingus, 20.
Beornelm, 20.
Sigeric, 20.
Alfric, 21.
Elfnoth, 21.
Siricius, 22:
    he is appointed bishop of Wiltshire, 22.
Wulfic I., 23.
Elmerus, 23:
    he is appointed bishop of Sherborne, 24.
Elstan, 24.
Wulfic II., 26:
    he goes to Rome and takes his seat at the Council, 26.
    incurs the anger of the Virgin Mary, and dies, 27.
Egelsin, 27:
    he forbears to wear the mitre through fear of William the Conqueror, 28:
    and takes to flight, 28.

Abbots—cont.

Scotland is thereupon appointed Abbot, 28:
 who enlarges the church, 28.
 Wido, who effects great alterations, 29.
 Hugo I. (of Fleury), 30:
 is consecrated at Lambeth, by the bishop of London, 30.
 Hugo II., surnamed Trottscleue, and formerly a monk of Rochester, 32:
 assigns certain rentals to certain officers of the monastery, 32.
 Sylvester, 35.
 Clarembald, a secular, is intruded, 35:
 he is ejected, 37.
 and succeeded by Roger I., surnamed Lurdington, a monk of Christchurch, 37:
 who receives the papal benediction, with restitution of the mitre, ring, and sandals, 37.
 Alexander, 41:
 who receives the papal benediction, 41.
 Hugo III., 41:
 who receives the papal benediction, 41.
 Robert de Battle, 42:
 who receives the papal benediction, 42:
 dedicates the high altar, and the altar of St. Augustine and St. Adrian, 45.
 Roger II., 48:
 who receives benediction from the bishop of London, 48.
 Nicholas Thorne, 53:
 who receives the papal benediction, 53:
 resigns and becomes a member of the Chartreuse, near Paris, 54.
 Is succeeded by Thomas I., surnamed Fyndon, 54:
 who is consecrated at London, by the archbishop of Dublin, 54.

Abbots—cont.

Radulphus, 60:
 who receives the papal benediction at Avignon, 60.
 Thomas II., surnamed Poucyn, 63:
 who receives the papal benediction at Avignon, 63.
 William I., surnamed Drulegh, 64:
 who receives the papal benediction at Avignon, 64.
 John II., surnamed Devenech, is appointed, the election of William Kenington being quashed, 65:
 is buried at Avignon, 65.
 Thomas III., surnamed Colwelle, 65:
 who receives the papal benediction at Avignon, 65.
 Michael Pecham, 67:
 who receives benediction from the bishop of Winchester, 67.
 William II., surnamed Welde, 69:
 who receives the papal benediction, 69.
 Thomas IV., surnamed Hundene, 71:
 who receives benediction from archbishop Arundel, at St. Paul's, London, 71.
 charter to secure their rights, 31.
 bull, in reference to their election, 32.
 bull confirmatory as to their benediction, 34.
See also Augustine's, St.
 Abingdon, the monastery of, founded by Cissa, 268.
 Absalon, feud held by, at Sandwich, 42.
 Absolution of the monks of St. Augustine's, bull enabling the abbot to grant, 46.
 Adelbertus. *See* Æthelbert.
 Adelburga [Æthelburga], wife of king Withred, 290.
 Adcodatus, Pope, grants certain privileges to St. Augustine's, 244, 245, 246.
 Adrian, Abbot of St. Augustine's:
 the true state of the case respecting him, 202.

- Adrian, Abbot of St. Augustine's—*cont.*
 his appointment by archbishop Theodore, 205.
 his services to the English Church, 206.
 his influence with king Egbert, 206, 207.
 his zeal for the monastery, 226.
 intended to act as a check upon Theodore, 243.
 his death and epitaph, 293.
- Adrian IV., Pope, bulls of, 408, 411.
- Adulph, king of East Anglia, 168.
- Æba. *See* Dompneva.
- Æbaldus. *See* Eadbald.
- Æbeortus. *See* Edbert.
- Ædelbertus. *See* Æthelbert.
- Ædric. *See* Edric.
- Ædwynus. *See* Edwin.
- Ælchfleda, marries Weda or Peda, 184, 185.
- Ælfleda, daughter of Oswy, a nun at Hartlepool, 187 :
 builds a monastery at Whitby, 187.
- Ælfridus. *See* Alfrid.
- Ælla, king of the South Saxons, 140.
- Ælric, king, 142.
- Æna, priest, 297.
- Æsc. *See* Ælric.
- Æskingas, why the kings of Kent were so called, 138.
- Æthelard :
 appointed archbishop of Canterbury, 335.
 formerly Abbot of Malmesbury and bishop of Winchester, 335.
 his anxiety to recover the primacy for Canterbury, 336.
 his influence with king Kenwulf, 336.
 his death and burial at Malmesbury, 339.
 testimonies respecting him, 339.
 rights of the see fully restored to him, 340.
- Æthelbald (Eadbaldus, Ethilbaldus), king of Mercia :
 letter of Pope Boniface to him, 302, 303, 304, 305.
 his gift of exemption from toll to the abbey of Minster, 310, 311.
 is slain by Beornred, 333.
- Æthelberga. *See* Ethelburga 'Tate.'
- Æthelbert I. (Æthilberktus, Ædelbertus, Adelbertus, Eathelbertus, Egelbirhtus, Eadbertus), king of Kent :
 his baptism, 78.
 locality of his baptism, 78, 84.
 grants lands to St. Augustine, 81.
 letter to him from Pope Boniface, 85, 86.
 his reception of St. Augustine, 90, 91.
 receives presents and a letter from Pope Gregory, 102.
 gives the presents to St. Augustine's, 102.
 renders great assistance to St. Augustine, 103.
 the supposed founder of the monastery of Ely [Cratendune], 102.
 his charter to St. Augustine's, 109, 110.
 celebrates Christmas at Canterbury, 110.
 gives Langport to St. Augustine's, 111, 112.
 his additional favours to St. Augustine's, 113.
 his affection for St. Augustine and the monastery, 117, 128.
 is compared to Constantine, 117.
 desires to be buried in the monastery, 117.
 sanctions St. Augustine's bull of exemption to the monastery, 121.
 his friendship for Abbot John, 127.
 his affection for the monastic life, 133.
 introduces monks into Christchurch, Canterbury, 134.
 his desire to adopt the monastic life, 136.
 the length of his reign considered, 137.

- Æthelbert I.—cont.*
 his death and burial at St. Martin's, Canterbury, 137.
 his laws, 137, 138.
 his lineage, 138.
 his rank among the kings of England, 140.
 his territories, 141.
 his second marriage, 142.
 his epitaph, 142.
See also Berta.
- Æthelbert II. (Eadbertus) king of Kent:*
 buried at St. Augustine's, 295.
 confirms *Æthelbald's* charter to Minster, 322.
 gives lands to the abbey of Minster, 298, 299, 325.
 his convention with St. Augustine's as to land at Cert, 325.
 the length of his reign, 326, 327.
- Æthelbert (Eadbertus), surnamed 'Pren':*
 usurps the throne of Kent, 12, 337.
 taken prisoner by Kenwulf, king of Mercia, 338.
 his life spared, 338.
 by some chroniclers called Egbrith or Egbert, 338.
- "*Æthelbert*," the name, often corrupted to Edbert, 338.
- Æthelburga.* *See* Ethelburga.
- Ætheldreda.* *See* Etheldreda.
- Æthelhere (Æthelherus), king of East Anglia,* slain, 187.
- Æthelred.* *See* Ethelred.
- Æthelwale, king of Wessex,* slain by Cedwalla, 278.
- Æthelwald, son of Oswald,* his perfidy, 187.
- Ætherius, bishop of Aries,* consecrates St. Augustine, 78, 91.
- Æthilberktus.* *See* *Æthelbert I.*
- Agatho I., Pope:*
 bull of, to St. Augustine's, 246, 247.
 sends John the Precentor to England, 285.
- Agilbert, bishop of Paris,* 204.
- Agincourt (Agyncort), the victory of,* 73.
- Agustald [Hagustald or Hexham]:*
 establishment of the bishopric of, 275.
 Wilfrid, bishop of, 288.
- Agyncort.* *See* Agincourt.
- Aidan, St.:*
 his arrival in Northumbria, 178.
 his observance of Easter, 178, 179.
 establishes his see in Lindisfarne, 179.
 his miraculous reward of Oswald's virtues, 179.
- Aidbert, bishop,* 307.
- Aids, charter to St. Augustine's,* of exemption from payment of, 31.
- Ailmer, abbot,* 297.
- Alanus, king of Armorica,* 254.
- Alban, St.:*
 in what sense to be deemed Protomartyr, 182.
 his relics recovered by king Offa, 333.
- Alban's, St., the monastery of,* rescued from the rapacity of Thurstan, 211, 212, 213.
- Albertus, the thane,* 326.
- Albinus:*
 elected abbot of St. Augustine's, 294.
 his great learning, 294.
 assistance rendered by him to Beda, 294, 295.
 his death and epitaph, 301.
 his exhortation to Beda to write his history, 312.
- Albinus.* *See* Alcuin.
- Alcuin (Albinus):*
 quoted, 281.
 a pupil of archbishop Ecgbert, 281.
 his opinion respecting Egfrid, 336.
- Aldelm.* *See* Aldhelm.
- Aldhelm (Aldelm), St., bishop of Wessex:*
 advises Ina to found Glastonbury, 265.
 account of him, 265, 266.
 his writings, 266.
 his alleged connection with the royal family, 267.
- Aldhun:*
 consecrated Abbot of St. Augustine's, 317.
 his death, 318.

- Alexander II, Pope, grants the mitre and sandals to the abbot of St. Augustine's, 89.
- Alexander III, Pope, bulls of, 413, 414, 415, 416, 417, 418, 419, 420, 422, 423, 425, 426, 427, 428, 429, 432, 433, 434, 435, 436, 437, 438, 439, 440, 441, 442, 446, 447, 448.
- Alexandria :
the patriarch of, 106.
the monks of, 136.
- Alfrid (*Ælfridus*), king of Northumbria, marries Kyneburga, 185, 189.
- Alhere, earl of Kent, 15.
- Alienation, bull to restrain, 47.
- All Saints, institution of the feast of, 15.
- Alric, last king of Kent :
his accession, 330.
his death and burial, 12, 337.
- Altimoldus, king of East Anglia, 168.
- Alwin, founder of the monastery of Bermondsey, his death, 30.
- Ambletense. *See* Amfleet.
- Amfleet [*Ambletense*], 126.
- Anacletus, the anti-Pope, 33.
- Andeley, the abbey of, 176.
- Angles, the :
give their name to this island, 138, 139.
their conquest of England, 138.
their descendants, 138.
their pre-eminence, 138, 139.
See also Saxons.
- Anglia. *See* Britain.
- Anna, king of East Anglia :
slain by Penda, 168.
his daughters, and their sanctity, 190.
- Appeal, last, bull in reference to, 40.
- Aquila, the prophecies of, 254.
- Archbishops of Canterbury, their succession :—
Augustine, the first, 92, 125.
Laurentius, 125.
Mellitus, 149.
Justus, 150.
Honorius, 170.
Deusdedit, 183.
Theodore, 203.
- Archbishops of Canterbury—*cont.*
Brithwald, 287.
Tatwin, 300.
Nothelm, 312.
Cuthbert, 313.
Bregwin, 318.
Jambert, 330.
Æthelard, 335.
Wulfred, 340.
- Armorica, 254.
- Arthur, king :
line of descent from, 261.
his tomb opened, 265.
- Arundel, Thomas, archbishop of Canterbury, his recognition of the claims of St. Augustine's, 89.
- Arviragus, king, 365.
- Asterius, bishop of Genoa [archbishop of Milan], consecrates Birinus, 180.
- Athelfrid, king, 105.
- Athelstan. *See* Ethelstan.
- Augemundus, the referendary, 112, 116.
- Augustine, St. :
his bull to the monastery of St. Augustine, 2, 119, 120.
translation of his body, 30.
preservation of his head, 62.
mission of, with his companions, to Britain, 77, 78.
baptizes king Æthelbert, 78.
is consecrated bishop, 78, 91.
settles at Canterbury, 79.
founds the church of St. Pancras there, 79, 80.
his reasons for preferring that name, 80.
founds Christchurch, Canterbury, 84.
verses in honour of him, 90, 91, 92, 93.
receives the pallium, 92, 95, 102.
his death mentioned, 92.
succeeded by Laurentius, 92.
tidings carried to Rome of his success, 94.
London originally contemplated as the seat of his archbishopric, 95.
his interrogatories to Pope Gregory, 96.

Augustine, St.—cont.

his Psalter preserved in the Library of the monastery, 97.
 bestows gold and silver vessels upon the monastery, 101.
 and certain relics, 101.
 his first colloquy with the Christians of Britain, 103.
 challenges the priests of the Britons to the performance of a miracle, 103. which they decline, and he performs it, 103, 104.
 holds a second conference with them, 104.
 his discussion with the monks of Bangor, 104.
 his conduct on this occasion justified, 105.
 fulfilment of his prophecy, 105.
 his zeal, 106.
 his mode of life, 106.
 his miraculous deeds, 106.
 names Laurentius his successor in the see of Canterbury, 109.
 obtains a confirmation of the rights and prerogatives of the monastery, 111.
 signs the deed of gift of Langport, 112. a parallel drawn between him and St. Martial, 116, 117.
 exempts the monastery from episcopal authority, 117, 118.
 grants a bull of exemption to that effect, 119, 120, 121.
 his use of the leaden bulla considered, 122, 123, 124.
 his death and epitaph, 81, 125.
Augustine, St., bulls as to the feast of, 66, 67.
Augustine's, St., the monastery of, at Canterbury :
 Chronological Table of, 1—73.
 pronounced to be the mother monastery of the kingdom, 21.
 St. Dunstan consecrates the church at, 22.
 placed under the special protection of the Roman see, 44.

Augustine's, St., the monastery of—cont.

the monks of, not to be bound to pay their debts, 45, 52.
 its foundation, 81.
 selected as the burial place of kings and archbishops, 81.
 St. Augustine buried there, 81.
 prerogatives of the foundation, 82.
 relations of its abbot to the archbishop of Canterbury, 83, 89.
 further particulars as to its foundation, 84, 85.
 its antiquity as compared with Christchurch, Canterbury, 85.
 its rivalry with Christchurch, 86, 87.
 precedence of its abbot, 88, 89.
 papal favours shewn to its abbot, 89.
 its abbots Egelsin and Wulfric mentioned, 89.
 recognition of its claims by archbishop Arundel, 89.
 Abbot Thomas Hundene receives benediction from archbishop Arundel, 89.
 exultation of the monks, 90.
 verses on the foundation of the monastery, 90, 91, 92, 93.
 Peter the first abbot, 94, 96.
 his great zeal in reference to the foundation, 96.
 books originally given to the Library of the monastery, 96, 97, 98, 99.
 vestments originally belonging to the monastery, 99.
 gold and silver vessels originally belonging to the monastery, and their ultimate disappearance, 101.
 Abbot Egelsin's conduct in reference thereto, 101.
 Abbot Scotland alluded to, 101.
 relics given by St. Augustine, some of which still exist, 101, 102.
 Æthelbert gives the presents sent by Pope Gregory to the monastery, 102.
 confirmatory charter to, by king Æthelbert, 109, 110.

- Augustine's, St., the monastery of—*cont.*
the monastery's rights and prerogatives confirmed in a council of the clergy and laity, 110, 111.
it receives by charter lands at Langport, 111, 112.
Sturrey, otherwise Cistelet (Chislelet), given by charter by king Æthelbert, 113, 114, 115, 116.
Æthelbert's affection for St. Augustine and the monastery, 117.
he desires to be buried there, 117.
St. Augustine exempts the monastery from episcopal authority, 117, 119.
his bull to that effect, 119, 120, 121.
the genuineness of this bull questioned, 123.
description of a leaden bulla presented to the monastery by the earl of Flanders, 123.
the bulla of St. Augustine still in the monastery, 124.
description of it, 124.
Abbot Peter drowned at Amfleet, 126.
John elected abbot, 127.
confirmatory bull granted by Pope Boniface III., 128, 129, 130, 131.
the monastery is styled by him the "Church of the Apostles Peter and Paul," 129.
the church of the monastery is consecrated by Archbishop Laurentius, 131, 132.
St. Augustine's remains are translated thither, 132.
the church of St. Mary founded in the monastery by king Eadbald, 144.
afterwards known as the church "In Cryptis," 144.
alterations in the building in the time of Abbots Scotland and Wido, 144.
gift by charter by king Eadbald, of the manor of Northbourne, 144, 145, 146.
benefits received from king Eadbald, 146, 147.
- Augustine's, St., the monastery of—*cont.*
death and sepulture of Abbot John, 147.
Rufinianus elected and consecrated abbot, 148.
archbishop Mellitus buried in the monastery, 150.
death and sepulture of Abbot Rufinianus, 153.
his epitaph, 154.
Gratiosus elected and consecrated abbot, 155.
receives Paulinus, 173.
death of Abbot Gratiosus, 174.
Petronius elected abbot, 175.
an interregnum here of two years is observed in the chronicles, 175.
death of Abbot Petronius, 183.
his burial place unknown, 183.
Nathanael consecrated abbot, 184.
the story controverted of Benedict Biscop's alleged connection with the monastery, 186.
Abbot Thos. Fyndon alluded to, 186.
Abbot Elstan alluded to, 189.
the body of St. Mildreda translated to the monastery, 189.
death of Abbot Nathanael, 199.
reason why so little is recorded of the early abbots, 199.
degeneracy of the abbots and prelates in the writer's time, 200.
the abbacy vacant for two years, 202.
Adrian elected abbot, 202, 203.
his friendship for archbishop Theodore, 205.
disparagement of the monastery contemporary with the loss of royal power in Kent, 222.
Abbot Scotland alluded to, 224.
William the Conqueror's words concerning the monastery, 225.
grant by charter to the monastery by king Oswy, 226, 227.
Abbot Adrian's diligence as a pastor, 242.
a check upon archbishop Theodore, 243.

- Augustine's, St., the monastery of—*cont.*
 privileges granted to the monastery
 by Pope Adeodatus, 244, 245, 246.
 and by Pope Agatho, who places it
 immediately under the jurisdiction of
 the Roman See, 246, 247.
 grant of lands at and near Stodmersch,
 248, 249, 251, 252.
 archbishop Theodore buried there,
 286.
 the great merits of Abbot Adrian, 286,
 288.
 king Withred's charter, 290, 291.
 death of Abbot Adrian, 293.
 sepulture and epitaph, 293.
 Albinus is elected abbot, 294.
 his great learning, 294.
 king Withred buried in the monastery,
 297.
 death of Abbot Albinus, 301.
 sepulture and epitaph, 301.
 Northald is consecrated abbot, 302.
 his death, 316.
 and epitaph, 317.
 Aldhun is consecrated abbot, 317.
 archbishop Cuthbert's artifice to de-
 prive the monastery of its right of
 sepulture, 317, 318.
 Abbot Aldhun's sorrow, 318.
 his simplicity, 318.
 and death, 318.
 Jambert is consecrated abbot, 319.
 the manor of Mungeham given by
 king Edbert, 319, 320.
 convention by king Æthelbert II. with
 the monastery, 325, 326.
 gift of land at Qnenegate, 326, 327.
 archbishop Bregwin at his death re-
 peats the artifice of Cuthbert, 328.
 indignation of Abbot Jambert and the
 monks, 328, 329.
 William of Malmesbury's censure
 refuted, 328, 329.
 Jambert appeals to Rome, 329.
 his appeal is stopped by his election
 to the archbishopric, 330.
 Ethelnoth consecrated abbot, 331.
- Augustine's, St., the monastery of—*cont.*
 grant of land at Bewesfeld by king
 Offa, 331.
 death of Abbot Ethelnoth, 334.
 Guttardus is consecrated abbot, 335.
 archbishop Jambert dies, 335.
 and is buried at St. Augustine's, 335.
 death and burial of Abbot Guttardus,
 340.
 Cunred is elected abbot, 341.
 king Kenwulf grants lands at West-
 rehlenham, 341, 342.
 [*hiatus* of two centuries and a half, at
 p. 344].
 death of Abbot Scotland, 344.
 archbishop Lanfranc's designs upon
 the liberties of the monastery, 345.
 resistance offered to him, 346.
 eventual election of Abbot Wido, 346.
 charter of sac and soc granted by
 William the Conqueror, 347, 348.
 grant by him of tithes at Faversham
 and Middleton, 348.
 grant of prebends at Newingtone,
 349.
 confirmation of gift of the manor of
 Plumstede, 350.
 confirmation of the gift of tithes by
 Odo, bishop of Bayeux, 351.
 gift by Odo of houses and tithes, at
 Fordwich, 351, 352.
 confirmation thereof by king William,
 352.
 gift of lands at Plumstede, and of tithes
 at Knolton and other places, 353.
 the abbot is replaced by William and
 Matilda in possession of a ship
 which had been seized, 353, 354.
 charter of sac and soc granted by
 William Rufus, 355.
 confirmation by him of title to lands
 at Estanores, 355, 356.
 confirmation of the abbey's title to
 certain customs at Newingtone, 356.
 confirmation by Henry I. of a prebend
 in the church of St. Martin at
 Dover, 357.

- Augustine's, St., the monastery of—*cont.*
 grant by Henry I. of a fair at the Translation of St. Augustine, 358.
 exemption of the people of the abbey from aids to Canterbury, 358, 359.
 ratification of exchange of land with the monks of Christchurch, Canterbury, 359.
 grant of lands redeemed from Wybert de Thanet, 360.
 confirmation of title to lands at Estanores, 360.
 grant of charters of sac and soc, and other liberties, 361, 362.
 confirmation of title to Ripple and Langdone, 362.
 exemption of the abbey servants from toll, 362.
 grant of free warren at Chislet and Sturrey, 363.
 grant by Henry I. of the abbey to Hugh, a monk of Rochester, the new abbot, 363.
 charter confirmatory of the churches and tithes of Faversham and Miltone, 364.
 charter confirmatory of the rents and customs and church of Newington, 365.
 and of the churches of Renham, Faversham, and Northburne, 365.
 grant of a market at Minster, 365, 366.
 Abbot Hugh receives benediction at Lambeth, 366.
 king Stephen grants by charter a mill at Estbrigge in Canterbury, 367.
 grants by charter a licence to crenellate, 367, 368.
 grants a charter of sac and soc and grith-brice, 368.
 bull of Pope Innocent II. preserving the liberties of the monastery, 369, 370, 371.
 who also sends letters commendatory to king Stephen, 372, 373.
 sends a letter to Abbot Hugh, 373, 374, 375.
- Augustine's, St., the monastery of—*cont.*
 sends a bull to the bishops of Winchester and Hereford in reference to the dispute of the monastery with archbishop Theodore, 375, 376.
 confirmation by king Stephen of the charter of Henry as to Estbrigge, 377.
 bull of Pops Innocent II. to archbishop Theobald, 378, 379, 380.
 confirmation by king Stephen of title to the church of Newington, 380.
 of title to the mill of Estbrigge, 381.
 confirmation of the gift by Gosceoldus of an enclosure (*haga*), 382.
 confirmation of the gift of Ripple and Langdone, 382.
 grant of a fair on the feast of St. Peter and St. Paul, 383.
 charter confirmatory as to churches and tithes at Faversham and Miltone, 384, 385.
 charter confirmatory as to lands at Estanores, 385.
 bull of Pope Lucius II. confirming the liberties of the monastery, 386, 387, 388.
 bull of Pope Lucius II. as the agreement made between the monastery and archbishop Theobald, 390, 391.
 bull of Pope Lucius II. as to rentals for the supply of lights and books, 391, 392.
 bull of Pope Eugenius III. confirming the liberties of the monastery, 392, 393, 394, 395, 396.
 bull of Pope Eugenius suspending the prior for contumacy, 397, 398.
 bull prohibiting the celebration, during the Interdict, of divine service, 398, 399.
 bull to archbishop Theobald for absolving the prior and others, 399, 400.
 bull to archbishop Theobald for granting benediction to the abbot, 400.

Augustine's, St., the monastery of—*cont.*
 bull directing the convent to pay obedience to the abbot, even though he have not received archiepiscopal benediction, 401.
 bull confirmatory to the Hospital of St. Laurence of lands at Langport, 402, 403.
 bull mandatory as to concord between the monastery and the church of the Holy Trinity, 403.
 bull mandatory as to concord between the monastery and Theobald, archbishop of Canterbury, 404.
 bull to Abbot Sylvester in reference to the archbishop's benediction, 404, 405.
 bull to archbishop Theobald directing him to consecrate Abbot Sylvester, 405, 406.
 bull of Pope Adrian IV. as to the grant of the church of Northburne, 408.
 charter of Henry II. as to right of common in the wood of Plumeware-Parroc, 408, 409.
 charter of Henry II. as to the monastery's moiety of lands at Plumstede, 409.
 as to free warren at Chislet and Sturrey, 409.
 charter confirmatory as to the church at Norburn, 410.
 charter of Henry II. of ssc and soc and other liberties to Abbot Hugh, 410.
 bull of Pope Adrian IV. to Theobald, archbishop of Canterbury, in reference to benediction of the abbot, 411, 412.
 bulls of Pope Alexander III. as to the removal of the intruder Clarembald, 413, 414, 415.
 and for rendering null his acts, 415, 416.
 bull of Pope Alexander III., confirming the liberties of the monastery, 416, 417.

Augustine's, St., the monastery of—*cont.*
 bulls confirmatory as to the churches of Minster and Faversham, 418, 419.
 bull confirmatory as to the church of Middleton, 419.
 bull confirmatory as to a prebend in the church of St. Martin at Dover, and the churches of Lenham and Fordwich, 419.
 bull confirmatory as to the churches of Middleton and Thanet, 420.
 bulls as to benediction of the Abbot without profession made, 420, 421, 422, 423.
 bull allowing divine service in the monastery during time of interdict, 425.
 bull as to seal of the convent, 425.
 bull providing that the offices of sacrist or chamberlain shall not be to farm let without consent of the convent, 426, 427.
 bull prohibiting youths under 15 years of age from receiving orders, 427.
 bull as to benediction of the abbot, addressed to the archbishop of Rouen, 428.
 bull confirmatory granting the church of Faversham for repair of the late injuries experienced from fire, 429.
 bull directed to king Henry II., 429, 430, 431.
 bull in reference to the benediction of the abbot, 432, 433.
 bull protecting the monastery from interdict, 433, 434.
 bull confirmatory as to the church at Sandwich, and payment of tithes, 434, 435.
 bull confirmatory as to the chapel of Subdedon, 435.
 bull directing the bishops of London and Chichester to remove intruders from the churches of the monastery, 436.
 bull enabling the Abbot to the like effect, 437.

Augustine's, St., the monastery of—*cont.*

- bull enjoining the archbishop and archdeacon to receive persons presented to the churches of the monastery, 437, 438.
- bull directed to the abbot to the like effect, 438.
- bull enabling the abbot to excommunicate malefactors, 439.
- bull enjoining the archbishop and archdeacon of Canterbury not to ordain intruders in the vacant churches of the monastery, 440.
- bull enjoining that the benefices of the monastery shall not be to farm let, 440, 441.
- bulls directory as to examination of the privileges of the monastery, 441, 442, 443, 444, 445, 446.
- bull directed to the archbishop and archdeacon, as to institution of clerks in the churches of the monastery, 446, 447.
- bull directory as to the convention with the monks of St. Swithun at Winchester, 447, 448.
- bull confirmatory as to the grant of the church of Northburn to the almonry of the monastery, 448, 449.
- charter preceptory from king Henry II. to the homagers of Thanet, 449.
- charter confirmatory of the agreement between Richard, archbishop of Canterbury, and Abbot Roger, 449, 450, 451.
- bulls confirmatory of Pope Lucius III., directed to Abbot Roger, as to benediction of the abbot, 452, 453, 454.
- bull of Pope Lucius III. enjoining the archbishop of Canterbury not to exact profession from the abbot, 454.
- bull directed to the abbot to the like effect, 455.

Augustine's, St., the monastery of—*cont.*

- bull enjoining the archbishop not to intermeddle with the monastery, 456.
- bull to the homagers of the monastery, signifying to a like effect, 456, 457.
- bull exempting the monastery from interdict, 457, 458.
- bull enjoining that the beneficiaries of the monastery shall take the oath of fealty, 458, 459.
- bull prohibiting clerks who hold benefices of the monastery from withholding their yearly payments, 459, 460.
- charter confirmatory of king Henry II. as to the churches and tithes of Faversham and Middleton, 460, 461.
- charter confirmatory of the exchange of lands with Christchurch, Canterbury, 461, 462.
- charter preceptory as to right of mill in Canterbury, 462.
- bull of Pope Lucius III. to Henry II. commending the monastery to his protection, 462, 463.
- bull confirmatory of the agreement between the monastery and the archbishop of Canterbury, 463, 464.
- bull of Pope Urban III. prohibiting the gift of certain churches to persons not presented by the monastery, 466, 467.
- bull confirming the church of Northburne to the almonry of the monastery, 467, 468.
- bull confirming the church of Sellinge to the vestiary of the monastery, 468, 469.
- bull confirmatory as to benediction of the abbot, 469, 470.
- bull confirming the churches of Thanet, Faversham, and Middleton, to the sacristy of the monastery, 470, 471.

- Augustine's, St., the monastery of—*cont.*
 bull confirming the prebend of Guthsieston in the church of St. Martin, Dover, 472.
 bull enabling the abbot to pronounce benediction on the excommunicated, 473.
 charter of king Richard I. of sac and soc, and grith-bryc, 473.
 charter confirmatory of the churches of Middleton and Faversham, 474.
 charter confirmatory of the liberties and customs of the monastery, 476.
 charter granting a market at Stanores in Thanet, 476.
 charter confirmatory of the tithes of Middleton, 477.
 bulls of Pope Celestine III. confirmatory of the liberties of the monastery, 477, 478, 479.
See also Abbots, Augustine, and Canterbury.
- Augustines-ac [Augustine's Oak], St. Augustine's first conference held there with the Christians and Pagans of Britain, 103.
 Austria, the duke of, imprisonment of king Richard I. by, 101.
 Author, expression of his zeal against heresy, 208, 209, 210.
- B.**
- Badwynus, bishop, 241.
 Baldred, usurps the throne of Kent, 13.
 is vanquished by king Egbert, 14.
 his death, 344.
 Baldwin, archbishop, injuries by him to Christchurch, Canterbury, 38.
 Baltheardus, earl, 324.
 Baltheardus, priest, 327.
- Bangor (Bangornaburhe):
 the monastery of, 104.
 discussion of the monks of, with the people of St. Augustine's, 104.
 Bangornaburhe. *See* Bangor.
- Bardency, the monastery of, 228.
- Barking (Berkinga):
 the sister of archbishop Becket, abbess of, 36.
 foundation of the abbey of, 271, 274.
 its early abbesses, 271.
- Barrow on Humber (Barue), 274.
- Barue. *See* Barrow.
- Basteryle. *See* Michael.
- Bear, a progenitor of Hinguar and Hubba, 221.
- Becket (Beket), archbishop:
 his life quoted, 135.
 his regret that he was not educated a monk, 135.
See also Thomas, St.
- Beda:
 his writings employed by the author, 77.
 a pupil of Benedict Biscop, 185.
 his silence as to Cadwalla's visit to Armorica, 255.
 assistance rendered to him by Abbot Albinus, 294, 295.
 and by Abbot Nothelm, 295, 312.
 bishops of England who flourished before the close of his History, 307.
 his death, 9, 309.
 his literary labours, 309.
 writes his history at the exhortation of Abbot Albinus, 312.
 his writings quoted, 77, 78, 79, 80, 84, 88, 94, 95, 96, 101, 104, 105, 107, 108, 122, 124, 132, 138, 139, 140, 149, 150, 153, 175, 176, 177, 178, 179, 180, 186, 190, 191, 199, 202, 203, 204, 205, 206, 230, 231, 238, 244, 253, 255, 256, 262, 265, 266, 268, 269, 273, 274, 275, 276, 277, 278, 279, 280, 283, 284, 285, 287, 294, 298, 300.

- Bedlesan, grant of tithes at, to the monastery of St. Augustine's, 29, 353.
- Beere. *See* Richard.
- Beket. *See* Becket, and Thomas, St.
- Beldeg, son of Woden, 141.
- Benedict Biscop. *See* Biscop.
- Benedict, St., his death, 2.
- Benedictine Observance, when established in England, 5, 198.
- Benediction of and by the abbots of St. Augustine's, bulls upon, 34, 37, 45, 50, 51, 65, 71.
See also Augustine's, St.
- Beorna, king of East Anglia, 168.
- Beornred slays Æthelbald, king of Mercia, 333.
is slain by Offa, 333.
- Berkhamstead (Berkamstye), 290.
- Berkinga. *See* Barking.
- Bermondsey (Burmundeseie), foundation of the monastery of, 30.
bulls addressed to the prior of, 69.
- Bernard becomes a Cistercian monk, 32.
- Bernicia, Eanfrid king of, 177.
- Berta (Bertha), queen:
prays at St. Martin's, Canterbury, 78.
her eulogy, 109.
celebrates Christmas at Canterbury, 110, 111.
her burial at St. Martin's, Canterbury, 132.
her parentage, 133.
mother of Æthelbald and Emma, 142.
- Bertha. *See* Berta.
- Berwic, J., justiciary, 56.
- Beverley. *See* John.
- Bewesfeld, gift of land at, by king Offa, 331, 332.
- Bible of St. Gregory in the library of St. Augustine's, 96, 97.
- Birinus:
sent by Pope Honorius into Britain, 180.
converts the West Saxons, 180.
first bishop of Dorchester, 181.
his death and burial there, 181.
- Biscop, Benedict:
tutor of Beda and a patron of arts and religion, 185.
inaccuracy of Higden's account of him, 185, 186.
the story of his connection with St. Augustine's imputed to the rivals of that foundation, 186.
erroneous opinions respecting him, 202.
never abbot of St. Augustine's, 204.
escorts John the Precentor from Rome, 285.
- Black monks, the abbots of the order convened at Oxford, 41.
- Blean, 299.
- Blengate, grant of land at, 55.
- Blois. *See* Peter.
- Blundus, Robert, chaplain to Philip earl of Flanders, 123.
- Bochelands, gift of tithes at, by Odo, bishop of Bayeux, 29, 353.
- Bocholte, 299.
- Bodesham, 250.
- Boldesham, 234, 235.
- Boniface IV., Pope:
his letter to king Æthelbert, 85, 86.
his bull to St. Augustine's, 128, 129, 130, 131.
- Boniface V., Pope:
gives authority to Justus to consecrate bishops, 150, 151, 152.
his letter to king Edwin, 155, 156, 157, 158, 159.
his letter to Ethelburga, 159, 160, 161, 162.
- Boniface, archbishop:
his letter to king Æthelbald, 302, 303, 304, 305.
an Englishman by birth, 305.
his correspondence with archbishop Cuthbert, 313.
his reformatory zeal, 313, 314.
- Books originally given to St. Augustine's, 96, 97, 98, 99.
- Bosa, bishop of Deira, 275.
- Boston. *See* Botulfus and Ieanno.

- Botsveyu, John, deed as to the lands of, 61.
- Botulfus, abbot, builds a monastery [probably at Boston], 189.
- Boulogne, Abbot Peter buried there, 126.
- Boys of tender age not to be admitted to holy orders, 427, 428.
- Braburne, charter as to lands at, 15.
- Bregowinus. *See* Bregwin.
- Bregwin (Bregowinus, Bregwynus):
is made archbishop of Canterbury, 318.
his death, 328.
repeats the artifice of archbishop Cutlibert, 328.
- Bregwynus. *See* Bregwin.
- Brentingesleag on Limene, 299.
- Brian Fitz-Comte, 361.
- Bricge. *See* Brie.
- Brie (Bricge), the monastery of, 176, 177, 190.
- Brimes-beam, 299.
- Britain, by edict called "Anglia," 14;
conquest of, by the Saxons, Angles,
and Jutes, 138.
- Brithric, his gift of lands at Wodering-
borne, 23.
- Brithwald (Brythwald, Brytwald), the first
abbot of Reculver, 228.
appointed archbishop of Canterbury,
287.
ordained by bishop Godwin, 288.
his death and epitaph, 300.
- Britons, the:
when first called "Wallenses," and
why, 261.
their hostility to the Anglo-Saxons,
308.
- Broclonde, bull as to the church of, 65.
- Broddan, duke, 332.
- Brugge, Andrew de, exchange of lands
with, 61.
- Brumannus, his gift of lands at Fordwich,
23.
- Brunus, abbot, 321, 323.
- Brythwald Brytwald. *See* Brithwald.
- Bulla, the leaden, the objection to its use
by St. Augustine considered, 122,
123, 124.
- Bulls. *See* Augustine's, St.
- Burghat (in Canterbury), 110.
- Burghuaremerke (near Canterbury),
112.
- Burial, early, of the archbishops of Can-
terbury, 328, 329.
- Burmudescie. *See* Bermondsey.
- Burnam, 365.
- Burwarmerck, gift of, by Winemund, 15.
- Bysi, bishop of East Anglia, 241.

C.

- Cadwalla (Cadwalladrus, Ceadwalla, Ced-
walla):
his lineage, 252, 261.
ravages Kent, and slays king Etric,
252.
continues his ravages, 253.
his vow as to the spoil, 253.
crosses to Armorica, 254.
is dissuaded by miraculous interven-
tion from attempting to regain his
kingdom, 254.
is baptized at Rome, 253, 254, 255.
his epitaphs, 255, 256.
his relics, 256, 257.
further particulars relative to him,
260.
- Cadwalladrus. *See* Cadwalla.
- Caen, capture of, 73.
- Cæsarea in Cappadocia, 136.
- Calais, capture of, 65.
- Cale [Challes], 176.
- Calsebi, William, his gift in the parish of
St. Dionis, London, 70.
- Cambridgeshire (Cantebrigia), 141.
- Camera. *See* Osbert.
- Candida Casa. *See* Whithern.
- Cantebrigia. *See* Cambridgeshire.

- Canterbury (Dorobernia), the archbishopric of:
 place at councils assigned to its prelates, 26.
 relations of its prelates to the abbot of St. Augustine's, 59, 83, 89.
 its ecclesiastical pre-eminence, 79.
 administered by bishop Wilfrid, 193.
 its primacy restored by Kenulf, king of Mercia, 193.
 its primacy taken away by Offa, 334.
 in part restored, 336.
See also Archbishops, Augustine's, St., and Christchurch.
- Canterbury, the city of:
 mills belonging to St. Augustine's there, 33, 34, 37, 367, 381, 383, 462.
 saved from conflagration by the intervention of archbishop Mellitus, 149, 150.
 grants of fairs at, 358, 383.
 exemption of the inmates of St. Augustine's from aids to, 358, 359.
See also Augustine's, St., Burghat, Drutingsstrate, Estbrigge, Martin's, St., and Mary's, St.
- Cape (pilel), bull as to the use of, 45.
- Carlegion. *See* Legionum Civitas.
- Carthusians, institution of Order of, 29.
- Cassianus, Johannes, quoted, 136.
- Castelacre, foundation of the monastery of, 118, 119.
- Ceadda, consecrated archbishop of York, 197.
 persists in travelling on foot, 197.
- Ceadda, bishop of Lichfield, 273.
- Ceadwalla:
 his ravages in Northumbria, 177.
 murders Eanfrid, 177, 178.
 is defeated and slain by king Oswald, 178, 268, 269.
- Ceadwalla. *See* Cadwalla.
- Cealin. *See* Ceulin.
- Cedd, bishop of London, 273.
- Cedwalla. *See* Cadwalla.
- Cert, convention as to mill at, 325.
- Certesie. *See* Chertsey.
- Cestrensis [Ranulph Higden], the historian:
 his inaccuracy as to Benedict Biscop, 185.
 his writings quoted, 136, 139, 185.
- Ceulin [Ceaulin], king of the West Saxons, 140.
- Challes. *See* Cale.
- Chamberlain, office of, at St. Augustine's, not to be to farm let, 37, 39.
- Chapels, bull granting permission to erect, 42.
- Charles Martel, allusion to his death by archbishop Boniface, 304.
- Chattels of felons and fugitives, charter as to, 56.
- Cheese, gift of, from the manor of Mil-tone, 67.
- Chelindene, Thomas, prior of Christchurch, Canterbury, censure by him 89.
- Chertsey (Certesie), abbey of, founded by bishop Erkenwold, 270.
- Chester, Werburga buried there, 189, 190.
- Chislet (Cistelea, Cistelet, Chistelot):
 grants of free warren there, 32, 45, 363, 409.
 various charters in reference to the manor and tithes of, 39, 41, 43, 56, 57, 61, 62, 63, 66.
 bull as to withholding the tithes of, 58.
- Chistelot. *See* Chislet.
- Chosroes. *See* Cosdraes.
- Christchurch, Canterbury:
 deeds of exchange with the prior and monks of, 31, 37, 55, 61, 62, 359, 461, 462.
 injuries to, by archbishop Baldwin, 38.
 the mother church of all England, 84.
 founded by St. Augustine, 84, 85.
 its antiquity as compared with St. Augustine's, 85.
 papal letter on the founding of, 85, 86.
 its rivalry with St. Augustine's, 86, 87.
 Thomas Chelindene, prior of, 89.

- Chronology, attempts to rectify the received, 107, 137, 264, 326.
- Churches not to be by clerks to farm let, 39.
- Church-music, promotion of, by James the Deacon and bishop Wilfrid, 198.
- Cingedone, 416.
- Cissa, father of Ina, founder of the monastery of Abingdon, 268.
- Cistelca, Cistelet. *See* Chislet.
- Cistercians, the Order of, instituted, 31; Bernard joins them, 32.
- Clarembald :
an intruder into the abbacy of St. Augustine's, 413.
bulls of Pope Alexander III for his removal, 413, 414, 415.
and for rendering null his acts, 415.
- Clent, 343.
- Clergy of England :
tithes of their possessions granted as a subsidy for an expedition to the Holy Land, 56.
a moiety of their possessions exacted, 56.
immunities granted to, by king Withred, 295, 296.
- Clermont, the Council of, 30.
- Cloofeshool. *See* Cloveshoe.
- Cloveshoe (Cloofeshool), Synods appointed to be held there, 240.
Synod held there, 313.
- Clugniac monks, established at Thetford, 168.
- Clugny, foundation of the monastery of, 13.
- Coesi, the heathen pontiff :
his discussion with Paulinus, 162.
his arguments in reference to Christianity, 162, 163.
his conversion, 164.
and destruction of the idols, 164.
- Coenred, king of Mercia :
son of Wulfer, 190.
his journey to Rome, 190.
where he dies, 191.
- Collesond, bull confirmatory of the tithes of, 40.
- Comestor, Peter, writes his "Historia Scholastica," 34.
- Conybroc or Keningtone, charter as to, 26.
- Concupiscence, archbishop Boniface's letter against, 302, 303, 304, 305.
- Confirmation of liberties and exemptions, bulls of, to St. Augustine's, 47, 51, 52, 53, 54, 55.
- Constance, the Council of, 71.
- Cornwayle. *See* Cornwall.
- Cornwall (Cornwayle), 141.
- Cornwallis. *See* Laurentius.
- Coronati Quator, their martyrdom, 150.
- Corpus Christi, institution of Feast of, 51.
- Corrodies, bull forbidding grants of, 49.
- Cosdraes [Chosroes] conquered by Heraclius, 174.
- Councils, Ecumenical, enumerated, 284, 285.
- Crane, Ralph, his gift to St. Augustine's, 70.
- Crecy, the battle of, 65.
- Crenellations (charnell), made on the walls of the Church of St. Augustine's, 33.
on the New Gate of St. Augustine's, 59.
- Cricklade. *See* Grekislake.
- Cross, the true :
taken by the Pagans, 38.
recovered from the Persians, 173, 174.
See also Exaltation.
- Cuicelinus [Quichelm], joint king of Wessex, 181.
- Cuicelinus [Quichelm], consecrated bishop of Rochester, 263.
- Cumbe, charter as to lands at, 23.
See also Edward de Cumbe.
- Cunred, abbot of St. Augustine's, 341.
- Customs of St. Augustine's, confirmation of, by bull, 44.
- Cuthbert, St., Beda's account of him, 279.

- Cuthbert, bishop of Hereford:
 appointed archbishop of Canterbury,
 313.
 his correspondence with archbishop
 Boniface, 313.
 holds a Synod at Cloveshoe, 313.
 his artifices to deprive St. Augustine's
 of its ancient right of sepulture,
 317.
 his death, and execution of his project,
 317, 318.
 the sepulture of the kings unaltered by
 his artifice, 321.
 Cuthburga, sister of Ina, 267.
 Cuthred usurps the throne of Kent, 13,
 338.
 vainly attempts to secure the allegiance
 of the people, 338.
 is slain, 13, 344.
 Cynegils (Kynegislas), king of Wessex,
 converted by Birinus, 180.
 baptized, 181.
- D.
- Daene, Abbot, 323.
 Dagobert, king:
 father of queen Berta, 133.
 his invention of the body of St. Denis,
 133.
 Dalmatic, bulls as to wearing the, 45, 50.
 Damasus, Pope, his book "De Synodis"
 quoted, 243.
 Danes, the:
 their first ravages in Thanet, 10.
 their second arrival in England, 17.
 they overrun Kent, 24.
 devastations committed by them, 101.
 in East Anglia and Essex, 168, 169.
 expelled by Edward the Elder, 169.
 their devastations in Thanet, 220,
 221.
 they destroy the convent at Minster,
 221.
- Daniel, bishop of Winchester, 266, 300,
 307, 308.
 De Roos, Emelina, charter to, by Henry II.,
 409.
 De Roos, William, charter to, by Henry II.,
 408, 409.
 Debts, the inmates of St. Augustine's not
 to be obliged to pay their, 45.
 Dene, deed of gift of the manor of, 66.
 Denis, St., invention of his body by king
 Dagobert, 133.
 Denisesburn, the battle of, 178.
 Derwent (Dorwentio), the river, 165.
 Deusdedit:
 consecrated archbishop of Canterbury,
 183.
 his death, 192.
 originally called Fritonas, 192.
 services rendered by him to the Eng-
 lish church, 192, 193.
 his epitaph, 193.
 Deveneschire. *See* Devonshire.
 Devonshire (Deveneschire), 141.
 Dinoot, abbot of Bangor, 104.
 Dionis, St., London, gift of shops in the
 parish of, 70.
 Dionysius "de Ecclesiastica Hierarchia"
 quoted, 135.
 Diuma. *See* Dwyna.
 Doge, Hamo, bull confirmatory as to his
 chantry, 54.
 Dompneva (Ebbra, Eabba, Ebba, Ermen-
 berga):
 king Egbert makes compensation
 to her for the murder of her
 brothers, 207.
 part of the Isle of Thanet bestowed
 upon her, 207.
 story of her hind, 207, 208.
 she founds a convent at Minster, 215.
 and becomes abbess, 215:
 gift of king Withred to her, 288.
 gift to her of Haeg by king Withred,
 291.
 Donwiche. *See* Dunwich.

- Dorchester [in Oxfordshire]:
the see of Wessex originally established there, 181.
removed to Winchester, 181.
- Dorobernia. *See* Canterbury.
- Dorwentio. *See* Derwent.
- Dover, monks introduced into the church of, 33.
See also Martin's, St.
- Doverhamford, grant of, 55.
- Drutingstræte (in Canterbury), 110, 112.
- Douchirdoune, charter as to, 15.
- Dunstan, St.:
consecrates the church at St. Augustine's, 22.
consecrates the first abbot of Westminster, 272.
- Dunwald, the thane, his gift of land at Quenegate, 326, 327.
- Dunwich (Donwiche):
Felix the first bishop of, 166.
establishment of the bishopric of, 241.
- Duvianus converts king Lucius, 134.
- Dwyna (Diuma), bishop of Mid Anglia and Mercia, 188.
- E.
- Eabba. *See* Dompneva.
- Eacci, bishop, 241.
- Eadbald (Ædbaldus, Ethelbaldus), king of Kent:
attests certain charters, 112, 116.
mentioned in the bull of St. Augustine, 121.
son of Æthelbert and Berta, 142.
marries Emma, 142.
is corrupted by his stepmother, 142.
baptized by archbishop Laurentius, 142.
his early profligacy, 142.
how punished, 143.
recalls Justus and Mellitus, 144.
- Eadbald—cont.
builds the church of St. Mary at Canterbury, 144.
gives the manor of Northbourne to the monastery, 144, 145, 146.
his zeal after his conversion, 146, 147.
his death, 175.
members of his family, 175, 176.
succeeded by Ercombert, 176.
See also Æthelbald.
- Eadbertus. *See* Æthelbert and Edbert.
- Eadburga (Edburga):
third abbess of Minster, 217.
her death, 220.
charter to her by king Æthelbald, 314, 315.
establishes a new monastery in Thanet, 315.
- Eadfrid, son of Edwin, his death, 173.
- Eadhede:
abbot of Rippon, 197.
bishop of Lindisfarne, 275.
bishop of Rippon, 276.
- Eadsin, archbishop of Canterbury, his gift to St. Augustine's, 26.
- Eadwinnus, Eadwynus. *See* Edwin.
- Ealdwinnus (Ealdwynus), called bishop of Rochester, 300.
but in reality bishop of Lichfield, 307.
- Eambald (Eanbaldus):
is made archbishop of York, 281.
his services to the church of Canterbury, 281.
his influence with king Kenwulf, 336.
- Eanbaldus. *See* Eambald.
- Eanfrid, king of Bernicia, 177.
his former exile, 177.
and ardour for Christianity, 177.
- Eardulf, bishop, 322.
- Earthquake, recorded, 68.
- East Angles, curious particulars relative to the, 140.
proverbial saying relative to the, 140.
- East Anglia, the constituent parts of, 141.
the two bishoprics of, 167.
under the Danish rule, 169.
- East Saxons, the constituent parts of their territory, 141.

- Eastanores. *See* Stonores.
- Easter:
 papal rescripts as to the observance of, 172.
 the wrong observance of, by St. Aidan, 178.
 rectified in Scotland by Egbert, 178.
 Pope Vitalianus on the rightful observance of, 195.
 ordinance of the Council of Hertford relative thereto, 239.
- Eastorey. *See* Sturrey.
- Eastry (Estrye), the murder of Ethelred and Ethelrith, sons of Ermenred, there, 192.
- Eastureye. *See* Sturrey.
- Eata, bishop of Lindisfarne, 275.
- Eatbertus, first bishop of the South Saxons, 266.
- Eathelbertus. *See* Æthelbert.
- Eathelhun, prince, 324.
- Ebba. *See* Dompneva.
- Egbert, brother of king Egbert:
 archbishop of York, 281.
 recovers the pallium taken away by Paulinus, 281.
 celebrity of his school, 281.
See also Egbert.
- Eclipse of the sun, attended with pestilence, 191.
- Edbert (Ædbeortus, Eadbertus), king of Kent:
 attests a charter of Æthelbald, 316.
 favours the artifice of archbishop Cuthbert, 317.
 gives the manor of Mungeham to St. Augustine's, 319, 320.
 confirms the charters of Æthelbald and Offa, 322, 323.
 buried at Reculver, 324.
- "Edbert," a corruption of the name "Æthelbert," 338.
- Edburga. *See* Eadburga.
- Edelwac, king of the South Saxons, 198.
- Edmund, St., king of East Anglia:
 slain by the Danes, 168.
 marvellous story of, and his wife, 221.
- Edmund's, St., the monastery of:
 bull to, confirmatory of the composition of the monastery of St. Augustine's with it, 44.
 bull to, directing that the monks of St. Augustine's shall not be detained by litigation more than three days from home, 47.
 bull to the abbot of, as to the statutes of Pope Gregory IX., 48.
 bull to the abbot of, against provisions and pensions, 48.
- Edric (Ædric), king of Kent:
 his grant to the monastery of St. Augustine's, 250, 251, 252.
 slain by Cadwalla and Mulo, 252.
- Edward the Elder, king:
 expels the Danes from East Anglia and Essex, 169.
 with archbishop Plegmund, establishes five bishoprics in Wessex, 267.
- Edward the Confessor, king:
 Translation of his body, 35.
 buried at Westminster, 272.
- Edward I., king, opens king Arthur's tomb at Glastonbury, 265.
- Edward the Black Prince. *See* Scutage.
- Edward de Cumbe gives lands at Cumbe, 23.
- Edwin (Ædwynus, Eadwynnus, Eadwinus, Edwynnus), king of Northumbria, 141.
 marries Ethelburga, daughter of Æthelbert and Berta, 142.
 is converted by St. Paulinus, 142.
 letter of Pope Boniface V. to him, 155, 156, 157, 158, 159.
 his hesitation before embracing Christianity, 162.
 summons a Witenagemôt to discuss the subject, 162.
 arguments adduced on either side, 162, 163, 164.
 he is finally converted, 164.
 is baptized at York, 165.
 attempts to convert the people of East Anglia, 165.
 is slain by king Ceadwalla, 172, 173.
 is buried at York, 173.

- Edwynus. *See* Edwin.
- Egbert (Egbertus):
 attests a charter of Eadbald, 146.
 succeeds Ercombert as king of Kent,
 to the exclusion of his nephews, 192.
 his exertions in the cause of Chris-
 tianity, 202, 204.
 his compensation to Dompneva for
 the murder of her brothers, 207.
 his posterity unfortunate, 250.
- Egbert, king of Wessex:
 his coronation, 13.
 vanquishes Baldred, 14.
 is crowned king of the whole of
 Britain, 14.
 his edict, 14.
- Egeulfus. *See* Egwulf.
- Egelbirthus, king of East Anglia, 168.
See also Æthelbert.
- Egelsin, abbot of St. Augustine's:
 papal favours shewn to him, 89.
 his flight to Denmark, 101.
 and dealings with the plate of the
 monastery, 101.
- Egfredus. *See* Egfrid.
- Egfrid (Egfredus), son of Oswy, king of
 Northumbria:
 marries Etheldreda, 189.
 establishes two bishoprics in Northum-
 bria, 275.
- Egfrid (Egfredus), son of Offa:
 attests a charter of Offa, 332.
 his favours to archbishop Æthelard,
 336.
 his death, 336.
 opinion of Alcuin respecting him, 336.
- Egric, king of East Anglia, slain by king
 Penda, 168.
- Egwulf (Egeulfus), bishop, 322.
- Egypt, the monks of, 130.
- Eleutherius, Pope, his mission to king
 Lucius, 134.
- Elfegius. *See* Elphege.
- Elgiva, her gift of lands to St. Augustine's,
 24.
- Elijah, an abbot among the sons of the
 prophets, 135.
- Elisha, an abbot among the sons of the
 prophets, 135.
- Ellenberg, 332.
- Elmham, Thomas:
 treasurer of St. Augustine's, 72.
 is arrested for making a wrongful
 distress, 72.
- Elmham, the bishopric of, 167, 241.
 transferred to Thetford, 167.
- Elphege (Elfegius), St., his body found in-
 corrupt, 31.
- Ely, the abbey of:
 is made a bishopric, 31:
 the monastery said to have been
 founded by Æthelbert, 109.
 devastations of the Danes there, 166.
 the daughters of king Anna buried in
 the monastery, 190.
 Etheldreda becomes abbess there, 190.
 Ermenhilda buried there, 191.
- Emma, wife of king Eadbald, 142, 176.
 attests his charter to St. Augustine's,
 146.
- England, placed under Interdict, 84, 41.
 the constituent parts of, under the
 early Saxon rule, 138, 139, 140,
 141.
 once called "Loegria," 262.
- Eni, brother of Redwald, 168.
- Enswytha, daughter of Eadbald and Emma,
 176.
- Eohric, the Danish king of East Anglia
 and Essex, 169.
 his death, 169.
- Eolla, bishop, 266.
- Eorpwald, king of East Anglia:
 Edwin persuades him to adopt Chris-
 tianity, 165, 166.
 his death, 166.
- Ercombert (Ercumbertus):
 attests a charter of king Eadbald, 146.
 succeeds his father Eadbald, king of
 Kent, 175, 176.
 marries Sexburga, 176.
 his children, 176, 190.
 usurps the crown from his nephews,
 184.
 his death, 191.

- Ercongota retires to Brie, 191.
 Ercombertus. *See* Ercombert.
 Erkenwold, consecrated bishop of London, 270, 273.
   founds the abbey of Chertsey, 270.
   his sister the first abbess of Barking, 271.
   buried at St. Paul's, London, 271.
   miracles attributed to his bier, 274.
 Ermenberga. *See* Dompneva.
 Ermengitha, St., her resting-place, 219, 220.
 Ermenhilda (Ermenilda) daughter of king Ercombert, 188.
   marries Wulfere, 188.
   buried at Ely, 191.
 Ermenilda. *See* Ermenhilda.
 Ermenred, eldest son of king Eadwald, 175.
   dies before his father, 176, 184.
   his children, 176, 184.
   their fate, 191, 192, 206.
 Ermenric, father of Æthelbert, 138.
 Escwald, priest, 321.
 Ene, earl, 321.
 Essex (Estsaxia), 141.
   under the Danish rule, 169.
 Estanores. *See* Stonores.
 Estbrige (in Canterbury) gift of a mill at, to St. Augustine's, 33, 367, 381.
 Estlenham [East Lenham] charter as to lands at, 15. *See also* Lenham.
 Estonores, Estonore. *See* Stonores.
 Estrye. *See* Eastry.
 Estsaxia. *See* Essex.
 Est Sutton, charters as to lands at, 53, 60.
 Esturay, Esturrey. *See* Sturrey.
 Ethburga, her gift of lands at Braburne, 15.
 Ethelbaldu. *See* Eadwald.
 Ethelbert. *See* Æthelbert.
 Ethelbrith, son of Ermenred, 176, 184, 191.
   his death, 192, 206.
 Ethelburga (Æthelberga, Æthelburga), surnamed 'Tate,' daughter of Æthelbert, and Berta, 142.
   marries Edwin, king of Northumbria, 142.
   letter of Pope Boniface V. to, 159, 160, 161.
 Ethelburga—*cont.*
   returns with Paulinus to Kent, 173.
   founds the monastery of Linnings, or Limne, 176.
   her death, 177.
   and burial at Limne, 177.
 Ethelburga (Æthelburga), daughter of king Anna, retires to the convent of Brie, 177, 190.
 Ethelburga, wife of king Ina, 267.
   retires with her husband to Rome, 267, 268.
 Ethelburga, sister of bishop Erkenwold :
   first abbess of the monastery of Barking, 271.
   is buried there, 271.
 Etheldreda (Ætheldreda), daughter of king Anna :
   betrothed to Tondobert, 189, 190.
   married to Egfrid of Northumbria, 189.
   is separated from him, and becomes abbess of Ely, 190.
   her miracles, 190.
 Ethelhere (Ethelheri), king of East Anglia, slain by Oswy, 163.
 Ethelnoth :
   abbot of St. Augustine's, 331.
   his death, 334.
 Ethelred (Æthelred), king of East Anglia, 168.
 Ethelred, son of Ermenred, 176, 184, 191.
   his death, 192, 206.
 Ethelred, brother of Merwald, 189.
 Ethelred, king of Mercia :
   invades Kent, 228, 262, 264.
   retires to a monastery, 228.
 Ethelstan [Athelstan], king, gives Werburgingford to St. Augustine's, 19.
   incidentally mentioned, 271.
 Ethelwald, king of East Anglia, 168.
 Ethilbaldu. *See* Æthelwald.
 Eugenius III., Pope, bulls of, to St. Augustine's, 392, 397, 398, 399, 400, 401, 402, 403, 404, 405.
   bull of, as to the church at Faversham, 406, 407.
   See also Augustine's, St.

Ewellemerke, 332.
 Exaltation of the Cross, the festival established, 174.
 Excommunication, bulls in reference to, 44, 45, 57, 58, 439.
See also Augustine's, St.
 Exemption, bulls of, 44, 45, 50.
See also Augustine's, St.

F.

Faganus converts king Lucius, 134.
 Fairs, grants of, by charter to St. Augustine's, 31, 34, 52, 66, 358, 383.
 Farne, death of St. Cuthbert at, 279.
 Faversham, the monastery of :
   founded, 34.
   the monks forbidden to bury the parishioners of St. Augustine's in their cemetery, 38.
   bulls relative to the property of St. Augustine's in the church and tithes of, 34, 47, 59, 63, 67, 407, 418, 429, 470, 471.
   charters, deeds, and grants relative to the church and tithes of, 28, 33, 34, 35, 36, 62, 348, 364, 384, 385, 460, 474, 475.
   See also Augustine's, St.
 Feast, great, held on St. Augustine's Day, 56.
 Felix, first bishop of Dunwich :
   supports king Sigebert, 166.
   his death, 166.
   Translation of his body, 166, 167.
 Finan, bishop, baptizes king Sigebert, 273.
 Fiesh, bull enabling the abbot and brethren of St. Augustine's to eat, 55.
 Florentius, St., 223.
 Forage, deed of quitclaim of, 43.
 Forcher (Fordhere), bishop of Wessex, 266, 307.
 Fordhere. *See* Forcher.

Fordwich (Fordwic, Fordwik), gifts by charter of the vill and tithes of, to St. Augustine's 23, 26, 28, 29, 31, 70, 248, 322, 323, 351, 352.
 bull confirmatory as to the church of, 419.
See also Augustine's, St.
 Fordwic, Fordwik. *See* Fordwich.
 Formosus, Pope, his injunctions as to the bishoprics of Wessex, 267.
 Foster, John, charter as to the lands of, 61.
 France, the convents of, frequented by the English, 176.
 Friars Minors, institution of the Order of, 41.
 Friars Preachers, institution of the Order of, 40.
 Fyndone (Fyndon), Thomas de, Abbot of St. Augustine's, 186.

G.

Galoes, queen, 262.
 Gamaliel, St., 82.
 Gebmundus, bishop of Rochester, 264, 290, 291, 296, 297.
 Genlada [Inladé], the river, 287.
 Geoffrey of Monmouth :
   his Chronicle compared with those of other writers, 260.
   his pedigree of Cadwalladrus, 261.
   his works quoted, 262, 269.
 Germany, emigrations from, into Britain, 139.
 Gerard Pucelle, 421, 422.
 Gevissi, or West Saxons, converted, 180.
 Gildeford. *See* Gullford.
 Glass-making, the art of, introduced into England by Benedict Biscop, 185.
 Glastonbury, the monastery of :
   founded by Ina, 264.
   the story of its earlier foundation, 264.
   king Arthur's tomb opened there, 265.
 Glendower (Glyndore), Owen, his insurrection, 257.
 Glyndore. *See* Glendower.

- Godfrey, bishop of Coutances, 349.
 Godmanham (Godmundingaham), 165.
 Godmundingaham. *See* Godmanham.
 Godwin, earl, deprives the monastery of lands at Plumstede, 350.
 Godwold, his grant of lands at Sturton, 24.
 Godwyn, charter as to the messuages of, 67.
 Gosceoldus, gift by, to St. Augustine's, 382.
 Gospels of St. Mildreda, 97.
 miraculous virtues of the book, 97, 98.
 Goths, their conquest of Spain, 140.
 Graphio. *See* Grapho.
 Grapho (Graphio), earl, 112, 116.
 Gratiouse :
 elected abbot of St. Augustine's, 155.
 receives Paulinus with great honours, 173.
 his death and epitaph, 174.
 Gregorians, their denial of the assertions about St. Mildreda's remains, 218, 225, 226.
 Gregorianus. *See* Gregorians.
 Gregory, St. :
 Pope of Rome, 77.
 sends Augustine into Britain, 78.
 and Mellitus, 83.
 sends the pallium to Augustine, 92, 95, 101, 102.
 his renewed interest in the mission of Augustine, 94.
 sends presents to the English Church, 94.
 and letters with the pallium, 95.
 contemplates making London the seat of the archbishopric, 95.
 his reply to Augustine's interrogatories, 96.
 his Bible given to the monastery, 96, 97.
 gives gold and silver vessels to Augustine, 101.
 and certain relics, 101.
 sends letters and a present to king Æthelbert, 102.
 Gregory, St.—*cont.*
 frequent allusions in his writings to the English mission, 107.
 his letter to king Æthelbert, 117.
 no bull or privilege granted by him to the monastery of St. Augustine's, 124.
 his premature death, 124.
 his epitaph, 124, 125.
 destroys the Pantheon, 128.
 his remark upon the Saxon slaves and the name of their king, 140.
 his altar at St. Augustine's, 147.
 his "Register" quoted, 95, 102, 106, 117, 122.
 Gregory's, St., bull conservatory addressed to the prior of, 68.
 Grekslake [Cricklade?], school founded at, by archbishop Theodore, 277.
 Grith-bryc. *See* Sac.
 Grove, John De, deed entered into with, 62.
 Guilford (Gildeford), 382.
 Gustone (Guthsiestun), confirmation of the prebend of, to St. Augustine's, 37, 38, 41.
See also Martin's, St., Dover.
 Guthrum, the Danish king of East Anglia and Essex, 169.
 Guthsiestun. *See* Gustone and Martin's, St., Dover.

H.

- Hadfield (Haetfeld), battle of, 172, 173.
 Hadulac, bishop, 307.
 Hædda transfers the see of Wessex to Winchester, 181.
 Haeg (Hagha), in Thanet, charters as to, 7, 34.
 Haetfeld. *See* Hadfield.
 Hagha. *See* Haeg.
 Haimo, his gift of Fordwich, 31.

- Hamgisil, duke, 112, 116.
 Hammespot, given to the abbey of Minster, 298, 299.
 Hamo, FitzRoger Doge, his deed of gift, 53.
See also Doge.
 Hampshire (Southampton), 141.
 Harfeur (Harfu), capture of, 73.
 Hartepool. *See* Eilfeda, Herteseye, and Hilda.
 Heathfield. *See* Hethfeld.
 Heghisdale (Thunoreslope), 208.
 Hengest [Hengist], the Saxon:
 invited into England by Vortigern, 138.
 descended from Woden, 139.
 his pedigree, 139.
 his death, 139.
 Henry I., king of England:
 death of his children, 32.
 reforms St. Martin's, at Dover, 292.
 confirms to St. Augustine's a prebend in the church of St. Martin's, Dover, 337.
 grants a fair to St. Augustine's, 358.
 exempts its inmates from aids to Canterbury, 358, 359.
 ratifies an exchange by St. Augustine's with Christchurch, Canterbury, 359.
 confirms lands to St. Augustine's at Estanores, 360.
 grants a charter of sac and soc, 361.
 grants a charter of liberties, 361.
 confirms the title to Ripple and Langedons, 362.
 exempts the abbey servants from toll, 362.
 grants free warren at Chislet and Sturrey, 363.
 grants a charter confirmatory of the tithes of Faversham and Milton, 364.
 confirms grant of rents and church at Newington, 365.
 grants a market at Minster in Thanet, 365, 366.
 Henry II., king of England:
 his disagreement with archbishop Becket, 35.
 charter to William de Roos, as to right of common at Plumeware-Paroo, 408, 409.
 charter to Emelina de Roos as to lands at Plumstede, 409.
 charter confirmatory as to the church at Northburne, 410.
 grants a charter of sac and soc, and other liberties, 410.
 grants a charter as to the rights of the church of Middleton (Milton), 416.
 bull addressed to, in favour of the monastery of St. Augustine's, 429, 430, 431.
 charter preceptory to the homagers of Thanet, 449.
 charter confirmatory as to the churches of Faversham and Middleton, 462.
 charter confirmatory as to exchange of lands with Christchurch, 460.
 charter preceptory as to right of mill in Canterbury, 462.
 bull commendatory addressed to, 462.
 Henry V., king of England:
 his coronation, 72.
 invades Normandy, 73.
 Henry of Huntingdon, 260.
 Henry, bishop of Winchester, letters of Pope Innocent II. to, 375, 376, 380, 381.
 Heraclius, the emperor, rescues the patriarch Zacharias, 173.
 and recovers the true Cross from the Persians, 173, 174.
 Herbert Losinga. *See* Losinga.
 Hereford, the bishop of, bull as to his bond for 500 marks, 48.
 Heresies, named after their authors, 209.
 Heresig, his gift to St. Augustine's, 20.
 Heretics, the certainty of their extermination, 214.
See also Lollards.

- Herfast, bishop of Elmham, transfers the see to Thetford, 167.
- Herfordia. *See* Hertfordshire.
- Hertford, charter of Roger [Gilbert?], earl of, granting a stag yearly to St. Augustine's, 35.
- Hertford, acts of the Council of, 238, 239, 240, 241.
- Hertfordshire (Herfordia), 141.
- Hertseye [Hartlepool], the monastery of, 187.
- See also* Ælfreda and Hilda.
- Heskebert, slays St. Kenelm, 343.
- Hethfeld [Heathfield], Synod of, 284.
- Hevenfeld, 178.
- Hexham. *See* Agastald.
- Hieronymus [Jerome], his works quoted, 135, 168.
- Higden, Ranulph. *See* Cestrensis.
- Hilda, abbess of Hartlepool, 187.
- Hildelida, abbess of Barking, 271.
- Hinguar. *See* Hynguar.
- Hlossanham, 299.
- Hocca, earl, 112, 116.
- Homildon Hill (Hummeldonehyl), battle of, 70.
- Honorius I, Pope:
- sends the pallium to archbishops Honorius and Paulinus, 170.
  - sends a letter to king Edwin, 170.
  - his letter to archbishop Honorius, 170, 171, 172.
  - his rescript as to the observance of Easter, 172.
  - establishes the festival of the Exaltation of the Cross, 174.
  - sends Birinus into Britain, 180.
- Honorius, archbishop of Canterbury:
- consecrated by Paulinus at Lincoln, 170.
  - the pallium is sent to him by Pope Honorius, 170.
  - consecrates Abbot Petronius, 175.
  - consecrates Ithamar, bishop of Rochester, 182.
  - his death and epitaph, 183.
- Horsa the Saxon:
- invited into England by Vortigern, 138.
  - descended from Woden, 139.
  - his pedigree, 139.
  - his death, 139.
- Hours of the Virgin Mary appointed to be said daily, 30.
- Hripum. *See* Rippon.
- Hubba, brother of Hynguar:
- slays St. Edmund, 168.
  - marvellous story as to his parentage, 221.
- Hugh (Hugo), abbot of St. Augustine's:
- receives benediction at Lambeth, 366.
  - letter of Pope Innocent II. to, 373.
  - bulls from Pope Eugenius III. to, 397, 398, 399.
- Humantun, gift of, to the abbey of Minster, 288, 289.
- Hundene, Thomas, Abbot of St. Augustine's, receives benediction from archbishop Arundel, 89.
- Hummeldonehyl. *See* Homildon.
- Huntingdon, Henry of. *See* Henry.
- Hynguar [Hinguar], brother of Hubba, slays St. Edmund, 168.
- marvellous story as to his parentage, 221.
- I.
- Icauno [Ycean-ho, probably Boston in Lincolnshire], 189.
- Imarus (Ymarus), St., 223.
- Ina. *See* Yna.
- "In Cryptis," the church at Canterbury so called, 144.
- See also* Mary's St.
- Indulgence and exemption, bulls of, granted to St. Augustine's, 41, 45, 46.
- sum total of, and papal confirmation thereof, 49.
  - See also* Augustine's, St.

- Infidels among the clergy, bull against, 47.
- Inguald (Yngualdus), bishop of London, 300, 307.
- Inlade. *See* Genlada.
- Innocent II., Pope:
 bull of, to St. Augustine's, 369, 370, 371.
 sends letters commendatory to king Stephen, 372, 373.
 sends a letter to Abbot Hugh, 373, 374, 375.
 his bull in reference to the dispute with archbishop Theodore, 375, 376.
 his bull to archbishop Theodore, 378, 379.
 his letter to the bishop of Winchester, 380.
- Institution of clerks, bull as to the, 59.
- Inteberghe. *See* Philip.
- Interdict, papal privileges and exemptions from, 34, 35, 40, 41, 399, 425, 433, 457, 458.
- Iona, the Island of, alluded to, 88.
- Ireland, 141.
- Irregularities of the monks, bull enabling the abbot of St. Augustine's to correct, 52.
- Isidorus Hispalensis:
 his "Origines" quoted, 119.
 when he flourished, 174.
 his writings, 174.
- Ithamar, consecrated bishop of Rochester, 182.
 consecrates archbishop Deusdedit, 183.
- Ivor (Yndor), son of Ceadwalla, 254.
 wages incessant war with Britain, 261.
- J.
- 'Jacke,' the name. *See* Jankin.
- Jambert, Abbot of St. Augustine's, 142.
 consecrated abbot, 319.
 appeals to Rome as to the sepulture of the archbishop of Canterbury, 330.
- Jambert—*cont.*
 is made archbishop of Canterbury, 330.
 is despoiled by king Offa, 334.
 is buried at St. Augustine's, 335.
 his epitaph, 335.
- James the Deacon, a promoter of church-music, 198.
- 'Jankin' or 'Jacke,' a corruption of 'John,' 338.
- Jarumannus, bishop, 273.
- Jeccaham, near the river Limene, 298.
- Jerome. *See* Hieronymus.
- Jerusalem taken by the Pagans, 38.
- Johannes. *See* Cassianus.
- 'John,' the name, how corrupted, 338.
- John, St., of Beverley:
 prelate of York, 280.
 his miracles, 280.
 pilgrimage to his tomb, 280.
- John IV., Pope, his rescript as to the observance of Easter, 172.
- John VIII., Pope, is discovered to be a woman, 16.
- John, archbishop of Arles, 203.
- John the Precentor, attends the Synod of Hethfeld, 285.
- John, Abbot of St. Augustine's:
 his election, 127.
 his friendship for archbishop Laurentius, 127.
 his death and sepulture, 147.
 his epitaph, 147.
- John de Grove. *See* Grove.
- John, St., the church of, in Thanet, bull as to, 58.
- Justus:
 his mission to Britain, 92, 94.
 made bishop of Rochester, 92, 108.
 attests a charter of king Æthelbert, 116.
 attests St. Augustine's bull of exemption to the monastery, 121.
 retires with Mellitus into Gaul, 143.
 returns to Rochester, 144.
 attests king Æthelbald's charter to St. Augustine's, 146.
 is made archbishop of Canterbury, 150.

- Justus—*cont.*
 appoints Romanus bishop of Rochester, 150.
 receives authority from Pope Boniface V. to consecrate bishops, 150, 151, 152.
 his friendship for Abbot Rufinianus, 153.
 his death, 169.
 and epitaph, 170.
 the reputed founder of St. Peter's, Westminster, 271, 272.
 Jutes (Wicti), their conquests in England, 138.
 their descendants, 138.
 Juvenal, his writings quoted, 277.
- K.
- Kenobert, bishop, 308.
 Kenelm, his murder, 343.
 miraculous discovery thereof, 343.
 Kenington, or Conybroc, bull as to the tithes of, 60.
 charters as to the church and tithes of, 26, 60, 66.
 Kent, the kingdom of:
 Alric, the last king of, 12, 337.
 Ethelred, Cuthred, and Baldred, usurpers, 13, 337, 338.
 overrun by the Danes, 24.
 the people of, their origin, 138, 139.
 the kings, their lineage, 141.
 loss of royal power in, 222.
 invaded by Ethelred, 228, 262, 264.
 ravaged by Cadwalla and Mulo, 252.
 failure of the seed-royal, 337.
See also Ethelbert I., and Augustine's, St.
 Kenwulf:
 appointed king of Mercia, 336.
 restores the primacy to Canterbury, 336.
 letter to, from Pope Leo III., 339.
 his gift of West Lenham to St. Augustine's, 341, 342.
- Kineburga. *See* Kyneburga.
 Kingesmærke, near Canterbury, 112.
 Knights' fees, charter of exaction from, 43.
 Knolttun, grants of lands at, by Odo bishop of Bayeux, 29, 353.
 Knut, king, his charters remarkable for having a wax seal annexed, 118.
 Kostede, 416.
 Kymbelinus [Cuobelinus, Cymbeline], king, 265.
 Kyneardus, priest, 327.
 Kyneburga (Kineburga), daughter of Penda:
 marries Alfrid, son of Oswy, king of Northumbria, 185.
 retires to a monastery, 189.
 Kynegisus. *See* Cynegis.
 Kynigene, 332.
 Kynigitha, wife of king Withred, 288, 289.
 Kynred, son of Wulfere and Ermenhilda, 188.
- L.
- Lambeth (Lambheda):
 consecration of Abbot Hugh at, 30.
 Henry II. holds his court at, 366.
 Lambheda. *See* Lambeth.
 Langedone. *See* Langdone.
 Lanfranc, archbishop of Canterbury:
 alluded to, 85, 224.
 his design upon the liberties of St. Augustine's, 345.
 crowns William Rufus, 346.
 resistance offered to him by St. Augustine's, 346.
 Langdone (Langedone), bulls and charters relative to the lands of, 32, 34, 57, 62, 63, 65, 67, 362, 382.
See also Augustine's, St.

- Langport, charters to St. Augustine's as to the lands and manor of, 52, 56, 62, 111, 112.
bull confirmatory of the grant of lands at, to the Hospital of St. Laurence, 402, 403.
See also Augustine's, St.
- Lastingham (Lestingei), 197, 273.
- Lateran, edict from the Church of, as to observance of the Benedictine rule, 19.
Council of, 40.
- Laurence, St., Canterbury, confirmation of the Hospital of, to St. Augustine's, 34, 40, 50, 51.
bull of special protection to, 42.
bull confirmatory of the grant of lands at Langport to, 402, 403.
See also Augustine's, St.
- Laurence, St., Thanet, bull as to the church of, 58.
- Laurentius, archbishop:
his mission to Britain, 92, 94.
succeeds St. Augustine as archbishop of Canterbury, 92, 109, 125.
attests St. Augustine's bull of exemption to the monastery, 121.
consecrates the church of the monastery, 131, 132.
converts king Eadbald, 142, 143.
attests the charter of Eadbald, 146.
when about to flee, is ordered in a vision to remain at Canterbury, 143.
and receives stripes from St. Peter, 143.
consecrates Abbot Rufinianus, 148.
his friendship for Rufinianus, 148, 149.
his death and sepulture, 149.
his epitaph, 149.
- Laurentius de Cornwallis, charter of licence granted to, 61.
- Lay-brothers, enabling bulls as to the property of, 53.
- Leanham. *See* Lenham.
- Lede. *See* Ledes.
- Ledes (Lede), [Leeds in Kent]:
foundation of the church of, 33.
bull as to the tithes of, 51.
the castle of, besieged, 61.
- Ledis. *See* Leeds in Yorkshire.
- Leeds (Ledis), in Yorkshire, the battle of, 187.
- Legionum Civitas [of doubtful identity, but the "Carlegion" of Bede], 105.
- Leken, John, charter as to his lands, 59.
- Lenenodus, his gift of lands at Northwede, 402.
- Lenham (Leanham), bulls and charters as to the church and tithes of, 15, 43, 46, 47, 59, 63, 419,
charter granting free warren at, 45.
charter granting a fair at, 66.
See also Augustine's, St.
- Leo III.:
why not reckoned among the Popes, 8.
his letter to king Kenwulf, 339.
- Leo IX., Pope, grants certain privileges to Wulfrie, Abbot of St. Augustine's, 89.
- Leonine lines on the deeds of St. Augustine and the foundation of St. Augustine's, Canterbury, 90, 91, 92, 93.
- Lesnes, bull against the abbot and convent of, 69.
- Lestingei. *See* Lastingham.
- Letardus, bishop of Scallia, his piety, 109.
his place of sepulture, 132.
- Leutherius, bishop of Wessex, 239.
- Lewes, foundation of the monastery of St. Pancras at, 29, 118.
- Leybourne, Juliana, her gift, 66.
- Liberties of St. Augustine's, bulls and charters upon, 31, 33, 34, 36, 38, 39, 40, 42, 44, 386, 387, 388, 390, 391, 392, 293, 394, 395, 396.
See also Augustine's, St., Interdict, and Sac.
- Library, original, of St. Augustine's, 96, 97, 98, 99.
- Lichfeld. *See* Lichfield.

- Lichfield (Lichefeld) :
 bishop Coada buried there, 273.
 the primacy transferred to, by king
 Offa, 334.
- Limene, the river, 299.
- Liminge. *See* Limne.
- Limne (Limninge, Liminge, Lymninge) :
 the monastery of, 176, 177.
 Translation of the body of St. Mildreda
 to, 224.
 grant of an iron-mine at, to St. Augus-
 tine's, 226, 227.
- Limninge. *See* Limne.
- Linchsore, charter as to lands at, 15.
- Lincoln :
 a church built at, by Paulinus, 169.
 archbishop Honorius consecrated at,
 by Paulinus, 170.
 the episcopal see of Mercia established
 at, 181.
- Lindissi. *See* Lindsey.
- Lindisfarne :
 the see of, established, 179.
 prelates of, 275.
- Lindsey (Lindissi), Paulinus preaches there,
 169.
- Littelborne (Littilborn), bull as to with-
 holders of tithes at, 58.
 charters as to lands, fair, and free
 warren at, 26, 51, 59, 61, 63, 66.
See also Augustine's, St.
- Littilborn. *See* Littelborne.
- Little Moningham. *See* Mundelinge ham.
- Loegria, England once so called, 262.
- Lollards, outbreak of the, on the epiphany,
 72.
 denounced, 208, 209.
 why so called, 209.
 warning to, 210.
 the certainty of their extermination,
 214.
- Lombard (Lumbardus), Peter, compiles his
 "Sentences," 34.
- Lombards, their conquest of Italy, 140.
 the History of the, by Paulus
 Warnefridi, quoted, 286.
- London :
 the bishopric of, established, 92.
 contemplated by Pope Gregory as
 the seat of St. Augustine's bishopric,
 95.
 the people of, adhere to idolatry, 144.
 refuse to receive Mellitus, 144.
 Erkenwold made bishop of, 270.
 Erkenwold buried at St. Paul's church
 there, 271.
 obscurity as to Erkenwold's successors,
 271.
 previous bishops of the see, 271.
 succession of its bishops, 273, 274.
See also Mellitus and Paul's, St.
- Longhaves, 332.
- Longinus the Martyr, an early monk, 136.
- Losinga, Herbert, his simoniacal practices,
 167.
 his repentance, 167.
 transfer by him of the see of Thetford
 to Norwich, 167, 168.
- Lotharius, king of Kent, 237.
 his charter to St. Augustine's, 248,
 249.
 confirms preceding charters, 249, 250.
 is slain, 250.
 his cruelty, 250.
- Louis, king of France, visits the shrine of
 St. Thomas at Canterbury, 37.
- Lucius, the first Christian king of Britain,
 133, 134, 165.
- Lucius II., Pope, by bull confirms the
 liberties of St. Augustine's, 386, 387,
 388.
 and certain rentals, 391, 392.
- Lucius III., Pope, bulls of, 452, 454, 455,
 456, 457, 458, 459, 462, 463.
- Lumbardus. *See* Lombard.
- Lumiosus, Abbot of Rimini, 117.
- Lymninge. *See* Limne.

M.

- Maeccambrooc, 237.
 Maerke, siege of, 71.
 Maildeby, the town of. *See* Malmesbury.
 Malmesbury (Maildeby), the monastery of, 266.
 —, William of :
   his writings employed by the author, 77.
   his silence as to the revelations to Cadwalla, 256.
   censured, 328.
   his writings quoted, 85, 95, 134, 139, 141, 146, 147, 166, 167, 168, 186, 199, 231, 253, 260, 265, 267, 268, 271, 272, 276, 277, 281, 292, 309, 313, 328, 333, 339.
 Map of Thanet explained, 207, 208.
 Maria, sister of archbishop Becket, abbess of Barking, 36.
 Marianus Scotus :
   becomes a monk at Cologne, 26.
   becomes a recluse at Fulda, 27, 313.
   becomes a recluse at Mentz, 28.
   his Chronicle alluded to, 313.
   an error committed by him, 330.
   his Chronicle quoted, 276.
 Mark, the Evangelist, established a community of monks, 136.
 Market, grant of a, at Minster in Thanet, 322, 365, 366.
   grant of a, at Stonore or Estanores, 39, 476.
   grant of a, at Plumstede, to be held on Tuesday, 52.
 Martel. *See* Charles.
 Martialis, St., compared with St. Augustine, 116, 117.
 Martin's, St., Canterbury, the church of :
   its superior antiquity, 78, 84, 85.
   its reparation, 85.
   queen Berta and bishop Letardus buried there, 132.
   the locality of its porch or altar determined, 135.
   king Æthelbert I. buried there, 137.
 Martin's, St., Dover, the church of :
   grant to St. Augustine's of a prebend there, 30, 31.
   foundation of the monastery, 292.
   reformation by king Henry II., 292.
   confirmation by Henry I. to St. Augustine's, of a prebend there, 357, 358.
   bulls confirmatory as to the prebend of Guthsiestun there, 419, 420, 467, 472.
   See also Gustone.
 Martinus Polonus, his Chronicle quoted, 174.
 Maserfeld, the battle of, 181.
 Materials for his history, their paucity complained of, by the author, 309, 313.
 Matilda, queen, wife of William the Conqueror, orders the abbot of St. Augustine's to be replaced in possession of a ship, which had been seized, 354.
 Matilda, queen, wife of Stephen, her grant to the monastery of Faversham, 34, 35, 384.
 Mary's, St., Canterbury, the church of :
   its foundation, 144.
   alterations in, 144.
   afterwards known as the church "in Cryptis," 144.
   Abbot John buried there, 147.
 Mauricius, the emperor, 77, 78.
 Mauricius, bishop of London, consecrates Abbot Hugo, 30.
 Medeshamstede [Peterborough], the monastery of, founded, 274.
 Mellitus :
   his mission to Britain, 80, 86, 92, 94, 107.
   made bishop of London, 92, 98.
   attests a charter of king Æthelbert, 116.
   attests St. Augustine's bull of exemption to the monastery, 121.
   his mission to Pope Boniface IV., 128.
   is expelled from his see, and retires into Gaul, 143.

Mellitus—*cont.*

- is enabled to return to his bishopric, 144.
 consecrates the church of St. Mary at Canterbury, 144.
 attests king Eadwald's charter to St. Augustine's, 146.
 is made archbishop of Canterbury, 149.
 efficacy of his prayers, 140, 150.
 arrests a conflagration at Canterbury, 149, 150.
 his friendship for Abbot Rufinianus, 150.
 his death and sepulture, 150.
 his epitaph, 150.
 Menavian Isles, conquered by king Edwin, 141.
 Meneter. *See* William.
 Menstre. *See* Minster.
 Merfius, 139.
 Merlin, his prophecies, 254.
 their fulfilment, 257, 258, 259.
 Mertelinus, 189.
 Merton, the charter of, 16.
 Merwald, father of Mildreda, 189.
 Michael de Bastervyle, charter of licence to, 61.
 Mid Anglia, introduction of Christianity into, 184.
 Middleton, Middeltun. *See* Milton.
 Middlesex (Midsaxia), 141.
 Middleton, Middlestone. *See* Milton.
 Midsaxia. *See* Middlesex.
 Migildus, brother of Ina, 267.
 Milburga, buried in the monastery of Wenloc, 189.
 Mildreda (Mildritha, Mildrytha):
 daughter of Merwald and Dompneva, 189, 215.
 second abbess of Minster, 215.
 her descent, 216, 217.
 her translation and miracles, 25, 52, 56, 189, 217, 218, 224.
 virtue of her relics, 224, 225.
 words of William the Conqueror concerning her, 225.
 charter of king Withred to her, 289, 290.

Mildreda—*cont.*

- charter of king Ethelwald to her, 310.
See also the three following heads.
 Mildreda, Saint, the Gospels of, in the Library of St. Augustine's, 97.
 miraculous virtues attributed to the book, 97, 98.
 Mildreda, Saint, the abbey of. *See* Minster.
 Mildreda the Virgin, bull for celebrating the feast of, 68.
 Mildredus (Milredus), bishop, 316, 322.
 Mildritha, Mildrytha. *See* Mildreda.
 Milgitha, 189.
 Mill, at Estbrige in Canterbury, charters relative to, 34, 37, 367, 381, 462.
 at Littelborne, charter as to, 61.
 Milredus. *See* Mildredus.
 Milton (Miltone, Middleton, Middlestone, Middeltun, Middeltun):
 bulls and charters as to the church and tithes of, 28, 33, 34, 36, 37, 38, 59, 62, 63, 348, 364, 384, 285, 416, 420, 460, 470, 471, 474, 475, 477.
 gift of cheese from the manor of, 67.
 Minster (Menstre), in Thanet:
 bulls and charters to St. Augustine's, relative to its possessions at, 25, 32, 38, 43, 56, 58, 60, 63, 322, 365, 366, 418.
 the abbey of St. Mildreda, at, founded by Dompneva, 215.
 who becomes its first abbess, 215.
 Mildreda, its second abbess, 215.
 Eadburga, its third abbess, 217.
 who enlarges it, 217.
 Translation of St. Mildreda, 217, 218, 224.
 the nuns transferred to the new convent, 219.
 death of Eadburga, 220.
 Sigeburga, the fourth abbess, 220.
 decline of the convent, 220.
 death of Sigeburga, 221.
 Siledritha, the fifth abbess, 221.
 the convent destroyed by the Danes, 221.
 Siledritha and the nuns burnt, 221, 222.
 ruin of the community, 222.

- Minster—*cont.*
 grants of lands at Sturrey to, by Oswy, 229, 230.
 grant by king Sushbert, 231, 232, 233.
 gift to, by king Withred, 288, 289.
 charter of protection to, 289, 290.
 gift to, by king Æthelbert, 298, 299.
 privileges granted to, by king Æthelbert, 305, 306, 310, 311, 314, 315, 316.
 Æthelbald's charter confirmed by Offa, 321.
 and by Eadbert, 322.
See also Augustine's, St.
- Mitre, the, bestowed on the abbot of St. Augustine's by Pope Alexander II., 27.
- Mirafeld, 244.
- Mollo. *See* Mulo.
- Monasteries, early foundation of, in England, 199.
- Monasticism, its high antiquity and excellence, 135.
 its institution in the Old Testament, 135.
 its early spread in Northumbria, 309.
- Monks, introduced into Christchurch, Canterbury, 134.
 preponderance of, in the series of the archbishops, 134.
 of Egypt and Alexandria, 136.
- Monmouth, Geoffrey of. *See* Geoffrey.
- Monte Cassino, the abbot of, 26.
- Mortmain, deed of, as to lands in Canterbury and elsewhere, 63.
 deed of, as to lands at Kenington and elsewhere, 66.
- Moulemmanstrate (Moulmanstreete), 332.
- Mul. *See* Mulo.
- Mulo [Mul, Mollo]:
 his descent, 252.
 with Cadwalla ravages Kent, 252.
 is burnt alive, 252.
- Mungeham. *See* Mundelingeham.
- Mundelingeham (Mungeham), grant of, by king Edbert, 319, 320.
- N.
- Natingdone, grants of the manor of, and lands at, 53, 63.
- Nathanael:
 consecrated Abbot of St. Augustine's by archbishop Deusdedit, 184.
 his death, 199.
- Newington, Newintone. *See* Newington.
- Newington (Newingtone, Newinton, Newintone, Newyngtone, Newenton, Nywentone); charters as to customs, prebends, rents, and tithes at, 28, 30, 33, 349, 356, 365, 381.
- Norburn. *See* Northburne.
- Norfolchia. *See* Norfolk.
- Norfolk (Norfolchia):
 the people of, descended from the East Angles, 140.
 changes in the bishoprics of, 166, 167, 241, 242.
- Normans, their conquest of part of Gaul, 140.
- Northampton, 365.
- Northald (Nothaldus):
 Abbot of St. Augustine's, 302.
 his great merits, 302, 303, 312.
 his death, 316.
- Northburne. *See* Northburne.
- Northburne (Norburn, Northburne, Northborne, Northbourne):
 bulls confirmatory as to the grant of, to St. Augustine's, 37, 38, 39, 408, 448, 449.
 charters as to, 3, 22, 33, 35, 36, 61, 62, 63, 144, 145, 146, 410, 467.
- Northwode. *See* Northwode.
- Northmen, their emigrations considered, 139, 140.

- Northumbria:
 the diffusion there of Christianity by Paulinus, 142, 153.
 ravaged by Ceadwalla, 177.
 St. Aidan arrives there, 178.
 prelates in, after Paulinus, 197, 275.
 spread of monasticism in, 309.
- Northwode (Northwede), grant of lands at, 36, 402, 416.
- Norwich, transfer of the see of Thetford to, 167, 168.
- Nothbaldus. *See* Northbald.
- Nothelm:
 his literary aid to Bede, 275, 312.
 archpriest of St. Paul's London, made archbishop of Canterbury, 312.
 his journey to Rome, 312.
 his friendship for Abbot Northbald, 312.
 his death and epitaph, 312.
- Novices, bull as to the custody of, 50.
- Nywentone. *See* Newington.
- O.
- Oban, duke, 316.
- Oeta, father of Ermenric, 138.
- Odo, bishop of Bayeux, his gifts to St. Augustine's, 28, 29, 351, 352, 353.
See also Augustine's, St.
- OEric, surnamed Æse, father of Oeta, 138.
- Offa, king of Mercia:
 treacherously slays Egelbirtus, king of East Anglia, 168.
 confirms the charter of king Æthelbald to Minster, 321.
 grants lands to St. Augustine's at Bewesfeld, 331, 332.
 succeeds to the throne, 333.
 slays Beornred, 333.
 recovers the relics of St. Alban, 333.
 gives Peter-pence, 333.
 his victories, 333, 344.
 spoils archbishop Jambert, 334.
 transfers the primacy to Lichfield, 334.
 makes changes in other bishoprics, 334.
 appoints Kenwulf king of Mercia, 336.
- Offa's Dyke (Offedich), 333.
- Offedich. *See* Offa's Dyke.
- Officials of the monastery of St. Augustine's, distinct rents first assigned to them, 32.
 enjoined by bull to be regular in their accounts, 50.
- Oldcastle (Oldcastel), Sir John, burnt for heresy, 73.
- Oratories of the manors of St. Augustine's, bull for the celebration of divine service in, 65.
- Ordinary, bull exempting the monks of St. Augustine's from the jurisdiction of the, 50.
- Ordination, bulls enabling the abbot of St. Augustine's to confer the lesser, 49, 71.
- Osbert de Camera, bull confirming the church of St. Mary's, Faversham, to, 475, 476.
- Osfred, son of Edwin, his death, 173.
- Oslaus, wife of Ermenred, 176.
- Osmund, bishop of Salisbury and Chancellor, 354.
- Osred, king of Deira, his premature death, 304.
- Osrice, king of Northumbria, 177.
 his former exile, 177.
 his zeal for Christianity, 177.
- Oswaldus. *See* Oswald.
- Oswald (Osuwaldus):
 Christian king of Northumbria, 141, 173.
 defeats and slays Ceadwalla, 178.
 elevates the standard of the Cross, 178.
 sends to Scotland for Aidan, 178.
 his zeal for Christianity, 179.
 his bounty, 179.
 how miraculously rewarded, 179.
 his suppression of idolatry, 180.
 stands sponsor to Cynegils, 181.
 marries his daughter, 181.
 is slain at Maserfeld by Penda, 181.
 Proto-martyr of the Angles, 181, 182.
- Oswiu. *See* Oswy.

- Oswy or Oswiu (Oswynus), king of Northumbria :
 makes tributary the Picts and Scots, 141.
 slays Ethelhere, 168.
 succeeds Oswald, 182.
 treats with Penda, 187.
 defeats and slays him, 168, 187.
 makes his daughter a nun, 187.
 buried at Whitby, 188.
 his victories, 188.
 cedes Southern Mercia to Weda, 188.
 letter of Pope Vitallianus to, 194, 195, 196.
 his grant to St. Augustine's, 226, 227.
 his jurisdiction in Kent, 227, 228.
 his influence, 228.
 and support of Christianity, 229.
 his share in the appointment of Theodore and Adrian, 230.
 Beda's account of his death, 231.
 Oxford, the abbots of the Black Monks convened at, 41.
 Oxnaica, 299.
- P.
- Pallium, the, 92, 95.
 its symbolical meaning, 102.
 recovered for York, 281.
See also Paulinus.
- Palla, bull as to the benediction of, 49.
- Palmer, Thomas, his rental to St. Augustine's, 69.
- Pancras (Pancratius), St., the martyr, 80, 182.
 why the first church was dedicated by St. Augustine to him, 80.
 appealed to, 93.
- Pancras, St., the church of, at Canterbury, 78, 79.
 the first church in Britain consecrated by Augustine, 80, 84.
- Pancratius. *See* Pancras.
- Pantheon, destruction of the, by Pope Gregory, 128.
- Panyel, Thomas, his rental to St. Augustine's, 69.
- Parsonages and benefices, not to be given at the threats or entreaties of the great, 41.
- Pathway, charter as to enclosure of a, near Canterbury, 54.
- Paul, St., the church of, charter as to grant of lands adjacent to, 52.
- Paul, St., the church of, at London :
 Abbot Thomas Hundene consecrated there, 89.
 originally built by king Æthelbert, 108.
 bishop Erkenwold buried there, 271.
- Paulinus :
 his mission, 92, 94.
 attends Ethelburga into Northumbria, 142.
 converts king Edwin, 142.
 his zeal in disseminating Christianity, 153.
 the difficulties of his mission, 162, 163.
 discusses the merits of Christianity with the heathen pontiff and one of the nobles, 162, 163.
 his final success, 164.
 and baptism of king Edwin, 165.
 preaches Christianity in the province of Lindsey, 169.
 builds a church at Lincoln, 169.
 consecrates bishop Honorius, 170.
 the pallium is sent to him, 170.
 returns to Kent, 173.
 is honourably received there, 173.
 made bishop of Rochester, 173.
 leaves his pallium to that church, 173, 281.
 his death and burial, 182.
- Paulus Warnefridi, his history of the Lombards quoted, 256.
- Peada. *See* Weda.
- Pecthelm, bishop of Whithern, 308.
- Pelagius, the heresy of, 172.

- Penda, king of Mercia:**
 his wars with East Anglia, 168;
 slain by Oswy, 168, 187.
 aids Ceadwalla against Edwin, 172,
 173.
 slays Eadfrid, 173.
 slays Offa, 181.
 again invades Northumbria, and is
 slain, 186, 187.
 an enumeration of the kings slain by
 him, 189.
 distinguished by the sanctity of his
 children, 189.
- Peorocas, 299.**
- Pepin. See Pipin.**
- Persia conquered by Heraclius, 173, 174.**
- Peter, St., appears to Archbishop Laurentius
 in a vision, 143.**
- Peter, Abbot of St. Augustine's:**
 his mission to Rome, 92, 94, 96.
 consecrated abbot, 94, 96.
 his zeal, 96.
 his 'Life' alluded to, 111.
 attests St. Augustine's bull of exemp-
 tion to the monastery, 121.
 sent by king Æthelbert on an em-
 bassy to Gaul, 126.
 drowned at Amfleet, 126.
 buried at Boulogne, 126.
 epitaph on him, 126.
- Peter of Blois, 421, 422.**
- Peter's, St., Westminster:**
 the foundation of, 271, 272.
 endowment of, by William the Con-
 queror, 272.
 Edward the Confessor buried there,
 272.
- Peter's St., the church of, at Sandwich,
 mention of, 42, 43.**
- Peter's, St., the church of, in Thanet, bull,
 in reference to, 58.**
- Peter, St., and St. Paul, erection of the
 church of, at Canterbury, 81.
 consecrated by archbishop Laurentius,
 95.**
- Peter, St., and St. Paul, erection of the
 monastery of, in Thanet, by abbes
 Eadburga, 314, 315, 316.**
- Peterborough. See Medeshamstede.**
- Peter-pence, first given by Offa, 333.**
- Petronius:**
 elected Abbot of St. Augustine's, 175.
 consecrated after some delay by arch-
 bishop Honorius, 175.
 his death, 183.
 place of sepulture unknown, 183.
- Philip, earl of Flanders:**
 his leaden bulla sent to St. Augus-
 tine's, 123.
 description of it, 123.
- Philip de Inteberghe, charter as to his lands
 at East Sutton, 60.**
- Phocas, the emperor, 124, 131.**
- Picts, the, made tributary by Oswy, 141.
 their progress in Christianity, 308.**
- Pipin [Pepin], king of France, 210.**
- Pisa, the Council of, 71.**
- Plague, of 1349, 65:
 of 1360, 66.**
- Plegmund, archbishop of Canterbury, 267.**
- Plumeware-Parroc, charter as to right of
 common in the wood of, 408, 409.**
- Plumsted (Plumstede):**
 bull of confirmation as to the church
 of, 43.
 charters as to the right of St. Augus-
 tine's to the lands and manor of, 21,
 28, 35, 45, 48, 49, 62, 350.
 charter for a fair at, 52.
 the manor fraudulently taken from the
 monastery by earl Godwin, 350.
 and given by him to his son Tostic,
 359.
 but restored by Edward the Confes-
 sor, 350.
 gift of a moiety of the vill of, by
 Odo, bishop of Bayeux, 350.
- Polderismelle, charter as to, 60.**
- Poucyn, Thomas, charter as to the lands of,
 60.**
- Preachers, Friars, institution of the Order
 of, 40.**
- Presentation to churches, bull in reference
 to, 47.**
- Prestone, bulls as to the appropriation and
 privileges of the church of, 49.**

- Privileges, bulls granting and confirming, to St. Augustine's, 2, 6, 20, 21, 32, 57.
inspection of, ordered by the bishop of Winchester, 46,
and by the bishop of Chichester, 47.
See also Augustine's, St.
- Procurations, bulls as to payment of by vicars, 47, 50.
- Psalter, chained to the altar of St. Gregory, 26.
of St. Augustine, 97.
- Putta, bishop of Rochester, 239.
flees from Rochester and takes refuge with Sexwulf, bishop of Mercia, 262.
- Q.
- Quenburga, sister of Ina, 267.
- Quendreda, sister of Kenelm, 343.
incites Hesebert to slay him, 343.
her miraculous punishment, 343.
- Quenegate (Quengate), charter as to lands near, 61.
gift of a vill at, to St. Augustine's, 326, 327.
- Quengate. *See* Quenegate.
- Quitclaim of forage throughout Kent, 43.
- R.
- Raculf. *See* Reculver.
- Radegund, St., bull conservatory addressed to the abbot [abbess ?] of, 67.
- Radinge. *See* Reading.
- Ramsay the monastery of, the remains of bishop Felix translated to, 167.
the remains of the Martyrs Ethelred and Ethelbrith translated to, 250.
- Rattysborg, 90.
- Reading (Radinge), foundation of the monastery of, 32.
- Reculver, (Raculf), the monastery of: Saint Inarus a monk there, 223.
Brithwald, abbot of, 228, 287.
king Edbert buried there, 324.
- Redwald, king of East Anglia, 140, 141.
his conversion to Christianity and lapse, 165.
his descent, 166.
- Reginald the goldsmith, 52.
- Religious, prohibition of the, by statute, from accumulating wealth, 54.
- Renham, charter as to the tithes of, 33.
- Richard I., king of England:
his ransom to the duke of Austria, 101.
charter to St. Augustine's from, 473, 474, 476, 477.
- Richard, archbishop of Canterbury, agreement between him and Roger, Abbot of St. Augustine's, 37, 449, 450, 451.
questions the genuineness of St. Augustine's bull of exemption, 123.
- Richard [Scrope], archbishop of York, decollation of, 71.
- Richard de Beere, charter as to the acquisition of his lands, 60.
- Richard de St. Victor, 33.
- Richbert, slays king Eorpwald, 166.
- Ricula, mother of Sæbert and sister of Ethelred, 108.
- Rimini, the monastery of, 117.
- Ringentun (Ringetun), grant of tithes at, by Odo of Bayeux, 29, 353.
- Ringslo, grant of the hundred of, 55.
- Ringetun. *See* Ringentun.
- Ripple, charters relative to lands at, 32, 34, 62, 362, 382.
- Rippon (Hripum, Ripum), 197, 276, 279.
- Ripum. *See* Rippon.
- Riſascepe, near Canterbury, 112.
- Robert, duke of Normandy, wages war against his father, 345.
loses the throne of England, 345.

- Robert, bishop of Hereford, letter of Pope Innocent II to, 375, 376.
- Robert de Sturley, deed of exchange with, 62.
- Rochester (Rofescetre), the city of, 108, 143, 144.
ravaged by Ethelred, king of Mercia, 262.
- Rochester, the see of, established, 92, 108.
- Romanus made bishop of, 150.
- Paulinus, bishop of, 173.
- Putta, bishop of, 239.
- its succession of bishops recapitulated, 262, 263.
- Cuicelinus [Quichelm], bishop of, 263.
- Gebmund, bishop of, 264.
- Rof, the founder of Rochester, 108.
- Rofescetre. *See* Rochester.
- Roger, bishop of Salisbury, 357, 358.
- Roger, Abbot of St. Augustine's, his disputes with Richard, archbishop of Canterbury, 449, 450, 451.
- Romannus, made bishop of Rochester, by Justus, 150.
drowned at sea, 173.
- Roman See, bull taking the monastery of St. Augustine's under the protection of the, 44, 46.
See also Schism.
- Rouen, capture of, 73.
- Rufinatus:
his mission, 92, 94.
elected and consecrated abbot, 148.
his character and actions, 148.
his friendship for archbishop Laurentius, 149.
his friendship for archbishop Mellitus, 150.
his death and sepulture, 153.
his epitaph, 154.
- Russel, Walter, charter as to the lands of, 61.
- Ruym. *See* Thanet.
- Rychope, charter as to, belonging to Gervase Scherreve, 61.
- S.
- Sacand Soc, and Grith-bryc, charters of, to St. Augustine's, 29, 33, 36, 41, 66, 347, 348, 355, 361, 362, 368, 410, 473, 474.
- Sacrist of St. Augustine's, the office of, not to be to farm let, 37, 39.
- Sæbert (Sebert), king of the East Saxons, 108.
the three pagan sons of, 143.
who expel bishop Mellitus, 143.
- Soham. *See* Soham.
- Serre. *See* Sarre.
- Sæthriþa. *See* Sætricia.
- Sætricia (Sæthriþa), stepdaughter of king Anna, retires to a convent, 176, 190.
- Saints, Translation of the bodies of, at St. Augustine's, 29, 30.
- Salisbury, the see of, established, 267.
- Salmonston, charter as to, 56, 62.
- Sandwich, charter as to lands near the church of St. Peter at, 42.
composition of Abbot Robert with the barons of, 42.
composition of Abbot Thomas with the homagers of, 67.
bull confirmatory as to the church of, 434.
- Saracens, their ravages alluded to by Boniface, 304.
- Sarre (Særræ, Seorre), 208, 322.
- Saxon language, its tendency to transform names, 338.
- Saxons, by edict called "Angli," 14.
their conquest of England, 138.
their descendants, 138.
- "Scala Mundi," the Chronicle, quoted, 136.
- Schæpeya. *See* Sheppey.
- Scherreve, Gervase, charter as to the land of, 61.
- Schildwiche, bull of excommunication against the with-holders of tithes at, 58.
- Schirburne. *See* Sherburn.
- Schism in the Romish Church, 63.

- Scholdun, charter as to, 63.
 Scireburn. *See* Sherburn.
 Scolland (Scotland), Abbot of St. Augustine's, 101, 132, 224.
 Scotland:
   the people of, made tributary by Oswy, 141.
   early Christianity in, 177.
   the wrong observance of Easter there, 178.
   when rectified, 179.
   the hostility of its people to England, 308.
 Scolland, Abbot. *See* Scolland.
 Scots. *See* Scotland.
 Scots. *See* Marianus.
 Scripture, the symbolical meaning of various passages expounded, 242, 243.
 Scutage, levied for the knighthood of the Black Prince, 65.
 Seals, the absence of, in Anglo-Saxon charters explained, 118.
   the custom of putting hairs into, 118.
   instances of this practice, 118, 119.
 Sebba, king, attests a charter of Suabhart, 234.
   father of Suabhart, 235, 236.
 Sebba, king of the East Saxons, 273.
   becomes a monk, 274.
 Sebert. *See* Sabert.
 Selesi. *See* Selsey.
 Sellinge (Sellings, Selling, Sellyng, Sellynge):
   bulls in reference to the church of, 38, 41, 43, 48, 49, 58.
   charters in reference to lands at, and the church of, 26, 66, 468, 469.
   mentioned, 407.
 Sellyng, Sellynge. *See* Sellinge.
 Selsey (Selsi) foundation of the see of, 198.
 Senlis. *See* Letardus.
 Seorre. *See* Sarre.
 Sepham, John, his rental to St. Augustine's, 69.
 Sergius L., Pope, baptizes Cadwalla, 253, 255.
 Serrieham, 407.
 Severinus, Pope, 172.
 Sexburga, daughter of king Anna, 176.
   married to Ercombert, 176.
   her children, 176.
   founds a monastery in the Isle of Sheppey, 191.
 Sexwulfus, bishop of Mercia, 262.
   founds the monastery of Medeshamsted, 274.
 Shene, the manor-house of, rebuilt by king Henry V., 73.
 Sheppey (Schæpeya), foundation of a monastery there, 191.
 Sherburn (Schirburne, Scireburn), the bishopric of, 267.
 Shrewsbury, the battle of, 71.
 Sibertswocelde, charter of, 23.
 Sibyl, the prophecies of, 254.
 Sigebert (Sigebert), king of East Angia:
   his ardour in favour of Christianity, 166.
   supported by bishop Felix, 166.
   retires to a monastery, 168.
   succeeded by Egric, 168.
 Sigebert (Sigebert), king of Essex, baptized 273.
 Sigeburga, abbess of Minster, 220, 221.
 Sigehard. *See* Suabhart.
 Sighere, king of Essex, his relapse, 273.
 "Sigillum," origin of the word, 119.
 Sigismund, the emperor, visits England, 73.
 Signature of documents, bull as to, 50.
 Sivvendoune (near Canterbury), 112.
 Sobdedon. *See* Subdedon.
 Soham (Soham), the body of bishop Felix translated thither, 166, 167.
 Soldanus, bull confirmatory as to the tithes due from, 434.
 Somerset, Henry, Thomas Elmham arrested at his suit, 72.
 Somerset. *See* Somersetshire.
 Somersetshire (Somersete), 141.
 South Saxons:
   the constituent parts of their territory, 141.
   converted to Christianity, 198.
   Eathbertus the first bishop of, 266.

- Southampton. *See* Hampshire.
- Southsaxia. *See* Sussex.
- Southwark (Suthwere), 365.
- Sprot, Thomas:
his writings employed by the author, 77.
quoted, 101, 175.
- Stabelgate, 91.
- Stag, granted yearly by Roger de Clare to St. Augustine's 35.
- Stanores. *See* Stonore.
- Stanton, Henry, justice in eyre, 60.
- Stapulford [Stapleford], 234.
- Stedmerch, grant of free warren at, by king's letter, 61.
See also Stodemersch.
- Stephen, St., his effigy on a seal, 123.
- Stephen, king of England:
by charter gives to St. Augustine's a mill at Estbrigge, Canterbury, 367.
gives a licence to crenellate, 367, 368.
grants a charter of sac and soc and grith-bryc, 368.
receives letters commendatory in favour of St. Augustine's from Pope Innocent II., 372.
confirmation of a charter by, granting a mill at Estbrigge, 381.
confirmation by him of a gift of one house by Gosceold, 382.
confirmation of the gift of Ripple and Langtone, 382.
grant of a fair at the feast of St. Peter and St. Paul, 383.
empowers the people of Canterbury to grind at the monastery mill, 383.
confirms the grant of his wife Matilda to Faversham, 384.
confirms king William's charter as to Faversham and Miltone, 384, 385.
as to Estonores, 285.
- Stephen, duke, and the Virgin, St. Valeria, the story of, 117.
- Stodemersch (Stodmersch) grant of, to the monastery of St. Augustine's 248, 249, 251, 252.
See also Stedmerch.
- Stone, bull as to the church of, 65
- Stonore (Stanores, Stonores, Estonores, Estonore, Eastanores, Estanores), charters to St. Augustine's, in reference to lands and market at, 29, 30, 34, 39, 42, 43, 355, 360, 385, 476.
composition of the Abbot of St. Augustine's with the homagers of, 67.
- Stout-heris [great lords], a title awarded to the men of East Anglia by others, 140.
- Streoneshale. *See* Whitby.
- Sturige. *See* Sturrey.
- Sturrei. *See* Sturrey.
- Sturrey (Esturay, Esturrey, Eastorey, Easturey, Sturrei, Sturrie, Sturreye, Sturige), charters as to the church, manor, and lands of, and free warren at, 32, 53, 56, 59, 60, 61, 62, 113, 114, 115, 116, 229, 232, 234, 237, 249, 250, 363, 409.
- Sturrey, Robert de. *See* Robert.
- Sturton, gift to St. Augustine's of lands at 24.
- Suabert (Sigehard, Sueaberdus, Suebardus, Suefhardus, Suebhardus), king of Kent:
his gifts to the monastery of Minster, 231, 232, 233, 234, 235.
his genealogy, 235.
discrepancies of his charters and the registered copies, 237.
by Beda called Suefhardus, 298.
- Subdedon (Sobdedon), bull confirmatory as to the chapel of, 435.
- Sudancia, lands at, given to the monastery of Minster, 232, 233.
- Sudbury, Simon, archbishop of Canterbury, beheaded, 68.
- Sueaberdus. *See* Suabert.
- Suebardus, Suebhardus. *See* Suabert.
- Suefhardus. *See* Suabert.
- Suffolchia. *See* Suffolk.

- Suffolk (Suffolchia) 141.
changes in the sees of, 166, 167, 241, 242.
- Sussex (Southsaxia), 141.
- Suthwerc. *See* Southwark.
- Sutton, practice of, among the Wends, 304.
- Sutton, charter of lands at, 66.
- Suithelinus, king of Essex, 273.
- Suydrithesweolde, charter to Abbot Sigeric, 20.
- Swalchive, deed of gift of, 20.
- Swithun (Swythun), St., the monastery of. *See* Winchester.
- Swythun. *See* Swithun.
- Sylvester II., Pope, worships the devil, 23.
- Sylvester, Abbot of St. Augustine's, 404, 405, 406.
- T.
- Tænct. *See* Thanet.
- Tænct. *See* Thanct.
- Tapers, Paschal, benediction of, 189.
- Tate. *See* Ethelburga.
- Tatwin (Tatwynus), archbishop of Canterbury:
his consecration as archbishop, 300.
his great merits, 302, 303.
his death, 311.
and epitaph, 311.
- Templars, institution of the Order of, 32.
- Tendirdene. *See* Tenterden.
- Tenterden (Tendirdene), bulls relative to the church of, 48, 49, 57, 59.
- Tentbald (Theuthbaldus) and the monastery of St. Vedastus, the story of, 210, 211.
- forms, with Thunor and Thurstan, a "nefarious trinity," 213, 214.
- Thanet (Tænct, Tanct), the Isle of:
in the British language called "Ruyin," 7.
charter as to the tribute due to the king in, 10.
first ravages of the Danes in, 10.
charter preceptory to the homagers of, 37.
- Thanet, the Isle of—*cont.*
bulls confirmatory as to the church of, 37, 38.
bull as to chapels in, 44.
bull confirmatory as to the churches in, assigned to the sacristy of St. Augustine's, 45.
charters of free warren in, 45, 66.
bulls conservatory as to the churches of St. Laurence, St. Peter's, Minster, and St. John's in, 58.
St. Augustine lands there, 90.
part of, bestowed upon Dompneva, 207.
Map of, described, 207, 208.
establishment of a convent at Minster, 214, 215.
ravages of the Danes there, 221, 222.
bodies of the Saints interred there, 223, 224.
churches in, 223.
grant of lands in, by Henry I., 360.
charter preceptory to the homagers in, of St. Augustine's, 449.
bull confirmatory as to the churches of, 470.
- Thanet, Wybert or Wibert de, grant of the lands that belonged to, 31, 360.
- Theobald, archbishop of Canterbury:
his contest with the monastery as to the chrism and holy oil, 374, 375.
bulls of Pope Innocent II. in reference thereto, 375, 378, 379, 380.
confirmation of his agreement with St. Augustine's, 390, 391.
bulls to, of Pope Eugenius in reference to the interdict, 399, 400.
bull directed to, inculcating concord between St. Augustine's and the church of the Holy Trinity, 403.
bull mandatory directed to, as to concord with St. Augustine's, 404.
bull mandatory directed to, directing him to consecrate Abbot Sylvester, 405, 406.
bull of Pope Adrian IV. to, in reference to the benediction of the Abbot, 411, 412.

- Theodore I, Pope, enacts the benediction of Paschal tapers, 189.
- Theodore of Tarsus, archbishop of Canterbury:
- expostulates with Ceadda upon his travelling on foot, 197.
  - appointed archbishop, 203.
  - his journey to England, 203, 204, 205.
  - appoints Adrian Abbot of St. Augustine's, 203, 204, 205.
  - his services to the English Church, 206.
  - his influence with king Egbert, 206, 207.
  - his zeal and affection for the monastery of St. Augustine's, 226.
  - convenes the Council of Hertford, 238.
  - his Greek tendencies checked through Abbot Adrian, 243.
  - deposes bishop Winfrid (or Wilfrid), 274.
  - consecrates prelates in Northumbria, 275.
  - defence of, in reference to the deposition of Bishop Wilfrid, 276.
  - his praises, 277.
  - found a school at Grekislake [Cricklade?], 277.
  - his death, 282, 283.
  - his epitaph, 283.
  - good works done by him, 284, 285.
  - writes the "Liber Pœnitentiale," 285.
  - buried at St. Augustine's, 286.
- Theodred, bishop of London, 274.
- Theodulf, bishop of Orleans, composes the hymn,—*"Gloria, laus,"* 15.
- Thetford, transfer of the see of Elmham to, 167, 241, 242.
- introduction of Clugniac monks at, 168.
- Thenthaldus. *See* Teuthald.
- "Thomas," the name, how corrupted, 338.
- Thomas, St. (Becket), archbishop of Canterbury:
- his birth, 32.
  - made Chancellor, 35.
  - consecrated archbishop, 35.
- Thomas, St.—*cont.*
- translates the body of Edward the Confessor, 35.
  - his disagreement with king Henry II., 35.
  - his exile and martyrdom, 36.
  - his sister, abbess of Barking, 37.
  - Louis, king of France, visits his shrine, 37.
  - Translation of his body, 41.
  - See also* Becket.
- Thorne, William, his writings employed by the author, 77.
- Thunor:
- murders the rightful heir to the Kentish throne, 192.
  - miraculous discovery of the murder, 192.
  - his untimely end, 207.
  - his leap, 207, 208.
  - his great impiety, 209.
  - with Teuthald and Thurstan forms a "nefarious trinity," 213, 214.
- Thunoreslope ["Thunor, his Leap"], 207, 208.
- See also* Thunor.
- Thurstan:
- his attempts upon the monastery of St. Alban's, 211, 212, 213.
  - with Teuthald and Thunor forms a "nefarious trinity," 213, 214.
- Tinkenherst (Tykenherst), grant of tithes at, by Odo of Bayeux, 353.
- Tirholte, 416.
- Tithes:
- bulls enjoining exemption from, in respect of new ploughed lands and young of cattle, 43, 44, 53.
  - charter of composition as to, conceded to the king by the Pope, 46.
- Tobias, priest, 297.
- Toll, charter of exemption of the servants of St. Augustine's from, 32, 362.
- "Tomlin," or "Tomme," a corruption of the name "Thomas," 338.
- "Tomme." *See* "Tomlin."
- Tonbert (Tondobertus), earl, 189.
- Tondobertus. *See* Tonbert.

Tonsure of St. Paul, 203.
 Tostic [Tostig], son of Godwin, receives from his father the monastery's lands at Plumstede, 350.
 Tottan, bishop, 322.
 Trumberot, bishop of Agustald [Hexham], 275.
 Tramwyn, bishop of Whitherne, 275.
 Tunic and dalmatic, bulls as to the, 45, 50.
 Turstin, chaplain to Henry I., 358.
 Turstun, gift of tithes at, by Odo, bishop of Bayeux, 29, 353.
 Tusteton, bull as to the prebend of, 39.
 Tykenherst. *See* Tinkenherst.

U.

Urban III., Pope, bulls of, 466, 467, 468, 469, 470, 471, 472, 473.
 Uukengesmerke (near Canterbury), 112.

V.

Valeria, St., the Virgin, the story of, 117.
 Vandals (Wandali), their conquest of Africa, 140.
 Vedastus, St., the monastery of, Teutbald's invasion of its rights defeated, 210.
 Vestments, original, belonging to St. Augustine's, 99, 100.
 their symbolical import, 100.
 Victor, St. *See* Richard.
 Vinigeld, priest, 297.
 Vitalianus, Pope:
 his exertions to find a successor for archbishop Deusdedit, 202, 203.
 intends Abbot Adrian to be a check upon the Greek tendencies of archbishop Theodore, 243.
 Vortigern (Vortigernus) invites Hengist into England, 138.
 Vortigernus. *See* Vortigern.

W.

Walbrook (Walebrok) London, rent-charges in the parish of St. Mildred, belonging to St. Augustine's, 78.
 Walcestod, bishop, 307.
 Waldene, Roger, intruded into the see of Canterbury, 70.
 Waldhere, bishop of London, 274.
 Walebrok. *See* Walbrook.
 Wallenses, when and why the name was given to the Britons, 261.
 Walsingham, its distance from Elmham, 167.
 Waltham, bulls addressed to the Abbot of, 48, 55, 57.
 Wandali. *See* Vandals.
 Warenne, William, first earl of, his charter to the monastery at Lewes, 118.
 Warren, free:
 charters of, as to Chislet and Sturrey, 32, 35, 45, 363, 409.
 charters of, as to Thanet and Lenham, 45.
 king's writ as to Stedmerch and Littelborne, 51.
 charter of, as to demesne lands in Kent, 52.
 charter of, as to Thanet, 66.
 Wear, the river, 185, 186.
 Wear-walde, 299.
 Weda [properly Peda], son of Penda:
 king of Mid-Anglia, 184.
 embraces Christianity, 184.
 marries Ælchfleda, the daughter of Oswy, 184, 185.
 introduces into his kingdom four Northumbrian priests, 185.
 Southern Mercia ceded to him by Oswy, 188.
 slain through the agency of his wife, 188.
 Wecta. *See* Wight.
 Wehta, father of Wihta, 139.
 Weidog, son of Woden, 141.
 Welowast, William de, bishop of Exeter, 361.

- Welsh, their insurrection in 1400-1408 ;
256, 257.
their degeneracy, 262.
- Wenloc, the monastery of, 189.
- Wendesore. *See* Windsor.
- Wends, the practice of *Suittee* amongst, 304.
- Weoccing, 299.
- Weowera-Wealde, 299.
- Werburga, buried at Chester, 189, 190.
- Werbungland in Thanet, charter as to, 19.
- Westbeere, charter as to lands in, 59.
- Westlenham (Westrelenham) king Ken-
wulf grants lands at, to St. Au-
gustine's, 13, 341, 342.
- Westrelenham. *See* Westlenham.
- Wessex :
the people of, converted to Christi-
anity, 180, 181.
changes in the sees of, 267.
- Westminster, bulls conservatory addressed
to the abbot of, 53, 55, 57.
foundation and endowment of the
abbey of, 272.
- Wifa, 166.
- "Wifingas," the kings of East Anglia so
called, 166.
- Whithy (Streoneshale), foundation of the
monastery at, 187, 188.
members of the royal family buried
there, 188.
- Whithern (Candida Casa), bishops of, 308.
- Wibert de Thanet. *See* Thanet.
- Wichleg, son of Woden, 141.
- Wicli. *See* Jutes.
- Wido (Wydo), Abbot of St. Augustine's :
enlarges the church, 132.
Translation of the bodies of the Saints
by, 301.
his election as Abbot of St. Augus-
tine's, 346.
- Wighard, elected to the see of Canterbury,
but dies before consecration, 193.
- Wight (Wecta, Wyth), Isle of, its early
population, 138.
taken by Cadwalla, 253.
- Wihsta, father of Wihtgelsus, 139.
- Wihtgelsus, father of Hengist and Horsa,
139.
- Wihfred. *See* Withred.
- Wilfrid, bishop :
temporarily administers the see of
Canterbury, 193.
his missionary zeal, 198.
converts the South Saxons, 198.
founds the see of Selsey, 198.
promotes a knowledge of church music,
198.
promotes the observance of the Bene-
dictine rule, 198.
ordains priests and deacons, 199.
obtruded into the see of York, 275.
expelled by king Egfrid, 275.
his career after his expulsion from
York, 278.
his tomb at Rippon, 279.
his restoration to his see, 280.
and his second expulsion, 280.
dies bishop of Agustald [Hexham],
280.
- Wilfrid, the Younger, appointed bishop of
York, 280.
disputes between the monks of York
and Canterbury about him, 281.
- Wilfrid. *See* Winfrid.
- Willanaleh, 307, 311.
- William the Conqueror :
sets up the sees and abbeys of Eng-
land for sale, 167.
his words respecting St. Mildreda and
the monastery of St. Augustine,
226.
his death, 345.
behaviour of his sons, 345.
Robert wages war against him, 345.
grants a charter of *sac* and *soc* to St.
Augustine's, 347.
grants by charter tithes at Eaversham
and Milton, 348.
confirms the grant of the manor of
Plumstede, 350.
ratifies the gift of tithes by Odo of
Bayeux, 351.
ratifies the gift of Fordwich by Odo,
352.

- William the Conqueror—*cont.*
 ratifies the gift of a moiety of Plumstede and certain tithes by Odo, 352.
 reinstates the Abbot of St. Augustine's in possession of a ship which had been seized, 353, 354.
- William Rufus, king of England:
 his accession, 345.
 his coronation, 345, 346.
 grants to St. Augustine's a charter of sac and soc, 355.
 confirms the monastery's title to lands at Estanores, 355, 356.
 confirms the monastery's title to customs at Newington, 356.
- William, bishop of Exeter, 357, 358.
- William le Meneter, charter as to the lands of, 60.
- Winchcombe, 338.
- Winchelsea. *See* Wynchelsea.
- Winchester, bull of excommunication addressed to the bishop of, 57.
 the episcopal see of Wessex established there, 181.
 its jurisdiction, 267.
 convention of the monastery of St. Swythun at, with the monastery of St. Augustine's, 447, 448.
- Wind, storm of, on the Feast of St. Maur, 66.
- Windsore. *See* Windsor.
- Windsor (Windsore, Wendesore, Windsor), 349, 354, 363.
- Winemund, his gift of St. Augustine's of Burwarmerck, 15.
- Winfleda, her gift to St. Augustine's, 22.
- Wilfrid (Wynfrid), bishop of Mercia, 239.
 his deposition, 274.
 retires to the monastery of Barrow, 275.
 and dies there, 275.
 by some called Wilfrid, 275.
See also Wilfrid.
- Winwed, the river, 187.
- Withburga (Wythburga), 190.
- Witenagemôt, summoned by king Edwin, to discuss the merits of Christianity, 162.
- Withred (Wihred, Wythred):
 king of Kent, 282.
 his coronation, 287.
 rectification of the received chronology as to, 287.
 his gift to the abbey of Minster, 288, 289.
 his charter of protection to the abbey of Minster, 289, 290.
 gives Littelborne to St. Augustine's, 290.
 gives Haeg to Minster, 291, 292.
 founds the monastery of St. Martin's at Dover, 292.
 grants immunity from tribute to the clergy, 295, 296.
 his death, 297.
 burial at St. Augustine's, 297.
 succeeded by Edbert, 298.
- Woden, the ancestor of Hengist and Horsa, 139.
 his sons and their descendants, 141.
- Woderingborne, charter as to lands at, 23.
- Wulfere, brother of Oswy:
 proclaimed king by the Mercian caldormen, 188.
 marries Ermenhilda, 188.
 by whom he has Kynred and Werburga, 188, 189.
 his influence in favour of Christianity, 273.
- Wulfrie, Abbot of St. Augustine's:
 precedence granted to him by the Pope, 89.
 enlarges the church, 182.
 alluded to as "Wulfrid," 154.
- Wulstan, archbishop of York, 292.
- Wybert de Thanet. *See* Thanet.
- Wycliffe (Wyclef), John, his heresy, 209.
See also Lollards.
- Wydo. *See* Wido.
- Wykesfeld, charter as to the lands so called, at Langport, 52.
- Wynas, bishop, consecrates Ceadda, archbishop of York, 197.
- Wynchelsea (Winchelsea), Robert, archbishop of Canterbury, 186.
- Wyne, bishop of London, 273.

Wynfrid. *See* Winfrid.
 Wyth. *See* Wight.
 Wyth, the vill of, 325.
 Wythburga. *See* Withburga.
 Wythred. *See* Withred.
 Wyclisberg, bull as to the appropriation
 of the church of, 63, 65.

Y.

Ymarus. *See* Imarus.
 Yna [Ina], king:
 his descent, 274.
 invades Kent, 264.
 propitiated by a ransom, 264.
 founds the monastery of Glastonbury,
 264.

Yna, king—*cont.*
 retires to Rome, 267.
 and dies there, 268.
 the true version of his history, 268.
 king of the West Saxons, and not of
 the Britons, 268.
 Yndor. *See* Ivor.
 Yngualdus. *See* Inguald.
 Yni, grandson of Cadwalla or Cadwalla-
 drus, 255.
 wages incessant war with the Angles,
 261.
 York:
 the primacy of, 92.
 king Edwin baptized there, 165.
 the church of St. Peter begun by
 Edwin, 173.
 and completed by Oswald, 173.
 Edwin buried there, 173.
 prelates of, 274, 275.

LONDON:
Printed by GEORGE E. EYRE and WILLIAM SPOTTISWOODE,
Printers to the Queen's most Excellent Majesty,
For Her Majesty's Stationery Office.

GENERAL BOOKBINDING CO.
74 124ST 53 004 A 100 6174
QUALITY CONTROL MARK